Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1903.

47. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1904.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.
Aller, Chr., Slagtermester	440
Amtmanden over Københavns Amt	351
Andelssvineslagteri, Køge	420
Andersen, Chr., Snedkermester	105
Andersen, Nelly Magdalene	96
Andersen, R. P., Fisker	564
Andersen, Thomas Vilhelm, Husmand	524
Anthonsen, Conrad Peter, Detailhandler	129
Bang, Hans, Sagfører	183
Borthig, C. F. N., Kammersekretær	576
Brasch, C. H., Sagfører	183
Brugsforening, Borup og Omegns	184
Carstensen, Harald, Grosserer	625
Christensen, A., Grosserer	220
Christensen, J. L. & Co., Handelsfirma	99
Cohen, E. L., fhv. Købmand	618
Cohn, Julius, Grosserer	618
Cold, C. E., Assessor i Kriminal- og Politiretten	96
Damkier, Jacob Georg Frederik, Overretssagfører	435
Dansk Glødelys Compagni, Aktieselskab	114
Degn, C. N., fhv. Købmand	183
Drewes, Odin, Grosserer	105
Døderlein, Thyra, født Lunn	500
Dørgrebsfabrik, Københavns, Firma	585
Enigheden, Mælkeriet	124
Erichsen, H., Handelsgartner	371
Estrup, Stamhuset, Administrationskommissionen for	246
Feldt, L. P. J., Restauratør	427
Folket, Ulykkesforsikringsaktieselskab	538
Frederiksberg Kommunalbestyrelse	372
Friedenreich, A., Dr. med.	379
Frørup, Christian Frederik August Marius Wulff Hagen, Overretssagfører	154, 183
Grunth, K. A. M., Fru	440
Greve, C. R., Grosserer	544
Generaldirektoratet for Skattevæsenet	155
Generaltolddirektoratet	583
Hammer, A. F., Malermester	105
Hansen, C. K., Firma	595
Hansen, Christian, Handskemager	402
Hansen, H. P., Tømmermester	258
Hansen, Hans Søren, Tømmermester	184
Hansen, J. P., Musiker	540
Hansen, Johanne Marie, Niels Peter Hansens Enke	129
Hansen, P. C., Grosserer	154
Harboe, S., Mægler	243

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.
Hatting, H. Hansen, Sagfører ... 106
Hellerup Skibsværft og Maskinbyggeri (Holm & Collerup) Aktieselskab 583
Hestbeck, Poul Stockholm, Proprietær 115
Hinding, Elna Christiane, født Petersen 379
Hitzingers Efterfølger, Handskemagerfirma 16
Hopps Nachfolger, Firma 16

Jacobsen, Reinholdt, Sagfører .. 402
Jagd, N. P. H., Tømmermester . 402
Jensen, Kok, Købmand 194
Jensen, M., Murmester 183
Jensen, P., Blikkenslager 612
Jensen, P., Mægler 105
Jenssen, Valdemar, Sagfører og Gaardmand 124
Johansen, Carl, Vekselmægler .. 183
Jørgensen, K. M. J., Frøken 115
Jørgensen, Nancy Elisabeth, født Williams, Hans Christoffer Jørgensens Enke 90
Jørgensen, Peter, Husejer 90

Knudsen, Chr. B., Kaptain 410
Knudsen, P. C., Gæstgiver 115
Korsgaard, C., Proprietær 578
Krog, Th., Vognmand 77
Krogh, Hugo & Co., Firma 640
Krüger, N. S., Fabrikant 603
Københavns Dørgrebsfabrik, Firma 585
Køge Andelssvineslagteri 420
Køge Byraad 278
Køge Landdistrikt, Distriktsraadet for 278

Larsen, Chr., Købmand 243
Larsen, Lars C., Fabrikant, hans Konkursbo 405
Larsen, Niels Peter, Gaardejer . 398
Larsen, Trine, Enke efter Gaardejer Villum Larsen 398
Lauritzen, Sigfred, Købmand ... 99
Laursen, J., Mølleejer 607
Leroy, Leonide Perrine, Enke efter Fiskemester Jean Baptiste Marie Valentin Lemenant 410
Lustrup, Appel Christian Konrad, Politibetjent 435
Lythans Petersen, E., Murmester 585
Lytle, Elisabeth S. 524

Madsen, Peter Schmidt, Købmand 462
Madsen, Vilhelmine Schmidt, født Mazanti, Fru 462
Magistrat, Københavns 522, 576
Mikkelsen, Marius Christian, Fyrbøder 290
Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet 441
Mogensen, Oluf, Arbejdsmand .. 290
Molbech, Holga Marie, Frøken .. 624
Moresco, Etatsraad 585
Mortensen, Carl Christian, Pantelaaner 540
Müller, C. L., Bygmester 246
Müller, J. & Co. 131
Møller, A. E., Overretssagfører . 155
Møller, Erik, Vekselmægler 258
Møller, Karen, Enkefru 607
Møller, Rasmus, Bolsmand 607
Mørck, J., Sagfører 613

Nielsen, Kancelliraad, Godsforvalter 90
Nielsen, Hans, Fisker 106
Nielsen, Hans, Gaardejer 420
Nielsen, Oluf Julius, Fabrikarbejder 115
Nienstædt & Co., Handelsfirma . 405
Nissen, Christiane Vilhelmine, Fru 219
Nissen, Edvard, Grosserer 219
Nissen, Ludvig, Grosserer 219
Nøkkentved, Overretssagfører ... 490
Nørgaard, G., Proprietær 115

Olsen, Inspektør 564
Olsen, Julius, Grosserer, hans Konkursbo 625
Olsen, Peter, Karetmager 424
Olsen, Peter Villads, Kroejer ... 351
Overformynderiet 500

Politidirektøren i København 96, 171
Pedersen, Anders, fhv. Inspektionsbetjent 522

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

	Pag.
Pedersen, Jens, Gaard- og Kroejer	308
Pedersen, Niels, Gaardejer	62
Pedersen, Peder, Gaardejer	62
Pentz Møllers Konkursbo, Kreditorudvalget i	199
Phister, Fr., Overretssagfører	276
Petersen-Hinrichsen, Arkitekt	427
Rasmussen, Henrik, Fisker	194
Rasmussen, Jens, Gaardejer	106
Rasmussen, P., Dampskibsexpeditør	398
Ravn, Nicolai, exam. jur. 115, 219, 276,	435
Rosengaard, J., Sagfører	348
Rugbrødsfabrikker, de 3	635
Scavenius, P. B., Proprietær	490
Schacke, Enkefru	220
Schmidt, E., Proprietær	106
Skifteret, Maribo Købstads	199
Skifteret, St. Thomæ	131
Smith, Aaron F. & Co., Firma	640
Sogneraadet for Ørsted Daastrup Kommune	441
Sommer, L. C. A., Grosserer	77
Spritfabriker, Københavns	171
Strandgaard, Kjer & Nannestad, Firma	348
Svendsen & Co, Handelsfirma	367
Svineslagteri, Nordsjællands	618
Svitzer, Em. Z., Bjergningsentreprise	595
Sæby Trælasthandel, Aktieselskab	613
Sørensen, J. P., Proprietær	308
Telefon-Aktieselskab, Københavns	544
Thalbitzer, Billy, Direktør	114
Thomsen, Caroline Sophie, født Rygaard, Boet efter	603
Thomsen, L. P., Korkvarefabrikant	424
Thordahl, Else Katrine Nielsen	538
Trælasthandel, Sæby, Aktieselskab	613
Vattrup Andelsmejeri	367
Vemmetofte adelige Jomfrukloster	624
Wang, T. C., Detaillist	612
Wienberg, C., Murmester, og Hustrus Fællesbo	635

Offentlige Sager.

Andersen, Carl	299
Andersen, Carl Lauritz	52
Andersen, kaldet Kaas, Christen	5
Andersen, Jenny Marie Axelline Christine	505
Andersen, Lauritz Valdemar	552
Andersen, Niels	478
Andersen, Sigfred Constantin	129
Andersson, Johan Edvard	320
Andi, Andreas Petersen	61
Andreasen, Andreas Laurits Martin	620
Andreasen, Ole Niels	146
Andreassen, Niels Peter	270
Arends, Georg Ernst	493
Bach, Nota	69
Bang, Skjalm	73
Bernikow, Kasper Albert Marius	251
Bjørn, Carl Gregers Martin Pedersen	536
Blankensteiner, Holger Victor	571
Bonfils, Charles Philip	86
Bradly, Charles Liquory	37
Brockdorff, Sophus Nicolai	87
Bærendt, Emil Valdemar Charles	478
Børgesen, Sophie Christensen	530
Carleby, Lars Peter Martin	262
Carlsen, Bernhardine Gustava, Nielsens Hustru	313

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

	Pag.
Carlsen, Hans Johan	249
Christensen, Ane Marie, født Andersen	416
Christensen, Christen Peter	416
Christensen, Edvard Christian Marinus	220
Christensen, Holger Frederik	534
Christensen, Joh.	267
Christensen, Oscar Charles Peter	431
Christensen, Peder	340
Christiansen, Andreas Carl	200
Christiansen, Caroline Sophie	530
Christiansen, Thorvald Marius	451
Clausen, Hans Peter	393
Conrad, Johann Ludwig Theodor	213
Daugbjerg, Magnus Laursen	169
Erlandsson, Alma Vilhelmina	573
Feldborg, Magnus	169
Grøn, Klaus Nissen	65
Grøndal, Vilhelm Julius	103
Haagerup, Christian	128
Hansen, Andreas	388
Hansen, Anna Sofie, født Meyer	561
Hansen, Hans Jørgen Frants	216
Hansen, Herman Georg	295
Hansen, Johann Heinrich Martin	445
Hansen, Johannes Christian Nicolaj	335
Hansen, Niels Gustav	346
Hansen, Niels Peder	256
Hansen, Nielsine Frederikke	112
Hansen, Søren	468
Hansen, Thomas Petersen	561
Halvorsen, Oskar Andreas Johan	38
Hartvigsen, Anton Kristian	447
Heimann, Henry (Henrik) Isidor	461
Hellerung, Albert Georg	59
Henriksson, Per	153
Holm, Alfred Emil	319
Holmberg, Carl Enevold Clemens	473
Ifversen, Julius Niels Sophus	309
Jensen, Anesine (Hansine) Bolette, Hansens fraskilte Hustru	313
Jensen, Anton	248
Jensen, Anton Poul	467
Jensen, Bent Marinus	287
Jensen, Carlo Albert	599
Jensen, Clara, født Drægert	361
Jensen, Emanuel Carl	611
Jensen, Frederik Johan Henrik	222
Jensen, Hedvig	627
Jensen, Jens	354
Jensen, Jens Carl	118
Jensen, Johannes Herman	557
Jensen, Karen Marie	126
Jensen, Maren, Nielsens Hustru	383
Jensen, Maren, Præsts Hustru	121
Jensen, Mette Marie	518
Jensen, Niels, kaldet Blæhr	361
Jensen, Niels Peter	630
Jensen, Peder Christian, kaldet Het	174
Jensen, Sofus Frederik Julius	467
Jensen, Søren	218
Jensen, Valdemar Frederik	365
Jepsen, Anthon Henrik	162
Johansen, Hans Kristian	214
Johansen, Jacob Josva	1
Johnsen, Hans Christian	572
Johnsson, Bengt	126
Josephsen, Sophus Joseph	272
Jørgensen, Carl	567
Jørgensen, Christian Albret	521
Jørgensen, Johannes Peter	15
Jørgensen, Niels Juel Arthur	188
Jørgensen, Ole Frederik	487
Jørgensen, Valdemar Frederik	203
Keller, Peter Emil	4, 513
Kjærgaard, Peder	80
Klages, Julius Christoffer	581
Knudsen, Ingeborg Petrea	511
Kähler, Valdemar	285
Køhler, Carl Emil	303
Kørner, Jens Emil	574
Larsen, Carl Edvard	304
Larsen, Dorthea Marie	48
Larsen, Emilie Sophie, Mühlbachs Hustru	530
Larsen, Hans Gert	24
Larsen, Hans Kristian	317
Larsen, Jens Christian	12

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

	Pag.
Larsen, Lars	357
Larsen, Ludvig Otto	301
Larsen, Niels Peter Ellis Søren	592
Larsson, Johannes August	645
Lionett, Carl Hans Christian	549
Madsen, Johan Morten Emilius Møller	82
Madsen, Thomas Poulsen	394
Meyer, Peter Holger	459
Mortensen, Christian	598
Muurmand, Søren Peter	456
Müller, Harald Christoffer William	589
Møller, Andrew Hans Jacob Marius	186
Møller, Carl Frederik Wiggo	98
Møller, Niels Rasmussen	18
Nielsen, Ane Sofie, Christensens Hustru	383
Nielsen, Anton Emanuel	211
Nielsen, Carl Christian	208
Nielsen, Hanne Marie Kristine	168
Nielsen, Hans Alfred	378
Nielsen, Hans Jacob	27
Nielsen, Hans Jensen	315
Nielsen, Jens Stryg	507
Nielsen, Ludvig August	167
Nielsen, Marie Nielsine Elisabeth	355
Nielsen, Niels Andreas	211
Nielsen, Niels Peter	95
Nielsen, Niels Peter	177
Nielsen, Oluf Severin	30
Nielsen, Thomas Marinus	174
Nielsen, Vilhelm Bernhard	255
Nielsen, Vilhelm Theodor Alfred	229
Nygaard, Adolph Andreas Johan	56
Olesen, Jens	329
Olesen, Kjerstine Marie, Rasmussens Hustru	31
Olsen, Hans Theodor	230
Oswald, Mathias Peter Vilhelm	445
Pentin, Anders Valdemar	306
Pedersen, Hans Peder, kaldet Due	10
Pedersen, Jens Peder	324
Pedersen, Jørgen	253
Pedersen, Mads Peder	532
Pedersen, Niels	206
Pedersen, Niels	231
Pedersen, Niels Anthon, kaldet Ernst	449
Pedersen, Peder Johan	256
Pedersen, Peder Thorvald	285
Pedersen, Sophus Richard Marinus	453
Perry, Charles Legoria	37
Petersen, Carl Andreas	201
Petersen, Christian Magnus	388
Petersen, Jens Peter	357
Petersen, Rasmus Jensen	621
Petersen, Severin Daniel Elmstrøm	528
Petersen, Thorvald Emanuel	342
Poulsen, Elias Marinus	359
Poulsen, Lars, kaldet Vej	364
Poulsen, Poul Andreas	555
Poulsen, Poul Peder	320
Ranum, Hermann Wilhelm	435
Rasmussen, Anders	187
Rasmussen, Carl Møller	292
Rasmussen, Christen	31
Rasmussen, Christian Bernhard	158
Rasmussen, Emil Villiam	328
Rasmussen, Hans Gundersen	285
Rasmussen, Jens Christian, kaldet Magaard	233
Rasmussen, Lars	517
Rasmussen, Laura Frederikke Helene Dagmar, Olsens Hustru	13
Rasmussen, Martinus	274
Rasmussen, Thorvald Julius Emil Gundersen	285
Rasmussen, William Oskar	119
Rauff, Johan Christoffer Jensen	518
Ruben, Hanne, Osiiers Hustru	430
Sangill, Jens Peter Nielsen	125
Scheel, Jørgen August	18
Schultz, Christian Mortensen	632
Seehausen, Heinrich Severin	57
Skov, Alfred Bernhard	387
Springborg, Johan4 Christian	51

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

	Pag.
Sønderlund, Johannes Madsen	35
Sørensen, August Peter	326
Sørensen, Carl Frederik Vilhelm	174
Sørensen, Engberg Severin	357
Sørensen, Søren Knudsen	281
Thomsen, Niels Peter	256
Thomsen, Jacob Peter	381
Truelsen, Jens Christian	344
Truelsson, Niels	344
Villumsen, Villum Peter	85
Voss, Johan Hendrich	453
Weng, Carl Garibaldi	474
Westermann, Alfred Carl Wilhelm	444

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Aarsag.
Adoptivforældre.
Afpresning.
Afvisning.
Agenturforhold.
Akkommodationsforhold.
Akkord.
Akt.
Aktieselskaber.
Aktionsomkostninger.
Aktionsordre.
Alimentationsbidrag.
Analogi.
Anstandslovgivningen.
Anteciperede Sager.
Apothekere.
Appanage.
Appel.
Arbejdsforhold.
Abejdskontrakter.
Arrest (Varetægts-).
Arrest (Civil).
Arveforhold.
Assuranceforhold.
Assurancesvig.
Auktion.
Bankforretninger.
Bedrageri.
Befalede Sager.
Besiddelse.
Betingelse.
Betleri.
Bevis.
Bevisbyrde.
Bissekramhandel.
Bjergning.
Blodskam.
Brandstiftelse.
Bygningsvæsenet.
Concursus idealis.
Condictio indebiti.
Dokumenter.
Domstole.
Drab.
Dødsgave.
Ed.
Efterstempling.
Ejendomshandel.
Eksigibilitet.
Embeds- og Bestillingsmænd.
Eneret.
Entholdelsesdekret.
Entreprise.
Erstatning i Kontraktsforhold.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Erstatn. udenfor Kontraktsforhold.
Fabrikvirksomhed.
Falsk.
Fatalia appellationis.
Fiskeri.
Flodemaal.
Fogedforretning.
Forbrydelse af Rettigheder.
Forbrydelser udenfor Straffeloven.
Forbud.
Foreninger og Forsamlinger.
Forsæt.
Forsøg.
Fortolkningsregler.
Forudsætning.
Forældre og Børn.
Fosterfordrivelse.
Fremmede.
Fremmed Ret.
Frifindelse for Tiden.
Frihedskrænkelse.
Fuldmagt.
Fundatser.
Garanti.
Generalforsamlinger.
Gentagelse.
Gave.
Gift.
God Tro.
Gældsbreve.
Gældsforhold.
Haandværk.
Haandværkssvende.
Habilitet (Dommere).
Handelsberettigelse.
Handlings Foretagelse.
Helligdagsloven.
Hjemvisning.
Hæleri.
Hærværk.
Højesteretssagførere.
Indiciebevis.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Indvaanere.
Instansfølgen.
Interessentskab.
Island.
Jagt.
Kaution.
Kendelse.
Kirker.
Klasselotteriet.
Klostre.
Kommissionsdomme.
Kommunale Forhold.
Kompetence.
Kompetence (Retternes).
Konfiskation.
Konkubinat.
Konkurs.
Kontraktsbrud.
Kopi.
Kost og Tæring.
Kriminalproces.
Kumulation.
Kvaksalveri.
Kvittering.
Køb og Salg.
Laaneforhold.
Landvæsenskommission.
Lejeforhold.
Levering.
Ligning.
Livsgave.
Lodsvæsenet.
Lotteri.
Love.
Læger.
Lærere.
Løsgængeri.
Maal og Vægt.
Manddrab.
Margarineloven.
Meddelagtighed og Medgerningsmænd.
Medicinalvæsenet.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Mishandling af Ægtefælle.
Misligholdelse.
Mortifikation.
Myndighed (Forbrydelser mod den offentlige).
Myndighedsmisbrug.
Møllere.
Nova.
Næringsbrug, ulovligt.
Nødværge.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Omgængelse mod Naturen.
Omløben med Varer.
Opsigelse.
Overformynderiet.
Overlæg.
Paatale.
Pant.
Pension.
Pligtkørsler.
Politibetjente.
Politiovertrædelser.
Politiretsbehandling.
Polititilhold.
Politivedtægt.
Procesomkostninger.
Processuelle Mulkter.
Provision.
Præklusion.
Præster.
Præskription.
Præsumption.
Prævention.
Prøvebandel.
Putativ Forbrydelse.
Ran.
Regnskab.
Reklamering.
Religionen.
Res judicata.
Rettens Fornægtelse.
Rettens Pleje.
Retsuvidenhed.
Rufferi.
Rømning.
Røveri og Trusler.
Sagesløse Personer.
Sagførere.
Salær.
Samliv forargeligt.
Sammenstød af Forbrydelser.
Sammenstød af Skibe.
Selvtægt.
Servitut.
Sikkerhedsforanstaltninger.
Sikkerhedsstillelse.
Sindssyge.
Skadesløse Sagsomkostninger.
Skatter og Afgifter.
Skiftesager.
Skilsmisse.
Skolevæsenet.
Sogneraad.
Solidariske Skyldforhold.
Stadfæstelsesdomme.
Stamhuse.
Statsretlige Forhold.
Stiftelser.
Strafart.
Straffens Forvandling.
Strafnedsættelsesgrunde.
Straffens Udmaaling.
Strikesager.
Stævning.
Sukcession.
Summa appellabilis.
Sundhedsvæsenet.
Syn og Skøn.
Sædeligheden (Forbrydelser mod).
Sædvane.
Søfartsforhold.
Søloven.
Taaber.
Tidsfrister.
Tilbagesøgning.
Tilbud.
Tilhold.
Tilregnelighed.
Tilstaaelse.
Tinglæsning.
Tjenesteforhold.
Told.
Tort og Kreditspilde.
Transport.
Trusler.
Tvang.
Tvangsmulkter.
Tyveri.
Uagtsomhed.
Udeblivelsesdomme.
Udlandet.
Udlæg.
Udlændinge.
Udpantning.
Udsættelsesforretninger.
Udvisning.
Ulykkesforsikring.
Umyndighed.
Underholdsbidrag.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Undsigelse.
Unødig Trætte.
Uterligt Forhold.
Uægte Børn.
Vandløb.
Vandrebøger.
Vejsager.
Veksel.
Vestindien.
Vidner.
Vielse.
Vildfarelse.
Vindikation.
Vold.
Voldgift.
Værneting.
Ægteskab.
Ødelæggelse af anden Mands Ejendom.
Øvrighed.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

SAGREGISTER.

Pag.

Aarsag.

I et Tilfælde, hvor to berusede Personer havde taget fat paa hinanden og den ene derpaa taget den anden for Brystet, spændt Ben for ham og kastet ham til Jorden, blev et Saar, som tilføjedes den anden ved at Baghovedet slog mod en Stentrappe, tilregnet førstnævnte efter § 203, medens hans senere indtraadte Død ikke antoges medført ved Saaret, men ved en Samvirken af Delirium, Fedtdegeneration paa Hjærtet og Blodtabet.

Da Døden ikke var forvoldt ved det strafbare Forhold, nægtedes Erstatning efter § 302 24

Den Omstændighed, at der forelaa Fejl fra en Skibsførers Side i den Forstand, hvori Sølovens § 59 tager dette Ord, ikke afgørende for at han havde udvist en efter Strfl.s § 198 strafbar Uagtsomhed, og da der kun under denne Forudsætning kunde idømmes Erstatning efter § 302 i Straffeloven, frifandtes Skibsføreren. Se under Uagtsomhed 410

Spørgsmaal afgjort, om en Brokskade hos en Betjent var en Sygdom eller opstaaet ved Ulykkestilfælde i Tjenestens Udførelse. Se under Pension 522

I et Tilfælde, hvor en Landmand var død af en Hoftelidelse efter et 10 Maaneders Ophold paa et Sygehus efter et Fald fra en Vogn, hvorved han havde slaaet sin Hofte, antoges Stødet at have været Aarsag til Døden, da vedkommende Assuranceselskab ikke havde bevist, at Døden skyldtes andre Omstændigheder. Se under Assuranceforhold 538

Adoptivforældre.

Om deres Forsørgelsespligt. Se under Alimentationsbidrag 290

Afpresning.

En Kvittering for et Gældsbrev ikke tillagt selvstændig Betydning, da den var tilbleven ved Trusel om at melde Kreditor for en begaaet Falskforbrydelse. Se under Tvang 540

Se iøvrigt under Røveri og Trusler 474, 493

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Afvisning.

En Sag om ulovlig Næringsbrug 1 og 2 Gange begaaet afvist fra Højesteret, da Sagen alene var appelleret efter Begæring af de Domfældte, og de idømte Bøder ej havde summa appellabilis ... 19

En tidligere paa Grund af Mangel ved Stævningen afvist Gæsteretssag paany afvist fra Højesteret, da i Mellemtiden fatalia appellationis var udløben, og idet Bestemmelsen i Lov 11 April 1890 § 7 maatte være uanvendelig i et Tilfælde, som det foreliggende, hvor den først udtagne Stævning var bleven uefterrettelig som Følge af Appellantens Undladelse af at iagttage en Forskrift, hvis Øjemed er at bidrage til slige Sagers hurtigst mulige Fremme 124

En Højesteretsstævning i en civil Sag, hvor Indstævnte ikke mødte, afvist fra Højesteret, fordi den ikke var forkyndt for Hof- og Stadsretten, ligesom Forkyndelsespaategningen for Indstævnte savnede Kompetenceattest 154

En i Henhold til D. L. 1—6—19 stedfunden Appel direkte til Højesteret afvist. Se under Rettens Fornægtelse 199

En Højesteretsstævning, som var udtagen mod executores testamenti i et Bo, afvist, da Bevillingen ikke var fremlagt, og de Indstævnte ej havde givet Møde 219

En efter Domfældtes Begæring for Højesteret appelleret Sag om Straf for Overtrædelse af Lodsloven afvist, da den idømte Erstatning ikke kunde medregnes til at udbringe den af Loven krævede Summa appellabilis, og den idømte Bøde ej havde saadan..... 253

Afvisning af en Sag om Overtrædelse af Politivedtægten..... 262, 274

En Stævning kendt uefterrettelig i en anteciperet Sag, hvor Indstævnte ikke var mødt, da Sagen ikke var behørig hurtig fremmet. Se under Stævning 435

En offentlig Sag mod en Husejer til at tilpligtes at omgøre en Vægbeklædning i en Slagterbutik i Overensstemmelse med Sundhedsvedtægtens § 37 ikke afvist fra Politiretten, uagtet den for hans Vedkommende alene drejede sig om Opfyldelsen af denne civilretlige Forpligtelse. For en Medejers Vedkommende angik Sagen tillige Straf for ikke at have efterkommet Sundhedskommissionens Paalæg..... 445

En Sag om ulovlig Omløben med Varer (2den Gang begaaet) afvist fra Højesteret, da Sagen med Hensyn til Bøde og de konfiskerede Varers Værdi ikke naaede Summa appellabilis..... 468

En Sag, hvorunder en Haandværkssvend under et var anset for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, ikke afvist fra Højesteret i sidstnævnte Henseende..... 528

Agenturforhold.

Se under Provision 640

Akkommodationsforhold.

Under en Disput for Auktionsretten om Fordelingen af et Auktionsprovenu for en fast Ejendom, blev der tillagt en Vekselmægler

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

forlods Fyldestgørelse for hans Tilgodehavende i Henhold til en Transport fra en Overretssagfører, som havde været økonomisk Leder af Byggeforetagendet, paa en af den daværende Ejer af Ejendommen til Overretssagføreren udstedt Akkommodationsobligation, idet det udtaltes, at der maatte gives Vekselmægleren Medhold i, at han i Akkommodationsobligationen og den Stilling, som Overretssagføreren indtog til Byggeforetagendet havde havt tilstrækkelig Grund til at anse Overretssagføreren for berettiget til at raade over Obligationen som sket, og at der ikke var oplyst Omstændigheder, som kunde lede til at antage, at Vekselmægleren havde havt en anden Opfattelse. Da derhos den Vekselmægleren overdragne Ret over Obligationen, hvad enten den maatte betragtes som en Transport eller en Haandpanteret, maatte anses gyldig stiftet, og da der endelig intet forelaa, hvorefter den erhvervede Ret skulde være eksstingveret, billigedes det, at der var tillagt Vekselmægleren Fyldestgørelse af Provenuet, førend noget deraf kunde tilkomme Skødehaveren 258

Akkord.

En Murmester som Hovedentreprenør ikke anset pligtig at betale en Underentreprenør et udenfor Hovedentreprisetilbudet liggende Arbejde. Se under Entreprise 585

Akt.

Misbilligelse af at Akten var skrevet med en utydelig Haandskrift. 536

Aktieselskaber.

I et Tilfælde, hvor en Aktionær, som havde indbetalt 50 pCt. af den tegnede Aktiekapital, af det fallerede Selskabs Fallitbo sagsøgtes til at indbetale den resterende Del af Kapitalen og havde gjort gældende, dels at Selskabets Statuter alene hjemlede Adgang til at realisere Aktien i Tilfælde af, at en Aktionær vægrede sig ved at indbetale den resterende Del af Aktiekapitalen, dels at Statuterne foreskrev forskellige formelle og materielle Regler, navnlig at kun 10 pCt. ad Gangen maatte kræves, og at et vist Varsel burde gives, udtaltes det, at ifølge Forholdets Natur og Selskabets Statuter hæftede Aktionærerne overfor Selskabets Kreditorer, ogsaa med den ikke indbetalte Del af Aktiekapitaler, og at de paaberaabte Bestemmelser i Statuterne overhovedet ikke angik Selskabets Forhold overfor Aktionærerne i Tilfælde af Konkurs. Aktionæren derfor anset pligtig til indenfor det ikke indbetalte Aktiebeløb at betale det fornødne til Dækning af Selskabets Gæld. Men da det efter Proceduren maatte antages, at 10 pCt. af Aktiernes Beløb vilde være tilstrækkeligt, gaves der alene eksigibel Dom herfor 131

Aktionens Omkostninger.

Disse paalagte det offentlige i et Tilfælde, hvor en Kulhandler frifandtes for Bedrageri af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis 146

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Disse paalagte det offentlige i en i den civile Proces's Former for Højesteret appelleret Sag om Vold, ligesom Processens Omkostninger for Højesteret 351

To Tiltalte, som dømtes for et i Fællesskab forøvet Bedrageri, paalagte in solidum at betale Salærerne til de for hver især beskikkede Defensorer 478

Disse paalagte en sindssyg Tiltalt, som dømtes til at stille Sikkerhed i Henhold til Strfl.s § 299 for at have undsagt en anden. Se under Prævention 493

Aktionsordre.

En for Tyveri aktioneret Kvinde dømt for Bedrageri..... 511

Alimentationsbidrag.

En Fader til et uægte Barn ikke antaget at kunne være pligtig at betale Bidrag til Barnets Underhold, efter at dette var adopteret, saalænge Adoptivforældrene havde Evne dertil, jfr. Lov 9 April 1891 § 7 290

Se endvidere under Underholdsbidrag..... 129, 462

Analogi.

Udfærdigelse af en falsk Kopi dømt efter Analogien af § 270..... 46

Benyttelse af et falsk Dokument straffet efter Analogien af § 274.. 329

Anstandslovgivningen.

Se under Rettens Pleje 371

Anteciperede Sager.

En Stævning i en saadan, hvor Indstævnte ikke var mødt, kendt uefterrettelig, da Sagen ikke var behørig hurtig fremmet. Se under Stævning 435

Mulkt for unødig Trætte ikke idømt i et Tilfælde, hvor en Hovedappellant, som havde paastævnet Sagen som Ordenssag, udeblev, da Sagen foretoges som anteciperet i Henhold til en i Kontrasagen meddelt Bevilling, og hvor der gaves Stadfæstelsesdom i Kontrasagen 612

Apothekere.

Om deres Eneret. Se under Medicinalvæsenet 121, 303, 589

Appanage.

En Bygmester anset berettiget til i Medfør af en saakaldet uigenkaldelig Fuldmagt fra en yngre Søn af en Stamhusbesidder at kræve betalt hos Administrationen af Stamhuset en bemeldte Søn tilkommende forfalden Appanage..... 246

Appel.

Uagtet en Sag, hvorunder en Tiltalt var frifunden for Straf, men dømt til at der af Øvrigheden skulde træffes Sikkerhedsforanstalt-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

ninger mod ham, alene var appelleret efter Begæring af Tiltalte, blev han ved Højesteret som tilregnelig idømt Straf efter § 203 . 69

En Kendelse om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest appelleret ca. 5 Aar efter dens Afsigelse i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling 96

En Dom, hvorved en Pige var dømt for Tyveri m. m. og som var eksekveret, appelleret af det offentlige i Henhold til Ordre fra Justitsministeriet og efter Domfældtes Andragende, og Højesteret ved kongeligt Reskript bemyndiget til at paakende Sagen 112

En Benægtelse fremsat for Højesteret i Henhold til Bevilling 115

Se under Afvisning om Afvisning af en Gæsteretsstævning i et Tilfælde hvor fatalia appellationis vare udløbne 124

En Sag om Straf for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten appelleret til Højesteret i den civile Proces's Former 170

Afvisning af en i Henhold til D. L. 1—6—19 sket Appel direkte til Højesteret. Se under Rettens Fornægtelse 199

En efter Domfældtes Begæring for Højesteret appelleret Sag afvist, da den idømte Erstatning ikke kunde medregnes til at udbringe den af Loven krævede Summa appellabilis, og den idømte Bøde ej havde saadan 253

En Person, der alene var dømt for Benyttelse af et falsk Dokument, ikke antaget i Appelinstansen at kunne dømmes for at have forfalsket Dokumentet eller medvirket dertil, da Sagen ikke var appelleret af det offentlige 329

En Sag om Vold appelleret til Højesteret i den civile Proces's Former og Tiltalte frifunden, samt Aktionens Omkostninger og Processens Omkostninger for Højesteret paalagte det offentlige 351

En Falskforbrydelse ikke paakendt af Overretten, da den ikke var paakendt af Underretten 468

I et Tilfælde, hvor en Undersøgelse havde drejet sig om en Sigtets Forhold med Hensyn til at sælge et værdiløst Haarmiddel for en ublu Betaling, under Reklamering med en falsk Attest og om, at hun for at gøre Reklame havde givet det Udseende af, at hun vilde betale et større Beløb, hvis Midlet ikke virkede, bemærkedes det i Højesterets Dom, at Kriminalrettens Dom kun kunde antages at have paakendt sidstnævnte Forhold, og at der ikke var Grund til at hjemvise Sagen til yderligere Undersøgelse og Paakendelse med Hensyn til de to andre Punkter, der derfor ikke kunde paakendes af Højesteret 505

Se under Summa appellabilis med Hensyn til Paakendelse for Højesteret af en Overtrædelse af Frdn. 10 Decbr. 1828, § 13, jfr. § 10 528

En Part, som i Underinstansen havde paastaaet Frifindelse for at betale Told, og for Højesteret subsidiært gjorde gældende, at Tolden skulde beregnes efter en anden Tarif end sket, antagen afskaaret fra at fremsætte denne sidste Indsigelse, mod hvis Fremsættelse der maatte anses protesteret af Modparten 583

Se under Summa appellabilis 31, 292, 549

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Arbejdsforhold.
Se under Frihedskrænkelse 174
Se under Entreprise 402

Arbejdskontrakter.
Se under Entreprise 585
Et Spørgsmaal afgjort om en Entreprenørs Ansvar for Overskridelse af den vedtagne Arbejdstid. Se under Entreprise 635

Arrest (Varetægts).
En Pige, der havde været arresteret i 51 Dage i Anledning af to Sigtelser for Tyveri, og som allerede havde faaet tilkendt og modtaget en Erstatning af 50 Kr., fordl hun maatte antages uskyldig i det ene Forhold, tillagt en Erstatning af 500 Kr. hos det offentlige, idet med Hensyn til den anden Sigtelse udtaltes, at det stod som usikkert, om et Tyveri overhovedet var begaaet og at de Indicier, som under Undersøgelsen vare fremdragne til Bestyrkelse af Sigtelsen, dels vare afbeviste, dels uden væsentlig Betydning, medens forskellige Omstændigheder, navnlig de om Pigens tidligere Vandel skaffede Oplysninger talte til hendes Fordel 96
Erstatning herfor nægtet en Pige, som var dømt for 4 Forhold og havde udstaaet Straffen, under en i Henhold til kgl. Reskript iværksat Appel, under hvilken hun fragik sine oprindelige Tilstaaelser, idet disse opretholdtes med Hensyn til de 3 Forhold, og det fandtes at kunne have sit Forblivende ved den idømte Straf 112

Arrest (civil).
Se under Lejeforhold om en for et Lejebeløb foretagen Arrest 427

Arveforhold.
En Søn dømt til at have sin Arveret forbrudt i Henhold til Straffelovens § 304 188

Assuranceforhold.
I et Tilfælde, hvor en Landmand ved et Fald fra en Vogn havde slaaet sin Hofte og efter et 10 Maaneders Ophold paa Sygehuset var død af en Hoftelidelse, men hvor vedkommende Ulykkesforsikringsselskab, under Henvisning til Policens Bestemmelse om, at Selskabet kun var ansvarlig for den umiddelbart ved en Ulykke og uden Tilstød af andre Omstændigheder foraarsagede Død, havde gjort gældende, at Døden ikke skyldtes Stødet, men enten at Stødet havde ramt et tuberkuløst Sted, eller en senere tilstødt tuberkuløs Infektion, blev Selskabet dømt til at betale Forsikringssummen, allerede fordi det ikke var oplyst, at Døden skyldtes en tuberkuløs Lidelse 538

Assurancesvig.
En Tiltalt, hvis Møbler, Sengklæder, Køkkentøj og en Kakkelovn i Policen vare forsikrede for 262 Kr. og som havde forlangt sig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

dette Beløb erstattet med Fradrag af et Beløb paa 40 Kr., hvortil det reddede var takseret, uagtet de forsikrede Genstande kun havde en Værdi af 132 Kr., og som havde under Eds Tilbud erklæret, at de forsikrede Genstande havde førstnævnte Værdi, dømt efter § 259. idet den forlangte Erstatning langt oversteg den ham tilkommende, men frifunden paa to andre Punkter 158

En Forpagter, som var sigtet for under en Opgørelse af en Brandskade, hvis samlede Poster løb op til henved 3000 Kr., at have opgivet 5 Poster for højt med Hensyn til den til Stede værende Kvantitet og Værdien og at have opgjort som brændt noget Brænde, som ikke var til Stede, frifunden, idet det ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at det Beløb, hvortil Skaden opgjordes, i det hele var for højt opgjort og idet der i hvert Fald havde manglet Føje til at antage. at Tiltalte havde haft til Hensigt at besvige Brandforsikringen 453

Auktion.

Se under Akkomodationsforhold 258

Bankforretninger.

En Sagfører, som efter at den tyske Lovgivning havde forbudt ultimo Handler med Bjergværksaktier, havde beordret saadanne Forretninger udførte med laante Aktier, ikke antaget at kunne støtte nogen Indsigelse mod at betale vedkommende Vekselleverfirma sin Skyld derpaa, at ogsaa denne Maade at omsætte disse Aktier paa senere var erklæret ulovlig af den tyske Lovgivning. Se under Fuldmagtsforhold 348

Bedrageri (frifindende Domme).

Et Ægtepar, hos hvem der var gjort Udlæg for Skolemulkter til Beløb 11.50 i en Gris, men som havde slagtet denne og efter at have fortæret en Del nedsaltet Resten til Værdi ca. 37 Kr., frifundet, da de ikke antoges at have handlet med svigagtig Hensigt, medens Viborg Overret havde anvendt § 257 31

En Person, som hos en Købmand i Berlin havde opnaaet et Laan paa 200 Rmk., ikke antaget at have forskaffet sig samme paa bedragerlsk Maade eller i saadan Hensigt. For saa vidt han havde vedgaaet at have disponeret over Cykler og Symaskiner, der vare leverede ham som Direktør for et af ham startet Aktieselskab til Forevisning for Købere, og at have forbrugt Pengene til egen Fordel efter at Selskabet var gaaet i Stykker samt at have underskrevet sin Moders Navn paa et Kautionsbevis uden Bemyndigelse, frifandtes han, da det særlig efter de om hans Sindstilstand afgivne Erklæringer fra Overlægerne paa to Hospitaler, hvor han havde været indlagt, ikke kunde antages, at han havde været sig Handlingernes Retsstridighed bevidst 87

I et Tilfælde, hvor en Kulhandler var sigtet for Bedrageri, udøvet ved at lade Kunderne betale for rigeligere Maal end de fik, hvor det af flere Vidner var forklaret, at han ikke havde givet fuld

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Top paa Tøndemaalet, medens det modsatte var forklaret af andre Vidner, hvor to hos ham indkøbte Partier havde vist Undermaal og Tiltalte endelig havde indrømmet, at have givet den Ordre, at private Konsumenter skulde have mindre Maal end Forhandlere — statueredes det særlig i Betragtning af at den i Frd. 10de Januar 1698 Kap. IV § 8 omhandlede lovlige Top, hvormed Varer af denne Art maales, er et ubestemt Begreb og maa anvendes efter Øjemaal, at det ikke overfor Tiltaltes Benægtelse kunde anses tilstrækkelig bevist, at der ved den Maade, hvorpaa Udmaalingen i Almindelighed eller i de specielt nævnte Tilfælde var foregaaet, havde foreligget Uregelmæssigheder, for hvilke der kunde paalægges ham Strafansvar. Antaget, at det ikke heller mod hans Benægtelse var godtgjort, at han, der havde givet Maalerne paa Gasværket 1 Kr. i Drikkepenge, hver Gang han købte Kokes, havde handlet saaledes for at opnaa mere end der lovligt tilkom ham, eller at nogen Kunde, til hvem Tiltalte havde leveret Kokes, som han selv indkøbte paa Gasværket i Partier paa 5—20 Tdr., ikke havde faaet de ham tilkommende Leveringer paa mere end 20 Tdr., hvilke Leveringer efter Tiltaltes Forklaring vare udbragte ved at sammenlægge flere mindre Partier fra Gasværket. Tiltalte derfor frifunden 146

En for Bedrageri tiltalt Person, som for egen Regning opkøbte Æg til en Købmand, der betalte disse med 2 Øre pr. Pd. mere end Opkøberen gav for dem, frifunden for Disposition over et ham af Købmanden ydet Forskud af 20 Kr., da Pengene hverken efter Kontrakten eller det Øjemed, hvori de efter Tiltaltes Forklaring ydedes, kunde anses for Købmandens 315

En Redaktør, som forinden han fratraadte sin Stilling som Enebestyrer af et Middagsblad havde taget Forskud paa Gage m. m., frifunden, da han under Undersøgelsen havde betalt disse Beløb tilbage, og hans Optagelse af nævnte Forskud paa et Tidspunkt, hvor han efter sin egen Forklaring ikke havde til Hensigt at forlade Bladet saa lidt som hans Undladen af at refundere Beløbene, da han forlod Bladet, ikke efter hans selvstændige Stilling til Bladets Drift kunde betragtes som Bedrageri. Ligeledes frifunden for Bedrageri, for saa vidt han, der havde fast Gage og Tantieme, havde ladet sig udbetale særlig Betaling for journalistisk Arbejde for Bladet, hvilken Betaling han senere havde refunderet, da man ikke kunde forkaste hans Formening om at have troet sig berettiget dertil 335

En Hustru, der nogle Dage førend der foretoges Eksekution hos hendes Mand, havde gemt en Kasse Vin, frifunden for Ansvar efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260, da det ikke var oplyst, at hun havde haft Kendskab til Mandens Affærer eller bestemt Forsæt til at unddrage nogen Kreditor den ham tilkommende Fyldestgørelse 416

En Kommissionær, der havde købt et større Parti Vin og, efter at have betalt 1/3 af Prisen kontant, solgt Partiet mod kontant Betaling betydelig under Indkøbsprisen, men nægtet at have fremsat

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

usandfærdige Anbringender under Købet eller at have købt uden Betalingshensigt og gjort gældende, at han selv var bleven narret med Hensyn til Varens Kvalitet, frifunden af Mangel paa Bevis . 486

Samme Tiltalte, som havde taget Varer paa Kredit for 1000 Kr. og mod at aflevere en værdiløs Veksel, og som straks havde solgt Varerne videre mod kontant Betaling, frifunden ligeledes af Mangel paa Bevis, da det ikke var oplyst, at han ved Købet havde fremført urigtige Anbringender og han havde hævdet, at Køberen kendte Vekslens Beskaffenhed, for hvilken Veksel i øvrig Tiltalte havde betalt ca. 250 Kr. 486

En Forpagter frifunden for Assurancesvig. Se herunder. 453

I et Tilfælde, hvor en Kvinde var sigtet for Bedrageri ved i Annoncer for et Haarmiddel at give det Udseende af, at der udlovedes 5000 Mrk., saafremt Midlet ikke virkede, udtaltes det, at ligesom Avertissementet ikke kunde antages at indeholde et virkeligt Løfte om at betale fornævnte Beløb til enhver, der ikke maatte blive hjulpen af Midlet, men kun til den, som havde Skade deraf, saaledes manglede der Grund til at tro, at det havde vakt eller kunnet vække nogen rimelig Forventning derom. Tiltalte derfor frifunden 505

(Domfældende Domme).

§ 251.

Henført under § 251, at en Tiltalt, der ikke kunde vente at faa en Ordre om Varer paa Kredit ekspederet ved at rekvirere dem i eget Navn og var uden Udsigt til at betale Varerne, havde rekvireret dem i en medtiltalts Navn i den Hensigt straks at afhænde Partiet til egen Fordel, hvad han ogsaa gjorde.

Henført under samme §, at en Tiltalt havde rekvireret Varer paa Kredit uden Udsigt eller Hensigt til at betale dem.

Rekvisitioner af Varer paa Kredit i en Tredjemands Navn uden Bemyndigelse henført under samme §.

Tilsnigelse af Kredit paa Varer uden Udsigt til at betale henført under samme §.

To Tiltalte dømte efter samme § for at have skaffet sig Kredit hos deres respektive Firmaer ved at rekvirere Varer paa Kredit i den andens Navn uden Udsigt eller Hensigt til at betale. 18

Henført under § 251, at en Tiltalt havde i svigagtig Hensigt skaffet sig udleveret en Frakke ved usandfærdig at foregive at have Ejerens Tilladelse til at laane den.

Henført under samme §, at en Person havde skaffet sig Laan nden Hensigt til at betale ved urigtigt Foregivende om at være sendt af en anden.

Henført under samme §, at en Person ved urigtigt Foregivende havde skaffet sig udlaant noget Værktøj uden Hensigt til at tilbagelevere det.

Henført under samme §, at en Person havde taget Varer paa Kredit uden Hensigt at betale.

Henført under samme §, at en Person havde skaffet sig Laan

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag

ved at give i Pant en værdiløs saakaldet Anvisning og en uægte Ring, der udgaves for Guld 38

En Tiltalt dømt efter § 251, for at franarre en Guldsmed Varer, og efter § 251, jfr. § 46, for at forsøge paa at franarre en Skomager et Par Støvler, alt ved urigtige Foregivender om Stilling og Navn, og efter § 251 for at indlogere sig paa Hotel uden Betalingshensigt..... 201

En tidligere for Bedrageri straffet Hestehandler, der havde købt en Hest paa Kredit, straks solgt den pr. kontant under Prisen og forbrugt Pengene til Svir, antaget at have købt Hesten paa Kredit uden Hensigt til at betale Købesummen og dømt efter § 251 326

En Tiltalt dømt efter § 251 for af en Agent at have skaffet sig overleveret til Forevisning under Kolportagevirksomhed Litografier m. m. under et urigtigt Angivende om Navn og Bopæl, hvilke Litografier han straks solgte 444

To Tiltalte, der havde ladet to Frakker sende til det af dem lejede Logis, hvor de skulde betales, og som derpaa havde foregivet for Budet, at de skulde prøve dem i Værelset ved Siden af, hvorefter de tog Flugten med Frakkerne, dømte efter § 251 431

En Tiltalt dømt efter § 251 for at have taget Cykler paa Kredit uden Hensigt til at betale og for Forsøg herpaa efter § 251, jfr. § 46, men frifunden for saa vidt han var sigtet for Bedrageri med Hensyn til nogle af ham paa Afbetalingsvilkaar solgte Cykler 456

I et Tilfælde, hvor en Arrestant havde forklaret, at han, uden at have Evne eller Villie til at købe et Piano, af to medtiltalte, en Billethandler ved Kasino og en Kommissionær, var bleven ført til en Pianofortefabrikant, overfor hvem han udgaves for Liebhaver til et Piano, og hvor, efter de af Fabrikanten og Arrestanten afgivne Forklaringer, den ene medtiltalte tilbød at lægge Pengene ud for Arrestanten, tituleredes Grosserer af den anden og sagdes at være god nok for Pengene, antoges det efter alt i Sagen oplyst, at de medtiltalte havde været klar paa at Arrestanten var uden Evne og Villie til at betale et ham ved fornævnte Lejlighed paa Kredit solgt Piano, og at de havde forudsat, at han vilde være villig til at sælge det mod et mindre kontant Beløb, hvori de kunde faa Andel, og de to medtiltalte, i hvis Overværelse Pianoet et Par Dage efter var solgt for det halve til en Broder af en af dem, og som maatte antages alene af Frygt for Følgerne at have ladet en Del af sidstnævnte Købesum indbetale til Fabrikanten, medens den væsentligste Del ikke var betalt, dømtes derfor efter § 251 478

§ 252.

En Næringsdrivende, der to Gange udenretlig havde nægtet at skylde en fra et Laan hidrørende Gæld, hvorfor intet Bevis var udstedt, og derpaa under en civil Retssag havde nægtet at have laant Beløbet, alt i den Hensigt at undgaa at der foretoges Eksekution hos ham, dømt efter § 252, og tillige til at have sit Borgerskab forbrudt 61

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

§ 253. Pag.

Henført under § 253 at en Agent til egen Fordel havde disponeret over et Prøvelager 18
Disposition over en laant Frakke og andre Genstande henført under § 253. Tilegnelse af en Kasket, som Tiltalte havde taget paa med Ejerens stiltiende Indvilligelse for at gaa i Gaarden, straffet efter § 253 38
En Tiltalt dømt efter § 253 for svigagtig Disposition over laante Ting 169
Salg af nogle en Agent til Forevisning betroede Prøvebilleder henført under § 253 287
En Person dømt efter § 253 for at være rejst bort fra et Hotel i Udlandet, hvor han var antagen som Kelner, medtagende et Beløb, som han i denne Egenskab skulde gøre Afregning for, og som han forbrugte 233
Disposition over en paa en saakaldet Lejekontrakt købt Vogn, hvorpaa intet var betalt, henført under § 253 315
I et Tilfælde, hvor det maatte anses godtgjort, at en Sparekasse i et lille Sogn havde haft et Underskud paa ca. 1400 Kr., medens dens et Aar i Forvejen aflagte Regnskab udviste et Overskud, antoges det, at en som Kasserer og Bogholder fungerende Lærer havde forbrugt Beløbet til egen Fordel, da det ikke kunde være anvendt paa regelmæssig Maade, og at Tiltalte efter Kassemanglens Størrelse og hans egne pekuniære Forhold maatte have været vidende derom, saa meget mere som han under en uopklaret Brand intet havde gjort for at redde samtlige Sparekassens ordentligvis i et Pengeskab beroende Aktiver og Papirer, der Aftenen før Branden skulde være udtagne af Pengeskabet med et bebudet Besøg af Sparekasseinspektøren for Øje og ikke lagte tilbage i Skabet, hvilket sidste reddedes. Ligeledes statueret, at Kassemanglen gik tilbage til Tiden før Aflæggelsen af det sidste Regnskab, der altsaa var falsk. Herefter antoges Tiltalte, imod hvem der ikke fra Sparekassens Side forelaa en Begæring om Straf, ikke at kunne nyde godt af Strfl.s § 254, og Tiltalte dømtes efter § 253 435
Strfl.s § 253 anvendt paa svigagtig Pantsætning af en lejet Koffert. 473
Antaget, at en Underballance paa henved 5000 Kr., som var konstateret i en Sogneraadsformands Kasse, maatte hidrøre fra hans Forbrug af Kommunens Penge til egen Fordel, idet ingen anden Aarsag til et Underskud af en saadan Størrelse havde kunnet paavises, medens et saadant Forbrug var sandsynligt, da Tiltalte, som ikke sondrede sin private Kasse fra Kommunens, og intet ordentligt Regnskab førte, sad smaat i det og ingen anden lovlig Indtægt havde end sin Gaard. Efter Forbrugets Størrelse, samt da Tiltalte aarlig underskrev et Regnskab, som udviste en betydelig Saldo i Kommunens Favør, medens han ingen Penge havde i Kassen, og fordi han efter sin egen Indrømmelse i alt Fald i 1901 var kommet paa det rene med, at der maatte være Underskud, men alligevel ingen Forandring gjorde i sit Regnskabsvæsen, statueredes det, at Forbruget maatte tilregnes ham som

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

forsætligt, og han blev derfor i Overensstemmelse med nedlagt Begæring dømt efter § 253 487

Et Ægtepar dømt efter § 253, idet Manden efter Samraad med Hustruen og til fælles Fordel havde pantsat udlagte Effekter, og hun tillige havde afklædt en med Besætning pantsat Ejendom i Løbet af 2 Aar for hele Ko-Besætningen 561

§ 254.

En Person, der var sendt til Byen for at hæve paa en Kontrabog dens Paalydende og af Beløbet tilegnede sig 20 Kr., som han derpaa foregav at have tabt, dømt efter § 254, uanset at Beløbet var erstattet 287

Strfl.s § 254 anset uanvendelig i et Tilfælde, hvor en som Sparekasse-Kasserer ansat Lærer havde tilegnet sig Sparekassens ham betroede Midler og skjult Forbruget ved et falsk Regnskab 435

§ 256.

En Smed, hos hvem der var gjort Udlæg i en Vogn, som var bestilt af en Tredjemand og hvorpaa en Del af Købesummen var forud betalt, men som endnu antoges at tilhøre Rekvisitus, efter samtlige Omstændigheder dømt efter § 256 for at have udleveret Vognen til bemeldte Tredjemand og forbrugt til egen Fordel den ham betalte Restkøbesum. Under Sagen var oplyst, at Vognen senere var tilbageleveret Udlægshaveren af bemeldte Tredjemand 27

En Tiltalts Disposition over udlagt Gods efter samtlige Omstændigheder henført under § 256, jfr. § 253. Det var oplyst, at den Dom, hvorfor der gjordes Udlæg, var erhvervet over Rekvisitus, der var 24 Aar, uden Kurators Medvirken, at de Genstande, hvorover der var disponeret, og som Rekvirenten i længere Tid havde ladet forblive i Rekvisiti Besiddelse efterat andre udlagte Effekter vare afhentede, beløb sig til ca. 40 Kr., og at Rekvisiti Udtagelsesret i Henhold til Konkursloven var forbeholdt ham ved Forretningen. 35

§ 257.

Henført under § 257, at en Agent havde til egen Fordel disponeret over nogle af vedkommende Køber returnerede Varer, uagtet Firmaet havde nægtet ham Tilladelse til at overtage dem 18

Absentation fra Logis uden Hensigt til at betale Kosten henført under § 257.

Henført under samme §, at en Tiltalt havde taget Varer paa Kredit under urigtigt Foregivende om at skulle afmønstres eller at være forhyret 38

Tilsnigelse af Kredit under urigtigt Foregivende af at være en fastlønnet Handelsrejsende, Disposition over de paa et Kommissionslager indkomne Penge, Forskaffelse af Kredit under urigtigt Foregivende om at eje en Sparekassebog, hemmelig Bortgang fra et Hotel uden at betale, Tilsnigelse af Kredit hos en Gæstgiver ved at love at sende Cigarer til Dækning, og af et Laan, ved urigtig at foregive at have tabt sin Portemonnæ samt ved at stille en værdiløs Kæde i Pant, som han udgav for ægte, henført under § 257, idet det ikke fandtes at kunne statueres, at Tiltalte havde haft til Hensigt ikke at betale sin Gæld, om han end havde haft ringe Udsigt dertil 287

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Henført under § 257, at en Enebestyrer af en ham og andre i Forening tilhørende Bladforretning havde uden disses Vidende iværksat Foranstaltninger, der maatte gøre det umuligt, hvad ogsaa af ham var tilsigtet, for hans Medejere at fortsætte Forretningen, og at han derefter til egen Fordel havde fortsat den under et andet Navn. (Kriminalretten havde frifundet, fordi Tiltalte ikke havde tilvendt sig virkelige Værdier) 335

§ 259.

En for Assurancesvig tiltalt Person dømt herfor. Se under Assurancesvig 158

§ 260.

Henført under § 260, jfr. Konkurslovens § 168, at en Fisker havde ladet sin Kone henbringe nogle dem tilhørende Effekter til to Naboer i den Hensigt at unddrage dem fra at fyldestgøre en Fordring paa ca. 14 Kr., med Hensyn til hvilken der gentagende var truet med Udlæg uden at Udlæg dog fandt Sted. Begge derfor straffede herfor efter fornævnte Paragrafer, Konen tillige for at have urigtig forklaret under en Eksekution for Aktionsomkostninger, at fornævnte og andre Effekter, som hun ligeledes havde bragt bort, vare solgte 361

En Værtshusholder dømt efter Konkurslovens § 168, jfr. Strfl.s § 260, for at have fordulgt Effekter under en Eksekution, efter at der var registreret Effekter, som i Værdi oversteg det afæskede Beløb (Forbehold).

Ligeledes dømt for under andre Eksekutioner at have fordulgt Effekter, som af Konen efter Samraad med ham vare gemte.

Ligeledes dømt for under en Eksekution at have gemt et Pengebeløb, som han anvendte til Betaling af en anden Kreditor, der ejede Inventariet i Beværtningen (Forbehold) 416

En Tiltalt dømt efter § 260, jfr. Konkurslovens § 168, for under en Udlægsforretning, foreholdt Konkurslovens § 167, ikke at have opgivet en ham tilhørende Hingst og nogle hos en Smed beroende Vogndele 561

Grænsetilfælde mellem § 251 og Tyveri.

To Personer, som under urigtigt Foregivende for vedkommende Bud om at skulle i Værelset ved Siden af prøve et Par Frakker, som vare sendte til deres Bolig, havde fjernet sig med disse, dømte efter § 251 431

Grænsetilfælde mellem § 253 og Tyveri.

Et offentligt Fruentimmers Pantsætning af et hende af en beruset Mand som Sikkerhed for Betaling for et paatænkt Samleje overleveret Ur straffet efter § 253. Overretten havde straffet for Tyveri, fordi hun havde indrømmet at hun havde forstaaet, at hans Overlevering af Uret paa Grund af hans Beruselse var uden nogen Betydning, men denne Forklaring havde hun senere taget tilbage, og den fandtes at maatte tilsidesættes 511

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Befalede Sager.

Se under Sagførere 359

En Sag ført af en Højesteretsssagfører i Henhold til Ordre for en Part, hvem Bevilling til fri Proces ej var meddelt 462

Besiddelse.

Noget Skotøj, som fandtes i et Kælderrum og der tilegnedes af en Person, og som hidrørte fra et Tyveri, ikke antaget at være i Tyvens Besiddelse, og vedkommende, som tilegnede sig Fodtøjet, alene dømt som Hæler 119

Betingelse.

En Handelsgartner, der skulde betale Andel i Udgifterne ved et Vejanlæg, frifunden for Tiden, da et med Hensyn til Vejens Indretning stillet Vilkaar ej var opfyldt. Se under Vejsager 371

Betleri.

En Person mod sin Benægtelse overbevist om at have betlet ved at synge i en Gaard i København 167

En Tiltalt dømt for at have bedet om Hjælp til Rejsen 213

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Betleri 211. 218. 220. 319

Straf herfor idømt 4. 15. 56. 119. 128. 186. 187. 364. 453. 513. 517. 521. 555. 571. 572. 598. 611

Bevis.

En Kulhandler, der var sigtet for Bedrageri ved at sælge i for knapt Maal og omvendt ved at forskaffe sig for rigeligt Maal ved Indkøb, frifunden af Mangel paa Bevis. Se under Bedrageri 146

En Sag om Betaling af et Lejebeløb, hvormed Lejeren paastod, at Ejeren havde givet Henstand, hvilket bestyrkedes af et Vidne, gjort afhængig af Ejerens Benægtelsesed. Se under Lejeforhold.. 427

En gift Mand mod sin Benægtelse anset overbevist om at have bedrevet Utugt i et offentligt Hus, hvor han havde indfundet sig ved Aftenstid, tilbragt længere Tid, givende et større Pengebeløb ud, selv til Dels afklædt, i Selskab med et offentligt, afklædt Fruentimmer, og været i Enerum med hende i Soveværelset, hvor ogsaa et Vidne havde set ham ligge oven paa hende 462

Bevisbyrde.

I et Tilfælde, hvor det var givet, at en som Udsteder af en Obligation anført Landmand havde givet Obligationen fra sig til hans og Kreditors fælles Mellemmand uden at faa Valuta, antoges Kreditor at have Bevisbyrden for at Laanet var kommen Debitor eller nogen paa hans Vegne i Hænde. Da Mellemmanden svigagtig havde tilegnet sig Laanet, og hverken Overleveringen til ham af den underskrevne Obligation eller en til ham stillet Anmodning om at betale det til en Tredjemand paa Debitors Vegne fandtes at indeholde en Bemyndigelse til at modtage Laanet paa Debitors Vegne, frifandtes denne under en til Obligationens Indfrielse anlagt Retssag 398

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

I et Tilfælde, hvor en Landmand var død af en Hoftelidelse efter et 10 Maaneders Ophold paa et Sygehus efter et Fald fra en Vogn, hvorved han havde slaaet sin Hofte, antoges vedkommende Ulykkesforsikringsselskab at have Bevisbyrden, for at Døden skyldtes andre Omstændigheder end Faldet 538

Bissekramhandel.

Se under Omløben med Varer..... 461, 549

Bjergning.

Vederlaget til et Bjergningsselskab for udført Bjergning sat til ca. 10 pCt. af det bjergedes Værdi..... 595

Blodskam.

Se under Sædeligheden..... 532

Brandstiftelse.

En Tiltalt, som paa et straatækt Loft havde benyttet en Lampe uden Glas, paafyldt 3 Pgl. Petroleum, til at læse ved i sin Seng, og afstedkommet Ildsvaade ved at Lampen eksploderede, ikke derved antaget at have tilsidesat almindelig Forsigtighed..... 158

En Person, som havde sat Ild paa paa 20 forskellige Steder for at være Vidne til den ved Branden og dens Slukning opstaaede Forvirring, dømt efter §§ 281, 1ste Stk., og 282, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46 233

Bygningsvæsenet.

En Tiltalt dømt efter Lov 12 April 1889 § 75 for at tage en Bygning i Brug uden Bygningsattest.

Ligeledes dømt efter § 28, 1ste Pkt., for at have anbragt Glaspartier i Portvæggene, idet Tiltalte ikke med Føje kunde gaa ud fra, at der var givet ham Dispensation fra denne Bestemmelse.

Derimod frifunden forsaavidt han var tiltalt for ikke at have opfyldt et af Bygningskommissionen stillet Vilkaar om at der ikke maatte være »direkte Forbindelse« mellem en overbygget Gaard og den tilstødende Kælder, da der var et Spatium mellem de nævnte Lokaler paa 2 Alen og Tiltalte ikke havde haft Grund til at lægge andet i disse Ord end deres naturlige Betydning.

Endelig dømt til at fjærne den ulovlige Tilstand 292

Concursus idealis.

Se under Sammenstød 468

Condictio indebiti.

Se under Tilbagesøgning 540

Dokumenter.

Udfærdigelse af en falsk Kopi straffet efter Analogien af § 270. Se under Falsk 46

En Person, hvis Navn fandtes under et Dokument, betingelsesvis frifunden i Henhold til D. L. 5—1—6 62

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Domstole.

Om en amerikansk Domstols Kompetence i en Skilsmissesag og en Sag om Namsdom. Se under res judicata 524
Om deres Kompetence, se iøvrigt herunder 578

Drab.

Se under Fosterfordrivelse 354
En Person, som af Fortvivlelse over at hans Hustru ikke vilde leve sammen med ham og havde forladt Hjemmet, havde i Henhold til en en Time forud fattet Beslulning om at dræbe først hende og derpaa sig selv og efter i den Hensigt at have købt en 6-løbet Revolver, affyret et Skud paa hende, i fuld Bevidsthed om hvad han gjorde, men i stærk Sindsbevægelse, og senere to Skud mod sig selv, dømt efter § 186, jfr. § 46, til 6 Aars Forbedringshusarbejde 65
En Souteneur, som, af Vrede over at være fortrængt fra et offentligt Fruentimmers Gunst, i Henhold til et Natten forud fattet Forsæt om at dræbe først hende og derpaa sig selv, saafremt hun stillede sig afvisende overfor ham, havde den følgende Morgen indfundet sig hos Pigen, og da han traf hende i Sengen med en Mandsperson, som han fejlagtig antog for Medbejleren, affyret flere Revolverskud imod hende i umiddelbar Nærhed og et Skud med Revolveren trykket mod hendes venstre nøgne Bryst, hvorefter han foretog et alvorligt Selvmordsforsøg, dømt efter § 186, jfr. § 46, men ikke for Forsøg paa overlagt Drab, da han skønnedes at have været i ophidset Stemning, da han skulde træffe den endelige Afgørelse. Samme Person dømt efter § 203, jfr. tildels § 46, for at have affyret flere Revolverskud mod den i Sengen liggende nøgne Mandsperson i umiddelbar Nærhed af denne, hvorved der tilføjedes ham Saar, og et Skud mod en Kone, som kom til Stede og ramtes uden dog at saares. Tiltalte havde forklaret, at de første Skud mod Pigen affyrede han for at skræmme hende, men at han, da hun ikke vilde indlade sig med ham, derpaa skød paa hende for at dræbe hende, og at han skød paa de to andre Personer for at faa dem bort, ligegyldig for Følgerne og med Forstaaelse af, at han udsatte deres Liv for Fare 177
En Søn, som efter to Gange i Løbet af en Eftermiddag at have tænkt paa at dræbe sin Moder, definitivt havde fattet Forsæt hertil, i den Hensigt straks at udføre det havde kaldt hende ind i et mørkt Værelse, men da Moderen kom ind med en Lampe i Haanden, uden at det kunde antages, at han definitivt havde opgivet sit Forsæt, havde indledet en Samtale med hende og under et nu opstaaet Skænderi skaaret Halsen over paa hende, uden at være egentlig hidsig, men gal i Hovedet som Følge af Skænderierne med hende, og fordi hun erklærede at ville tilintetgøre en Bestemmelse om, at han skulde arve hendes Forretning, dømt efter § 190, jfr. § 191, idet han efter sin egen Forklaring var klar over sin Gerning og sine Tanker, da han skred til Udførelsen, og den Omstændighed, at han senere under Kam-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

pen med hende blev vild, maatte være uden Betydning, medens hans Adfærd efter Drabet bestyrkede, at han havde handlet med Herredømme over sig selv 188

En Dampskibsfører, der maatte antages at have begaaet Overtrædelser af Ad. 22 Januar 1897, hvorfor et bevirket Sammenstød maatte tilskrives Fejl fra Skibsførerens Side, i den Betydning hvori Sølovens § 59 tager Ordet Fejl, frifunden for at betale Erstatning i Henhold til Strfl.s § 302 til en dræbt Fiskemesters Enke og Børn, da Skibsføreren efter samtlige Omstændigheder ikke havde gjort sig skyldig til Straf efter Strfl.s § 198 og der kun under denne Forudsætning kunde være Tale om den paagældende Erstatning efter Strfl.s § 302. Se under Uagtsomhed .. 410

En 16aarig Karl dømt efter § 186, jfr. § 37, for at have dræbt en Pige, hvem han havde været uterlig ligeoverfor 507

En Karl, der af Jalousi havde forsøgt at dræbe en Gaardmandsenke ved paa 5 Alens Afstand at afskyde en med smaa Hagel ladet Bøsse mod hende, dømt efter § 190, jfr. § 46, saaledes at tillige § 204 citeredes, da Drabsforsøget havde til Følge, at Enken mistede Armen 567

Dødsgave.

Se under Gave 90

Ed.

D. L. 5—1—6 anvendt overfor en Person, hvis Navn fandtes paa en Kautionsforpligtelse 62

En Sag om Betaling af et Lejebeløb, hvormed Lejeren gjorde gældende at der var givet Henstand, hvilket bestyrkedes af et Vidne, gjort afhængig af Ejerens Benægtelsesed 427

Efterstempling.

Se under Skatter og Afgifter 155

Ejendomshandel.

En Sælger antaget at have paataget sig en solidarisk Forpligtelse med Køberen til at betale Omkostninger m. m. til en Sagfører, til hvem de i Forening havde henvendt sig, uanset Slutsedlens Bestemmelse om, at Køberen alene skulde betale Omkostningerne 490

Eksigibilitet.

En i Norge over en dansk afsagt Dom indstævnet til Erhvervelse af Eksekutionskraft 220

Embeds- og Bestillingsmænd.

En Betjent, som var tiltalt for Myndighedsmisbrug ved Anvendelse af Haandjern under Afhøring af en Anholdt paa en Politistation frifunden af subjektive Grunde. Se under Myndighedsmisbrug .. 162

En Sognepræst, der var tiltalt for ikke at have efterkommet et af Kultusministeriet givet Paalæg om at vi to Personer, frifunden

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

under en mod ham anlagt Straffesag, da han under Hensyn til Indholdet af det ham afkrævede Præsteløfte og til at Folkekirkens Stilling til Spørgsmaalet er uklar, havde haft nogen Føje til at gaa ud fra den af mange af Folkekirkens Præster antagne Mening, at Paalægets Opfyldelse var uforenelig med de ham ifølge det nævnte Løfte som Kirkens Tjener paahvilende Pligter 309

En Sogneraadsformands Forbrug af Kommunens Penge alene straffet som Bedrageri ... 487

Eneret.

Malermestrene i København ansete berettigede til at sætte Tapet af Papir paa Væggene, og ikke antaget at der tilkom Sadelmagerne og Tapetserne nogen Eneret i saa Henseende ... 30

Entholdesdekret.

To Tiltalte frifundne for Overtrædelse heraf. Se under Sædelighed ... 126

Entreprise.

En Underentreprenør, der havde udført forskellige Arbejder udenfor Kontrakten med Hovedentreprenøren, givet Dom for Betaling herfor over Bygherren, da denne havde rekvireret Arbejderne udførte, og Underentreprenøren end ikke havde kendt Hovedentreprenørens Kontrakt med Bygherren, hvorefter denne ikke ubetinget skulde betale for mulige Ekstraarbejder 402

Et Spørgsmaal afgjort om en Murmester, der som Hovedentreprenør havde udført og faaet Betaling for et større Arbejde, hæftede overfor en Underentreprenør, som havde udført et mindre, ikke paa Hovedtilbudet opført Arbejde. Under Sagen var det oplyst, at det var aftalt mellem Hovedentreprenøren og Bygherren, at Underentreprenørerne skulde henvises til Bygherrens Arkitekt for hos denne at faa nøjere Oplysning om Arbejdet til Brug ved Udarbejdelsen af deres Tilbud, og da Hovedtilbudet havde været indsendt til Arkitekten, ledsaget af Underentreprenørernes Overslag med Anmodning om at efterse Tilbudene og var antaget af Bygherren og Arkitekten uden nogen Indsigelse om, at det paagældende Arbejde ikke fandtes paa Overslaget, antoges Hovedentreprenøren ikke pligtig at betale nævnte udenfor hans Tilbud liggende Arbejde. Derimod dømtes Bygherren, der havde modtaget Arbejdet, dertil ... 585

Et Spørgsmaal afgjort, om en Entreprenør var ifalden Dagbøder i Overensstemmelse med Arbejdskontrakten, fordi et Arbejde havde medtaget 48 Dage mere end den kontraktmæssig vedtagne Tid. I Overensstemmelse med et under Sagen afgivet Skøn antaget, at Entreprenøren var ansvarsfri med Hensyn til 30 Dage, i hvilke Hovedarbejdet var forsinket ved yderligere forlangt Ekstraarbejde, hvorimod Entreprenøren ansaas ansvarlig med Hensyn til 18 Dages Forsinkelse. Paa sidste Punkt tilsidesattes Skønnet allerede, fordi det, der var gaaet ud fra at Arbejdet var forsinket i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

disse 18 Dage af Frosten i December, var baseret paa Slutninger fra et paa et andet Sted og under andre Temperaturforhold udført Arbejde. Og da Entreprenøren herefter ikke mod Bygherrens Benægtelse havde godtgjort, at Arbejdet havde været stanset i December paa Grund af Frost, blev han dømt til at udrede Dagbøder i Overensstemmelse med Kontrakten for bemeldte 18 Dage 635

Erstatning (i Kontraktsforhold).

I et Tilfælde, hvor et Mejeri, der havde forpligtet sig til en fast Smørleverance, var ophørt dermed, fordi Betalingen for en enkelt Leverance ikke som kontraheret var erlagt forud, udtaltes det, at selv om Køberens Undladelse af at sende Betaling for fornævnte Leverance, kunde antages at berettige Mejeriet til at hæve den fortløbende Kontrakt, ogsaa for de fremtidige Leveringer, maatte det dog i alt Fald herfor være en Betingelse, at Mejeriet, der ikke havde haft Føje til at gaa ud fra, at Kontrakten var hævet af Køberen, snarest mulig meddelte denne, at Kontrakten af den angivne Grund agtedes hævet. Da Mejeriet, som det nærmest maatte antages forsætlig, havde undladt at fremkomme med en saadan Meddelelse ved Køberens Besøg Dagen efter, og den Køberen 6 Dage efter givne telegrafiske Meddelelse maatte anses for for sent fremkommen, tilpligtedes Mejeriet at betale en Erstatning af 3 Kr. pr. Drittel for de Smørleveringer, der faldt paa den resterende Del af Kontraktstiden 367

Et Ulykkesforsikringsselskab tilpligtet at betale Erstatning i Anledning af en Landmands 10 Maaneder efter et Fald fra en Vogn indtraadt Død, da det ikke var bevist at Døden skyldtes andre Omstændigheder. Se under Assuranceforhold..... 538

Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).

Se under Tort og Kreditspilde..... 90

Erstatning for ulovligt Fiskeri bestemt efter et frit Skøn, da Bestemmelsen i den dagældende Lov af 5 April 1888 § 59 fandtes uanvendelig paa det paagældende ved Kroge udøvede Fiskeri..... 106

Se under Arrest..... 112

Saadan tilkendt for et ulovligt Fiskeri med Aalestader. Se under Fiskeri..... 194

I et Tilfælde, hvor et Dampskib havde oversejlet et Sejlskib, og hvor der fra Damperens Førers Side forelaa Overtrædelse af Ad. af 22 Januar 1897, navnlig ved at Dampskibet havde gaaet med for stærk Fart i Taage og manøvreret forkert, hvorfor ogsaa Sø- og Handelsretten havde givet Damperen Hovedskylden for Sammenstødet, udtaltes det af Højesteret, at selv om Sammenstødet skyldtes Fejl fra Dampskibets Førers Side, fandtes det betænkeligt at gaa ud fra, at han under de foreliggende Omstændigheder havde paadraget sig Strafskyld efter Strfl.s § 198 med Hensyn til at en Fiskemester paa Sejlskibet var dræbt ved Sammenstødet, og da der kun under denne Forudsætning kunde være Tale om at idømme ham den sagsøgte Erstatning til den dræbtes

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Ægtefælle og Børn, der alene kunde støttes paa Strfl.s § 302, frifandtes han 410

En Mand, der havde ladet Sække med Korkaffald nedkaste fra en Luge paa 2. Sal i en Gaard, dømt til at betale en Erstatning af 300 Kr. med Renter til en Person, som var bleven ramt af en nedkastet Sæk, og hvorved der paaførtes ham et 10 Dages Sygeleje og to Maaneders Uarbejdsdygtighed, idet det udtaltes, at der ikke af førstnævnte Mand var truffen fyldestgørende Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved at advare de Forbipasserende, medens der fra den Tilskadekomnes Side ikke var vist nogen Uforsigtighed 424

Erstatning for Tort, Kreditspilde og Tab i Anledning af en Udsættelses- og Arrestforretning betingelsesvis tilkendt. Se under Lejeforhold 427

Spørgsmaal afgjort om Overformynderiets Ansvar i Medfør af Lov 26 Maj 1868 § 5 for Administration af en særskilt bestyret Kapital. Under Sagen var det oplyst, at en for en Dame bestyret Panteobligation paa 10,000 Kr. var gaaet tabt ved en af Overformynderiet foranstaltet Tvangsauktion over Pantet, at Kapitalen oprindelig havde været 16,000 Kr. og været sikret med Kaution, foruden med Pant, men at Kravet paa Kautionisten var opgivet efter at Debitor var gaaet ind paa at afdrage Kapitalen paa en nærmere fastsat Maade, indtil den gik ned til 10,000 Kr., for hvilket Beløb Overformynderiet havde skønnet, at Pantet afgav betryggende Sikkerhed, samt at disse Afdrag var erlagte, men tre først efter Forfaldstid, hvilken Omstændighed vilde have berettiget Overformynderiet til paa et tidligere Stadium at kræve hele Kapitalen betalt.

Overformynderiet frifandtes, idet det udtaltes, at det ikke under de foreliggende Omstændigheder kunde anses at have handlet uforsvarligt ved trods de omtalte Afdrags for sene Erlæggelse at undlade at skride til Pantets Realisation. Og det samme fandtes efter Sagens Oplysninger, derunder navnlig ogsaa en Forhandling med Kapitalejerindens Repræsentant, at maatte statueres med Hensyn til det af Overformynderiet trufne Skøn om, at Pantet afgav tilstrækkelig Sikkerhed for en Kapital paa 10,000 Kr. og den paa Grundlag heraf stedfundne Opgivelse af Kravet paa Kautionisten mod, at der opnaaedes Sikkerhed for kontant Indgang af 6000 Kr. Selv om en anden Optræden fra Overformynderiets Side ved de omtalte Lejligheder kunde antages at ville have ført til, at Kapitalen helt eller delvis var bleven bevaret, kunde Kravet derfor ikke anses hjemlet ved den ovennævnte Lovbestemmelse 500

I et Tilfælde, hvor det var statueret, at en Domstol i Kansas havde savnet Kompetence til som Akcessorium til en Skilsmissedom at paalægge den for desertic dømte Mand at udrede en alimony til Hustruen, og hvor hun uafhængigt af den afsagte Dom havde paastaaet Erstatning i Henhold til Lovgivningen i Kansas, som tillægger den uskyldige Ægtefælle, naar Ægteskabet hæves

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

paa Grund af den andens Brøde, Ret til en Godtgørelse hos Manden, nægtedes der Hustruen den paastaaede Erstatning, da forskellige for Anvendelsen af nævnte Lov væsentlige Oplysninger ikke vare forelagte Højesteret, navnlig med Hensyn til Ægtefællernes Forhold under Ægteskabet og deres Formueforhold . . . 524

Om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Se under Arrest . . 96

Erstatning under en Straffesag.

Erstatning under en Straffesag efter § 302 nægtet, da en Person, som dømtes for en Voldshandling efter § 203, medens den senere indtraadte Død antoges at skyldes andre Aarsager, ikke havde foraarsaget Døden paa en strafbar Maade 24

Saadan ikke tilkendt en Køber af en Cykle, der under en Justitssag maatte levere den tilbage til Ejeren, fordi Sælgeren havde skaffet sig den ved Falsk og Bedrageri 468

Saadan ikke tilkendt under en Justitssag paa Grund af Usikkerhed om Beløbets Størrelse 487

Under en Justitssag for Forsøg paa Drab tillagdes der en Sygekasse, som havde udredet et Beløb for Helbredsudgifter m. m. for den Fornærmede, dette Beløb som Erstatning 567

Fabriksvirksomhed.

En Kedelfabrikant dømt for Overtrædelse af et Tilhold fra Sundhedskommissionen. Se under Sundhedsvæsenet 59

Falsk (frifindende Domme).

En Person, som uder Bemyndigelse havde underskrevet sin Moders Navn paa et Kautionsbevis, frifunden af Mangel paa Forsæt, særlig efter de om hans Tilregnelighed af vedkommende Sindssygelæger afgivne Erklæringer 87

Straf herfor ikke idømt i et Tilfælde, hvor en Person havde præsenteret en af en Tredjemand udfærdiget falsk Veksel for en Enke og afpresset denne Penge ved at benytte hendes Frygt for at denne Tredjemand, hvis han blev arresteret for Falskneriet, skulde anmelde hende for at have paaført ham en Kønssygdom. Se under Røveri og Trusler 474

(domfældende Domme).

§ 268.

Urigtige Tilførsler om Indbetaling paa en Kontrabog med en Sparekasse med falsk Underskrift af en bestemt Persons Navn henført under § 268.

Udfærdigelse af et falsk Brev indeholdende en Indestaaelse for en Gæld henført under § 268 287

Udfærdigelse af en falsk Sparekassebog med opdigtet Underskrift henført under § 275, jfr. § 268 287

Udfærdigelse af en falsk Sparekassebog med Underskrift af en bestemt Person henført under § 268 287

En Person, som havde franarret en Urmager et Ur under urigtigt Foregivende om Navn og Stilling og meddelt en Kvittering for Modtagelsen med opdigtet Underskrift, dømt efter § 275, jfr. § 268 201

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En Assuranceagent dømt efter § 268, jfr. § 275, for i den Hensigt at faa Udseende af at være en dygtig Agent og blive i Selskabets Tjeneste at have udfærdiget 52 falske Assurancebegæringer, hvori de søgende forpligtede sig til at betale Præmie 1 Aar, hvis Forsikringen tegnedes 304

En Person, der skyldte et Alimentationsbidrag, forfaldent den 14 Juni 1901, mod sin Benægtelse anset overbevist om at have været vidende om, at et af ham for Herredskontoret som Bevis for, at fornævnte Bidrag, var betalt forevist Postbevis for Indbetaling paa Posthuset af et tilsvarende Beløb var dateret 14 Juli 1901, og om, at han ikke kunde være i lovlig Besiddelse af en saadan Kvittering, da han ikke havde afsendt noget Bidrag efter 14de Januar 1901. Som Følge heraf, og da det foreviste Bevis bar Præg af at være rettet fra $^{14}/_{1}$ til $^{14}/_{7}$ 1901, anset overbevist om Benyttelse af et falsk Dokument, vidende om dette Dokuments Egenskab, og herfor straffet efter Analogien af § 274, jfr. § 268..... 329

Benyttelse af en falsk Postkvittering henført under § 268. (Overretten havde anvendt § 269)..... 329

I et Tilfælde, hvor en Kvinde for en anden Kvinde havde falskelig underskrevet et Brev med en 3dje Kvindes Navn, indeholdende en Laanebegæring, bleve begge ansete efter § 268, 2det Stk..... 383

En Tiltalt dømt efter § 275, jfr. § 268, for i den Hensigt at umuliggøre Paagribelse at have underskrevet en Lejekontrakt om et Ur med Forpligtelse til at betale ugentlige Afdrag med opdigtet Navn, hvilket Ur han straks pantsatte til egen Fordel 473

En Tiltalt dømt efter § 275, jfr. § 268, men ikke tillige efter § 251, for at have købt Cykler paa Afbetalingsvilkaar under urigtigt Opgivende om Navn, Bopæl og Stilling for at rejse Penge og underskrevet Købe- og Lejekontrakterne med falske, opdigtede Navne, samt straks solgt Cyklerne til egen Fordel..... 468

§ 270.

Henført under Analogien af § 270, at en Person paa en Skrivestue havde ladet udfærdige en Kopi af et i 1862 udfærdiget Svendebrev med Aarstal 1894 og forevist samme Kopi for at opnaa Kredit. (Overretten havde ikke straffet for Falsk) 46

Udfærdigelse af falske Anbefalinger og Attester om, at vedkommende havde faaet Præmie, henført under § 270..... 287

En Person dømt efter § 270 for at have meddelt en Skudsmaalsbog en falsk Paategning dels fra en Husbond om Tjenestetiden, dels fra den Sognefoged, som skulde give en Paategning om Afgang, og forevist denne Bog dels for en Sogneraadsformand, dels for den Sognefoged, til hvilken Tilgang skulde meldes. Tiltalte havde ogsaa forevist Bogen for Sognepræsten i Anledning af at vedkommende Pige skulde giftes 306

En Person, som uden Bemyndigelse havde underskrevet sin Faders Navn paa en Erklæring, indeholdende Samtykke til at Sønnen indgik et Ægteskab, som han vidste, at Faderen var imod, og forevist Erklæringen samtidig med, at han begærede borgerlig Vielse, dømt efter § 270, men da Sundhedskollegiet havde udtalt,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

at han maatte antages aandssvag i en saadan Grad, at han ikke havde været i Stand til klart at opfatte Betydningen af sin Handling, blev Strfl.s § 39 citeret. Hans Forlovede dømt som Medgerningsmand til Falskneriet, for at have renskrevet Erklæringen til fornævnte Brug, da hun ikke kunde gaa ud fra, at han havde haft Faderens Tilladelse til at udfærdige Erklæringen, eftersom Sønnen til hende havde sagt, at Faderen hverken havde sagt Ja eller Nej 518

Patalia appellationis.

En Gæsteretssag afvist paa Grund af, at Dommen havde oversiddet fatalia appellationis og idet Lov 11 April 1890 § 7 maatte være uden Anvendelse. Se under Afvisning 124

En Kendelse om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest appelleret ca. 5 Aar efter dens Afsigelse i Henhold til meddelt Bevilling ... 96

Se under Appel 112

Fiskeri.

Antaget, at naar der i Aaret 1769 var tillagt Ejeren af Eskemosegaard ved den Staten tilhørende Sjælssø Ret til at fiske med Ruser og andet smaat Garn udfor hans Ejendom, havde Meningen ikke været at udelukke Benyttelsen af Kroge. Som Følge heraf hævedes et Forbud, der af Statens Fiskeriforpagter var nedlagt mod at Eskemosegaards Ejer, der havde ladet fiske der Steds med 700 Kroge, fiskede med Kroge, og ligeledes ophævedes et Forbud, der var nedlagt mod, at han lod Fiskeriet udføre ved andre end sit Tyende, da der ikke fandtes Hjemmel til en saadan Indskrænkning i den ham tillagte Fiskeriret. Derimod stadfæstedes et Forbud mod, at han fiskede udfor en efter 1769 med Eskemosegaard sammenlagt Ejendom. Straf for sidstnævnte Fiskeri idømt i Henhold til den dagældende Lov af 5 April 1888 § 58. Da Slutningsbestemmelsen i samme Lovs § 59 fandtes uanvendelig i det foreliggende Tilfælde, tillagdes der den til Fiskeriet berettigede en Erstatning efter et frit Skøn af 50 Kr. for det i 8 Dage med 300 Kroge udøvede Fiskeri 106

En fra gammel Tid som særskilt Ejendom bestaaende Ret til Fiskeri med Aalestader ved Korsør i Medfør af Adkomstdokumenterne antagen at strække sig forbi denne Bys Skel og omfatte et Areal udfor Bonderups Grund, og da der derhos under Hensyn til Stadets Alder som selvstændig Ejendomsgenstand ikke i D. L. 5—10—43 fandtes nogen Hjemmel til at indskrænke det Vandareal, der efter fornævnte Adkomstdokumenters Indhold maatte antages at henhøre til Stadet, og det ikke heller var oplyst, at Bonderupgaards Ejer havde øvet en saadan Raadighed over Vandarealet udfor Bonderupgaard, at der af den Grund kunde blive Spørgsmaal om at indskrænke den til Aalestaderne ved Korsør berettigede Persons Ret over dette Areal, blev en Fisker, som i Henhold til Forpagtningskontrakt med Ejeren af Bonderupgaard havde drevet saadant Fiskeri udfor Bonderupgaard, dømt efter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Lov 5te April 1888 § 59 og tillige tilpligtet at betale Erstatning 194

En dansk Undersaat dømt efter Lov Nr. 67 af 7de April 1900 for at trawle paa dansk Søterritorium 459

Fiskeriet udfor Kalø Slots Ruin ikke antaget at være bleven frit for alle og enhver, da det ikke havde været udøvet saaledes i Alderstid, og da det af en Fisker ca. 150 Alen fra Kysten udøvede Fiskeri med Ruser forbundne med Rader og fastgjorte ved nedrammede Pæle ikke kunde anses for Fiskeri med fritstaaende Ruser, men med Aalestader, ansaas han i Medfør af Lov 5 April 1888 § 3 uberettiget til saadant Fiskeri 564

Flodemaal.

Se under Landvæsenskommission 613

Fogedforretning.

En saadan stadfæstet, hvorved der hos en exam. jur. var gjort Udlæg i et Skrivebord af Mahogni vurderet til 35 Kr., da et saadant ikke kunde henregnes til de i Konkurslovens § 160, 2det Stk. omhandlode Genstande, som Skyldneren kunde udtage som nødvendige til sin Næring 276

Stadfæstelse af en saadan foretagen efter Begæring af et Sogneraad for et Beløb, — der var udlagt for en Kørsel, paalignet en kørselspligtig i Henhold til en Ligning paa et enkelt af to Sogne, som udgjorde én Kommune, — da Amtsraadets Paalæg om at paaligne Kørslerne paa begge Sognene under ét ikke havde Hjemmel i Lov 6 Juli 1867 § 18 578

Se under Forbud 106

Se under Udsættelsesforretning 115

Se under Lejeforhold 427

Forbrydelse af Rettigheder.

En Tiltalt, der dømtes efter § 252 til Fængsel paa Vand og Brød, tillige dømt til at have forbrudt sit Borgerskab 61

En Søns Arveret forbrudt i Henhold til Straffelovens § 304 188

En Gæstgiver, som dømtes efter Strfl.s § 182, tillige dømt til at have sin Næringsrettighed forbrudt 274

Borgerskab forbrudt i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9. Se under Sædeligheden 514

Forbrydelser udenfor Straffeloven.

Strfl.s § 39 citeret ved Overtrædelse af et Polititilhold 230

Forbud.

Delvis Stadfæstelse og delvis Ophævelse af Forbud mod et af Ejeren af Eskemosegaard udøvet Fiskeri i den Staten tilhørende Sjælssø. Se under Fiskeri 106

Foreninger og Forsamlinger.

Se under Interessentskab 4

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Forsæt.

En Person, som havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, frifunden af Mangel paa Forsæt, særlig efter de om hans Tilregnelighed af vedkommende Sindssygelæger afgivne Erklæringer 87

En for Nægtelse af at efterkomme et Paalæg om at vi to Personer til Straf tiltalt Sognepræst frifunden, fordi han havde haft nogen Grund til at gaa ud fra, at Paalægets Efterkommelse stred mod hans Embedspligt, og hans Vægring herefter ikke kunde anses som en forsætlig Krænkelse af hans Embedspligt 309

En Pige, der havde anvendt fosterfordrivende Midler, dømt efter § 193, kfr. § 46, idet hendes Anbringende om ikke at have troet paa Midlernes Virksomhed i saa Henseende forkastedes 354

Forsæt med Hensyn til at afpresse Penge antaget udelukket allerede af den Grund, at Tiltalte, som havde fremsat Trusler, der faldt ind under § 245, havde været sindssyg i Gerningens Øjeblik, og det maatte anses sandsynligt, at Sindssygdommen havde influeret paa hans Handlinger 493

Forsæt med Hensyn til den i § 182, 2det Stk., omhandlede Forbrydelse anset godtgjort. Se under Sædeligheden 514

En Person anset overbevist om at have forbundet Tilegnelseshensigt med at sætte sig i Besiddelse af nogle fundne Koster, og da Ejeriden var i Nærheden, uden at han søgte at kalde hende tilbage, dømt for Tyveri. Se herunder 592

En Person anset overbevist om det til Anvendelsen af § 245 fornødne Forsæt. Se under Røveri og Trusler 599

Se under Overlæg 567

Forsøg

med ukvalificeret Middel paa et ukvalificeret Objekt straffet. Se under Fosterfordrivelse 13

En Forbrydelse efter § 210 anset fuldbyrdet, da den vedkommende Arbejder paa Grund af den mod ham øvede Tvang den følgende Dag udeblev fra Arbejdet 174

En Soutenør, der for at faa Lejlighed til at være alene med et offentligt Fruentimmer og eventuelt dræbe hende, havde affyret et Revolverskud mod en tilstedeværende Kone, som ramtes, men ikke saaredes, ligegyldig for Følgerne og med Forstaaelse af, at han udsatte hendes Liv for Fare, dømt efter § 203, jfr. § 46.

Henført under § 203, ikke § 186, jfr. § 46, at han i samme Hensigt havde skudt paa en tilstedeværende Mandsperson og saaret ham 177

En Tiltalt, som hos en Skomager havde ladet sig udlevere et Par Støvler under urigtigt Foregivende, dømt for Forsøg paa § 251, idet Skomageren fattede Mistanke og kun udleverede Støvlerne paa Skrømt 201

En Tiltalts Tilegnelse af en Cykle, som stod udenfor en Villa og hvis Ejer ikke var oplyst, straffet som Forsøg paa Tyveri, da Tiltalte var gaaet ud fra, at Cyklen var hensat midlertidig af en besøgende 229

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En Tiltalt, som havde taget en Jakke i en Entré og kastet den ud over Trappegelænderet, hvorpaa han anholdtes, dømt for fuldbyrdet Tyveri 552
Dom for Forsøg ikke tillagt Gentagelsesvirkning. Se under Gentagelse. 557

Fortolkningsregler.

Om almindelige Fortolkningsregler se under Klostre med Hensyn til Fortolkning af Vemmetoftes Fundats 624

Forudsætning.

En Handelsgartner, der havde forpligtet sig til at betale Andel i Udgifterne til et Vejanlæg, frifunden for Tiden for at betale disse, der først skulde betales, naar Vejen var færdig, da det var betinget, at der i denne skulde nedlægges Kloak, samt da dette ikke var sket og det maatte anses som en Forudsætning for Handelsgartnerens Paatagelse af fornævnte Forpligtelse, at der skaffedes Spildevandsafløb fra hans Ejendom 371
En Pantelaaner ikke anset bunden ved en af ham udstedt Forskrivning, da det var en Forudsætning for samme, at hans Hustru snart vilde komme til en betydelig Arv, da denne Forudsætning senere viste sig at være urigtig, og da den havde været kendelig for Kreditor, som havde bestyrket samme ved Udfærdigelse af falske Dokumenter, for hvilket Forhold han endog var dømt for Falsk. Udtalt, at det maatte være uden Betydning i saa Henseende, at ogsaa Kreditor havde troet paa, at Debitors Hustru vilde komme til fornævnte Arv 540

Forældre og Børn.

Forældremyndigheden over de fælles Børn tillagt Hustruen i et Tilfælde, hvor Ægteskabet ophævedes paa Grund af Mandens Brøde. Se under Ægteskab 462

Fosterfordrivelse.

Et Fruentimmer, der havde indtaget en Dosis metallisk Kvægsølv paa $2^1/_2$ Gram i den Hensigt at fordrive sit Foster, dømt for Forsøg paa Fosterfordrivelse, uanset at det indtagne Middel maatte anses uden Betydning i saa Henseende og uanset at det ikke var oplyst, at hun da virkelig var frugtsommelig 13
En Pige, der da hendes Forandringer udeblev, flere Gange havde indtaget Safran, et Afkog af Sevenbomblade, et do. af et Pulver indeholdende Sevenbom, Enebær og Glaubersalt, af hvilke i alt Fald Sevenbom antages at have fosterfordrivende Egenskaber, medens de øvrige maa anses indifferente, dømt efter § 193, idet hendes Anbringende om ikke at have troet paa Midlernes Virksomhed forkastedes. Tiltalte dømt for Forsøg, da hun senere havde født et Barn 354

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Fremmede.

En af en Udlænding her født Person, der indtil sin Konfirmation havde været i Udlandet, dømt for Overtrædelse af et Tilhold i Medfør af Fremmedloven 230
Se under Udvisning 573

Fremmed Ret.

En Hustrus Paastand om Tilkendelse af alimony i Henhold til en i Kansas gældende Lov ikke taget til Følge, da Betingelserne for denne Lovs Anvendelse ikke vare godtgjorte for Højesteret. Se under Erstatning udenfor Kontraktsforhold 524

Frifindelse for Tiden.

Se under Kompetence 278
Se under Regnskab 243
Se endvidere 371

Frihedskrænkelse.

Tre Arbejdere dømte efter Strfl.s § 210 for — under en Konflikt mellem Det Forenede Dampskibsselskab og de organiserede Arbejdere i Horsens, idet de sluttede sig til en Skare, som hujende fulgte efter en arbejdende Kammerat i den Hensigt at gøre Arbejderen ked af at være i Lavet, — at have forulempet ham, idet den ene Arbejder havde kastet ham Peber i Ansigtet, den anden Arbejder slaaet Hatten af ham, og den tredje Arbejder puffet til ham. Da Arbejderen den næste Dag udeblev fra Havnelavets Arbejder, ansaas Forbrydelsen fuldbyrdet 174
En Person, som havde deltaget i en Beslutning af flere om ved Vold at tvinge nogle arbejdende Fyrbødere til at strike, dømt efter § 210 og 203, jfr. § 54, uagtet han ikke deltog i Beslutningens Udførelse 262
Tre Arbejdere anset efter § 210, jfr. § 46, for ved Vold og Trusel om Vold at have søgt at forhindre en Kollega i at arbejde en Regnvejrsdag 357
Se under Vold efter Strfl.s § 203 256

Fuldmagt.

En Bygmester anset berettiget til i Medfør af en saakaldet uigenkaldelig Fuldmagt fra en yngre Søn af en Stamhusbesidder at kræve betalt hos Administrationskommissionen for dette Stamhus en bemeldte Søn tilkommende forfalden Appanage 246
I et Tilfælde, hvor et tysk Vekselleererfirma, efter at den tyske Lov havde forbudt Ultimo Forretninger i Bjergværksaktier, i Henhold til Ordre fra en Sagfører havde købt og solgt saadanne Aktier paa den Maade, som Handel med dem nu antoges at kunne ske lovlig, nemlig ved laante Aktier, og hvor det senere havde vist sig at ogsaa denne Maade at omsætte disse Aktier paa ikke anerkendtes af den tyske Lovgivning, fandtes Sagføreren ikke mod Vekselleererfirmaet at kunne fremsætte nogen Indsigelse mod disse

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Handlers Gyldighed, da de afsluttede Forretninger havde været i Overensstemmelse med Ordrerne, og Firmaet ikke i Udførelsen havde udvist noget urigtigt Forhold 348

I et Tilfælde, hvor en Landmand havde henvendt sig til en Sagfører om et Prioritetslaan, og senere leveret denne, der snart var gaaet over til i Laaneforholdets Ordning at repræsentere baade Debitor og Kreditor, den underskrevne Obligation, men hvor Sagføreren efter i en Bank paa Kreditors Vegne at have hentet Pengene, havde tilegnet sig disse, udtaltes det, at af Landmandens Aflevering af Obligationen kunde ikke udledes nogen Bemyndigelse for Sagføreren til at modtage Laanet paa Debitors Vegne, og at en saadan Bemyndigelse ikke heller kunde antages given ved Landmandens Anmodning til Sagføreren om at betale Laanet til en Tredjemand paa hans Vegne. Som Følge heraf frifandtes Landmanden i den til Obligationens Indfrielse anlagte Sag, da hverken han selv eller nogen paa hans Vegne havde faaet Valuta 398

Fundatser.

Om Forstaaelse af Vemmetofte Fundats med Hensyn til Spørgsmaalet om en Frøkens Adgang til vedblivende at oppebære Hæving efter at være gaaet over til Katolicismen. Se under Klostre..... 624

Garanti.

Frifindelse af en Tiltalt, som var sigtet for at annoncere et Haarmiddel under en Garanti, som ikke var bestemt til Opfyldelse. Se under Bedrageri 505

Generalforsamlinger.

Om disses Kompetence se under Interessentskab 420

Gentagelse.

En for første Gang begaaet Næringsforseelse dømt Person dømt for 2den Gang begaaet Forseelse for at have forsat sin Virksomhed uforandret, medens førstnævnte Dom var under Appel 5

En Person, som efter at være indlagt paa et Hospital og der havde modtaget Forkyndelse af en Dom for 4de Gang begaaet Tyveri, var flygtet fra Hospitalet og havde begaaet mangfoldige Rapserier, dømt for 5te Gang begaaet Tyveri 38

Et Forlig om Betaling af Bøde for ulovlig Værtshushold ikke tillagt Virkning som Forlig for gentagen Forseelse, da det ikke af Forliget fremgik, at de tidligere Vedtagelser da havde været tagne i Betragtning. Et andet Forlig ej heller tillagt Gentagelsesvirkning, da saadan ikke var betinget 394

En tidligere Tyvsdom, hvor § 39 var bragt til Anvendelse, tillagt sædvanlig Gentagelsesvirkning..... 534

En Dom for Forsøg paa Tyveri ikke tillagt Virkning til Iteration, uagtet den var langt over Minimum for fuldbyrdet Forbrydelse . 557

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Gave.

I et Tilfælde, hvor en Enke havde anbragt en Sum i en til hendes Søn udstedt og tinglæst Panteobligation, og i et Brev til ham, som var bosat i Amerika, underrettet ham om at der for ham var udsat en Sum Penge, som han kunde hæve efter hendes Død, men hvor hun havde beholdt Obligationen i sit Værge og oppebaaret Renten deraf indtil sin Død, statueredes det, at selve Udstedelsen af Obligationen, hvorom Sønnen maatte antages uvidende, og den for at sikre Panteretten foretagne Tinglæsning ikke havde overført nogen Berettigelse til Sønnen, og at hun, der i et senere Brev til Sønnen havde disponeret over en Del af Kapitalen, ikke ved at lade Sønnen tilflyde Meddelelsen om den til Fordel for ham trufne Disposition, der efter sit eget Indhold var en Gave, som skulde tilfalde ham ved hendes Død, havde villet afskære sig fra senere at gøre Ændringer i samme. Som Følge heraf ansaas Enken berettiget til at tilbagekalde samme..... 90

Gift.

En Kone, der dømtes for ulovlig Medikamenthandel, ikke dømt for Overtrædelse af Frd. 1 April 1796, da det ikke var bevist, at de af hende udleverede Mediciner indeholdt Gift 121

God Tro.

I et Tilfælde, hvor et Gældsbrev erklæredes uforbindende efter Forudsætningssynspunktet, udtaltes det, at det maatte være uden Betydning, at ogsaa Kreditor havde svævet i samme Vildfarelse. Se under Forudsætning..... 540

Gældsbreve.

En Kvittering paa et Gældsbrev ikke tillagt Betydning, da den var bleven til ved Trusel om at melde Kreditor for en begaaet Falskforbrydelse. Men Gældsbrevet tilsidesat, da det var udfærdiget under en for Kreditor kendelig urigtig Forudsætning.

Debitor derimod ikke antaget berettiget til at tilbagesøge de erlagte Afdrag, der i maanedlige Smaabeløb vare betalte den i smaa Kaar levende Kreditor uden Forbehold om mulig Tilbagebetaling..... 540

Gældsforhold.

Aktionærerne i et falleret Aktieselskab ansete pligtige til at indbetale til Fallitboet den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen. Se under Aktieselskaber..... 131

Haandværk.

Om Begrænsning af de forskellige Haandværk i Forholdet mellem Sadelmagere og Tapetserere paa den ene Side og Malere paa den anden Side. Se under Næringsbrug..... 30

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Haandværkssvende.
En dansk Haandværkssvend dømt efter Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, for at have vandret om og søgt Arbejde uden at have Vandrebog 528

Habilitet (Dommeres).
En Stiftsprovst anset habil til som Kommissionsdommer at paadømme en Sag, i hvilken han havde afgivet Erklæring som konstitueret Biskop 309
Om en amerikansk Domstols Kompetence i et Spørgsmaal om Skilsmisse og Tilkendelse af en alimony. Se under res judicata 524

Handelsberettigelse.
Om Mølleres Handelsberettigelse se under Næringsbrug 16

Handlings Foretagelse.
En Bestyrelse for et Aktieselskab under en Politisag tiltalt til Efterkommelse af et Paalæg, som af Sundhedskommissionen var givet Selskabet ved dets Direktør, og sidstnævnte tiltalt til Straf for ikke at have efterkommet Paalægget 171
Se under Bygningsvæsenet 292
En Arkitekt og en Murmester under en daglig Mulkt tilpligtede at omgøre en Butiks Indretning, som stred mod Sundhedsvedtægten. Se under Sundhedsvæsenet 445
En Mand, der ansaas overbevist om Hor, og hvis Ægteskab derfor ophævedes, tilpligtet at udlevere til Hustruen de fælles Børn og betale Underholdsbidrag til dem efter Overøvrighedens Bestemmelse. Se under Ægteskab 462

Helligdagsloven.
Kagebagerne, som ifølge Lov 7 April 1876 § 2 have Lov til at holde deres Udsalgssteder for Brød aabne om Søndagen, ogsaa ansete berettigede til om Søndagen at forhandle fra aaben Butik Chokolade, Konfekt og andre Sukkervarer, som ligger indenfor deres Næringsret, jfr. Næringslovens § 20 d 328

Hjemvisning.
En Sag om en Mølleejers Berettigelse til at foretage Opstemning af et privat Vandløb hjemvist til Overlandvæsenskommissionen til Paakendelse i Realiteten. Se under Vandløb 607
En Paastand om Hjemvisning til en Landvæsenskommission af en Sag om Flodemaals Fastsættelse, fordi Kommissionen skulde have været inkompetent, ikke tagen til Følge. Se under Landvæsenskommission 613

Hæleri.
En Dom for Hæleri, der var eksekveret, men derpaa i Henhold til kgl. Reskript appelleret, stadfæstet, da det vel var oplyst, at Hæ-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

leriet var forøvet paa en anden Maade end i Dommen refereret, nemlig ved Modtagelsen af Traktement for Tyveriets Udbytte, ikke ved ligefrem Deling heraf, men denne Unøjagtighed var uden Betydning for Tiltaltes Strafskyld. Derimod udtaltes det, at Tiltaltes Forhold overfor et af en Medtiltalt stjaalet Pyntehaandklæde ikke kunde tilregnes hende til Straf for Hæleri, da hun havde indskrænket sig til at overvære Tyvens Pantsætning af Haandklædet, som hun vidste var stjaalet 112

En Person dømt for Hæleri efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis 52

Straf idømt en Person, der havde laant to Kammerater en Nøgle, hvormed de begik Indbrud, men ikke kunde anses overbevist om Medskyld heri, for hælerisk Virksomhed med Hensyn til de stjaalne Koster 57

En Værtshusholder dømt for Hæleri med Hensyn til et Læs Kul . . . 85

En Tiltalt dømt for Hæleri ved at benytte forskelligt stjaalet Værktøj, der var afleveret i hans Hus, og deltage i Fortæring af noget stjaalet Øl. Ligeledes dømt for at have modtaget stjaalet Mel til Foder for sine Svin, i begge Tilfælde med Formodning om Oprindelsen. Endelig dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til en Cykle 295

En Person, som ved mange forskellige Lejligheder havde afkøbt to Tyve de af disse fra en Sukkerfabrik stjaalne Metaldele til en Pris af 10 à 25 Øre pr. Pd., hvilke Metaldele som brugte vare à 50 Øre pr. Pd. vurderede til ca. 1300 Kr., dømt efter § 239, idet det under Hensyn til Tyvenes Forklaringer, Mængden og Ensartetheden af de paagældende Ting samt den ringe for dem betalte Pris statueredes, at Tiltalte havde været vidende fra først af om Tingenes Oprindelse 388

En Tiltalt dømt herfor for at have deltaget i Fortæring af Penge, som vare indkomne for Salg af stjaalne Ting, og modtaget stjaalne Sager 451

Grænsetilfælde til Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

En Person dømt for Hæleri begaaet ved at han havde tilegnet sig en Del i et Kælderrum fundet Fodtøj, der maatte antages at være stjaalet samt dér gemt og som han gik ud fra var stjaalet 119

Hærværk.

Se under Ødelæggelse af anden Mands Ejendom 233

Højesteretssagførere.

Misbillidelse af en Defensors Forhaling af en Sag for Højesteret . . 445

Misbilligelse af en Højesteretssagførers Forhaling af en offentlig Sag. Se under Rettens Pleje 445

og af Formen af en Højesteretssagførers Henvendelse til en Forhørsdommer 453

Misbilligelse af at en anteciperet Sag ikke var fremmet med fornøden Hurtighed 627

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.
Mulkt for unødig Trætte idømt 613, 620
Se i øvrig under Sagførere.
Se i øvrig under Rettens Pleje.

Indiciebevis.

En Tiltalt frifunden for Overtrædelse af § 245, da det ikke ansaas bevist at han havde haft til Hensigt at afpresse Penge. Se under Røveri og Trusler 493

En tidligere gentagne Gange for Tyveri straffet Rengøringskone i en Parfumehandel dømt efter det almindelige Indiciebevis for Tyveri med Hensyn til diverse hos hende fundne Toiletsager. Se under Tyveri 48

En Tiltalt, som en Nat fandtes tilsyneladende sovende paa en Trappegangs 4de Etage, dømt som Medgerningsmand til et samtidig udført Indbrud i Stueetagen. Se under Tyveri 82

En tidligere oftere for Tyveri straffet Person, overfor hvem Betingelserne vare bragte til Stede for at dømme ham efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til nogle i hans Besiddelse fundne Koster, dømt for Tyveri for saa vidt i Henhold til almindeligt Indiciebevis, idet to Personer, som kom til Stede, medens Tyveriet blev begaaet, havde set Tiltalte komme ud af Døren til den Butik, hvor Tyveriet var begaaet; og da Ejeren edelig havde forklaret, at Dørene vare aflaasede ved hans Bortgang fra Huset, blev det paagældende natlige Tyveri antaget begaaet ved Indstigning gennem et aabentstaaende Vindue og tilregnet Tyven som groft. Tiltalte tillige dømt for Tyveri af nogle ved samme Lejlighed forsvundne Penge 214

En Vagabond mod sin Benægtelse anset overbevist om Forsøg paa Voldtægt mod en 15-aarig Pige. Se under Sædeligheden 222

En tidligere for Loftstyverier straffet Person mod sin Benægtelse anset overbevist om at have solgt to Grubekedler, og da der ved samme Tid var forsvundet to saadanne i samme Købstad, dømtes Tiltalte, som et Vidne havde set paa Loftstrappen til Gerningsstedet, for Tyveri.

Ligeledes efter Omstændighederne anset overbevist om at have været i Besiddelse af et blaat og et sort Jakkesæt, og da der var aflagt Tilhjemlingsed af bestjaalne, blev Tiltalte, som var set paa Trappegangen i Huset ved Tyveriets Tid, og ved samme Tid havde disponeret over Penge, som han ikke kunde legitimere sin Adkomst til, dømt for Tyveri 281

En tidligere flere Gange for lignende Forhold dømt Person ved et Vidnes Forklaring, ved Usandsynligheden af den af ham selv givne Forklaring og ved hans Adfærd, da han anholdtes, anset overbevist om Exhibition i uterlig Hensigt 299

En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person, som var antruffen krybende ud af en Lem i Plankeværket til en Byggeplads med en Pakke Zinkplader, formentlig tilhørende en Bygmester dér, og som

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

havde forklaret at have faaet dem af en Person ved Navn Carl, om hvem han vidsle at han havde taget dem paa Bygningen, dømt for Tyveri, idet hans Forklaring om at have faaet dem paa anførte Maade forkastedes 301

En Person anset overbevist om at have benyttet et forfalket Dokument mala fide. Se under Falsk 329

En Person ved den af en medtiltalt og bestjaalne afgivne Forklaring anset overbevist om at være Medgerningsmand til Tyveri fra en beruset, halvsovende Mand af et Ur, som Tiltalte der havde indrømmet i Forening med Medtiltalte at have haft et Sammenstød med en saadan Mand, var set at kaste fra sig under Forfølgningen 342

En tidligere for Tyveri straffet Person, om hvem en Medtiltalt havde forklaret, at han havde været Medgerningsmand til 24 Tyverier, og om hvem det yderligere var oplyst, at han i Tiden for Tyveriernes Begaaelse havde boet sammen med og ført fælles Husholdning med den Medtiltalte, forbrugende betydelige Beløb til Svir uden at have regelmæssigt Arbejde eller at kunne godtgøre, hvorfra Pengene kom, dømt som Medgerningsmand til 3 af Tyverierne, med Hensyn til hvilke det var oplyst, at han umiddelbart før eller efter havde været i Selskab med den Medtiltalte paa Gerningsstedet 431

En som Sparekasse-Kasserer fungerende Lærer mod sin Benægtelse anset overbevist om Bedrageri efter § 253. Se under Bedrageri. 435

To Medtiltalte mod deres Benægtelse ansete overbeviste om i bedragerisk Hensigt at have fremstillet en ganske forgældet og usolid Person som Køber til et Piano i den Forudsætning at han vilde være villig til at sælge et ham eventuelt paa Kredit overladt Piano for en ringe kontant Betaling, hvori de kunde faa Andel, og dømte efter § 251 for paa denne Maade at have bevæget Fabrikanten til at sælge Pianoet paa Kredit til bemeldte Person, der derpaa solgte det for det halve til en Broder til en af de Medtiltalte. Se under Bedrageri 478

En tilstedeværende Underballance hos en Sogneraadsformand antaget at skyldes et forsætligt Forbrug til egen Fordel. Se under Bedrageri 487

En Værtshusholder mod sin Benægtelse anset overbevist om at have været vidende om at der dreves Utugt i hans Lokaler. Se under Sædeligheden 514

En Tiltalt anset overbevist om Tyveri af en Jakke fra en aaben staaende Entré. Se under Tyveri 552

En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt som Gerningsmand til et ved Indbrud begaaet Tyveri af Fodtøj. Se under Tyveri (groft) 557

En Person, som indrømmede at have fundet et Lommetørklæde med indsvøbte Penge, ikke troet med Hensyn til sin Forklaring om at have haft til Hensigt at ville give dem til Ejeren eller Politiet, men dømt som Tyv, da han paa det paagældende Tidspunkt intet havde gjort for at kalde den i Nærheden værende Ejerinde tilbage. Se under Tyveri 592

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En Person mod sin Benægtelse anset overbevist om det til Anvendelse af § 245 fornødne Forsæt 599
Et tidligere for Kvistkammertyveri mod sin Benægtelse dømt Fruentimmer paa ny dømt for Forsøg herpaa. Se under Tyveri (groft) 627

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Kone, der gik til Haande hos en Sagfører og havde erkendt at have været i Besiddelse af et Par Portierer, med Hensyn til hvilke der var aflagt Tilhjemlingsed af Sagføreren og Ejendomsbeviset ført dels ved et Vidne, dels ved Indicier, dømt for Tyveri, idet hendes opgivne Adkomst forkastedes 48
Det indirekte Tyvs- og Hælerbevis anvendt med Hensyn til forskellige Klædningsstykker m. m. og Tiltalte dømt som Hæler 52
En Tiltalt dømt herefter som Hæler med Hensyn til en Cykle, idet hans Hjemmel forkastedes 295

Indvaanere.

Fortolkning heraf i Relation til Lov 19de Februar 1861 § 6 576

Instansfølgen.

En subsidiær Paastand om at en Vare var behandlet efter en urigtig Tarif, ikke tagen til Følge mod Modpartens Protest, da der for Underretten kun var gjort gældende, at Varen ikke var toldpligtig. 583
Se i øvrig under Nova.

Interessentskaber.

I et Tilfælde, hvor det i et Andelsslagteris Love hed, at Forandringer i samme kunde vedtages paa en Generalforsamling og hvor det paa en saadan var vedtaget, at den Kørselsgodtgørelse af 75 Øre pr. Svin, der efter de oprindelige Love tilkom Andelshavere, som boede $1^1/_2$ Mil fra Slagteriet, skulde nedsættes til 50 Øre, hvilken Bestemmelse straks var sat i Kraft, udtaltes det, at denne Beslutning laa udenfor Generalforsamlingens Kompetence, da der ikke ved hin almindelige Bestemmelse i Lovene kunde antages at være tillagt Generalforsamlingen Kompetence til ensidig og til enhver Tid at gøre Forandringer i Lovenes Bestemmelse om de Vilkaar, paa hvilke Andelshaverne skulde være berettigede eller forpligtede til at levere Svin, eller særlig til, til Skade for enkelte Andelshavere at ændre et Vilkaar, der vedrørte Andelshavernes indbyrdes Stilling. 420

Island.

I et Tilfælde, hvor en Enke var tiltalt for uden selvstændig Adkomst at fortsætte sin Mænds Næring paa Island, udtaltes det, at medens det i Danmark ogsaa før Næringsloven af 1857 udkom i Henhold til enkelte spredte Lovbestemmelser, saasom Fr. 6 Marts 1695 § 8 Nr. 5 og Fr. 21 Marts 1800 § 13 stedse havde været antaget og fulgt som en almindelig Regel at en Enke var berettiget til uden ny Adkomst at fortsætte sin Mands Næringsvej, forelaa der ingen særlig for Island given Lov, der havde Betydning for Spørgsmaalets

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag

Afgørelse. Da der nu heller ikke forelaa Oplysninger om, at der paa Island havde dannet sig en fra den ovennævnte Regel afvigende sædvanemæssig Ordning af Forholdet, maatte det efter den bestaaende Forbindelse mellem Danmark og Island antages, at den nævnte Regel ogsaa var bleven fulgt paa Island. Som Følge heraf frifandtes Tiltalte 267

Jagt.

To Personer, som under en mod dem paa Forstvæsenets Foranledning anlagt Sag havde forklaret, at af 7 af dem solgte Dyr vare de 5 skudte ikke i Statsskovene, men paa en Gaardejers tilstødende Marker, under en ny mod dem, efter Anmeldelse af sidstnævnte Gaardejer anlagt Sag dømte i Overensstemmelse med deres under den tidligere Sag afgivne Tilstaaelse, uagtet en Del talte mod dennes Rigtighed, for ulovlig Jagt, da det ikke kunde antagas at de havde nogen Jagtberettigelse der, efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste Stk., og da Jagten maatte anses udøvet om Natten og 5 Dyr skudte, tillige efter 2det og 3dje Stk, samt til at udrede Erstatning 320

Kaution.

En Person, hvis Navn fandtes som Kautionist paa et Skylddokument, frifunden betingelsesvis i Henhold til D. L. 5—1—6 62

I et Tilfælde. hvor en Kaution var givet i Anledning af en Mands Antagelse som Filialbestyrer for et Firma, men uden nogen tidsbestemt Indskrænkning, udtaltes det, at der manglede Grund til at udstrække Forpligtelsen ud over det ved Antagelsen skabte Tjenesteforhold, og da dette af sig selv ophørte efter 3 Aars Forløb, antoges Kautionsforpligtelsen ophørt, saaledes at Kautionisten ikke formentes ansvarlig for de af Filialbestyreren under en Fornyelse af Tjenesteforholdet senere paadragne Forpligtelser. 603

Kendelse.

Appel af en Kendelse om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Se under Arrest 96

Kirker.

Efter at det ved Højesteretsdom af 8 December 1896 var statueret, at der manglede en almindelig Hjemmel til at fritage Beboerne af de til en Købstadkirke, som ejer sig selv, henlagte Landdistrikter for den Sognemændene efter Lovens 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde Tilskud til Kirken, udtaltes det i en af Køge Byraad mod Distriktsraadet for Køge Landdistrikt anlagt Sag til Betaling af saadant Bidrag, at det maatte være uden Betydning i saa Henseende, at Distriktets Beboere betalte Tiende til Kirken, og at den Omstændighed, at der i umindelige Tider, i alt Fald fra 1840 ikke havde været afkrævet Distriktet Bidrag, ikke kunde skabe

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Formodning for, at der ej heller paahvilede Distriktet en Forpligtelse dertil, da Ikke-Afkrævningen tilstrækkelig forklaredes ved den af Administrationen da hævdede, men først ved fornævnte Højesteretsdom som ulovmedholdelig stemplede Praksis, ligesom der intet Bevis var fört for, at der i længst svundne Tider var truffet en Afgørelse, hvorved der en Gang for alle var givet Vederlag for Distriktets Benyttelse af Kirken. Distriktet dog frifundet for Tiden, da Byraadet ikke havde været berettige til uden Amtsraadets Medvirkning at træffe Bestemmelse om Bidragets Fordeling 278

Klasselotteriet.

Se under Lotteri 272, 430

Klostre.

Da Fundatsen for Vemmetofte, ikke udtrykkelig foreskriver, at de indskrevne Damer skulle være Luteranere, og der heller ikke af de forskellige Bestemmelser i Fundatsen om fælles Gudstjeneste og Andagtsøvelse for de paa Klostret bosatte Damer kunde sluttes, at en indskreven Dame mistede sin Ret til Hæving ved at træde over fra Folkekirken til et andet kristeligt Religionssamfund, dømtes Klostret til at betale Hæving til en Dame, som var gaaet over til Katolicismen, idet det udtaltes, at det ikke kunde være afgørende, at Stifterinden og Fundatsens Udsteder ikke kunde antages at ville have givet Katoliker Adgang til Klostret, naar deres Vilje ikke havde givet sig Udtryk i Fundatsen paa en Maade, som var kendelig for dem, der indskreves i Klostret og betalte Vederlag derfor 624

Kommissionsdomme.

En Straffesag mod en Præst i Kjøbenhavn paadømt af en særlig dertil nedsat Kommission 309

Kommunale Forhold.

Se under Kirker om et Landdistrikts Pligt til at betale Bidrag til Vedligeholdelse af en med Købstaden fælles Kirke, som ejede sig selv 278

Udtalt, at Lov 6 Juli 1867, særlig §§ 17 og 18, ikke afgav Hjemmel for et Amtsraads Paalæg til et Sogneraad om at paaligne Kørslerne, der hidtil vare udførte sognevis, under et paa de kørepligtige af Beboerne af de to Sogne, som udgjorde Kommunen.. 578

En Udpantning foretagen efter Begæring af et Sogneraad for en af dette paalignet Kørsel, stadfæstet, da Sogneraadet havde Hjemmel i den bestaaende Lovgivning til at kræve Kørslen, som sket, efter en sognevis foretagen Ligning, uanset at Amtsraadet havde forinden Udpantningen paalagt Ligningen omgjort og foretagen under ét paa samtlige kørselspligtige i de, én Kommunen udgørende to Sogne, hvilket Paalæg savnede Hjmmel i Lov 6 Juli 1867 § 18. 578

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Kompetence.

Om en Generalforsamlings Kompetence, se under Interessentskaber. 420
Om Malermestrenes Haandværks Omraade, om Mølleres Næringsberettigelses Omraade, se under Næringsbrug ..... 16 og 30
Et Landdistrikt, hvis Pligt til at bidrage til Vedligeholdelse af en med Købstaden fælles Kirke anerkendtes ved Dommen, frifunden for Tiden, da Byraadet ikke havde været berettiget til uden Amtsraadets Medvirkning at fordele Bidraget 278
Udtalt, at det tilkom Sundhommissionen at afgøre, om eu Vægbeklædning i en Slagterbutik var lige saa god som den i § 37 i Sundhedsvedtægten af 15 Juni 1886 krævede 445
Udtalt, at Landvæsenskommissionen i første Instans og Overlandvæsenskommissionen i anden Instans havde haft Kompetence til at paakende et Spørgsmaal om en Mølleejer havde haft Berettigelse til at foretage Opstemning af Vandet i et privat Vandløb i den Hensigt at lede det ind i en ny Rende og udnytte det i industrielt Øjemed, og at Sagen herom ikke burde være indbragt for Vandsynsmændene i første Instans og Landvæsenskommissionen i anden Instans. Se under Vandløb 607
En Landvæsenskommission anset kompetent til at fastsætte Flademaal i Henhold til Lov 28 Maj 1880 § 32, uanset at der i 1860 var sat Flademaal, da dette ikke kunde rekonstrueres. Se under Landvæsenskommissioner 613
Om en Voldgiftsrets Kompetence. Se under Voldgift 544

Kompetence (Retternes).

En Sag om svigagtig Rømning (Sølovens § 299) behandlet som Politisag ved Sø- og Handelsretten 12
En af en Enke mod en Mandsperson anlagt Sag til Udredelse af Alimentationsbidrag til et Barn, der kunde være avlet af hendes afdøde Mand, paadømt af Hof- og Stadsretten. Se under Underholdsbidrag 129
En oflentlig Sag, hvorunder to Medejere af en Ejendom søgtes til at efterkomme et Paalæg fra Sundhedskommissionen, den ene tillige til Straf for ikke at have efterkommet Paalægget, ikke afvist fra Kriminal- og Politiretten for den af Medejernes Vedkommende, som alene søgtes til at opfylde en civilretlig Forpligtelse. 445
Politiretten i Esbjerg anset kompetent til at behandle en Politisag hvorunder en i Frederiksværk hjemmehørende, af Fiskeriinspektionen til Esbjerg indbragt Skipper tiltaltes for at have trawlet udfor Agger. Se under Værneting 459
En Domstol i Kansas anset kompetent til ifølge dansk Lovgivning at erklære et der indgaaet og i en Aarrække bestaaet Ægteskab for ophævet, paa Grund af Mandens desertio, uanset at han under hele Retssagen havde boet her hjemme, men ikke til i Forbindelse hermed at afsige en Namsdom over Manden 524
Domstolene ansete kompetente til at afgøre om et Amtsraad med Rette havde paalagt et Sogneraad at paaligne Kørslerne under ét paa de kørepligtige af Beboerne af to Sogne, der udgjorde en

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Kommune, og da dette Spørgsmaal besvaredes benægtende efter Lov 6 Juli 1867 § 18, blev en Udpantningsforretning, som var foretaget for det af Sogneraadet udlagte Beløb til en Kørsel, som var afkrævet en Beboer efter en paa Sognet foretagen Ligning, stadfæstet 578

Konfiskation.

Se under Medicinalvæsenet 121
Se under Omløben med Varer 125
De ulovlige Fiskeriredskaber konfiskerede i et Tilfælde, hvor en Skipper dømtes for at trawle paa dansk Søterritorium 459

Konkubinat.

Se under Sædeligheden 126

Konkurs.

Aktionærerne i et Aktieselskab, som var gaaet Fallit, efter Forholdets Natur og Vedtægterne ansete pligtige at indbetale til Selskabets Konkursbo den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen. Se under Aktieselskaber 131

Et Firma, der havde solgt en Maskine med Vedtagelse af Ret til at tage samme tilbage i Tilfælde af Udeblivelse med Afdrag for Købesummen, ikke antaget at kunne tage Maskinen tilbage fra Konkursboet, fordi der endnu resterede Diskonto paa Vekslerne for Afdragene. Se under Køb og Salg 405

En Paastand fra en Kreditor og Aktionær i et under Konkurs behandling taget Aktieselskab om Ophævelse af Dekretet ikke taget til Følge, da Aktieselskabet, som skyldte over 40,000 Kr. ifølge akcepterede forfaldne Veksler og havde solgt sit eneste Aktiv for 30,000 Kr., maatte antages at have erkendt sin Insolvens, og de nye Oplysninger for Højesteret, navnlig Selskabets Bøger, bestyrkede, at Selskabet var insolvent ved Begæringens Indgivelse 618

I et Tilfælde, hvor Gældbogen havde Paategning om at en anmeldt Veksel var præscriberet og at der derfor toges ethvert Forbehold med Hensyn til Anerkendelsen af samme, udtaltes det at deraf tilstrækkelig fremgik, at der fra Konkursboets Side var gjort Indsigelse mod Fordringens Anerkendelse, og at der manglede Hjemmel til at paalægge Skifteretten at foretage yderligere Skridt for at underrette Kreditor om det ved Fordringernes Prøvelse Passerede. 618

Kontraktbrud.

Selv om en Købers Undladelse af rettidig at sende Betaling for en enkelt Smørleverance, kunde antages at berettige vedkommende Sælger — et Mejeri — til at hæve den fortløbende Kontrakt ogsaa for de fremtidige Leveringer, maatte det dog i alt Fald være en Betingelse herfor, at Mejeriet, der ikke havde haft Føje til at tro, at Køberen havde hævet Kontrakten, snarest mulig meddelte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

denne, at Kontrakten af den angivne Grund agtedes hævet. Da dette ikke var sket, idømtes Mejeriet Erstatning, se herunder. 367
Se iøvrig under de enkelte Former for Kontrakter og Kontraktsbrud, Erstatning i Kontraktsforhold, Forudsætning, Køb og Salg, Levering, Misligholdelse o. s. v.

Kopi.
Udfærdigelse og Benyttelse af en med Hensyn til Aarstallet urigtig Kopi af et Svendebrev dømt efter Analogien af § 270 46

Kost og Tæring.
Saadan ikke tilkendt en beneficeret Part i et Tilfælde hvor Stævningen til Højesteret afvistes 199
Saadan tillagt en Indstævnt i en Sag, hvor Stævningen kendtes kendtes uefterrettelig, fordi Sagen ikke var behørig fremmet . . . 435

Kriminalproces.
Se under Appel 112
Under en alene efter Begæring af Tiltalte appelleret Sag, blev Tiltalte, som var frifunden men mod Anordning af Sikkerhedsforanstaltninger, idømt Straf 69
Misbilliget at en Straffedom var eksekveret uden at være forkyndt for den Domfældtes Værge 112

Kumulation.
To civile Sager paakendte under et for Højesteret i Henhold til meddelt Bevilling 77

Kvaksalveri.
En Person dømt herfor dels ved at tage et Barn i Kur for engelsk Syge dels ved at behandle Folk med Medicin mod buldne Fingre dels ved at tage sin egen Husstand i Kur mod forskellige Sygdomme. 121

Kvittering.
En saadan ikke tillagt selvstændig Betydning, da den var bleven til ved Trusel om at melde Kreditor for en begaaet Falskforbrydelse. Se under Tvang 540

Køb og Salg.
En Køber som havde indgaaet en Handel om et Parti Kaffe med en Agent for et Firma og derpaa fra Firmaet modtaget en Skrivelse, hvorved Handelen stadfæstedes, hvorefter Firmaet havde ladet Kaffen afsende, dømt til at betale Købesummen, da han ikke havde reklameret overfor Firmaets Stadfæstelsesskrivelse, uanset at han overfor Agenten kun vilde have paataget sig en betinget Forpligtelse 99
Et Mejeri antaget ikke paa Grund af Køberens Undladelse af rettidig at betale for en enkelt Leverance at kunne ophæve den fortløbende Leverancekontrakt, i det Fald, fordi det ikke uopholdelig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

havde meddelt Køberen, at det af den anførte Grund agtede at hæve Kontrakten. Se under Erstatning 367

Et Handelsfirma, der havde solgt en Maskine paa en Kontrakt, i Medfør af hvilken Firmaet havde Ret til at tage Maskinen tilbage i Tilfælde af Udeblivelse af skyldige Afdrag, ikke antaget at kunne forlange Maskinen tilbage efterat Afdragene paa Købesummen fuldt vare betalte, men derimod ikke Diskontoen af forskellige Veksler, som Køberen skulde betale, uden at der var vedtaget saadan Tilbagetagelsesret for Ikke-Betaling af bemeldte Diskonto 405

Laaneforhold.

I et Tilfælde, hvor det var givet, at en som Udsteder af en Obligation anført Landmand havde givet Obligationen fra sig til hans og Kreditors fælles Mellemmand uden at faa Valuta, antoges Kreditor at have Bevisbyrden for at Laanet var kommen Debitor eller nogen paa hans Vegne i Hænde. Da Mellemmanden svigagtig havde tilegnet sig Laanet, og hverken Overleveringen til ham af den underskrevne Obligation eller en ham given Anmodning om at betale Laanet til en Tredjemand fandtes at indeholde en Bemyndigelse til at modtage Laanet paa Debitors Vegne, frifandtes denne under en til Obligationens Indfrielse anlagt Retssag. 398

Landvæsenskommissioner.

Udtalt, at en Landvæsenskommission og Overlandvæsenskommission havde haft Kompetence til at paakende et Spørgsmaal om en Mølleejer havde haft Berettigelse til at foretage Opstemning af Vandet i et privat Vandløb i den Hensigt at lede det ind i en ny Rende og udnytte det i industrielt Øjemed, og at Sagen ikke burde være indbragt for Vandsynsmændene. Se under Vandløb 607

En Paastand om Afvisning fra eller Henvisning til en blandt andet til Fastsættelse af Flodemaalet for Stampemøllen ved Sæby Aa nedsat Landvæsenskommission, indtil Spørgsmaalet om Retsforholdet mellem fornævnte Mølle og Sæby Vandmølle med Hensyn til Flodemaalshøjden var afgjort ved Domstolene, — hvilken Paastand alene var støttet paa, at Kommissionen havde været inkompetent til at sætte Flodemaalet, fordi der allerede i 1860 var bleven fastsat Flodemaal for fornævnte Vandmølle, — ikke tagen til Følge, da Flodemaalet af 1860 nu ikke kunde rekonstrueres; hvorfor et nyt Flodemaal havde maattet sættes 613

Lejeforhold.

En Lejer udsat fordi han ikke rettidig havde betalt sin Husleje . . 115

I et Tilfælde, hvor Lejen efter Kontrakten skulde erlægges fjerdingsaarsvis forud og ca. 2 Mdr. førend Kvartalet begyndte, blev Lejeren, som ikke havde gjort dette, medens et Vidne havde forklaret, at Ejeren havde givet ham Henstand med Betalingen til Kvartalets Begyndelse, dømt til i Overensstemmelse med Kontrakten at betale $^1/_2$ Aars Husleje, saafremt Ejeren idelig benæg-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

tede at have givet ommeldte Henstand, hvorhos under samme Forudsætning en for Beløbet foretagen Arrestforretning stadfæstedes, medens under den modsatte Forudsætning Lejeren frifandtes, den midt i Lejehalvaaret foretagne Udsættelse af Lejeren ophævedes og Ejeren idømtes Erstatning til Lejeren for Tab ved Arrest og Udsættelsesforretningen efter uvillige Mænds Skøn. Endelig paalagdes under førstnævnte Forudsætning Lejeren at betale Processens Omkostninger skadesløst i Overensstemmelse med Kontrakten 427

En Lejer, der var fraflyttet en Lejlighed i Utide, under Anbringende af at den var ubeboelig paa Grund af Væggedyr og en Kakkelovns Tilstand, dømt til at betale Husleje til han lovligt kunde fraflytte, da han ikke havde bevist sine fornævnte Anbringenders Rigtighed 440

Et Telefonselskab, som havde betinget sig Ret til at anbringe Telefonledninger paa Stativer med Kabelopføring og som i den Anledning havde anbragt 29 Stolper i Tagetagen og Pulterkamrene i vedkommende Ejendom til Afstivning af Stativerne, ikke antaget ved sidstnævnte Adfærd at have overskredet den det ved Lejekontrakten hjemlede Benyttelse af Taget, idet Husejeren maatte have kunnet sige sig selv, at et Anlæg, som det heromhandlede, let vilde kunne medføre Nødvendighed af en Afstivning, som den skete, der derhos ikke kunde antages at have medført en Fare for Huset 544

Levering.

Se under Erstatning for Brud paa en fast Leverancekontrakt om Smør 367

Ligning.

Se under Pligtkørsler 578

Livsgave.

Se under Gave 90

Lodsvæsenet.

En Person, som havde ladet sig forhyre som Matros paa en Rejse, og under denne bistaaet Kaptainen, der ingen Lods havde ombord, med at navigere fra Nyborg til Kbhvn., men indrømmet, at det ikke var Meningen, at han skulde udføre Matrosgerning ombord, dømt af Overretten for Overtrædelse af Lov 13 Juni 1879 § 13, medens Sagen afvistes fra Højesteret paa Grund af manglende Summa 253

Lotteri.

En Handlende dømt efter Lov af 6 Marts 1869 § 2 for en forud fastsat Salgsdag at have nedlagt et vist Pengebeløb i de til Salg bestemte Poser med Kaffe, saaledes at Kunden selv valgte den Pose Kaffe, han ønskede og som han da betalte med Dagens Priser. 272

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En Kvinde dømt efter Lov 6 Marts 1869 § 3 for at drive Handelsforretning med Lotterisedler, da hun jævnlig straks i Forbindelse med Indkøb af Sedler for Vedkommende gav Laan mod Pant i dem og i Forbindelse med Fornyelse af Sedlerne fornyede Laanet mod at beholde de fornyede Sedler i Pant, alt saaledes at hun i Tilfælde af Laanets Ikke-Indfrielse solgte de pantsatte Sedler . . . 430

Love.

Udtalt, at det fulgte af den bestaaende Forbindelse mellem Danmark og Island, at det maatte antages, at en i Danmark, ogsaa førend Næringsloven af 1857 afgjorde det paagældende Spørgsmaal, almindelig fulgt og antagen Regel om Enkens Ret til at fortsætte sin Mands Næring ogsaa var fulgt paa Island, hvor der ingen særlig Lov var given derom og heller ikke havde dannet sig en sædvanemæssig Ordning 267

Læger.

Om deres Vidnepligt, se under Vidner 379
Se under Kvaksalveri 121

Lærere.

Kultusministeriet ikke anset pligtig at oprette et nyt Lærerembede for en Skole, da denne i en Aarrække havde været delt i to Klasser og Antallet af Børnene i hver af disse ikke oversteg 37. Se under Skolevæsenet 441

Løsgængeri.

Straf herfor idømt 37
Straf for Overtrædelse af Tilhold om ved Bortgang fra Ladegaarden at melde sig til Protokollen over mistænkelige Personer 319

Maal og Vægt

i Kulhandel. Se under Bedrageri 146

Manddrab.

Se under Drab.

Margarineloven.

Frifindelse for Overtrædelse af Lov 22 Marts 1897 § 3, 3die Pkt., af en Mand, der havde forhandlet Margarine under Navnet Sundhedsmargarine, da denne Betegnelse var benyttet som angivende Kvaliteten, nemlig bedste $^1/_2$ % Margarine 118
Forhandling af Margarine under Navn af Wiener-Margarine ikke anset stridende mod Lov 22 Marts 1897 § 3, 3die Stk., da derved tilsigtedes en Kvalitetsbetegnelse 285

Meddelagtighed og Medgerningsmænd.

En Tiltalt, der efter foregaaende Aftale havde holdt Vagt, medens en Kammerat stjal en Tegnebog fra en beruset Person, dømt som Medgerningsmand 211

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

I et Tilfælde, hvor tre Krybskytter vare blevne enige om at kyse en dem forfølgende Skovfoged, og den ene derpaa havde tilføjet Skovfogeden Vold efter § 203, medens de to andre havde hjulpet ham, dels ved at gaa løs paa Skovfogedens Ledsager, dels ved at skræmme Skovfogeden, bleve de alle ansete efter §§ 203 og 210. 256

En frasepareret Person, som søgte Skilsmisse, dømt efter § 155 for at have formaaet to Mænd, der efter det Foreliggende maatte antages at have været i god Tro og for deres Forhold i saa Henseende havde vedtaget at betale en Bøde, til at bevidne skriftlig at de nøje kendte ham og at han havde ført en sædelig og anstændig Vandel, uagtet Tiltalte havde staaet i usædeligt Forhold til flere Kvinder. (Forbehold). 317

Se under Falsk 518

En Fisker, efter Aftale med hvem hans Hustru havde bortbragt Effekter, i den Hensigt at unddrage en Kreditor Fyldestgørelse, dømt som Medgerningsmand. Se under Bedrageri 361

En Kvinde, som for en anden havde skrevet et falsk Brev, dømt som Medgerningsmand i Falskforbrydelsen 383

To Tiltalte, som antoges i bedragerisk Hensigt at have fremstillet en tredje Person, som manglede Vilje og Evne til at købe et Piano, som Liebhaver til et saadant, og derved havde bevæget Fabrikanten til at overlade bemeldte Person Pianoet paa Kredit, som derpaa under Prisen solgtes til en Broder af en af de Tiltalte, dømte efter § 251 478

En Tiltalt dømt efter § 146, jfr. § 51, for at have anvendt Paavirkning for at bevæge en Pige, med hvem han, der var frasepareret og søgte Skilsmisse, ønskede at gifte sig, til som Vidne at forklare, at de ikke havde haft Samleje sammen, hvad de havde haft . . 317

En Person, som havde deltaget i en Beslutning af flere om at tvinge ved Vold nogle Fyrbødere til at strike, dømt efter §§ 210 og 203, jfr. § 54, uagtet han ikke deltog i dens Udførelse 262

Da noget stjaalet Fodtøj, som af Tyven var gemt i en Kælder, ikke (efter Gemmestedets Beskaffenhed) kunde antages at være i hans Besiddelse, blev en anden Persons Tilegnelse heraf ikke straffet som Tyveri, men som Hæleri. 119

Medicinalvæsenet.

En Kone, som ikke alene havde i flere Tilfælde udleveret Medicin til Folk uden Betaling, men ogsaa kvaksalvet og udleveret Medicin til Folk mod Betaling for Kuren i det Hele, dømt baade for Kvaksalveri og efter Frd. 4 Decbr. 1672 § 30, og de hos hende forefundne Medikamenter konfiskerede 121

En Tiltalt dømt for Forhandling af Gigttabletter, da disse blandt andet indeholdt Bestanddele, som fandtes opførte blandt de i Bekendtgør. af 8 Novbr. 1877 nævnte præparerede, fra den almindelige Detailhandel undtagne Medicinalvarer, og Tabletterne vare solgte som Helbredelsesmidler mod en bestemt Sygdom 303

Forhandling af en som Lægemiddel mod Tuberkulose anbefalet

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Bitter, om hvilken det ikke var oplyst, at den indeholdt Bestanddele, som vare forbeholdte Apothekerne, henført under ulovlig Medikamenthandel 589

Hened og beslægtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der efter egen Tilstaaelse havde forsøgt at formaa en anden til at afgive falsk Forklaring, frifunden, da det ikke kunde antages, at han var gaaet ud fra, at denne anden vilde komme til at afgive Forklaring som Vidne 18

En Tiltalt, der havde anvendt Paavirkning for at formaa en Pige, med hvem han havde haft Samleje og med hvem han, der var frasepareret og søgte Skilsmisse, paatænkte at gifte sig, til som Vidne at benægte for Retten, at de havde staaet i Forhold til hinanden, dømt efter § 146, jfr. § 51 317

En frasepareret Mand, som søgte Skilsmisse, dømt efter § 155 for at have formaaet to Mænd til skriftlig at attestere at de nøje kendte ham og at han havde ført en sædelig Vandel, uagtet han havde staaet i kønsligt Forhold til flere Kvinder. Underskriverne maatte efter det Foreliggende antages at have været i god Tro, og havde for deres Forhold vedtaget at betale en Bøde. I Dommen var dog taget Forbehold 317

Mishandling af Ægtefælle.

Straf herfor idømt 153

Misligholdelse.

Spørgsmaal afgjort om et Firmas Ret til at tage en Maskine tilbage fra et Konkursbo paa Grund af Fallentens Misligholdelse af den paagældende Købekontrakt. Se under Køb og Salg 405

En Lejer, der var fraflyttet en Lejlighed i Utide, dømt til at betale Husleje til lovlig Fraflytning kunde finde Sted, da han ikke havde bevist Rigtigheden af sit Anbringende om Lejlighedens Ubeboelighed paa Grund af Væggelus m. m. 440

Telefonselskabet ikke antaget at have misligholdt en Lejekontrakt om at anbringe Telefonstativer med Kabelopføring paa et Hustag ved yderligere at have anbragt Stolper til Apparatets Afstivning i Tagetagen og Pulterkamrene. Se under Lejemaal.

Ikke heller antaget, at Kontrakten var misligholdt ved at Lejen først var betalt 2den Nytaarsdag 544

Mortifikation

af utilladelige Udtryk under en Procedure 276

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

Et Lem paa en Arbejdsanstalt dømt for Vold mod en Opsynsmand efter § 100 og § 203. Om hans Tilregnelighed, se herunder 1

En Kone dømt efter § 100 og 101 for at have lagt en Sognefoged Hindring i Vejen for at fuldbyrde en Udpantning og udskældt ham 31

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Strfl.s § 100 anvendt paa Opsætsighed mod en Arrestforvarer og Personalet paa et Byfogedkontor 249

En tidligere for lignende Forhold flere Gange dømt Tiltalt mod sin Benægtelse anset efter Strfl.s § 100 for gentagne Gange at have slaaet en Betjent til Jorden, med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde 346

Strfl.s § 100 anvendt for en paa Strandvejen forøvet Vold og Opsætsighed mod Politiet 378

En Tiltalt dømt efter § 100 og 101, jfr. § 39 og 58 632

En Tiltalt dømt for med Vold at have befriet en Kammerat, som af en med Politimyndighed udrustet Natvægter var erklæret anholdt, efter §§ 100 og 108 621

Myndighedsmisbrug.

En Politibetjent, som havde ladet en for Tyveri sigtet Portør hensidde med Haandjern i tre Timer under Afhøringen paa Politistationen, frifunden, da der vel ikke havde foreligget saadanne særlige Omstændigheder, der kunde hjemle den skete Anvendelse af Haandjern, men denne dog ikke kunne tilregnes ham til Straf, da der ikke var givet ham nogen Vejledning med Hensyn til Haandjernenes Benyttelse og Tiltalte havde haft Grund til at antage sin Fremgangsmaade stemmende med den sædvanlige ... 162

Møllere.

Disse ansete berettigede til at formale Oliekager. Se under Næringsbrug 16

Næringsbrug (ulovlig).

Frifindende.

En Tiltalt, som havde omført og falbudt Antikviteter, frifunden for ulovlig Omløben med Varer. Se herunder 549

En Møller antaget i Lov 29 Decbr. 1857 § 23, næstsidste Stykke, at have Hjemmel til at forhandle Oliekager, der ved den af ham foretagne Knusning (Formaling) havde været Genstand for en under hans Næring hørende Behandling 16

Malermestrene i København antagne i Medfør af en gammel fra Tiden før Næringsloven gældende Sædvane berettigede til at opsætte Papirtapet paa Vægge uden at der antoges at tilkomme Sadelmagere og Tapetserere nogen Eneret i saa Henseende 30

En med Borgerskab som Grosserer, Detaillist og Skrædder forsynet Mand i København, som havde ladet en Rejsende paa Landet tage Maal til færdigsyede Klæder af Kunderne, og forevise Stofprøver, hvorpaa de færdigsyede Klæder sendtes Kunderne direkte, frifunden for Tiltale for ulovlig Næringsbrug ved Prøvehandel, allerede fordi han maatte forudsættes som Skrædder at have forfærdiget Klæderne, og den udøvede Virksomhed derfor ikke var Handel 98

En Enke antagen ogsaa paa Island at være berettiget til at fortsætte sin Mands Næring. Se under Island 267

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Om Kagebagernes Handelsberettigelse. Se under Helligdagsloven .. 328

Domfældende.

En Person, som var dømt for, uden at have Beværterborgerskab, at have beværtet Medlemmerne af en fingeret Forening, dømt for anden Gang begaaet Forseelse for at have fortsat denne Virksomhed uforandret medens førstnævnte Dom var under Appel .. 5

En Gæstgiver, der dømtes efter § 182, tillige dømt til at have sit Borgerskab forbrudt 274

En Værtshusholder dømt for ulovlig Brændevinsudskænkning ved at have udskænket Brændevin, uagtet han ikke havde betalt Afgifterne for denne Næring og saaledes havde mistet sin Ret til Udskænkning, kfr. Lov 2 Juli 1870 § 6, samt efterat han var dømt til at have sin Brændevinshandel forbrudt 381

Nova.

En Benægtelse fremsat som ny i Henhold til meddelt Bevilling ... 115

En Falskforbrydelse ikke paakendt af Overretten, da den ikke var paakendt af Underretten 472

Bedragerisigtelser ikke tagne under Paakendelse af Højesteret, da de ikke vare paakendte af Kriminalretten. Se under Appel ... 505

Se under Appel 583

En tidligere som Vært for en fingeret Forening dømt Person paa ny dømt efter Næringslovens §§ 75 og 78 for lignende Forhold, idet den Forening, for hvilken han var Vært, ikke kunde anses for et sluttet Selskab i den Betydning, hvori Næringslovens § 61 tager Ordet, eftersom Adgangen til Foreningen stod aaben for alle mod Betaling af 25 Øre om Aaret, Beværtningen dreves for Tiltaltes Regning og Risiko og et stort Antal Medlemmer en bloc vare optagne uden Iagttagelse af den i Lovene foreskrevne Fremgangsmaade. 394

Se under Omløben med Varer 125 461

Se under Margarine 285

Nødværge.

En Kroejer, der en Aften med en Stok havde tilføjet en Arbejdsmand et ind til Benhinden gaaende Saar i Hovedet, da Arbejdsmanden mod hans (Kroejerens) Villie stødte Døren til Skænkestuen op, ikke funden at have overskredet Nødværgerettens Grænser, idet han fandtes at have haft Føje til at befrygte, at Arbejdsmanden vilde angribe ham og heri vilde blive understøttet af en anden til Stede værende Person 351

Omgængelse mod Naturen.

Straf herfor idømt 200

Omløben med Varer.

En Person, som havde omført Antikviteter og falbudt dem til Liebhavere, i et enkelt Tilfælde paa et Hotel for Gæsterne, frifunden

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

allerede fordi de omhandlede Varer ikke kunde henføres til de i Frd. 13 Febr. 1775 § 4 omhandlede Handelsvarer 549

En Grosserer i København, der havde indfundet sig hos mange forskellige Personer og opnaaet Tilladelse til at forevise dem Tæpper, og derpaa i Henhold til den saaledes eventuelt givne Tilladelse havde til nærmere aftalt Tid bragt et Parti Tæpper til Udvalg, hvoraf da Kunden eventuelt købte et eller flere, medens de andre bragtes tilbage til Oplaget, ikke funden herved at rammes af Lovgivningens Forbud mod Omløben med Varer 461

En Tiltalt, som havde fortabt sin Ret til at omføre Husflid i Henhold til Næringslovens § 37, allerede som Følge heraf, og da han ikke hjemmehørte i de i Reskr. 14 Febr. 1741 ommeldte Herreder, dømt for at omføre Husflid, tilvirket af hans Kone eller opkøbt i Jylland. 125

En Sag herom afvist. Se under Summa appellabilis 468

Opsigelse.

En for Rømning tiltalt Sømand, der efter at være forhyret for ubestemt Tid havde forladt Skibet efter dets Ankomst til en indenlandsk Havn, frifunden, da Vilkaarene for Hyreforholdet ej vare oplyste. 121

Overformynderiet.

Om dettes Erstatningsansvar. Se herunder 500

Overlæg.

En Souteneurs Drabsforsøg paa et offentligt Fruentimmer ikke henført under § 190, da han antoges at have været i ophidset Stemning, da han skulde træffe den endelige Afgørelse. Se under Drab. 177

En Søn, der efter to Gange i Løbet af en Eftermiddag at have tænkt paa at dræbe sin Moder, definitivt havde fattet Forsæt hertil, i den Hensigt straks at udføre det havde kaldt hende ind i et mørkt Værelse, men, da Moderen kom ind med en Lampe i Haanden, havde, uden at det kunde antages, at han definitivt havde opgivet sit Forsæt, indledet en Samtale med hende, og under et nu opstaaet Skænderi skaaret Halsen over paa hende, uden at være egentlig hidsig, men gal i Hovedet som Følge af Skænderierne med hende og fordi hun erklærede at ville tilintetgøre en Bestemmelse om at han skulde arve hendes Forretning, dømt efter § 190, jfr. § 191, idet han efter sin egen Forklaring var klar over sin Gerning og sine Tanker, da han skred til Udførelsen, og den Omstændighed, at han senere under Kampen med hende blev vild maatte være uden Betydning, medens hans Adfærd efter Drabet bestyrkede, at han havde handlet med Herredømme over sig selv 188

En Karls Drabsforsøg paa en Gaardmandsenke henført under § 190, jfr. § 46. Tiltalte havde i længere Tid pønset paa ondt mod Enken og tænkt paa at skyde paa hende, alt af Jalousi og Vrede, fordi hun ikke vilde gifte sig med ham, havde en Formiddag

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

laant en Bøsse ladet med et Skud smaa Hagel for at skyde en Gedde, bestemte sig om Aftenen Kl. 9 til at dræbe Enken efter en drillende Yttring fra en tilfældig Person, og efter at have overlagt sit Forsæt i ca. 1 Time, opgivet det og igen taget det fat som fast, udførte han sin Gerning ved paa 5 Alens Afstand at affyre Skuddet mod Enken, som ramtes i venstre Arm 567

Ikke antaget at foreligge. Se under Drab 65

Paatale.

Strfl.s § 6 anvendt 233

Strfl.s § 254 anset uanvendelig i et Tilfælde, hvor en Kasserer havde skjult et Underslæb ved et urigtigt Regnskab 435

Pant.

Da der var givet Pant i en fast Ejendom for en Vejafgift, blev den senere Ejer af Ejendommen tilpligtet at taale Eksekution i Ejendommen for de forinden hans Tiltrædelse paaløbne Afgifter, for hvilke han ikke hæftede personlig..... 77

Pension.

En Politibetjent, der ikke fyldestgjorde den almindelige Betingelse for Betjentes Ret til Pension, nemlig at have gjort Tjeneste i 25 Aar, og var bleven afskediget af Politidirektøren, fordi han erklærede sig utjenstdygtig paa Grund af en Brokskade, ikke antagen at have bevist at være kommen saaledes til Skade ved Tjenesten, at han havde maattet afskediges, og derfor i Medfør af Regulativ af 12 Juni 1863 § 16, 5te Pkt, nægtet Pension i Henhold til denne Bestemmelse. I Dommen udtaltes, at den Brok, hvoraf han led, efter dens Karakter som tosidet og efter den Maade, hvorpaa han var bleven opmærksom paa den, ikke kunde antages fremkaldt eller pludselig forværret ved en Forløftning, han flere Aar i Forvejen havde haft i Tjenesten, men at Tilfældet derimod snarere maatte forudsættes at have udviklet sig efterhaanden uden paaviselig Forbindelse med Forløftelsen eller nogen anden enkelt Begivenhed. Endelig udtalt, at selv om en saadan gradvis Paadragelse af Brokskaden kunde betragtes som en saadan Kommen til Skade, som Regulativet forudsatte og ikke som en Sygdom, vilde det ikke kunne anses bevist, at netop Tjenestegerningen havde været en bestemmende Faktor for Sygdommens Udvikling. 522

Pligtkørsler.

Udtalt at Lov 6 Juli 1867 § 18 ikke hjemlede en Pligt for Sogneraadet til at paaligne Kørslerne under et paa de kørepligtige af Beboerne i to Sogne, som udgjorde én Kommune 578

Politibetjente.

Se under Pension 522

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Politiovertrædelser.

En Haandværkssvend dømt efter Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10 528

Politiretsbehandling.

Statueret, at der ikke var Føje til at annullere en i Esbjerg foregaaet Politiretsbehandling, hvorunder en i Frederiksværk hjemmehørende Skipper var domfældt for at trawle ud for Agger. Se under Værneting 459

En Sag om svigagtig Rømning (Sølovens § 299) behandlet som Politisag ved Sø- og Handelsretten 12

To Personer, som under en efter Statsskovvæsenets Begæring anlagt Politisag havde gjort gældende, at Jagten var udøvet paa en tilstødende privat Mark, under en ny paa Begæring af denne Marks Ejer anlagt Sag dømte efter deres under den første Sag afgivne Tilstaaelse, uagtet en Del talte mod dennes Rigtighed 320

Polititilhold.

En Neger dømt herfor i Henhold til Ad. 24 Okt. 1879 § 6 37

Straf for Overtrædelse heraf idømt 15, 431, 444

En af en Udlænding her født Person, der indtil sin Konfirmation havde været i Udlandet, straffet for Overtrædelse af et Tilhold om ikke at lade sig finde her i Landet 230

En Tiltalt dømt for at have afgivet urigtig Anmeldelse om Bopæl til Protokollen over mistænkelige Personer 557

Politivedtægt.

En Sag om Overtrædelse heraf afvist 262, 274

Procesomkostninger.

Disse for begge Instanser paalagte en Part, som havde vundet Sagen for Overretten, men tabte den for Højesteret 115

I en i den civile Proces's Former til Højesteret appelleret Straffesag for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten, hvorunder Tiltalte frifandtes, paalagdes det det offentlige at betale Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten, medens Processens Omkostninger for Højesteret ophævedes 171

Disse betingelsesvis paalagte skadesløst. Se under Lejeforhold 427

Processens Omkostninger ophævede i en Sag, som en Husejer havde anlagt mod en Lejer til Betaling af Husleje, og som han vandt i begge Instanser — uagtet det i Kontrakten hed, at Lejen skulde betales skadesløst 440

Disse ophævede i et Tilfælde, hvor en Udpantning stadfæstedes i alle Instanser 578

Se under Skadesløse Sagsomkostninger 308

Processuelle Mulkter.

Se under Rettens Pleje og Unødig Trætte.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Provision.

Et Spørgsmaal afgjort, om en Sagsøger i Henhold til Aftale med et Firmas Agent var berettiget til at kræve Provision af og Regnskab for Varer, solgte af Firmaet til andre end Sagsøgeren, paa Grundlag af det Agenten meddelte Agentur. Dette besvaret benægtende. 640

Præklusion.

I et Tilfælde, hvor der var afsagt Dom over en Mand og dennes Enke havde udstedt præklusivt Proklama til Mandens Kreditorer efter hans Død, uden at Fordringen ifølge Dommen var anmeldt, antoges denne Fordring uberørt af Proklamaet, da Enken, som hensad i uskiftet Bo, ifølge gældende Ret var indtraadt som Part i Retssagen, der ved Mandens Død, om end optagen til Dom, endnu var svævende. I Dommen var anført, at Manden under Retssagen havde ladet møde ved Sagfører 220

Præster.

En Sognepræst, der havde vægret sig ved at efterkomme et Paalæg om at vi to Personer, frifunden for Straf herfor af subjektive Grunde. Se under Embedsforbrydelse 309

Præskription.

En Paastand om Udlodning i et Konkursbo for en Veksels Beløb forkastet, da Vekslen var præskriberet 625

Præsumption.

Da den legale Formodning for, at en Ægtemand er Fader til et efter hans Død indenfor et vist Tidsrum af hans Enke født Barn, ikke var fuldt afkræftet, frifandtes den til Alimentationsbidrag sagsøgte Tredjemand, som havde haft Samleje med Moderen til en Tid, hvor han kunde være Fader til Barnet. Se under Alimentationsbidrag. 129

Prævention.

En Person, som efter vedkommende Overlæges og Sundhedskollegiets Udsagn var sindssyg, og saa længe denne Tilstand varede, maatte anses for meget farlig for hans tidligere Forlovede, hvem han i længere Tid havde forfulgt med Trusler om offentlige Meddelelser af et i høj Grad ærerørigt Indhold, anset overbevist ved Indholdet af sine egne Breve og Udtalelser til forskellige Personer samt Optræden ved et Badehotel, hvor han med en Revolver havde opsøgt Familien, om at have villet undsige sin tidligere Forlovede, og efter dennes Begæring dømt til at stille den Undsagte Sikkerhed ved at tage Ophold paa en her i Landet værende offentlig Sindssygeanstalt, eller hvis saadan Anbringelse ej fandt Sted, hensættes i Varetægtsfængsel paa det offentliges Bekostning, saaledes at Spørgsmaalet om Sikkerhedens Ophør vilde være at afgøre paa den i Straffelovens § 299 fastsatte Maade 493

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Prøvehandel.

En for ulovlig Næringsbrug ved Prøvehandel paa Landet tiltalt Grosserer og Skrædder i København, som havde ladet en Rejsende tage Maal til færdigsyede Klæder af Kunder omkring paa Landet under Forevisning af en Stofprøve, frifunden, da han maatte forudsættes at have som Skrædder forfærdiget Klæderne, og den udfoldede Virksomhed derfor ej var Handel 98

Putativ Forbrydelse.

Se under Forsøg 229

Ran.

En Person i Medfør af § 237 dømt som for 6te Gang begaaet Tyveri for at have i en Butik aabenlyst snappet en Taske og løbet bort med den 208

Regnskab.

En Indstævnt frifunden for Tiden, da Sagsøgeren ikke havde efterkommet en Opfordring til at fremkomme med en Opgørelse for den hele Tid, Mellemværendet havde varet. Den Omstændighed, at Indstævntes Befuldmægtigede havde akcepteret Veksler for Sagsøgerens Tilgodehavende for 1898—1899, indeholdt ingen Anerkendelse af, at Mellemværendet for den forudgaaende Tid var endelig afgjort 243

Reklamering.

En Køber, som overfor vedkommende Agent for Sælgeren alene vilde være indgaaet betingelsesvis paa at købe et Parti Kaffe, dømt til at betale Købesummen, da han ikke havde reklameret overfor den Skrivelse fra Sælgeren, hvori Handlen stadfæstedes som ubetinget 99

Om en Kontrahents Forpligtelse til at reklamere rettidig, saafremt han vilde gøre et Kontraktsbrud gældende. Se under Kontraktsbrud 367

Religionen.

Om Betydningen af en Religionsforandring med Hensyn til en Dames Adgang til at oppebære Hæving af Vemmetofte. Se under Klostre. 624

Res judicata.

Medens en Domstol i Kansas ifølge dansk Lovgivning, jfr. navnlig Frd. 29 Maj 1750 og Frd. 11 Septbr. 1839 § 16, maatte anses kompetent til at erklære et der indgaaet og i en Aarrække bestaaet Ægteskab for ophævet paa Grund af Mandens desertio, uanset at han under hele Retssagen havde været bosat her i Landet, havde den derimod savnet Kompetence til i Forbindelse dermed at afsige en Namsdom over ham 524

Rettens Fornægtelse.

Da en Beslutning fra en Skifteforvalter forelaa som en i lovlige

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Former i en Session til Skifteprotokollen afsagt, begrundet Kendelse, kunde D. L. 1—6—19 ikke afgive Hjemmel til i Mangel af særlige Omstændigheder, der ej forelaa, at indanke Kendelsen direkte til Højesteret som en Rettens Fornægtelse 199

Rettens Pleje.

To Overretssagførere mulkterede for Forhaling af en civil Sag, der havde henstaaet i ca. 2 Aar, uden at nyt var fremkommet 62
Misbilliget, at en over en ikke 18aarig Pige afsagt Straffedom var eksekveret uden at være forkyndt for Værgen 112
En Appellant, som havde paastaaet den af ham selv udtagne Højesteretsstævning afvist, hvilken Paastand toges til Følge, mulkteret i Henhold til Frd. 11 August 1819, da det maatte antages, at Appellen alene tilsigtede en Forhaling af DommensEksekution 154
En exam. juris mulkteret for utilbørlig Skrivemaade for Overretten 276
En Sagfører som Part idømt Mulkt for unødig Trætte 348
I et Tilfælde, hvor en civil Sag havde været procederet for Underretten i 2 Aar, og efter Begæring af Sagførerne i flere Tilfælde havde været udsat i længere Tid, uden at der havde været anført nogen Grund herfor, misbilligedes det, at der ikke fra Underdommerens Side var iagttaget, hvad der maatte paahvile ham efter Frd. 3 Juni 1796 § 7, jfr. Frd. 16 Januar 1828 § 1 til Forebyggelse af unødigt Ophold af Sagen..... 371
To Underretssagførere mulkterede for Forhaling af en civil Sag ... 420
En Defensors Forhaling af en Sag for Højesteret misbilliget..... 445
Misbilliget, at en Defensor for Højesteret havde iklædt sin Begæring til en Underdommer om Indhentelse af nye Oplysninger i Sagen og om, at Forhørsdommeren skulde vige sit Sæde, en utilbørlig, for denne krænkende Form 453
Misbilliget, at Akten og Forhørsudskriften vare skrevne med en utydelig Haandskrift 536
Mulkt for unødig Trætte idømt..... 613 620
Se under Højesteretssagførere..... 627

Retsuvidenhed.

Se under Embedsforbrydelse 309

Rufferi.

Se under Sædeligheden (Forbrydelser mod) 514

Rømning.

En for ubestemt Tid i Nykøbing forhyret Sømand frifundet for at have gjort sig skyldig i Rømning ved at have forladt Skibet efter dets Ankomst til en indenlandsk Havn, da Vilkaarene for Hyreforholdene ikke vare oplyste 12

Røveri og Trusler.

§ 243.

En Tiltalt dømt herfor for at have aftvunget en Enke Penge ved Vold og Trusel om Vold 203

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En tidligere for Vold og lignende Forbrydelser straffet Person dømt efter § 243 for overfor en Danselærer at have forlangt Øl under Trusel om at give ham Prygl og at slaa ham ned, samt idet han hævede sin Haand til Slag, hvorefter den anden gav ham 2 Kr., uanset at Tiltalte ikke vilde have haft til Hensigt at realisere Truslerne, da det efter Tiltaltes Fortid og Sagens Omstændigheder maatte antages, at Truslerne vare fremsatte for at skræmme den anden til at efterkomme Opfordringen 536

§ 245.

En Tiltalt, som i Breve havde truet sin tidligere Forlovede med at offentliggøre Meddelelser af et for hende i høj Grad ærekrænkende Indhold, frifunden for Overtrædelse af § 245, idet det udtaltes, at vel gjorde Tiltaltes daværende økonomiske Forhold, den Omstændighed, at han i Brevene hyppig vendte tilbage til sin daarlige økonomiske Tilstand og hentydede til, at hans tidligere Forlovede var Skyld deri, samt hans Optræden overfor to Sagførere, der som Befuldmægtigede for hendes Fader havde forhandlet med ham, det sandsynligt, at Tiltaltes Øjemed i alt Fald ogsaa havde været at afpresse Svigerfaderen Penge, men da han efter den fra vedkommende Overlæge og Sundhedskollegiet afgivne Erklæring maatte anses for sindssyg, da han begik Handlingerne, og det antoges sandsynligt, at Sindssygdommen havde influeret paa ham under Handlingerne, fandtes det allerede af den Grund betænkeligt at statuere, at disse Handlinger vare foretagne for at afpresse Penge. 493

En Tiltalt dømt efter § 245 for at have præsenteret en af en Medtiltalt falskelig med en Enkes Akcept forsynet Veksel for bemeldte Enke og modtaget af Enken Vekslens Beløb til Fordeling mellem sig og Medtiltalte, idet han benyttede sig af den hos Enken, som straks var klar over, at der forelaa et Falsk og at det var den Medtiltalte, der havde begaaet Falskneriet, tilstedeværende Frygt for, at den Medtiltalte, naar han, som antydet af Tiltalte, blev arresteret for Falskneriet, skulde af Vrede mod Enken angive hende for at have paaført ham en Kønssygdom 474

En tidligere mod sin Benægtelse for Røveri straffet Person, som havde indrømmet at have søgt at formaa en Mand til at betale 300 Kr., for at en Medtiltalt, der havde været Genstand for Uterlighed fra Mandens Side, kunde komme til Amerika, ikke hørt med sin Forklaring om at have handlet i uegennyttig Hensigt, for at skaffe Medtiltalte en Erstatning for den ham tilføjede Uret og Manden Frihed for Medtiltaltes Paahæng, men idet han efter sin egen Forklaring havde til Manden omtalt, at Medtiltaltes Forældre vilde meddele Middagsposten det passerede, og idet den af Medtiltalte afgivne Forklaring gik ud paa, at han og Tiltalte havde indgaaet Aftale om at udnytte det af Manden udviste uterlige Forhold ved Afpresning af Penge paa samme Maade som allerede 5 Gange sket af Medtiltalte og hans Kammerater, dømtes han efter § 245. 599

Sagesløse Personer.

En Person for grov Mishandling af sin Kæreste dømt efter Strfl.s

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

§ 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3 og Strfl.s § 39, til 4 Maaneders Tvangsarbejde 69
Loven af 11 Maj 1897 § 1 og 2 jfr. Strfl.s § 200 anvendt og Tiltalte dømt til Tvangsarbejde 248
Lov 11 Maj 1897 § 3 anvendt 574

Sagførere.

Mulktering af 2 Sagførere for Forhaling af en civil Sag for Underretten og Overretten 62 420
En Underretssagfører, der for Underretten havde glemt at paastaa sig Salær tilkendt, tillagt saadant efter hans derom for Højesteret nedlagte Paastand 359
Misbilligelse af Formen af en Højesteretssagførers Henvendelse til en Forhørsdommer. Se under Rettens Pleje 453
Om Ansvar for Forhaling af Sager og om processuelle Mulkter. Se under Rettens Pleje og Unødig Trætte.
Bestemmelsen i en Slutseddel om, at Køberen skulde bære Omkostningerne ved Handelen om en fast Ejendom, ikke antaget at udelukke den Sagfører, 'som paa Begæring af begge Parter skrev Papirerne, fra at søge Sælgeren til at betale Omkostninger og Salær 490

Salær.

Ikke tilkendt en Defensor for Højesteret, der havde frafaldet saadant. 329
Se under Sagførere 359
Saadant ikke tilkendt en Højesteretssagfører, som var beordret til at udføre en Sag for en Part, men som ikke havde paastaaet Salær tilkendt af det offentlige 462
To Tiltalte, der dømtes for et i Fællesskab forøvet Bedrageri, paalagte in solidum at betale Salærerne til de for hver af dem beskikkede Defensorer 478
Saadant af Højesteret tillagt en Sagfører, som havde overværet en Vidneførsel i Henhold til Beskikkelse 514
Se under Sagførere 490 514

Samliv, forargeligt.

Se under Sædeligheden 126

Sammenstød af Skibe.

Se under Uagtsomhed med Hensyn til en Skibsførers Erstatningsansvar efter Strfl.s § 302 i Anledning af et Sammenstød, hvor der forelaa Fejl fra hans Side 410

Sammenstød (af Forbrydelser).

En Person, som efter at være dømt for 4de Gang begaaet Tyveri, var flygtet fra et Hospital, hvor han var indlagt, og havde begaaet mangfoldige Rapserier, dømt for 5te Gang begaaet Tyveri . 38
Strfl.s § 64 anvendt 38
Strfl.s §§ 210 og 203 anvendte i ideel Konkurrence 256 262

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Om Straffens Udmaaling i Tilfælde af Sammenstød af Forbrydelser. Se under Straffens Udmaaling 304

Strfl.s § 251 ikke citeret i et Tilfælde, hvor en Person ved urigtig Opgivende om Navn, Stilling og Bopæl havde for at rejse Penge købt Cykler paa Afbetalingsvilkaar og underskrevet Købe- og Lejekontrakterne med falsk Navn, samt straks solgt Cyklerne til egen Fordel, men Tiltalte alene dømt for Falsk 468

En Haandværkssvend under et anset for Betleri og Overtrædelse af Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10 528

En Tiltalt, som ved et Drabsforsøg havde bevirket en Lemlæstelse, dømt efter § 190, jfr. § 46, og § 204 567

En Tiltalt, som med Vold havde befriet en Anholdt, dømt efter §§ 100 og 108..... 621

Selvtægt.

Ejeren af Kalø Slotsruin frifunden for Ansvar for ved Selvtægt at have fjernet Aalestader, da disse vare ulovlige. Se under Fiskeri. 564

Servitut.

En Servitut om at der ikke maatte drives Købmandshandel paa en Parcel ikke antaget at hindre, at der sammesteds etableredes en Forbrugsforening 184

Sikkerhedsforanstaltninger.

En Person, der havde mishandlet sin Kæreste, og mod hvem Overretten havde dekreteret Sikkerhedsforanstaltninger, dømt efter § 203, jfr. § 39. Se under Tilregnelighed 69

Sikkerhedsstillelse.

En Tiltalt, som maatte anses for at have undsagt en anden, dømt til at stille Sikkerhed i Overensstemmelse med Strfl. § 299. Se under Prævention..... 493

Sindssyge.

Se under Tilregnelighed.

Skadesløse Sagsomkostninger.

Disse ikke tilkendte under en Udeblivelsessag, da den paagældende Obligation, der skulde hjemle saadanne, ikke var dokumenteret . 308

Se under Procesomkostninger..... 427, 440

Skatter og Afgifter.

Se under Vejafgifter 77

Et reciprokt Testament mellem et barnløst Ægtepar, som tillige bestemte, at Boet ved den Længstlevendes Død skulde deles mellem begge Ægtefællers Udarvinger, og som Generaldirektoratet ved den Længstlevendes Død havde krævet efterstemplet med Hensyn til den den Førsfafdødes Arvinger tilfaldne $^1/_6$ af Massen, der uden Testamentet vilde være tilfaldent den Længstlevende, ikke antaget

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

stempelpligtig i Henhold til Stempellovens § 25, da Testamentet i sig indeholdt Afkald fra den Længstlevendes Side paa, at der ved Arveudlæget til dennes Arvinger toges Hensyn til Bestemmelsen i Arvelovens § 15 155

Beboerne af et Distrikt, som havde Kirke tilfælles med en Købstad, ansete pligtige at svare Bidrag til Kirkens Vedligeholdelse, uanset at saadant Bidrag i lange Tider ikke havde været afkrævet. Se under Kirker..... 278

Udtalt, at den Omstændighed, at en Mand, medens han i 5 Fjerdingsaar opholdt sig i Udlandet, havde haft sin ubeboede Lejlighed i København staaende til sin Disposition, ikke kunde medføre, at han kunde anses i det nævnte Tidsrum at have været Indvaaner i København i den Betydning, hvori dette Ord er brugt i Lov 19 Februar 1861 § 6 og at det maatte være uden Betydning, at han ikke under den omtalte Fraværelse i Udlandet havde taget fast Ophold andet Steds. Han frifandtes derfor for at betale Indkomstskat til Københavns Kommune 576

Se under Pligtkørsler 578

I et Tilfælde, hvor et her bygget og til Dampskib bestemt Fartøj var bugseret til England og der havde indtaget en Maskine, antoges Maskinen ikke, ved Skibets Hjemkomst her, at kunne nyde godt af den Toldfrihed, som Lov 4 Juli 1863 § 16 tilsiger Skibs-Redskaber og Skibs-Inventariedele, som af Skibe medbringes og have været brugte før Indklareringen, idet Maskinen ikke kunde betragtes som Skibs-Redskaber og Skibs-Inventarium, men derimod udgjorde en integrerende Del af Skibet, der indtil Maskinens Anbringelse ikke havde været et færdigt Skib. En subsidiær Paastand om, at Maskinen i alt Fald skulde fortoldes som Skib, og ikke, som sket, som en indført Vare, ikke tages til Følge, allerede fordi den ikke var fremsat i Underinstansen og der var protesteret mod dens Fremsættelse for Højesteret 583

Skiftesager.

En Stævning afvist i en anteciperet Sag, fordi den ikke var behørig fremmet, idet Sagen havde været udsat i flere Maaneder, for at lade Stævningen forkynde for Personer, hvis Indstævning i Medfør af Pl. 20 Januar 1841 § 1, jfr. § 4, var overflødig 435

Se under Konkurs 618

Skilsmisse.

Ophævelse af et Ægteskab paa Grund af Hor, se under Ægteskab, og den uskyldige Part, Hustruen, tillagt Forældremyndighed over de fælles Børn, medens den skyldige tilpligtedes at udlevere dem og svare Underholdsbidrag 462

Se under Ægteskab med Hensyn til en amerikansk Domstols Kompetence til Ophævelse af et der indgaaet Ægteskab paa Grund af Mandens desertio 524

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Skolevæsenet.
Kultusministeriet, som var sagsøgt af et Sogneraad til i Overensstemmelse med Lov 24 Marts 1899 § 8 at oprette et nyt Lærerembede ved en Skole, fordi Børneantallet var naaet op over 37, frifunden allerede fordi vedkommende Skole i en Aarrække med vedkommende Myndigheders Billigelse havde været delt i to Klasser, og fornævnte Lovs § 7 saaledes ikke gav Hjemmel for Paastanden. 441

Sogneraad.
Et Sogneraad ikke anset pligtig i Medfør af Lov 6 Juli 1867 § 18 at paaligne Kørslerne under ét paa de kørepligtige af Beboerne i to Sogne, der udgjorde én Kommune 578

Solidariske Skyldforhold.
Se under Aktionens Omkostninger 487
En Sælger, som i Forening med Køberen af en fast Ejendom havde henvendt sig til en Sagfører med Anmodning om at skrive Ejendomspapirerne efter en oprettet Slutseddel, antaget at have paataget sig en solidarisk Forpligtelse overfor ham til at betale Omkostninger og Salær, uanset at Slutsedlen paalagde Køberen alene at betale disse 490

Stadfæstelsesdomme.
308, 612

Stamhuse.
Se under Appanage 246

Statsretlige Forhold.
Om Anvendelse paa Island af en, ogsaa før Næringsloven for Danmark fastslog den paagældende Regel, her antaget og fulgt Regel om Enkens Ret til at fortsætte sin Mands Næring. Se under Island. 267

Stiftelser.
Se under Klostre 624

Strikesager.
Se under Frihedskrænkelse 262

Strafart.
En ikke tidligere for Vold dømt Person dømt efter § 203 til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Se under Vold 10 630
En Person for Vold mod sin tidligere Kæreste dømt til Tvangsarbejde efter Strfl. § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3 og Strfl. § 39 69
En 40aarig Vagabond, der tidligere en Gang havde været i Forbedringshuset i 1 Aar og iøvrig oftere var straffet, nu dømt til Tugthusarbejde 222

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En tidligere én Gang med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde og flere Gange for Betleri straffet 36aarig Person nu for 4de Gang begaaet Tyveri anset med Tugthusarbejde 354
En 23aarig Mand, der tre Gange havde været straffet med Forbedringshusarbejde, for 5te Gang begaaet Tyveri anset med Forbedringshusarbejde 364
En 22aarig Mand, der tre Gange havde været straffet med Forbedringshusarbejde, for 5te Gang begaaet Tyveri anset med Tugthusarbejde 387
En tidligere oftere med Forbedringshusarbejde straffet 27aarig Person nu for Falsk og 5te Gang begaaet simpelt Tyveri dømt til Tugthusarbejde 468
En 28aarig Mand efter Strfl. § 232 dømt til Tugthusarbejde 557

Straffens Forvandling.

Straffelovens § 23 anvendt 231
En Moder, som nylig havde født, dømt til Vand og Brød Straf, idet det bemærkedes, at det ved Straffens Iværksættelse vilde være at afgøre efter hendes Tilstand, om den idømte Straf vilde være at forvandle efter Strfl. § 23 355
En 16aarig Tjenestepige dømt efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, til 5 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost 530

Strafnedsættelsesgrunde.

Straffelovens § 37 anvendt 507
Straffelovens § 58 anvendt 632
Straffelovens § 60 citeret i et Tilfælde, hvor en Person havde stjaalet en Cykle, men straks efter sat den tilbage 534

Straffens Udmaaling.

En ikke tidligere for Vold straffet Person dømt til Forbedringshusarbejde for Mishandling af en Mand, som dog ikke havde varig Men til Følge. Se under Vold 10
En Tiltalt, som havde begaaet 52 Falskforbrydelser, anset med Minimum. Se under Falsk 304
Maksimum efter § 37 idømt en 16aarig Karl for Uterlighed og Drab. 507
En 16aarig Tjenestepige dømt efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, til 5 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost 530
Minimum efter § 232 valgt, uanset at Tiltalte havde begaaet to Tyverier. 534

Stævning.

Afvisning af en saadan paa Grund af Udløbet af Fatalia appellationis. 124
Afvisning af en saadan paa Grund af manglende Forkyndelse for Hof- og Stadsretten. Se under Afvisning 154
En Højesteretsstævning mod executores testamenti afvist, fordi Bevillingen ej var fremlagt og de indstævnte executores ej vare mødte. 219
En Højesteretsstævning i en ifølge Lovgivningen anteciperet Sag, hvor der ikke var mødt for alle Indstævnte, kendt uefterrettelig, da Sagen ikke var behørig fremmet, idet Appellanten navnlig ulovligt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

havde opholdt Sagen i flere Maaneder ved at lade Stævningen forkyndt for Personer, hvis Indstævning ifølge Pl. 20 Januar 1841 § 1, jfr. § 4, var overfiødig 435

Sukcession.

En i uskiftet Bo hensiddende Enke antoges ifølge den gældende Ret ved Mandens Død at være indtraadt som Part i en mod hendes Mand anlagt Sag, der ved Dødfaldet var optagen til Dom 220

Under en Justissag for Forsøg paa Drab tillagdes der en Sygekasse, som havde betalt et Beløb for Helbredsudgifter m. m. for den Fornærmede, dette Beløb som Erstatning 567

Summa appellabilis.

Se under Afvisning 18

En Sag, hvorunder to Tiltalte var dømt efter § 257 til kortere Fængselsstraf, appelleret til Højesteret i Henhold til de Tiltaltes Begæring uden Summa-Bevilling 31

Antaget, at under en offentlig Sag kunde en idømt Erstatning ikke benyttes til i Forbindelse med den vedkommende Bøde at udbringe Summa appellabilis 253

En Sag om Overtrædelse af Politivedtægten afvist 262, 274

En Sag, der efter Begæring af Tiltalte af det offentlige var indanket for Højesteret, og under hvilken Tiltalte var anset med en Bøde paa 100 Kr. for Overtrædelse af Bygningsloven og tilpligtet at omgøre de ulovlige Foretagender, paakendt af Højesteret uden Summa-Bevilling 292

En Sag, hvorunder en Person for Vold var anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, appelleret for Højesteret i den civile Proces's Former 351

En Sag, hvorunder en Tiltalt for ulovlig Omløben med Varer var anset med en Bøde paa 20 Kr. og med Konfiskation af Varer til Værdi ca. 40 Kr., afvist fra Højesteret 468

En Sag, hvorunder en Haandværkssvend under et var anset for Betleri og Overtrædelse af Frd. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, paakendt af Højesteret ogsaa med Hensyn til sidstnævnte Forhold 528

En Dom for ulovlig Omløben med Varer, hvorved Tiltalte var idømt en Bøde af 20 Kr., og som var appelleret efter Tiltaltes Begæring for Højesteret, antaget at have summa appellabilis paa Grund af den i Dommen indeholdte Konfiskation af Varerne 549

Sundhedsvæsenet.

Antaget, at et en Kedelfabrikant meddelt Tilhold om at ophøre med at lade udføre i fri Luft Arbejde, som ved vedvarende Larm forstyrrede de omboendes Ro, havde Hjemmel i § 23 af Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886, og da Tilholdet med tilstrækkelig Tydelighed angav de Indskrænkninger, Fabrikens Drift vilde være underkastet og dets Efterkommelse ikke kunde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

antages at umuliggøre Driften, dømtes Kedelfabrikanten for at have overtraadt Tilholdet ved i Sommerens Løb i fri Luft i Fabrikens Gaard at sammennitte 25 Kedler ved Arbejde fra Morgen til Aften og paa 7 Kedler ad Gangen..... 59

Et Aktieselskabs Bestyrelse, der var tiltalt ved Politiretten til at efterkomme et af Sundhedskommissionen Selskabet ved dets Direktør givet Paalæg om at afhjælpe den fra en Fabriksskorsten hidrørende Røg-Ulempe frifunden, da den nævnte Ulempe maatte anses fjernet ved en med betydelig Bekostning opført ny Skorsten, hvis Opførelse var paabegyndt forinden Sagen ved Kriminalretten optoges til Dom.

Selskabets Direktør, som var tiltalt til Straf for ikke at have efterkommet Paalæget, frifunden efter Omstændighederne, uanset den lange Tid, der var forløben efter Tilholdets Meddelelse, da han forinden Skorstenens Opførelse havde, omend uden Held, forsøgt andre Midler..... 171

En Arkitekt og en Murmester, som Ejere af en Ejendom, tilpligtede at forandre et til Kødudsalg indrettet Butikslokale, hvis Vægge vare beklædte med emaillerede Plader, i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens i Medfør af § 37 i Sundhedsvedtægten af 15 Juni 1886 givne Forskrifter, idet det udtaltes, at den anførte Vægbeklædning ikke kunde antages at være lige saa god som den i § 37 krævede, og at det i alt Fald tilkom Sundhedskommissionen at afgøre om dette var Tilfældet. Arkitekten tillige anset med en Bøde efter Lov 12 Januar 1858 § 2.... 445

Syn og Skøn.

Et Skøn om, at en Entreprenør ikke var ansvarlig for den Forsinkelse med et Arbejdes Aflevering, som var motiveret ved 18 Dages Frost i December, ikke tillagt Betydning, allerede fordi Skønnet hvilede paa Slutninger fra et paa et andet Sted og under andre Temperaturforhold udført Arbejde. Se under Entreprise..... 635

Sædeligheden.

To Tiltalte, der havde et Barn sammen, og som vare vedblevne at bo sammen i en Lejlighed bestaaende af et Værelse, Køkken og en Gang, efter Modtagelsen af et Entholdelsesdekret, frifundne for Overtrædelse af § 178, da de havde gjort gældende ikke at have delt Seng sammen efter Dekretets Modtagelse, til hvilken Tid en Seng var opsat for Mandspersonen i Køkkenet, og det fandtes betænkeligt at forkaste denne Forklaring 126

En Vagabond mod sin Benægtelse anset overbevist om Forsøg paa Voldtægt mod en 15aarig Pige ved den af denne afgivne Forklaring, ved en Forklaring af en tilstedekommen Dame, som mente at genkende i Tiltalte en Person, som ved hendes Nærværelse var set at fjerne sig, og ved at Tiltalte havde afgivet en øjensynlig løgnagtig Forklaring om sin Nærværelse et andet Sted i Gerningens Øjeblik. Han, der efter Pigens Forklaring havde kastet Pigen til Jorden, i flere Minutter ligget over hende og søgt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

at tage hendes Benklæder ned, dømt efter § 168, jfr. § 46, medens Overretten havde anvendt § 176 222

En Fader dømt for uterligt Forhold mod sine 4 Døtre mellem 8 og 13 Aar efter § 176, jfr. §§ 161, 173 og 174 532

En 16-aarig Karl dømt efter § 176, jfr. § 168, for i Henhold til et forud fattet Forsæt om med Magt at tilfredsstille sin Sandselighed med en Pige, at have behandlet hende uterligt, hvilken Pige han derpaa dræbte. Se under Drab 507

Strfl.s § 177 anvendt..... 200

En Hotelejer dømt efter § 182, 2det Stk., for at have givet Personer af forskelligt Køn Samkvem i Hotellokalerne, hvor de derpaa havde Samleje, uagtet han ej kunde være i Tvivl om det utugtige Øjemed, hvilket Øjemed Personerne i Reglen fik Lejlighed til at opnaa paa den Maade, at de efter at der var serveret for dem, lodes alene. Det var erkendt, at Tiltaltes Motiv havde været at indvinde Fordel ved forøget Afsætning af Spise og Drikkevarer.. 274

En Værtshusholder mod sin Benægtelse anset overbevist om at have været vidende om, at der dreves Utugt i et fra de andre Lokaler adskilt Værelser, hvortil der var Adgang fra Gaarden, som var møbleret med en Sofa og en Chaiselongue, til hvilket Værelse han plejede at henvise løsagtige Piger med deres Bekendte, og hvor han personlig serverede for Gæsterne. Af disse havde navnlig tre løsagtige Piger edelig forklaret hyppig dér at have haft Samleje med de dem ledsagende Herrer og ved disse Lejligheder at have faaet Tiltaltes Forsikring om, at de ikke vilde blive forstyrrede. Den Omstændighed, at Tiltalte ikke havde taget højere Betaling end den sædvanlige for Fortæringerne, kunde ikke diskulpere Tiltalte. Denne derfor anset efter § 182, 2det Stk., og Lov 23 Maj 1873 § 9..... 514

En Person, som en Aften paa Landevejen havde taget en ham ubekendt Pige om Halsen, kysset hende og skubbet til hende for at faa hende ned i Vejgrøften, det sidste i den Hensigt med Magt at fremkalde en Situation, hvorunder hun godvillig tilstedte ham Samleje, dømt efter § 185..... 359

Sædvane.

Se under Island..... 267

Søfartsforhold.

Vederlag for et Bjergningsselskabs Bjergning sat til 10 % af det bjergedes Værdi 595

Søloven.

En for Rømning tiltalt Sømand, som var forhyret for ubestemt Tid og havde forladt Skibet efter dets Ankomst til en indenlandsk Havn, frifunden, da Vilkaarene for Hyreforholdet ej vare oplyste. 12

Se under Sammenstød 410

Taaber. Se under Tilregnelighed.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Tidsfrister.

En Lejekontrakt ikke anset muligholdt ved, at den for 1 Januar forfaldne Leje først var betalt 2 Nytaarsdag 544

En særskilt afgiven Kautionsforpligtelse, antaget, at være tidsbegrænset paa samme Maade som det Tjenesteforhold, Kautionen vedrørte. Se under Kaution 603

Tilbagesøgning.

Debitor, hvis Gældsbrev erklæredes uforbindende paa Grund af en ved Udstedelsen tilstedeværende, for Kreditor kendelig urigtig Forudsætning, ikke antaget at kunne tilbagesøge de erlagte Afdrag, som i maanedlige Smaabeløb vare betalte den i smaa Kaar levende Kreditor uden noget Forbehold om mulig Tilbagebetaling. 540

Tilbud.

En Hovedentreprenør ikke anset pligtig at betale et udenfor Hovedentreprisetilbudet liggende Arbejde, som var udført af en Underentreprenør. Se under Entreprise 585

Tilhold.

En Tiltalt dømt for Overtrædelse af et Tilhold fra Sundhedskommissionen. Se under Sundhedsvæsenet 59

Om Overtrædelse af et af Sundhedskommissionen givet Tilhold. Se under Sundhedsvæsenet. 171

Tilregnelighed.

Frifindende.

En Person, som havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, frifunden af Mangel paa Forsæt, særlig efter de af vedkommende Sindssygelæger om hans Tilregnelighed afgivne Erklæringer 87

Paa Grund af en Tiltalts Sindssyge i Handlingens Øjeblik ikke antaget, at han havde til Hensigt at afpresse Penge, og Tiltalte frifunden forsaavidt. Se under Røveri og Trusler 493

Fuldstændig Tilregnelighed statueret.

Et tidligere oftere straffet Lem paa en Arbejdsanstalt, som i noget beruset Tilstand havde overfaldet en Opsynsmand med en Skomagerkniv, om hvem Distriktslæger og Sundhedskollegiet havde udtalt, at han led af en Hjerneaffekt, der bevirkede, at han ved Nydelsen af Spiritus paafaldende let berusedes og hensattes i en pathologisk Tilstand med Tab af det fornuftigt Omdømme og med uimodstaalige Handleimpulser, og om hvem endelig Distriktslægen havde udtalt, at han ved den paagældende Lejlighed maatte antages at have befundet sig i en saadan Tilstand, dømt som fuldt tilregnelig, idet Højesteret i Modsætning til Overretten udtalte, at efter de foreliggende Oplysninger kunde det ikke antages at han havde manglet Tilregnelighed..... 1

Spørgsmaal afgjort om en Tiltalt, som havde været uterlig over for en Pige og derpaa dræbt hende, havde været fuldt tilregnelig. Dette besvaret bekræftende..... 507

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Strfls. § 39 ikke citeret i et Tilfælde, hvor en beruset Person havde kastet en anden beruset Person til Jorden, hvorved der tilføjedes den sidstnævnte et Saar i Hovedet ved Fald mod en Stentrappe, og Tiltalte dømt efter § 203 24

§ 39 anvendt.

En Person, om hvem Arrestlægen havde udtalt, at han ikke kunde antages i Gerningens Øjeblik at have handlet i bevidst Tilstand, Overlægen paa vedkommende Sindssygeanstalt, at han ikke frembød Symptomer paa Sindssyge, men havde handlet i en pathologisk Rus med tilsløret Bevidsthed i Kraft af forbryderiske Impulser, som han ikke var i Stand til at beherske og med fuldstændig manglende Erindring om det passerede, og endelig Sundhedskollegiet, at han havde været saa abnormt paavirket af Alkohol, at det maatte betragtes som sandsynligt, at han havde handlet i bevidstløs Tilstand og at der var Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger, dømt efter § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 og Strfls. § 39, for grov Mishandling af sin tidligere Kæreste, da de foreliggende Oplysninger ikke gav tilstrækkelig Grund til at antage, at han i Gerningens Øjeblik havde manglet al Bevidsthed 69

Strfls. § 39 anvendt paa en Person som paa Grund af en ved Sygelighed (Epilepsi) fremkaldt Aandssvækkelse ikke var i Besiddelse af den fulde Modstandskraft over for sine Indskydelser, og som havde begaaet en stor Mængde Tyverier 73

Et for 4de Gang begaaet Tyveri tiltalt 30aarigt offentlig Fruentimmer, der havde stjaalet 20 Kr. fra en Mandsperson, dømt efter § 232, jfr. § 39. Af Overlægen paa Hospitalet var udtalt, at Tiltalte var et fra Fødslen abnormt anlagt, i høj Grad degenereret Individ, hvis aandelig Ligevægt meget let forstyrredes, at hun under et tidligere Fængselsophold havde været udtalt sindssyg, men ogsaa i sin habituelle Tilstand, i hvilken hun havde udført Tyveriet, var saa abnorm, at hun formentlig maatte betragtes som sindssyg, idet hendes skiftende Stemninger og abnorme Reaktion over for ubetydelige Anledninger til Sindsbevægelser, gjorde det umuligt for hende at indordne sig under Forhold, der vare beregnede for normale Mennesker. Overlægen havde derhos udtalt, at hun nærmest hørte hjemme paa en Sindssygeanstalt. Sundhedskollegiet havde sluttet sig til Overlægens Formening, at Tiltalte var sindssyg. Kriminal- og Politiretten havde i Henhold hertil frifundet Tiltalte efter § 38 168

En Epileptiker, der 17 Gange tidligere havde været dømt blandt andet for Brandstiftelse og Tyveri, som før, under og efter et epileptisk Anfald og naar han var beruset, maatte antages ganske utilregnelig, om hvem Overlægen paa Kommunehospitalet havde udtalt, at han i sin habituelle Tilstand var et degenereret, imbecilt Individ, der paa Grund af sin mangelfulde Organisation i Forbindelse med den Hjernelidelse, som laa til Grund for Epilepsien, maatte betragtes som ganske upaavirkelig af Straf, at han paa fri Fod var en stadig Fare for Samfundet, og at han snarere

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

hørte hjemme paa en Anstalt for abnorme, end paa en Straffeanstalt, og om hvem Sundhedskollegiet tidligere havde udtalt, at han ej var i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælesunde Personer, dømt efter § 232, jfr. § 39, for et i hans habituelle Tilstand og uden at være beruset udført Ran. 208

Straffen for en Person, der dømtes for Overtrædelse af et Polititilhold, fastsat efter § 39 i Straffeloven 230

En til kønslige Udskejelser hengiven Person, som i beruset Tilstand havde sat Ild paa tyve Steder, fordi han følte en Tilfredsstillelse ved at være Vidne til den ved Branden og Slukningen opstaaede Forvirring, dømt efter § 281 og 282, jfr. tildels § 46, samtlige §§, jfr. § 39. Vedkommende Distriktslæge havde udtalt, at han for de Handlingers Vedkommende, som vare begaaede i beruset Tilstand, maatte betragtes som sindssyg under Handlingernes Udførelse, men at han dog ikke kunde antages at have manglet Bevidsthed. Sundhedskollegiet havde ligesom Distriktslægen formeent, at han i ædru Tilstand ikke kunde karakteriseres som virkelig sindssyg, men at han i stærkt beruset Tilstand var en almenfarlig Person, overfor hvem der var Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger 233

Strfl.s § 39 anvendt i et Tilfælde, hvor Sundhedskollegiet havde udtalt, at den paagældende Person, som havde begaaet Falsk, maatte antages at være aandssvag i saadan Grad, at han ikke havde været i Stand til klart at opfatte Betydningen af sin Handling... 518

En Tiltalt, som havde gjort sig skyldig i et efter § 100 og § 101 strafbart Forhold, dømt herefter, jfr. § 39. Af vedkommende Overlæge var udtalt, at Tiltalte paavirkedes abnormt stærkt af Alkohol, saa at han forbigaaende kom i en sindssyg Tilstand, at han utvivlsomt havde været i en saadan Ophidselsestilstand, men at det ikke nu kunde afgøres, om han havde bevaret nogen Erindring om sin Gerning, hvorimod det maatte antages givet, at han ikke havde været uden al Bevidsthed 632

Tilstaaelse.

En Pige, der havde udstaaet den hende for Tyveri og Hæleri idømte Straf, men under en i Henhold til kgl. Reskript iværksat Appel havde fragaaet sine oprindelige Tilstaaelser, dømt for de tre af disse Forhold, for det ene af dem dog i en noget ændret Form, idet der ikke var oplyst Omstændigheder, som gav Føje til at bestride Rigtigheden af Tilstaaelserne, som tværtimod var bestyrket ved de nye Oplysninger 112

En Tiltalt dømt efter sin oprindelige Tilstaaelse om at have købt Cycler paa Kredit uden Hensigt til at betale, uanset hans senere Tilbagekaldelse 459

Se endvidere under Røveri og Trusler 474

Et offentligt Fruentimmer, hvem en beruset Mand havde overleveret et Ur som Sikkerhed for Betaling for et paatænkt Samleje og som derpaa uden at have haft Samleje havde fjernet sig med Uret samt havde pantsat dette, ikke anset bunden ved sin i et

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

enkelt Forhør afgivne, men senere tilbagekaldte Forklaring om, at have været klar paa, at Mandspersonens Overlevering af Uret paa Grund af hans Beruselse maatte være uden Betydning 511
Se under Politisagers Behandling 320

Tjenesteforhold.
En for Rømning tiltalt Sømand frifunden, da Vilkaarene for Hyreforholdet ej vare oplyste 12

Tinglæsning.
Selve Udstedelsen af en Obligation til N. N. og sammes Tinglæsning anset uden Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om N. N. var kommet til Kundskab om den til Fordel for ham trufne Disposition. 90

Told.
Om Fortoldning af en indført Skibsmaskine, se under Skatter . . . 583

Tort og Kreditspilde.
Erstatning herfor nægtet i Anledning af en hos en Godsforvalter paa en Klients Vegne forsøgt Fogedforretning 90
Erstatning herfor betingelsesvis tilkendt. Se under Lejeforhold . . . 427

Transport.
Se under Akkommodationsforhold 258

Trusler.
En Tiltalt, som havde undsagt en anden, dømt til at stille Sikkerhed efter Strfl. § 299. Se under Prævention 493
Se iøvrig under Røveri og Trusler.

Tvang.
Efter den Maade, hvorpaa en Kvittering paa et Gældsbrev var bleven til, nemlig ved Trusel om at anmelde Kreditor for at have udfærdiget falske Dokumenter til Bestyrkelse af en urigtig Forudsætning, som havde været bestemmende for Debitor ved Udfærdigelsen af Gældsbrevet, ikke antaget, at der kunde tillægges denne Kvittering en selvstændig Betydning 540

Tvangsmulkter.
Se under Bygningsvæsenet 292
og Handlingers Foretagelse 445, 462
og Stadfæstelsesdomme 612

Tyveri.
En Person, som efter at være indlagt paa et Hospital og der have modtaget Forkyndelse af en Dom for 4de Gang begaaet Tyveri, var flygtet fra Hospitalet og havde begaaet mangfoldige Rapserier, dømt for 5te Gang begaaet Tyveri 38
En Tiltalt dømt herfor for at have tilegnet sig 2 Frakker fra en aaben Entredør 57

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En tidligere gentagne Gange for Tyveri straffet Rengøringskone, der gik til Haande i en Parfumehandel og som var funden i Besiddelse af diverse, efter hendes egen Erkendelse, fra Parfumehandelen hidrørende Toiletsager, med Heusyn til hvilke den af hende angivne Adkomst forkastedes som ganske usandsynlig, dømt for Tyveri 48

En Rengøringskone dømt for Tyveri af et Par Portierer efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis. Se herunder 48

En Person dømt for Udførelse af en Mængde grove og simple Tyverier efter § 230 jfr. § 39. Se under Tilregnelighed 73

En Person, som ved Nattetid blev antruffen tilsyneladende sovende paa 4. Sal paa en Trappegang og som paastod at have sovet der i nogen Tid, dømt som Medgerningsmand til et af en anden Person samtidig forsøgt Indbrud i en Butik i samme Ejendom, da han 1/2 Time forinden var set paa Gaden i Selskab med oftnævnte Person, umiddelbart før Opdagelsen var hørt at samtale i Husets Trappegang, ligesom en Person var hørt at løbe op ad Trappen, samt da der endelig op ad Trappegangen var fundet Æbler, som den Medtiltalte havde stjaalet og givet til Tiltalte ... 82

En Dom, hvorved en Tiltalt var dømt som Medgerningsmand til to Tyverier, hvilken Dom var eksekveret, stadfæstet under en i Henhold til kongeligt Reskript iværksat Appel, da der ikke var oplyst Omstændigheder, som gav Føje til at bestride de af Tiltalte under det oprindelige Forhør afgivne Tilstaaelser, hvis Rigtighed tværtimod bestyrkedes ved det under det nye Forhør oplyste 112

Et offentligt Fruentimmer dømt efter § 232, jfr. § 39, for at have stjaalet 20 Kr. fra en Mandsperson. Se under Tilregnelighed ... 168

En Tiltalt dømt for 10de Gang begaaet simpelt Tyveri til 5 Aars Tugthusarbejde 169

Straf herfor idømt for Tilegnelse af en paa Gaden hensat Cykle .. 206

En Tiltalt, der efter foregaaende Aftale med to Kammerater om i Forening at bestjæle en i en Beværtning hensiddende sovende Person havde passet paa i Døraabningen, medens en af Kammeraterne tog hans Tegnebog med et betydeligt Pengebeløb, dømt som Medgerningsmand til Tyveriet 211

En Tiltalts Tilegnelse af en udfor en Villa henstaaende Cykle, hvis Ejer ikke var oplyst, straffet som Forsøg paa Tyveri, da Tiltalte var gaaet ud fra, at Cyklen var hensat midlertidig af en Besøgende i Villaen 229

En Tiltalt dømt for Tilegnelse af en Hue til Værdi 2 Kr., som han efter sin egen Forklaring havde fundet i en Entré 270

En tidligere for Loftstyverier straffet Person paany mod sin Benægtelse anset overbevist om Tyveri af to Grubekedler og to Jakkesæt, om hvis Besiddelse han var overbevist. Se under Indiciebevis 281

En tidligere for Ejendomsindgreb straffet Person, som blev antruffen krybende ud af en Lem i Plankeværket til en Byggeplads med en Pakke under Armen, indeholdende Zinkplader, formentlig tilhørende en af Bygmestrene dér, og som havde forklaret,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

at have faaet dem af en Person ved Navn Carl, om hvem han vidste, at han havde taget dem fra Bygningen, dømt for Tyveri, idet hans Forklaring om at have faaet dem paa anførte Maade forkastedes 301

En Karl dømt for Smaatyverier begaaede i hans 16de Aar efter § 228, jfr. § 37, til 3 Dages Fængsel paa Vand paa Brød 340

En tidligere oftere for Ejendomsingreb straffet Person mod sin Benægtelse overbevist om i Forening med en anden Person at have frataget en i en Port henstaaende halvsovende Mand et Ur 342

En Tiltalt dømt for Tilegnelse af et Ur fra en sovende Person 354

En 23-aarig Mand, der 3 Gange havde været i Forbedringshuset, for 4de Gang begaaet Tyveri anset med Forbedringshusarbejde.. 364

En 22aarig Mand, der tre Gange havde været i Forbedringshuset, for 5te Gang begaaet Tyveri anset med Tugthusarbejde..... 387

En Person dømt for 14 forskellige Gange at have stjaalet Metalrør fra en Sukkerfabrik til betydelig Værdi..... 388

En tidligere for Indbrudstyveri straffet Person, om hvem en medtiltalt havde forklaret, at han havde været Medgerningsmand til 24 Tyverier, og om hvem det yderligere var oplyst, at han i Tiden for Tyveriernes Begaaelse havde boet sammen med og ført fælles Husholdning med den medtiltalte, forbrugende betydelige Beløb til Svir uden at have regelmæssigt Arbejde eller at kunne godtgøre, hvorfra Pengene kom, dømt som Medgerningsmand til tre af Tyverierne, med Hensyn til hvilke det var oplyst, at han umiddelbart forinden eller efter havde været i Selskab med den medtiltalte paa Gerningsstedet 431

En Person, som i beruset Tilstand havde sat sig i Besiddelse af en paa Gaden henstaaende Cykle uden at gøre sig en Tanke om, hvad han vilde med den, og næste Morgen disponeret over den, dømt for Tyveri.

Ligeledes dømt for Tilegnelse af en anden Cykle, som han straks efter stillede tilbage paa Gaden, hvor han havde taget den, for Tyveri, men idet § 60 citeredes 534

En tidligere oftere for Tyveri straffet Person anset overbevist om Tyveri af en Jakke fra en aaben Entré. Et Vidne havde set ham tage den i Entreen og kaste den ud over Gelænderet, et andet Vidne havde set ham staa i Entreen og strække Haanden ud efter andet Tøj, Jakken var fundeu paa Trappen, og Tiltalte havde om sit Ærinde og om hvorledes Jakken skulde være kommen ud paa Trappen givet en usandsynlig og til Dels modbevist Forklaring. 552

En Tjenestepige dømt for forskellige Tyverier i sin Kondition 573

I et Tilfælde, hvor en Pige havde meldt til en Gadebetjent, at hun efter at have haft Samleje i en Ejendoms Forhus med en Mandsperson havde savnet sit Lommetørklæde med deri indbundne Penge, og hvor bemeldte Mandsperson fandtes i Husets Baghus paa 5te Sal paa Hosesokker ved Foden af en til Loftet førende Stige, benægtende overfor Politiet og Pigen at kende noget til Kosterne, hvoraf imidlertid Lommetørklædet fandtes stukket ind i Muren og Pengene i hans Portemonnæ, blev der intet Hensyn

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

taget til hans Foregivende om at have haft Hensigt til at levere Kosterne til Pigen eller Politiet, hvilke Koster han i Forhøret havde indrømmet at have fundet paa Trappen efter Pigens Bortgang, og som han gik ud fra var tabt af hende, og da han havde beholdt den uden at gøre Skridt til at kalde Pigen tilbage, dømtes han for Tyveri 592

En Tiltalt straffet for Tyveri fra en beruset Mand, der transporteredes til Stationen, og fra en sovende Mand, som han havde henbragt til en Trappegang 447

En Tiltalt dømt for at have stjaalet Sølvtøj fra en gammel Kone. . 620

Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 13, 80, 86, 95, 103, 216, 354 468

(Groft.)

En tidligere oftere for Tyveri straffet Person dømt efter det almindelige Indiciebevis for groft natligt Tyveri, idet Betingelserne for Anvendelsen af det indirekte Tyvs- og Hælerbevis vare bragte til Stede. Tiltalte var set at komme ud af Døren til Butikken, hvor Tyveriet var begaaet, og Ejeren havde forklaret, at denne havde været aflukket 214

Tyveri fra et Pulterkammer ved Indstigning gennem en ikke til Indstigning bestemt Aabning straffet efter § 229 Nr. 4.

En Tiltalt straffet for Tyveri fra et aflaaset Loft, hvortil Adgang var skaffet ved at springe fra Hanebjælkeloftet, der ikke var forsynet med Gulv.

Ligeledes straffet for Tyveri fra et aflaaset Tørreloft, hvortil Adgangen var skaffet ved at stikke en Kniv mellem Dør og Dørkarm. 447

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt var funden i Besiddelse af en Del Fodtøj, med Hensyn til hvilket Ejeren havde aflagt Tilhjemlingsed og et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Ejendomsbevis antoges ført, forkastedes hans Forklaring om at have fundet det paa Jagtvejen, idet denne Forklarings Urigtighed var godtgjort; og da et Vidne var fulgt efter ham fra Gerningsstedet til Paagribelsen med Kosterne, dømtes han som Gerningsmand til det paagældende Tyveri, der efter de af Mesteren og Svenden afgivne Forklaringer maatte anses begaaet ved Indbrud 557

Anset godtgjort ved Vidner, at en Person var identisk med et Fruentimmer, der paa en Trappe sigtedes for Tyveri af en Tjenestepige, og ved denne Lejlighed unddrog sig ved Flugt, og da Tjenestepigen edelig havde forklaret, at hun straks efter paa sit Værelse, hvorfra Tiltalte var set at komme ud, havde fundet Krampen og Hængelaasen frabrudt, og Døren ogsaa frembød andre Mærker af Indbrud, blev den tidligere for Kvistkammertyveri mod sin Benægtelse dømte Tiltalte paany dømt for Forsøg herpaa 627

Straf herfor endvidere idømt 103, 186, 385 451

(Grænsetilfælde mellem groft og simpelt.)

En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri ved at strække Armen gennem et Vindue til et Hønsehus og tage nogle Høns 203

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Tyveri af Fodtøj fra et Butiksvindue ved at stikke Armen igennem Ruden straffet som simpelt Tyveri 251

En Tiltalt, som havde aabnet en Smæklaas indvendig fra ved at at stikke sin Haand gennem en Aabning i Dørfyldingen, for hvilken der udvendig var sat et Brædt, som alene var fastsømmet for oven, dømt for simpelt Tyveri 255

(Tyveri efter § 235.)

To Kvinder under en Politisag dømte for Afskæring fra paa Roden staaende Grantræer af Grene til Værdi 4 Kr. 313

En Betler mod sin Benægtelse anset overbevist om Tyveri af Flæsk og Sukker til Værdi 40 Øre og dømt efter § 235 555

To Tiltalte dømte under en Politisag for Tilegnelse til Brændsel af Klodser til Værdi Kr. 2.50, som havde været stablede paa Fortovet til en Vej, som passerede en Byggeplads 467

(Grænsetilfælde til § 235).

En tidligere for Tyveri straffet Persons Tilegnelse af Hegnspæle, der i denne Egenskab havde en Værdi af 3,15, men ellers af ca. 1 Kr., for at bruge dem til Brændsel straffet som almindeligt Tyveri . . 231

Tilegnelse af Smør til Værdi ca. 5 Kr. straffet efter § 228 (Overretten havde anvendt § 235) 365

En Person dømt efter § 228 for flere Gange at have stjaalet Agurker til Værdi ca. 3 Kr. for at købe Brændevin for de ved Salget indvundne Penge 449

To Tjenestepiger og et Fruentimmer, der gik til Haande hos Herskabet, dømte efter § 228 for gennem flere Maaneder daglig at have bestjaalet Herskabet for Kul, Petroleum, Te, Fødevarer og Levninger 530

(Grænsetilfælde til ulovlig Omgang med Hittegods).

En Person, som ansaas overbevist om uden Hensigt at tilbagelevere til rette Vedkommende at have sat sig i Besiddelse af et Lommetørklæde med indbundne Penge, som fandtes paa en Trappegang, dømt for Tyveri, da han intet havde foretaget sig for at faa fat paa den i Nærheden værende Ejerinde. Se under Tyveri 592

(Grænsetilfælde til § 253.)

Se under Bedrageri 511

Uagtsomhed.

I et Tilfælde, hvor et Dampskib havde oversejlet et Sejlskib, og hvor der fra Dampskibets Førers Side forelaa Overtrædelser af Anordning af 22 Januar 1897, navnlig ved at Damperen havde gaaet med for stærk Fart i Taage og manøvreret forkert, hvorfor Sø- og Handelsretten havde givet Damperen Skylden for Sammenstødet, udtaltes det af Højesteret, at selv om Sammenstødet skyldtes Fejl fra Dampskibsførerens Side, fandtes det betænkeligt at gaa ud fra, at han under de foreliggende Omstændigheder havde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

paadraget sig Strafskyld efter Strfl.s § 198 med Hensyn til, at en Fiskemester paa Sejlskibet var dræbt ved Sammenstødet, og da der kun under denne Forudsætning kunde være Tale om at idømme ham den sagsøgte Erstatning til den dræbtes Ægtefælle og Børn, der alene vilde kunne støttes paa Strfl.s § 302, frifandtes han herfor 410

En for Myndighedsmisbrug tiltalt Betjent frifunden af subjektive Grunde. Se under Myndighedsmisbrug 162

En Mand, der havde ladet Sække med Korkaffald nedkaste i en Gaard fra en Luge paa 2. Sal, dømt til at betale en Erstatning af 300 Kr. til en Forbipasserende, der ramtes af en nedkastet Sæk, da han ikke paa fyldestgørende Maade havde truffet Foranstaltninger til at advare Folk, og der fra den tilskadekomnes Side ingen Uforsigtighed var udvist. Se under Erstatning udenfor Kontraktsforhold 424

Se under Brandstiftelse 158

Udeblivelsesdomme.

Pag. 16, 105, 106, 114, 115, 183 385

Udlandet.

Strfl.s § 6 anvendt 233

Udlæg.

Se under Fogedforretning om en Rekvisiti Ret til at udtage i Henhold til Konkurslovens § 160, 2det Stk 276

Udlændinge.

En svensk Pige, der dømtes for Overtrædelse af § 16, dømt til paany at udbringes af Riget 573

Udpantning.

Se under Fogedforretning 578

Udsættelsesforretning.

Stadfæstelse af en saadan, hvorved en Lejer paa Grund af Kontraktsbrud var udsat af en Lejlighed, idet han ikke havde bevist en af ham fremsat Indsigelse om, at Udsætteren ikke havde været berettiget til at optræde som Ejer, fordi en Kreditor i Henhold til D. L. 5—7—8 havde taget Pantet til Brugelighed, men denne Indsigelses Urigtighed tværtimod maatte anses bevist 115

Se under Lejeforhold 427

Udvisning.

Straf for Overtrædelse af Strfl.s § 16 anvendt 573

Ulykkesforsikring.

Om Fortolkning af Regulativ af 12 Juni 1863 § 16, 5te Punkt, med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Hensyn til Spørgsmaalet om Pensionsberettigelse for en Betjent, som angav at være kommen til Skade ved sin Tjeneste. Se under Pension. 522

Se under Assuranceforhold med Hensyn til Spørgsmaalet, om en Landmands 10 Maaneder efter et Fald fra en Vogn indtraadt Død skyldtes Faldet eller andre Omstændigheder 538

Umyndighed.

En Pantelaaner, som søgtes til at betale nogle hans Hustru, medens hun var i andet Ægteskab, ydede Laan, ved hvis Optagelse hun skulde have gjort sig skyldig i Bedrageri, frifunden, da de foreliggende Oplysninger ikke lod antage, at hans Hustru, som den Gang var umyndig, var retlig forpligtet i saa Henseende 540

En Mand, som havde indrømmet at have haft Samleje med en den Gang gift Kone til saadan Tid, at han kunde være Fader til et af hende født Barn, frifunden for at betale Alimentationsbidrag til bemeldte Barn under en ved Hof- og Stadsretten anlagt Sag, da den legale Formodning for, at Ægtemanden var Fader, ikke var fuldt afkræftet. Det var oplyst, at Barnet, som var fuldbaarent, var født den 20 August 1900, at Ægtemanden var indlagt paa Hospitalet den 21 Oktober 1899, altsaa 292 Dage før Barnets Fødsel, at han paa Hospitalet ikke kunde have Samleje med Moderen, og at han den 23—28 November havde været hjemme, at han sidstnævnte Dag døde af Brystsyge, og at det efter Lægernes Udtalelser var lidet sandsynligt, at han da havde kunnet pleje Samleje med sin Hustru, men at Muligheden ej kunde benægtes 129

En Mand, hvis Ægteskab ophævedes paa Grund af Hor, tilpligtet at udlevere til Hustruen de fælles Børn og betale Underholdsbidrag til dem. Se under Ægteskab 462

Se under Alimentationsbidrag 290

Undsigelse.

En Tiltalt dømt til at stille Sikkerhed efter Strfl s § 299 for at have undsagt en anden. Se under Prævention 493

Unødig Trætte.

Mulkt herfor ikke paalagt under en Sag, hvorunder Hovedappellanten udeblev og Indstævnte efter meddelt Antecipationsbevilling paastod Stadfæstelse 308, 612

En Sagfører som Part idømt Mulkt herfor 348

Mulkt herfor endvidere idømt 154, 348, 613, 620

Uterligt Forhold.

En Tiltalt for uterlig Exhibition dømt til to Aars Forbedringshusarbejde 299

Se under Sædeligheden 507

Uægte Barn.

Se under Alimentationsbidrag 290

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Vandløb.

I et Tilfælde, hvor nogle Lodsejere for en Landvæsenskommission havde paaanket en af en Mølleejer foretagen Opstemning af Vandet i et privat Vandløb i den Hensigt, at lede det i en ny Rende og udnytte det i industrielt Øjemed til Forøgelse af Møllens Vandkraft, men hvor Overlandvæsenskommissionen havde afvist Sagen som sig uvedkommende, fordi Vandløbet var privat og Sagen saaledes henhørte under Vandsynsmændenes Kompetence, kfr. Lov 28 Maj 1880 § 43, blev Sagen af Højesteret hjemvist til Overlandvæsenskommissionen til Paakendelse i Realiteten, idet det udtaltes, at Sagen med Rette var indbragt for Landvæsenskommissionen som første Instans i Henhold til Reglerne i fornævnte Lov § 57 om nye Vandafledningsanlæg og hvad der bestemmes i 2det Afsnit om Vands Afbenyttelse, jfr. navnlig §§ 63 og 78 607

En Landvæsenskommission anset kompetent til at fastsætte Flodemaal i Henhold til Lov 28 Maj 1880 § 32, uanset at der alt tidligere var sat Flodemaal, da dette ikke kunde rekonstrueres. Se under Landvæsenskommission 613

Vandrebøger.

En dansk Haandværkssvend dømt efter Fr. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, for at have vandret omkring og søgt Arbejde som Former, uden at have Vandrebog 528

Vejsager.

En Mand, paa hvis Ejendom var tinglæst en Forpligtelse til at betale en Afgift til en anden Ejendoms Ejer til Vedligeholdelse af en privat Vej, dømt til at betale de i hans Besiddelsestid paaløbne Afgifter og tilpligtet at taale Eksekution i Ejendommen for de tidligere Afgifter, da han ikke havde oplyst, at Vejen ikke havde været vedligeholdt i bemeldte Tidsrum 77

En Handelsgartner, der af Renovationskompagniet havde købt en Parcel og forpligtet sig til at betale Andel i en Vejs Anlægssum, naar Kompagniet skred til Vejanlæget, frifunden for at betale Andel i disse Udgifter for Tiden, da Kompagniet udtrykkelig havde forpligtet sig til at nedlægge en Kloak i Vejen, og det for Handelsgartneren havde været en væsentlig Forudsætning for at paatage sig Andel i Udgifterne til Vejen, at der skaffedes Spildevandsafløb fra hans Ejendom samt da dette ikke var sket, og Vejen herefter ikke kunde anses færdig anlagt af Kompagniet, der havde fri Raadighed over, naar det vilde begynde paa Anlæget 371

Veksel.

En Paastand fra Kreditor ifølge en Solaveksel, som var præskriberet, om at have en tilsvarende Fordring paa Udstederne som almindelig Gæld, da Vekslen var udstedt for kontant Laan, forkastet, da intetsomhelst var ført til Bevis for Rigtigheden af dette Anbringende 625

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Se under Regnskab ... 243

Vestindien.

En Neger dømt for Overtrædelse af et Løsgængeritilhold ... 37

Udtalt, at Aktionærerne i et falleret Aktieselskab hæftede overfor Kreditorerne ogsaa med den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen. Se unoer Aktieselskaber ... 131

Vidner.

En for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring tiltalt Person frifunden, da det ikke kunde antages, at han var gaaet ud fra, at denne anden Person vilde komme til at afgive Forklaring som Vidne 18

Udtalt, at den de autoriserede Læger paahvilende Tavshedspligt, angaaende deres Klienters Sjæls- og Legemstilstand, ikke medførte nogen Indskrænkning i den ved Loven paalagte almindelige Pligt til at afgive Vidnesbyrd til Oplysning i Retstrætter. Fn Protest fra en Overlæge paa Kommunehospitalet mod at meddele, hvad han maatte vide om Indholdet af Sygejournalen, vedrørende en Patient paa Kommunehospitalet, derfor forkastet ... 379

Vielse.

Se under Ægteskab ... 309

Vildfarelse.

Om Betydning i strafretlig Henseende af en Præsts Vildfarelse med Hensyn til Lovligheden af et givet Paalæg om en Handlings Udførelse. Se under Forsæt ... 309

Vindikation.

Spørgsmaal afgjort, om en Sælgers Ret til at tage en Maskine tilbage fra et Konkursbo paa Grund af Fallentens Misligholdelse af den paagældende Købekontrakt. Se under Køb og Salg ... 405

Vold.

§ 200.

Strfl. § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1 og 2 anvendt ... 248

§ 202.

En Ægtemand dømt efter § 202, jfr. tildels § 203 for Vold mod sin Hustru ... 153

§ 203.

En for Vold tiltalt Kroejer frifunden, da han ikke fandtes at have overskredet Nødværgerettens Grænser. Se under Nødværge ... 351

En Vært, som havde tilstaaet at have tilføjet en Fyrbøder et Slag i Hovedet med en Kost, dømt efter denne med Sagens øvrige Oplysninger — navnlig den af Overfaldne afgivne Forklaring og Tiltaltes udenretlige Tilstaaelse overfor et under Sagen afhørt Vidne, imod hvis Forklaring Tiltalte intet havne haft at erindre — stemmende Tilstaaelse, uanset at Tiltalte senere havde tilbagekaldt samme ... 5

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

En ikke tidligere for Vold dømt Person som i flere Timer havde mishandlet en anden Person med Spark og Slag med et Lægtestykke, hvilket havde et 25 Dages Sygeophold til Følge og et Ribbensbrud m. m., men ingen varig Men, dømt efter § 203 til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. 10

I et Tilfælde, hvor to berusede Personer havde taget fat paa hinanden og den ene derpaa taget den anden for Brystet, spændt Ben for ham og kastet ham til Jorden, blev et Saar, som tilføjedes den anden ved at Baghovedet slog mod et Stentrappetrin, tilregnet førstnævnte efter § 203, medens den senere indtraadte Død ikke antoges medført ved Saaret, men ved et forenet Angreb af Delirium, Fedtdegeneration paa Hjærtet og Blodtabet 24

En Person for grov Mishandling af sin tidligere Kæreste dømt efter § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897, og Strfl.s § 39. Se under Tilregnelighed. 69

En Soutenør, som i den Hensigt at faa Lejlighed til at dræbe et offentligt Fruentimmer havde affyret flere Revolverskud mod to tilstedeværende Personer, hvoraf den ene saaredes, ligegyldig for Følgerne og med Forstaaalse af at han udsatte deres Liv for Fare, dømt efter § 203, jfr. tildels § 46 177

I et Tilfælde, hvor tre Krybskytter vare blevne enige om at kyse en dem forfølgende Skovfoged, og den ene derfor havde tilføjet Skovfogeden Vold efter § 203, medens de to andre havde hjulpet ham dels ved at gaa løs paa Skovfogedens Ledsager, dels ved at skræmme Skovfogeden, bleve de alle ansete efter §§ 203 og 210. 256

Strfl.s § 203 anvendt i Forbindelse med § 210. Se under Frihedskrænkelse 262

To Personer, som i Forening havde tilføjet en anden Person betydelig Vold ved Spark i Hovedet, hvilken anden Person kort i Forvejen havde haft et Sammenstød med dem og som nu maatte antages paany at være optraadt truende, dømtes efter § 203 til 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost 344

En Tiltalt dømt herefter for at have slaaet en Mand i Ansigtet med en Flaske paa en Beværtning 393

En Tiltalt, som da en anden Person udskældte ham og truede med at skyde ham, gik løs paa ham med et Hyppejærn, ved hvilken Lejlighed den anden faldt og som det maa antages i Faldet slog sig med det skarpe af Hyppejærnet, dømt efter § 203 med Hensyn til nogle ved denne Lejlighed den anden tilføjede alvorlige Læsioner i Ansigtet. 581

En Person dømt til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde for at have tilføjet en anden en Skalle og anden Vold. 630

En Tiltalt dømt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 × 5 Dage for at have tilføjet en anden en Skalle 645

En Tiltalt dømt efter Strfl.s § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3, til Tvangsarbejde 574

Strfl.s § 203 endvidere anvendt. 324

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

Voldgift.

En Deklaration mellem en Husejer og Telefonselskabet, som hjemlede Afgørelse af Uenighed ved Voldgift af Grundejerforeningen, efter andre Udtryk i Deklarationen antaget alene at sigte til Spørgsmaal om Erstatning for Skade, men ikke til Spørgsmaalet om Selskabets Forpligtelse til at nedtage Telefon-Stativerne fra Husets Tag forinden Lejemaalets Udløb, fordi Lejekontrakten skulde være misligholdt af Selskabet 544

Værneting.

Statueret, at der ikke var Føje til at annullere en Politiretsbehandling, hvorunder en i Frederiksværk hjemmehørende Skipper i Esbjerg, hvorhen Skibet var dirigeret af Fiskeritilsynet, var dømt for en udfor Agger begaaet Forseelse ved at trawle paa dansk Søterritorium, især da Tiltalte ikke i første Instans havde fremsat nogen Indsigelse i saa Henseende 459

Antaget, at en Sag til Ophævelse af et i Kansas indgaaet og der i en Aarrække bestaaet Ægteskab ifølge dansk Lovgivning, jfr. Frd. 29 Maj 1750 og Frd. 11 Septbr. 1839 § 16, med Rette var anlagt ved den bortrømte Mands sidste Værneting i Kansas, uanset at han under hele Retssagen havde været bosat her i Landet, men at derimod Domstolen i Kansas havde savnet Kompetence til i Forbindelse med Skilsmissedommen at afsige en Namsdom over ham til Betaling af en saakaldt alimony 524

Ægteskab.

Da den legale Formodning for, at en Ægtemand er Fader til et indenfor et vist Tidsrum efter hans Død af hans Enke født Barn, ikke var fuldt afkræftet, frifandtes den til Alimentationsbidrag sagsøgte Tredjemand, som havde haft Samleje med Moderen til en Tid, hvor han kunde være Fader. Se under Underholdsbidrag 129

En for Nægtelse af at efterkomme et Paalæg om at vi to Personer til Straf tiltalt Sognepræst frifunden, fordi han havde haft nogen Grund til at gaa ud fra, at Paalægets Efterkommelse stred mod de ham som Kirkens Tjener paahvilende Pligter 309

En gift Mand, som ved Aftenstid havde indfundet sig paa et offentlig Hus, og tilbragt længere Tid der givende et større Pengebeløb ud, selv til Dels afklædt, i Selskab med et offentligt, afklædt Fruentimmer og været i Enerum med hende i et Soveværelse, hvor ogsaa et Vidne havde set ham ligge ovenpaa Fruentimmeret, anset overbevist om at have bedrevet Utugt ved denne Lejlighed, og Ægteskabet derfor i Medfør af D. L. 3—16—15 § 1 efter Hustruens Begæring ophævet, hvorhos der i Medfør af Lovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig 5—2—52 og Frd. 21 Maj 1845 § 3, tillagdes Hustruen Forældremyndighed over de fælles Børn, som Manden derfor tilpligtedes at udlevere og desuagtet at betale Underholdsbidrag til efter Overøvrighedens Skøn 462

En Domstol i Kansas anset kompetent ifølge dansk Lov, jfr. navnlig Frd. 29 Maj 1750 og 11 Septbr. 1839 § 16, til at ophæve et

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Pag.

der indgaaer og i en Aarrække bestaaet Ægteskab paa Grund af Mandens desertio, uanset at han under hele Retssagen havde været bosat her, men ikke til i Forbindelse dermed at afsige Namsdom over Manden 524

Ødelæggelse af anden Mands Ejendom.

En Person, som havde afskruet Navneplader paa Ejendomme i København og udtaget Glasruder samt kastet disse Dele i Kanalen eller Kloaken, dømt efter § 296, kfr. § 39 233

Øvrighed.

Om Domstolenes Kompetence i Forhold til Øvrigheden med Hensyn til Spørgsmaalet om en Kørsel med Rette var afkrævet en kørselspligtig i Henhold til en Ligning paa et enkelt af Kommunens to Sogne. Se under Kompetence 578

Rettelse.

Pag. 619 næstsidste Linie læs Realitetsbehandling
i Stedet for Behandling.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 1.**

Første ordinære Session.

Torsdagen den 5 Marts.

Nr. 109. Højesteretssagfører Rée

contra

Jacob Josva Johansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold imod en Opsynsmand paa Holbæk Amts Tvangsarbejds- og Forsørgelsesanstalt.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 18de Oktober 1902: Mod Arrestanten Jacob Josva Johansen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Springborg, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Svantemann, 10 Kr., udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Januar 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Skibsted, eller nu dennes Dødsbo, og Overretssagfører Salomonsen, betaler det offentlige 15 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at Tiltalte under det i den indankede Dom omtalte Overfald har manglet Tilregnelighed. Han vil derfor for sit nævnte Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 203, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Jacob Josva Johansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg for Højesteret 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Merløse-Tudse Herreders Ekstraret, tiltales Arrestanten Jakob Josva Johansen for Vold mod en Opsynsmand paa Holbæk Amts Tvangsarbejds- og Forsørgelsesanstalt.

Ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af fire i Sagen afhørte Vidner, i Forbindelse med Arrestantens egen Forklaring er det godtgjort, at han den 2den September f. A. paa ovennævnte Anstalt, hvor han af sin Forsørgelseskommunes Fattigvæsen var indlagt til Forsørgelse, har udvist det nedenfor beskrevne voldelige Forhold overfor Opsynsbetjent ved nævnte Anstalt, Niels Christian Andersen.

Opsynsbetjent Andersen traf nævnte Dags Eftermiddag Kl. 7 Arrestanten siddende paa en Bænk i Anstaltens Gaard og rygende paa en Pibe. Da Tobaksrygning er Lemmerne forbudt, tilkendegav Andersen Arrestanten, at denne maatte holde op med at ryge. Arrestanten efterkom ikke Opfordringen, og da Andersen derfor gentog sin Opfordring — idet han efter sin Forklaring tilføjede, at ellers maatte han tage Piben fra Arrestanten — rejste denne sig op og nærmede sig Andersen, idet han paa en truende Maade holdt sin højre Haand i Vejret, i hvilken han holdt en Skomagerkniv, hvis Blad efter Andersens Forklaring stak frem af Haanden, som Arrestanten holdt sammenknyttet om Skaftet. Andersen trak sig nu nogle Skridt tilbage og greb, for at have et Vaaben mod Arrestanten, en Stok, der laa under Bænken. Da Arrestanten vedblev at nærme sig, tilføjede Andersen ham, for at afværge det Angreb med Kniven, hvormed han med Grund antog sig truet, med Stokken et Slag, der, som det synes, af Arrestanten i det væsentlige blev afpareret med den venstre Arm. Arrestanten blev, uanset Slaget, ved at gaa frem mod Andersen, truende ham med Kniven, medens Andersen paa sin Side trak sig baglænds tilbage. Under denne Tilbagerykning tilføjede han, for at værge sig mod Arrestanten, denne med Stokken to eller tre Slag, som maa antages at have ramt Arrestanten i Hovedet. Arrestanten faldt ved Slagene overende. Idet han rejste sig, tilføjede han, endnu halvt liggende paa Jorden, Andersen et Stød eller Stik med Kniven i venstre Ben. Efter at Arrestanten atter var kommen paa Benene, gik han paa ny løs paa Andersen, der da under sin Tilbagegang var naaet nær til en Mur, som paa den Side begrænsede Gaarden; og Andersen slog derfor igen til ham med Stokken, hvorved Arrestanten atter faldt overende.

Den Kniv, som Arrestanten benyttede, var en saakaldt Skomagerkniv, $7^1/_4$ Tomme lang, hvis Skaft dannedes af en omviklet Staalskinne, og hvis Blad var $1^3/_4$ Tomme langt og $^3/_4$ Tomme bredt paa det bredeste Sted, skarpt paa den ene Side og spidst tilløbende. Kniven var leveret Arrestanten til Benyttelse ved hans Arbejde paa Anstalten og opbevaredes af ham i en Kasse, han havde staaende paa Arbejdsstuen. Her havde han, nogle Minutter før det ovenbeskrevne Optrin begyndte, hentet den umiddelbart efter, at Opsynsbetjent Andersen var passeret gennem Gaarden, hvor Arrestanten ogsaa da sad paa den omtalte Bænk, og havde begivet sig ind paa Anstaltens Kvindeafdeling for at paatale nogen Uorden, som han var bleven opmærksom paa foregik der, idet et der inglagt Fruentimmer fra et Vindue, der vendte ud til den omtalte Gaard, søgte at sætte sig i For-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bindelse med Arrestanten. Om sin Hensigt med at hente Kniven har Arrestanten forklaret, at da han hørte, at Opsynsbetjent Andersen var skredet ind i Anledning af den oven omtalte Uorden paa Kvindeafdelingen, tænkte han sig, at der ogsaa fra Opsynets Side vilde vanke en Overhaling til ham, og at han derfor vilde have Kniven til at forsvare sig med, idet han ved tidligere Lejlighed vil have hørt Anstaltens Inspektør sige til Opsynspersonalet, at de skulde slaa Lemmerne ned, hvis dette maatte vise sig nødvendigt.

I en fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge af 6 September f. A. beskrives det Saar, som var tilføjet Andersen, som et ca. 10 Cmt. langt gabende Snitsaar paa Forfladen og den indvendige Side af venstre Laar, strækkende sig fra Laarets Midtlinie, 2 Ctm. ovenfor Knæskallen, skraat opad og indad til et Punkt beliggende 8 Cmt. højere oppe. Den der liggende store Muskel var fuldstændigt gennemskaaren, saaledes at Laarbenet var blottet i Bunden af Saaret.

Andersen henlaa under Behandling paa Sygehuset fra den 2den September til den 6 Oktober.

Den 9 Oktober — paa hvilken Dag han mødte i Politiretten — forklarede han at være tiltraadt sin Tjeneste og ikke længere at føle nogen Smerte i Benet, medens dettes Bevægelighed endnu lod noget tilbage at ønske, hvilket, efter hvad han har forklaret i et den 8 December f. A. afholdt Forhør, ogsaa endnu da var Tilfældet.

En af Distriktslægen den 10 Oktober f. A. afgiven yderligere Erklæring gaar ud psa, at det efter det foreliggende ikke kan antages, at Læsionen senere vil medføre uheldige Følger for Andersens Helbred og Førlighed.

Arrestanten er født den 4de December 1846 og har mangfoldige Gange været straffet, navnlig for Betleri og Løsgængeri. Han er en Gang i 1880 straffet for Tyveri og er endvidere anset: ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 August 1885 efter Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 12te November 1888 efter Straffelovens § 101 og Lov 3 Marts 1860 § 1, sammenholdt med Straffelovens §§ 39 og 58, saaledes at den af ham under den paagældende Sag lidte Varetægtsarrest traadte i Stedet for Straf, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16de Juni 1899 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han er senest anset ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 21 Maj 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Med Hensyn til Arrestantens mentale Tilstand er der af vedkommende Distriktslæge, som har foretaget en Undersøgelse af ham, afgivet en Erklæring, til hvilken det kgl. Sundhedskollegium har sluttet sig, og som gaar ud paa følgende: I ædru Tilstand frembyder Arrestanten, trods ualmindelig let Bevægelighed i Følelser og Stemninger og trods Fejlsyn og urigtige Ræsonnementer i mange Retninger, tilsyneladende ikke nogen mental Forstyrrelse, som tør antages at forringe Tilregneligheden. Derimod tror Distriktslægen, saavel ifølge den af ham foretagne Undersøgelse af Arrestanten, som efter alt, hvad der foreligger oplyst om dennes tidligere Liv, at turde slutte, at Arrestanten lider af en medfødt eller paa et tidligt Trin af Livet udviklet

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hjernedefekt, som bevirker, at han ved Nydelsen af spirituøse Drikke paafaldende let beruses og hensættes i en endog i flere Dage varende pathologisk Tilstand, som lader ham tabe alt fornuftigt Omdømme og vækker uimodstaaelige Handleimpulser hos ham, der gør ham i høj Grad farlig for hans Omgivelser.

Som det fremgaar af de foreliggende Oplysninger havde Arrestanten om Formiddagen den 2 September drukket en Del Brændevin og noget bajersk Øl og var deraf bleven beruset. Efter hvad 3 af Vidnerne have forklaret, bemærkede de, da de Kl. ca. $5^1/_2$ om Eftermiddagen iagttog Arrestanten, at hans Rus endnu da var kendelig paa ham, og et fjerde Vidne, som sad ved Siden af Arrestanten paa Bænken i Gaarden, den Gang Optrinet begyndte, har udsagt, at Arrestanten efter hans Skøn da var væsentlig paavirket af Spiritus. Distriktslægen, hvem samtlige tilvejebragte Oplysninger have været forelagte, har i en paa Overrettens Foranledning indhentet Erklæring udtalt, at det efter hans Skøn maa antages, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har befundet sig i en pathologisk Tilstand, som har berøvet ham Evne til fornuftigt Omdømme og behersket Optræden.

Det saaledes foreliggende findes at afgive tilstrækkeligt Grundlag for at antage, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har manglet Tilregnelighed, og der vil derfor ifølge Straffelovens § 38, 1ste Stk., ikke kunne paalægges ham nogen Straf for hans Forhold. Men da han, efter hvad der er oplyst, maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed, maa det tiltrædes, at det ved Underretsdommen i Medfør af samme Paragrafs 2det Stk. er bestemt, at der af Øvrigheden vil være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger mod Arrestanten.

Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger — der ere paalagte det offentlige — ligeledes tiltrædes, vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Nr. 107. Højesteretssagfører Liebe

contra

Peter Emil Keller (Def. Rée),

der tiltales for Betleri.

Nykøbing p. F. Købstads Politirets Dom af 5te Januar 1903: Arrestanten Peter Emil Keller bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. Carlsen og Sinding, betaler Arrestanten Peter Emil Keller 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Emil Keller til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Emil Keller, der er født den 25de November 1854, og som tidligere har været straffet mange Gange, navnlig for Betleri, derunder 5 Gange i Løbet af Aaret 1902, senest ved Sakskøbing Politirets Dom af 8de December f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Overtrædelse af bemeldte Købstads Politivedtægt med en Bøde til Købstadens Politikasse, stor 10 Kr., tiltales under denne fra Nykøbing p. F. Købstads Politiret hertil indankede Sag paa ny for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste er det godtgjort, at han den 20 December f. A. paa forskellige Steder i sidst nævnte Købstad har tilbetlet sig dels Penge, dels Fødevarer.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage. Da det endvidere billiges, at det ved bemeldte Dom er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Fredagen den 6 Marts.

Nr. 108. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Christen Andersen, kaldet **Kaas** (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af Næringsloven.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 10de Juli 1902: Tiltalte Christen Andersen, kaldet Kaas, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. I Erstatning til Fyrbøder Christen Larsen udreder han 14 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sag-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

førerne E. Hansen og A. Harck, 12 Kr. og 10 Kr. Den idømte Bøde og den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Januar 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Andersen, kaldet Kaas, til Højesteretssagførerne Høgsbro og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Andersen, kaldet Kaas, der er født i Aaret 1865 og ved Overrettens Dom af 23 Juni f. A., der stadfæster Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 9 Maj s. A., anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 100 Kr., medens han i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af Næringsloven.

Under den ovenommeldte af Overretten paadømte Sag var det oplyst, at Tiltalte, efter paa en den 12 Januar 1901 afholdt Generalforsamling i en da under Navnet »Arbejdersangforeningen Brage« bestaaende Forening i Esbjerg at være valgt til Vært for denne Forening, havde paa sin Bopæl i den nævnte By daglig holdt Beværtning for Betaling med Spise- og Drikkevarer, derunder ogsaa Brændevin og dermed ligestillede Drikke, efter sin Forklaring dog ikkun for Medlemmerne af bemeldte Forening eller Personer, der vare indførte i samme ved et Medlem, samt muligen for Ikke-Medlemmer, der dog, efter hvad Tiltalte paastod, i saa Fald havde udgivet sig for Medlemmer.

Ved Overrettens ovennævnte Dom antoges det imidlertid, at den tidligere under det anførte Navn bestaaende Forening maatte betragtes som opløst i Løbet af ganske kort Tid efter Tiltaltes Tiltrædelse som Vært, og at den derefter i Virkeligheden var gaaet over til at blive en Beværtning med det Formaal at tjene som Indtægtskilde for Tiltalte, c: idet det herefter statueredes, at den paagældende saakaldte For-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ening saaledes ikke kunde betragtes som et saadant sluttet Selskab som de i Næringslovevs § 61 ommeldte, blev Tiltalte, der manglede Adkomst til at udøve Beværtningsnæring, som den omhandlede af ham udøvede Beværtning, anset med Straf efter de ovenciterede §§ i Næringsloven.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at Politiretsdommen i den ovennævnte Sag den 15de Maj forrige Aar var bleven forkyndt for ham, har fortsat den ovenommeldte Beværtning under ganske de samme Former som hidtil, uden at der er foregaaet nogen som helst Forandring i den ovennævnte »Forenings« Organisation, Virkemaade og Ledelse, og at han er vedbleven hermed, som det maa antages, indtil omkring den 1 Juli forrige Aar, da han, ifølge sin Forklaring, nogle Dage efter, at han gennem Aviserne var bleven bekendt med Overrettens Dom, lukkede Beværtningen, som han, efter hvad der maa antages, ikke siden har drevet.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, er følgende oplyst:

Om Aftenen den 29de Maj forrige Aar ved Tolvtiden kom Søfyrbøder Andreas Christian Carl Adolf Larsen ind i Tiltaltes Beværtning, hvor han sad og drak indtil Kl. ca. $4^1/_2$ om Morgenen i Selskab med forskellige Personer, deriblandt Tiltalte, Jernbanepakmester Sørensen og Arbejdsmand Anker Buch, og hvor han, der efterhaanden var bleven i ikke ringe Grad beruset, til sidst faldt i Søvn ved et Bord med Hovedet paa Armene. For at faa ham vaagen, hældte Tiltalte af et Glas noget Vand ned ad Ryggen paa ham, uden at han tog videre Notits heraf, hvorefter Sørensen hældte noget af Glassets Indhold over Hovedet paa ham. Da Larsen nu sprang op og greb et Glas med Vand, saa at Tiltalte efter sin Forklaring antog, at det var hans Hensigt at kaste selve Glasset i Hovedet paa Sørensen, slog Tiltalte, for at forhindre ham heri, til hans Arm, saa at Glasset fløj ham af Haanden og knustes, hvorefter Tiltalte, ifølge sin Forklaring, fordi Larsen derefter gik angrebsvis til Værks mod ham og Pakmester Sørensen, greb Larsen i Undermunden saaledes, at han havde de fire Fingre inden for Underlæben men uden for Tænderne, og efter paa denne Maade at have trængt ham hen til Køkkendøren, kastede Tiltalte med Magt saavel Larsen som Anker Buch, der havde gjort Mine til at komme Larsen til Hjælp, ud i Gaarden. Da derefter et af Køkkenvinduerne blev slaaet ind ude fra, som det maa antages af Anker Buch, hvorhos der efter Tiltaltes Forklaring blev raabt Trusler om, at han blot skulde komme ud, saa skulde de nok prygle ham, for Tiltalte ud i Gaarden efter Personerne, bevæbnet med en Fejekost, og Sørensen fulgte efter med en Gulvskruppe.

Medens Anker Buch ifølge sin Forklaring paa Grund af Beruselse intet vil kunne erindre om det derefter passerede, har Larsen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at medens han fra Gaarden vilde gaa ud paa Vejen og herunder passerede en Smøge mellem Tiltaltes Ejendom og Nabogavlen, kom en Person løbende bag fra og bibragte ham med en Stok eller lignende et enkelt Slag oven i Hovedet, saaledes at han faldt og et Øjeblik mistede Bevidstheden, samt at den Person, der slog ham, fortsatte sit Løb ud af Smøgen over Gaden

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og videre over Markerne, efter Anker Buch, hvortil han har føjet, at han ikke fik at se, om denne Person var Tiltalte, men at det var en civilklædt Person, medens Pakmester Sørensen var iført Uniform.

Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Larsen derhos nærmere forklaret, at han — der ifølge sin Forklaring efter at have modtaget det ommeldte Slag kun et ganske kort Øjeblik var fra Besindelsen — da han kom op, saa civilklædte Personer løbe ned over Marken, samt at han er aldeles sikker paa, at den Mand, der slog ham, var den samme, der forfulgte Anker Buch, idet der, da han i Smøgen fik Slaget, ikke var passeret andre forbi ham end Buch, og han paa det Tidspunkt, da denne og hans Forfølger, som meldt, var kommen ud af Smøgen, ingen saa der.

Ifølge en af en Læge, hos hvem Larsen umiddelbart efter det saaledes passerede indfandt sig, den 31te samme Maaned afgiven Erklæring var Larsen, da Lægen undersøgte ham, fuldstændig tilsølet af Blod i Ansigtet og i Haaret, hvorhos der paa bageste Del af Issen fandtes et ca. 3 Tommer langt, skraatløbende frisk Saar, der frembød uregelmæssige, enkelte Steder sønderrevne Rande, og som strakte sig i Midten ind til Benhinden uden dog at berøre denne. Det udtaltes derhos videre i Erklæringen, at dette Saar, der efter sit Udseende gjorde Indtryk af at være frembragt ved Slag med en stump Genstand (Stok eller lignende), vilde gøre Larsen uarbejdsdygtig en Uges Tid, men i øvrigt næppe medføre blivende Følger, hvad det ifølge det i øvrigt oplyste ej heller kan antages at have haft.

I et den 3 Juni f. A. afholdt Forhør forklarede Tiltalte, at han, efter at være kommen ud i Gaarden, slog noget om sig med den oven ommeldte Kost for at holde Larsen og Buch fra Livet, og derefter løb efter den sidst nævnte, men at han ikke vidste, om han havde ramt nogen med Kosteskaftet og navnlig ikke vilde erkende, at han med dette havde tilføjet Larsen det i Lægeattesten ommeldte Saar, hvilket Larsen ifølge Tiltaltes Formening havde faaet ved at falde ude i Gaarden, da han blev smidt ud.

Efter at Tiltalte efter nævnte Forhør var bleven sat under Anholdelse, forklarede han i et Forhør den 6te samme Maaned, at han ikke kunde sige, om han ved at slaa om sig med Kosten havde ramt Larsen, men at han dog var sikker paa, at han ikke havde tilføjet ham Saaret i Baghovedet, idet Larsen hele Tiden vendte Front imod ham. Endvidere forklarede Tiltalte, der hævdede, at han under Kampen havde holdt paa selve Kosten og kun brugt Skaftet, at Sørensen, da Tiltalte kom tilbage efter at have forfulgt Buch, hvem han ikke indhentede, fortalte ham, at han (Sørensen) havde givet Larsen nogle Slag med Gulvskruppen, hvis Skaft derved var knækket.

Tiltalte, der samme Dag blev belagt med Varetægtsarrest, forklarede dernæst under et den 11te næst efter afholdt Forhør, at han ikke vilde fastholde, at han havde holdt paa Skaftet nede paa selve Kosten, men at han nok antog det for sandsynligt, at han havde holdt ved Skaftet saaledes, at han kunde bruge selve Kosten som en Slags Kølle, og han erkender derhos, at han efter at have indhentet Larsen i Smøgen tilføjede ham et Slag i Hovedet med Kosten, hvor-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter han fortsatte sit Løb efter Buch; endvidere erklærede han, at han ikke kunde bestride, at den i Lægeerklæringen beskrevne Læsion hidrørte fra dette Slag. Den saaledes afgivne Tilstaaelse vedstod Tiltalte — hvis Fængsling var bleven hævet ved Slutningen af Forhøret den 11te Juni — i et den 14de samme Maaned afholdt nyt Forhør; men efter at Sagen var indanket for Overretten, fragik Tiltalte i en til hans Defensor samme Steds rettet Skrivelse Tilstaaelsen med Tilføjende, at Sørensen, straks efter Optrinet, over for ham havde erklæret at have slaaet Larsen, og under Reassumtionsforhøret har Tiltalte paa ny benægtet at have tilføjet Larsen Saaret i Hovedet, hvorhos han har forklaret, at han havde afgivet sin Tilstaaelse dels af Hensyn til sin Familie for at blive løsladt af Arresten, dels for ikke at bringe Sørensen i nogen Ulejlighed og endelig, fordi en Politibetjent til ham havde udtalt, at han ikke ansaa Sagen for at være af nogen Betydning, hvorhos Tiltalte mente, at det var bedst snart at faa Ende paa Sagen.

Pakmester Sørensen har vedholdende benægtet, at det er ham, der har tilføjet Larsen det paagældende Slag i Hovedet, hvorhos han under det ovennævnte yderligere Forhør har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Larsen, da Sørensen kom ud i Smøgen, løb ud af denne, og at Sørensen da stødte efter ham med den oven ommeldte Gulvskrubbe, uden at Larsen dog faldt, hvorimod han fortsatte sit Løb hen ad Gaden. Med Hensyn til, at bemeldte Gulvskrubbe ved hans Tilbagekomst til Beværtningen var brækket, har han udsagt, at han ikke ved, hvorledes dette er gaaet til, men at han mener, at det er sket, da den yderste Ende er falden til Jorden.

Under det tidt nævnte Forhør har derhos Politibetjent Christensen, der under Undersøgelsen mod Tiltalte gjorde Tjeneste i Politiretten, forklaret, at han herunder adskillige Gange har talt med Tiltalte og paa Spørgsmaal af denne har udtalt, at han ikke ansaa Sagen for farlig, da Larsen jo ingen varig Men havde lidt og til Dels selv havde været Skyld i, hvad der skete. Larsen har imidlertid under det oftnævnte yderligere Forhør bestemt fastholdt, at det er Tiltalte, der har bibragt ham det omhandlede Slag, og idet Tiltaltes Tilbagekaldelse af den af ham afgivne Tilstaaelse ikke kan anses bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til denne Tilbagekaldelse, hvorimod det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved den omhandlede Lejlighed har tilføjet Søfyrbøder Larsen den i den ovennævnte Lægeerklæring beskrevne Læsion.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er anset dels for det af ham saaledes overfor Søfyrbøder Larsen udviste voldelige Forhold efter Straffelovens § 203, dels for den ovenommeldte af ham udøvede Beværtning for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ligeledes 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og en Bøde til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse af 200 Kr.

Idet Tiltalte derhos ved Underretsdommen rettelig er tilpligtet

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

overensstemmende med den af Larsen nedlagte Paastand at betale denne i Erstatning for Helbredelsesudgifter samt for en Lægeattest 14 Kr., vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 9 Marts.

Nr. 105. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peder Pedersen, kaldet **Due** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Lollands Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1902: Tiltalte, Handelsmand Hans Peder Pedersen, kaldet Due, af Nakskov, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bruun, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 10 Kr. I Erstatning betaler Tiltalte til Arbejdsmand Søren Jensen, sidst af Knuppelykke, 95 Kr., og til Skovlænge-Gurreby Kommune, som sidstnævntes midlertidige Opholdskommune, 50 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te December 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Busch, betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen, kaldet Due, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Hans Peder Pedersen, kaldet Due, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tilalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønder Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Peder Pedersen, kaldet Due, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder:

Da Arbejdsmand Søren Jensen den 9de Juni d. A. om Morgenen havde lagt sig til at sove i et Telt i Volshave Skov, hvor der den foregaaende Dag var fejret en Fugleskydningsfest, sprøjtede Tiltalte, med hvem han noget forinden havde været i Mundhuggeri, med en Cyklepumpe, som han fyldte 2 Gange, Jensen Vand i Ansigtet, og Jensen rejste sig da op og kastede en tom Bajerflaske efter Tiltalte, uden dog at ramme denne.

Jensen lagde sig derpaa til at sove igen i Teltet, men Tiltalte vækkede ham kort efter paa ny i den Hensigt at yppe Klammeri med ham, og da Jensen nu traadte ud af Teltet, slog Tiltalte ham med sin knyttede højre Haand i Ansigtet under venstre Øje saa kraftigt, at han faldt om, og bibragte ham derhos nogle Spark. Jensen rejste sig imidlertid igen op og gik kort efter hen ad Skydeteltet til, hvor Tiltalte, som var fulgt efter ham, igen slog ham til Jorden, hvorpaa han, idet Jensen blev liggende, med et skarptkantet 2 à 3 Alen langt, 2″ bredt og 1″ tykt Lægtestykke tilføjede ham 3 à 4 ret kraftige Slag over Ryggen og derhos gav ham et stærkt Spark i Siden.

Som Følge af den ham saaledes overgaaede Vold blev Jensen samme Dag indlagt paa Nakskov Sygehus, hvor det ifølge de af Distriktslægen derom afgivne under Sagen fremlagte Erklæringer af 10de og 30te Juni samt 11te November samme Aar viste sig, at der var tilføjet Jensen et Brud af venstre 9de Ribben. Han frembød ved Indlæggelsen stærk Ømhed ved Berøring af de nedre Ryghvirvler og Lændehvirvler, og højre Halvdel af Ansigtet var noget svullen og kongestioneret, særlig højre øvre Øjelaag, som tillige var stærkt blaaligt suggilleret. Højre Øjes Slimhinde var delvis farvet livlig rød af underløbet Blod, medens venstre øvre Øjelaag var i mindre Grad blaaligt suggilleret. Ømtaaleligheden og Smerterne tabte sig imidlertid igen i Løbet af 10 Dage, og han udskreves derefter igen af Sygehuset den 3 Juli uden at frembyde noget som helst Tegn paa, at hans fremtidige Arbejdsdygtighed havde lidt noget ved de Læsioner, som havde foranlediget Indlæggelsen. Ved sit Møde i Retten den 21 Juli erklærede Søren Jensen ikke at føle anden Men af den ham tilføjede Overlast, end at han endnu ikke kunde bære større Byrder uden at faa Sting i den venstre Side.

For det foranførte af ham udviste Forhold er Tiltalte, der er født den 23de September 1871 og tidligere anset ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 27 December 1901 efter Straffelovens § 228, jfr. § 51, og efter samme Lovs § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Højesterets Dom af 6 November 1902 efter Straffelovens § 251, jfr. § 47, 2det Led, med lige Straf i samme Tid, og som derhos den 14 Juni 1902 inden Lollands Nørre Herreds Politiret for Dyrplageri samt Overtrædelse af Politivedtægten har vedtaget at bøde henholdsvis 25 Kr. til Statskassen og 10 Kr. til Politikassen —

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Da derhos Dommens Bestemmelser om den Arbejdsmand Jensen og Skovlænge-Gurreby Kommune tillagte Erstatning samt om Aktionens Omkostninger, som ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom saaledes i det hele kunne stadfæstes.

Nr. 95. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Christian Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Rømning med Hyre.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8de Oktober 1902: Tiltalte, Matros Jens Christian Larsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og udrede denne Sags Omkostninger til det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der, særlig da Afregningsbogen ikke er kommen til Stede, Sikkerhed for, at Tiltalte ved at forlade Skibet har handlet imod de Vilkaar, paa hvilke han var forhyret, og han vil derfor være at frifinde for det offentliges Tiltale.

Sagens Omkostninger, derunder de nedennævnte Salærer, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Larsen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er det givet, at Matros Jens Christian Larsen, der er født den 19de August 1867, og som ikke vides tidligere straffet, var bleven udmønstret den 23de Juni dette Aar med Jagten »Zeus«, ført af Skipper

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

J. P. Larsen, paa ubestemt Tid, og at han, da Skibet laa her den 6 September, forlod samme, kort før det skulde afsejle til Nykøbing paa Falster, hvorpaa det gaar i fast Rute, hvad han gjorde uden foregaaende Opsigelse og trods Opfordring til at blive om Bord, uden at have foretaget noget Skridt for at blive afmønstret. Det maa derhos anses oplyst, hvad han heller ikke har turdet benægte kan være rigtigt, at han, der var forhyret for 60 Kr. maanedlig foruden 30 Kr. i Kostpenge, ved Bortgangen fra Skibet skyldte 15 Kr. til dette.

Han findes saaledes at maatte betragtes som rømt med Hyre, og han vil derfor i Henhold til den ham tilkendegivne Tiltale blive at anse efter Sølovens § 299, jfr. Straffelovens § 251, med Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne i 8 Dage.

Tirsdagen den 10 Marts.

Nr. 110. Højesteretssagfører Jensen

contra

Laura Frederikke Helene Dagmar Rasmussen, Olsens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for Tyveri.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 27de Oktober 1902: Tiltalte, Laura Frederikke Helene Dagmar Rasmussen, Arbejdsmand Hans Jørgen Olsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Holst og Sagfører Ditlevsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Tegner og Nyholm betaler Tiltalte, Laura Frederikke Helene Dagmar Rasmussen, Arbejdsmand Hans Jørgen Olsens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laura Frederikke Helene Dagmar Rasmussen, Olsens Hustru, til Højesteretssagførerne Jensen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing p. F. Købstads Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Laura Frederikke Helene Dagmar Rasmussen, Arbejdsmand Hans Jørgen Olsens Hustru, der er født den 20de December 1868 og ved nærværende Rets Dom af 1ste Februar 1889 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for Tyveri, og maa det ogsaa ved hendes egen af det i øvrigt oplyste til Dels bestyrkede Tilstaaelse anses bevist, at hun heri har gjort sig skyldig under følgende nærmere Omstændigheder.

Tiltalte, der i Efteraaret 1901, antagelig i September Maaned, mente at være frugtsommelig, idet hendes Menstruation en Gang var udeblevɐn, og som derfor antog sig at være en Maaned henne i Svangerskabet, besluttede da, for at blive fri for det dermed forbundne Besvær, at fordrive Fosteret og indtog i den Anledning en mindre Dosis Kviksølv, antagelig ca. $2^1/_2$ Gram, i den Tro, at dette var fosterfordrivende.

Samme Dags Morgen, som det nys omtalte passerede om Formiddagen, havde Tiltalte efter sin Forklaring haft nogen Blodgang, og denne vedvarede, efter at hun havde indtaget Kviksølvet, men Tiltalte vil ikke have mærket, at noget, der kunde antages at være et begyndende Foster, gik fra hende, og det er ikke under Sagen oplyst, at hun i Virkeligheden da har været frugtsommelig.

En af vedkommende Distriktslæge under Sagen afgiven Erklæring gaar ud paa, at Kviksølv ikke er et fosterfordrivende Middel, og at der kun, hvor der indtræder en kronisk Kviksølvforgiftning, bliver Tilbøjelighed til Abort, samt at Benyttelsen af ca. $2^1/_2$ Gram en enkelt Gang ikke kan tænkes at have haft nogen Indflydelse paa et muligt tilstedeværende Svangerskab, saa meget mere som det er metallisk Kviksølv, der er benyttet, idet det meste af dette vil have passeret Fordøjelseskanalen uden at have været bragt i en saadan Form, at det har kunnet optages af Organismen.

Hvad dernæst Sigtelsen for Tyveri angaar, gaar Tiltaltes Tilstaaelse i det væsentlige ud paa, at hun dels i Løbet af det sidste Aarstid, forinden Undersøgelsen i Anledning af nærværende Sag paabegyndtes i afvigte Sommer, har i forskellige Gange frastjaalet Købmand Freuchen nogle Ruller Garn og en Rulle Silketraad samt et Haandklæde, tilsammen af Værdi 2 Kr. 40 Øre, Restauratør Sørensen 3 til i alt 1 Kr. 35 Øre vurderede Viskestykker og Branddirektør Justesen et Haandklæde af Værdi 75 Øre, og dels, for 3 à 4, ca. 4 og 4 à 5 Aar siden, har frastjaalet henholdsvis nu afdøde Fabrikant Poulsen et Haandklæde og en Dug, tilsammen af Værdi 3 Kr., Hanskemager L. Hartmann to til i alt 2 Kr. vurderede Haandklæder, og Køb-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

mand A. P. Sonnichsen et Haandklæde af Værdi 50 Øre, hvilke samtlige Tyverier Tiltalte forøvede lejlighedsvis, medens hun som Vaskerkone gik til Haande paagældende Steder i Nykøbing.

I Henhold til det oven anførte og da det ikke med Sikkerhed har kunnet oplyses, om noget af de Tyverier, der ifølge Tiltaltes Forklaring kunne være begaaede inden Udløbet af 10 Aar fra den Tid, da den hende ved ovennævnte Dom af 1ste Februar 1889 ikendte Straf var udstaaet, ogsaa virkeligen ere begaaede inden dette Tidsrums Udløb og saaledes maatte medføre Anvendelse af Gentagelsesstraf, vil Tiltalte nu være at anse efter Straffelovens § 193, 1ste Stk., jfr. § 46, og efter samme Lovs § 228, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende — — — vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Nr. 114. Advokat Nellemann

contra

Johannes Peter Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Januar 1903: Arrestanten Johannes Peter Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 150 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Jørgensen til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Johannes Peter Jørgensen, der er født den 4 December 1862 og senest anset ved Højesterets Dom af 26 August f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om, dels at have betlet her i Staden i denne Maaned, dels at have overtraadt et ham den 27de December f. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om blandt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

andet hver Mandag at melde sig ved fornævnte Protokol, for at godt gøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den 29de forrige Maaned, da han sidst meldte sig ved Protokollen, til sin Anholdelse under nærværende Sag den 22de denne Maaned, har undladt at gøre den befalede Melding, vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 150 Dage.

Mandagen den 16 Marts.

Nr. 83. Hanskemagerfirmaet **Albert Hitzingers Efterfølger** (Ingen)

contra

Firmaet **Herman Hopps Nachfolger** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hanskemagerfirmaet Alb. Hitzingers Efterfølger, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades Firmaet med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 99. Advokat Halkier

contra

Møller **Niels Rasmussen** (Def. Salomon),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Vordingborg søndre Birks Politirets Dom af 2 Juli 1902: Tiltalte, Møller Niels Rasmussen af Hulemose Mølle, bør til Præstø Amtsfattigkasse erlægge en Bøde af 20 Kr., hvorhos han bør udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Marts 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 2.**

Mandagen den 16 Marts.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Oktober 1902: Tiltalte, Møller Niels Rasmussen, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Juel, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Salomon hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte Møller Niels Rasmussen, der er født den 25de Juni 1862 og ifølge ovennævnte Birks Politirets Dom af 27de Marts 1901 anset efter Næringsloven af 29de December 1857 § 75 med en Bøde af 10 Kroner, sigtet for ulovligt Næringsbrug.

Af Tiltaltes med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Forklaring fremgaar det, at han, der har Næringsbevis som Møller, men ikke er i Besiddelse af nogen anden Næringsagkomst, omtrent fra Begyndelsen af indeværende Aar for egen Regning hos Købmænd i Vordingborg har indkøbt Raps-, Solsikke- og Bomuldsfrøkager, der med Undtagelse af nogle enkelte Partier Rapskager alle vare indførte fra Udlandet, og at han, efter at have knust disse Kager paa en i hans Mølle i Hulemose særlig dertil opstillet Maskine, har forhandlet dem til enhver som helst.

Da Tiltalte i hans Egenskab af Møller ikke kan antages at have været uberettiget til i Erhvervsøjemed at foretage den ommeldte Knus-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ning af de ovennævnte Varer, og han, efter at en saadan Bearbejdelse er foretaget, ogsaa maa være berettiget til at forhandle dem, vil han være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag, og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver, være at udrede af det offentlige.

Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte for anden Gang begaaet ulovligt Næringsbrug er anset efter Lov 29 December 1857 § 75 med en Bøde af 20 Kr., vil saaledes være at forandre.

Onsdagen den 18 Marts.

Nr. 111. Højesteretssagfører Salomon

contra

Jørgen August Scheel og **Niels Rasmussen Møller**
(Def. Jensen),

der tiltales for svigagtigt Forhold samt for uberettiget Næringsbrug, førstnævnte tillige for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1902: De Tiltalte, Handelsagenterne Jørgen August Scheel af Randers og Niels Rasmussen Møller af Aarhus, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, samt derhos bøde førstnævnte til Randers Købstads Kæmnerkasse 30 Kr. og sidstnævnte til Aarhus Købstads Kæmnerkasse 15 Kr De Tiltalte ville derhos hver for sig have at betale de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Langballe, 15 Kr., udredes af Tiltalte Scheel, dog saaledes, at Tiltalte Møller in solidum med ham heraf udreder $^1/_3$. De idømte Bøder at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 December 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Tiltalte Niels Rasmussen Møller ikendte Bøde tillægges Randers Købstads Kæmnerkasse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Heise, betale de Tiltalte 30 Kr. til hver, hvilke Salærer udredes paa den i Underretsdommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger — bortset fra Arrestomkostningerne — bestemte Maade. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for uberettiget Næringsbrug, vil Sagen være at afvise fra Højesteret, da den alene er indanket efter de Tiltaltes Begæring og de idømte Bøder ikke have summa appellabilis.

Da det efter de foreliggende Oplysninger findes betænkeligt at antage, at Tiltalte Scheel har villet forlede Medtiltalte Møller til at afgive falsk Forklaring for Retten som Vidne, vil nævnte Tiltalte være at frifinde for den imod ham for saa vidt rettede Sigtelse.

I øvrigt maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges, at de Tiltalte ere ansete efter de i samme anførte Straffebestemmelser, og det maa have sit Forblivende ved de idømte Straffe.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for uberettiget Næringsbrug, afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom i Henseende til de idømte Straffe og Aktionens Omkostninger ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jørgen August Scheel og Niels Rasmussen Møller, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Jørgen August Scheel og Niels Rasmussen Møller satte under Tiltale for svigagtigt Forhold samt for uberettiget Næringsbrug, førstnævnte tillige for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Tiltalte Scheel er født i Aaret 1866 og har den 2 December 1898 inden Aarhus Købstads Politiret vedtaget, for Overtrædelse af Næringslovens § 75, at erlægge en Bøde af 10 Kr., saaledes at der i Gentagelsestilfælde er tillagt denne Afgørelse samme Virkning som en Dom; i Begyndelsen af indeværende Aar har der derhos ved Randers Købstads Politiret været indledet Undersøgelse mod ham for svigagtigt Forhold, hvilken Undersøgelse dog blev sluttet, uden at Tiltale fandt Sted. Tiltalte Møller er født i Aaret 1874 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

1. Efter at Tiltalte Scheel i Januar Maaned d. A., paa hvilket Tidspunkt han havde Bopæl i Søren Møllersgade Nr. 24 i Randers, var bleven antagen som Agent for Grosserer Julius Aagaard i Kjøben-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havn lod han sig af Aagaard tilstille og debitere for 100 Pd. Lim til 35 Kr., som han angav at ville benytte til deraf at afgive Prøver til eventuelle Kunder. Kort derefter indsendte han til Aagaard en Ordre paa 150 Pd. Lim, at levere til N. R. Møller, S. Møllersgade 24 i Randers, hvorved han sigtede til Medtiltalte, der imidlertid paa den Tid var bosat i Aarhus, og som ikke havde bemyndiget Tiltalte til at bestille Varerne for hans Regning.

Efter at dette Parti Lim var ankommet til Randers og afleveret paa Tiltaltes Bopæl, afhændede han det for egen Regning, og var det allerede, da han indsendte Ordren, hans Hensigt at benytte Limen paa denne Maade, idet han, der ikke havde turdet rekvirere Varerne til sig selv, da han lige havde modtaget de ovennævnte 100 Pd., den Gang var blottet for Subsistensmidler og bl. a. savnede Penge til Husleje. Da det, efter hvad Tiltalte har forklaret, ikke lykkedes ham at opnaa Ordrer til Aagaard, solgte han de nys nævnte 100 Pd. Lim til forskellige og forbrugte Pengene.

2. I April Maaned d. A. blev Tiltalte Scheel antaget som Agent for Tobaksfabriken »Union« i Kjøbenhavn og erholdt i den Anledning tilstillet et Sortiment af Cigarer af Værdi 31 Kr. 35 Øre, som han skulde bruge til Forevisning for eventuelle Kunder, hvorhos han for egen Regning rekvirerede og modtog Cigarer til samlet Værdi 75 Kr. 35 Øre, idet han overfor Fabriken angav, at han vilde forsøge nogle af Mærkerne »i sin Cigarforretning«, samt bad sig Varerne leverede med 30 Dages Kredit, saafremt han i saa Fald kunde opnaa »ekstra pCt.«.

I Henhold til en fra Tiltalte indgaaet Ordre tilstillede Fabriken samtidig Logisvært Dahlsgaard Christensen i Randers et Parti Cigarer af Værdi 49 Kr. 53 Øre; men da Christensen, der kun havde bemyndiget Tiltalte til at rekvirere en mindre Del af disse Varer hos Fabriken, nægtede at modtage den ikke bestilte Del af Partiet, lod Tiltalte sig denne Del, bestaaende af 13 halve Kasser, udlevere af Christensen og disponerede over samme til egen Fordel, uagtet Fabriken, der af ham var bleven underrettet om, at Modtagelse var nægtet, hvorhos Tiltalte havde anmodet om at maatte overtage Varerne, havde afslaaet dette og forlangt Varerne tilbagesendte. Tiltalte, der maa anses at have erkendt, at han var uberettiget til at sælge Prøvesortimentet, har ikke desto mindre for Størstedelen afhændet dette til egen Fordel, hvorhos han har bortbyttet de af ham for egen Regning bestilte Cigarer med Varer til Brug i sin Husholdning. Efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var paabegyndt, har Tiltalte til Fabriken indbetalt et Beløb af 30 Kr. 55 Øre som Godtgørelse for de af Christensen til ham tilbageleverede Cigarer.

3. Efter at Tiltalte Scheel i Begyndelsen af indeværende Aar havde tilstillet Indehaveren af Sabroes Bitterfabrik i Randers, Købmand R. M. Hansen, en Ordre paa 25 Flasker Bitter til Medtiltalte, og som Anerkendelse herfor af Hansen havde faaet foræret 12 Flasker Bitter, traf han under et Besøg i Aarhus Aftale med Gæstgiver Olsen paa »Grand Hotel« om at levere denne 12 Flasker Bitter, hvorfor Olsen vederlagde ham med Spise- og Drikkevarer.

Tiltalte medbragte de 4 Flasker Bitter, men da han ved sin Hjemkomst til Randers var i Trang for Penge, solgte han de øvrige 8 Flasker,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorefter han hos Hansen rekvirerede 12 Flasker Bitter til Olsen, idet han angav, at denne skulde betale disse. Af de fra Hansen modtagne 12 Flasker maa Olsen antages at have tilbagesendt de 4, hvorimod han beholdt de 8 Flasker, hvorved Hansen er forbleven uden Dækning for et Beløb af 10 Kr. 67 Øre.

4. Den 11te Marts d. A. indsendte Tiltalte Scheel til Grosserer Thorvald Petersen*) i Kjøbenhavn en Ordre paa 1000 Cigarer til 45 Kr., at levere til Afholdsvært Laursen i Randers. Da denne sidste, der ikke havde bemyndiget Tiltalte til at bestille Cigarerne, vægrede sig ved at modtage disse, skaffede Tiltalte sig dem udleverede paa Jernbanestationen og solgte dem til egen Fordel.

5. Efter at Cigarhandler Laursen i Randers gennem Tiltalte Scheel som Agent for Firmaet S. Adler i Kjøbenhavn havde bestilt og derefter modtaget et Parti Cigarer til 33 Kr. 40 Øre, opdagede han, at to af Kasserne, af Værdi 8 Kr. 40 Øre, ikke vare af den Farve, som han havde forlangt, og da han i den Anledning beklagede sig til Tiltalte, lovede denne at skaffe ham to andre Kasser i Stedet, hvorfor Laursen paa Tiltaltes Opfordring udleverede ham de to Kasser. Tiltalte har forklaret, at han lod sig Kasserne udlevere for ved Salg af disse at skaffe sig Kontanter, som han trængte til, for saa vidt han, der ikke senere har leveret Laursen andre Kasser i Stedet, har villet gøre gældende, at han betragtede Forholdet saaledes, at han for at skaffe Laursen af med Cigarerne overtog disse for egen Regning mod Forpligtelse til at levere andre i Stedet, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Forklaring, der er modsagt af Laursen og i øvrigt ubestyrket.

6. Fra Firmaet Jacob Holm og Sønner i Kjøbenhavn, for hvilket Tiltalte Scheel var Agent, har han fra Tid til anden for egen Regning paa Kredit modtaget Lim til samlet Beløb ca. 200 Kr.; de ved Salg af denne Lim indkomne Beløb ere medgaaede til Betaling af Husleje og Dækning af andre Gældsposter, bl. a. den, som foran ommeldt, til Fabriken »Union« ydede Erstatning af 30 Kr. 55 Øre. Da Tiltalte den 13 Juni d. A. i anden Anledning tilskrev Firmaet, anmodede han samtidig dette om den 1ste Juli at tage Postopkrævning paa ham for, hvad han hidtil var bleven Firmaet skyldig, hvorhos han i Forbindelse hermed udbad sig 100 Pd. Lim tilstillet straks, hvad han ogsaa erholdt. Tiltalte, der undlod at indløse Postopkrævningen, da denne fremkom, har erkendt, at hans Øjemed med at begære sig samme tilstillet var at lokke Firmaet til yderligere at betro ham de nysnævnte 100 Pd. Lim.

7. I det første, den 24de Juni d. A. i Sagen optagne Forhør, forklarede Tiltalte Scheel bl. a., at Medtiltalte under et Besøg i Randers havde bestilt de foran ommeldte, af Julius Aagaard leverede 150 Pd. Lim og forlangt Sendingen adresseret til Randers, samt at Medtiltalte senere havde erholdt Limen udleveret her og taget den med sig. Efter at Medtiltalte imidlertid til en Politirapport havde forklaret, at Tiltalte Scheel en Gang i afvigte Foraar havde tilskrevet ham, at han for at redde sig ud af en øjeblikkelig Pengeforlegenhed havde tilladt sig i Medtiltaltes Navn at rekvirere nævnte Parti Lim, paa hvilket han sam-

*) Skal være Fabrikant Alfred Sprechelsen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tidig fremsendte Faktura med Anmodning om, at Medtiltalte vilde acceptere denne, erkendte Tiltalte Scheel Rigtigheden af denne Forklaring, hvorhos han overensstemmende med Medtiltalte forklarede, at han under denne sidstes Nærværelse i Randers den 3 Juli d. A. havde gjort ham bekendt med sin i Forhøret den 24 Juni afgivne urigtige Forklaring og anmodet Medtiltalte om at forklare i Overensstemmelse hermed, naar han maatte blive afhørt til Oplysning i Sagen, hvilket Medtiltalte, efter hvad denne har erkendt, lovede, dog at han ikkun mener at have givet Tiltalte Scheel Tilsagn om at forklare, at han forinden Ordrens Afgivelse havde tilladt Scheel at indsende denne i hans Navn.

8. Efter at Tiltalte Møller, som foran ommeldt, var kommen i Forretningsforbindelse med Indehaveren af Sabros Bitterfabrik i Randers, lod han sig foruden de ham først leverede 25 Flasker Bitter i Løbet af Februar og Marts Maaneder d. A. yderligere paa Kredit levere i alt 200 Flasker Bitter, saaledes at han for Varer og Emballage kom til at skylde et Beløb af i alt 274 Kr. 25 Øre. Den saaledes modtagne Bitter har Tiltalte solgt, hvorefter han har forbrugt Pengene.

9. Medens Tiltalte Scheel — der ligesom Medtiltalte maa antages i længere Tid at have levet under i høj Grad reducerede økonomiske Omstændigheder og at have været uden fast Erhverv — har forklaret, at der mellem ham og Medtiltalte har bestaaet en almindelig Aftale, hvorefter de vare enige om at hjælpe hinanden i deres Pengeforlegenheder ved at skaffe sig selv Varer fra deres respektive Forretningsforbindelser gennem Indgivelse af Ordrer i den andens Navn eller ved at skaffe den anden Varer paa lignende Maade, har Tiltalte Møller kun villet erkende, at han nogle enkelte Gange er indgaaet paa at deltage i slige Transaktioner. I saa Henseende er der her for Retten Spørgsmaal om følgende Tilfælde:

a. For at skaffe Midler til Dækning af en ham paahvilende Gæld paa 60 Kr., rekvirerede Tiltalte Scheel i afvigte Marts Maaned med Medtiltaltes Samtykke og i dennes Navn hos Grosserer Thorvald Petersen i Kjøbenhavn Cigarer til Beløb 21 Kr. 80 Øre og hos Fabrikant Alfred Sprechelsen samme Steds Cigarer til Beløb 38 Kr. 40 Øre, hvilke Varer efter hans Begæring bleve fakturerede til N. R. Møller, S. Møllersgade 24 i Randers. Efter Varernes Ankomst solgte Tiltalte Scheel disse og forbrugte det derfor indkomne Beløb.

b. Den 7 Maj d. A. tilstillede Tiltalte Scheel Fabriken »Union« en Ordre paa Cigarer til Beløb 68 Kr. 80 Øre, at levere til Medtiltalte, hvem han betegnede som Cigarhandler N. R. Møller, Odensegade, Aarhus, mod 3 Maaneders Veksel, idet han bemærkede, at Ordren absolut maatte ekspederes omgaaende, da Modtagelse ellers vilde blive nægtet. Da Fabrikens Indehaver tilkendegav Tiltalte, at han ikke ansaa Møller for solid og derfor kun vilde effektuere Ordren mod Efterkrav, svarede Tiltalte, at det undrede ham, at Møller »var saa daarlig«, da han for 3 Aar siden havde ejet 30000 Kr., hvorhos han tilbød at »tage halv Skade« med Firmaet, saafremt Pengene ikke indgik, samt tilføjede, at Møller ikke modtog Varer paa Efterkrav, idet han kunde faa Varer nok. Tiltalte Scheel har imidlertid tilstaaet, at han efter Aftale med medtiltalte indsendte denne Ordre for at skaffe Medtiltalte nogle Varer, der kunde gøres i Penge, idet sidstnævnte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havde tilskrevet ham, at han var bleven saa reduceret, at han manglede Tøj, hvori han kunde være bekendt at rejse, og Rigtigheden af denne Forklaring maa anses at være erkendt af Medtiltalte, der for øvrigt har udsagt, at han i sin Tid har arvet 30000 Kr. efter sin Fader, men senere har forbrugt disse Penge.

c. Tiltalte Møller har vedgaaet, at han en Gang har skrevet til Medtiltalte, at han var reduceret, og spurgt, om denne ikke kunde skaffe ham Varer, som han kunde sælge, samt at Medtiltalte i Henhold hertil skaffede ham de første 25 Fl. Bitter, som han modtog fra Sabros Bitterfabrik. Overensstemmende hermed har Tiltalte Scheel vedgaaet, at han, da han indgav den her omhandlede Ordre til Bitterfabriken, vidste, at Medtiltalte ikke var »fin«.

d. Efter Aftale med Medtiltalte har Tiltalte Møller i September og Oktober Maaneder f. A. hos Fabrikant W. C. Køhler Christensen i Kjøbenhavn rekvireret Cigarer til Medtiltalte til Beløb 72 Kr. 80 Øre, hvilke Cigarer Medtiltalte derefter har solgt til egen Fordel.

e. Endelig har Tiltalte Møller paa lignende Maade, efter at han for et Par Aar siden ved Henvendelse til Handlende Lauth ved Præstbro Station havde fra denne erholdt tilstillet en Prøvekasse med Piber, tilsendt Lauth en Ordre paa Piber, at levere til Medtiltalte, hvorefter denne, da Lauth ikke effektuerede Bestillingen, ligeledes tilskrev Lauth og forlangte sig Varerne sendte. Da Lauth herpaa svarede, at han kun vilde sende Varerne mod Postopkrævning, modtog han intet Svar fra Tiltalte Scheel.

Afset fra det til Fabriken »Union« indbetalte Beløb af 30 Kr. 55 Øre have de Tiltalte i intet af de foran ommeldte Tilfælde ydet de paagældende Ejere eller Sælgere Dækning, og efter det foreliggende maa det antages, at de, hvor de have ladet sig Varer udlevere eller rekvireret saadanne paa Kredit, have været paa det rene med, at de ikke havde nogen rimelig Udsigt til at kunne betale disse, som de derfor maa anses at have forskaffet sig eller rekvireret uden Hensigt til at betale.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For saa vidt der endelig har været rejst Sigtelse mod de Tiltalte for bedrageligt Forhold overfor Cigarhandler Lucassen i Horsens og for Tiltalte Scheels Vedkommende endvidere overfor Grosserer Andreas Jensen i Kjøbenhavn, bliver der, idet de Tiltaltes Forhold i saa Henseende ikke ved Underretsdommen er tilregnet dem til Straf, og bemeldte Dom ikkun er appelleret efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om for saa vidt at paalægge de Tiltalte Ansvar.

Derimod ville de Tiltalte for det af dem i øvrigt udviste, ovenfor fremstillede Forhold være at anse, Tiltalte Scheel efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257, den første § til Dels sammenholdt med § 46 og § 54, samt efter § 146, sammenholdt med § 52, 2det Led, og Tiltalte Møller efter § 251, til Dels sammenholdt med § 46 og § 54.

Begge de Tiltalte, af hvilke ingen har Adkomst paa Handelsnæring, og om hvem det er godtgjort, at de have drevet Handelsforretning med en Del af de Varer, som de efter det oven anførte have forskaffet sig, ville derhos for uberettiget Næringsbrug være at anse efter Næringslovens § 75, for Tiltalte Scheels Vedkommende for anden Gang be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

gaaet Forseelse. De af de Tiltalte forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen passende bestemte for Tiltalte Scheel til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt en Bøde til Randers Købstads Kæmnerkasse af 30 Kr. og for Tiltalte Møller til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt en Bøde af 15 Kr., der imidlertid bliver at tillægge Randers Købstads Kæmnerkasse og ikke som sket Aarhus Købstads Kæmnerkasse. Med den deraf flydende Forandring vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, derfor være at stadfæste.

Torsdagen den 19 Marts.

Nr. 115. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Gert Larsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Arts og Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 6 November 1902: Tiltalte, Husforpagter Hans Gert Larsen af Kallundborg Lyng, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schultz, og til Defensor, Sagfører Werner, med 12 Kr. hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 December 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Larsen og Overretssagfører Sally, betaler Tiltalte, Husforpagter Hans Geert Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Hans Gert Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Husforpagter Hans Geert Larsen, der er født den 3dje Februar 1866 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han den 15de September 1902 om Formiddagen skal have øvet Vold mod Indsidder Jens Christian Jørgensen, saaledes at denne herved faldt om og fik slaaet et stærkt blødende Hul i sit Hoved.

Mælkerøgter Jørgen Jensen har i saa Henseende under Ed forklaret, at han, der bor i et Hus paa Lerchenborg Nordstrand, hvor Indsidder Jørgensen ogsaa boede, den 15de September 1902 ved Middagstid saa Tiltalte og Indsidder Jørgensen, der begge gjorde Indtryk af at være en Del berusede, opholde sig udenfor det af Jørgensen beboede Hus ved et Tiltalte tilhørende Enspænderkøretøj, hvor Jørgensen stod ved Siden af Hesten og søgte at skærme drn mod Overlast fra Tiltaltes Side. Tiltalte greb da Jørgensen i Brystet, efter Vidnets Opfattelse for at faa ham bort fra Hesten, og skubbede ham baglæns om, idet Tiltalte satte sit ene Ben bag ved Jørgensens Ben, saa at denne faldt lige bag over mod et af Sten i Cement muret Trappetrin og derved fik det ovenfor omtalte Hul i Baghovedet, saaledes at det med det samme blødte stærkt fra Saaret.

Da Jørgensen ikke straks rejste sig, tog Jørgen Jensen fat i ham, og fik ham med Tiltaltes Bistand atter paa Benene; han kunde nok staa alene, og Tiltalte tog da hans Haand og sagde, at de ikke skulde være Uvenner.

Jørgensen gik selv ind i Huset, medens Tiltalte kom paa Vognen og kørte af Sted. Jørgen Jensen var fulgt ind med Jørgensen, og da Blodet vedblev at flyde, vaskede Jørgen Jensen først Saaret med Vand og badede det derpaa med Eddike og Brændevin samt forbandt det, saa godt han kunde Da det endnu et Par Timer efter, at Jørgensen var bleven saaret, vedblev at bløde, sørgede Jørgen Jensen for, at der fra Kallundborg blev hentet Læge til Jørgensen.

Jørgen Jensens Hustru, Ane Marie Jensen, har ligeledes under Ed forklaret, at hun den 15 September 1902 ved Middagstid inde fra Huset saa Tiltalte, der nogen Tid i Forvejen sammen med Jørgensen var kommen kørende med et Køretøj til det Hus, i hvilket Jørgensen boede, som Vidnet har udtrykt sig, »mønstre« med Hesten for Køretøjet, hvad Jørgensen aabenbart vilde afholde ham fra.

Hendes Mand var imidlertid gaaet ud til Køretøjet, og da der kort efter opstod mere Spektakel udenfor, løb hun ud af Huset og saa da Jørgensen ligge udstrakt paa Jorden med Hovedet mod Stentrappen og Blodet flydende fra hans Nakke. Hendes Mand og Tiltalte hjalp Jørgensen op, og hun hørte da Tiltalte sige til Jørgensen, at de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

var jo Venner eller lignende samt saa dem tage hinanden i Haanden. Hendes Mand fik derpaa Jørgensen med ind i Huset, hvor Saaret blev vasket og forbundet

Jørgensen rev imidlertid Forbindingen af og stod flere Gange op fra den Seng, de havde faaet ham til at lægge sig paa, og drak Brændevin og derefter Kærnemælk, hvorunder det stadig blødte fra Saaret.

Endelig har Arbejdsmand Mortensens Hustru, Hansine Marie, født Sørensen, under Ed forklaret, at hun, der ogsaa bor i det omtalte Hus, ved den paagældende Lejlighed, inden Jørgensen endnu var bleven saaret, saa Tiltalte tage fat paa Jørgensen, da denne vilde tage Pisken fra ham, for at han ikke skulde slaa Hesten; de tumlede herved om sammen, men efter Vidnets Mening vare de, der øjensynlig begge vare en Del berusede, ikke Uvenner.

Arbejdsmand Mortensens Hustru saa ikke, at Jørgensen faldt omkuld og blev saaret, da hun paa dette Tidspunkt var inde i Huset, men da hun nogen Tid efter, at Jørgensen var gaaet ind i Huset, gik ind til ham, stod han i Gangen og vaskede Saaret, fra hvilket Blodet løb stærkt. Hun saa derhos, at han lagde sig paa Sengen, men atter stod op og drak Brændevin og derefter Kærnemælk.

Tiltalte har forklaret, at han husker, at han den paagældende Formiddag tilfældig havde truffet Indsidder Jørgensen, som han godt kendte, og at de efter at have nydt en Del Drikkevarer sammen, med Tiltaltes Køretøj kørte til det Hus, i hvilket Jørgensen boede, og hvor de drak Kaffe med Brændevin i. Tiltalte husker ogsaa, at de kom udenfor Huset, fordi han skulde køre bort, og at han her saa 2 Koner; derimod vil han ikke kunne huske, at der ogsaa kom en Mand til Stede, ligesom han under hele Forhøret har fastholdt, at han ikke kan huske, at Jørgensen faldt om og slog sin Nakke, saa at den blødte.

Dog kunde han, efter hvad han har erkendt, da han næste Dag fik at vide, at Jørgensen var bleven bragt paa Sygehuset, nok huske, at der var sket noget galt, medens han og Jørgensen den foregaaende Dag havde været sammen; men ligesom de, saa vidt han huskede, ikke havde været Uvenner, saaledes havde det, efter hvad han var sig bevidst, ikke været hans Hensigt at tilføje Jørgensen nogen Skade.

Det er under Forhøret oplyst, at Jørgensen i de sidste Par Maaneder før den 15de September 1902, efter at hans Kone med deres Børn var gaaet fra ham, havde været temmelig stærkt hengiven til Drik.

Ifølge en Erklæring, der er afgiven af den Læge, der som alt berørt hentedes fra Kallundborg, henlaa Indsidder Jørgensen, da Lægen den 15 September 1902 noget hen paa Eftermiddagen kom til Stede, i stærkt beruset Tilstand og med en ret betydelig Anæmi i en Seng, der var meget tilsølet med Blod over det hele. Lægen beordrede ham straks indlagt paa Sygehuset, hvor Lægen, der ogsaa var Sygehuslæge, atter tilsaa ham ca. $^1/_4$ Time efter Indlæggelsen. Han havde da i Nakkeregionen et ca. 3 Ctm. langt, transversalt Saar med urene Rande, fra hvilke Blødningen nu var hørt op; der var derhos betydelig Svulst af de omgivende Bløddele. Efter hvad Sygehuslægen yderligere har erklæret, havde Jørgensen Natten til den 16de September enkelte Opkastninger og om Morgenen stærk Skælven af Tungen og Hænder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den 17de om Aftenen fik han Hallucinationer og blev saa urolig, at han blev iført Trøje og indlagt paa Celle. Efter at han den 18de September og først paa Natten til den 19 September fremdeles havde været meget urolig, var han den 19de Kl. 1 Morgen falden til Ro, men fandtes derpaa, da Vaagekonen Kl. 6 om Morgenen igen tilsaa ham, død i Sengen.

Ifølge en den 25 September 1902 foretagen Obduktionsforretning var Saaret i Nakkeregionen ca. 2 Ctm. langt og gabede i en Udstrækning af 1 Ctm. samt var transversalt løbende lidt skraat opad og indad til ca. 1 Ctm. fra Midtlinien. Der fandtes ingen Frakturer eller Fissurer af Kraniets Ben og ingen Blodsamling eller andet Spor af Trauma indenfor Kraniet som Følge af Faldet paa Nakken. Derimod fandtes der udtalt Anæmi af alle Organer, og Hjertekødet, især af venstre Kammer, var fedtdegenereret.

Døden maatte ifølge de obducerende Lægers Mening være indtraadt ved et forenet Angreb af delirium tremens, Fedtdegeneration af Hjertet og Blodmangel efter det betydelige Blodtab, og det maatte, efter hvad Lægerne endvidere udtalte, antages som sikkert, at den Jørgensen tilføjede Læsion i Nakken ikke vilde have medført Døden hos et ellers sundt Individ.

Det maa efter det ovenfor anførte anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har øvet Vold mod Jørgensen, saaledes at denne derved har faaet det foran beskrevne Saar i Nakken, samt at dette er sket i en Tilstand, hvor Tiltalte, om end saa meget beruset, at han ikke var fuldt tilregnelig, dog ifølge Vidnernes Udsagn ikke kan antages at have manglet al Bevidsthed.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, kfr. § 39, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og det ligeledes maa billiges, at den af afdødes Enke nedlagte Paastand om i Henhold til Straffelovens § 302 at faa sig Erstatning tilkendt hos Tiltalte ikke er taget til Følge, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, i det hele være at stadfæste.

Nr. 112. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Jacob Nielsen (Def. Høgsbro),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 11 August 1902: Tiltalte, Smed Hans Jacob Nielsen af Ballerup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Jørgensen, 12 Kr. til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hver. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Slagter Joh. Søren Buchardt i Ballerup betale 200 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1903: Tiltalte Hans Jacob Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Møller og Jørgensen, 12 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator H. F. Møllers og Overretssagfører Skibsteds Dødsboer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Nielsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Jacob Nielsen, der er født den 9de December 1860 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt, til Dels under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør, oplyste følgende:

Den 25de Januar 1902 blev der efter Rekvisition af Sagfører F. Olsen som befuldmægtiget for Firmaet C. Th. Rom & Co. foretaget en Eksekutionsforretning hos Tiltalte til Fyldestgørelse for en Fordring ifølge ratihaberet Forlig, under Forretningen opgjort til 237 Kr. 73 Ø., og under denne Forretning, der med Samtykke af Tiltalte, der er Smed i Ballerup, ikke afholdtes paa hans Bopæl, men i Ballerup Kro, opgav han, der erklærede sig ude af Stand til at betale Fordringen før i sidste Halvdel af Februar s. A., som Genstand for Udlæg tvende efter hans Anbringende ham tilhørende Vogne, nemlig en ubrugt, umalet Fjeder-Slagtervogn med lukket Kasse og fast Stol og en ligeledes umalet Fjeder-Bagervogn, aaben, med høj Bagsmæk og fast Stol, der hver vurderedes til 150 Kr., og der blev derefter af Fogden dekreteret Udlæg i begge disse Vogne, dog med Forbehold af enhvers bedre Ret, til Fyldestgørelse af Fordringen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Af de saaledes udlagte Vogne tilhørte Bagervognen imidlertid ikke Tiltalte, men Karetmager H. P. Jespersen i Ejby, der havde sendt den til Tiltalte for at faa den beslaaet, for hvilket Arbejde Tiltalte skulde have 150 Kr., der efter Jespersens Forklaring under Reassumtionsforhøret maa antages at være udbetalt ham sidst i Marts 1902. Tiltalte, der som Grund til, at han desuagtet under Eksekutionsforretningen opgav Vognen som sin Ejendom, har anført, at han mente, at det ikke gjorde saa nøje, da han haabede at kunne betale Fordringen inden der blev Spørgsmaal om at forauktionere Vognen, har da ogsaa senere udleveret denne i færdig Stand til Jespersen. Ved dette sit Forhold findes Tiltalte nu ikke at have paadraget sig noget Strafansvar overfor Udlægshaveren, men alene overfor Jespersen, i hvis Ret der ved Tiltaltes urigtige Opgivende gennem Udlæget gjordes Indgreb, og medens den indankede Dom har henført dette Forhold under Straffelovens § 253, jfr. § 46, maa det efter samtlige Omstændigheder henføres under bemeldte Lovs § 257, saaledes at Tiltalte, da Jespersen under Reassumtionsforhøret har erklæret, at han ikke har ønsket, at der rejstes offentlig Tiltale mod Tiltalte i Anledning af dette Forhold og at han vedblivende ikke nærer noget saadant Ønske, for saa vidt vil være at frifinde.

Hvad angaar den anden af de udlagte Vogne — Slagtervognen — er det oplyst, at Slagter Buchardt af Ballerup i Efteraaret 1901 havde bestilt en saadan Vogn hos Tiltalte for i alt 200 Kr., hvoraf han indtil Udgangen af Januar 1902 havde betalt Tiltalte kontant 32 Kr., og ved Levering af Kød ca. 50 Kr. Under Reassumtionsforhøret har Buchardt nu vel forklaret, at han fra det Tidspunkt, da han begyndte at betale Afdrag paa den bestilte Vogn, har betragtet sig og ikke Tiltalte som Ejer af den under Arbejde værende Vogn, idet han overfor Karetmageren skulde staa inde for, at denne fik Betaling for sit Arbejde paa den; men der findes dog at maatte gaas ud fra, at Tiltalte — som ogsaa af denne erkendt — paa Udlægets Tid var Ejer af den paagældende Vogn. Tiltalte har saaledes ved i Marts f. A., efter at Vognen var gjort færdig, at udlevere den til Buchardt og inkassere Restbeløbet for samme foretaget en uberettiget Disposition over udlagt Gods, som maa paadrage ham Strafansvar. Da det imidlertid af Sagen fremgaar, at Vognen senere ved Fogden af Buchardt er udleveret til Udlægshaveren, der saaledes intet Tab har lidt ved Tiltaltes Disposition, og det, skøndt Tiltalte har forklaret, at han godt vidste, at han handlede ulovligt ved at disponere som sket over Vognen, ikke af Udskriften af Eksekutionsforretningen fremgaar, at han udtrykkelig er bleven underrettet om Udlægets Retsvirkning eller gjort ansvarlig for Vognens Tilstedeblivelse, samt da hans Forklaring om, at han troede at kunne klare sin Skyld, inden der blev Spørgsmaal om Vognens Forauktionering, ikke tør forkastes, ligesom han endelig i det noget uklare Forhold overfor Buchardt kan have haft nogen Undskyldning for den skete Udlevering af Vognen, findes dette hans Forhold at kunne henføres under Straffelovens § 256, saaledes at den ham herfor ifaldne Straf vil være at bestemme til simpelt Fængsel i 8 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset for de ovennævnte Forhold efter Straffelovens § 253, jfr. til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

forandre, hvorhos den Tiltalte ved bemeldte Dom paalagte Erstatning af 200 Kr. til Slagter Buchardt i Anledning af, at denne har maattet udlevere Vognen, maa bortfalde, idet der ikke under nærværende Sag vil kunne tages Bestemmelse om saadan Erstatning.

Mandagen den 23 Marts.

Nr. 93. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Malermester **Oluf Severin Nielsen** (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Marts 1902: Tiltalte Oluf Nielsen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 September f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe hver 60 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Oluf Nielsen, der har Borgerskab som Malermester her i Staden, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven ved at have sidstafvigte Efteraar ved en Svend for Betaling udført Papirtapet-Opklæbning her i Staden, uagtet han ikke er i Besiddelse af Borgerskab som Tapetserer.

Tiltalte har erkendt, at han uden at have Tapetserer-Borgerskab har udført bemeldte Arbejde, men har hævdet, at hans Borgerskab som Malermester maa hjemle ham Beføjelse dertil.

Det saaledes rejste Spørgsmaal om Grænsen mellem to Haandværksfag skal ifølge Næringslovens § 19 afgøres »efter Lov og Sæd-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

vane«. Imidlertid ses der ikke at foreligge nogen Lovbestemmelse, der afgør Spørgsmaalet. Fremdeles kan det ikke være afgørende, at det i Vedtægterne om, hvad der i Kjøbenhavn skal anses for bunden Næring, lige siden Næringslovens Tid har været nævnt, at Virksomheden som Tapetserer var Genstand for særligt Borgerskab (siden 1863 dog kun i Forbindelse med Virksomheden som Sadelmager), dels fordi der i alt Fald tidligere, jfr. Plakat 4de Oktober 1843 og Plakat 3dje November 1845, ved Tapetserervirksomhed ikke synes særlig tænkt paa Papirtapet-Opklæbning, dels fordi det i de første efter Næringsloven udfærdigede Vedtægter om bunden Næring udtrykkelig udtales, at der ved disse »selvfølgelig intet er bestemt om Grænsen mellem de forskellige Haandværks Berettigelse«.

Da det nu endvidere efter det under Sagen oplyste maa antages, at den første Fremstilling af Papirtapet i alt Fald her i Landet skyldes Malere, idet disse først have malet Papir og derefter have opklæbet det af dem malede Papir, at det er paa Grundlag heraf, at der efterhaanden er opstaaet en selvstændig Tapetpapir-Fabrikation, hvilken dog har bevaret en vis Forbindelse med Malerprofessionen derved, at i alt Fald de fleste Tapetfabrikker her i Landet ere oprettede af Malermestre og stadig anvende Malersvende ved visse Dele af Fabrikationen, samt at kjøbenhavnske Malermestre i stort Omfang fra Tiden før Næringsloven til de seneste Aar, uden at løse Tapetserer-Borgerskab, upaatalt have udført Papirtapet-Opklæbning som en Del af deres Næring, findes der at maatte tilkomme enhver, der har løst Borgerskab som Maler, sædvanemæssig Beføjelse til Opsættelse af Papirtapet.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for det offentliges Tiltale, og Sagens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Tirsdagen den 24 Marts.

Nr. 119. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Rasmussen og **Kjerstine Marie Olesen**, Rasmussens Hustru (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri, sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 15 December 1902: Tiltalte Christen Rasmussen bør til Statskassen bøde 10 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Tiltalte Kjerstine Marie Olesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Aktionens Omkostninger — med Undtagelse af Omkostningerne ved den omhandlede i den kgl. viborgske Landsoverret den 1 September d. A. paakendte Sag — og derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 15 Kr. og til Defensor, Over-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

retssagfører Plenge, 12 Kr., udredes af Kjerstine Marie Olesen, dog at Christen Rasmussen in solidum med hende deraf bør tilsvare Omkostningerne ved Behandlingen for Politiretten af den Del af Sagen, som angaar de Tiltaltes Disposition over den hos dem udpantede Gris. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Januar 1902: De Tiltalte Christen Rasmussen og Kjerstine Marie Olesen bør hensættes i simpelt Fængsel, førstnævnte i 2 Dage og sidstnævnte i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Kjerstine Marie Olesen, dog at Tiltalte Christen Rasmussen in solidum med hende udreder en Tredjedel heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 Februar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at Sagens Genstand, for saa vidt angaar Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

For saa vidt angaar Tiltalen for Bedrageri, ville de Tiltalte være at frifinde, idet det, navnlig under Hensyn til, at det af dem nedsaltede Flæsk maa antages at have afgivet en fuldt ud tilstrækkelig Sikkerhed, findes betænkeligt at antage, at de have handlet i svigagtig Hensigt.

Derimod vil Tiltalte Rasmussens Hustru i Henhold til de under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, og vil det kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf.

Med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil der være at forholde som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Christen Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Kjerstine Marie Olesen, Rasmussens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen, 30 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af Tiltalte Rasmussens Hustru og med Halvdelen af det offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 3.**

Tirsdagen den 24 Marts.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Christen Rasmussen, der er født i Aaret 1851, og som bortset fra, at han under sin Militærtjeneste er straffet for en Disciplinærforseelse ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og hans Hustru, Kjerstine Marie Olesen, der er født i Aaret 1852, og som tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 19 Juni 1899 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 6 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt Tiltalen gaar ud paa Bedrageri, har Sagen allerede en Gang foreligget til Paakendelse for Overretten, ved hvis under 1 September f. A. afsagte Dom den imidlertid i Anledning af, at det ikke fremgik af Akten, at den i samme indlemmede Politiretsstævning var bleven forkyndt for de Tiltalte eller nogen paa deres Vegne, blev hjemvist til yderligere Behandling og Paakendelse ved Politiretten, hvorhos Omkostningerne ved Sagens Behandling for Overretten paalagdes det offentlige.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 21de April f. A. af vedkommende Sognefoged foretaget en Udpantningsforretning for resterende Skolemulkter til Beløb 11 Kr. 50 Øre og Forretningens Omkostninger hos Tiltalte Christen Rasmussen. Denne var ikke selv hjemme ved Forretningens Foretagelse, hvorimod hans Hustru, Medtiltalte Kjerstine Marie Olesen, blev truffen til Stede, og efter at Beløbet forgæves var afkrævet hende, blev der foretaget Udpantning i en de Tiltalte tilhørende, til en Værdi af 30 Kr. ansat Sogris, hvorpaa det blev tilkendegivet Hustruen, at hun og hendes Mand ikke maatte disponere over eller, som hun under Forhøret har forklaret, ikke maatte sælge Grisen. Ved de Tiltaltes egne med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser er det imidlertid godtgjort, at de, uanset det saaledes skete, og uagtet det Beløb, hvorfor der var gjort Udpantning, endnu ikke var betalt, have den 25de Maj forrige Aar slagtet Grisen og benyttet en Del af Flæsket, som det maa antages til en Værdi af omtrent 3 Kroner, til et hos dem den paafølgende Dag afholdt Gilde, medens Resten blev nedsaltet.

Om Grunden til, at Grisen blev slagtet, har Tiltalte Kjerstine Marie Olesen forklaret, at hun og hendes Mand i flere Dage ikke

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havde haft noget at give Grisen at æde, hvorom hun yderligere har afgivet den — for øvrigt ganske ubestyrkade og efter det oplyste usandsynlige — Forklaring, at de, uagtet de havde Penge til at købe Æden for, dog ikke havde kunnet faa saadan hos de handlende paa Stedet.

Tiltalte Christen Rasmussen har erkendt, at han, der samme Dag, Udpantningsforretningen var afholdt, af sin Hustru blev gjort bekendt med denne og med den skete Tilkendegivelse, vel indsaa, at det var ulovligt at disponere over Grisen paa den Maade, dette er sket, men han har tillige forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at unddrage sig Betalingen af det Beløb, for hvilket der var gjort Udpantning, da han vidste, at han bagefter med Lethed vilde kunne præstere det, og han har ogsaa senere under Sagens Gang betalt Beløbet. — Tiltalte Kjerstine Marie Olesen har derimod forklaret, at hun stod i den Formening, at de havde Ret til at slagte Grisen og spise Flæsket, naar de kun bag efter sørgede for at faa Pengene betalte, hvad hun vidste, at de meget godt kunde, og hun har ligesom sin Mand benægtet at have handlet i svigagtig Hensigt.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte Kjerstine Marie Olesen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 30 Oktober forrige Aar, da Sognefoged Niels Thorborg af Barrit og Politibetjent Christensen af Hornsyld indfandt sig paa hendes og hendes Mands Bopæl for efter Politimesterens Ordre at afhente et Faar, hvori der var foretaget Udpantning for resterende Skolemulkter, og som skulde sælges ved Auktion, forbød hun dem bestemt at sætte sig i Besiddelse af Faaret og nægtede godvillig at udlevere det, hvorhos hun laasede det inde i sit Køkken for at forhindre dem i at tage det med sig. De opgav da for den Gang deres Forehavende, men den 6 November næstefter indfandt de sig paa ny paa hendes Bopæl, denne Gang sammen med Politimesteren, og fandt da Faaret tøjret udenfor Huset, hvorimod der ingen var hjemme; efter Politimesterens Ordre blev Faaret af Sognefogden henbragt til en Gaard i Nærheden for senere at bringes til Sognefogdens Bopæl, hvor det skulde forblive, indtil en til Afholdelse den 11te samme Maaned berammet Auktion. Efter at Faaret var henbragt til den nævnte Gaard, indfandt Tiltalte sig her i en meget ophidset Tilstand, raabte og skreg til Sognefogden og Politibetjenten og beskyldte dem for at have stjaalet Faaret, noget, hvormed hun vedblev, uagtet Sognefogden gjorde hende opmærksom paa, at han havde handlet efter Politimesterens Ordre; efter hvad der maa antages, greb hun derhos, da Sognefogden vilde trække Faaret hjem med sig, fat i Tøjret for at forhindre ham heri, hvad dog ikke lykkedes for hende. Ifølge Tiltaltes Forklaring ansaa hun det ikke for lovligt, at Faaret var blevet bortbragt i hendes Fraværelse, og hun vil med sine fornævnte Beskyldninger ikke have ment andet, end at der var anvendt en ulovlig Fremgangsmaade imod hende

For det af de Tiltalte udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 257, Kjerstine Marie Olesen tillige efter dens §§ 100 og 101, og de af dem forskyldte Straffe findes efter Sagens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Christen Rasmussen til simpelt Fængsel i 2 Dage og for Tiltalte Kjerstine Marie Olesen til samme Art Fængsel i 8 Dage.

Nr. 118. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johannes Madsen Sønderlund (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 21 November 1902: Tiltalte Johannes Madsen Sønderlund bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Januar 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han efter samtlige foreliggende Omstændigheder være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Johannes Madsen Sønderlund bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Salomon 30 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Slagter Johannes Madsen Sønderlund, der er født den 18 April 1877, og som ikke ses tidligere at have været straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der efter Begæring af Sagfører Strandby i Vejle den 23 November 1901 hos Tiltalte, der den Gang

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

boede i Bredsten, afholdt en Arrestforretning, hvorved der til Sikkerhed for et Beløb, som Tiltalte ifølge Dom var N. P. Therkildsen af Greis skyldig som Restkøbesum for 2 Køer, og som med paaløbende Omkostninger under Forretningen opgjordes til 282 Kr. 44 Øre, dekreteredes Arrest dels i forskellige Tiltalte tilhørende Løsøreeffekter, hvorimellem en Hest og en tohjulet Kassevogn, dels i 19 udestaaende Smaafordringer, som Tiltalte havde paa forskellige Personer, og som tilsammen beløb sig til 68 Kr. 70 Øre. Den 16de December s. A. blev der ligeledes paa Begæring af Sagfører Strandby for ovennævnte Therkildsen foretaget en Udlægsforretning hos Tiltalte, hvorunder der for Therkildsens Tilgodehavende, som med yderligere paaløbende Omkostninger nu opgjordes til 343 Kr. 49 Øre, blev givet denne Udlæg henholdsvis til Forauktionering og Inkassation i de samme Genstande og udestaaende Fordringer, hvori der tidligere var bleven dekreteret Arrest. Da Tiltalte ikke dækkede det Beløb, hvorfor der saaledes var gjort Eksekution hos ham, blev der efter Strandbys Rekvisition, som det maa antages den 14 Januar f. A., afholdt en Tvangsauktion, hvorved den ovennævnte Hest blev bortsolgt for godt 50 Kr., hvorimod Forauktioneringen af de i øvrigt udlagte Effekter blev opsat til senere passende Lejlighed.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han i April Maaned f. A. ved en Byttehandel med Gaardmand Anders Eriksen har afhændet den ovennævnte under Udlæget indbefattede tohjulede Kassevogn, idet han som Vederlag fik en anden ringere Vogn og kontant 10 Kr., samt at han, til Dels efter Paakrav fra hans Side, har ladet sig betale 9 af de udlagte Fordringer til samlet Beløb af 29 Kr. 37 Øre.

Tiltalte, der efter det oplyste var personlig til Stede under den hos ham foretagne Arrestforretning, men ikke blev antruffen under den senere afholdte Udlægsforretning, har vedgaaet, at hans Vært, Slagtersvend Jens Sørensen, der var til Stede under sidstnævnte Forretning, har meddelt ham, hvad der da passerede, ligesom Tiltalte har erkendt, at han ved Møde paa vedkommende Herredskontor den 19 December 1901 blev gjort bekendt med Udlægsforretningens Betydning, samt at han herefter vidste, at de samme Ting, som vare »skrevne« ved Arrestforretningen, ligeledes vare »skrevne« under Eksekutionsforretningen, og at der tillige var gjort Udlæg i Fordringerne.

Tiltalte har yderligere med Hensyn til Dispositionen over Vognen forklaret, at hans Broder, Tjenestekarl Niels Madsen, der var beskikket til Kurator for Tiltalte, gav ham Lov til at sælge denne, og at han derfor troede, »at dette kunde gøre det«, ligesom Tiltalte med Hensyn til sin Inkassation af den ovennævnte Del af sine udestaaende Fordringer oprindelig har udsagt, at han ogsaa hertil havde Broderens Tilladelse, og i Forbindelse dermed har paastaaet, at han ikke har vidst, hvorvidt han har gjort sig skyldig i noget ulovligt.

Den af Tiltaltes fornævnte Broder afgivne Forklaring gaar ud paa, at han til Tiltalte har sagt, at denne godt kunde sælge Vognen til Anders Eriksen, hvorimod Niels Madsen ikke har villet kunne erindre, at han har givet Tiltalte Lov til at indkassere den ovenomtalte Del af hans udestaaende Fordringer, samt har gjort gældende, at han ikke har været paa det rene med, at der var gjort Arrest og Eksekution

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hos Tiltalte, idet denne havde sagt, at der kun var lagt Beslag paa hans Ting og disse tagne i Forvaring, men at de ikke vare »skrevne«, og Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte erkendt, idet han har tilføjet, at han maaske ikke fik nogen udtrykkelig Tilladelse af Broderen til at indkassere de udestaaende Fordringer.

Efter det oplyste have de arresterede og udlagte Genstande, som ikke ere blevne bortsolgte, beroet i et Lokale, som Tiltalte, forinden Arrestforretningen blev afholdt, selv havde lejet og betalt Lejeafgiften for, men ligesom denne Omstændighed, der under Sagen er bleven paaberaabt til Tiltaltes Fordel, ikke kan diskulpere ham, saaledes maa det samme blive Tilfældet med Hensyn til, at Tiltalte, hvis Ret efter Konkurslovens § 160 er reserveret ham saavel ved Arrestforretningen som under Udlægsforretningen, ikke overfor Forfølgningshaveren senere har gjort Brug af denne Ret, og idet derhos det i øvrigt foreliggende ej heller giver Føje til at antage, at Tiltalte — uanset, at han, som det maa forudsættes, ikke har opfyldt den over ham erhvervede Dom — skulde have troet sig berettiget til de af ham foretagne Dispositioner, er han for sit ommeldte Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 121. Højesteretssagfører Salomon

contra

Charles Liquory Bradly alias **Charles Legoria Perry**
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Løsgængeri.

Frederikssteds Politirets Dom af 18de November 1902: Charles Liquory Bradly alias Charles Legoria Perry bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12 December 1902: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa bør Arrestanten Charles Liquory Bradly alias Charles Legoria Perry og udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Liquory Bradly, ogsaa kaldet Charles Legoria Perry,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til Højesteretssagførerne Salomon og Dietrichson 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Liquory Bradly alias Charles Legoria Perry, der er født den 22de Januar 1881 og forhen ifølge Frederikssteds Politirets Dom af 3 April d. A. har været straffet med 8 Dages simpelt Fængsel for bedrageligt Forhold og ifølge samme Rets Dom af 15 August d. A. med 12 Dages Tvangsarbejde for 1ste Gang begaaet Løsgængeri, tiltales under nærværende fra Frederikssteds Politiret hertil indankede Sag for 2den Gang begaaet Løsgængeri, og er det ved hans egen med det øvrige oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 27 August d. A. til Frederikssteds Jurisdiktions Løsgænger-Protokol havde faaet Tilhold om at søge lovligt Erhverv samt give Møde paa Politikammeret hver Lørdag, 1ste Gang den 30 August, og godtgøre, at han ernærede sig paa lovlig Maade, alt under Trusel af Straf som for 2den Gang begaaet Løsgængeri, men at han havde været dette Tilhold overhørig, idet han kun havde meldt sig paa Politikammeret de to første Lørdage efter at Tilholdet var ham givet, ligesom han heller ikke i længere Tid havde haft fast Arbejde, men vil have ernæret sig ved tilfældigt Fiskeri.

For sit saaledes udviste Forhold findes Arrestanten i den indankede Dom i Henhold til Anordning 24de Oktober 1879 § 6 rettelig anset som for 2den Gang begaaet Løsgængeri med Straf af Tvangsarbejde i 60 Dage, og vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 26 Marts.

Nr. 104. Højesteretssagfører Salomon

contra

Forbedringshusfange **Oskar Andreas Johan Halvorsen**
(Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 16 Juli 1902: Arrestanten Oskar Andreas Johan Halvorsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerraad Esmann, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8de December 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 40 Kr. til den første og 30 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Udfærdigelsen og Benyttelsen af den i den indankede Dom omhandlede Kopi af et Svendebrev vil Tiltalte være at anse efter Analogien af Straffelovens § 270. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Jensen betaler Tiltalte Oskar Andreas Johan Halvorsen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Forbedringshusfange Oskar Andreas Johan Halvorsen for Tyveri og Bedrageri samt Falsk.

Tiltalte, der er født i Aaret 1874 og som af Profession er Sømand, har tidligere — foruden at han i Januar Maaned 1895 har afsonet en Bøde paa 20 Kr., som han inden et af Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Kriminalkamre havde vedtaget for Overtrædelse af Værnepligtslovgivningen at erlægge til bemeldte Rets Fattigkasse — været anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Juli 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 9 Marts 1895 efter Straffelovens § 253 og dens § 251, jfr. til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 24 Marts 1896 efter Straffelovens § 253 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brøg i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 26 September 1896 efter Straffelovens § 251, jfr. til Dels § 46, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17 November 1896 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 5 Oktober 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. til Dels § 46, efter dens §§ 251, 253 og 225 samt efter dens § 275, jfr. § 268, og i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, § 229 Nr. 4, dens §§ 251 og 253 samt dens § 275, jfr. § 268, lempet Tillægsstraf med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 27 Juni 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og § 225 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og ved samme Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar d. A. efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., og § 251 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter at Tiltalte under en mod ham som sigtet for Tyveri og Bedrageri i Januar Maaned d. A. i Aarhus indledet offentlig Undersøgelse af Politiet var foranlediget indlagt paa Kommnnehospitalet der Steds som lidende af venerisk Syge, og efter at han derpaa ved den af Aarhus Købstads Ekstraret den 23de Januar i Sagen afsagte Dom, som ovenmeldt, var bleven idømt Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, saa Tiltalte, der havde akviesceret ved Dommen, ved hvilken ligeledes det offentlige havde ladet det bero, men som endnu den 3dje April d. A. som Følge af sin Hospitalsindlæggelse ikke var bleven afleveret til Straffeanstalten, den nævnte Dags Aften ca. Kl. $10^1/_2$ Lejlighed til at undvige fra Hospitalet, idet han, der henlaa paa en Fællesstue og var gaaet til Sengs — som det maa antages — under Foregivende af at skulle paa Klosettet, stod ud af Sengen og gennem en uaflaaset Dør gik ud paa den til Stuen førende Gang, hvorfra han gennem en Jerngitterport, der efter Tiltaltes Forklaring var uaflaaset, naaede ud til Hospitalstrappen. Ifølge sin Forklaring forlod han allerede med det samme Aften syd paa afgaaende Tog Aarhus og rejste til Kjøbenhavn, og her opholdt han sig, indtil han den 18 April d. A. blev anholdt af Politiet, idet han dog tvende Gange vil have afbrudt Opholdet ved Rejser til Malmø og Lund.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han dels ovennævnte Aften forinden det lykkedes ham at undvige fra Hospitalet, dels under sit fornævnte Ophold i Kjøbenhavn har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

I—II. Da Tiltalte om Aftenen den 3 April, som ovenmeldt, var kommen ud paa den til hans Stue paa Aarhus Kommunehospital stødende Gang, gik han ind i en af de andre Hospitalsstuer og stjal her en Ring og et Lommeur med vedhængende Kæde, der laa frit fremme paa et Bord, samt et Beløb af 2 à 3 Kr., der laa i en uaflaaset Bordskuffe, hvorhos han paa en anden Stue stjal et ligeledes i en uaflaaset Bordskuffe liggende Beløb af 10 Kr., der maa antages at have tilhørt en paa Hospitalet indlagt norsk Sømand Gjesser, medens de ved det førstommeldte Tyveri stjaalne Penge og Genstande tilhørte Garversvend Hjalmar Mortensen. Derefter gik Tiltalte, der, da en anden Patient, Sømand Søren Knoth, nævnte Dags Eftermiddag var bleven indlagt paa Hospitalet, havde været behjælpelig med hans Omklædning, der foregik i Hospitalets Badeværelse, ned i dette Værelse og stjal her de af Knoth ved hans Indlæggelse medbragte, ham tilhørende Klæder — nemlig et Sæt Tøj, et Par Seler, et Par Strømper, et Par Underbenklæder og en Sportskjorte samt, som det maa antages, et Silketørklæde — som Tiltalte vidste vare forblevne i Badeværelset, hvorhos han endvidere stjal en der hængende, fornævnte Hjalmar Mortensen tilhørende Hat. Af de paa Hospitalet — til hvis fornævnte Rum Tiltalte maa antages at have haft uhindret Adgang — saaledes stjaalne Genstande pantsatte han den 9de April den Hjalmar Mortensen frastjaalne Ring — i Forbindelse med et Armbaand — hos en Pantelaaner i Kjøbenhavn for tilsammen 1 Kr. 50 Øre. Medens Tiltalte derhos har forklaret, at han har pantsat Lommeuret med Kæde og det Søren Knoth frastjaalne Sæt Klæder under sine ovenommeldte Ophold i Malmø og Lund for i alt 8 à 10 Kroner, i hvilken sidste

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

By han endvidere vil have efterladt den Hjalmar Mortensen frastjaalne Hat, har han erklæret ikke at kunne give nærmere Oplysning om, hvor de øvrige paa Hospitalet stjaalne Beklædningsgenstande ere blevne af.

III. Da Tiltalte den 4 April var til Stede i en Beværtning paa Solitudevej, anmodede han den der ansatte Kellner Georg Rasmussen om at laane dennes der beroende Vinteroverfrakke, medens han besørgede et Ærinde i Byen, hvad Rasmussen gav Tilladelse til, idet han omtalte, at han kun benyttede denne Frakke, der var gammel og brugt, naar han Morgen og Aften gik til og fra sit Arbejde. Tiltalte, der havde faaet at vide, hvor Rasmussen boede, henvendte sig derefter, iført Frakken, paa den opgivne, i Husumgade liggende Bopæl, hvor han overfor Rasmussens Hustru, hvem han traf hjemme, foregav, at han havde faaet Rasmussens Tilladelse til at laane dennes nye Vinteroverfrakke og hans Paraply, medens han gik til en Begravelse, hvilke Genstande Rasmussens Hustru derefter udleverede ham. Tiltalte, der har erkendt, at han ikke havde til Hensigt at tilbagelevere disse, pantsatte samme Dag den nye Frakke hos en Pantelaaner i Kjøbenhavn for 15 Kr., medens den gamle Frakke og Paraplyen ifølge hans Forklaring blev pantsat af ham i en Beværtning i Malmø for tilsammen 3 Kr.

IV. Den 9 April indlogerede Tiltalte sig hos Enken Marie Herrestrup i Viborggade for en ugentlig Leje af $2^1/_2$ Kr., idet han til hende udtalte, at hun ikke behøvede at være bange for ikke at faa Lejen, da han havde godt Arbejde hos Burmeister & Wain, og at hun kunde faa hans Daabsattest i Pant for Lejen. Han udleverede hende derpaa en Daabsattest, som han ifølge sin Forklaring havde stjaalet paa Hospitalet i Aarhus, hvilken Attest, der lød paa Navnet Oskar Martin Sofus Olsen, han dog senere fik hende til at tilbagelevere sig. Den 12 April, da Tiltalte foruden Betaling for Logis var bleven bemeldte Enke 2 Kr. skyldig for Kost, forlod han imidlertid Logiset uden at meddele hende noget og, som han har erkendt, uden Hensigt til at betale, hvad han saaledes var bleven hende skyldig, idet han hos hende efterlod noget Kravetøj.

Samme Dag Tiltalte saaledes forlod sit Logis hos Enken Herrestrup, henvendte han sig paa Blegdamsvej Nr. 20, i hvilken Ejendom han havde faaet at vide, at hendes Datter, Detailhandlerske Hanne Fich, boede, og anmodede bemeldte Detailhandlerske om at udbetale sig et Beløb, som det maa antages, af 6 Kr. til hendes Moder, idet han i Strid med Sandheden foregav at være sendt af denne og foreviste Nøglen til hendes Lejlighed, som han havde beholdt, samt idet han, der havde den nedenfor under VI ommeldte Boreskralde og Skraldevinkel med sig, anmodede om, at disse Genstande maatte blive staaende, indtil han kom igen med Pengene. Tiltalte, der har udsagt, at han medbragte Værktøjet og fremkom med denne Anmodning, fordi han antog, at han lettere vilde faa Pengene, naar Detailhandlersken saa, at han havde Værktøj i Hænde og han lod dette henstaa hos hende, fik ogsaa af hende udbetalt 5 Kr. 82 Øre; han har erkendt, at han ikke havde til Hensigt at tilbagebetale det modtagne Beløb, hvad han ikke heller har gjort. Enken Herrestrup har henholds-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

vis paa sine egne og paa sin Datters Vegne begæret Tiltalte straffet for de af ham saaledes udviste Forhold.

V. Den 12 April gik Tiltalte — som han har tilstaaet — i tyvagtig Hensigt ind i et Værelse i en under Opførelse værende Bygning i Marstalsgade og stjal her en Snedkersvend Laurits Hansen tilhørende Vinteroverfrakke, der laa frit fremme i Værelset, til hvilket der var uhindret Adgang. Frakken, som Tiltalte efterlod i en paa Strandboulevarden beliggende Beværtning, hvor han, efter hvad han der Steds fortalte, senere vilde komme og hente den, maa imidlertid efter det foreliggende antages at have været værdiløs.

VI. Samme Dags Morgen indfandt Tiltalte sig hos Smedemester Harald August Hansen paa Nordre Frihavnsvej og anmodede denne om at laane sig et Bor til en Boreskralde, som Tiltalte havde med, samt en Skraldevinkel, idet han foregav, at han, der arbejdede hos Burmeister & Wain i Frihavnen, netop skulde bruge de nævnte Genstande, som han ikke havde faaet med fra sit Værksted. Tiltalte fik ogsaa de ønskede Genstande udleverede af Hansen, der fæstede Lid til hans Foregivende, men Tiltalte, der lovede at bringe dem tilbage i Løbet af Eftermiddagen, har erkendt, at det ikke var hans Hensigt at tilbagelevere dem. Medens Tiltalte i den ommeldte Anledning opholdt sig hos Smedemester Hansen, saa han derhos Lejlighed til at stjæle en Rørtang og en Mejsel, hvilke Genstande ligeledes tilhørte Hansen og laa frit fremme i hans Værksted.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte havde faaet den Boreskralde, som han, som meldt, havde med, da han henvendte sig til Hansen, udleveret til Laans af Smedemester J. P. Nielsen i Øresundsgade ved ligeledes overfor denne at foregive, at han arbejdede hos Burmeister & Wain, og at han havde øjeblikkelig Brug for Skralden. Tiltalte har imidlertid erkendt, at han, da han laante den, ikke havde til Hensigt at tilbagelevere den, medens han, efter hvad han har tilføjet, paa den anden Side ikke tænkte over, hvad han vilde med den.

Af de nævnte Genstande blev Rørtangen af Tiltalte ligeledes ladet tilbage i den oven ommeldte Beværtning paa Strandboulevarden, og Boreskralden og Skraldevinklen, som meldt, efterladt hos ovennævnte Hanne Fich; medens han derhos lod Mejslen blive liggende i en Overfrakke, som han, som nedenfor under VII ommeldt, hængte fra sig i en Beværtning i Toldbodgade, beholdt han Boret, hvilket han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af.

VII. Ligeledes den 12 April om Eftermiddagen stjal Tiltalte fra et Værelse i den under V ommeldte Ejendom i Marstalsgade endnu en Overfrakke, der hang frit fremme paa Væggen i Værelset, og som tilhørte Snedker Niels Sørensen. Efter Opfordring af Tiltalte, der — som han har tilstaaet — i tyvagtig Hensigt indfandt sig i Værelset, hvor Niels Sørensen stod og arbejdede, fulgte denne og en Arbejdskammerat af ham med Tiltalte over i en nærliggende Beværtning, hvor de indtoge nogle Forfriskninger, og medens de sade her, spurgte Tiltalte, efter at have forlangt endnu »en Omgang«, om Udgangen til Gaarden, hvorefter han gik tilbage til Ejendommen og stjal Frakken, hvilket Tyveri det, efter hvad Tiltalte har paastaaet, dog først faldt ham ind at begaa, da han sad i Beværtningen.

Senere paa Dagen — som det maa antages hen imod Aften —

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

indfandt Tiltalte sig i en anden, i Toldbodgade beliggende Beværtning »Fyen«, og da han her saa Arbejdsmand Christen Madsen hænge sin Overfrakke ud i Beværtningens Køkken, rejste han sig straks og gik ligeledes ud i Køkkenet, hvor han afførte sig den fra Niels Sørensen stjaalne Overfrakke, som han havde været iført, og hængte denne — i hvilken den oven ommeldte fra Smedemester Hansen stjaalne Mejsel beroede — op ved Siden af Madsens. Efter at Tiltalte derpaa havde indtaget en Forfriskning i Beværtningen, gik han atter ud i Køkkenet, hvor han tog Madsens Overfrakke og fjernede sig gennem Beværtningen med denne, som han havde indpakket i en Oliekappe, medens han lod Niels Sørensens, som det efter det foreliggende maa antages langt ringere Frakke blive tilbage i Køkkenet.

Den Christen Madsen saaledes frastjaalne Overfrakke blev af Tiltalte samme Dag pantsat hos en Pantelaaner i Kjøbenhavn for 12 Kr., af hvilket Beløb han vil have anvendt 2 Kr. til at købe en Ring for, som han derefter den 16de s. M. pantsatte hos en anden Pantelaaner der Steds for 1 Kr.

VIII. Den 12te eller 13de April var Tiltalte til Stede i Gæstgiver Marius Larsens Beværtning i Ryesgade, og da han efter at have været ude i Gaarden paa Tilbagevejen fra denne til Beværtningslokalet passerede en Korridor, hvortil der var uhindret Adgang, stjal han en i Korridoren hængende, bemeldte Larsen tilhørende Jakke og Vest, hvorefter han straks med det stjaalne gemt under sin Frakke forlod Beværtningen ad den ud til Gaden førende Dør. De ommeldte to Klædningsstykker pantsatte han den 15 April hos en Pantelaaner i Kjøbenhavn for 5 Kr.

IX. Den 15de April om Eftermiddagen, da Tiltalte sad sammen med Telefonarbejder Reykdahl i en Beværtning paa Hjørnet af Viborggade og Østerbrogade, tilvendte han sig den Reykdahl tilhørende Uniformskasket, idet han et Øjeblik, da Reykdahl, der havde givet ham Tilladelse til at prøve Kasketten, havde sin Opmærksomhed henvendt andet Steds, uden Reykdahls Tilladelse og i den Hensigt at tilegne sig den gik bort med Kasketten, medens han lod sin egen blive tilbage. En af de nærmest følgende Dage indfandt Tiltalte sig med den ommeldte Uniformskasket i en Beværtning i Prinsessegade, hvor han ved sin Bortgang lod den blive tilbage, og hvor det, efter hvad han har udsagt, var hans Hensigt senere at afhente den.

X. Samme Dag indfandt Tiltalte sig hos Skomager Christian Madsen paa Nordre Frihavnsvej, iført en Hægtestøvle paa den ene Fod og en ituskaaren Morgensko paa den anden Fod, og idet han foregav, at han havde faaet sin Fod beskadiget ude paa Holmen, og at han derfor ikke kunde gaa med Støvler, formaaede han Madsen til paa Kredit at udlevere ham et Par blomstrede Morgensko, der skulde koste 3 Kr. Det blev aftalt, at Madsen skulde aflevere Hægtestøvlen og den gamle Morgensko, som Tiltalte lod blive tilbage hos ham, paa et af Tiltalte nærmere betegnet Sted i Kjøbenhavn, der af Tiltalte var blevet opgivet Madsen som hans Logis, og at denne ved samme Lejlighed, uanset om Tiltalte var hjemme eller ej, skulde faa Betaling for Morgenskoene, men Tiltalte har erkendt, at han, der ikke længere boede i det af ham opgivne Logis, har ladet sig disse udlevere uden Hensigt til at betale dem. De ommeldte Sko vil Tiltalte have efterladt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i en Skomagerforretning i Møntergade, hvor han købte de Sko, han ved sin Anholdelse var iført, men Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til nærmere at paavise den paagældende Forretning, og Skoene ere ikke bragte til Stede under Sagen. Madsen har begært Tiltalte straffet for det af ham udviste Forhold.

XI. Den 16de April indfandt Tiltalte, der tilfældigt havde hørt, hvor Telefonarbejder August Bruun arbejdede, og hvor han boede, sig paa dennes Bopæl i Jacob Holmbladsgade, og foregav usandfærdigt overfor Bruuns Hustru, hvem han traf hjemme, at han af hendes Mand havde faaet Tilladelse til at laane hans Overfrakke en Dags Tid. Bruuns Hustru udleverede ham ogsaa Frakken, som han samme Dag hos en Pantelaaner i Kjøbenhavn pantsatte for 3 Kr.

XII. Tiltalte der den 16 April havde indlogeret sig i et Værelse i Dronningensgade Nr. 45, 1ste Sal, paa Christianshavn, stjal den følgende Dags Morgen fra et i Værelset staaende uaflaaset Klædeskab en Vinteroverfrakke — hvori beroede en Visitkortmappe, en Notitsbog og en Urkæde — et Par Benklæder, en Vest og et Par Snørestøvler, hvilke Genstandn tilhørte Skibsbyggerlærling Olaf Harald Nielsen, med hvem Tiltalte delte bemeldte Logis. Tiltalte, der beholdt Benklæderne og Vesten, hvilke Klædningsstykker han ved sin Anholdelse var iført, ligesom han ogsaa fandtes i Besiddelse af de nævnte Smaagenstande, pantsatte derimod Overfrakken og Støvlerne hos tvende Pantelaanere i Kjøbenhavn for henholdsvis 15 Kr. og 5 Kr.

XIII. Medens Tiltalte — som det maa antages — Dagen før sin Anholdelse logerede i et Værelse i en af Anna Lauritsen beboet Lejlighed i Dronningens Tværgade, stjal han et Par, bemeldte Anna Lauritsen tilhørende Damestøvler, der beroede frit fremme i Lejlighedens Køkken, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang. Tiltalte, der ved sin Anholdelse var i Besiddelse af den til Logiset hørende Nøgler, som han — efter hvad han har paastaaet ved en Forglemmelse — havde undladt at tilbagelevere, da han forlod Logiset, pantsatte den følgende Dag Støvlerne i Forbindelse med en Ring i en Pantelaanerforretning i Kjøbenhavn for tilsammen 4 Kr.

XIV. Endelig stjal Tiltalte en Dag under sit tidt ommeldte Ophold i Kjøbenhavn i April Maaned d. A. paa Hotel »Scandia«, hvor han, som han har forklaret, vilde besøge en bekendt, fra et Værelse, som han passerede og hvis Dør ud til Gangen stod aaben, 2 Flipper, 1 Par Manchetter, 1 Kravebryst, 1 Slips og 2 smaa Kraveknapper samt en Sportshue, hvilke Genstande, der laa frit fremme i Værelset, og som tilhørte Hotellets Portier Niels Nielsen, Tiltalte, efter hvad han har paastaaet, senere har kastet bort.

Ved de ommeldte hos forskellige Pantelaanere i Kjøbenhavn foretagne Pantsætninger opgav Tiltalte hver Gang et fremmed Navn, i de fleste Tilfælde Navnet Olsen.

De Klædningsstykker og øvrige Genstande, som Tiltalte under de ovenanførte Omstændigheder ulovligt har tilvendt sig, har ifølge Sagens Oplysninger haft en Værdi af, som det maa antages, i alt ca. 215 Kroner. De af disse Genstande, som efter det oven bemærkede af Tiltalte ere blevne pantsatte i Kjøbenhavn eller der Steds af ham ere blevne efterladte i Beværtninger eller hos private, ere, for saa vidt intet andet er bemærket, bragte til Stede under Sagen og tilbage-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

leverede til de paagældende Ejermænd, ligesom ogsaa de ovenfor under VI, XII og XIII ommeldte, ved Tiltaltes Anholdelse i hans Besiddelse værende Genstande ere blevne tilbageleverede til de respektive Ejere af disse.

Ved sin Anholdelse fandtes Tiltalte yderligere i Besiddelse af et Cigarfoderal og en Bog samt to Nøgler, som havde beroet i nogle af de oven ommeldte Overfrakker, da han tilvendte sig dem, hvilke Genstande, der ligeledes ere blevne udleverede de paagældende i Forbindelse med Frakkerne, imidlertid efter det oplyste maa antages at have været uden Værdi. De ovenfor under I—II og IV ommeldte kontante Beløb af tilsammen ca. 18 Kr. saavel som de ved samtlige oven ommeldte Pantsætninger indvundne Laanesummer maa Tiltalte antages at have brugt med Undtagelse af et Beløb af 1 Kr. 72 Øre, hvoraf han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, hvilket Beløb, der ifølge hans Forklaring hidrørte fra de under XII omhandlede Pantsætninger, er blevet udleveret de under dette Nummer ommeldte tvende Pantelaanere.

Det maa paa samme Maade anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte under tvende Ophold i Kjøbenhavn i Maj Maaned 1900 og i November Maaned f. A. har gjort sig skyldig i følgende Forhold, om hvilke der først under nærværende Sag er tilvejebragt Oplysning, og som saaledes ikke have kunnet inddrages under de tvende sidste af de mod Tiltalte anlagte Straffesager.

1. En Dag i Maj Maaned 1900 formaaede Tiltalte en paa Christianshavn boende Marskandiserske Rasmine Petersen, hos hvem han købte et Par Benklæder, en Bomuldsskjorte, en Uldtrøje og et Par Underbenklæder for i alt ca. 10 Kr., til at kreditere ham Beløbet, idet han usandfærdigt foregav, at han den følgende Dag skulde afmønstres og da vilde faa Penge. Tiltalte undlod imidlertid at betale de nævnte Bdklædningsgenstande, og disse, af hvilke han pantsatte Benklæderne for 3 Kr. til en Værtshusholder paa Christianshavn, der derefter brugte dem, medens han selv beholdt og brugte de andre Stykker, maa antages at være forbrugte ved Slid. Bemeldte Marskandiserske har begæret Tiltalte straffet for det ommeldte Forhold.

2. Da Tiltalte ved samme Tid hos Indehaveren af en anden Marskandiserforretning i Kjøbenhavn, Martin Jacobsen, købte et Par Sko og en Kasket for tilsammen — som det maa antages — 7 Kr., foregav han overfor Jacobsen i Strid med Sandheden, at han var forhyret med en engelsk Damper, hvorhos han til ham afleverede et for hans Fader, der er Skibstømrer, i sin Tid af dennes Mester udfærdiget Svendebrev, som Tiltalte maa antages at have laant af sin Fader, samt en som »Copie« betegnet Afskrift af samme, og i Tillid til, at Indholdet af disse Papirer var rigtigt, og at de angik Tiltalte, udleverede Jacobsen Tiltalte de ommeldte Genstande og krediterede ham Beløbet, hvilket Tiltalte — der, som det maa antages, efterlod et Par gule Sko hos Jacobsen — imidlertid undlod at betale, men, efter hvad han har paastaaet, ikke havde til Hensigt at bedrage ham for. Ingen af de ommeldte Genstande er bragt til Stede under Sagen.

Paa det ommeldte Svendebrev, der er bragt til Stede under Sagen, og som maa antages at være udfærdiget i Aaret 1862 eller i alt Fald et andet Aar i Tredserne, den 16 April, ses Dateringen at være ma-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kuleret, idet Aarstallet er afrevet. Tiltalte, der har erklæret ikke at kunne huske, om Afrivningen er foretaget af ham, men at Aarstallet ikke manglede, da han modtog Dokumentet af sin Fader, har erkendt, at han, da han paa en Skrivestue i Kjøbenhavn lod den ommeldte Kopi af Svendebrevet udfærdige, her opgav, at Aarstallet i Originalens Datering, som den Gang manglede, var 1894, idet han vilde give Dokumentet Udseende af at angaa ham selv, og i Henhold til dette hans Opgivende blev Dateringen i Kopien anført som værende den 16 April 1894, men Tiltalte findes dog ikke herved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil hunne henføres under Straffelovens Bestemmelser om Dokumentfalsk.

3. Den 26 Maj 1900 indfandt Tiltalte sig i nu afdøde Slagtermester Meyer Engels Butik paa Nordre Frihavnsvej, og idet han i Strid med Sandheden foregav at være Hovmester paa et i Frihavnen liggende Skib »Flandria«, bestilte han for 11 à 12 Kr. Kød, der om Eftermiddagen skulde leveres om Bord i Skibet til Brug for samme. Tiltalte fjernede sig derefter, men kom kort efter tilbage med nogle Grøntsager, som han havde købt i en nærliggende Forretning, og anmodede om, at disse maatte blive bragte ud til Skibet tillige med Kødet. Efter derpaa at være gaaet ud af Slagterbutiken vendte han straks tilbage og anmodede Meyer Engels Hustru, der paa dette Tidspunkt passede Forretningen, om at laane sig 4 Kr., da hans Penge vare slupne op, og han endnu havde nogle Indkøb at gøre. Tiltalte, der lovede, at Pengene skulde blive tilbagebetalte, naar Kødet blev betalt, fik derefter af Engels Hustru det ønskede Laan af 4 Kr., som han undlod at tilbagebetale.

4. Fiskehandler Albert Steen Jensen i Kjøbenhavn fik Tiltalte ved samme Tid under lignende Omstændigheder til at yde sig et Laan af 5 Kr., idet han under Foregivende af, at han var forhyret med et ved Larsens Plads liggende Dampskib, paa hvilket hans Onkel var Hovmester, bestilte en Del Rødspætter hos Jensen til Brug for Skibet og derefter anmodede ham om det ommeldte Laan, som skulde blive tilbagebetalt ved Leveringen af Fisken. Tiltalte undlod imidlertid at tilbagebetale Laanet.

5. Tiltalte, der i Maj Maaned 1900 af den danske Konsul i Flensborg havde faaet et kontant Laan af 7 Rmk. 25 Pf., i hvilken Anledning Konsulen havde udfyldt en paa dette Beløb lydende og med hans Adresse forsynet tysk Postanvisningsblanket, som Tiltalte skulde benytte ved Laanets Tilbagesendelse, henvendte sig en Dag i den sidste Uge af Maj Maaned 1900 til en Kellner i en Beværtning paa Christianshavn, Martin Jensen, og opnaaede ved at levere Jensen Blanketten og foregive, at denne var en ham tilhørende Anvisning paa et Beløb af 7 Rmk. 25 Pf., af Jensen et kontant Laan af 5 Kr. Da Tiltalte nogle Dage senere atter indfandt sig i Beværtningen, og Jensen, der havde Formodning om, at Anvisningen var »falsk«, krævede Laanet tilbagebetalt, leverede Tiltalte ham som Sikkerhed for samme en Ring, som Tiltalte, efter hvad han har forklaret, havde købt for 2 Kr., idet han overfor Jensen usandfærdigt foregav, at Ringen var af Guld. Tiltalte undlod ligeledes at tilbagebetale dette Laan, hvad han dog har paastaaet at have haft til Hensigt.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

6. Det maa endvidere anses tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte, der en Dag i November Maaned f. A. i en Beværtning i Lille Strandstræde havde laant en Paraply af den der tilstedeværende Baadsmand Hans Peter Hæsken, undlod at tilbagelevere Paraplyen, hvilken han derimod ifølge sin Forklaring nogle Dage senere, da han med Dampskibet »Ficaria« rejste til Newcastle, uden Ejerens Tilladelse solgte til en engelsk Medpassager i Forbindelse med et ham tilhørende Par Sko, hvorfor han vil have faaet i alt 9 Kr. Den ommeldte Paraply, der maa antages at have haft en Værdi af 6 Kr., er ikke bragt til Stede under Sagen. Det ved Salget af samme indvundne Beløb saavel som de under 3—5 ommeldte Laans Beløb maa Tiltalte antages at have forbrugt.

7. Det er endelig oplyst, at Tiltalte, da han — som det maa antages — ligeledes i November Maaned forrige Aar i en Beværtning i Slotsholmsgade sad sammen med Rorsbetjent Nikolaj Valdemar Zwinge, hvem han havde budt ind i Beværtningen paa »en Genstand«, og Zwinge havde lagt sin Uniformskasket fra sig paa et Bord, satte Kasketten paa Hovedet og gik, idet han foregav at skulle besørge et naturligt Ærinde, ud i Gaarden. Herfra gik imidlertid Tiltalte, der havde efterladt sin Hat i Beværtningen, uden Zwinges Tilladelse bort med Kasketten. Denne, der maa antages at have haft en Værdi af 5 Kr., har han ifølge sin Forklaring senere bortkastet eller forlagt.

Tiltalte har endvidere forklaret, at han — foruden i tvende Tyverier i Malmø — har under sit ovenommeldte Ophold i Kjøbenhavn i April Maaned d. A. gjort sig skyldig i Tyverier af en Oliekappe, en Overfrakke, en Stortrøje samt en Paraply, men da hans Forklaringer i saa Henseende ikke ere bestyrkede ved det under Sagen oplyste, vil der intet Hensyn kunne tages til bemeldte Forklaringer, hvilke han i øvrigt atter har tilbagekaldt.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, men der er i saa Henseende intet oplyst, der kunde lade formode, at de oven ommeldte Forbrydelser ere forøvede i en Tilstand, der udelukker fuld Tilregnelighed.

Ingen af de oven ommeldte, af Tiltalte bestjaalne eller besvegne Personer har nedlagt Paastand om hos ham at tilkendes Erstatning, der for næsten alles Vedkommende udtrykkeligt er frafaldet.

Medens det ovenfor under V ommeldte Forhold ikke vil kunne tilregnes Tiltalte til Straf, vil han for de øvrige oven ommeldte Forhold være at anse dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels efter dens §§ 251, 253 og 257, til Dels sammenholdt med § 64, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil herefter være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 117. Højesteretssagfører Lunn

contra

Dorthea Marie Larsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Februar 1903: Arrestantinden Dorthea Marie Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Prokurator Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Dorthea Marie Larsen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Dorthea Marie Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 22de Marts 1856 og senest anset ved Højesterets Dom af 10 Oktober 1898 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

I Efteraaret 1901 har der derhos ved et af Rettens Kriminalkamre været indledet en Undersøgelse mod Arrestantinden for Tyveri, som imidlertid sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Juli 1902 anmeldte Købmand Ludvig Adolf Aagaard, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrud i hans Forretningslokale paa Østergade Nr. 15, og at der ved denne Lejlighed bl. a. var frastjaalet ham en stor Del Parfumer, Svampe, Æsker med Sæbe og forskellige andre Toiletgenstande.

Færdig fra Trykkeriet den 8 April 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 4.**

Torsdagen den 26 Marts.

Efter at Aagaard nogle Dage senere havde henledet Mistanken for dette Tyveri paa Arrestantinden, der siden April Maaned f. A. havde haft Arbejde som Rengøringskone i nævnte Forretning, blev hun den 31 Juli f. A. anholdt.

Ved den i denne Anledning foretagne Visitation i Arrestantindens Hjem forefandtes 2 Svampe, nogle Sæber, nogle Flasker Parfume og andre Toiletsager, og ved en næste Dag foretagen yderligere Undersøgelse fandtes der gemt i Stegeovnen i Arrestantindens Komfur en Del forskellige Genstande af samme Art, samt henstaaende paa et til Lejligheden hørende Loftskammer en Kurv, indeholdende 6 Vaskesvampe.

Endelig indleveredes samme Dag og paafølgende Dag til Politiet af 3 af Arrestantindens kvindelige bekendte 2 Svampenæt, 2 Svampe, 1 Haarbørste, 1 Flaske Parfume og 1 Frotterklud, om hvilke de paagældende forklarede, at de dels havde faaet dem forærende af Arrestantinden, dels afkøbt hende dem.

Om disse Genstande har Aagaard og hans Ekspeditrice Anna Kirstine Malmkvist, uimodsagt af Arrestantinden, forklaret, at han i sin Forretning fører Svampe som de 8 i Arrestantindens Hjem forefundne, uden at de dog med Sikkerhed have kunnet genkende disse som ham frakomne; om alle de øvrige Koster maa det derimod ved Arrestantindens Erkendelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste anses for godtgjort, at de hidrøre fra en af Aagaards tvende Forretninger, Østergade 15 eller Frederiksborggade 41.

Medens der nu under Sagen intet findes oplyst til Bestyrkelse af, at Arrestantinden har begaaet eller været meddelagtig i det nævnte Indbrudstyveri, sigtes hun derimod for under sit Arbejde, Tid efter anden, at have frastjaalet Aagaard de ovennævnte, til Dels i hendes Besiddelse forefundne Genstande.

Om sin Adkomst til disse har Arrestantinden afgivet flere forskellige og indbyrdes modstridende Forklaringer, af hvilke den seneste gaar ud paa, at nogle af disse Sager har hun købt i Aagaards tvende Forretninger, medens nogle ere blevne hende forærede af hans ovennævnte Ekspeditrice. Resten derimod tilhører for Størstedelen en Meta Hansen, om hvem Arrestantinden har forklaret, at hun, der var en mangeaarig bekendt af Arrestantinden og jævnlig kom til denne, i April Maaned f. A. afrejste til Amerika og ved sin Afrejse efterlod en Del forskellige nye Toiletgenstande af ovennævnte Art, som hun ikke

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

selv kunde medtage paa Rejsen, men som hun bad Arrestantinden opbevare for hende og senere eftersende til hende.

Mindst 1 Maaned efter Metas Afrejse modtog Arrestantinden imidlertid en Kuffert fra hende, indeholdende en Seddel med hendes Adresse: »Meta Hansen, Minesota« og med Anmodning om i denne at tilstille hende bemeldte Effekter.

I denne Kuffert vil Arrestantinden derefter hos en nu afdød Rullekone, Md. Olsen, have nedpakket en Del af de Meta tilhørende Sager og derefter have afsendt Kufferten efter den opgivne Adresse pr. Jernbane, uden at hun vil kunne huske, hvor her i Byen den blev indleveret, og efter at have betalt Fragten — hvis Størrelse hun heller ikke erindrer — af et Beløb af 25 Doll., som i dette Øjemed blev hende bragt af Metas Søster, om hvem Arrestantinden i øvrigt har erklæret sig ude af Stand til at meddele nogen som helst Oplysning. De øvrige Meta tilhørende Sager, som Arrestantinden ikke vil have kunnet finde Plads til i Kufferten, har Arrestantinden Tid efter anden hjembragt fra Md. Olsens Rullekælder, hvorhen hun først vil have bragt dem for at afsende dem til Meta, og, naar hun har gemt en Del af dem i sin Stegeovn, har Arrestantinden som Grund hertil angivet, at hun frygtede for, at Metas nævnte Søster i Arrestantindens Fraværelse skulde indfinde sig i hendes Hjem og der sætte sig i Besiddelse af dem.

Hvad nu først angaar Arrestantindens Forklaring om sin Adkomst til de Genstande, som hun angiver at have købt eller faaet forærende, er der vel oplyst forskellige Omstændigheder, der gør det sandsynligt, at Arrestantinden har erhvervet dem paa ulovlig Maade, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det dog betænkeligt at forkaste Arrestantindens herom afgivne Forklaring, hvorfor der for saa vidt vil være at tillægge hende Frifindelse.

Hvad derimod angaar Arrestantindens øvrige Forklaringer, navnlig hendes Anbringende om hendes Forhold til Meta Hansen, bemærkes, at det, uagtet der har været foretaget gentagne Eftersøgninger af denne paa Grundlag af de af Arrestantinden givne Anvisninger, ikke har været muligt at finde noget som helst Spor af hende.

Dernæst har Arrestantindens Datter Laura Frederikke Jensen, der fra 2 Maj f. A. har været til Huse hos Arrestantinden, Caroline Vilhelmine Andreasen, Olsens Hustru, og dennes Datter Julie Olsen, der i en Række af Aar har kendt Arrestantinden og siden Marts Maaned f. A. jævnlig har til*) denne, samt ovennævnte Rullekone, Md. Olsens Datter, Agda Amalie Nelly Olsen, Knudsens Hustru, denne sidste under Ed, overensstemmende forklaret, at de ingensinde har set Meta Hansen eller hørt hende nævne af Arrestantinden. Rigtigheden heraf er for de 3 første Vidners Vedkommende erkendt af Arrestantinden, der herfor kun har anført den Grund, at hun ikke vilde have, at disse skulde vide noget om Meta.

Ovennævnte Agda Knudsen har derhos ligeledes edeligen forklaret, at hun, der indtil sin Moders Død daglig kom til hende, og som besad Moderens fulde Fortrolighed, bestemt har udtalt,**) at en Person

*) Skal formentlig være »tilset«.
**) Skal formentlig være »kan udtale.«

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af Navn Meta Hansen aldrig er kommet til Moderen, at der aldrig i dennes Lejlighed har beroet nogen bemeldte Meta tilhørende Kuffert eller Toiletsager, og at Arrestantinden ingensinde der Steds har henbragt eller afhentet saadanne Sager eller pakket nogen Kuffert.

Det er endelig ved en af Statsbanerne foretagen Undersøgelse sandsynliggjort, at der ikke i Tidsrummet fra 1 Maj til 31 Juli f. A. fra nogen af de kjøbenhavnske Jernbaneekspeditioner er ekspederet nogen Kuffert under den af Arrestantinden angivne Adresse som Ekspres-, Il- eller Fragtgods.

Naar nu henses til det saaledes anførte, til at Arrestantindens hele Forklaring herom paa væsentlige Punkter findes at være ganske blottet for Sandsynlighed og derhos har været tilbageholdende og vaklende, findes der herved at være oplyst tilstrækkeligt til i det hele at kunne forkaste Arrestantindens Forklaring om sin Adkomst til de her omhandlede Koster.

Om disse har nu Arrestantindens fornævnte Datter forklaret, at da hun som anført den 2 Maj f. A. kom til at bo hos Arrestantinden, havde denne i Hjemmet beroende nye Svampe, Svampeholdere, Parfumer, Toiletsæber o. lign. i Overflod, men at Arrestantinden desuagtet meget ofte, naar hun om Morgenen kom fra sit Arbejde hos Aagaard, hjembragte lignende Sager, som hun altsammen angav at have købt til Indkøbspris i Aagaards Forretning.

Endvidere har Smed Olsens Enke, Karen Nielsen, forklaret, at Arrestantinden til hende har foræret et Svampenæt og 2 Svampe samt solgt hende en Haarbørste og om disse Sager udtalte til hende, at hun havde købt dem for halv Pris i Aagaards Forretning.

Rigtighedeg af disse Forklaringer er i det væsentlige erkendt af Arrestantinden, der om Hjembringelsen af de anførte Sager har forklaret, at det var Meta Hansens Ejendele, som hun hentede hos Madam Olsen, og som Grund til de anførte Udtalelser har angivet, at hun ikke ønskede overfor disse Vidner at udtale sig om Meta, hvis Tilladelse til at bortgive eller bortsælge de hende tilhørende Ejendele, Arrestantinden paastaar at have haft, naar hun blot i sin Tid erstattede saadanne Sager med lignende.

Under Hensyn til det saaledes oplyste samt idet bemærkes, at der efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke findes nogen Grund til at betvivle, at de oven anførte 8 Vaskesvampe, uanset det af Aagaard i saa Henseende tagne Forbehold, ogsaa hidrøre fra hans Forretning, og at Arrestantinden, efter hvad der maa anses for godtgjort, under sit Arbejde i denne har haft let og uhindret Adgang til at tilvende sig de der Steds beroende Varer, samt idet der endelig henvises til, hvad der nedenfor vil blive anført om Arrestantindens vita ante acta, findes der ved det saaledes fremkomne at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i Tyveri af oftnævnte Koster, der ere vurderede til 22 Kr.

Arrestantinden sigtes dernæst for at have frastjaalet Overretssagfører Charles Lund et Sæt Portierer med tilhørende Kappe af samlet Værdi 10 Kr., hvilke Genstande hun i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste har erkendt i Begyndelsen af forrige Aar at have været i Besiddelse af, idet hun først har pantsat dem ved Emma Rasmussens, Dams Hustrus, Hjælp og siden solgt dem til Caroline Elisabeth

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hansen, Staunings Hustru, men hun har benægtet at have stjaalet dem, og har som sin Adkomst til dem forklaret af en Mandsperson ved Navn Olsen eller Svendsen at have modtaget de ommeldte Koster som Afdrag paa en Gæld, dennes Kæreste, Anna Johnsen, havde til Arrestantinden.

Overretssagfører Lund har imidlertid edelig forklaret, at han i dette Sæt Portierer genkender nogle ham tilhørende, der i Tiden fra 1 Oktober 1901 til Marts 1902, i hvilken Tid Arrestantinden gik ham til Haande i Huset, ere ham frakomne uden Vidende og Vilje.

At de af Overretssagfører Lund savnede Portierer ere identiske med de her omhandlede, bestyrkes ved, at Arrestantinden, ifølge sin egen Erkendelse, til Dams Hustru foregav, at hun havde faaet dem forærende af »Sagføreren« og til Staunings Hustru, at hun havde faaet dem af Overretssagfører Lund, og da Tømrermester Jens Andersen edeligen har bevidnet Overretssagfører Lunds Ejendomsret til det omhandlede Sæt Portierer, findes der i saa Henseende at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis.

Da nu Arrestantindens Forklaringer om sin Adkomst til Portiererne er ganske ubestyrket, og det under Sagen oplyste tværtimod peger i Retning af, at de ere usandfærdige, da Arrestantindens Forklaringer i det hele have været vaklende, samt da Arrestantindens Fortid taler imod hende, idet den kendetegner hende ikke blot som et i høj Grad tyvagtigt Fruentimmer, der tidligere har været dømt for ganske lignende Tyverier, men ogsaa som en løgnagtig Person, der ved Udflugter og Benægtelser søger at undgaa sin forskyldte Straf, findes der ved alt det foranførte at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, kfr. Frd. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme hende for uhjemlet Besiddelse af Portiererne, og da hun i Overensstemmelse med, hvad Overretssagfører Lund har forklaret, har erkendt, at hun har tjent ham i det nævnte Tidsrum og havde uhindret Adgang til samtlige hans i Lejligheden beroende Løsøreeffekter, findes Sagens Omstændigheder tilstrækkeligt at udpege hende som den, der har stjaalet dem.

Hun vil som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Mandagen den 30 Marts.

Nr. 113. Advokat Hindenburg

contra

Carl Lauritz Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Januar 1903: Arrestanten Carl Laurits Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og Bentsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Lauritz Andersen til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 50 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Lauritz Andersen, der tiltales for Tyveri, er født den 5 April 1878 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 14 Februar 1896 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 29de April 1896 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 54, 1ste Stk., jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 16 Juni 1896 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Juli 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., og § 236 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 November 1901 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I.

Ifølge Anmeldelse fra Jernhandler Jørgen Peter Møller blev han i Tiden fra den 22 August forrige Aar Klokken 10 Aften til næste Dags Morgen Klokken 7 bestjaalen for en Del Affald, bestaaende af ca. 100 Pund Bly. ca. 3 à 4 Pund Tin og ca. 20 Pund Metal, der laa i hans Forretningslokaler i Ejendommen Dybbølsgade Nr. 48, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved Vold.

II.

Ifølge Anmeldelse fra Blikkenslager Christoffer Christoffersen blev han Natten mellem den 19de og 20de samme Maaned bestjaalen for 8 Stkr. Køkken-Vandhaner, nogle Fløjskruer til Køkken-Vandhaner, noget snoet Messingtraad, 3 Messinghaner, 3 Gasslangehaner og 1 Primusapparat, hvilke Genstande laa i bestjaalnes Forretningslokaler i Ejendommen Dannebrogsgade 34, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved Vold.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

III.

Den 18de samme Maaned om Eftermiddagen blev 2 med Hængelaas aflaasede Kælderrum i Ejendommen Brobergsgade Nr. 11 opbrudte og derfra stjaalet en Del Beklædningsgenstande og nogle Smaating, der tilhørte forskellige Haandværkere, der arbejdede paa en Nybygning i Nærheden.

IV.

Den 2 Juli forrige Aar blev der ved Middagstid fra 2 uaflaasede Kælderrum i samme Ejendom stjaalet en Del Beklædningsgenstande, et Ur og nogle Smaating, der tilhørte forskellige Haandværkere, der arbejdede paa en Nybygning i Nærheden.

V.

I Sommeren i forrige Aar blev Louise Mathilde Frederikke Jensen, Dømels Hustru, bestjaalen for en Del Bøger, der beroede frit fremme i et med Hængelaas aflaaset Kælderrum i Ejendommen Bianco Lunos Allé Nr. 7.

VI.

I Tiden mellem den 8de og 10 August forrige Aar blev Matros Hans Friederich Locht bestjaalen for et Par Støvler, der beroede frit fremme i et med Hængelaas aflaaset Kælderrum i samme Ejendom.

Arrestanten har under Sagen været sigtet for at have begaaet de fornævnte Tyverier, men har han benægtet at have begaaet noget af disse.

Hvad nu først Sigtelsen for Tyveriet I angaar, har Arrestanten i Overensstemmelse med det i øvrigt oplyste erkendt, at han den 23de August forrige Aar om Morgenen har solgt en Del Sække, indeholdende Metalaffald til Grosserer Jensen, Nordvestvej Nr. 40, og han har nærmere forklaret desangaaende, at han for en ubekendt Mandsperson, han traf paa Gaden, har transporteret Sækkene paa en Trækkevogn, han lejede i Nærheden, fra en Port i Ejendommen Saksogade Nr. 36 hen til fornævnte Grosserer Jensen uden at tænke sig Muligheden af, at Sækkene med Indhold vare stjaalne.

Om nu end denne Forklaring lyder usandsynlig, er ubestyrket og til Dels i Strid med Sagens Oplysninger, i hvilken Henseende fremhæves, at det efter det fremkomne maa antages, at Sækkene ikke have ligget den paagældende Morgen i Porten til den fornævnte Ejendom, findes der ikke at være ført et aldeles tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for dette Tyveri eller for Meddelagtighed i dette, da bestjaalne ikke i det tilstedekomne Affald, som Arrestanten havde solgt fornævnte Jensen, med Bestemthed har kunnet genkende noget af det ham ved den paagældende Lejlighed frastjaalne.

Hvad dernæst Sigtelsen for Tyveriet II angaar, vil Arrestanten ligeledes være at frifinde, da Arrestanten ikke imod sin Benægtelse kan anses overbevist om at have begaaet dette Tyveri eller at have udvist nogen Meddelagtighed i dette, i hvilken Henseende fremhæves, at det ikke imod Arrestantens Benægtelse kan anses for at være bevist, at han har været i Besiddelse af noget af det ved denne Lejlighed stjaalne, der er kommet til Stede under Sagen og genkendt af bestjaalne.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hvad de øvrige Tyverier angaar, da er der af det ved disse Tyverier stjaalne kommet følgende Genstande til Stede:

ad III.

Nogle Klædningsstykker til samlet Værdi 3 Kr., en til 25 Øre vurderet Tegnebog og et til 25 Øre vurderet Bælte, alt tilhørende Stukkatør Frederik Hansen, en til 50 Øre vurderet, Stukkatør Carl Alfred Jensen tilhørende Tegnebog og nogle tilsammen til 3 Kr. vurderede, Tømrersvend Julius Rasmussen tilhørende Klædningsstykker.

ad. IV.

Et til 4 Kr. vurderet, Tømrersvend Peter Christensen Jensen tilhørende Ur, en til 50 Øre vurderet, Tømrersvend Peter Hansen tilhørende Pibe samt en Jakke og Vest til samlet Værdi 2 Kr. og et Par Briller med tilhørende Foderal til samlet Værdi 50 Øre, der tilhørte Tømrersvend Ferdinand Emil Bentsen.

ad V.

Nogle tilsammen til 2 Kr. 35 Øre vurderede Bøger og

ad VI.

De ved dette Tyveri stjaalne Støvler, der ere vurderede til 4 Kr.

Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse af samtlige disse Genstande med Undtagelse af den Stukkatør Jensen tilhørende Tegnebog, med Hensyn til hvilken han har indskrænket sig til at erklære, at han ikke husker, at han har været i Besiddelse af Tegnebogen, der er fundet i hans Logis, men at den, hvis den har været der, maa være blevet efterladt af en Person ved Navn Julius Nielsen.

Arrestanten har imidlertid paastaaet, at han paa lovlig Maade er kommet i Besiddelse af disse Genstande, og at han ikke har tænkt sig Muligheden af, at de vare stjaalne, idet han om sin Adkomst nærmere har forklaret, for Urets Vedkommende, at han havde købt Laanesedlen paa det af en ham ubekendt Person, for en Del af de andre Genstandes Vedkommende først, at han havde købt dem af en ubekendt Person, senere, at han havde købt dem af eller at de var blevne efterladte i hans Logis af en Person ved Navn Julius Nielsen, der logerede hos ham nogle Dage i August forrige Aar og som ved Fraflytningen efterlod forskellige Genstande der, og for de øvrige Genstandes Vedkommende, at de vare efterladte af fornævnte Julius Nielsen, eller at han havde købt dem af ham.

Da Arrestantens Forklaring om sin Adkomst til disse Genstande er ganske ubestyrket, da den til Dels har været vaklende og den til Dels er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, idet Arrestanten ikke efter disse kan antages at have haft nogen boende hos sig i August Maaned forrige Aar, da de bestjaalne have aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort deres Ejendomsret i hvert Fald til største Delen af de fornævnte Genstande, findes der at være ført efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler mod ham, for uhjemlet Besiddelse af de fornævnte stjaalne Genstande, dog kun som Hæler.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 130. Advokat Nellemann

contra

Adolph Andreas Johan Nygaard (Def Høgsbro),

der tiltales for Betleri.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 3dje Februar 1903: Arrestanten Adolf Andreas Johan Nygaard bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Februar 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Wolff og Overretssagfører Sally, betaler Arrestanten Adolf Andreas Johan Nygaard 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adolph Andreas Johan Nygaard til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Adolph Andreas Johan Nygaard for Betleri.

Arrestanten, der er født 2 April 1865, er mange Gange straffet, bl. a. for Betleri, og senest anset ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Marts 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og ved Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 28de September 1902 efter Straffelovens § 228 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han den 6 Januar d. A. har betlet i Ringsted.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil han være at anse

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage, og da den indankede Dom har samme Straf og dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der er paalagt Arrestanten, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 125. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Heinrich Severin Seehausen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21de Februar 1903: Arrestanterne 1) Niels Jacob Ferdinand Kirchheiner, 2) Holger Jensen, 3) Georg Nielsen, 4) Vilhelm Karl Jensen og 5) Heinrich Severin Seehausen samt de Tiltalte 6) Hjalmar Fernando Helenius Valdemar Jacobsen og 7) Hans Julius Hansen bør straffes, Arrestanterne 1) Kirchheiner, 2) Holger Jensen, 3) Nielsen og 5) Seehausen med Forbedringshusarbejde 1) Kirchheiner i 3 Aar, 2) Holger Jensen i 18 Maaneder, 3) Nielsen i 1 Aar og 5) Seehausen i 8 Maaneder, Arrestanterne 4) Vilhelm Karl Jensen samt de Tiltalte 6) Jacobsen og 7) Hansen med Fængsel paa Vand og Brød, 4) Vilhelm Karl Jensen i 2 Gange 5 Dage, 6) Jacobsen i 4 Gavge 5 Dage og 7) Hansen i 8 Dage. Saa bør og Arrestanterne og de Tiltalte, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sinding og Carlsen, 30 Kr. til hver, dog saaledes at Arrestanten 1) Kirchheiner ikke udreder udover $^6/_8$, Arrestanten 2) Holger Jensen ikke over $^6/_8$, Arrestanten 3) Nielsen ikke over $^4/_8$, Arrestanten 4) Vilhelm Karl Jensen ikke over $^1/_8$, Arrestanten 5) Seehausen ikke over $^2/_8$ og de Tiltalte 6) Jacobsen og 7) Hansen ikke over $^1/_8$ hver af Aktionens samlede Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Seehausens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens §§ 228 og 238, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Heinrich Severin Seehausen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Høgsbro og Liebe 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales 1) Niels Jacob Ferdinand Kirchheiner . . . 2) Holger Jensen . . . 3) Georg Nielsen . . . 4) Karl Jensen . . . Arrestanten 5) Heinrich Severin Seehausen for Tyveri og Meddelagtighed i Tyveri, Tiltalte 6) Hjalmar . . . Jacobsen . . . og Tiltalte 7) Hans Hansen . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten 5) Seehausen er født den 22 Juli 1877 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13de Juni 1894, efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 med 10 Rottingslag.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne og de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanterne 1) Kirchheiner og 2) Holger Jensen have endvidere den 23 September f. A. om Eftermiddagen Kl. 2—3 i tyvagtig Hensigt begivet sig ad Hovedtrappen, hvortil Adgangen var uhindret, op til 2den Sals Lejlighed i Ejendommen Nørrefarimagsgade Nr. 59, hvor de først forsøgte med en medbragt falsk Nøgle at oplukke den aflaasede Dør.

Da dette ikke lykkedes, gik de ned paa Gaden, hvor Arrestanterne 4) Vilhelm Karl Jensen og 5) Seehausen samt de Tiltalte, med hvem Arrestanterne 1) Kirchheiner og 2) Holger Jensen havde været i Følge, opholdt sig, og erholdt her en Nøgle udleveret af Arrestanten 5) Seehausen.

Ved Hjælp af denne Nøgle lukkede Arrestanterne 1) Kirchheiner og 2) Holger Jensen sig, efter at have begivet sig op til 2den Sal, ind i den derværende Lejlighed, og her stjal de fra aflaasede og uaflaasede Gemmer 3 Kr. 50 Øre i rede Penge samt en Del Beklædningsgenstande, en Haandkuffert, 3 Flasker Portvin m. m. af samlet Værdi 110 Kr., hvornæst de ad en Trappe, ad hvilken der fra et af Lejlighedens Værelser var uhindret Adgang op til 3dje Sals Lejlighed, begav sig derop, og her fra et uaflaaset Skab stjal en Aftenkaabe og en Jakke af samlet Værdi 40 Kr.

Disse Koster bar de derpaa ned paa 2den Sal, hvor de i den Hensigt senere at afhente dem lod dem ligge, medens de bar de øvrige stjaalne Koster ned paa Gaden.

Arrestanterne 4) Vilhelm Karl Jensen og 5) Seehausen samt de Tiltalte, der herunder havde ventet nede paa Gaden, men som efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke mod deres Benægtelse kunne anses overbeviste om nogen Medskyld i Tyveriets Udøvelse, have derefter gjort sig skyldige i Hæleri: Arrestanten . . . 5) Seehausen samt de Tiltalte . . . idet de, ligeledes vidende om, at Kosterne vare stjaalne, dels i Forening heraf have pantsat en til 25 Kr. vurderet Klædning og indbyrdes delt det herved indvundne Beløb, 10 Kr., dels i Forening have drukket en af de stjaalne Flasker Portvin, der er ansat til en Værdi af 1 Kr.

Endelig har Arrestanten 5) Seehausen, efter at han den 15de November f. A. var løsladt under Sagen, Natten mellem den 25de og 26de s. M. Klokken ca. 3 frastjaalet Kommunelærer Jørgen Holm og Urtekræmmerlærling Emilius Nobel Holm 2 Vinterfrakker og en Del andre Beklædningsgenstande af samlet Værdi 98 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

De stjaalne Genstande hang frit fremme i Entréen til den af de bestjaalne beboede Lejlighed, og Arrestantens Forklaring, der efter det oplyste ikke findes at kunne forkastes, gaar ud paa, at han, der den paagældende Nat havde været til Dans og derefter var truffet sammen med en Pige, var fulgt efter denne op i bemeldte Ejendom, og da hun her var forsvunden fra ham, strøg han paa 3dje Sal en Tændstik for at tænde en Cigar, men bemærkede nu, at Entrédøren til nævnte Lejlighed stod paa Klem og ifølge en pludselig Indskydelse gik han saa ind i Entréen, hvor han forøvede Tyveriet.

. . . ville Arrestanterne og de Tiltalte i Henhold til det foranførte være at anse:

. . . Arrestanten 5) Seehausen efter Straffelovens §§ 228 og 238 . . .

. . . Sehausen med Forbedringshusarbejde . . . i 8 Maaneder . . .

Tirsdagen den 31 Marts.

Nr. 98. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Albert Georg Hellerung (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af et i Henhold til Sundhedsvedtægten givet Tilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Oktober 1902: Tiltalte Albert Georg Hellerung bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Georg Hellerung til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fabrikant Albert Georg Hellerung der er født den 20 November 1863 og ved Rettens Dom af 12 Maj 1900 er anset efter Kjøbenhavns Sundhedsvedtægts

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

§ 8, jfr. Lov af 12 Januar 1858 § 2 og Lov af 28 Marts 1868 med en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af et ham den 14de November 1899 i Henhold til Sundhedsvedtægtens § 23 givet Tilhold gaaende ud paa, at han som Ejer af den i Ejendommen Vestervoldgade Nr. 7 drevne Kedel- og Maskinfabrik, inden 14 Dage fra Tilholdets Dato skulde under Strafansvar ophøre med paa Fabrikens Grund at lade udføre saadant Arbejde i fri Luft, som ved vedvarende Larm forstyrrede de omboendes Ro, tiltales paa ny for Overtrædelse af dette Tilhold.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Tiltalte som Leder af nævnte Fabriksvirksomhed, der, efter at den mod Vestervoldgade vendende Del af Fabrikens Grund er bortsolgt, nu drives paa den tilbageværende Del af den oprindelige Grund, siden Afsigelsen af ovennævnte Dom periodisk og da navnlig sidst afvigte Sommer har paa Fabrikens Grund i fri Luft ladet udføre Arbejde, der fremkaldte stærk vedvarende Larm til betydelig Forstyrrelse af de omboendes Ro. Det er i saa Henseende navnlig oplyst, at der i Sommerens Løb i fri Luft i Fabrikens Gaard er sammennittet og sammenstemt 25 opretstaaende Varmekedler, ca. 3 Alen høje og ca. $1^1/_2$ Alen i Diameter, at Arbejdet er udført paa 6 à 7 Kedler ad Gangen, at der, bortset fra Maaltiderne, er arbejdet hermed uafbrudt fra Kl. 6 Morgen til Kl. 6 Aften, at dette Arbejde fremkalder stærk, vedvarende Larm, samt at man i de omliggende Ejendomme, hvoriblandt Musikkonservatoriet, har følt sig i høj Grad forstyrret deraf.

Tiltalte har til sit Forsvar gjort gældende, at han ikke kan anerkende, at Meddelelsen af et Tilhold som det her omhandlede har Hjemmel i de gældende Retsforskrifter, samt at den ved Arbejdet foraarsagede Larm er nødvendig for Fabrikens Drift, og har i sidstnævnte Henseende særlig henvist til, at naar Kedlernes Samling er foregaaet i fri Luft, er dette ikke alene begrundet i Pladshensyn, men tillige deri, at Sammennitning af et større Antal Kedler som de foran omtalte, fremkalder en saa stærk Røg, at Arbejdet er uudholdeligt for Arbejderne, naar det ikke foregaar i fri Luft.

Da det imidlertid maa antages, at der i Sundhedsvedtægtens § 23 findes Hjemmel til Udfærdigelse af et Tilhold som det givne, og da Tilholdet endvidere findes med tilstrækkelig Tydelighed at angive de Begrænsninger, som Fabrikens Drift vil være at underkaste for ikke at komme i Strid med Tilholdet, maa Tiltalte, ved at have ladet de ommeldte Arbejder udføre, anses som havende overtraadt Tilholdet, hvorfor han vil være at anse efter Sundhedsvedtægtens § 8, jfr. Lov af 12 Januar 1858 § 2 og Lov af 28 Marts 1868 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. og have at betale Sagens Omkostninger.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 6 April.

Nr. 128. Højesteretssagfører Rée

contra

Andreas Petersen Andi (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold, kfr. Lov Nr. 73 af 23de Maj 1873 § 9.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 23 Januar 1903: Tiltalte, Værtshusholder Andreas Petersen Andi, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt have sit Borgerskab af 28de Marts 1890 som Værtshusholder forbrudt. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, 15 Kr., og til Defensor, Etatsraad Bredstrup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Februar 1903: Under retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Petersen Andi til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Værtshusholder Andreas Petersen Andi, der er født i 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der — som det maa antages — den 18 April 1901 i sit Beværtningslokale i Randers af Marskandisermedhjælper Frederik Christensen havde uden Vidners Overværelse og uden derfor at udstede skriftligt Bevis erholdt et kontant Laan af 96 Kr., har, da Christensen senere 2 Gange henvendte sig til ham og krævede ham for det nævnte Beløb, hver Gang til Trods for, at han var sig bevidst at skylde samme, udtalt sig saaledes, at denne maatte forstaa, at Tiltalte ikke vilde erkende at staa i noget Gældsforhold til ham, hvorhos han, efter at bemeldte Christensen derpaa havde anlagt Retssag mod ham til Betaling af det paagældende Beløb, har i et

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

under denne Retssag den 27de Oktober f. A. i Retten fremlagt, af en Sagfører konciperet, men af Tiltalte selv underskrevet Indlæg erklæret, at han »aldrig nogensinde har laant noget som helst Beløb« af Christensen og »derfor nægter at skylde ham det paastævnede eller noget som helst andet Beløb«.

Tiltalte har særlig erkendt, at han underskrev det paagældende Indlæg med Bevidsthed om, at den deri fremsatte Benægtelse af at have modtaget Laanet var urigtig, og at han gjorde dette til Trods for, at den ovennævnte Sagfører — hvad denne ogsaa har forklaret — forinden Tiltalte underskrev Indlægget, gentagne Gange betydede ham, at han udsatte sig for at ifalde Strafansvar, saafremt hans Benægtelse var usandfærdig.

Tiltalte har til sin Undskyldning anbragt, at han fremsatte sine Benægtelser under Retssagen af Frygt for, at der efter erhvervet Dom skulde blive gjort Udlæg hos ham for Fordringen, idet han ikke var i Stand til at betale Beløbet, og han vil stadig have haft til Hensigt senere i Tiden, naar han fik Penge, at tilbagebetale Laanet, men til dette i sig selv ganske usandsynlige og i øvrigt ubestyrkede Anbringende vil der intet videre Hensyn kunne tages.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 252 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og idet det derfor maa billiges, at Tiltalte — hvem der ifølge Sagens Oplysninger under 2 Februar 1887 er meddelt Borgerskab som Gæstgiver i Randers, hvilket han under 28de Marts 1890 har ombyttet med Borgerskab som Værtshusholder samme Steds — endvidere i Henhold til § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857 er dømt til at have denne Næringsadkomst forbrudt, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 15 April.

Nr. 69. Gaardejer **Niels Pedersen** (Høgsbro)

contra

Gaardejer **Peder Pedersen** (Møller),

betræffende Spørgsmaalet om Ægtheden af en Underskrift.

Lejre Herreds ordinære Rets Dom af 6te Februar 1899: Mod Ekstradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede Gældsbevis bør Indstævnte, Gaardejer Peder Pedersen af Gundsømagle, til Citanten, Gaardejer Niels Pedersen af Frederiksberg, betale sammes Paalydende 2000 Kr. tillige med Renter heraf $4^1/_2$ pCt. p. a. fra 11te December

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1896 til Forligsklagens Dato den 16 Oktober 1897 og $5^1/_2$ pCt. p. a. fra sidst nævnte Dato til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Maj 1901: Saafremt Appellanten, Gaardejer Peder Pedersen af Gundsømagle, efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at hverken han selv eller nogen anden med hans Samtykke har skrevet Navnet »Peder Pedersen« under den det oven omhandlede Gældsbevis givne Paategning: »Som Kautionister og Selvskyldnere efter Forskrivningens Indhold«, bør han for Tiltale af Appelindstævnte, Gaardejer Niels Pedersen af Frederiksberg, i denne Sag fri at være, og bør i saa Tilfælde Sagens Omkostninger for begge Retter være ophævede. Men drister han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han mod Ekstradition i kvitteret Stand af Gældsbeviset betale Appelindstævnte 2000 Kr. med Renter heraf $4^1/_2$ pCt. aarlig fra den 11 December 1896 til den 16 Oktober 1897 og derefter $5^1/_2$ pCt. aarlig til Betaling sker og Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører M. Thorsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 23 Oktober 1899 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Parternes Sagførere i foregaaende Instans, Overretssagførerne H. Schmidt og Thorsen, i Medfør af Fdg. 16 Januar 1828 § 14 være at anse hver med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Niels Pedersen, til Indstævnte, Gaardejer Peder Pedersen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner. Overretssagførerne H. Schmidt og Thorsen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde hver 50 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at nu afdøde Gæstgiver Jens Pedersen af Roskilde ved et den 15 Juli 1882 dateret Gældsbevis har erkendt at skylde ligeledes nu afdøde Gaardejer af Ousager Peder Nielsen 2000 Kr. for modtaget kontant Laan, og at Appellanten, Gaardejer Peder Pedersen af Gundsømagle, ved en af ham underskreven Paategning paa Gældsbeviset har paataget sig at indestaa for Laanet som Kautionist og Selvskyldner, har Appelindstævnte, Gaardejer Niels Pedersen af Frederiksberg, der som eneste og myndig Arving vil have overtaget ovennævnte Gaardejer Peder Nielsens Bo, under nærværende fra Lejre Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans søgt Appellanten til at betale ham Gældsbevisets anførte Paalydende med Renter heraf $4^1/_2$ pCt. aarlig fra den 11 December 1896 til Forligsklagens Dato den 16 Oktober 1897 og derefter $5^1/_2$ pCt. aarlig til Betaling sker, samt Sagens skadesløse Omkostninger, medens Appellanten har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom blev Appellanten tilpligtet mod Ekstradition i kvitteret Stand af Gældsbeviset at betale Appelindstævnte dettes Paalydende med Renter og Omkostninger som af denne paastaaet, og Appellanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet Underretsdommen forandret derhen, at han frifindes, saafremt han inden Retten edelig fralægger sig at have skrevet sit Navn eller tilladt nogen anden at skrive dette som Kautionist og Selvskyldner paa det omhandlede Gældsbevis.

Han har dernæst paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Appelindstævntes Paastand gaar ud paa, at den indankede Dom stadfæstes, og at der tillægges ham skadesløse Sagsomkostninger for Overretten.

I Gældsbeviset, der er fremlagt under Sagen, findes anført, at Debitor har formaaet Appellanten og en anden navngiven Mand til som Kautionister og Selvskyldnere solidarisk at indestaa Kreditor for Laanet, og Beviset bærer dernæst Paategningen:

> »Som Kautionister og Selvskyldnere efter Forskrivningens Indhold«
> undertegnet — foruden med Navnet paa den sidst omtalte Kautionist — med Navnet »Peder Pedersen«, anbragt under »Gundsømagle den 15de Juli 1882«.

Appellanten har benægtet, at enten han selv eller nogen anden med hans Samtykke har skrevet »Peder Pedersen« under Paategningen, og at denne Benægtelse er urigtig, findes ikke bevist ved, hvad der foreligger oplyst i Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 5.**

Onsdagen den 15 April.

Appellanten vil derfor ikke kunne dømmes pure efter Appelindstævntes Paastand, men Sagen vil i Medfør af D. L. 5—1—6, overensstemmende med Appellantens Paastand for Overretten, være at afgøre derhen, at Appellanten frifindes, saafremt han aflægger den ovennævnte Ed, i hvilket Tilfælde Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, medens han, saafremt Eden ikke aflægges, vil være at dømme efter Appelindstævntes Paastand, mod hvilken i øvrigt ingen særlig Indsigelse er fremsat, og som for Omkostningernes Vedkommende har Hjemmel i Gældsbeviset.

Der vil være at forelægge Overretssagfører M. Thorsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 23 Oktober 1899 fremlagte Indlæg.

I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse her for Retten ikke.

Mandagen den 20 April.

Nr. 116. Advokat Halkier

contra

Klaus Nissen Grøn (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Manddrab.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28de November 1902: Arrestanten Klaus Nissen Grøn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Juel, betaler Arrestanten Klaus Nissen Grøn 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, idet han har forklaret, at det første Skud gik af mod hans Vilje, og at det ikke var hans Hensigt at skyde sin Hustru. Men til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, der oftere er gentagen og stemmer med det i øvrigt oplyste, vil der ikke kunne tages Hensyn. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Klaus Nissen Grøn til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Klaus Nissen Grøn tiltalt for Forsøg paa Manddrab.

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt foreliggende følgende:

Mellem Arrestanten, der den 21 December 1897 var bleven gift med Karen, født Petersen, og hans nævnte Hustru havde der i længere Tid bestaaet et mindre godt Forhold, idet Arrestanten var skinsyg paa sin Hustru og mistænkte hende for under Ægteskabet at have staaet i Forhold til andre — hvad dog mod hendes Benægtelse ikke er oplyst har været Tilfældet — medens Hustruen efterhaanden blev ked af Samlivet med Arrestanten, dels paa Grund af hans Skinsyge, dels og navnlig fordi hun havde opdaget, at han led af en Kønssygdom, som hun mente, han under Ægteskabet havde paadraget sig ved Omgang med andre Kvinder.

Efter Arrestantens Forklaring har han dog ikke lagt Mærke til, at hendes Opdagelse af, at han led af den nævnte Sygdom, havde nogen Indflydelse paa hendes Forhold overfor ham. Efter at Arrestantens Hustru i Ayril 1902 havde født et Barn, og hun havde faaet Mistanke om, at en Øjensygdom, dette led af, hidrørte fra Arrestantens anførte Sygdom, af hvilken Grund hun vil have følt endnu mere Uvilje mod ham, besluttede hun at flytte fra ham, i hvilken Henseende hun traf Aftale med sin i Kolding bosatte Fader om tillige med Ægtefællernes to Børn at flytte til ham.

Den 25de September f. A. iværksatte Arrestantens Hustru denne Hensigt, idet hun med sin Faders Hjælp — under Arrestantens Fraværelse — med Børnene, en Del Tøj, Møbler og kontante Penge flyttede hen til Gæstgivergaarden »Knapstedgaard« her i Staden uden herom at underrette Arrestanten, hvad hun efter sin Forklaring ikke turde, fordi han, da hun et Par Aftener i Forvejen havde meddelt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ham, hvad hun havde i Sinde, havde truet med at ødelægge hendes Klæder og ogsaa virkelig var begyndt at iværksætte Truslen.

Da Arrestanten om Aftenen den 25 September erfarede det passerede, var han tilsyneladende rolig, medens han, efter hvad han har forklaret, i Virkeligheden var meget forbitret og fortvivlet, da han ikke kunde tænke sig at leve uden sin Hustru.

Den følgende Dag om Aftenen fik han gennem en Pige fra sin Hustru Underretning om, at de skulde mødes den 27de eller 29de s. M. hos Provst Glahn paa Frederiksberg til Mægling i Anledning af, at hans Hustru havde indgivet Andragende om Separation, hvorover han, efter hvad bemeldte Pige som Vidne har forklaret, tilsyneladende blev meget bedrøvet, hvorhos han talte om at ville aflive sig, hvis Hustruen ikke vilde vende hjem, medens han paa en Bemærkning i denne Retning fra Pigens Side udtrykkelig erklærede, at det ikke kunde falde ham ind at gøre nogen Ulykke paa Hustruen.

Arrestanten har i denne Sammenhæng nærmere forklaret, at det først var under denne Samtale, at han fattede den Beslutning at ville aflive sig, hvorimod han bestemt har nægtet da at have tænkt paa at ville berøve sin Hustru Livet.

Ved samme Lejlighed gav han Pigen et Brev til Hustruen, hvori han bad denne om at vende tilbage, da han holdt saa meget af hende, hvorhos han lovede, at de skulde flytte langt bort fra deres daværende Bopæl for at undgaa Skandale.

Paa dette Brev fik han intet Svar, og da han den 28 September havde telefoneret til Hustruen om at faa en Samtale, og hun havde afslaaet det, og da han den 29de s. M. — til hvilken Dags Formiddag Kl. 10 den gejstlige Mægling var ansat — om Morgenen Kl. ca. $8^1/_2$ fra den Skrædderforretning i Frederiksborggade, hvor han var ansat, paa ny havde telefoneret til hende i samme Anledning og havde faaet det Svar, at hun ikke havde Tid, blev han — efter hvad han har forklaret — i høj Grad forbitret og bedrøvet og besluttede, at han, hvis hans Hustru vedblev at vægre sig ved at flytte sammen med ham, vilde dræbe hende og straks derefter sig selv.

I Henhold til denne Beslutning og — efter hvad Arrestanten har forklaret — i den ved det passerede fremkaldte ophidsede Stemning købte han paa Vejen fra Forretningen til Provst Glahns Bolig i Pilealléen omtrent ved 9-Tiden i en Forretning paa Hjørnet af Frederiksborggade og Rømersgade en Revolver, som han i Butiken fik ladet med 6 skarpe Patroner af vedkommende Ekspeditient — idet han efter sin Forklaring, der er bestyrket ved, hvad Ekspeditienten herom har forklaret, til Dels paa Grund af stærk Sindsbevægelse ikke straks kunde finde ud af at lade den — og begav sig umiddelbart derefter med Revolveren i sin Frakkelomme til Provstens Bolig.

Han traf her omtrent Kl. $9^3/_4$ i et Venteværelse sin Hustru alene og søgte — tilsyneladende rolig, men efter sin Forklaring i Virkeligheden i ophidset Stemning — at bevæge hende til at vende tilbage, og da hun ikke straks vilde gaa ind derpaa og — saaledes som han efter sin Forklaring opfattede det — fastholdt sin Vægring i saa Henseende, blev han hidsig, rejste sig op fra den Stol, paa hvilken han havde siddet, tog Revolveren op fra Lommen og rettede den i den

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hensigt at dræbe sin Hustru mod Brystet af denne, som nu ogsaa var sprunget op og stod lige overfor ham i næppe en Alens Afstand, samt trykkede af. Arrestantens Hustru havde imidlertid grebet fat om hans Haandled, inden Skuddet gik af, og Kuglen gik forbi hendes venstre Øre og ud gennem en Vinduesrude.

Det maa efter det oplyste antages, at det nævnte mod Hustruen affyrede Skud efter Projektilets Beskaffenhed og i den angivne Afstand vilde have kunnet virke dræbende, om det havde ramt — hvad Arrestanten ogsaa har erkendt at være gaaet ud fra.

Straks efter det første Skud affyrede Arrestanten et Skud mod sit eget Bryst, og efter hans Forklaring var det hans Hensigt dermed at dræbe sig selv. Et, som det maa antages, mindre farligt Saar, han ved Skuddet bibragte sig, foranledigede, at han maatte ligge paa Hospitalet til den 16 Oktober f. A.

Omtrent samtidig med, at det andet Skud blev affyret, kom Provst Glahn til Stede, og under den Kamp, der derpaa opstod mellem ham og Arrestanten, og hvorunder Provst Glahn assisteredes af Arrestantens Hustru, var Arrestanten kommen til at ligge paa Gulvet, hvor han, efter sin Forklaring for at aflive sig, affyrede endnu et Skud mod sig selv, hvilket ikke ramte, men kun strejfede hans venstre Haand, hvorefter Revolveren blev tagen fra ham.

Arrestanten har forklaret, at han ved Affyringen af de sidste Skud havde det Indtryk, at hans Hustru ikke var saaret, og at Grunden til, at han desuagtet fastholdt sin Beslutning om at dræbe sig selv, nu var, at han frygtede for at blive tiltalt eller straffet for at have forsøgt at dræbe Hustruen.

Efter Arrestantens Hustrus Forklaring er Arrestanten en Gang tidligere, nemlig medens de boede i Esbjerg, i et Anfald af Skinsyge fremkommet med Trusel om at skyde først hende og derpaa sig selv, hvis hun forlod ham, hvad hun havde truet med — hvilken Ytring, som han ikke har villet kunne erindre, Hustruen dog ikke har anset alvorlig ment.

Arrestanten har erkendt, at han, efter at han den paagældende Dags Morgen Kl. ca. $8^1/_2$ havde fattet Beslutning om at dræbe sin Hustru og derefter sig selv, hele Tiden fastholdt denne Beslutning, men han har samtidig forklaret, at han, der var i høj Grad forbitret og fortvivlet over, at hans Hustru ikke vilde vende tilbage til ham, hele Tiden, og saaledes ogsaa, da han affyrede Skudet mod hende, var i stærk Sindsbevægelse, om han end foretog denne Handling med fuld Bevidsthed, og denne Forklaring, der maa siges at være bestyrket ved det i øvrigt oplyste, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Efter samtlige saaledes foreliggende Omstændigheder maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 10 Februar 1874 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet for Forbrydelser, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 186, kfr. § 46, med en Straf, der findes passende ansat til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tirsdagen den 21 April.

Nr. 136. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Nota Bach (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 Januar 1903: Mod Arrestanten Nota Bach bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Højesteretssagfører Levison, betaler det offentlige 25 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, maa det anses godtgjort, at Tiltalte Natten imellem den 23de og 24de Februar f. A. har udvist det i Dommen fremstillede Forhold overfor Caroline Danielsen. Efter samtlige Højesteret foreliggende Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Grund til at gaa ud fra, at Tiltalte har manglet al Bevidsthed i Gerningens Øjeblik, og han vil derfor for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3, dog saaledes at der ved Straffens Bestemmelse bliver at tage Hensyn til Straffelovens § 39. Straffen vil kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Nota Bach bør hensættes til Tvangsarbejde i fire Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Nota Bach aktioneret for Vold mod Person og Legemsbeskadigelse.

Arrestanten, der er født den 10 Februar 1873, er tidligere straffet ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 19 April 1894 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ifølge samme Købstads Politirets Dom af 4de Januar 1896 efter Lov 10de April 1874 § 10 med simpelt Fængsel i 2 Dage, ifølge samme Købstads Ekstrarets Dom af 22de Marts 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Helsingør Købstads Politirets Dom af 6te December 1901 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Sagens faktiske Omstændigheder maa efter de foreliggende Oplysninger antages at være følgende:

I 1898 stiftede Arrestanten Bekendtskab med en Pige ved Navn Caroline Danielsen, der boede hos sine Forældre i Hinnerup i Jylland, og efter at de vare blevne forlovede, blev hun i Slutningen af 1899 frugtsommelig ved ham. Fra den Tid af begyndte Arrestanten at blive ondskabsfuld imod hende og af og til mishandle hende med Stød, Slag og Spark. Under hendes Svangerskabsperiode vare de flyttede til Aarhus, hvor Arrestanten havde lejet en Lejlighed til hende, men en Uges Tid inden hendes Nedkomst, der indtraadte den 15de August 1900, optraadte han paa en saa truende Maade overfor hende, at hun forlod Lejligheden, uden at turde vende tilbage, og efter i et Par Dage at være vandret om i Aarhus uden Logis begav hun sig derfor til sine Forældres Hjem i Hinnerup. Her besøgte Arrestanten hende nogle Gange, men hans Optræden under disse Besøg var meget brutal, idet han endog truede med at berøve hende Livet og afbrænde hendes Faders Hus, saa at hun, for at undgaa ham, paa ny tog til Aarhus. Da Arrestanten opsporede hendes Opholdssted her og igen mishandlede hende, rejste hun til Kjøbenhavn, medens Arrestanten, der havde tabt hendes Spor, rejste til Tyskland, hvor han forblev i ca. $1^1/_2$ Aar. Efter at have faaet at vide, hvor hun opholdt sig, skrev Arrestanten nogle Gange til hende om at komme til ham i Tyskland, hvilket hun dog afslog. Forbindelsen mellem dem var derefter afbrudt, indtil de, efter at Arrestanten var hjemkommen fra Tyskland, den 27 December 1901 tilfældig mødtes paa Gaden i Kjøbenhavn, hvor de dog kun vekslede nogle ligegyldige Ord, men i de følgende Dage fandt der efter Arrestantens Anmodning igen et Par Sammenkomster Sted mellem dem, den ene Gang hos hende, der beboede et Kvistværelse i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 15, hvor hun havde Tjeneste. Ved disse Lejligheder talte Arrestanten til hende om at forny det gamle Forhold og lovede at forbedre sig, naar hun vilde tilgive ham. Hun vilde dog ikke love ham noget i denne Henseende, men udtalte blot, at hun maatte se, hvorledes Fremtiden stillede sig. Den 26de Januar 1902 indfandt Arrestanten sig igen hos hende, og, efter at de atter havde talt om samme Emne, endte Samtalen med, at hun forbød Arrestanten at komme igen. Desuagtet indfandt Arrestanten sig efter den Tid den ene Gang efter den anden hos hende, idet han passede hende op, naar hun gik op ad Trappen for at gaa til Sengs, eller bankede paa om Natten, efter at hun var gaaet i Seng. Under disse Besøg har hun tre Gange maattet tilstaa ham Samleje, hver Gang af Frygt for Arrestanten, for hvem hun følte ligefrem Rædsel, og for at undgaa Skandale i Huset, idet Arrestanten brugte raa Skældsord imod hende og udslyngede højrøstede Beskyldninger imod hende om, at hun stod i Forhold til andre Mandspersoner. Da Arrestanten Natten mellem

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den 23de og 24de Februar 1902 saa hende paa Vesterbrogade i Samtale med en Herre, som hun kendte fra Aarhus, greb han hende i Armen og trak hende med sig ned ad Saksogade; her fremtog han en Tollekniv, og idet han holdt denne saa tæt op til hendes Bryst, at den berørte hendes Klæder, truede han med at støde til, hvis hun gav et Kny fra sig. Efter at Arrestanten derpaa med flad Haand havde tildelt hende nogle kraftige Slag paa Siden af Hovedet, hvorved hun følte stærk Smerte, samt nogle Puf og Stød, uden at hun havde givet ham nogen som helst Anledning dertil, gik han med hende ned ad Værnedamsvejen, hvor han ligeledes uden Foranledning fra hendes Side tildelte hende et Slag paa Munden, hvorved Partiet omkring Tænderne sprang op at bløde. Da de kom til Porten til det Hus, hvor Caroline Danielsen boede, erklærede hun, at hun ikke vilde have ham med op, men han fratog hende med Magt Nøglerne og skubbede hende foran sig ind i Porten, hvor han paa ny tildelte hende nogle stærke Slag paa Siden af Hovedet, og atter truede hende med Tollekniven. Ved at skubbe hende og for største Delen ved at bære hende, lykkedes det derefter Arrestanten at faa hende op ad Køkkentrappen og op paa Loftet, hvor han, efter at have aabnet Døren til hendes Værelse, gav hende et saadant Skub ind i dette, saa at hun for over imod Sengen. Han fremsatte nu forskellige Trusler imod hende, deriblandt om at sprætte Maven op paa hende, og idet han samtidig trak hende hen imod Vinduet og aftog dettes Kroge, om at ville smide hende ud ad Vinduet. Da hun derpaa smed sig ned paa Gulvet og gav sig til at skrige, truede han hende atter med Tollekniven, som han dog imidlertid havde tabt paa Gulvet. Arrestanten afførte sig nu sine Klæder, som han smed omkring sig i Værelset, og beholdt kun Skjorten paa. Samtidig tvang han hende til at afføre sig Overtøj og Kjole, hvorefter han kastede hende over i Sengen, saa at hun stødte Hovedet mod Væggen, og lagde sig selv ved Siden af hende. Medens hun laa her, tildelte han hende flere Slag med knyttet Haand, saa at hendes Næse og Mund kom til at bløde, og efter at have trukket hendes Chemise ned, ridsede han hende med en hende tilhørende Pennekniv paa Brystet, hvor der dog kun fremkom en rød Stribe, da det hurtigt lykkedes hende at fratage ham Kniven. Ligeledes »kværkede« han hende tre Gange haardt om Halsen, saa at hun havde en Fornemmelse af at Vejret gik fra hende. Efter paa denne Maade at have ligget og mishandlet hende et Par Timers Tid, dog uden at fordre Samleje af hende, gav Arrestanten sig til at hulke og græde og forsikrede hende om, at hun gjorde ham ulykkelig, og at han ikke kunde leve uden hende; da Arrestanten derpaa faldt i Søvn, lykkedes det hende at faa tilkaldt Hjælp, hvorefter han blev anholdt af Politiet.

Den af Caroline Danielsen afgivne Forklaring, hvis Indhold foran er gengiven, har Arrestanten erkendt Rigtigheden af, for saa vidt angaar Fremstillingen af, hvad der er passeret mellem ham og hende indtil den 23 Februar 1902, hvorimod han intet vil kunne erindre om, hvad der foregik mellem dem Natten mellem den 23de og 24de Februar 1902, uden at han kan forklare sig Grunden til, at hans Hukommelse svigter ham paa dette Punkt, og han vil kun kunne huske, at han blev ophidset ved at se Caroline Danielsen i Samtale med den ovenfor omtalte Mandsperson.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter hvad der er oplyst under Sagen, havde Arrestanten været til Dans Natten mellem den 22de og 23de Februar 1902 og ikke været i Seng. Den 23 Februar om Morgenen havde han givet Møde paa sin Arbejdsplads og arbejdet indtil om Eftermiddagen Kl. 5, i Dagens Løb saavel som om Aftenen havde han nydt en Del Spiritus, saaledes at han maa antages at have været noget beruset, om han end ved sin Anholdelse ikke gjorde Indtryk af at være det i nogen synderlig Grad, dog bemærkedes det af de Personer, der kom til Stede, da Caroline Danielsen paakaldte Hjælp, at Arrestanten rystede saa stærkt, at han kun med Vanskelighed kunde iføre sig sine Klæder.

Rigtigheden af Caroline Danielsens Forklaring om, hvad der passerede Natten mellem den 23de og 24 Februar 1902, er nu saaledes bestyrket ved, hvad der under Sagen er oplyst, at der ikke kan være Tvivl om, at hun ved nævnte Lejlighed har været Genstand for Mishandling fra Arrestantens Side. En Detailhandler, der beboede et Værelse, der kun ved et mellemliggende Pulterkammer var adskilt fra Caroline Danielsens Værelse, har saaledes forklaret, at han i et Par Timers Tid hørte Skrig, Skældsord og Spektakel inde fra hendes Værelse, samt at Vinduet blev lukket op.

Endvidere har hendes Madmoder forklaret, at Pigen om Morgenen efter Overfaldet var stærkt ophovnet paa højre Kind og blaa og sort under Øjnene, hele Ansigtet blev i de følgende Dage stærkt misfarvet, og hun klagede over Smerter i Hovedet, som hun Dagen efter Overfaldet næsten ikke kunde løfte.

Ifølge en af Frederiksberg Stadslæge den 27 Februar 1902 efter stedfunden Undersøgelse afgiven Erklæring fandtes der Ømhed paa Næseryggen, Misfarvning af Huden og paa venstre øvre Øjenlaag en mindre Hudafskrabning. Læsionerne vare da omtrent helede og vilde ikke efterlade varige skadelige Følger.

Arrestlægen, der har haft Arrestanten under Observation, har i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten, hvis Fader var drikfældig, og som for et Par Aar siden ved at vælte med en Vogn fik et Stød af Hovedet, særlig højre Tinding, og siden den Tid har mærket Svækkelse af Hukommelse, maa betragtes som et arvelig degenereret Individ med et paa Grund af Misbrug af Spirituosa og paa Grund af nævnte Læsion af Hovedet svækket Nervesystem, som Følge af hvilket han, naar han er under Paavirkning af Spiritus, let gør sig skyldig i impulsive Handlinger af uoverlagt og voldsom Natur. Efter Arrestlægens Formening har Arrestanten udført sine forbryderiske Handlinger, uden at han kan siges i Gerningens Øjeblik at have handlet i bevidst Tilstand, og han maa anses for farlig, naar han er under Paavirkning af Spiritus.

Ifølge en af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg, hvor Arrestanten har været indlagt til Observation, afgiven Erklæring, frembyder Arrestanten ikke noget Symptom paa Sindssygdom, men har udført Overfaldet paa Caroline Danielsen i en pathologisk Rus med tilsløret Bevidsthed, handlende i Kraft af forbryderiske Impulser, som han ikke var i Stand til at beherske, og med fuldstændig manglende Erindring om det passerede.

Endelig har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at Arrestanten har været paa saa abnorm Maade paavirket af Alkohol, at det maa be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tegnes som sandsynligt, at han har handlet i bevidstløs Tilstand, hvorhos Kollegiet paa Forespørgsel om, hvorvidt Arrestanten maa betragtes som farlig for den offentlige Sikkerhed, har udtalt, at der synes at være Grund til at underkaste Arrestanten Sikkerhedsforanstaltninger.

Herefter findes der ifølge Straffelovens § 38, 1ste Stk., ikke at kunne idømmes Arrestanten nogen Straf for de af ham udførte Voldshandlinger, hvorimod det skønnes at burde i Medfør af nævnte Paragrafs 2det Stk. bestemmes, at der af Øvrigheden vil være at træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt det offentlige at udrede, ligeledes billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Torsdagen den 23 April.

Nr. 106. Højesteretssagfører Lunn

contra

Skjalm Bang (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 December 1902: Arre- Arrestanten Skjalm Bang bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Corlsen og Levinsen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet den Højesteret forelagte, efter Dommens Afsigelse af Overlægen paa St. Hans Hospital afgivne Erklæring bestyrker, hvad der i Dommen er antaget med Hensyn til Tiltaltes Tilregnelighed,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Skjalm Bang til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Skjalm Bang, der tiltales for Tyveri, er født den 13 Februar 1878 og anset: ved Højesterets Dom af 5 Oktober 1900 efter Straffelovens § 228 og efter dens § 274, jfr. § 270, disse §§ sammenholdte med § 39, med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf eftergaves ham ved allerhøjeste Resolution af 28 November s. A.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han i Maj og Juni d. A. har begaaet 11 Indbrudstyverier, idet han i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle har skaffet sig Adgang til forskellige Beboelsesværelser eller Lejligheder. Ved disse Tyverier har han skaffet sig Adgang

til et af Kobbersmed Jacob Jørgensen beboet Værelse i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 13 og der stjaalet en til 25 Kr. vurderet Frakke og et til 3 Kr. vurderet Ur,

til et af Jomfru Petrea Kofoed beboet Værelse i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 19 og der stjaalet en til 20 Kr. vurderet Kjole,

til et af Skræder Hjalmar Hahn beboet Værelse i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 9 og der stjaalet nogle tilsammen til 12 Kr. vurderede Klædningsstykker,

til et af Opvarter Frederik Nielsen beboet Værelse i Ejendommen Aaboulevard Nr. 26 og der stjaalet nogle Beklædningsgenstande til samlet Værdi 13 Kr.

til et af Rengøringskone Karen Jacobsen beboet Værelse i Flensborggade Nr. 27 og der stjaalet en til 15 Kr. vurderet Kjole,

til et af Bud Carl Jensen beboet Værelse i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 7 og der stjaalet nogle tilsammen til 20 Kr. vurderede Klædningsstykker,

til en af Kriminalretsassessor Carl Emil Cold beboet Lejlighed i Ejendommen Colbjørnsensgade Nr. 7 og der stjaalet nogle tilsammen til 30 Kr. vurderede Beklædningsgenstande,

til en af Overretssagfører Christian Holm beboet Lejlighed i Ejendommen Frederiksberg Allé Nr. 35 og der stjaalet en Del Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 114 Kr.,

til nogle af Premierløjtnant Louis de la Cour beboede Værelser i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 45 og der stjaalet nogle tilsammen til 60 Kr. vurderede Klædningsstykker,

til en af Stenhuggermester Lars Kristensen beboet Lejlighed i Ejendommen Frederiksberg Allé Nr. 21 A og der stjaalet 2 Frakker og et Ur til samlet Værdi 36 Kr. og

til et af Handelskommis Henrik Lassen beboet Værelse i Ejendommen Nordre Frihavnsvej Nr. 17 og der stjaalet et til 6 Kr. vurderet Rejseschawl.

Paa samme Maade er det godtgjort, at han i Marts, April og Maj d. A. har begaaet 6 simple Tyverier, idet han fra Værelser, hvortil Adgangen var uhindret eller maa antages at have været uhindret, har frastjaalet

Landmand August Bang en til 15 Kr. vurderet Frakke.

Kontorist Ivar Moe nogle tilsammen til 50 Kr. vurderede Klædningsstykker.

Hotelejer Barnucka af Kallundborg nogle tilsammen til 40 Kr. vurderede Klædningsstykker.

Grosserer Maurice Rothenborg en til 12 Kr. vurderet Frakke.

Grosserer Bernhard Cohen en til 12 Kr. vurderet Frakke og

stud. juris Hans Oluf Jacobsen nogle tilsammen til 25 Kr. vurderede Klædningsstykker.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Arrestanten er endvidere funden i Besiddelse af en Mængde Genstande eller af Laanesedler paa Genstande, som Arrestanten har tilstaaet, at han har stjaalet, og i nogle Tilfælde har han været i Stand til at paavise de Ejendomme, hvorfra han har begaaet Tyverierne. Genstandene ere dernæst blevne genkendte af de bestjaalne, der omtrent alle have forklaret, at Genstandene have beroet i aflaasede Lokaler, og efter at Arrestanten er bleven gjort bekendt med, hvad der i øvrigt er bleven oplyst om Tyverierne, har Arrestanten forklaret, at han ved, at han har stjaalet disse Genstande og at han ved de fleste af sine Tyverier har lukket sig ind paa Gerningsstederne med falsk Nøgle, at han, der lider af en daarlig Hukommelse, ikke husker Enkelthederne ved disse Tyverier, men at han ikke nærer Tvivl om, at han har beganet Tyverierne saaledes som af de bestjaalne forklaret. Der findes herefter at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han i Tiden fra Februar til Juni d. A. har begaaet nedennævnte 17 Tyverier, og at disse Tyverier i alt Fald for en stor Dels Vedkommende af ham ere begaaede indbrudsvis, idet han maa antages i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle at have skaffet sig Adgang til de paagældende Steder.

Ved disse Tyverier har han stjaalet:

fra Mathilde Gynter, Sybergs Enkes Lejlighed i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 7, en til 4 Kr. vurderet Kikkert,

fra et af Urmager Salvator Petersen beboet Værelse i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 9 nogle tilsammen til 25 Kr. vurderede Klædningsstykker,

fra Dora Mathiesen, Schwarts Enkes Lejlighed i Ejendommen Carl Bernhardtsvej Nr. 9 en Del Beklædningsgenstande, Sølv- og Pletgenstande til samlet Værdi 330 Kr.,*)

fra Etatsraadinde Ingerslevs Lejlighed i Ejendommen Frydendalsvej Nr. 2 nogle Gardiner, 2 Kjoler og et Barometer til samlet Værdi 57 Kroner,

fra Direktør Andreas Holms Lejlighed i Ejendommen Frederiksberg Allé Nr. 21 A en til 60 Kr. vurderet Frakke,

fra Agent Theodor Hansens Lejlighed i Ejendommen Falkoneralléen Nr. 60 en til 50 Kr. vurderet Frakke,

fra en af Rentier Harmens beboet Lejlighed i Ejendommen Sølvtorvet Nr. 84 en Del Klædningsstykker og et Gardin til samlet Værdi 101 Kroner,

fra et af Laura Jensen, Petersens Hustru, benyttet Kvistværelse i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 76 nogle tilsammen til 20 Kr. vurderede Bøger og 2 til 3 Kr. vurderede Medailler,

fra fornævnte Mathilde Gynter, Sybergs Enkes Lejlighed i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 7 nogle tilsammen til 25 Kr. vurderede Klædningsstykker,

fra Bogholder Jørgen Christian Hansens Lejlighed i Ejendommen Stenstrups Allé Nr. 3 nogle tilsammen til 50 Kr. vurderede Gafler og Skeer,

fra Premierløjtnant Aage Holbølls Lejlighed i Ejendommen Nordre Frihavnsvej Nr. 5 en Del tilsammen til 100 Kr. vurderede Beklædningsgenstande,

*) Skal være 300 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fra Fabrikant Otto Jensens Pulterkammer i Ejendommen Vinkelvej Nr. 31 en Kuffert og et Rejseschawl til samlet Værdi 20 Kr.

fra Musiker Carl Andersens Værelse i Ejendommen Kingosgade Nr. 3 nogle tilsammen til 25 Kr. vurderede Klædningsstykker,

fra Departementchef Anders Dybdals Lejlighed i Ejendommen Østerbrogade Nr. 28 A nogle tilsammen til 60 Kr. vurderede Klædningsstykker,

fra Kommis Ove Rein Knudsens Værelse i Ejendommen Colbjørnsensgade Nr. 18 et til 18 Kr. vurderet Ur,

fra Frøken Anna Langes Lejlighed i Ejendommen Hejbergsgade Nr. 18 en Kjole og 2 Etuier indeholdende en Urkæde og et Halsbaand, alt til samlet Værdi af 20 Kr. og

fra Rengøringskone Benedicte Andersens Værelse i Ejendommen Falkonerallé Nr. 33 en til 7 Kr. vurderet Nederdel.

Paa samme Maade maa det anses for at være bevist, at Arrestanten i Marts d. A. har stjaalet en stud. juris Albert Kønigsfeldt tilhørende til 12 Kr. vurderet Frakke fra en Entre, hvortil Adgangen var uhindret.

Under Arrestantens tidligere Sag var han udlagt til Observation angaaende hans mentale Tilstand, i hvilken Anledning Overlægen for Kommunehospitalets 6te Afdeling udtalte, at Arrestanten var en degenereret, en aandelig Undermaaler, der kunde betegnes som i let Grad imbicil, og at han af den Grund saavel som paa Grund af den hysteriske Tilstand, hvori han i den senere Tid havde befundet sig, formentlig ikke kunde siges fuldt ud at være i Besiddelse af den Modstandsevne over Indskydelser og Tilskyndelser, som forudsættes hos ganske normale Personer.

Under nærværende Sag har Arrestanten paa ny været udlagt til Observation, og har Overlægen for Kommunehospitalets 6te Afdeling udtalt, at Arrestantens mentale Tilstand befandt sig paa samme Standpunkt som forrige Gang, bortset fra, at han ikke denne Gang havde frembudt Symptomer paa Hysteri, og at Overlægen som Følge heraf ganske kunde henholde sig til sin tidligere Erklæring.

I en Tillægserklæring af 22de f. M. har Overlægen yderligere udtalt, at det efter senere modtagne Oplysninger maa anses for givet, at Arrestanten har haft Epilepsi, at Arrestanten dog ikke vides at have haft epileptiske Anfald i de sidste 6—8 Aar og at det, hvis det er rigtigt, at Arrestanten først efter at han i 12—13 Aars Alderen fik Kramper, er gaaet tilbage i aandelig Henseende — maa antages, at hans Aandssvækkelse er frembragt ved Epilepsien og altsaa utvivlsomt er sygeligt betinget, medens Overlægen med Hensyn til Svækkelsens Grad henholder sig til sine tidligere Beskrivelser.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., sammenholdt med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 2. Vognmand **Th. Krog** eller **Krogh** (Asmussen)

contra

Grosserer **L. C. A. Sommer** (Ingen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at betale nogle Vejafgifter.

Gældskommissionens Dom af 23de Juni 1902: Indstævnte, Vognmand Th. Krog, bør til Citanten, Grosserer L. C. Sommer, betale 54 Kr. 75 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 30 December 1899, til Betaling sker. Saa bør Indstævnte og taale, at Citanten ved Eksekution i Ejendommen Matr. Nr. 662 i Udenbys Klædebo Kvarter her i Staden, Gade Nr. 10 paa Nygaardsvej, søger Fyldestgørelse for et Beløb af 136 Kr. 5 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 30 December 1899, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Samme Rets Dom af 3 Maj 1902: Indstævnte, Vognmand Th. Krogh, bør til Citanten, Grosserer L. C. A. Sommer, betale de paastævnte 18 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de Januar f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 4 Kr. 8 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 5 August 1902 er udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede ved Kjøbenhavns Gældskommission den 3dje Maj og 23 Juni f. A. paadømte Sager maa for Højesteret under et indstævnes, procederes og paakendes, og ved kongelig Bevilling af samme Dato er Højesteret bemyndiget til at tage de nævnte Sager under Paakendelse, uanset om deres Genstande ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i de indankede Domme anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Gældskommissionens ovennævnte Domme bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Vognmand Th. Krog eller Krogh, 10 Kroner.

Præmisserne i Dommen af 23 Juni 1902 ere saalydende: Ifølge Skøde, læst den 20 Oktober 1873, paahviler der Ejeren af Matr. Nr. 662 i Udenbyes Klædebo Kvarter, Gade Nr. 10 paa Nygaardsvej, en med Panteret i Ejendommen sikret Forpligtelse til i hvert Aars December Termin at betale til Ejeren af Matr. Nr. 380 i samme Kvarter, Nygaard kaldet, en aarlig Afgift af 50 Øre pr. løbende Alen Façade,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

eller 18 Kr. 25 Øre til Vedligeholdelse af den langs førstnævnte Ejendoms søndre Side løbende Nygaardsvej. Citanten, Grosserer L. C. Sommer, hvem den nævnte Vejafgift nu tilkommer som Ejer af Matr. Nr. 380 ifølge Skøde, læst den 29 November 1886, har under nærværende Sag endelig paastaaet Indstævnte, Vognmand Th. Krog, der ved Købekontrakt af 9 December 1896 købte fornævnte Ejendom Nr. 10 paa Nygaardsvej og samme Maaned fik Skøde paa samme, som han endnu ejer, tilpligtet at betale ham Vejafgift for Aarene 1886—1899, som han med Fradrag af 54 Kr. 70 Øre, hvilke en tidligere Ejer af Indstævntes Ejendom har betalt for nogle af Kjøbenhavns Magistrat i 1886 foretagne Reparationer af den omtalte Vej, har opgjort til 190 Kr. 80 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 30 December 1899, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han dels har bestridt, at Citanten kan gøre Krav paa de indtalte Afgiftsbeløb, eftersom han i alt Fald indtil Aaret 1897 formentlig har forsømt at holde Vejen ordentlig vedlige, dels har gjort gældende, at det, da han — som anført — først i December 1896 fik Skøde paa den oven ommeldte Ejendom, som han overtog fra 11te December f. A., saaledes at han kun skulde have de samme paahvilende Afgifter og Byrder, som faldt paa Tiden efter nævnte Dag, ikke kan paahvile ham personlig at tilsvare de før 1897 forfaldne Vejafgifter, selv om saadanne kunne siges at restere, dels har paastaaet, at der i den ham paahvilende Afgift maa fradrages et Beløb, svarende til den Bekostning, som en tidligere Ejer, Mægler C. L. Prior, for hvem Indstævnte har denunceret lis, men som ikke har givet Møde under Sagen, har haft i 1891 for en efter fornævnte Magistrats Paalæg iværksat Istandsættelse af Nygaardsvejen, men hvis Størrelse Indstævnte ikke ser sig i Stand til at opgive.

Det er uomtvistet, at den omhandlede Afgift er paalagt Indstævntes Ejendom som Vederlag for Nygaardsvejens Vedligeholdelse, og det er af Citanten indrømmet, at han forinden han i Efteraaret 1897 med en Bekostning af over 5000 Kr. underkastede den en Hovedistandsættelse udfor de Grunde, af hvilke der tilkommer ham Vejafgift, ikke har anvendt synderligt paa bemeldte Vej; men mod hans Benægtelse har Indstævnte ikke godtgjort, at Vejen forinden denne Istandsættelse har været ufarbar, og ligesom det er en Selvfølge, at Citanten efter Hovedistandsættelsen 1897 maa have Krav paa Vejafgiften, saaledes kan han ej heller paa Grund af Vejens Tilstand antages at have fortabt sit Krav paa denne Afgift for de tidligere Aar, i hvilken Henseende det bemærkes, at det ikke af Indstævnte er godtgjort, at noget af de under nærværende Sag som resterende indtalte Afgiftsbeløb er betalt, og at Indstævnte, da han ikke har kunnet opgive, hvor meget den af den tidligere Ejer i 1891 bekostede Istandsættelse har andraget, ikke kan have noget Krav paa under nærværende Sag at faa noget Beløb herfor afdraget i det indtalte Afgiftsbeløb.

Medens Indstævnte herefter ikke vil kunne undgaa at tilpligtes at betale Citanten de efter hans Overtagelse af den omhandlede Ejendom forfaldne Afgiftsbeløb for Aarene 1897—99, efter det paagældende Skødes Indhold beregnede til 54 Kr. 75 Øre med Renter deraf som

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paastaaet, findes han derimod ikke at kunne tilpligtes personlig at tilsvare de tidligere forfaldne, resterende Afgiftsbeløb.

For saa vidt nu Citanten under Sagens Drift subsidiært har nedlagt Paastand om, at Indstævnte da i hvert Fald tilpligtes som Ejer af den ommeldte Ejendom, i hvilken Vejafgiften som anført er sikret med Panteret, at taale Eksekution i Ejendommen for de i Aarene 1886—96 forfaldne Afgiftsbeløb, har Indstævnte vel fremsat Indsigeise mod at der overhovedet tages noget Hensyn til denne udenfor Klagen formentlig liggende Paastand; men da det er som Ejer af den afgiftspligtige Ejendom, at Indstævnte er indklaget under nærværende Sag, og det er efter hans udtrykkelige Begæring, at Afgørelsen af Parternes hele Mellemværende er inddraget under Sagen, findes Citanten ikke at kunne være udelukket fra at se sin subsidiære Paastand tagen under Paakendelse.

Og da denne Paastand maa anses hjemlet ved det i Sagen foreliggende, i hvilken Henseende det særlig skal bemærkes, at der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at den ikke skulde kunne gennemføres, saalænge der ikke er erhvervet Dom over den tidligere Ejer af Ejendommen, vil den nævnte Paastand være at tage til Følge, saaledes at det Afgiftsbeløb, for hvilket Indstævnte maa taale Eksekution i Ejendommen, opgøres til 190 Kr. 80 Øre med Fradrag af de ovennævnte 54 Kr. 75 Øre eller til 136 Kr. 5 Øre med Renter deraf som paastaaet.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Præmisserne i Dommen af 3 Maj 1902 ere saalydende: Citanten, Grosserer L. C. A. Sommer, søger under nærværende Sag Indstævnte, Vognmand Th. Krogh, til Betaling af 18 Kr. 25 Øre, som han skal skylde Citanten i Vejafgift for Aaret 1900 af hans Ejendom Nygaardsvej Nr. 10 med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 18 Januar f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Det maa anses uomtvistet, at den Vejafgift, hvoraf det paastævnte Beløb udgør en Del, i sin Tid er paalagt Indstævntes Ejendom ved Udparcelleringen af »Nygaard«, og at Retten til Afgiften er betinget af, at Vejen vedligeholdes, medens der er Uenighed mellem Parterne om, hvorvidt Vedligeholdelsespligten, som af Indstævnte hævdet, omfatter hele Vejen, eller, som af Citanten gjort gældende, er begrænset til Vejstykket udfor den paagældende Ejendom.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har principalt gjort gældende, at hans Frifindelse allerede maa blive en Følge af, at Nygaardsvej, hvad der er udenfor Tvist, ikke er anlagt paa hele Strækningen mellem Strandvejen og Lille-Vennemindevej, idet den ender ca. 250 Alen fra sidstnævnte Vej, men da han ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at Vejens Anlæg i dette Omfang skulde være en Betingelse for Afgiftspligtens Indtræden, vil han ikke kunne høres med denne Indsigelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Indstævnte har dernæst gjort gældende, at Citanten i alt Fald ikke i det under Sagen omhandlede Tidsrum har opfyldt den ham paahvilende Vedligeholdelsespligt; men at dette forholder sig saaledes, har Indstævnte ikke — hvad enten der maatte gaas ud fra hans eller Citantens Opfattelse af den omhandlede Pligts Omfang — mod Citantens Benægtelse godtgjort.

Som Følge af det anførte, og da der i øvrigt ikke er fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmaalet, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 4 Kr. 8 Øre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 124. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peder Kjærgaard (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 31 December 1902: Tiltalte, Fiskehandler Peder Kjærgaard af Skyum, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Fisker Søren Christensen, kaldet Goisen, af Agger betale 10 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Abildhauge og Pedersen henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Februar 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage og Salæret til Aktor og Defensor for Underretten til 12 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Kjærgaard til Højesteretssagførerne Dietrichson og Høgsbro 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 6.**

Torsdagen den 23 April.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fiskehandler Peder Kjærgaard, der er født i Aaret 1873, og som ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 17 Februar 1894 har været straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Under den Del af Sagen, der efter dennes processuelle Stilling for Overretten — for hvilken den er indanket alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne — foreligger til Paakendelse, maa det anses ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 21 November f. A. kom Tiltalte til Agger for at købe Fisk, og efter at han i Dagens Løb havde været inde hos Husejer Christen Iversen der Steds, og det havde været paa Tale, at han mulig kunde faa Nattelogi her i et Værelse, der benyttedes af Fisker Søren Christensen, kaldet Goiesen, som imidlertid skulde ud paa Fiskeri om Natten, fik han, da han sammen med nogle andre kort efter Midnat kom fra Agger Kro og passerede forbi Iversens Hus, ned til Stranden, hvor de vilde se Fiskerne sætte Baadene i Vandet, af Søren Christensen, der selv stod i Begreb med at gaa ned til Stranden, og Iversens voksne Datter Tilladelse til at overnatte i bemeldte Værelse.

Tiltalte gik derpaa ind for at se Værelset, hvor Iversens Datter i det samme flyttede nogle Beklædningsgenstande, som Søren Christensen, der ogsaa havde været i Kroen, havde afført sig, forinden han gik til Stranden, og ved denne Lejlighed faldt Søren Christensens Pengepung ud af en Lomme, hvad Tiltalte bemærkede, men uagtet han, efter hvad Iversens Datter har forklaret, skal have ytret: »Tag den Pung med ind, jeg er ked af, at den er her, naar jeg skal ligge her,« puttede hun dog Pungen i en Lomme paa en Jakke og lagde denne paa en Stol i Værelset. Straks efter forlod Tiltalte Værelset og gik ned til Stranden, hvor han, medens Fiskerne satte de to første Baade i Søen, efter sin Forklaring fattede den Beslutning at tilegne sig nogle af Søren Christensens Penge.

Tiltalte gik derfor paa ny op til Iversens Hus, satte sine Træsko udenfor dette, til hvilket Indgangen maa forudsættes at have været uaflaaset, og listede sig ind i det paagældende Værelse og her — hvor Iversens Datter havde ladet en brændende Lampe blive staaende, efter hendes Forklaring, fordi Tiltalte havde anmodet hende derom, hvad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

han dog ikke vil kunne huske — fremtog han nu af Lommen paa Søren Christensens Trøje eller Jakke den ommeldte Pung samt tilegnede sig en Tikroneseddel af dennes Indhold, der i det hele bestod af 2 Tikronesedler og nogen Skillemønt, hvorpaa han listede sig ud af Huset og begav sig ned til Havet, hvor han var behjælpelig med at sætte en tredje Baad i Vandet, og derfra op til Kroen, hvor han, der allerede tidligere havde bestilt Logi her, tilbragte Resten af Natten.

Bestjaalne har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 10 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har fundet at erindre, er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes, dog at Salæret til Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr., vil saaledes med de nævnte Forandringer i Henseende til Straffetiden og Salærbestemmelserne, være at stadfæste.

Nr. 137. Højesteretssagfører Lunn

contra

Johan Morten Emilius Møller Madsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14de Marts 1903: Arrestanterne Johan Morten Emilius Møller Madsen og Hans Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder, og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensor, Prokurator Casse, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Morten Emilius Møller Madsens Vedkommende anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Johan Morten Emilius Møller Madsen og Hans Christian Nielsen for Tyveri.

Arrestanten Madsen er født den 1 Maj 1881 og foruden 5 Gange forinden sit 18de Aar at være straffet for Tyveri bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 April 1902 efter Straffelovens § 100, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Nielsen . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge de af Politibetjentene Nr. 262, Jensen, og Nr. 355, Burgwaldt, afgivne beedigede Forklaringer bleve de, da de Natten mellem den 27de og 28 November forrige Aar omtrent Kl. 12 patrouillerede i Kvarteret Nordvestvej—Skyttegade, opmærksomme paa Arrestanterne og en tredje ikke under nærværende Sag tiltalt Person, der drev omkring, og da deres Adfærd forekom Betjentene mistænkelig, holdt de Øje med Personerne, og saa de — efter i nogen Tid at have iagttaget dem —, at den tredje Person blev staaende paa Hjørnet af Skyttegade, efter deres Formening for at holde Vagt for Arrestanterne, der fjernede sig sammen.

Som Følge af den opstaaede Mistanke eftersøgte nu Betjentene Arrestanterne paa forskellige Steder, bl. a. Ejendommen Nr. 38 Skyttegade, i hvis Gaard Jensen gik ind, medens Burgwaldt blev staaende uden for.

Da Jensen var kommen ind i Gaarden, hørte han i Stueetagen inden for Døren til en af de i Gaarden udmundende Køkkentrapper Arrestanten Madsen, hvis Stemme han kendte, tale med en anden, og da han tillige hørte en Lyd som af noget, der blev brudt op, og formente at bemærke, at Døren til Køkkentrappen aabnedes paa Klem, gik han ind paa Køkkentrappen, hvor han, der afrev en Tændstik, dels fandt Arrestanten Nielsen hængende med Overkroppen ind gennem en 9 × 14″ stor Vinduesaabning, der førte til et Lokale i den i Ejendommens Stueetage værende Urtekramforretning, dels hørte en Person med stort Spektakel løbe op ad Køkkentrappen.

Jensen paagreb derpaa Arrestanten Nielsen, idet han samtidig gav Fløjtesignal til Burgwaldt, der straks kom til Stede og derpaa gik op ad Trappen for at paagribe den undvegne, og paa Trappen mellem 4de og 5te Sal traf Arrestanten Madsen liggende med sine Træsko under sit Hoved, som han dog, inden Betjenten havde talt til ham, løftede op, idet han udtalte, at han var fuld.

Paa Trappen opsamlede Burgwaldt 7 Æbler, der laa spredte fra Stueetagen helt op til 4de Sal.

Disse Æbler, der i øvrigt kun have en Værdi af nogle faa Øre, har Urtekræmmer Julius Clausen, der har Forretning i Stueetagen i bemeldte Ejendom, genkendt som ham frastjaalne fra en Hylde inden for den ovennævnte Vinduesaabning.

Arrestanten Nielsen har derhos forklaret, at han og Medarrestanten ca. 10 Minutter før Paagribelsen vare gaaede ind i den paagældende Ejendom for at sove, men at han, da han kom ind i Gaarden, besluttede sig til at begaa Tyveri i den i Stueetagen værende Urtekræmmerforretning, hvor han særlig tænkte at stjæle Vin, Cigaretter og lig-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

nende, og er det i saa Henseende ved denne Arrestants egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at Arrestanten først fra Gaarden har forsøgt med en medbragt Hammer at opbryde Laasen i en Dør, der fra Køkkentrappen førte ind til nævnte Forretning, og da det ikke lykkedes, har søgt at skaffe sig Adgang gennem den Vinduesaabning, i hvilken han paagrebes, og hvis Vindue han — efter at have ituslaaet Ruden — havde løsnet og ladet falde ned i det inden for værende Rum.

Endvidere har denne Arrestant forklaret, at forinden han krøb ind i den ovenfor nævnte Vinduesaabning havde han opdaget, at der paa en Hylde under Aabniegen laa en Del Æbler, og at han, da Arrestanten Madsen bad ham om et Æble, stjal 7 af disse Æbler, som han derpaa gav Arrestanten Madsen. Senere under Forhørene har Arrestanten Nielsen imidlertid ændret denne sin Forklaring derhen, at han kastede Æblerne ud til Arrestanten Madsen, der den Gang stod paa den nederste Del af den fra Stueetagen til 1ste Sal førende Trappe, men med hvem han da ikke vekslede et Ord.

Hvad Arrestanten Madsen angaar, har han paastaaet, dels at han den paagældende Nat aldeles ikke — i hvert Fald saa vidt han ved — har været sammen hverken med Arrestanten Nielsen eller den omhandlede 3dje Person, der i øvrigt netop har forklaret, at han var sammen med begge Arrestanter, som af Betjentene udsagt, dels at han allerede fra Kl. 6 om Eftermiddagen var saa beruset, at han aldeles ikke kan huske, hvad der passerede. Han har desuden paastaaet, at han sov, da Betjentene antraf ham, og at han da havde sovet i nogen Tid.

Da der imidlertid efter Betjentenes Forklaring ved Arrestanternes Paagribelse ikkun var hengaart ca. $^1/_2$ Time, siden de af Betjentene bleve sete ude paa Gaden, og da der fremdeles efter Betjent Jensens Forklaring, da Arrestanten Madsen blev paagreben, ikkun var forløbet nogle faa Minutter, efter at Betjenten havde hørt ham tale inde paa Trappegangen i Stueetagen, og da endvidere Arrestanten Madsen ved Paagribelsen i alt Fald kun i ringe Grad var paavirket af Spiritus, maa der gaas ud fra, at Arrestanten Madsens foranførte Forklaring er fremsat mod bedre Viden og kun for at skjule hans Meddelagtighed i det af Arrestanten Nielsen tilstaaede Tyveriforsøg, og taler herfor endvidere, dels at Arrestanten Nielsens Forklaringer om Arrestanten Madsens Forhold ved den paagældende Lejlighed have været vaklende og indbyrdes modsigende, at denne Arrestants Forklaring, som ovenfor anført, oprindelig gik ud paa, at han kastede de stjaalne Æbler ud til Arrestanten Madsen efter sidst nævntes Anmodning, at Æblerne ere fundne henliggende paa Trappen helt op til 4de Sal, uden at efter det oplyste andre end Arrestanten Madsen vil kunne have henkastet eller tabt dem der, samt at Arrestanten Madsens Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person.

Idet Arrestanten Madsen herefter maa antages at have været enig med Arrestanten Nielsen i det af denne begaaede Tyveriforsøg, ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46 . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 27 April.

Nr. 127. Højesteretssagfører Liebe

contra

Villum Peter Villumsen (Def. Rée),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10de Februar 1903: De Tiltalte Niels Peter Nielsen og Villum Peter Villumsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 3 Gange 5 Dage og Villumsen i 8 Dage. I Salær til Aktor, Prokurator Gottschalck, og Defensor, Overretssagfører Richter, betaler Tiltalte Villumsen 15 Kr. til hver. Aktionens øvrige Omkostninger betaler Tiltalte Nielsen, dog at Tiltalte Villumsen heraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Villum Peter Villumsens Vedkommende anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne føre til noget andet Resultat, end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Peder Nielsen og Villum Peter Villumsen, der tiltales, førstnævnte for Tyveri og sidstnævnte for Hæleri, ere fødte henholdsvis den 1 Oktober 1864 og den 1 Oktober 1875 og ikke fundne forhen straffede:

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende.

Tiltalte Nielsen, der var ansat som Kusk hos Vognmand Rasmus Hansen, har den 27de November f. A. tilvendt sig et til 14 Td. udmaalt Læs Kul, af Værdi 42 Kr., som han for sin Principal skulde køre fra Skib ved Gasværkshavnen til Bryggeriet Ny Carlsberg. Han kørte først med Læsset til en næringsdrivende paa Vesterbro, til hvem han falbød Kullene, men da denne afslog at købe dem, solgte Tiltalte Nielsen Kullene, der efterhaanden var svundne ind til ca. 12 Tdr., af Værdi ca. 36 Kr., til Tiltalte Villumsen, der, uagtet han var paa det rene med, at Nielsen maatte have erhvervet Kullene ved Tyveri, afkøbte ham dem for 12 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter Sagens Oplysninger findes der ingen Grund til at betvivle, at begge Tiltalte, om de end ved denne Lejlighed var en Del paavirkede af Drikkevarer, dog var fuldt tilregnelige.

Herefter ville de Tiltalte være at anse: Nielsen efter Straffelovens § 228 og Villumsen efter dens § 238, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Nielsen i 3 Gange 5 Dage og Villumsen i 8 Dage.

Idet bemærkes, at nærværende Sag af Tiltalte Nielsen er begært paakendt umiddelbart af Retten uden Aktors og Defensors Mellemkomst, findes Salærerne til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 15 Kroner til hver, at burde udredes af Tiltalte Villumsen, medens Aktionens øvrige Omkostninger ville være at udrede af Tiltalte Nielsen, dog at Tiltalte Villumsen heraf in solidum med Nielsen udreder $^1/_2$.

Nr. 141. Højesteretssagfører Winther

contra

Charles Philip Bonfils (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Marts 1903: Arrestanterne Charles Philip Bonfils og Carl Ludvig Theodor Braagaard bør straffes: Bonfils med Tugthusarbejde i 2 Aar, og Braagaard med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Charles Philip Bonfils's Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Charles Philip Bonfils og Carl Ludvig Theodor Braagaard tiltales for Tyveri.

Arrestanten Bonfils er født den 1 November 1858 og blandt andet anset: ved Rettens Dom af 7 Maj 1881 efter Straffelovens § 228 med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18de Januar 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 26de Maj 1900 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 6 August 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved Rettens Dom af 14 Januar 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanterne overbeviste om den 24 Februar d. A. i Forening at have frastjaalet Assistent Erik Sparre Petersen en til 60 Kr. vurderet Cykle, der henstod i Gangen til en Ejendom her i Staden, hvortil Adgangen var uhindret.

Som Følge heraf ville Arrestanterne være at anse: Bonfils efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Braagaard efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne, Bonfils med Tugthusarbejde i 2 Aar og Braagaard . . .

Tirsdagen den 28 April.

Nr. 100. Højesteretssagfører Winther

contra

Sophus Nicolai Brockdorff (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 26de Juni 1902: Tiltalte Sophus Nicolai Brockdorff bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de November 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og M. Carlsen, betaler Tiltalte Sophus Nicolai Brockdorff 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte for Sindssygdom været indlagt paa Kommunehospitalet og derefter paa St. Hans Hospital, hvor han endnu er under Behandling for denne Sygdom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger kan Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ikke antages at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til det i Dommen omhandlede Laan paa 200 Rmk., og hvad de i øvrigt ham paasigtede Forhold angaar, findes det, særlig efter de af Overlægerne paa de to nævnte Hospitaler somt af det kongelige Sundhedskollegium afgivne Erklæringer angaaende hans mentale Tilstand, betænkeligt at gaa ud fra, at han har været sig det ulovlige i sine Handlinger bevidst. Han vil som Følge deraf være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sophus Nicolai Brockdorff bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Liebe, 60 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Sophus Nicolai Brockdorff, der er født den 12 September 1867 og ikke funden forhen kriminaliter dømt, aktioneret for Bedrageri og Falsk, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Begyndelsen af Aaret 1901 fattede Tiltalte, der var uden Midler og ikke havde nogen paaviselig Udsigt til at skaffe saadanne, den Plan at danne et Aktieselskab, der skulde forhandle tyske Fabrikater, navnlig Fortepianoer, Cykler og Symaskiner, og formaaede nogle Mænd, overfor hvem han gav det Udseende af, at han var i Stand til at skaffe den fornødne Driftskapital, til sammen med ham at indtræde i Bestyrelsen for det paatænkte Selskab, der skulde have Navnet »S. Brockdorff«. Samtidig med, at Lovene for det nævnte Aktieselskab blev affattede i Marts 1901, traadte Tiltalte i Forbindelse med Berlinerfirmaet Bürmann & Co.s herværende Agent, Mikdal Jensen, og kort efter, under et Besøg i Berlin, med det nævnte Firmas Indehaver, Cohn. Overfor begge disse Mænd optraadte han som Direktør for det nævnte Aktieselskab, der efter hans Udsagn til dem snart skulde træde i Virksomhed, og han gjorde nu hos Cohn til Aktieselskabet Bestilling paa saa mange Varer, som han tænkte sig vilde svare til et Aars Omsætning. Paa Hjemvejen fra Berlin aftalte han med Mikdal Jensen, at der af de bestilte Cykler og Symaskiner skulde sendes ham et Eksemplar af hver som Prøver, og det berlinske Firma foranledigede ham derefter i April 1901 tilstillet 4 Symaskiner og 3 Cykler til en samlet Fakturapris af 514 Rmk. 65 Pf. Da Tiltalte ikke saa sig i Stand til at betale Told og Fragt af de tilsendte Varer, klarerede han

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kun 1 Symaskine og 1 Cykle, som han pantsatte, og benyttede det herved indvundne Beløb til at betale Fragt og Told for de øvrige tilsendte Varer, som han derpaa disponerede over i sin egen Interesse paa en Symaskine nær, uden at han da havde nogen som helst Udsigt til i en overskuelig Fremtid at betale dem. I April tog Tiltalte atter til Berlin for at søge at formaa Cohn til at interessere sig for Aktieselskabet og muligt indskyde Kapital i dette, hvilket dog ikke lykkedes, hvorimod han hos denne erholdt et kontant Laan af 200 Rmk. til Rejseudgifter, hvilket Laan Tiltalte ingen Udsigt havde til at tilbagebetale og som, efter hvad Tiltalte har erkendt, kun ydedes ham, fordi Cohn stolede paa hans urigtige Foregivender om Aktieselskabets nær forestaaende Træden i Virksomhed.

Omtrent ved Midten af Juni f. A., da Tiltalte efter sin Forklaring havde opgivet enhver Tanke om Aktieselskabets Dannelse, søgte Mikdal Jensen ham for efter Ordre fra Berlinerfirmaet at søge Forholdene ordnede, og da Mikdal Jensen forlangte, at Tiltalte skulde skaffe sin Moders Kaution for, at det skyldige Beløb, der var opgjort til 712 Rmk. 40 Pf., blev betalt afdragsvis, affattede Tiltalte den 23 Juni f. A. i Overensstemmelse med et ham af Mikdal Jensen leveret Udkast et Dokument, hvorved hans Moder som Kautionist og Selvskyldner indestod for den ovennævnte Gælds afdragsvise Betaling og underskrev dette Dokument med Moderens Navn, Hedevig Brockdorff, uden hendes Vidende og Vilje og uden at have nogen Bemyndigelse hertil. Han overgav derefter Dokumentet til Mikdal Jensen, som, da det ikke var dateret, samme Dag henvendte sig til Fru Brockdorff for at faa det forsynet med Dato. Fru Brockdorff, der har forklaret, at Tiltalte ikke kunde have ventet, at hun vilde have givet ham Bemyndigelse til at underskrive hendes Navn, hvis han forud havde anmodet hende derom, maa antages ved den nævnte Lejlighed at have erklæret sig villig til at underskrive Kautionsdokumentet, men da Mikdal Jensen nu stillede strængere Betingelser, opgav hun efter Tiltaltes Tilskyndelse at gaa ind derpaa.

Under Sagen er der rejst Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, og han har været undergiven Arrestlægens Observation. I en under Sagen afgiven Erklæring har denne udtalt, at Tiltalte er i høj Grad disponeret til Sindssygdom saa vel paa Fædrene som Mødrene Side og maa anses som et aandelig degenereret Individ uden dog at kunne kaldes egentlig sindssyg. Som aandelig degenereret paavirkes han stærkt af Spirituosa, og hvis han i den Periode, i hvilken han har udført sine forbryderiske Handlinger, har været under stadig Paavirkning af Spirituosa, er det efter Arrestlægens Mening sandsynligt, at han, der reagerer stærkt pathologisk efter Nydelsen af Spiritus, og som senere ikke vil kunne erindre, hvad han i en Drikkeperiode har foretaget, har udført disse i ikke fuldt tilregnelig Tilstand.

Tiltalte har selv forklaret, at han i den Tid, han beskæftigede sig med Tankerne om Aktieselskabets Dannelse, vel stadigt har nydt Spiritus, men at han ikke har været egentlig beruset og navnlig ikke i en for andre mærkbar Grad, og af Sagens Oplysninger fremgaar det vel, at han en enkelt Gang har været beruset i det nævnte Tidsrum, men naar henses til, at de ommeldte Handlinger strække sig over et længere Tidsrum og ere udførte med bestemte Planer for Øje, ligesom

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tiltalte om sine Handlinger har kunnet afgive Forklaringer, der i det hele maa antages at være rigtige, findes det at maatte statueres, at han har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed ved sine ommeldte Handlingers Udførelse.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 253, 257 og 268 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Underretsdommen, ved hvilken han efter Straffelovens §§ 253, 251 og 268 er anset med samme Straf, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 1 Maj.

Nr. 13. **Hans Christoffer Jørgensens** Enke, **Nancy Elisabeth Jørgensen,** født **Williams** (U. Hansen)

contra

1) Kancelliraad, Godsforvalter **Nielsen** af Hvidkilde og 2) Husejer **Peter Jørgensen** af Bro Skov (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten til en Panteobligation. m. m.

Lehns Birks ordinære Rets Dom af 26 Januar 1900: Den under Sagen omhandlede Panteobligation af 7 April 1883 fra Husmand Hans Olsen af Ørridslev til Landmand Hans Christoffer Jørgensen i Amerika bør tilhøre dennes Enke, Nancy Elisabeth Jørgensen i Amerika, uanset den af Kreditors Moder foretagne Tilbagekaldelse og Overdragelse til Kontracitanten Peder Jørgensen, og Kontracitanten, Kancelliraad Nielsen af Hvidkilde, bør under en Bøde af 5 Kr. til Svendborg Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, udlevere den oven omhandlede Obligation med vedhængende Renter fra 15 April 1894 til Hovedcitanten, nordamerikansk Konsul i København John C. Ingersoll. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitanternes Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1901: Appellanterne, Kancelliraad, Godsforvalter Nielsen af Hvidkilde og Husejer Peder Jørgensen af Bro Skov, bør for Tiltale af Appelindstævnte, forhenværende nordamerikansk Konsul i Kjøbenhavn John C. Ingersoll som befuldmægtiget for Hans Christoffer Jørgensens Enke, Nancy Elisabeth Jørgensen, født Williams, i Nordamerika, i Hovedsagen fri at være. Appellanten, Husejer Peder Jørgensen, bør være ejendomsberettiget til den oven omhandlede af Husmand Hans Olsen den 7 April 1883 til Landmand Hans Christoffer Jørgensen udstedte,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den 10de s. M. tinglæste Panteobligation med de Renter, som Debitor paa denne Maade maatte være skyldig for Tiden fra 11te December 1893. I øvrigt bør Appelindstævnte Ingersoll for Appellanternes Tiltale i Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter, saavel under Hoved- som under Kontrasagen ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kontraappelsagen for Højesteret alene har været rettet mod Hovedappellantinden Jørgensens Enke, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos det Kontraappellanternes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 150 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Lehn Birks ordinære Ret ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastod under Hovedsagen Appelindstævnte, daværende nordamerikansk Konsul i Kjøbenhavn, John C. Ingersoll som befuldmægtiget for Hans Christoffer Jørgensens Enke Nancy Elisabeth Jørgensen, født Williams, i Nordamerika — under Anbringende af, at Husmand Jørgen Christoffersens Enke, nu afdøde Marie Kirstine Hansen Ellegaard af Søndersø Mark, havde skænket sin Søn, Landmand Hans Christoffer Jørgensen i Amerika, 3000 Kr., for hvilket Beløb hun lod Husmand Hans Olsen af Ørridslev, der laante denne Sum, udstede en den 7 April 1883 dateret, den 10de s. M. tinglæst Panteobligation til hendes nævnte Søn, men at hun senere uberettiget ved en Erklæring af 4 September 1888 havde tilbagekaldt denne Gave og overdraget Obligationen til hendes Svigersøn, Appellanten Husejer Peder Jørgensen af Bro Skov, paa hvis Vegne Appellanten Kancelliraad, Godsforvalter Nielsen af Hvidkilde besad den nævnte Obligation — de tvende nævnte Appellanter tilpligtede at høre den ved den ovennævnte Erklæring skete Tilbagekaldelse og Annullation af den ved Obligationen ydede Gave til Hans Christoffer Jørgensen samt den samtidig stedfundne Overdragelse af Obligationen til Peder Jørgensen kendt ugyldige og Hans Christoffer Jørgensens ovennævnte Enke kendt ejen-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

domsberettiget til Obligationen med vedhængende Renter fra Enken Ellegaards Død den 15 April 1994, og endelig Appellanten Nielsen tilpligtet under en daglig Mulkt at udlevere ham den oftnævnte Obligation, hvorhos han paastod begge Appellanter in solidum tilpligtet at betale ham Hovedsagens Omkostninger skadesløst. Appellanterne paastod sig under Hovedsagen frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de under en Kontrasag, efter Stævning til Appelindstævnte Ingersoll, dels paa egne Vegne, dels som befuldmægtiget for Nancy Elsabeth Jørgensen, paastod Appelindstævnte Ingersoll tilpligtet at tilbagebetale dem Renter, 4 pCt. p. a. af Obligationens Paalydende, 3000 Kr., fra 11 December 1893, til Tilbagebetaling sker, med Renter og Rentes Renter, beregnet fra Termin til Termin, at betale Appellanten Nielsen en Erstatning af 5000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn for den bemeldte Appellant ved en hos ham den 17de Juni 1898 afholdt Fogedforretning tilføjede Skade, Tort og Kreditspilde, med Renter af det Beløb, der maatte tilkendes ham, fra Kontraforligsklagens Dato den 23 December 1898, og at betale Appellanterne Kontrasagens Omkostninger, og endelig paastod de den ovenommeldte af Enken Ellegaard den 4 September 1888 udstedte, den 29 Juli 1889 for Notarius publicus ratihaberede Erklæring kendt lovlig og gyldig, saaledes at Appellanten Peder Jørgensen herefter anses for ejendomsberettiget til den omkvæstionerede Obligation med de endnu paa denne af Debitor skyldige Renter fra 11te December 1893. Appelindstævnte paastod principalt Kontrasagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, subsidiært sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Birkerettens Dom af 26 Januar 1900 blev i Hovedsagen den ovennævnte Obligation kendt at tilhøre Nancy Elisabeth Jørgensen, uanset den af Enken Ellegaard foretagne Tilbagekaldelse og Overdragelse af Obligationen til Appellanten Peder Jørgensen, og Appellanten Nielsen tilpligtet under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Svendborg Amts Fattigkasse at udlevere Obligationen med vedhængende Renter fra 15de April 1894 til Appelindstævnte Ingersoll, medens i Kontrasagen Appelindstævnte blev frifunden for Appellanternes Tiltale, hvorhos saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Appellanterne ved Stævning af 8 Februar 1900 indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande saavel i Hoved- som i Kontrasagen og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten hos Appelindstævnte Ingersoll. Appelindstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten hos Appellanterne in solidum.

Ifølge Sagens Oplysninger udlaante Enken Marie Kirstine Hansen Ellegaard til Husmand Hans Olsen af Ørridslev et Beløb af 3000 Kr., for hvilket hun lod denne udstede en den 7 April 1883 dateret, den 10de samme Maaned tinglæst Panteobligation til hendes Søn, Landmand Hans Christoffer Jørgensen i Amerika. Obligationen, som hun selv beholdt i sit Værge, var uopsigelig fra Kreditors Side til 11 Juni 1888 og det udtaltes i den, at Renten af den skyldige Kapital skulde udbetales til Kreditors Moder, fornævnte Enke Ellegaard, der for sin Livstid var berettiget til at modtage og nyde Renterne, der skulde erlægges til hende paa hendes Bopæl. Det er ikke oplyst, at Enken

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ellegaard, forinden hun lod Obligationen udstede paa Sønnens Navn, havde tilsagt denne Obligationens Paalydende som Gave.

Appelindstævnte har endvidere anbragt, at Enken Ellegaard senere har ladet Sønnen tilskrive et den 3 Maj 1883 dateret, under Sagen fremlagt Brev, hvori hun udtaler, at hun har taget Bestemmelse angaaende hendes Ejendele, hvorved hun har omgjort, hvad hun tidligere havde bestemt, for hendes nævnte Søns Vedkommende saaledes, at der er udsat 3000 Kr. paa en Obligation lydende paa hans Navn, »som Du kan have*) efter min Død«, dog hvis hun dør før om 5 Aar, da først efter dette Tidsrums Forløb, da Obligationen ikke kunde opsiges før til den Tid, hvorhos det endvidere udtales »lever jeg saa længe, saa faar Du dem naturligvis ikke til den Tid, men Du maa huske, at Marie hun faar de 500 Kr., som en Gang var bestemmet«, at hun paa dette Brev ikke fik Svar fra Sønnen, hvorfor hun paa ny lod ham tilskrive et ligeledes fremlagt Brev, dateret 22 April 1884 — samme Dag, paa hvilken Sønnen døde i Amerika —, hvori hun udtaler: »I Fjor satte jeg 3000 Kr. i en Ejendom i dit Navn og hvis jeg dør, saa skal det staa i 5 Aar, førend Du kan faa den, men det ene 1000 Kr. dem skal din ældste Datter have. Jeg skrev til Dig i Fjor om at jeg har sat Dig 3000 Kr. i en Ejendom til Dig, men det har Du ikke svaret mig noget paa«, samt beder ham lade hende vide, om han har faaet Brevet, hun havde nedskrevet til ham om Pengene, samt at hun, da Sønnen var død, forinden dette Brev kunde naa til ham, ikke erholdt det forlangte Svar. Senere ønskede Enken Ellegaard at træffe en anden Bestemmelse angaaende de her omhandlede 3000 Kr., og hun udstedte da den 4 September 1888 en »Erklæring«, som hun den 29 Juli 1889 ratihaberede for Notarius publicus, hvori det hedder: »For nogle Aar siden tænkte jeg paa at skænke min nævnte Søn (ɔ: Hans Christoffer Jørgensen) nogle Penge, og da jeg netop udlaante 3000 Kr. til Husmand Hans Olsen af Ørridslev i Skeby Sogn, lod jeg denne Mand udstede en den 7 April 1883 dateret, paa min Søns Navn lydende og den 10de s. M. i Lunde-Skam Herreder tinglæst Panteobligation, som dog forblev i mit Værge, ligesom det udtrykkelig i dens Indhold bestemtes, at Renterne tilfaldt mig og skulde erlægges til mig min Livstid. Min Søn var og er formentlig uvidende om den ham saaledes tiltænkte Gave, og jeg har aldrig givet eller han modtaget noget forbindende Løfte om denne.« Hun udtaler derhos, at hun nu har ombestemt sig med Hensyn til de omhandlede 3000 Kr. og opgivet at skænke sin Søn dem, hvorfor hun annullerer de af hende til Iværksættelse af saadan Hensigt foretagne forberedende Skridt og tilbagekalder den paatænkte Gave, samt bestemmer, at de i den paagældende Obligation, som hun overleverer til sin Svigersøn, Husejer Peder Jørgensen, nævnte 3000 Kr. fremtidig skal tilfalde ham som hans lovligt erhvervede og retmæssige Ejendom, idet hun udtaler, at Vederlaget er berigtiget ved, at bemeldte Peder Jørgensen har paataget sig at yde hende Ophold og Underhold, saa længe hun lever.

Efter at Enken Ellegaard den 15de April 1894 var afgaaet ved Døden, begærede Appelindstævnte, Konsul Ingersoll, som befuldmægtiget for Nancy Elisabeth Jørgensen, der efter at Hans Christoffer Jør-

*) Skal være hæve.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

gensen den 22de April 1884 var afgaaet ved Døden i Amerika, som hans Enke efter Bemyndigelse af den stedlige Skifteret havde overtaget Boet efter ham med Ret til at bemægtige sig og realisere alt, hvad hendes afdøde Mand efterlod sig, og til at inkassere alle Penge, som skyldtes afdøde, under en hos Appellanten, Kancelliraad Nielsen, af Fogden i Sunds-Gudme Herreder og Lehns Birk afholdt Fogedforretning, sig indsat i Besiddelse af den ommeldte hos Nielsen beroende Panteobligation, men da Fogden ikke ansaa Spørgsmaalet om, hvem der var rette Ejer af Obligationen, for egnet til Afgørelse ved Fogedretten, blev det ved en af Fogedretten den 20 Juni 1898 afsagt Kendelse eragtet, at den begærte Forretning ikke for Tiden kunde nyde Fremme, og Appelindstævnte har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder han har gjort gældende, at den oftnævnte ved Enken Ellegaards Foranstaltning udstedte Obligation har overført Ejendomsretten til Kapitalen til Sønnen Hans Christoffer Jørgensen, at denne Gave er en fuldbyrdet Livsgave og at Enken Ellegaard har været uberettiget til at tilbagekalde den, medens Appellanterne have gjort gældende, at der ikke foreligger nogen fuldbyrdet Livsgave, men kun en tiltænkt Dødsgave, der er bortfalden som Følge af Tilbagekaldelsen.

Efter det foreliggende kan det ikke antages, at selve Udstedelsen af Panteobligationen lydende paa Sønnens Navn, hvilket maa antages at være sket uden at Sønnen var vidende derom, eller, som af Appelindstævnte gjort gældende, Tinglæsningen af Obligationen, der var nødvendig for at sikre Panterettigheden, har overført nogen Berettigelse til Sønnen til selve Obligationen eller dennes Paalydende, som Enken Ellegaard, der beholdt Obligationen i sit Værge, og som havde forbeholdt sig Rentenydelsen saa længe hun levede, selv fremdeles maatte have Dispositionsret over. Og selv om de ovenfor omhandlede Breve af 3 Maj 1883 og 22 April 1884, hvilket sidste Brev først kan være kommet Sønnens Arvinger i Hænde, maatte antages at hidrøre fra Enken Ellegaard — hvad Appellanterne under Henvisning til, at Enken ikke kunde skrive, benægte —, kan det ikke antages, at hun i disse Breve har tilsagt Sønnen Obligationen eller de i denne omhandlede 3000 Kr., »som Du kan have*) efter min Død«, paa anden Maade end som en Gave, der skulde tilfalde ham ved hendes Død, og det kan ikke antages, at hun, der ved selve disse Breve foretager forskellige Dispositioner og navnlig ved Brevet af 22 April 1884 disponerer over 1000 Kr. af Obligationens Paalydende, ved at lade Sønnen tilflyde Meddelelse om den tiltænkte Gave, har villet afskære sig fra at gøre Ændringer i den overfor Sønnen trufne Bestemmelse, og hun maa derfor anses for at have været berettiget til at tilbagekalde den trufne Disposition som sket og at overdrage Obligationen til Appellanten Peder Jørgensen.

Herefter ville Appellanterne i Hovedsagen være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale.

Med Hensyn til Kontrasagen vil, da Appellanterne have rettet deres Paastande om Udbetaling af Renter og Skadeserstatning mod Appelindstævnte Ingersoll personlig, medens denne ikkun ses at være optraadt som befuldmægtiget for Enken Nancy Elisabeth Jørgensen, og

*) Skal være hæve.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

saaledes ikke er rette Sagvolder, allerede af denne Grund de nævnte Pagstande ikke kunne tages til Følge.

Derimod findes, da Enken Ellegaard efter det foreliggende maa anses for at have været berettiget til at overdrage Appellanten Jørgensen den omhandlede Obligation, Paastanden om at denne kendes berettiget til Obligationen med de Renter, som Debitor paa denne maatte være skyldig for Tiden fra 11te December 1893, at burde tages til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter, saavel under Hoved- som under Kontrasagen, findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 4 Maj.

Nr. 146. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de Marts 1903: Arrestanten Niels Peter Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Richter og Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Nielsen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 29 April 1879, og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13de Juni 1899 efter Straffelovens §§ 253 og 270, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand eg Brød i 6 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 7de Juli 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 26 Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om den 21 August d. A.*) at have frastjaalet sin daværende Principal, Fiskehandler Søren Hansen, et kontant Beløb af ca. 350 Kr., der beroede i en uaflaaset Skrivebordskuffe i bestjaalnes Kontor, hvor Arrestanten opholdt sig i lovligt Ærinde.

Herefter vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 6 Maj.

Nr. 10. **Nelly Magdalene Andersen** (Winther efter Ordre)

contra

Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret **C. E. Cold** og **Politidirektøren** paa det offentliges Vegne (Asmussen efter Ordre),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Kriminal- og Politirettens 6 Kriminalkammers Kendelse af 20 Februar 1896: Politidirektøren bør paa det offentliges Vegne betale Nelly Magdalene Andersen i Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest 50 Kroner.

Højesterets Dom.

Under den forud for den indankede Kendelse gaaende offentlige Undersøgelse var Appellantinden, der var i Tjeneste hos daværende Justitsminister Nellemann, sigtet for i Tiden mellem den 13de og 16de November 1895 at have frastjaalet Fru Nellemann en Guldurkæde, der formentes at have beroet i en Bordskuffe i Dagligstuen og som den 1 December samme Aar om Morgenen fandtes i Gylpen til et Kjoleliv, som Fru Nellemann havde haft paa den 13 November og siden daglig baaret, og hvori Kæden antoges at være stukket ind den 30 November sent om Aftenen.

Ligesom det imidlertid efter de Højesteret forelagte, til Dels efter Kendelsens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger af flere Grunde staar som usikkert, om Kæden overhovedet har været Genstand for Tyveri, saaledes ere de Indicier, der under Undersøgelsen ere fremdragne til Bestyrkelse af den mod Appellantinden rejste Sigtelse, dels afbeviste, dels uden væsentlig Betydning, medens forskellige Omstændigheder, navnlig de Oplysninger, der foreligge om Appellantindens tidligere Vandel, tale til Fordel for hende.

*) Skal være f. A.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Maj 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 7.**

Onsdagen den 6 Maj.

Idet herefter den ved Lov 5 April 1888 § 1 foreskrevne Betingelse for Tilkendelse af Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel skønnes at være til Stede ogsaa med Hensyn til det Appellantinden paasigtede Tyveri af Kæden, vil der, efter hendes derom nedlagte Paastand, foruden det hende ved Kendelsen tilkendte Beløb, være at tillægge hende en Ertatning, som bestemmes til 500 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellantinden Nelly Magdalene Andersen hos Statskassen 500 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Asmussen hver 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Da Nelly Magdalene Andersen, der under nærværende Sag har hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 2 December f. A. til den 22de f. M., efter de fremkomne Oplysninger ikke er skyldig i Tyveri af en Sølvske og en Fodkurv, hvorfor hun under Sagen har været sigtet, og da Varigheden af hendes Varetægtsarrest er bleven forlænget ved de i saa Henseende fremsatte Sigtelser mod hende, vil der, efter hendes derom fremsatte Begæring — uanset, at den mod hende fra først af fremsatte Sigtelse for Tyveri af en Guldkæde findes bestyrket ved flere af de under Sagen fremkomne Oplysninger — og idet hun ikke kan siges ved sit Forhold selv direkte at have givet Anledning til Fængslingen, være at tilkende hende en Erstatning af det offentlige, stor 50 Kr., for uforskyldt Varetægtsarrest.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 7 Maj.

Nr. 143. Højesteretssagfører Winther

contra

Grosserer **Carl Frederik Wiggo Møller** (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Marts 1903: Tiltalte Carl Frederik Viggo Møller bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 April d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da det efter Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa forudsættes, at Tiltalte som Haandværker har forfærdiget eller ladet forfærdige de af ham efter Bestilling leverede Klædningsstykker, hvorom der under Sagen er Spørgsmaal, maa det allerede som Følge heraf billiges, at han ved den indankede Dom er frifunden for det offentliges Tiltale, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Frederik Viggo Møller, der er født den 22de Februar 1854 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen, bestaaende i ulovlig Prøvehandel.

Ved den for Tiltalte under Sagen mødte Fuldmægtigs Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte, der driver Forretning her i Staden i Henhold til Borgerskab som Grosserer og Skrædder, siden 8 Oktober 1902 har ladet en Person ved Navn Max Rubinstein rejse rundt her i Landet, ikke blot i Købstæderne, men ogsaa paa Landet, og hos private Folk erhverve Bestillinger paa færdigsyede Klæder fra Tiltaltes Forretning, idet Tiltalte i dette Øjemed havde medgivet Rubinstein dels et Udvalg af smaa Stofprøver til Forevisning, dels en Fuldmagt lydende paa, at Tiltalte derved bemyndigede Rubinstein til at modtage Ordre for ham til senere Levering.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Rubinstein har i Henhold hertil forevist de ommeldte Prøver, modtaget Bestillinger paa hele Klædninger, taget Maal af Kunderne og derefter tilsendt Tiltalte Bestillingerne, hvorefter de bestilte Klædninger i færdigsyet Stand ere tilstillede Kunderne fra Tiltaltes Forretning mod Efterkrav.

Da imidlertid den saaledes foregaaede Handel, der ikke er drevet ved Omføring af Eksemplarer af de falbudte Genstande, men kun ved Omføring af Stofpvøver, ikke skønnes at være Prøvehandel i den Betydning af dette Ord, i hvilken det maa antages anvendt i Lov 23de Maj 1873 § 8, idet det i denne Bestemmelse indeholdte Forbud efter sit formentlige Øjemed nærmest maa opfattes som et Supplement til Reglerne om ulovlig Omløben med Varer, vil Tiltalte allerede af den Grund være at frifinde og Sagens Omkostninger at paalægge det offentlige.

Nr. 3. Købmand **Sigfred Lauritzen** (Arntzen)

contra

Handelsfirmaet **J. L. Christensen & Co.** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Følgen af en ikke rettidig Reklamering.

Randers Bytings Gæsterets Dom af 11 Marts 1901: Indstævnte, Grosserer Siegfred Lauritzen, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer J. L. Christensen & Co. i Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1902: Indstævnte, Købmand Sigfred Lauritzen, bør til Citanterne, Handelsfirmaet J. L. Christensen & Co., betale 2858 Kr. 10 Øre tillige med Renter heraf, 7 pCt. p. a. fra den 8 Marts 1900, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for begge Retter 120 Kroner. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Købmand Sigfred Lauritzen, 10 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Citanterne, Handelsfirmaet J. L. Christensen & Co. i Odense, have anbragt, at de den 25 Januar 1900 ved deres Agent i Odense til Indstævnte, Købmand Sigfred Lauritzen i Randers, solgte et Parti Guatemalakaffe paa 72 Sække à 30 Øre pr. Pund ufortoldet, netto, frit ab Hamburg, at levere pr. straks imod 3 Maaneders Akcept ved Modtagelsen eller kontant minus Dekort almindelig Bankrente, samt at Salget blev stadfæstet ved Citanternes Skrivelse af samme Dato, med hvilken fulgte Udfaldsprøve, hvorefter Partiet straks blev afsendt fra Hamburg til Indstævnte, hvem der under 6 Februar blev tilstillet Faktura og Veksel paa Salgsbeløbet 2858 Kr. 10 Øre til Akcept, uden at han imidlertid akcepterede Vekslen eller i øvrigt lod høre fra sig, have de under nærværende i 1ste Instans gæsteretsvis behandlede Sag søgt Indstævnte til Betaling af nævnte 2858 Kr. 10 Øre tillige med Renter af Beløbet, 7 pCt. p. a., fra Gæsteretsstævningens Dato den 8 Marts 1900, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, og Sagen er derefter af disse indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand og subsidiært have paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed. Indstævnte har derimod procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens Oplysninger, at Indstævnte under et Besøg i Odense i Januar Maaned 1900 af en derboende Handelsagent Willesen, med hvem Indstævnte maa antages allerede tidligere at have staaet i Forretningsforbindelse, modtog Forslag om at købe et i Hamburg liggende Parti Kaffe, uden at det dog ved denne Lejlighed kom til nogen endelig Aftale, hvorimod Indstævnte af Willesen — der ikke nævnede, hvem der var Ejer af Partiet — fik overleveret en Kobeprøve, som han, efter hvad der maa anses at være in confesso, efter sin Hjemkomst til Randers foreviste for en derboende Købmand, der driver en gros Forretning med Kaffe, og til hvem han tænkte at afhænde Partiet. Efter Indstævntes Fremstilling var Forholdet nemlig det, at han kun vilde have Partiet, hvis han kunde sikre sig en Køber, forinden han selv købte, eftersom han — hvad der efter hans Paastand var Willesen bekendt — ikke selv plejer at handle med Kaffe eller har Forstand paa denne Vare, et Anbringende, der dog er modsagt af Citanterne og ikke bestyrkes ved det i øvrigt foreliggende, hvorefter Indstævnte maa antages ogsaa ved andre Lejligheder at have indladt sig paa Omsætning af Kaffe. Efter hvad der videre maa antages — hvorved bemærkes, at Indstævntes Proceserklæringer angaaende de mundtlige Forhandlinger med Willesen i det hele bære Præg af Tilbageholdenhed — blev Partiets Størrelse og Art nøjagtig opgivet Indstævnte under Forhandlingerne i Odense, hvorhos Willesen opgav Prisen til 32 Øre pr. Pund; og efter at Willesen under 22 Januar havde tilskrevet Indstævnte et Brev, i hvilket det bl. a. hedder: »Hvis De imorgen kan byde mig 31 Øre fob Hamborg for de 2 Partier Kaffe, skal jeg anstrenge mig for at faa det i Orden, kom i alle Tilfælde med et Bud, det vil jeg sætte megen Pris paa, jeg har nemlig i Lørdags afholdt Sælgeren fra at akceptere et Bud af 20 cents, han havde fra Amsterdam«, telefonerede Indstævnte den 24de eller 25de samme Maaned til Willesen og bad ham om at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

faa den nøjeste Pris at vide, idet han efter Citanternes ikke tilstrækkeligt modsagte Anbringende — der stemmer med den af Willesen under et af Citanterne optaget Tingsvidne afgivne edelige Forklaring — erklærede sig villig til, hvis Kaffen ikke kunde faas billigere, at betale 30 Øre pr. Pund. Efter at Willesen efter Citanternes ligeledes med bemeldte Vidneforklaring stemmende Anbringende af dem som Ejere af det paagældende Parti Kaffe var bleven bemyndiget til at akceptere Indstævntes nævnte Bud og derpaa havde givet Indstævnte telefonisk Svar i Overensstemmelse hermed, tilskrev Indstævnte under 25de s. M. Willesen saaledes: »Ifølge Telefonsamtale ser jeg, at De ikke har faaet Prisen lavere end 30 Øre. Det var en Forretning uden Avance. Køberen forlanger Stykprøve, som De bedes sende mig hurtigst mulig.« Under samme Dato tilstillede Citanterne Indstævnte en saalydende Skrivelse: »Stadfæstende hermed det af os ved Hr. E. Willesen Dags Dato til Dem solgte Parti Guatemale Kaffe nemlig:

Nr. 653 36 Baller
Nr. 656 36 Baller,

i alt 72 Sække à 30 Øre pr. Pd. Netto frit ab Hamburg at levere for straks imod 3 Maaneders Akcept ved Modtagelsen eller kontant minus Decort almindelig Bankrente«, hvorhos de samtidig sendte Indstævnte »Udfaldsprøver« af Partiet. Dette Brev lod Indstævnte ubesvaret, hvorimod han, efter at have forevist de ham af Citanterne tilstillede Prøver for den fornævnte Købmand i Randers, under 27de s. M. tilskrev Willesen, at de »modtagne Stykprøver ere i Dag sammenlignet og kasseret, Kaffen er ikke sund, og som skrevet vilde han jo ikke slaa fast, før Stykprøvens Ankomst«. Indstævnte tilføjede derhos i Brevet, at han herefterdags nok skulde holde sin Næse fra Kaffe. Efter at Willesen i Skrivelse af 29de s. M. havde meddelt Indstævnte, at der »i Lørdags« (den 27 Januar) var givet Afsendelsesordre paa de to Mærker 653 og 656, samt udtalt, at det jo var kedeligt, at Indstævnte havde faaet dette Parti kasseret af sin Køber, men at Indstævnte, der jo havde solgt Kaffen uden Avance, sikkert vilde kunne finde Køber mod en rimelig Avance, da Kaffen, om den end — som Willesen ogsaa havde sagt ham, da han modtog Prøven — ikke var nogen fin Smagskaffe, utvivlsomt var sund, svarede Indstævnte under 30te s. M. herpaa, at »Sælgeren af Nr. 659—663 — hvorved der, efter hvad der er in confesso, sigtes til det oven ommeldte Parti — »har jo ingen Ret til at afsende. Salget beroede jo ifølge Telefonsamtale paa Stykprøven, denne kasseret, altsaa uden Forretning for os. Det er en Letsindighed af Vedkommende at give Afladningsordre —, selv om Forretningen var gaaet i Orden, da kan han jo ikke vide hvortil.« Med Skrivelse af 6 Februar tilstillede Citanterne Indstævnte Faktura over 72 Sække Guatemalakaffe, idet de henviste til den den 25 Januar gennem Willesen afsluttede og af dem samme Dag stadfæstede Handel, hvorhos de bade den med Skrivelsen følgende Veksel returneret, forsynet med Indstævntes Akcept, eller Beløbet Kr. 2858. 10 tilstillet dem med Fradrag af almindelig Bankrente. Heller ikke paa dette Brev modtog Citanterne noget Svar fra Indstævnte; derimod tilskrev han under 6 Februar Willesen, at han samme Dag fra et navngivet Firma i Hamburg havde modtaget »Konnossement paa 72 Sk. Kaffe, som ere sendte uden Assurance if. Ordre af Hr. J. C. Chri-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stensen & Co., men undlader ikke at meddele, at samme ikke vil blive modtaget af mig, med mindre at Afsenderen maatte ønske at faa dem henlagt hos mig til behagelig Disposition, hvilket jeg gerne er villig til. Jeg imødeser Deres ærede herover . . . . . .« I Skrivelse af 7de samme Maaned anerkendte Willesen Modtagelsen af dette Brev, om hvilket han bemærkede, at det »havde absolut en fejl Adresse, det burde jo være sendt til Sælgeren.« Da Indstævnte vedblivende forholdt sig tavs overfor forskellige yderligere Henvendelser fra Citanternes Side, skred disse sluttelig til Sags Anlæg mod ham.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte navnlig gjort gældende dels, at han ikke har forhandlet med Citanterne om Købet af det oftnævnte Parti Kaffe, men alene med Willesen, der optraadte som den, der var dispositionsberettiget over Partiet, dels, at han ej heller har afsluttet nogen endelig Handel med Willesen, idet han — hvad han dog først under Proceduren for Overretten har assereret meg Bestemthed — udtrykkelig overfor denne havde erklæret, at han ikke vilde købe Partiet, med mindre han først havde sikret sig en Køber til dette.

Ligesom Indstævnte imidlertid i sit første Tilsvar for Gæsteretten erkendte, at han for en Tid siden havde ligget i Underhandlinger »med en Agent fra Odense« om et Parti Kaffe, hvilke Underhandlinger efter hans Anbringende dog ikke førte til noget Resultat, saaledes kan det overhovedet efter Indholdet af den foran gengivne Korrespondance mellem Indstævnte og Willesen, særlig Brevene af 22de og 25 Januar, ikke anses tvivlsomt, at Indstævnte under Forhandlingerne med Willesen — om hvem det efter Citanternes uimodsagte Anbringende var Indstævnte bekendt, at han intet ejede og navnlig ikke kunde være Ejer af et saa stort Parti Kaffe, som det omhandlede — har været paa det rene med, at denne ikke var raadig over Partiet, men kun optraadte som Mellemmand mellem Indstævnte og den virkelige Sælger. Efter Modtagelsen af Citanternes Stadfæstelsesskrivelse af 25 Januar 1900 burde Indstævnte derfor, saafremt han ikke ansaa sig pligtig at vedstaa det Tilbud, som Citanterne ifølge Skrivelsen gik ud fra at have modtaget fra Indstævnte gennem Willesen, straks have fremsat Indsigelse overfor Citanterne, og det saa meget mere, som disses Skrivelse lod formode, at de ansaa sig berettigede og forpligtede til straks at give Ordre til Partiets Afsendelse fra Hamburg til Randers, og heri kan det ikke gøre nogen Forandring, selv om Indstævnte under de mundtlige Forhandlinger med Willesen maatte have taget det ovenberørte Forbehold, hvad Citanterne imidlertid have benægtet, ligesom Indstævntes herhen hørende Anbringende i øvrigt er uden videre Bestyrkelse i Sagens Oplysninger og modsiges dels ved den i Indstævntes Skrivelse af 25de Januar 1900 indeholdte Ytring om, at »det var en Forretning uden Avance«, hvilken Ytring nærmest taler for, at Indstævnte har betragtet Handelen som endelig afsluttet fra sin Side, dels ved Willesens Vidneforklaring, der bl. a. gaar ud paa, at der ikke af Indstævnte under denne Samtale blev taget noget saadant Forbehold.

Efter det saaledes anførte — hvorved endnu bemærkes, at Indstævnte end ikke i sin efter Modtagelsen af Citanternes Stadfæstelsesskrivelse afsendte Skrivelse af 27 Januar 1900 anmodede Willesen om at underrette Citanterne om hans Vægring ved at modtage Kaffen,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

samt at Citanterne efter deres Anbringende overhovedet ikke af Wilesen have modtaget nogen Meddelelse i denne Retning — maa Indstævnte anses pligtig at vedstaa den i Citanternes Skrivelse af 25de Januar 1900 ommeldte Handel og at modtage det paagældende Parti Kaffe, der maa antages at være oplagt i Randers, og han vil derfor være at dømme overensstemmende med Citanternes Paastand, hvorved bemærkes, at der intet Hensyn kan tages til Indstævntes først her for Retten fremsatte Protest mod Størrelsen af de paastaaede Renter.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte derhos at burde godtgøre Citanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 120 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 145. Højesteretssagfører Liebe

contra

Vilhelm Julius Grøndal (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1903: Arrestanterne Lauritz Julius Christiansen, Vilhelm Julius Grøndahl og Hans Peter Julius Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christiansen i 1 Aar, Grøndahl i 2 Aar og Andersen i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Højesteretssagfører Levison, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Grøndahl, dog at Arrestanterne Christiansen og Andersen deraf in solidum med ham, en for begge og begge for en, udrede tre Femtedele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Vilhelm Julius Grøndals Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Christiansen, Vilhelm Julius Grøndahl og Andersen tiltales for Tyveri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Arrestanten Grøndahl er født den 28 Januar 1884 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11te Januar 1902 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, begge disse Paragrafer sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag; ved Gerlev-Onsild Herreds Ekstrarets Dom af 18de Juli 1902 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 61, 1ste Stk., og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 28 November f. A. om Eftermiddagen ved Sekstiden ituslog Arrestanten Grøndahl Ruden i et Vindue i Skomagermester Carl Overbyes Forretningslokaler i Ejendommen Baggesensgade Nr. 44, stak Armen ind gennem den derved fremkomne Aabning og stjal 3 tilsammen til 15 Kr. vurderede Par Støvler, der stode frit fremme i Vindueskarmen. Han gik derefter hjem til Arrestanten Christiansen og fortalte ham og Arrestanten Andersen, hvem han ogsaa traf der, hvad han havde gjort.

De bleve derefter enige om at begaa Tyveri fra Overbyes Forretningslokaler og gik alle 3 hen til Gerningsstedet, hvorpaa Grøndahl i de andres Overværelse, og medens de holdt Vagt, steg gennem Vinduet ned i Forretningslokalerne og stjal en Del Fodtøj m. m., hvilke tilsammen til 110 Kr. vurderede Genstande han rakte op til de to andre Arrestanter.

Efter forud derom truffen Aftale og medens Arrestanten Andersen holdt Vagt, skaffede Arrestanterne Christiansen og Grøndahl sig den 8 December f. A. om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 i tyvagtig Hensigt Adgang til Urtekræmmer Jens Christiansens Lagerkælder i Ejendommen Stengade Nr. 15 ved gennem et Vindue, hvis Rude Grøndal i de andres Overværelse ved Hjælp af en Glarmesterdiamant trykkede ind, at krybe ind i bestjaalnes ovenfor Kælderen værende Stuebutik og derpaa gennem en Lem stige ned i Kælderen.

De stjal derpaa noget til 1 Kr. 20 Øre vurderet Øl. Den paafølgende Nat ved Tretiden skaffede Arrestanterne sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Skræddermester Jens Christian Bendixens Forretningslokaler i Ejendommen Viborggade Nr. 1, ved at Grøndahl i de andres Overværelse ituslog Ruden i Butiksdøren, stak sin Arm ind gennem den derved fremkomne Aabning og aabnede indvendig fra Laasen i Døren, hvorpaa de alle 3 gik ind i Butikken og stjal en Del tilsammen til 400 Kr. vurderede Beklædningsgenstande.

Arrestanten Grøndahl og en under nærværende Sag ikke tiltalt Person bestemte sig den 8de eller 9 December forrige Aar om Eftermiddagen ved 2 Tiden til at begaa Tyveri i Manufakturhandler Carl Lauritzens Villa »Nordskrænten« i Ny Taarbæk i Københavns Amts nordre Birks Jurisdiktion.

I denne Hensigt udskar Grøndahl ved Hjælp af en Glarmesterdiamant Ruden i 2 Vinduer, og begge Arrestanter krøb gennem det ene Vindue ind i Villaen, men da de opdagede, at de fra de Rum, hvortil de 2 Vinduer hørte, ikke kunde komme ind i Villaens Værelser, skaffede de sig Adgang til disse ved med Magt at oprykke en aflaaset Fløjdør, hvilket lykkedes paa Grund af, at de foroven og for-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

neden anbragte Skodder ikke vare komne helt ind i deres Leje, saa at Døren kunde aabnes ved et raskt Ryk.

De stjal derpaa en Del Beklædningsgenstande, noget Vin, en Kuffert m. m. til samlet Værdi 28 Kr. 50 Øre.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Grøndahl efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . . . Grøndahl i 2 Aar.

Mandagen den 11 Maj.

Nr. 45. Grosserer **Odin Drewes** (Ingen)

contra

Mægler **P. Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Odin Drewes, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 47. Snedkermester **Chr. Andersen** (Ingen)

contra

Malermester **A. F. Hammer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Snedkermester Chr. Andersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og, saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 57. Sagfører **H. Hansen Hatting** (Ingen)

contra

Gaardejer **Jens Rasmussen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Sagfører H. Hansen Hatting, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 13 Maj.

Nr. 16. Proprietær **E. Schmidt** (Nellemann)

contra

Fisker **Hans Nielsen** (Hindenburg),

betræffende Retten til Fiskeri i Sjælsø m. m.

Hørsholm Birks Fogedrets Kendelse af 28de Juni 1898, hvorved er nedlagt Forbud imod, at Proprietær Schmidt fisker med Kroge i Sjælsø, at han fisker ved de ovenangivne Personer eller ved andre, der ikke staa i Tyendeforhold til ham, samt mod at han fisker ud for Matr.-Nr. 6 a af Ravnsnæs eller andre Arealer, der ikke allerede i 1769 hørte under »Eskemosegaard«.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 21 September 1900: I Hovedsagen: Det under 28 Juni 1898 efter Rekvisition af Hovedklageren, Fisker H. Nielsen af Ravnsnæs, for Kontraklageren, Proprietær Schmidt af »Eskemosegaard«, nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Til Frederiksborg Amts Fattigkasse bør Kontraklageren betale en Bøde paa 20 Kr. og i Erstatning til Hovedklageren betale denne 1050 Kr.

I Kontrasagen: Hovedklageren bør til Frederiksborg Amts Fattigkasse betale en Bøde paa 20 Kr. og i Erstatning ttl Kontraklageren betale denne 20 Kr. Kontraklageren bør erstatte Hovedklageren Forbudsforretningens Omkostninger med 58 Kr. 8 Øre; men i øvrigt bør saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger være ophævede. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1902: Det oven ommeldte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande og bør i Hovedsagen Hovedappellanten, Proprietær E. Schmidt af »Eskemosegaard« til Statskassen bøde 20 Kr. og til Kontraappellanten, Fisker H. Nielsen af København, betale i Erstatning 630 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 Juni 1898, indtil Betaling sker, samt Forbudsforretningens Omkostninger med 58 Kr. 8 Øre. Kontraappellanten bør i Kontrasagen til Statskassen bøde 20 Kr. og i Erstatning til Hovedappellanten betale 20 Kr. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte har betalt den ham ved den indankede Dom paalagte Erstatning og den ham idømte Bøde, og at Sagen ikke for saa vidt foreligger Højesteret til Paakendelse, samt at Appellanten ikke har fastholdt de af ham i den foregaaende Instans fremsatte Indsigelser, gaaende ud paa, at Indstævnte ikke er rette Sagsøger, og at Forbudsforretningen er foretagen paa urette Sted.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, vil Forbudet være at stadfæste, for saa vidt det angaar Fiskeri udfor Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs eller andre Arealer, der ikke allerede i 1769 hørte under »Eskemosegaard«. Derimod kan det efter de Højesteret forelagte, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke antages, at Indstævnte har været berettiget til at modsætte sig det i Forbudet nævnte Fiskeri med Kroge eller ved Personer — deriblandt Fisker Rasmus Olsen og dennes Søn Peter Olsen —, der ikke staa i Tyendeforhold til Appellanten. Ligesom nemlig den i Dommen ommeldte Resolution af 9 Februar 1769 ikke indeholder nogen Begrænsning af den Ejeren af »Eskemosegaard« tilstaaede Fiskeriret, der kan hjemle et Forbud i den sidst nævnte Retning, saaledes er det efter det foreliggende ikke antageligt, at det ved de i Resolutionen brugte Udtryk »Ruser og andet smaat Garn« har været Meningen at udelukke Benyttelsen af Kroge til det paagældende Fiskeri. Det i disse Retninger nedlagte Forbud bliver derfor at ophæve.

Da Appellanten efter det anførte har været uberettiget til at udøve Fiskeri udfor Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs, vil han være at anse efter Lov 5 April 1888 § 58 med en Bøde til Statskassen, der bliver at bestemme til 20 Kr. Han vil derhos være at tilpligte at betale Indstævnte en Erstatning, der, da det ikke nøjagtigt har kunnet oplyses, hvor meget han har fisket ud for den ovennævnte Ejendom, og da Slutningsbestemmelsen i bemeldte Lovs § 59 findes uanvendelig i det foreliggende Tilfælde, efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til 50 Kroner, med Renter heraf som paastaaet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Processens Omkostninger for alle Retter, derunder ogsaa Omkostningerne ved Forbudsforretningen, ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Det nedlagte Forbud bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, for saa vidt det er rettet imod, at Appellanten, Proprietær E. Schmidt, fisker ud for Matr. Nr. 6a af Ravnsnæs eller andre Arealer, der ikke allerede i 1769 hørte under »Eskemosegaard«, men i øvrigt være ophævet. Appellanten bør til Statskassen bøde 20 Kroner samt i Erstatning til Indstævnte, Fisker Hans Nielsen, betale 50 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 28 Juni 1898, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter, derunder Omkostningerne ved Forbudsforretningen, hæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 28 Juli 1898 blev der ifølge Rekvisition af Kontraappellanten, Fisker H. Nielsen af København, ved Kongens Foged i Hørsholm Birk for Hovedappellanten, Proprietær E. Schmidt af »Eskemosegaard«, nedlagt Forbud mod, at han fiskede med Kroge i Sjælsø, at han fiskede ved Fisker Rasmus Olsen og dennes Søn Peter Olsen eller ved andre, der ikke stode i Tyendeforhold til ham, samt imod at han fiskede udfor Matr.-Nr. 6 a af Ravnsnæs eller andre Arealer, der ikke allerede i 1769 hørte under »Eskemosegaard«. Dette Forbud paastod Kontraappellanten derefter under nærværende, i 1ste Instans ved Hørsholm Birks Politiret efter Hoved- og Kontraklage procederede Sag, under Hovedsagen stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, hvorhos han paastod Kontraappellanten for i Tiden fra den 7 Maj til den 20 Juni 1898 at have drevet ulovligt Fiskeri i Sjælsø anset med en Bøde, tilpligtet at betale ham en Erstatning af 1728 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato den 28 Juni 1898 samt Forbudsforretningens Omkostninger 58 Kr. 8 Øre og Sagens Omkostninger.

Hovedappellanten, der i Hovedsagen paastod det nedlagte Forbud ophævet, sig frifunden samt tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, paastod derhos under Anbringende af, at Kontraappellanten flere Gange i Aaret 1898 med forskellige Redskaber, deriblandt Vaad, havde fisket paa den udfor »Eskemosegaard«s Grund beliggende Del af Sjælsø, Flodemaalet, som tilhørte ham, under Kontrasagen Kontraappellanten anset med en Bøde for det af ham saaledes udviste Forhold samt tilpligtet at betale ham fuld Erstatning for det ulovlige Fiskeri og Kontrasagens Omkostninger skadesløst. Kontraappellanten procederede under Kontrasagen til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved det nævnte Birks Politirets Dom af 21 September 1900 blev i Hovedsagen det oven ommeldte Forbud stadfæstet og Hovedappellan-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ten tilpligtet til Frederiksborg Amts Fattigkasse at bøde 20 Kr. samt til Kontraappellanten at betale en Erstatning af 1050 Kr. og Forbudsforretningens Omkostninger med 58 Kr. 8 Øre, medens i Kontrasagen Kontraappellanten blev tilpligtet til den fornævnte Fattigkasse at bøde 20 Kr. og til Hovedappellanten at betale en Erstatning af 20 Kr., hvorhos saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har saavel Hoved- som Kontraappellanten, henholdsvis ved Hovedappelstævning af 9 Oktober 1900 og ved Kontraappelstævning af 18 Oktober s. A. indanket her for Retten, hvor Hovedappellanten har paastaaet den indankede Dom forandret i Overensstemmelse med hans for Politiretten nedlagte Paastande og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst, medens Kontraappellanten i Hovedsagen har ændret sin Paastand derhen, at Hovedappellanten tilpligtes at betale ham 1170 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 Juni 1898, indtil Betaling sker, men for saa vidt angaar Forbudet, dets Bekostning og den Hovedappellanten paalagte Bøde har paastaaet den indankede Dom stadfæstet, og i Kontrasagen har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Frifindelsespaastand, hvorhos han har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Søgsmaal for begge Retter. Hovedappellanten har overfor Kontraappelsagen gjort gældende, at dette Søgsmaal er for sent anlagt og paastaaet dette afvist.

Foreløbig bemærkes, at en af Hovedappellanten fremsat Begæring om yderligere Anstand ikke mod Kontraappellantens Protest vil kunne bevilges, samt at den af Hovedappellanten nedlagte Afvisningspaastand ikke ses at have nogen Hjemmel.

Det er under Sagen in confesso, at Fiskeriretten i Sjælsø fra gammel Tid har tilhørt Staten, samt at Enkedronning Sophie Magdalene ved Resolution af 9 Februar 1769 tillagde Ejeren af »Eskemosegaard« fri Fiskeri med Ruser og andet smaat Garn for Gaardens Grunde, hvilket Fiskeri som en bestandig Rettighed skulde følge ved og under »Eskemosegaarden«s Grund og Hartkorn, og det maa antages, at Staten stedse har respekteret den af Enkedronningen saaledes trufne Disposition.

Det fremgaar endvidere af det under Sagen oplyste, at Ejerne af »Eskemosegaard« senere have erhvervet andre Ejendomme, der støde til Søen, saaledes ved Auktionsskøde af 22 December 1805, tinglæst den 23 Marts 1807, en Gaard i Ravnsnæs af Hartkorn 5 Tdr. 3 Skp., 1 Fdk., hvilken sidste Ejendom nu maa antages at være matrikuleret som Nr. 6 a af Ravnsnæs.

Det er derhos oplyst, at Statskassen ved Kontrakt af 12te og 16de September 1890 til Grosserer Harald Jørgensen bortforpagtede Fiskeriet i Sjælsø (Selsø) for et Tidsrum af 12 Aar fra den 1ste Oktober 1890 at regne, samt at bemeldte Jørgensen i 1892 ved Hørsholm Birketingsret anlagde en Sag, i hvilken efter hans Død hans i uskiftet Bo siddende Enke indtraadte, mod Hovedappellanten, samt at Hovedappellanten ved den den 8 Juni 1894 afsagte Dom i denne Sag blev kendt uberettiget til at udøve Fiskeri i Selsø med andre Redskaber end Ruser og smaa Garn samt til at afhænde den ham tilkommende Fiskeriret i bemeldte Sø, til at bortleje den eller til at drive den ved andre end sig selv personlig og sine faste Folk.

Ved Kontrakt af 19de Juli 1893, oprettet mellem Statskassen og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Kontraappellanten, indtraadte sidstnævnte med Enkefru Jørgensens Samtykke i den hendes afdøde Mand tilkommende Forpagtning af Fiskeriet i oftnævnte Sø fra den 1 April 1893 at regne indtil Forpagtningens Udløb den 1 Oktober 1902, og i den med Kontraappellanten oprettede Kontrakt udtales det udtrykkelig, at det er ham bekendt, at der føres Retssag med Ejeren af »Eskemosegaard« om dennes Fiskeriret, og at Kontraappellanten er forpligtet til at underkaste sig denne Retssags Udfald.

Med Hensyn til det under Hovedsagen omhandlede Forhold er det oplyst, at Hovedappellanten ved Kontrakt af 28 April 1898 antog ovennævnte Fisker Rasmus Olsen til at fiske for sig i Selsø udfor »Eskemosegaard«s Grunde med Ruser, smaa Garn og Redskaber, mod at Rasmus Olsen, der skulde have Indtægten af de solgte Fisk, aarlig skulde levere ham 50 Pd. Gedder, Aal eller Aborrer, omtrent en Tredjedel af hver Slags, og af det ved Salget af Fisk indvundne Beløb forlods betale ham 60 Kr., samt at bemeldte Olsen og hans Søn Peter Olsen i Henhold til den nævnte Overenskomst i Tiden fra 7 Maj til 20 Juni 1898 — efter Hovedappellantens Anbringende dog med Undtagelse af 5 Dage, da Vejret var ugunstigt — have fisket ud for »Eskemosegaard«s Grunde foruden med 2 Ruser med gennemsnitlig 700 Kroge om Dagen, og at Fiskeriet, der i hele det nævnte Tidsrum er udøvet udfor de til »Eskemosegaard« i 1769 hørende Grunde, tillige i 8 Dage har været udøvet ud for Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs, efter Hovedappellantens Anbringende med 300 Kroge om Dagen.

Kontraappellanten har nu gjort gældende, at Hovedappellanten har overskredet den ham tilkommende Fiskeriret, dels ved at fiske ved andre end sine faste Folk, dels ved at fiske med Kroge og dels ved at fiske ud for Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs, ud for hvilken Ejendom der ikke tilkommer ham Fiskeriret.

Hovedappellanten har i Hovedsagen til Støtte for sin Frifindelsespaastand anbragt, at Kontraappellanten ikke er rette Sagsøger, idet det i § 9 i Forpagtningskontrakten af 12 September 1890, i hvilken Forpagtning Kontraappellanten som foranført er indtraadt, udtales, at Forpagteren for saa vidt han kommer til Kundskab om Handlinger af tilstødende Lodsejere eller andre, hvorved der gøres Indgreb i Statskassens Fiskeriret, har at anmelde saadant for Statskassens Befuldmægtigede for Tiden Amtsforvalteren i Frederiksborg, medens der ikke i Kontrakten findes nogen Bestemmelse om, at Forpagteren har Paataleret overfor Indgreb i hans Fiskeriret. Men da der ikke af denne Anmeldelsespligt kan sluttes, at Forpagteren skulde være afskaaren fra selv at værne om den ham overdragne Fiskeriret, vil Hovedappellantens her ommeldte Indsigelse ikke kurne tages til Følge.

Det samme gælder, for saa vidt Hovedappellanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand har villet gøre gældende, at Forbudsforretningen, der er foretaget paa Hovedappellantens Bolig, er foretaget paa urette Sted, da Kontraappellantens Sagfører skal have forpligtet sig til at lade den foretage paa Birkekontoret, idet det ikke ses, at et saadant Tilsagn er givet.

Da det under Sagen er in confesso, at Hovedappellantens Ret til Fiskeri i Sjælsø (Selsø) støtter sig til den »Eskemosegaard«s Ejer af Enkedronning Sophie Magdalene tillagte Ret, og da det ikke mod Kontraappellantens Benægtelse er oplyst, at Retten i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tidens Løb ved Hævd eller paa anden Maade har faaet et videre Omfang, end den havde ifølge Enkedronningens Disposition, maa Hovedappellanten nu, da denne Ret herefter kun kan tilkomme ham ud for de i 1769 under »Eskemosegaard« henhørende Grunde, men ikke ud for de af Ejerne af »Eskemosegaard« senere erhvervede Ejendomme langs Søen, hvor Staten havde udelukkende Ret til Fiskeri, anses for at have været uberettiget til at lade Fiskeri udøve ud for Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs, ligesom han, da han ifølge Enkedronning Sophie Magdalenes Disposition kun er berettiget til at fiske med Ruser og andet smaat Garn, maa anses for at have været uberettiget til at fiske med Kroge, hvilket Fiskeri efter det oplyste udøves med »Redskaber« hvert paa 100 Kroge.

Da derhos den ovennævnte Disposition af 1769 ikke kan antages at hjemle Ejeren af »Eskemosegaard« nogen Ret til at overdrage dan ham tillagte Fiskeriret til andre, og da den foreliggende Overenskomst med Rasmus Olsen maa anses for at indeholde en saadan Overdragelse, maa det endelig antages, at Hovedappellanten ved at lade Fiskeriet udøve af denne, har overskredet den ham tilkommende Fiskeribeføjelse.

Det nedlagte Forbud vil derfor være at stadfæste som lovligt gjort og forfulgt, og Hovedappellanten at tilpligte at betale Kontraappellanten Forbudsforretningens Omkostninger med 58 Kr. 8 Øre, samt for den begaaede Krænkelse af den Kontraappellanten tilkommende Fiskeriret i Medfør af Lov 5 April 1888 § 58 at anse med en Bøde af 20 Kr. til Statskassen.

Med Hensyn til den af Kontraappellanten under Hovedsagen nedlagte Erstatningspaastand, har han for Overretten indskrænket denne til Erstatning for 30 Dage — i hvilket Antal Dage der efter det foreliggende mindst er fisket med 7 Redskaber (700 Kroge) om Dagen, saaledes at der for hvert Redskab i Medfør af § 59 i Lov af 5 April 1888 tilkendes ham 5 Kr. pr. Dag eller 1050 Kr., hvorhos han for Fiskeriet ud for Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs i 8 Dage med 3 Redskaber à 5 Kr. pr. Dag har paastaaet sig tilkendt en særlig Erstatning af 120 Kr., i alt 1170 Kr. Hovedappellanted har vel anbragt, at Udbyttet af hele Krogefiskeriet højst har udbragt 150 Kr., men da der ikke er tilvejebragt nogen tilforladelig Oplysning om Værdien af den gjorte Fangst, vil Erstatningen efter Kontraappellantens Paastand være at bestemme efter den nævnte §'s Slutningsbestemmelse, dog at der, da det ikke kan antages, at der ved Siden af de 700 Kroge, der gennemsnitlig ere benyttede om Dagen, yderligere er benyttet 300 Kroge (3 Redskaber) i 8 Dage ud for Matr. Nr. 6 a af Ravnsnæs, og da Kontraappellanten i sit Deduktionsindlæg for Politiretten har nedsat sin Erstatningspaastand til 3 Kr. pr. Redskak, ikkun vil kunne tilkendes ham Erstatning for 30 Dage à 7 Redskaber og kun vil kunne tillægges ham 3 Kr. pr. Redskab, eller i alt 630 Kr. med Renter heraf som paastaaet. — — — — —

Hoved- og Kontrasagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 18 Maj.

Nr. 101. Højesteretssagfører Rée

contra

Nielsine Frederikke Hansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26de Juli 1902: Arrestantinderne Boline Georgine Eriksen og Nielsine Frederikke Hansen bør straffes, Arrestantinden Eriksen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Arrestantinden Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Sagens Omkostninger udredes af Arrestantinden Eriksen, dog at Arrestantinden Hansen in solidum med hende deraf udreder $^2/_3$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at Tiltalte, der ved den indankede Doms Forkyndelse erklærede sig tilfreds, havde udstaaet den hende ikendte Straf, er Dommen efter Begæring af Tiltalte, der har fragaaet de af hende under det optagne Forhør afgivne Tilstaaelser, ifølge Ordre fra Justitsministeriet af det offentlige under 6 December f. A. for hendes Vedkommende indstævnet for Højesteret, som ved kongeligt Reskript af 29de s. M. er bemyndiget til for saa vidt at tage Sagen under Paakendelse.

Under de derefter optagne yderligere Forhør har Tiltalte fastholdt sin Uskyldighed i samtlige de hende paasigtede Forhold, og det maa efter det under disse Forhør Fremkomne antages, at Tiltaltes Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den i Dommen omtalte, af Medtiltalte stjaalne, til 3 Kroner vurderede Genstand, et Pyntehaandklæde, er urigtig, idet hendes Forhold i saa Henseende har indskrænket sig til at overvære Medtiltaltes Pantsætning af Pyntehaandklædet, som hun vidste var stjaalet.

Det er derhos oplyst, at Hovedforhøret, der paa nogle Punkter er lidet indgaaende, lider af enkelte Unøjagtigheder, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke kan antages, at Tiltalte, som af hende forklaret, har modtaget 6 Kroner af Laanesummen for det af Medtiltalte den 22 Marts f. A. stjaalne Sølvtøj, idet Medtiltalte under Reassumtionsforhøret har forklaret, at Forholdet var det, at hun trakterede Tiltalte for en Del af Laanesummen, som Tiltalte vidste hidrørte fra Pantsætningen af det stjaalne Sølvtøj. Disse Unøjagtigheder ere imidlertid ikke af

Færdig fra Trykkeriet den 28 Maj 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 8.**

Mandagen den 18 Maj.

væsentlig Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Tiltaltes Skyld, og ligesom det foreliggende ikke giver Grund til at antage, at der under Undersøgelsen fra Dommerens eller Politiets Side er udvist noget uforsvarligt Forhold overfor Tiltalte, saaledes er der — bortset fra Forholdet med Hensyn til Pyntehaandklædet — overhovedet ikke oplyst Omstændigheder, hvorefter der er Føje til at betvivle Rigtigheden af de af Tiltalte afgivne Tilstaaelser, der tværtimod ere væsentlig bestyrkede ved forskellige under Reassumtionsforhøret fremkomne Oplysninger. Der vil derfor ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af disse Tilstaaelser, og da det vil kunne have sit Forblivende ved den Tiltalte ikendte Straf, vil den indankede Dom for Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes. Der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om, som af Tiltalte paastaaet, at tilkende hende Erstatning hos det offentlige i Henhold til Lov 5 April 1888.

Det maa misbilliges, at Dommen, som det maa antages, ikke er forkyndt for den for Tiltalte beskikkede Værge.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nielsine Frederikke Hansen til Højesteretssagførerne Rée og Høgsbro 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinderne Boline Georgine Eriksen og Nielsine Frederikke Hansen, der ere fødte henholdsvis den 20 Juni 1883 og den 16 Oktober 1886, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, tiltales for Tyveri, sidstnævnte tillige for Hæleri, og er det ved Arrestantindernes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 22 Marts dette Aar har Arrestantinden Eriksen frastjaalet Grosserer Emil Funch en Del til 25 Kr. vurderet Sølvtøj, med Hensyn

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til hvilket Arrestantinden Hansen har udvist hælerisk Virksomhed, idet hun efter at Sølvtøjet var pantsat af Arrestantinden Eriksen, af denne har modtaget 6 Kr. af Laanesummen, skønt hun forud var gjort bekendt med, at Pengene hidrørte fra Pantsætningen af Sølvtøj, der af Arrestantinden Eriksen var stjaalet fra Grosserer Funch.

Den 23 April d. A. blev Arrestantinderne enige om, at Arrestantinden Eriksen skulde søge til fælles Fordel for dem begge at stjæle noget mere Sølvtøj hos Grosserer Funch, og i Henhold til denne Aftale stjal Arrestantinden Eriksen samme Dag hos Funch noget til i alt 15 Kr. vurderet Sølvtøj.

Fremdeles have Arrestantinderne den 21 April d. A. i Forening og til fælles Fordel frastjaalet Alvilda Kristine Jacobsen, Isenkræmmer Skovgaards Hustru, et Par Støvler af Værdi 6 Kr., hvorhos Arrestantinden Eriksen i Tiden fra den nævnte Dag til Maanedens Udgang i flere Gange har frastjaalet samme en Del Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 20 Kr., medens Arrestantinden Hansen med Hensyn til en af de saaledes stjaalne Genstande, der er vurderet til 3 Kr., har udvist hælerisk Virksomhed ved at deltage i Pantsætningen og i Forbruget af Laanesummen.

I Henhold til det anførte ville Arrestantinderne være at anse, Arrestantinden Eriksen efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Arrestantinden Hansen efter Straffelovens § 228, til Dels sammenholdt med § 54, og efter dens § 238, samtlige disse Paragraffer jævnførte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Nr. 72. Direktør **Billy Thalbitzer** (Ingen)

contra

Aktieselskabet **Dansk Glødelys Compagni** ved dets Bestyrer Direktør S. Levin (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Direktør Billy Thalbitzer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 86. Proprietær **Poul Stokholm (Stockholm) Hestbeck Hestbek** (Ingen).

contra

Proprietær **G. Nørgaard**, Gæstgiver **P. C. Knudsen** m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Proprietær Poul Stokholm Hestbeck, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og, saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 19 Maj.

Nr. 48. Frøken **K. M. J. Jørgensen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Exam. jur. **Nicolai Ravn** som Mandatarius for Fabrikarbejder **Oluf Julius Nielsen** (Selv),

betr. Lovligheden af en Udsættelsesforretning.

Københavns Fogedrets Kendelse af 10 Januar 1901, hvorved Rekvisitus er udsat af den af ham beboede Lejlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1902: Det oven omtalte Udsættelsesdekret bør være ophævet, og bør Appelindstævnte, Frøken K. M. J. Jørgensen, til Appellanten, exam. juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Fabrikarbejder Oluf Julius Nielsen i Erstatning betale 100 Kr. og Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Marts d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage Sagen under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis, og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved kgl. Bevilling af s. D. er det tilladt Appellantinden at fremsætte Benægtelse af det i den indankede Dom omtalte, af Indstævnte fremsatte Anbringende om, at Fru Marthinsen i Medfør af D. L. 5—7—8 skulde have taget Appellantindens Ejendom Matr. Nr. 2635 i Udenbys Klædebo Kvarter til brugeligt Pant.

Rigtigheden af den i saa Henseende af Appellantinden fremsatte Benægtelse, der i øvrigt maa anses fremført med tilstrækkelig Bestemthed for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, er her for Retten godtgjort af Appellantinden, og hvad der i øvrigt af Indstævnte er fremført til Støtte for hans Paastand om at Udsættelsesforretningen er ulovlig, maa anses uden Betydning.

Som Følge heraf vil i Overensstemmelse med Appellantindens Paastand denne Forretning være at stadfæste og Appellantinden at frifinde, hvorhos Indstævnte vil have at udrede Processens Omkostninger paa den nedenanførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte Udsættelsesforretning bør ved Magt at stande. Appellantinden, Frøken K. M. J. Jørgensen, bør for Tiltale af Indstævnte, exam. juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Fabrikarbejder Oluf Julius Nielsen i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte betale Appellantinden Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten med 40 Kroner. Saa bør han ogsaa til det offentlige betale det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Appellanten, exam. juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Fabrikarbejder Oluf Julius Nielsen, paastaaet en hos hans nævnte Mandant efter Rekvisition af Appelindstævnte, Frøken K. M. J. Jørgensen, ved Kongens Foged her i Staden den 5 Januar 1901 paabegyndt og den 10de s. M. kontinueret Udsættelses- og Arrestforretning ophævet og Appelindstævnte tilpligtet i Erstatning for Tort og Kreditspilde, tilføjet hans Mandant ved Fogedforretningen, at betale 300 Kr., subsidiært et efter uvillige Mænds eller Rettens Skøn fastsat Beløb.

Appelindstævnte har — efter at en af hende under særlig Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand om Sagens Afvisning ved Rettens Kendelse af 3 Juni f. A. var bleven forkastet — procederet til Frifindelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar følgende:

Ved Kontrakt af 15 August 1900 lejede ovennævnte Fabrikarbejder Nielsen en Stuebutik m. m. i Prinsesse-Charlottegade Nr. 11. Kontrakten var underskreven af Forpagter L. Larsen som Udlejer, og i Kontraktens Tekst angaves den paagældende Ejendom at være Fru Marthinsens.

Den 4 Januar 1901 rekvirerede Appelindstævnte, under Anbringende af, at Nielsen den 15 December 1900 skulde have erlagt en Maaneds Husleje forud for den lejede Butik m. m., men ikke havde betalt denne Leje, Nielsen udsat af Lejligheden og Arrest gjort hos ham til Sikkerhed for resterende Leje til Oktober Flyttedag 1901, 299 Kr. 99 Øre samt for Forretningens Omkostninger, og ved Forretningen, der, som ovenfor anført, af Kongens Foged her i Staden paabegyndtes den 5te Januar 1901 og fortsattes den 10de s. M., blev Nielsen ved Fogdens sidstnævnte Dag afsagte Dekret udsat af det lejede, hvorhos Fogden derefter dekreterede Arrest for det æskede Beløb, der opgjordes til 320 Kr. 45 Øre, i en hos Rekvisitus beroende Violin, der vurderedes til 10 Kr.

Appellanten gør nu gældende, at den omhandlede Fogedforretning er ulovligt foretaget.

Han har i saa Henseende, bl. a. under Henvisning til, at hans Mandant har indgaaet Lejemaalet med Forpagter Larsen som Udlejer, og at Ejendommen i Lejekontrakten angives at være Fru Marthinsens, anført, at Appelindstævnte har savnet Kompetence til at fordre hans Mandant udsat af Lejligheden og til at begære Arrest foretaget til Sikkerhed for det krævede Lejebeløb.

Appelindstævnte har nu vel under Sagen oplyst, at hun ifølge Skøde af 30te Maj 1899, tinglæst 12te Juni samme Aar, er Ejer af den paagældende Ejendom, men hun har ikke med tilstrækkelig Bestemthed benægtet et af Appellanten fremsat Anbringende om, at ovennævnte Fru Marthinsen, der ses at have Pant i Ejendommen, i Medfør af D. L. 5—7—8 har taget denne til Brugelighed.

Idet der herefter maa gaas ud fra, at Appellantens nys nævnte Anbringende er rigtigt, findes Appelindstævnte ikke overfor Appellantens Benægtelse at have godtgjort, at hun har haft Kompetence til at lade den omhandlede Fogedforretning foretage, og denne maa allerede som Følge heraf, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad Appellanten i øvrigt har anført til Støtte herfor, anses for ulovlig.

Da det af Sagen fremgaar, at en af Appelindstævnte til Justifikation af den foretagne Arrest mod Appellantens Mandant anlagt Sag ved nærværende Rets Dom af 4 Februar f. A. er bleven afvist som ikke behørig deduceret, og Arresten dermed, som ikke lovlig forfulgt, er bortfaldet, bliver der ikke under nærværende Sag Spørgsmaal om at erklære Arrestdekretet for ophævet. Derimod vil det afsagte Udsættelsesdekret være at ophæve.

Der vil derhos for Tort og Kreditspilde, foraarsaget ved den afholdte Fogedforretning, være at tilkende Appellanten en Erstatning, der findes at kunne bestemmes til 100 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Appelindstævnte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have nedlagt Paastand, med 50 Kr. Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge under Sagen.

Nr. 149. Advokat Hindenburg

contra

Jens Carl Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Margarinelovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Februar 1903: Tiltalte Jens Carl Jensen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Polittrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Hindenburg og Halkier hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Carl Jensen, der er født den 1 Februar 1868 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Margarinelovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han, der selvstændig leder en Margarineforretning her i Staden, fra denne i Oktober og November 1902 har forhandlet Margarine under Benævnelsen »Sundheds-Margarine«.

Tiltalte har imidlertid gjort gældende, at denne Betegnelse udelukkende er benyttet som Kvalitetsbetegnelse, nemlig som Betegnelse for den bedste Halvprocents-Margarine, som Forretningen paa det Tidspunkt førte, og da det efter det oplyste maa antages, at det i den almindelige Varehandel ikke er sjældent, at Ordet »Sundheds« anvendes foran enkelte Varers Navn som Betegnelse for særlige Kvaliteter, findes Tiltalte ikke ved dette sit Forhold at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Bestemmelserne i Lov Nr. 43 af 22de Marts 1897 § 3, 3dje Punktum, hvorfor han vil være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 147. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

William Oskar Rasmussen (Def. Rée),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1903: Arrestanterne Sophus Julius Werrenrath og William Oskar Rasmussen bør straffes: Werrenrath med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Rasmussen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levinsen og Sally, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Rasmussen, dog at Arrestanten Werrenrath deraf in solidum med ham udreder $^1/_3$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for William Oskar Rasmussens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at denne Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

William Oskar Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i seks Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Sophus Julius Werrenrath og William Oskar Rasmussen tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Arrestanten Werrenrath — — —

Arrestanten Rasmussen er født den 15de Marts 1877 og anset blandt andet: ved Rettens Dom af 24 Januar 1891 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 23de Maj 1898 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18de Marts 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, disse §§ jfr. med § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Rettens Dom af 18 Januar 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Ifølge Anmeldelse fra Skotøjsfabrikant Christian Schou, blev han i Tiden fra den 15 December

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

f. A Kl. 7 Aften til næste Dags Morgen Kl. $6^1/_2$ bestjaalet for en Del Fodtøj, der laa i hans Forretningslokale i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 52, hvortil Tyven havde skaffet sig Adgang ved Vold.

Under Sagen er kommet til Stede noget tilsammen til 15 Kr. vurderet Fodtøj, som efter det oplyste maa antages at være noget af det Fodtøj, som blev frastjaalet Schou ved det af ham anmeldte Tyveri, og har Arrestanten Rasmussen erkendt, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han har været i Besiddelse af dette Fodtøj, medens Arrestanten Werrenrath overensstemmende med det i øvrigt oplyste har erkendt at have været i Besiddelse af en Del heraf, til samlet Værdi 10 Kr., idet han efter Anmodning af en under Sagen ikke tiltalt Person den 29 December f. A. har forsøgt paa at pantsætte dette.

Endvidere har Arrestanten Rasmussen forklaret om sin Adkomst til Fodtøjet, at han har fundet dette tillige med 2 à 3 Par Fodtøj til, der ikke ere komne til Stede under Sagen, og som ere ansatte til en Værdi af 10 à 15 Kr., i et uaflaaset Kælderrum i Ejendommen Ryesgade Nr. 41, i hvilket Rum han flere Gange har tilbragt Natten i December f. A., og at han, da Skotøjet stadig blev liggende der, tilegnede sig dette, som han gik ud fra var blevet gemt i Rummet af en Person, der havde stjaalet det. Han pantsatte eller solgte derefter alt Fodtøjet med Undtagelse af det, som han ved Hjælp af en anden som foran nævnt havde overleveret til Arrestanten Werrenrath, for at han skulde besørge det pantsat.

Begge Arrestanter have forklaret, at de gik ud fra, at Fodtøjet var stjaalet, men paastaaet, at de ikke vidste, hvor eller paa hvilken Maade det var stjaalet, idet de begge have fastholdt, at de ikke have været med til at stjæle det fra Schou.

Disse Arrestanternes Forklaringer ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Arrestanterne ville som Følge heraf kun være at straffe for Hæleri.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse:

Werrenrath — — —

Rasmussen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne:

Werrenrath — — — og Rasmussen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 154. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Sigfred Constantin Andersen (Def. Winther),

der tiltales for Betleri.

Ringsted Købstads Politirets Dom af 16de Marts 1903: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Busch og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten Sigfred Constantin Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sigfred Constantin Andersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sigfred Constantin Andersen, der er født den 21 Januar 1861, og som ofte tidligere er straffet, bl. a. mange Gange for Betleri, senest ved Højesterets Dom af 1 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under denne fra Ringsted Købstads Politiret hertil indankede Sag paa ny for Betleri, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse findes det tilstrækkelig godtgjort, at han den 7 Marts d. A. har betlet i bemeldte Købstad.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Onsdagen den 20 Maj.

Nr. 102. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Maren Jensen, Christen Pedersen Præsts Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og Gifthandel.

Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1902: Tiltalte Maren Jensen, Gaardejer Christen Pedersen Præsts Hustru, af Albøge bør til Randers Amts Fattigkasse betale en Bøde af 400 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Brockmann, og Defensor, Sagfører Schlanbusch, 12 Kr. til hver. De hos Tiltalte beslaglagte Lægemidler bør være forbrudte til Fordel for

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Randers Amts Fattigkasse. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 December 1902: Tiltalte Maren Jensen, Gaardejer Christen Pedersen Præsts Hustru, bør til Randers Amts Fattigkasse bøde 250 Kr. De hos Tiltalte beslaglagte Medikamenter konfiskeres. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen foreligger oplyst, kan det ikke anses godtgjort, at der overhovedet har været Gift i den af Tiltalte til andre udleverede Medicin, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er frifunden for ulovlig Gifthandel.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Jensen, Præsts Hustru, til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Christen Pedersen Præsts Hustru, Maren Jensen, der er født i Aaret 1844, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Kvaksalveri, ulovlig Medikamenthandel og Gifthandel.

I saa Henseende maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — hos hvem der ved Undersøgelsens Begyndelse blev beslaglagt en Beholdning af 41 Flasker Medikamenter af forskellig Slags, hvoraf hun havde indkøbt en Del paa Apoteket i Grenaa, medens Resten hidrørte fra et Parti Lægemidler, som Tiltalte i Forening med tre andre Familier havde forskrevet fra Udlandet, og som derefter var bleven fordelt mellem dem — har ikke alene i enkelte Tilfælde uden Vederlag udleveret andre Medicin som Regel med Anvisning til dens Benyttelse, men desuden i flere andre Tilfælde dels taget Personer under Kur for buldne Fingre og indgivet dem Medicin i mindre Doser, dels behandlet Medlemmerne

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af sin egen Husstand for Sygdomme som Nyrebetændelse, Lungebetændelse og Hjernebetændelse, hvortil hun har anvendt den af hende anskaffede Medicin, efter at hun ved Hjælp af en Lægebog havde udfundet Sygdommens Natur. Særlig har Tiltalte erkendt, at hun den 9 Maj d. A. har taget Indsidder af Lyngby Mark J. P. Sørensens Barn under Behandling som formentlig lidende af engelsk Syge og som Middel herimod i smaa Doser givet det en Medicin, der bestod af Vand, tilsat med omtrent 15 Draaber af tvende Sorter af de hos hende forefundne Medikamenter. Efter det oplyste afgik Barnet ved Døden den 14de Juni d. A., uden at Dødsfaldet dog kan antages at skyldes Tiltaltes Behandling af Barnet. Ifølge Tiltaltes Forklaring har hun i de Tilfælde, hvor hun saaledes har taget Patienter under Kur, ladet disse betale efter Behag, men de indkomne Beløb vil hun atter have skænket til Indre Mission.

I en under Sagen fremlagt Erklæring af 13 September d. A. fra det kgl. Sundhedskollegium, til hvilket Sagens Akter har været indsendt, har dette med Bemærkning, at nogle af de hos Tiltalte forefundne Medikamenter ere blevne undersøgte paa Professor Steins analytisk-kemiske Laboratorium, udtalt, at en stor Del af de indsendte Flasker indeholdt Lægemidler, hvis Forhandling er forbeholdt Apotekerne, at nogle af Flaskerne indeholdt Gifte, hvormed Handel er forbudt ved Forordning af 1 April 1796 og Plakat af 19 April 1843 § 1, idet der fandtes Flasker med Arseniksyrling i paaviselig Mængde, medens der i andre Flasker paavistes giftige Alkaloider, f. Eks. Stryknin, og at enkelte af de ommeldte Gifte forefandtes i saadanne Kvantiteter, at de ikke kunne anses for ganske ufarlige. Endvidere har Kollegiet i samme Skrivelse udtalt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den Behandling af Patienter, som Tiltalte har anvendt, har kunnet medføre skadelige Følger ud over, at hun derved har afholdt Patienten fra at søge Hjælp af en autoriseret Læge, og særlig, om den Medicin, der er givet det ovennævnte Barn, har kunnet virke skadeligt, maa besvares benægtende.

Medens der nu allerede af den Grund, at det er uoplyst, hvorvidt de Medikamenter, som Tiltalte har anvendt paa eller overladt til Personer uden for sin egen Husstand, har indeholdt noget af de i Sundhedskollegiets ovenanførte Erklæring ommeldte Giftstoffer, ikke vil kunne paalægges hende Ansvar for Overtrædelse af de særlige Forskrifter om Handel med Gifte, vil hun derimod for sit ovenommeldte Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5te Septbr. 1794 § 5, og efter Frd. 4de December 1672 § 30 med en Bøde til Randers Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes under et til 250 Kr. De hos Tiltalte beslaglagte Medikamenter ville derhos være at konfiskere.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 25 Maj.

Nr. 126. Sagfører og Gaardmand **Valdemar Jenssen** (Selv)

contra

Aktieselskabet **Mælkeriet Enigheden** af Frederiksberg ved dets Bestyrelse (Ingen),

betr. Ophævelse af en Kontrakt om Levering af Mælk.

Frederiksberg Birks Gæsterets Dom af 22de Juni 1900: Indstævnte, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden, bør til Citanten, Sagfører og Gaardmand V. Jenssen, betale 936 Kr. 81 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 10 Januar f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de November 1900: Appellanterne, Aktieselskabet Mælkeriet Enigheden af Frederiksberg, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Sagfører og Gaardmand Vald. Jenssen af Hestkøbgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter at en af Appellanten under 25 Februar 1901 i denne Sag udtagen Højesteretsstævning ved Højesterets Dom af 17de Februar d. A. var bleven afvist, fordi den, uagtet Sagen i 1ste Instans havde været behandlet gæsteretsvis, ikke var udfærdiget overensstemmende med Fr. 15 Januar 1817 § 5, men først var udtagen til Højesteretsaaret 1902, har Appellanten ved en ny Stævning af 11 Marts d. A. indanket Sagen som anteciperet.

Denne Paastævning, der er rettet paa Annullation eller Underkendelse af den indankede Dom, er imidlertid udtagen efter Udløbet af den i fornævnte Forordnings § 4 foreskrevnə Appelfrist, og idet Bestemmelserne i Fr. 19 August 1735 § 10, jvfr. Reskr. 19 December 1749 § 2 og Lov 11 April 1890 § 7, maa være uanvendelige i et Tilfælde som det foreliggende, hvor den først udtagne Stævning er bleven uefterrettelig som Følge af, at Appellanten i denne efter en almindelig Lovbestemmelse anteciperede Sag har forsømt at iagttage en Forskrift, hvis Øjemed netop er at bidrage til slige Sagers hurtigst mulige Fremme, vil Stævningen ex officio være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 150. Højesteretssagfører Rée

contra

Jens Peter Nielsen Sangill (Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Bregentved Gisselfeld Birks Politirets Dom af 20de Marts 1902: Tiltalte Niels Christian Nielsen Sangill bør bøde 20 Kr. og Jens Peder Nielsen Sangill 160 Kr., begge til Bregentved-Gisselfeld Birks Politikasse for Sorø Amt. De under Sagen ommeldte Varer konfiskeres til Fordel for Anmelderen, Sognefoged Hans P. Frederiksen, Skuderløse, og Sagens Omkostninger udredes in solidum af de Tiltalte. De idømte Bøder at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Januar 1903: Tiltalte Niels Christian Nielsen Sangill bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Jens Peter Nielsen Sangill idømte Bøde og Konfiskationsstraf bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Sidstnævnte Tiltalte udreder Sagens Omkostninger for Underretten for sit Vedkommende, medens nævnte Sags Omkostninger for førstnævnte Tiltaltes Vedkommende udredes af det offentlige. Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Leth, 20 Kr. til hver, udredes med Halvdelen af Tiltalte Jens Peter Nielsen Sangill og med Halvdelen af det offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Nielsen Sangills Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Rée og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Niels Christian Nielsen Sangill . . . samt Jens Peder Nielsen Sangill, der er født den 11 Oktober 1864 og straffet ved Højesteretsdom af 15 Maj 1891 for ulovlig Omløben med Varer efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Køben-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havns Kommunes Kasse af 20 Kr. og Konfiskation af Varer, ved samme Rets Dom af 28 November 1892 for samme Forhold 2den Gang begaaet efter de nævnte Lovbestemmelser med en Bøde til Københavns Amts søndre Birks Politikasse af 60 Kr. og Konfiskation af Varer, og ved nærværende Rets Dom af 23 Marts 1897 for samme Forhold 3dje Gang begaaet efter oftnævnte Lovbestemmelser med en Bøde til Vinding Herreds Politikasse af 100 Kr. og Konfiskation af Varer, for ulovlig Omløben med Varer.

Den 2 November 1901 bleve de Tiltalte, som begge vare bosiddende paa Frederiksberg, antrufne i Skuderløse, hver medførende et Parti Bomulds- og uldne Varer.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Tiltalte Jens Peter Nielsen Sangill har erkendt at have omført samtlige de hos ham antrufne Varer til Forhandling og i øvrigt forklaret, at hans Hustru har tilvirket en Del af disse, medens de øvrige Varer, som han vil formene ligeledes hidrøre fra Husflid, af ham ere købte i Jylland, uden at han dog har været i Stand til nærmere at oplyse hvor.

Da denne Tiltalte imidlertid som ikke hjemmehørende i noget af de i Reskripterne af 14 Februar 1741 ommeldte Herreder, ifølge Frdn. 23 April 1845 § 2 ved de foran nævnte ham overgaaede Domme har fortabt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre de i den nævnte § omhandlede Husflidsarbejder til Salg, vil han allerede som Følge heraf være at anse skyldig i ulovlig Omløben med samtlige de ved hans Antræffelse forefundne Varer, der under Sagen ere vurderede til i alt 136 Kr. 45 Øre.

Han vil herefter være at anse efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27de November 1839 § 1, og Straffen findes passende at kunne bestemmes for saadan Forseelse 4de Gang begaaet til en Bregentved-Gisselfeld Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 160 Kroner samt Konfiskation til Fordel for Anmelderen af samtlige hos Tiltalte antrufne Varer.

I Overensstemmelse med foranførte vil Politiretsdommen, ved hvilken begge de Tiltalte ere ansete med Bøder til fornævnte Politikasse: Niels C. N. Sangill af 20 Kr. og Jens P. N. Sangill af 160 Kr. og med Konfiskation af samtlige hos dem antrufne Varer, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Nr. 153. Højesteretssagfører Bagger

contra

Bengt Johnsson og **Karen Marie Jensen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 24 Januar 1903: De Tiltalte Bengt Johnson og Karen Marie Jensen bør straffes med simpelt Fæng-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

sel hver især i 8 Dage og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Deichmann og Sagfører Rasmussen, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1903: De Tiltalte Bengt Johnsson og Karen Marie Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer og Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Juel, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Bengt Johnsson og Karen Marie Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

De Tiltalte, af hvilke Johnsson har opgivet at være 33 Aar gammel, hvilket er skønnet stemmende med hans Udseende, medens Karen Marie Jensen er født den 16 Maj 1874, er ikke fundne forhen straffede her i Landet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 20 September f. A. blev der ved Stævningsmændene forkyndt de Tiltalte et af Amtmanden over Sorø Amt den 13de samme Maaned under sædvanlig Straffetrusel udfærdiget Tilhold, gaaende ud paa, at de Tiltalte — om hvem det, som det i Tilholdet hedder, var godtgjort, at de levede i et forargerligt Forhold med hinanden — inden 8 Dage havde at fjerne sig fra hinanden samt derefter at holde sig fra hinanden. De Tiltalte har nu erkendt, at de efter at dette Tilhold var blevet dem forkyndt, er vedblevet at bo sammen i et i Lynge Sogn liggende Hus, der bestaar af en Stue, en Gang og et Køkken, og at de, der har et Barn sammen, som tillige med et andet af Tiltalte Jensen født Barn, til hvilket Tiltalte Johnsson ikke er Fader, er til Huse hos dem, har ført fælles Husholdning. Samtidig har de imidlertid under Forhørene i Sagen forklaret, at de, siden Tilholdet blev dem forkyndt, ikke har delt Seng sammen og ikke har plejet legemlig Omgang med hinanden, men har tilbragt Natten, Tiltalte Johnsson i en i Køkkenet og Tiltalte Karen Marie Jensen sammen med Børnene i en i Stuen staaende Seng, og da det findes betænkeligt at forkaste denne Forklaring, vil de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorhos Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer og Salærerne til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver, vil være at udrede af det offentlige.

Underretsdommen, der har anset de Tiltalte efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel, hver især i 8 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 156. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christian Haagerup (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de April 1903: Arrestanten Christian Haagerup bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Haagerup til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Haagerup, der er født den 8 April 1865, og som ofte er straffet for Betleri, senest ved Lejre Herreds Politirets Dom af 29de August 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 16de ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juni 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 9.**

Tirsdagen den 26 Maj.

Nr. 67. **Johanne Marie Hansen**, Niels Peter Hansens Enke (Winther efter Ordre)

contra

Detailhandler **Conrad Peter Anthonsen** (Høgsbro efter Ordre)

betr. Indstævntes Forpligtelse til at svare Alimentationsbidrag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1902: Indstævnte, Detailhandler Conrad Peter Anthonsen, bør for Tiltale af Citantinden, Vognmand Niels Peter Hansens Enke, Johanne Marie Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges Overretssagfører Sally i Salær 50 Kr. hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Høgsbro hver 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citantinden, Vognmand Niels Peter Hansens Enke, Johanne Marie Hansen, søger under nærværende Sag efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Sally, Indstævnte til som Fader til det af hende den 20 August 1900 fødte Barn, Paula Margrethe Antonie Hansen, at betale Underholdsbidrag til dets fyldte 14de Aar, eventuelt til dets 18de Aar, efter Øvrighedens Bestemmelse, samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Sally, som i alt Fald forventer sig saadant tilkendt hos det offentlige.

Indstævnte, som procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har indrømmet, at han har haft Samleje med Citantinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, men paastaar — under Henvisning til, at dette, som ved Fødselen var fuldbaarent, maa formodes at være avlet, forinden Citantindens Mand, N. P. Hansen, den 28de eller 29de November 1899 afgik ved Døden — at ikke han, men Hansen er at anse som Barnefader, hvad der stemmer med, at Citantinden har ladet Barnet indføre i Kirkebogen og døbe som ægte født.

Citantinden har benægtet, at hun har haft Samleje med sin Mand, der var syg, i de sidste Maaneder før hans Død, og da det er oplyst, at Hansen fra den 21 Oktober 1899 til den 23de eller 24 November s. A. henlaa som Patient paa en af Kommunehospitalets Fællesstuer, hvor han ikke kan have haft Adgang til Samleje med Citantinden, maa Barnet, hvis han skal være Fader til det, være avlet enten i Dagene fra hans Hjemkomst fra Hospitalet til hans Død eller i de nærmeste Dage før den 21 Oktober 1899.

Det sidste Tidspunkt ligger nu vel saa langt forud for Fødslen, at det paa Forhaand har Formodningen imod sig, og det fremgaar derhos af de af Citantinden tilvejebragte Oplysninger, navnlig Udtalelser fra forskellige Læger, at Hansen, allerede før han blev indlagt paa Hospitalet, og endnu mere, da han udskreves derfra, var saa afkræftet som Følge af Sygdommen, at det kun er lidet sandsynligt, at han til de angivne Tider har været i Stand til ved Samleje med sin Hustru at avle et Barn; men da Lægerne dog ikke ganske have kunnet benægte Muligheden heraf, skønnes den legale Formodning for, at Citantindens afdøde Mand er Barnets Fader, ikke at være fuldt afkræftet, hvoraf følger, at Indstævnte, idet der savnes Hjemmel til, som af Citantinden subsidiært paastaaet, at gøre Sagens Udfald afhængigt af hendes Ed, maa være at frifinde for Citantindens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Sally, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr., som bliver at udrede af det offentlige.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fredagen den 29 Maj.

Nr. 12. **J. Müller & Co.** af St. Thomas (Nellemann)

contra

St. Thomæ Skifteret, som behandlende »Bank of St. Thomas« Fallitbo ved den konstituerede Skifteforvalter og Skriver **P. S. M. Wellejus** (Arntzen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at indbetale en Aktiekapital.

St. Thomæ Bytings ordinære Rets Dom af 3 September 1900: Indstævnte J. Müller & Co. ved Firmaets nuværende Eneindehaver John François Müller af St. Thomas bør til St. Thomæ Skifteret, som behandlende Bank of St. Thomas Fallitbo, betale Doll. 525 med Renter 6 pCt. p. a. fra den 4 September 1899, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15de Maj 1901: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten saavel i Hoved- som i Kontrasagen ophæves. Det idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret ere de af begge Parter i de foregaaende Instanser nedlagte Formalitetsindsigelser ikke fastholdte.

Ifølge Forholdets Natur og Bestemmelserne i Vedtægtens Artikler 5, 10 og 13 hæfte Bankens Aktionærer overfor dens Kreditorer ogsaa med den ikke indbetalte Del af deres Aktier, og herimod kan ikke paaberaabes Vedtægtens Artikler 7—9, som overhovedet ikke kunne antages at angaa Bankens Forhold overfor Aktionærerne i Tilfælde af Konkurs. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at ingen af Hovedappellantens Paastande ere tagne til Følge, hvorimod Hovedappellanten maa anses pligtig indenfor det paa hans Aktier ikke indbetalte Beløb 5250 Dollars at tilskyde, hvad der er nødvendigt til Dækningen af Bankens Gæld. Da der nu efter Proceduren for Højesteret maa gaas ud fra, at 10 pCt. af Aktiernes Beløb vil være tilstrækkeligt hertil, vil han være at dømme til at betale 1050 Dollars, med Renter deraf som paastaaet, men i øvrigt være at frifinde for Tiden.

Medens det maa kunne have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelser om Processens Omkortninger i de forrige Instanser, findes Hovedappellanten at maatte tilsvare

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 150 vestindiske Daler.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, J. Müller & Co., bør til Kontraappellanten, St. Thomæ Skifteret, som behandler Bank of St. Thomas Fallitbo, betale 1050 Dollars med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 4 September 1899, til Betaling sker, men i øvrigt for Tiden for Kontraappellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for de foregaaende Retter ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten med 150 vestindiske Daler. Saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at »Bank of St. Thomas«, der var oprettet paa Aktier lydende paa Doll. 500, hvoraf dog kun Halvdelen var indbetalt, medens Aktionærerne for den anden Halvdel, Doll. 250, havde udstedt Gældsbeviser, den 27 Oktober 1898 efter Begæring saavel af Bankens Direktion som af flere af dens Kreditorer var taget under Behandling af St. Thomæ Skifteret som fallit, og det af en i Boet den 13de Juni 1899 fremlagt foreløbig Statusopgørelse fremgik, at der var en Underbalance af Doll. 46915.91 til Stede, blev det i et den 16 August s. A. afholdt Skiftemøde efter Forhandling med Boets Kreditorer ved Skifterettens Kendelse besluttet at inddrive den ikke indbetalte Halvdel af Aktiernes Paalydende, for hvilken som ommeldt Gældsbeviser vare udstedte af Aktionærerne.

I Henhold hertil anlagde Skifteretten som behandlende Bankens Fallitbo et Søgsmaal ved St. Thomæ ordinære Byting mod Firmaet J. Müller & Co. paa St. Thomas ved dets Eneindehaver John François Müller, der ejede 21 Bankaktier og havde udstedt Gældsbeviser for disses halve Paalydende til et samlet Beløb af Doll. 5250, under hvilket Søgsmaal Skifteretten paastod Firmaet dømt til at betale principaliter det hele nævnte Beløb Doll. 5250 og subsidiært 10 pCt. deraf eller Doll. 525 — hvilken sidst nævnte Paastand senere under Proceduren udvidedes til 10 pCt. af selve de 21 Aktiers samlede Paalydende Doll. 10500 eller Doll. 1050 — i begge Tilfælde med Tillæg af 6 pCt. p. a. Renter af Beløbene fra Forligsklagens Dato samt af Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Sagførersalær. Af det indstævnte Firma blev der for Underretten i Henseende til Formaliteten nedlagt Paastand paa Sagens Afvisning med Tillæg af Kost og Tæring, hvorhos Firmaet i Henseende til Realiteten ned-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lagde følgende Paastande: principaliter, at det frifandtes for Søgsmaalet, subsidiært, at det for Tiden frifandtes for Søgsmaalet, mere subsidiært, at det kun dømtes til at betale 10 pCt. af det paastaaede Beløb eller Doll. 525, saaledes, at Skifteretten, saafremt Firmaet forsømte eller nægtede at betale, kendtes berettiget til at sælge de samme tilhørende 21 Aktier med Forbehold af Firmaets Ret til det eventuelle Overskud, men uden Ansvar for det, i Fald intet Bud blev gjort, endnu mere subsidiært, at det ikkun dømtes til at betale 14 pCt. eller 20 pCt. af det paastævnte Beløb, lig med Doll. 735 eller Doll. 1050, paa de nævnte Betingelser, og mest subsidiært, at det kun dømtes til at betale enten 14 pCt. af det paastævnte Beløb lig Doll. 735, eller i alt Fald ikke mere end 20 pCt., lig Doll. 1050, og i øvrigt frifandtes for Søgsmaalet, ligesom Firmaet endvidere i alle Tilfælde paastod sig Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Sagførersalær tilkendt hos Modparten.

Ved den af Underretten under 3 September f. A. derefter afsagte Dom blev Firmaet J. Müller & Co. dømt til at betale St. Thomæ Skifteret som behandlende »Bank of St. Thomas«s Fallitbo et Beløb af Doll. 525 med 6 pCt. p. a. Renter deraf fra den 4 September 1899 og til Betaling sker, hvorimod Sagens Omkostninger ophævedes; og er denne Dom nu af begge Sagens Parter, nemlig af Firmaet J. Müller & Co. som Hovedappellanter og af St. Thomæ Skifteret som behandlende »Bank of St. Thomas«s Fallitbo som Kontraappellant blevet indanket her til Retten, hvor Hovedappellanterne — næst at paastaa Sagen afvist fra Underretten, til hvilken Paastand der imidlertid ikke kan tages Hensyn, da den ikke er begrundet — have gentaget samtlige af dem i 1ste Instans nedlagte Realitetspaastande, hvorhos de have paastaaet sig Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Sagførersalær, baade ved Underretten og ved Overretten og saavel i Hovedsom i Kontrasagen tilkendt hos Modparten. Kontraappellanten, af hvem der ligeledes er fremsat en aldeles umotiveret Formalitetspaastand gaaende ud paa Underretsdommens Annullation, har i Realiteten principaliter paastaaet den afsagte Dom underkendt og i Overensstemmelse med de fra Skifterettens Side for Underretten nedlagte Paastande forandret derhen, at Hovedappellanterne tilpligtes at betale Kontraappellanten de af dem udstedte Gældsbevisers fulde Beløb Doll. 5250 eller dog 10 pCt. af deres 21 Aktiers Paalydende, altsaa Doll. 50 pr. Aktie, i alt Doll. 1050, i begge Tilfælde med Tillæg af 6 pCt. p. a. Renter fra 4 September 1899 og af Sagens skadesløse Omkostninger ved begge Retter, derunder Sagførersalær; subsidiært har Kontraappellanten paastaaet Underretsdommen stadfæstet og de med Appellen forbundne skadesløse Omkostninger, derunder Sagførersalær, paalagt Hovedappellanterne.

De af Hovedappellanterne til »Bank of St. Thomas« i det engelske Sprog udstedte Gældsbeviser for de ikke indbetalte 50 pCt. af deres Aktiers Paalydende, som ligge til Grund for nærværende Søgsmaal, ere med de selvfølgelige Forskelligheder i Henseende til Nummer, Datum, Beløbenes Størrelse m. m. enslydende, og ere ifølge de af Kontraappellanten for Underretten fremlagte Oversættelser af den autoriserede Translatør paa St. Thomas eksempelvis saalydende:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

»Nr. 36. Gjældsbrev for 250 Doll.

Vi J. Müller & Co. af St. Thomas anerkende herved, at vi i Sandhed skylde »Bank of St. Thomas« den fulde og rette Sum af To Hundrede og Halvtredsindstyve Dollars, Værdien af en Dollar lig en Sekstendedel af en kolumbisk Dublon eller $23^1/_4$ Gram rent Guld, for Valuta modtaget i en Aktie i bemeldte Bank, nummereret 36 (af hvis Beløb vi have indbetalt à Konto kontant den Sum To Hundrede og Halvtredsindstyve Dollars). Bemeldte Sum af To Hundrede Halvtredsindstyve Dollars forpligte vi os herved til at betale paa Forlangende af bemeldte Banks Direktører i saadant Forhold og til saadan Tid som er bestemt ved bemeldte Banks Vedtægt og særlig ved syvende, ottende og niende Artikel.

Hvilket til Vitterlighed vi her have underskrevet i Vidners Overværelse.

St. Thomas 11 Marts 1884.

J. Müller & Co.

Vidner:

L. Danielsen. Chas. Strandgaard«.

De i Gældsbeviserne nævnte Artikler 7, 8 og 9 af Bankens ligeledes paa engelsk affattede Vedtægt af 4 Juli 1867 lyde i den af den samme Translatør udfærdigede og af Kontraappellanten ligeledes for Underretten fremlagte Oversættelse af Vedtægten saaledes:

Art. 7. »Bankens Kapital kan forøges fra Tid til Tid ved Beslutning, vedtaget af mindst tre Femtedele af de paa en i dette Øjemey afholdt særlig Generalforsamling personlig eller ved Repræsentant tilstedeværende Aktiehavere, ved hvilken fem eller flere Aktiehavere, der ikke ere ansatte eller lønnede af Banken og som eje eller repræsentere mindst en Tredjedel af de til den Tid eksisterende, registrerede Aktier, skulle være til Stede; dog skal ingen Beslutning tilsigtende Forøgelse af Kapitalen kunne vedtages uden i Forvejen at være anbefalet af et Flertal af Direktionen.

Art. 8. Naar det besluttes at forøge Bankens Kapital enten ved at rette Anmodning til de daværende Aktiehavere om yderligere Indbetaling à Konto de paa deres Navne registrerede Aktier eller ved Udstedelse af nye Aktier, skulle Direktørerne iværksætte Beslutningen paa den Maade, der maatte være bestemt af Generalforsamlingen, paa hvilken Beslutningen blev vedtaget, ved dertil at give en Maaneds forudgaaende offentligt Varsel, og skal mere end ti pCt. ikke forlanges paa en Gang. Endvidere skal al saaledes tilvejebragt Kapital, undtagen Generalforsamlingen maatte bestemme anderledes, betragtes som en Del af den oprindelige Kapital.

Art. 9. Forsømmer eller nægter nogen Aktiehaver eller Aktiehavere at indbetale det Beløb pr. Aktie, som Direktørerne i Kraft af den foregaaende Artikel maatte forlange, da skal Aktien eller Aktierne offentlig udbydes og sælges for Ejerens Regning, og skal den nye Ejer hefte for og indbetale det til enhver Tid paa Aktien eller Aktierne forfaldne Beløb. Ejere, boende udenfor de dansk-vestindiske Øer, skulle

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

indrømmes en Frist af to Maaneder til Indbetaling af de forlangte Beløb, dog at de ere pligtige at betale Rente for den Tid, der hengaar, inden Betalingen finder Sted«.

Ved de foranstaaende Oversættelser maa imidlertid bemærkes, at Hovedappellanterne allerede under Proceduren for Underretten havde gjort Indsigelse mod deres Rigtighed paa enkelte Punkter, og have de med Modpartens Samtykke for Overretten fremlagt andre, af en autoriseret Translatør i København udfærdigede Oversættelser saavel af Gældsbeviserne som af Bankens Vedtægt. De i disse sidstnævnte Oversættelser foreliggende Afvigelser fra de ovennævnte, paa hvilke Hovedappellanterne ses at have lagt Vægt, ere for Gældsbevisernes Vedkommende, at de i disses engelske Tekst brugte Ord: »the said sum of . . . we hereby bind ourselves to pay to the order of the Directors of said Bank« i den af Kontraappellanten fremlagte Oversættelse ere gengivne ved Ordene: »Bemeldte Sum af . . . forpligte vi os herved til at betale paa Forlangende af bemeldte Banks Direktører«, medens de i den af Hovedappellanterne fremlagte Oversættelse ere gengivne saaledes: »Bemeldte Sum af . . . forpligte vi os herved til at betale til bemeldte Banks Direktører eller Ordre«; og for Vedtægtens Vedkommende, at de i sammes Art. 9 brugte Ord: »and the new proprietor shall be liable for, and pay the amount then due on such share or shares« af Kontraappellantens Translatør ere oversatte saaledes: »og skal den ny Ejer hæfte for og indbetale det til enhver Tid paa Aktien eller Aktierne forfaldne Beløb«, medens de af Hovedappellanternes Translatør ere gengivne ved Ordene: »og den nye Ejer skal da hæfte for og indbetale det paa den Tid paa den eller de paagældende Aktier forfaldne Beløb«. En anden Forskel mellem de to Oversættelser vedrørende Vedtægtens Art. 13 vil nedenfor blive nærmere omtalt.

Til Støtte for deres i Realiteten nedlagte principale Paastand om fuldstændig Frifindelse for Kontraappellantens Søgsmaal have Hovedappellanterne anført, at de Gældsbeviser, som saavel de som de andre Aktionærer i »Bank of St. Thomas« havde udstedt for de ikke indbetalte 50 pCt. af deres Aktiers Paalydende, vare Bankens Kreditorer uvedkommende, eftersom de udelukkende vare Dokumenter fra en Aktionær til de andre Aktionærer og kun havde Betydning for disses indbyrdes Forhold, idet de nemlig efter deres eget Indhold alene medførte en Forpligtelse til at gøre Indbetalinger paa Forlangende af Bankens Direktion, og det endda kun i saadant Forhold og til saadan Tid, som var bestemt ved Bankens Vedtægt og særlig ved dens 7de, 8de og 9de Artikler, ifølge Indbetalingerne kun kunde forlanges paa en bestemt Maade, i bestemte Summer og kun i det bestemte Øjemed at forøge Bankens Aktiekapital, samt alene med den Virkning, i Fald Indbetalingerne forsømtes eller nægtedes, at de til Gældsbeviserne svarende Aktier da bleve solgte efter offentligt Udbud for Ejerens Regning, saaledes at et eventuelt Overskud tilfaldt ham, medens han, i Tilfælde af, at intet Udbytte erholdtes, ikke var pligtig til at indbetale noget.

Skulde Skifteretten kunne træde i Stedet for Bankens Direktion, vilde den derhos efter Hovedappellanternes Formening i alt Fald ikke

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kunne optræde med større Myndighed end denne, saaledes at altsaa Retten til at forlange Tilskud af Aktionærerne maatte være afhængig af, at Betingelserne i Bankens Vedtægts Art. 7 og 8 vare til Stede, saasom at Bankens Generalforsamling havde givet Samtykke og at Øjemedet med Indkaldelsen af Tilskudet var en Forøgelse af Bankens Kapital, ligesom Aktionærernes Forpligtelse i saa Fald ikke heller kunde blive større end hvis Bankens Direktion selv var optraadt. For Rigtigheden af deres Opfattelse, at de ommeldte Gældsbeviser vare Bankens Kreditorer uvedkommende, have Hovedappellanterne endvidere paaberaabt sig, at de ikke indbetalte 50 pCt. af Aktiernes Paalydende, der repræsenteredes ved Gældsbeviserne, hverken i Bankens ældre eller i dens nugældende Vedtægt vare anerkendte som henhørende til Bankens Kapital og ikke heller i Bankens Regnskaber vare opførte som en Del af denne; og have de i saa Henseende for Vedtægternes Vedkommende henvist til, at der i disse bestemt var sondret mellem de første 50 pCt. og de sidste 50 pCt. af Aktiernes Paalydende, hvilken Sondring navnlig var fremtrædende i den ældre Vedtægt, der traadte i Kraft samtidig med Bankens Oprettelse i Aaret 1836, og hvoraf Hovedappellanterne have fremlagt en Ekstraktafskrift under Sagen.

I denne ældre Vedtægt var det nemlig bestemt, at de første 50 pCt. af Aktiernes Paalydende ubetinget skulde indbetales — hvilket Paabud gennemførtes derved, at Halvdelen eller de 25 pCt. allerede vare betalbare ved Aktietegningen, medens Betalingen af de næste 25 pCt., som Direktionen paa egen Haand kunde indkalde, sikredes derved, at Direktionen havde Bemyndigelse til, hvis Betaling ikke præsteredes, at sælge de paagældende Aktier for Ejerens Regning — og da det paa Grund heraf var af Vigtighed, at Aktierne var paa solide Hænder, var der i den ældre Vedtægts Art. 4 optaget den Bestemmelse, at de, saa længe de første 50 pCt. endnu ikke vare indbetalte, ikke kunde transporteres til andre uden Direktionens Samtykke. Derimod vare Aktionærerne, der havde udstedt Gældsbeviser for de 75 pCt. af Aktiernes Paalydende, ikke pligtige til at indbetale de sidste 50 pCt., idet Følgen af, at de ikke efterkom de Opfordringer, som Direktionen under visse Betingelser kunde stille til dem om yderligere Indbetalinger, ikke var den, at de indkaldte Beløb kunde inddrives hos dem, men alene den, at Banken kunde konfiskere deres Aktier; og da det saaledes var uden Betydning, om Aktierne kom paa uvederhæftige Hænder, var der som en Følge deraf ikke heller tillagt Bankens Direktion nogen Ret til længere at gøre Gyldigheden af Aktietransporter afhængig af deres Samtykke.

Manglen af Kontrol ved Aktietransporterne, efter at de 50 pCt. vare indbetalt, blev efter Hovedappellanternes Fremstilling da ogsaa den, at mange Aktier efterhaanden transporteredes dels til Personer, der vare ude af Stand til at indbetale de resterende 50 pCt., dels til Personer, der optraadte paa andres Vegne, hvis Navne ikke ønskedes nævnt, og som Direktionen altsaa end ikke kendte, og dels ogsaa til umyndige Personer, uden at Pupilautoriteternes Samtykke var indhentet; men forvoldte den Omstændighed, at de af samtlige disse Personer udstedte Gældsbeviser saaledes vare værdiløse, ingen Ulemper, da De-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bitorerne ikke vare personlig ansvarlige for deres Paalydende, idet Følgen af, at de senere indkaldte Tilskud ikke erlagdes, som anført alene var den, at Aktierne konfiskeredes.

Hvad Bankens senere Vedtægt fra Aaret 1867 angaar, ved hvis Ikrafttræden de første 50 pCt. af Aktiernes Paalydende allerede vare indbetalte, blev der ved samme ikke indført nogen Forandring i Aktionærernes ukontrollerede Adgang til at borttransportere Aktier, idet Øjemedet med Forskriften i dens Art. 17, at Banken skulde holde et Register, hvori Enkelthederne ved Aktietransporterne skulde indføres, ikke var at øve nogen Kontrol, men alene at man af Hensyn til Bankens Generalforsamlinger kunde vide, hvem Aktionærerne vare; og blev Følgen da ogsaa, at Aktietransporter til uvederhæftige, ubekendte og umyndige Personer uforandret fortsattes. En væsentlig Forandring blev dog paa det her omhandlede Omraade indført ved den nye Vedtægt, idet Følgen af, at indkaldte Afdrag paa Gældsbeviserne ikke betaltes, ifølge Art. 9 ikke længere var den, at Aktierne konfiskeredes, men den for Aktionærerne fordelagtigere, at Aktierne efter offentligt Udbud skulde sælges for Ejernes Regning; men var der saaledes lige saa lidt efter den nye Vedtægt som efter den ældre Tale om, at Aktionærerne vare personlig forpligtede efter deres Gældsbeviser, eller at disses Paalydende kunde inddrives hos dem.

Som yderligere Bevis for, at de ikke indbetalte 50 pCt. af Aktiernes Paalydende ikke hørte til Bankens Kapital og altsaa heller ikke kunde benyttes til Kreditorernes Fyldestgørelse, have Hovedappellanterne henvist til, at dette fremgik af Vedtægtens Art. 7 og 8, hvori det udtrykkeligt siges, at Bankens Kapital kunde forøges, og at dette kunde ske enten ved Indkaldelse af Indbetalinger paa de allerede eksisterende Aktier, eller ved Udstedelse af nye Aktier, hvilket tydeligt viste, dels at de indkaldte Beløb paa de eksisterende Aktier ikke allerede forinden henregnedes til Bankens Kapital, og dels at der ikke var Tale om at kunne benytte dem til andet end til en Forøgelse af Bankens Kapital, men ikke til Dækning af dens Kreditorer, hvilket sidste ogsaa maatte være udelukket derved, at der var givet Bankens Generalforsamling Valget mellem enten at indkalde paa de eksisterende Aktier eller at udstede nye Aktier, hvilket sidste Alternativ vilde være meningsløst, hvis der var Tale om Betaling af Kreditorer, og Indbetalinger paa de eksisterende Aktier kunde indkaldes dertil. At den ikke indbetalte Del af Aktiekapitalen ikke i egentlig Forstand blev henregnet til Bankens Kapital men kun betragtedes som en Mulighed i Tilfælde af, at Aktiekapitalen skulde forøges, blev efter Hovedappellanternes Formening ogsaa tydeligt udtrykt i Bankens halvaarlige Regnskaber, af hvilke de under Sagen have fremlagt tvende, idet det nemlig ses, at Antallet af de til enhver given Tid eksisterende Bankaktier og disses hele Paalydende vel var nævnt i Regnskaberne, men at ikkun de indbetalte 50 pCt. stod opført som Aktiekapital, ligesom der ogsaa kun blev udbetalt Dividende herpaa.

For saa vidt Kontraappellanten til Støtte for, at Gældsbeviserne vare virkelige Gældsbeviser og hørte til Bankens Kapital, har paaberaabt sig Vedtægtens Art. 5, hvori siges, »at Bankens nuværende Kapital er Doll. 602500 fordelt paa 1205 Aktier paa Doll. 500 hver,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorpaa 50 pCt. er indbetalt og Forskrivninger givet for Resten«, have Hovedappellanterne gjort gældende, at det af Vedtægtens øvrige Bestemmelser og af Gældsbevisernes eget Indhold fremgik, at den nævnte Artikel ikke var at forstaa paa den anførte Maade; og for saa vidt Kontraappellanten endvidere har paaberaabt sig Vedtægtens Art. 13, der i den engelske Tekst er saalydende: »Shareholders shall not be responsible with respect to their shares for any sum over and above the amount of Stock which the may hold in the Bank«, hvilket i den af Kontraappellanten fremlagte Oversættelse er gengivet saaledes paa dansk: »Aktiehavere skulle med Hensyn til deres Aktier ikke være ansvarlige for noget andet Beløb end Beløbet af deres Aktier i Banken«, have Hovedappellanterne paastaaet, at denne Oversættelse er urigtig, og at den rigtige Gengivelse ifølge den af dem fremlagte Oversættelse af Vedtægten er saalydende: »Aktionærerne skulle med Hensyn til deres Aktier ikke være ansvarlige for noget Beløb over og udover det Aktiebeløb, de maatte indehave i Banken«, ved hvilke sidst nævnte Ord efter Hovedappellanternes Formening maatte forstaas det Aktiebeløb, de til enhver Tid maatte have indbetalt.

Som en Omstændighed, der ligeledes godtgjorde, at Aktionærerne ikke vare ansvarlige ifølge Gældsbeviserne, have Hovedappellanterne fremdeles anført, at Bankens Kapital, der ifølge Vedtægtens Art. 5 var fastsat efter et Antal af 1205 Aktier, i Tidens Løb var blevet formindsket til 750 Aktier ved Benyttelsen af den Banken i Vedtægtens Art. 16 givne Bemyndigelse til at opkøbe Aktier, hvorved de til disse svarende Gældsbeviser eo ipso vare blevne overflødige og uden Værdi, og have de derfor forment, at Aktiernes Antal i hvert Tilfælde maatte forøges til 1205, forinden noget Tilskud kunde fordres af Aktionærerne, der vel paa en Generalforsamling havde vedtaget Opkøbet af Aktierne, men kun saaledes, at Købesummen udrededes af det saakaldte Akkumulationsfond, der imidlertid viste sig at være fingeret. Og have Hovedappellanterne endvidere gjort gældende, at Boet, hvis Gældsbeviserne kunde benyttes til Kreditorernes Fyldestgørelse, ikke var fallit, og at Skifterettens Overtagelse af Boet til Fallitbehandling for at være berettiget, altsaa eo ipso maatte indeholde en Tilkendegivelse af, at den ansaa Gældsbeviserne som Boet uvedkommende, hvilket Skifteretten i øvrigt ogsaa maatte siges allerede at have tilkendegivet derved, at den ikke havde registreret Gældsbeviserne eller opført dem som Aktiver paa den ovenomtalte foreløbige Statusopgørelse af 31 Maj 1899. Fremdeles maatte der, under Forudsætning af, at Aktionærerne vare ansvarlige lige over for Boet, efter Hovedappellanternes Formening tilkomme Aktionærerne og ikke Kreditorerne den afgørende Stemme i alle Anliggender vedrørende Boets Behandling, men var det saa langt fra, at en saadan Ret for Aktionærerne var blevet anerkendt af Skifteretten, at det tvært imod havde været Kreditorerne, som alene havde deltaget i alle Afgørelser under Skiftebehandlingen, og deriblandt i Eftergivelser af udestaaende Fordringer eller Arrangements med Debitorerne og i Dispositioner over Livsforsikringspolicer, som vare givne Banken i Haandpant, altsammen Handlinger, som Aktionærerne ikke vilde have billiget, hvis der var tilstaaet dem Stemmeret; og maatte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den Omstændighed, at Aktionærerne saaledes aldeles var blevet udelukkede fra al Deltagelse i Boets Behandling, med Nødvendighed medføre, at deres Ansvar lige over for Boet, i Fald et saadant ellers paahvilede dem, maatte bortfalde, idet deres Udelukkelse maatte betragtes som en stiltiende Renunciation paa ethvert Krav imod dem.

Idet Hovedappellanterne ved det ovenanførte have begrundet deres principale Paastand om Frifindelse for Kontraappellantens Søgsmaal, have de støttet deres subsidiære Paastand, at de for Tiden frifindes for Søgsmaalet, derpaa, at Ansvaret mod dem i alle Tilfælde ikke kunde gøres gældende, før det ved Boets Slutning havde vist sig, at Bankens Kreditorer ikke fik fuld Betaling, idet de have ment, at de af Aktionærerne udstedte Gældsbeviser efter den for dem uheldigste Opfattelse kun kunde betragtes som Kautionsdokumenter; men kunde Boet ikke sluttes, forinden alle Aktiver vare realiserede, hvad endnu ikke var sket, og have Hovedappellanterne i saa Henseende ogsaa henvist til, at til Aktiverne ogsaa de betydelige Erstatningskrav maatte henregnes, som Boet havde mod Bankens forhenværende Direktører paa Grund af disses slette Bestyrelse af Banken. At Boets Slutning maatte oppebies, forinden Ansvar gjordes gældende mod Aktionærerne, have Hovedappellanterne ment ogsaa maatte fremgaa deraf, at Følgen ellers vilde blive, at de af Aktionærerne indbetalte Beløb senere for en Del maatte tilbagebetales.

For deres mere subsidiære Paastand, at de knn tilpligtedes at betale 10 pCt. af det paastævnte Beløb eller Doll. 525, og dette endog kun paa de Vilkaar, at Skifteretten (Kontraappellanten), saafremt de forsømte eller nægtede at betale, alene kendtes berettiget til at sælge deres Aktier for deres Regning, saaledes at de havde Ret til et eventuelt Overskud, men friholdtes for alt Ansvar, hvis intet Bud skete, have Hovedappellanterne anført, at Skifteretten under ingen Omstændigheder kunde gøre en større Ret gældende mod dem ifølge Gældsbeviserne end den, der tilkom Bankens Direktører og Generalforsamling, og da disses Ret i Henhold til Vedtægtens Art. 8 og 9 var begrænset paa den anførte Maade, maatte Skifterettens Ret lige overfor dem ogsaa være underkastet de samme Begrænsninger.

De to mest subsidiære Paastande, som Hovedappellanterne have nedlagt, have de begrundet paa, at de ikke kunne bære Følgerne af at mange af Aktionærerne intet kunde betale paa deres Gældsbeviser, og at deres Forpligtelser ifølge disse derfor maatte indskrænkes til at udrede en forholdsvis Andel af det kalkulerede Underskud ca. Doll. 46000, samt at deres Andel bestemtes til $^1/_{1205}$ pr. Aktie, da Aktiernes Antal i Vedtægten var fastsat til 1205, eller i alt Fald til $^1/_{750}$ pr. Aktie, hvis man vilde lægge de 750 Aktier til Grund, hvortil Antallet efterhaanden ved Indkøb var blevet reduceret.

Mod det af Hovedappellanterne saaledes anbragte har Kontraappellanten gjort gældende, at det saavel af Artiklerne 5, 10 og 13 af Bankens Vedtægt som ogsaa af de udstedte Gældsbevisers Indhold utvivlsomt fremgik, at de ikke indbetalte 50 pCt. af Aktiernes Paalydende udgjorde en Del af Bankens Kapital, og at Gældsbevisernes Udstedere personlig hæftede for disses Beløb og i paakommende Tilfælde vare pligtige til at indbetale dem, samt at Beløbene ogsaa maatte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tjene til Fyldestgørelse af Bankens Kreditorer, saa at Skifteretten, naar den havde overtaget Bankens Bo til Fallitbehandling, maatte være berettiget til at inddrive dem paa sædvanlig Maade ved retsligt Søgsmaal.

Heri skønner Retten nu ogsaa, at der maa gives Kontraappellanten Medhold. Naar saaledes Vedtægtens Art. 5, der er den principale Bestemmelse i det Afsnit af Vedtægten, som omhandler Bankens Kapital, udtaler, at »Bankens nuværende Kapital er Doll. 602500, som er fordelt paa 1205 Aktier paa Doll. 500 hver, hvoraf 50 pCt. er indbetalt og Gældsbeviser givet for Resten«, ses det nemlig ikke rettere end, at det herved er tilkendegivet, at den endnu ikke indbetalte Del af Aktiernes Paalydende, som repræsenteres ved Gældsbeviserne, udgør en Del af Bankens Kapital, og for saa vidt Hovedappellanterne herimod have indvendt, at det i Vedtægtens Art. 7 og 8 siges, at Bankens Kapital kan forøges ved Indkaldelse af Tilskud fra Aktionærerne, men at en Kapital formentlig ikke kan forøges ved det, som allerede i Forvejen hører til den, kan der ikke tillægges denne Indvending nogen Vægt, da Ordene »Bankens Kapital« i de nævnte Artikler øjensynligt ere brugte i en særlig Betydning, nemlig som betegnende den Kapital, hvormed Banken faktisk opererer, altsaa dens Driftskapital.

For saa vidt det dernæst — i Tilslutning til Bestemmelsen i Vedtægtens Art. 10: »At et personligt Gældsbrev skal gives for Resten« — i Gældsbevisernes Tekst som Hovedbestemmelse hedder, at Udstederne i samme anerkende, at de vitterlig skylde Banken den fulde og rette Sum af f. Eks. Doll. 250 for Valuta modtaget i en Bankaktie, af hvis Beløb de have indbetalt à Konto kontant den Sum Doll. 250, maa det efter denne rene og klare Anerkendelse fra Udstedernes Side antages, at Gældsbeviserne paalægge dem en personlig Forpligtelse til at betale det i samme nævnte Beløb, med mindre der andet Steds i Gældsbeviserne skulde findes en Klausul, som med Bestemthed viser, at det ikke havde været deres Mening at paalægge Udstederne en personlig Betalingspligt. En saadan Klausul have Hovedappellanterne nu ogsaa ment at kunne finde i Gældsbevisernes Slutningspassus, hvori det hedder, at Udstederne forpligte sig til at betale bemeldte Sum Doll. 250 paa Forlangende af Bankens Direktører (eller: til Bankens Direktører eller Ordre) »i saadant Forhold og til saadan Tid (in such proportion and at such times) som er bestemt ved bemeldte Banks Vedtægt og særlig ved 7de, 8de og 9de Artikel«, af hvilke sidstnævnte Ord det formentlig skulde fremgaa, at den eneste Følge af Udstedernes Undladelse af at betale de af Direktionen indkaldte Afdrag, var den i Vedtægtens Art. 9 ommeldte, at de til Gældsbeviserne svarende Aktier skulde sælges for Ejerens Regning, hvorved Direktionen altsaa var afskaaren fra at indtale Afdragene ved retsligt Søgsmaal. Denne Fortolkning af Gældsbevisernes Slutningspassus kan Retten imidlertid ikke anse for velgrundet. Henvisningen i samme til Vedtægtens Art. 7, 8 og 9 angaar nemlig efter Ordene udtrykkeligt kun »det Forhold« i hvilket Betalingen skal erlægges, og »den Tid«, paa hvilken den skal finde Sted, hvorved alene er sigtet henholdsvis til Størrelsen af de Afdrag, som ifølge Art. 8 sukcessivt kan forlanges, og til det Varsel, som ifølge Art. 8 og 9 skal gives forinden Afdragene forfalde; derimod indeholder den ommeldte Passus intet om, at Henvisningen til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vedtægten ogsaa angaar Følgerne af Udstedernes Udeblivelse med Betalingen eller de Tvangsmidler, som Bankens Direktion i saa Tilfælde raader over, og for saa vidt Vedtægtens Art. 9 foruden at nævne en Betalingsfrist ogsaa indeholder den Bestemmelse, at Direktørerne, naar Betaling udebliver, skal sælge Aktierne for Ejernes Regning, kan Henvisningen i Gældsbeviserne til bemeldte Artikel altsaa ikke referere sig til denne sidstnævnte Bestemmelse. De sædvanlige Retsmidler, som tilkomme en Kreditor ved Inddrivelsen af en Fordring, maatte som Følge deraf ifølge Gældsbevisernes Beskaffenhed som rene og klare Forpligtelsesdokumenter ogsaa tilkomme Bankens Direktører, og maatte disse uanset den nævnte Bestemmelse i Vedtægtens Art. 9 saaledes ogsaa være berettigede til at fremtvinge Betaling hos Udstederne ved retsligt Søgsmaal. Som ogsaa fra Kontraappellantens Side fremhævet kan Paabudet i Vedtægtens Art. 9 om Salget af Aktierne — ligesom ogsaa det i den ældre Vedtægt indeholdte Paabud om disses Konfiskation — herefter ikke opfattes paa anden Maade end at der ved samme er givet Bankens Direktion et særligt yderligere Middel i Hænde, hvorved den paa en lettere Maade end ved den sædvanlige Retsforfølgning kan skaffe sig Aktiekapitalen til Disposition. Hvad endelig Vedtægtens Art. 13 angaar, hvoraf der som ommeldt foreligger to noget forskellige Oversættelser, maa Retten bemærke, at den vel mangler Kompetence til at afgøre, hvilken af disse, der er den rigtige, men for saa vidt Hovedappellanterne have ment, at den af dem fremlagte Oversættelse af Artiklen var enstydig med, at Aktionærernes Ansvar med Hensyn til deres Aktier ikke gik udover det Aktiebeløb, som de til enhver Tid maatte have indbetalt, kan denne Udtydning under alle Omstændigheder ikke erkendes for rigtig, da den staar i Modstrid til andre Bestemmelser i Vedtægten og til de udstedte Gældsbeviser, som vise, at Aktionærerne ikke ere uden Ansvar, for saa vidt den ikke indbetalte Del af Aktiernes Paalydende angaar. Til Belysning af den rette Forstaaelse af denne Artikel kan i øvrigt henvises til, at den tilsvarende Bestemmelse i den ældre Vedtægts Art. 3, som fremgaar af den fremlagte Ekstraktafskrift af samme, lød saaledes: »The shareholders as in all similar institutions are to be responsible only for the amount of his, hers or their shares«, eller oversat: »Som i alle lignende Institutioner skulle Aktiehaverne kun være ansvarlige for Beløbet af hans, hendes eller deres Aktier«, hvilke Ord ikke skønnes at kunne opfattes anderledes end som en Tilkendegivelse af, at Aktionærerne ere ansvarlige med Beløbet af deres Aktiers hele Paalydende, men heller ikke yderligere; og da der ikke foreligger nogen Grund til at antage, at det har været Hensigten at give den nye Vedtægts Art. 13 et andet Indhold end den ældre Vedtægts Art. 3 — om end de brugte Ord ikke ere de samme — ses det ikke rettere end at der ogsaa i den nævnte Art. 13 indeholdes en Tilkendegivelse af, at Aktionærerne skulle være ansvarlige med deres Aktiers fulde Beløb, men heller ikke videre; men er der i øvrigt Anledning til at antage, at Artiklen, der synes at være den eneste i Vedtægten, hvori Aktionærernes Forhold til Bankens Kreditorer berøres, er blevet indsat ikke saa meget for at fastslaa, at Aktionærerne ere ansvarlige for Bankens Forpligtelser med deres Aktiers fulde Beløb —

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvilket vel ogsaa under Hensynet til Vedtægtens Art. 5 og Gældsbevisernes Indhold kunde anses for overflødigt — men meget mere for at værge dem mod, at deres Ansvar straktes udover Aktiernes Paalydende.

Hvad der fra Hovedappellanternes Side, foruden det allerede nævnte, endvidere er anført for deres Opfattelse, at de paagældende 50 pCt. af Aktiernes Paalydende ikke kan henregnes til Bankens Kapital, at Gældsbevisernes Udstedere ikke ere personlig ansvarlige for sammes Beløb, og at Bankens Kreditorer ikke kunde søge Fyldestgørelse deri, kan Retten ikke tillægge nogen væsentlig Betydning. For saa vidt de saaledes have paaberaabt sig, at Bankens Vedtægter, saavel den ældre som den nye, gjorde et skarpt Skel mellem de første 50 pCt. af Aktiernes Paalydende og de sidste 50 pCt., maa det vel erkendes, at dette til en vis Grad var Tilfældet, og at det saaledes bl. a. af den ældre Vedtægts Art. 4 fremgik, at Aktietransporter ikke længere skulde kontrolleres af Direktionen, naar de første 50 pCt. vare indbetalte, ligesom der ogsaa er Grund til at antage, at det samme galdt efter den nye Vedtægt uanset dennes Art. 17, hvis Bestemmelse om Transportregistret næppe havde en almindelig Kontrol med Aktietransporterne for Øje, om end en vis Kontrol med disse, som af Kontraappellanten anført, maatte finde Sted af særlige Grunde, f. Eks. af Hensyn til Bestemmelsen i Slutningen af Art. 10, som paabød, at ingen maatte eje flere end 100 Aktier; ikke heller kan det betvivles, at Manglen paa Kontrol med Aktietransporterne har medført den uheldige Følge, at adskillige Aktier efterhaanden kom i Hænderne paa Folk, hos hvem man enten paa Grund af deres Uvederhæftighed eller Umyndighed eller fordi de vare ukendte ikke kunde inddrive de 50 pCt.; men ligesom dog ikke heraf kan sluttes, at de 50 pCt. heller ikke kunde skulle inddrives hos de Aktionærer, for hvis Vedkommende saadanne Hindringer ikke forelaa, saaledes er den af Hovedappellanterne fra det foranførte, sammenholdt med Bestemmelsen i Vedtægtens Art. 9 om Salget af Aktierne for Ejernes Regning, dragne Slutning, at der overhovedet ikke paahvilede Aktionærerne nogen personlig Betalingspligt med Hensyn til de resterende 50 pCt. af Aktiernes Paalydende, uholdbar allerede af den Grund, at den ommeldte Bestemmelse i Art. 9, saaledes som ovenfor paavist, ikke kan forstaas saaledes som af Hovedappellanterne forment. Naar Hovedappellanterne dernæst have gjort gældende, at det saavel af Vedtægtens som af Gældsbevisernes Indhold fremgaar, at Aktionærerne kun ligeoverfor Bankens Direktion men ikke ligeoverfor dens Kreditorer eller Skifteretten vare pligtige til at gøre Indbetalinger, maa hertil bemærkes, at man ved Udstedelsen af Vedtægten og af Gældsbeviserne naturligen er gaaet ud fra Bankens Solvens som Forudsætning, men at det er en Selvfølge, at Direktionens Rettigheder, naar Fallitbehandling indtræder, maa gaa over til Skifteretten, og at saavel Direktionen som Aktionærernes Generalforsamlinger maa træde ud af Virksomhed, saa længe Fallitbehandlingen vedvarer. Naar Hovedappellanterne endvidere have paastaaet, at det af Vedtægtens Art. 7 og 8 fremgik, at Indbetalinger kun kunde forlanges i det Øjemed at forøge Bankens Kapital, altsaa for at udvide dens Virksomhed, men ikke for at betale dens Kredi-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

torer og derhos have henvist til, at Vedtægtens Art. 8 foruden Indkaldelsen paa de ældre Aktier ogsaa nævner Udstedelsen af nye Aktier som en Udvej til Forøgelse af Bankens Kapital, men at denne Udvej vilde være meningsløs, hvis der var Tale om at betale Kreditorer og de 10 pCt. kunde indkaldes, har Kontraappellanten med Føje hertil bemærket, dels at Forøgelsen af Bankens Kapital ikke behøvede at sigte til en Udvidelse af dens Virksomhed, men godt kunde have Betaling af dens Gæld til Formaal, og dels at Art. 8 ikke har opstillet Indkaldelsen paa de ældre Aktier og Udstedelsen af nye Aktier ved Siden af hinanden som to Alternativer, som man frit skulde kunne vælge imellem, men har villet give en Regel for Aktiekapitalens Forøgelse, hvad enten det sker ved yderligere Indbetaling å conto paa de alt eksisterende Aktier, saa længe dette lader sig gøre, eller det, naar disse ere fuldt indbetalte, sker ved Udstedelsen af nye Aktier. At der fra den Maade, hvorpaa Aktiekapitalen er opført i Bankens halvaarlige Regnskaber, og fra den Omstændighed, at der ikke er betalt Dividender paa de ikke indbetalte 50 pCt., skulde kunne udledes noget til Fordel for den Opfattelse at disse 50 pCt. ikke regnskabsmæssigt er blevet anset som en Del af Bankens Kapital, kan ikke erkendes, thi ligesom det er naturligt, at der kun er bleven udbetalt Dividender paa den indbetalte Del af Aktierne, saaledes kan Posteringen af Aktiekapitalen paa de ommeldte Regnskaber (»50 pCt. paa 1205 Aktier Doll. 301250« eller »50 pCt. paa 750 Aktier Doll. 187500«), som af Kontraappellanten paavist, meget vel opfattes som en Tilkendegivelse af, at kun de 50 pCt. af Aktiekapitalen er indbetalt. Ikke heller kan Retten erkende, at det skulde være nødvendigt, at Aktiernes Antal, der i Vedtægtens Art. 5 var fastsat til 1205, men ved Bankens egne Aktieindkøb efterhaanden var bragt ned til 750, atter maatte bringes op til 1205, forinden der kunde paahvile Aktionærerne nogen Forpligtelse til at gøre Tilskud, idet Aktionærerne selv maa bære Følgerne af Aktietallets Formindskelse, eftersom denne udelukkende skyldes den Bemyndigelse, som de i Henhold til Vedtægtens Art. 16 havde givet Direktionen til Indkøb af Aktier, og maa det i saa Henseende blive uden Betydning, af hvilket af de Banken tilhørende særlige Fonds Købesummen vedtægtsmæssigt skulde udredes.

At der dernæst, saaledes som af Hovedappelanterne forment, fra selve Skifterettens Side skulde foreligge en Anerkendelse af, at Gældsbeviserne vare Kreditorerne uvedkommende, dels fordi Boet ellers vilde være solvent og Fallitbehandling altsaa uberettiget, og dels fordi de ikke vare registrerede eller opført som Aktiver paa den i Boet fremlagte Statusopgørelse af 31 Maj 1899, maa anses som ugrundet. Skifteretten kunde ikke undslaa sig ved at tage Bankens Bo under Behandling efter at den baade af Direktionen og af flere Kreditorer var bleven opfordret dertil, og der derhos ved en af Bankens midlertidige Bestyrer indleveret Statusoversigt var tilvejebragt Sandsynlighed for, at Banken var insolvent; og kunde Aktionærernes Gældsbeviser ikke komme i Betragtning ved Fallitdekretets Afsigelse, da de, selv om deres Eksistens allerede den Gang havde været dokumenteret for Skifteretten, hvad Kontraappellanten i øvrigt har benægtet, i alt Fald maatte anses for omtvistelige Aktiver, til hvilke der altsaa foreløbig ikke kunde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tages Hensyn. At de ikke straks bleve registrerede af Skifteretten, kan heller ikke tillægges nogen Betydning, da de i hvert Tilfælde senere ere blevne inddragne under Boet, hvad Fremlæggelsen af Hovedappellanternes Gældsbeviser under nærværende Retssag viser; og at de ikke vare opførte paa den ommeldte Statusopgørelse af 31 Maj 1899, havde, som af Kontraappellanten paapeget, sin Grund deri, at sammes Øjemed netop var at paavise, at der vilde være en Underballance til Stede, i Fald man lod Gældsbeviserne ude af Betragtning som Aktiver. Ikke heller vil der af den Omstændighed, at Aktionærerne bleve udelukkede fra al Indflydelse paa Boets Behandling, saaledes som af Hovedappellanterne paastaaet, kunne udledes nogen stiltiende Renunciation fra Skifterettens Side paa ethvert Krav mod dem, da de paa Grund af Boets Insolvens ikke kunde optræde med nogen Fordring i Boet som Aktiehavere, men ifølge de af dem udstedte Gældsbeviser udelukkende maa anses som Debitorer, i hvilken Egenskab der ikke kunde tilkomme dem nogen Stemme ved de Beslutninger, som skulde træffes vedrørende Boets Afvikling.

Med Hensyn til hvad der af Hovedappellanterne er anført for den af dem nedlagte subsidiære Paastand, at de for Tiden frifindes for Kontraappellantens Søgsmaal, nemlig at Ansvar ikke kan gøres gældende mod dem, før det ved Boets Slutning har vist sig, at Bankens Kreditorer ikke fik fuld Betaling, er det af Kontraappellanten med Føje bemærket, at Aktionærernes Gældsbeviser til Banken ikke, som Hovedappellanterne have ment, kunne betragtes som en Slags Kautionsdokumenter, da der i deres Indhold ikke findes noget, som berettiger til en saadan Antagelse, og kan Skifteretten saa meget mindre være pligtig til at udsætte Inddrivelsen af deres Paalydende, indtil Boets øvrige Aktiver ere realiserede, som det ikke af Hovedappellanterne er bestridt, at der foreligger en Underballance; og naar de have gjort gældende, at denne Underballance rigeligt vilde blive dækket ved Indfordringen af de betydelige Erstatningskrav, som Boet maatte have mod Bankens forhenværende Direktører paa Grund af deres slette Bestyrelse af Banken, have de ikke anført noget nærmere til Begrundelse af, at Boet kan gøre saadanne Erstatningsfordringer gældende. At Indbetalingen af Gældsbevisernes Paalydende til Skifteretten, som af Hovedappellanterne endvidere anført, muligen vil kunne medføre, at Boet faar et Overskud, kan vel ikke benægtes, men skønnes det ikke rettere end, at Følgen deraf kun kan blive, at delvis Tilbagebetaling bliver nødvendig.

Deres mere subsidiære Paastand, at de kun kunde tilpligtes at betale 10 pCt. af det paastævnte Beløb, Doll. 525, paa det Vilkaar, at Skifteretten, ifald de udeblev med Betalingen, alene kendtes berettiget til at sælge deres Aktier for deres Regning, have Hovedappellanterne under Henvisning til Bestemmelsen i Vedtægtens Art. 9 støttet derpaa,

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juni 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 10.**

Fredagen den 29 Maj.

at Bankens Direktion var bunden ved denne Artikel, og at Skifteretten ikke kunde gøre nogen større Ret gældende ifølge Gældsbeviserne end den, der havde tilkommet Direktionen og Bankens Generalforsamling; men maa hertil bemærkes, at Bankens Direktion, saaledes som ovenfor paavist, ikke ved Indholdet af Vedtægtens Art. 9 var afskaaret fra ved retsligt Søgsmaal mod Aktionærerne at fremtvinge Betaling af Gældsbevisernes Paalydende.

Hvad endelig Hovedappellanternes mest subsidiære Paastande angaar, ere disse støttede paa den Betragtning, at Skifteretten i alle Tilfælde ikke kunde forlange større Tilskud af Aktionærerne end nødvendigt til at dække den til ca. Doll. 46000 kalkulerede Underballance, og at det hele Tilskud maatte reparteres paa hver Aktie med $^1/_{1205}$ eller dog med $^1/_{750}$ under Hensyn til, at Aktiernes Antal i Vedtægten var bestemt til 1205 og senere var nedbragt til 750, idet den enkelte Aktionær ikke burde lide under, at mange af Aktionærerne vare ude af Stand til at betale; men denne Betragtning finder Retten ikke at kunne give Medhold, da Gældsbeviserne ikke indeholde noget om, at Aktionærernes Betalingspligt skal være underkastet de ovennævnte Begrænsninger, hvortil kommer, for saa vidt et Aktieantal af 1205 er lagt til Grund for Paastanden, at dette Tals Reduktion til 750, som allerede ovenfor paavist, i alt Fald skyldtes Aktionærernes egen Beslutning.

Af alt foranstaaende maa det formentlig fremgaa, at Hovedappellanterne ere ansvarlige til Kontraappellanten for det Beløb af Doll. 5250, hvorpaa samtlige af dem til Banken udstedte Gældsbeviser lyde; da disse imidlertid med Hensyn til de Rater, i hvilke Betalingen skal erlægges, henvise til Vedtægtens Art. 8, der bestemmer, at der kun kan fordres Afdrag paa 10 pCt. ad Gangen, og denne Artikel ogsaa maa være forbindende for Skifteretten, naar denne optræder som Fordringshaver efter Gældsbeviserne, vil Kontraappellantens Fordring under nærværende Søgsmaal være at begrænse dertil. Med Hensyn til Spørgsmaalet, hvoraf disse 10 pCt. skulde beregnes, om af selve Aktiernes Paalydende Doll. 500, saaledes som Kontraappellanten har paastaaet, eller af Gældsbevisernes Paalydende Doll. 250, som Hovedappellanterne have ment, maa det bemærkes, at Vedtægtens Art. 8 vel nærmest maa antages at sigte til 10 pCt. af selve Aktiernes Paalydende, men da Kontraappellantens oprindelige subsidiære Paastand

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved Saggivelsen for Underretten kun angik 10 pCt. af Gældsbevisernes Beløb, og Hovedappellanterne have gjort Indsigelse imod, at denne Paastand senere under Proceduren udvidedes til 10 pCt. af selve Aktiernes Paalydende, finder Retten, at Hovedappellanternes Forpligtelse under nærværende Sag ikke kan udstrækkes videre end til Betalingen af 10 pCt. af Gældsbevisernes samlede Beløb Doll. 5250, eller Doll. 525, af hvilket Beløb de derhos ville have at betale 6 pCt. p. a. Renter fra Forligsklagens Dato den 4de September 1899 til Betaling sker.

Underretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans rettelig ere hævede, vil som en Følge deraf være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten saavel i Hoved- som i Kontrasagen efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Onsdagen den 10 Juni.

Nr. 92. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ole Niels Andreasen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13de August 1901: Tiltalte Ole Niels Andreasen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte udreder Aktionens Omnostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Paludan, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Naar henses til samtlige de under Sagen afgivne Vidneforklaringer og de Højesteret i øvrigt foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det, særlig i Betragtning af, at »lovligt Topmaal« er et ubestemt Begreb og maa anvendes efter Øjemaal, ikke mod Tiltaltes Benægtelse tilstrækkelig bevist, at der ved den Maade, hvorpaa Kulmaalingen ved den af Tiltalte ledede Forretning i Almindelighed eller i de i Dommen specielt nævnte Tilfælde er foregaaet, har foreligget Uregelmæssigheder, for hvilke der kan paalægges Tiltalte Strafansvar. Heller ikke er det imod hans Benægtelse godtgjort, at han har givet de i Dommen omtalte Drikkepenge paa Østre Gasværk i bedragerisk Hensigt, eller at nogen Kunde, til hvem der er leveret Kokes, indkøbte paa Gasværket, ikke har faaet, hvad der tilkom ham, i hvilken Henseende det overfor den i Dommen givne Fremstilling særlig bemærkes, at det ikke kan anses godtgjort, at der ikke af »Københavns Kulimport« paa

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gasværket har været rekvireret og er bortkørt større Læs end paa 20 Tdr. Det maa derfor billiges, at der ved Dommen er tillagt Tiltalte Frifindelse. Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Ole Niels Andreasen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Salomon 200 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ole Niels Andreasen, der tiltales for Bedrageri, er født den 12 Oktober 1866 og ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Begyndelsen af forrige Aar paabegyndte Firmaet »Kjøbenhavns Kulimport« med Tiltalte som Driftsbestyrer Handel her i Byen med Kul og Kokes saavel til Forhandlere som til private Forbrugere, og Sigtelsen i nærværende Sag gaar ud paa, at Tiltalte i Løbet af det første Driftsaar, indtil nærværende Sag i November Maaned forrige Aar blev indledet mod ham, har skaffet Firmaet, i hvis Overskud Tiltalte er lodtagen med $^1/_3$, ulovlig Fordel ved at lade dets Kunder betale Varerne efter et rigeligere Maal end der i Virkeligheden ydedes dem, samt ved fra Kjøbenhavns Østre Gasværk, hvor Firmaet købte Kokes, ved ulovlige Midler at skaffe Firmaet rigeligere Maal, end det betalte for.

I saa Henseende er det oplyst, at der til Maaling paa Firmaets Plads saavel som paa Østre Gasværk benyttes justerede Tøndemaal, der, fyldte med strøget Maal, indeholdt 176 Potter, men skulde fyldes med en ca. 7 Tommer høj Top for at indeholde, hvad der ved den offentlige Maaling anses for at være ret Kultøndemaal — 192 Potter.

Arbejdsformand i »det danske Kulkompagni« Niels Christian Jørgensen har nu edelig forklaret, at han den 15de Oktober forrige Aar havde Beskæftigelse i Nærheden af »Kjøbenhavns Kulimports« Plads og under et Par Timers Ledighed for at fordrive Tiden gik ind paa Pladsen, hvor han overværede Læsningen af 3 Vogne, hvis Indhold han skønnede var bestemt til mindre Forbrugere, idet det ved Bastmaatter blev delt i mindre Partier. Vidnet, der ikke forinden havde nogen Mistanke til Firmaet, saa nu, at Tønderne ikkun bleve fyldte til Randen uden Top, at Kokes blev maalt med kun strøget Maal og Kul endog lidt under strøget Maal.

Agent for »det danske Kulkompagni« Søren Johannes Emil Nielsen, der af Kompagniet, til hvilket Arbejdsformand Jørgensen havde meddelt det passerede, blev anmodet om at tage Maalingen paa den

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paagældende Plads i Øjesyn, har edelig forklaret, at han i Slutningen af Oktober forrige Aar i en 15 Alens Afstand fra den aabne Port til Pladsen, gennem denne iagttog Maalingen og Paalæsningen af 8 Tdr. Kokes, hvilket foregik umiddelbart indenfor Porten, og at fire af Tønderne bleve fyldte under strøget Maal, to med strøget Maal og to med en Top af ikkun 2 à 3 Tommers Højde.

Formanden for »De samvirkende Kulhandlerforeninger«, Anders Henning Christian Petersen, har edeligen forklaret, at han, der forgæves havde forsøgt at formaa »Kjøbenhavns Kulimport« til at indtræde i Foreningen og overholde de Minimalpriser, som Kulhandlerforeningen var bleven enig om, begav sig, da han erfarede, hvad Jørgensen og Nielsen havde iagttaget, den 15 November forrige Aar ud paa bemeldte Plads for at overvære Maalingen og iagttog da, at af 6—7 Tønder Kul, hvis Fyldning han saa paa, blev den ene fyldt med en ringe Top, medens de andre kun fyldtes med strøget Maal eller endog derunder, hvorefter han henstillede til Detailhandlerne Rasmus Peter Rasmussen og Hans Christian Julius Jensen at kontrollere hans Erfaringer ved Selvsyn.

De nævnte Detailhandlere have edeligen forklaret, at de efter den nævnte Opfordring den 16 November forrige Aar et Par Timers Tid tog Ophold udenfor Pladsen, hvor de, der iagttog Maalingerne gennem den aabne Port, saa, at der ikke kom mere i Tønderne, end at en Udjævning af Toppen, der som Følge af Paafyldningsmaaden var bleven skæv, med en Fordybning i den ene Side, vel nok vilde have medført, at Kullene kom til at rage noget op over Randen, men ikke meget og under ingen Omstændigheder med lovlig Top, gennemsnitlig med »ordenlig« eller »godt strøget Maal.«

Ovennævnte Formand for Kulhandlerforeningen samt Cigarfabrikant Thorvald Jørgensen have forklaret, den sidste ligeledes under Ed, at der nu for at konstatere, hvor meget Undermaal der blev givet af det omtalte Firma, blev til de nævnte to Vidner hos Firmaet bestilt til hver 20 Tønder Kokes, hvilke leveredes henholdsvis den 21de og 23 November forrige Aar og straks eftermaaltes.

For det først nævnte Partis Vedkommende maa det ved de af Petersen, af Detailhandlerne Hans Christian Julius Jensen, Rasmus Peter Rasmussen og Rasmus Rasmussen samt af Overassistent ved den offentlige Maaling Niels Jacob Almind afgivne edelige Forklaringer anses for tilstrækkelig godtgjort, at Partiet ved Eftermaaling viste sig at indeholde ikkun $16^1/_2$ Td. og altsaa at mangle $3^1/_2$ Td. i det opgivne Maal og for det andet Partis Vedkommende maa det ved de af Cigarfabrikant Jørgensen, ovennævnte Rasmus Peter Rasmussen og Detailhandler Rasmus Mogensen Emanuelsen afgivne beedigede Forklaringer anses for godtgjort, at der i det leverede Parti manglede ca. $2^1/_2$ Td.

Under Undersøgelsen i nærværende Sag, der blev indledet paa Grundlag af de saaledes indhøstede Erfaringer, har dernæst en Række af Firmaets Arbejdere og enkelte tilfældige Iagttagere givet Forklaringer, der stemme med de ovenanførte Iagttagelser, forskellige Vidner have dog udtalt sig i modsat Retning, og efter de af Vognmand Jørgen Andersen, af Lars Peter Svendsen, der en Tid lang var ansat i Andersens Tjeneste som Kusk, af Detailhandler Jens Peter Staugaard, af Maalerne Hans Andreasen, en Broder til Tiltalte, Andreas Johan Højer

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Olsen, Carl Petersen, af Arbejdsmændene Niels Peter Olsen og Karl Andreas Larsen samt af Firmaets Forvalter Niels Sejersen afgivne til Dels beedigede Vidnesbyrd maa det anses for tilstrækkelig godtgjort, at Firmaets Folk ved Læsning paa Vogne til Firmaets Kunder i ikke ringe Omfang har givet for knapt Maal, og at der ved Leveringen har været gjort en Forskel mellem Kunder, der vare videreforhandlende, og private Forbrugere, idet de først nævnte maa antages at have faaet fuldt eller dog tilnærmelsesvis fuldt Maal, medens mange af de sidst nævnte Kunder maa antages at have faaet Undermaal, enten Maal uden Top eller dog med en alt for ringe Top, og der maa ligeledes gaas ud fra, at Folkene ved denne Trafik har ment at handle i Overensstemmelse med Tiltaltes Ønske.

Blandt andet har navnlig Pladsformanden Sejersen forklaret, at der efter Tiltaltes Ordre blev gjort den nævnte Forskel mellem Forhandlere og private, og at Vidnet i Henhold til denne Ordre oftere har henvendt sig til Maalerne og foranlediget dem til knappere Maaling, idet han har gjort dem opmærksomme paa, at Leverancen var bestemt til private.

Sejersen har ligeledes forklaret, at han, der ikke fandt Maalingen til de private tilbørlig, gjorde Tiltalte opmærksom herpaa, uden at denne dog tog Notits deraf.

Tiltalte har nu ogsaa erkendt at have givet den Ordre, at der ved Maalingen skulde gøres Forskel paa Leveringer til Forhandlere og til private, saaledes at de sidst nævnte skulde have ringere Maal, men han, der vel vil have vidst, at der til lovligt Maal hørte en anselig Top paa Tønden, men ikke vil have kendt dennes lovlige Rumfang, har gjort gældende, at ingen af de private Kunder med hans Vidende og Villie har erholdt for knapt Maal, idet den af ham tilsigtede Forskel kun har været den, at Forhandlerne i Modsætning til de private skulde have rigeligere Maal end de kunde fordre.

Da det imidlertid maa anses for oplyst, at lovlig Top paa Tønden i hvert Fald paa det nærmeste, er saa stor en Top, som der ved Paafyldning uden Opstabling kan lægges paa Tønden, og da det er uantageligt, at Tiltalte, der i adskillige Aar har været beskæftiget i Kulhandelen, skulde være uvidende om dette Forhold, maa det anses for i høj Grad sandsynligt, at Tiltalte ved at lade den nævnte Ordre udgaa, har været sig bevidst, at dens Efterlevelse vilde medføre, at de private Kunder vilde faa for knapt Maal, men under Hensyn til, at det her ikkun drejer sig om Kvantiteter, om en Top paa Tønden, hvis Størrelse bliver at afgøre efter et løst Øjemaal, findes det dog betænkeligt at statuere, at den skete Undermaaling er foregaaet med hans Vidende eller Villie eller kan tilregnes ham som strafbar.

Hvad særlig augaar de konstaterede Kvantitetsmangler ved Partierne til Petersen og Jørgensen, ville disse allerede af den Grund ikke kunne tilregnes Tiltalte som strafbare, at det ikke er godtgjort, at Manglerne skyldes Undermaal paa Firmaets Plads, endsige, at de skyldes forsætlig Undermaal fra Firmaets Arbejderes Side, idet den Mulighed ikke kan anses udelukket, at der — skøndt intet som helst er oplyst, som tyder herpaa — enten paa en eller anden Maade kan være bortkommet en Del af de paagældende Læs' Indhold under

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Transporten fra Firmaets Plads til Leveringsstedet, eller ved en Fejltagelse kan være maalt eller læsset urigtigt af Firmaets Folk.

Efter det oplyste har Tiltaltes Firma i forrige Sommer paa Københavns østre Gasværk købt ca. 9000 Tdr. Kokes, og er det ved Tiltaltes Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte som Regel lod Kuskene paa de Vogne, der afhentede Koksene, betale for hvert Læs en Krone i Drikkepenge til de Folk, som besørgede Vognens Læsning, hvorhos Vognens Kusk fik 10 Øre i Drikkepenge, naar det Læs, han kom tilbage med paa Firmaets Plads, befandtes at være rigeligt. Tiltalte sigtes nu for at have truffet disse Foranstaltninger for derigennem at opnaa, at Gasværkets Folk læssede mere paa Vognene end Firmaet betalte for, og har Arbejdsmand Karl Andreas Larsen edelig forklaret, at Firmaet ogsaa derved opnaaede betydeligt Overmaal, samt at der en Søndag paa Firmaets Plads fandt en Ommaaling Sted i Tiltaltes Overværelse og efter hans Ordre for at faa konstateret, hvorvidt det kunde betale sig for Firmaet at yde saa store Drikkepenge, hvilken Ommaaling udviste, at der var læsset 4 à 5 Tdr. mere paa Vognene end der skulde være, hvorefter Tiltalte fortsatte den nævnte Trafik.

At en saadan Ommaaling har fundet Sted, har Tiltalte erkendt, men han har benægtet, at den har givet andet Resultat end, at der var godt Maal paa Vognen, og overfor denne Benægtelse er der ikke ført Bevis for Rigtigheden af Arbejdsmand Larsens Forklaring.

Tiltalte har endvidere benægtet ved den paagældende Fremgangsmaade at have tilstræbt for Firmaet at tilvende sig mere Kokes, end der tilkom Firmaet, idet han kun derved vil have søgt at opnaa reel og hurtig Behandling fra Folkenes Side, og uagtet det har været et ikke ringe Beløb, som Tiltalte efter sin Erkendelse paa denne Maade har givet ud i Drikkepenge og uagtet de nedennævnte Oplysninger taler for Rigtigheden af den her omhandlede Sigtelse, findes det dog overfor Tiltaltes Benægtelser betænkeligt at statuere, at han har anvendt den ommeldte Trafik i bedragerisk Hensigt.

Efter det oplyste blev Firmaets Kuske jævnligt sendte med Vogne til Østre Gasværk for at afhente Kokes og derefter direkte at køre Varen til Firmaets private Kunder, og i dette Øjemed forsynedes Kuskene dels med en eller flere af Gasværket udstedte Udleveringssedler paa det forlangte Kvantum, mod hvis Aflevering til den paagældende Arbejdsformand Koksene bleve paalæssede Vognen paa Gasværket, dels for hvert Læs med en Følgeseddel paa det Kvantum, der skulde afleveres til Kunden, hvilken Følgeseddel skulde afgives samtidig med Varen og var forsynet med en Afrivningskupon, paa hvilken Kunden afgav Kvittering for det modtagne Læs.

Tiltalte sigtes nu for at have brugt den Trafik at medgive Kuskene Følgesedler og Kvitteringer, lydende paa et større Tøndetal end de tilsvarende Udleveringssedler til Gasværket lød paa, og saaledes at sælge de paagældende Læs Kokes som indeholdende et større Tøndetal end Firmaet havde købt dem for paa Gasværket.

I saa Henseende er det oplyst, at Husejer Heinrich Wilhelm Olsen i forrige Sommer hos Firmaet købte og betalte et Parti af 430 Tønder Kokes, og har Olsen til Retten afleveret de ham ved Modtagelsen af Læssene overleverede Følgesedler — 9 lydende hver paa 25

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tønder og 9 paa 20 Tønder — i alt paa 405 Tønder, idet han ikke har kunnet gøre Rede for Sammenhængen med, at han ingen Følgeseddel har modtaget paa de manglende 25 Tønder.

Samtidig er til Retten udleveret de til de 18 Følgesedler svarende Kvitteringer, underskrevne dels af Olsens Gaardmand Lars Sørensen, dels af dennes Hustru, af hvilke sidst nævnte Kvitteringer den ene omfatter 2 Gange 25 Tønder, saa at det samlede Antal Tønder efter Kvitteringerne bliver 430.

Om Afleveringen af de nævnte Læs har Kusk Otto Christian Carl Ottesen edelig forklaret, at han tillige med nedennævnte Hans Petersen fik Ordre til at køre de nævnte Partier fra Østre Gasværk til Olsens Ejendom, at han med sin Vogn skulde hente Læs paa 20 Td. og at de Udleveringssedler, han afgav paa Gasværket, ogsaa svarede til dette Tøndetal, medens han, der paa Gasværket betalte 1 Krone i Drikkepenge for hvert Læs, ved Afleveringen af Læssene efter Ordre afgav Følgesedler paa 25 Tønder og modtog Kvitteringer paa dette Antal.

Arbejdsmand Hans Petersen har edelig forklaret, at han, der kørte den anden af de to Vogne, der var satte til Effektuering af Olsens Ordre, paa Gasværket efter Ordre lod sin Vogn, der var mindre end Ottesens, læsse i Henhold til Udleveringssedler paa 15 Tønder, idet han samtidig gav 1 Krone i Drikkepenge for Læsset, hvorefter han, der antager, at Læssene kom til at indeholde 17—18 Tønder, afleverede dem i Olsens Ejendom tillige med Følgesedler, som Vidnet ikke læste, men Vidnet har forklaret, at hvis Følgesedlerne og Kvitteringerne angav Tøndetallet til 20, oversteg Angivelsen med 5 Tønder det Kvantum, der efter Udleveringssedlerne fra Gasværket skulde være paa Vognen.

Ottesen har endvidere forklaret, at han en Gang i Fjor paa samme Maade fik Ordre til at køre to Læs fra Gasværket til nedennævnte Bagermester Jensen og, hvis denne, der havde bestilt engelske Kokes, spurgte derom, foregive, at Koksene kom fra Frihavnen, at der til Gasværket blev afleveret Udleveringssedler lydende paa 20 Td. pr. Læs, men at han til Bageren fik Følgesedler, lydende paa 25 Tønder pr. Læs, af hvilke den ene Seddel endog ved Afleveringen af Tiltalte personlig blev rettet til 27 Tønder, og ved den af Bagermester Søren Ferdinand Jensen afgivne Forklaring er det bekræftet, at han i April Maaned f. A. fik to Læs Kokes fra Firmaet med Følgesedler henholdsvis paa 27 og 25 Tønder, ligesom Tiltalte bekræfter at have rettet den førstnævnte Følgeseddels Tøndetal til 27.

Paa samme Maade har efter ovennævnte Arbejdsmand Karl Andreas Larsens edelige Forklaring dette Vidne ifølge Tiltaltes Ordre til to forskellige Kunder, som han ikke har kunnet opgive, afleveret Læs med Følgesedler lydende hvert paa 15 Tønder, uagtet Opmaalingen paa Østre Gasværk var sket i Henhold til Udleveringssedler, hver paa 10 Tdr.

Endelig har Arbejdsmand Lauritz Peter Larsen edelig forklaret, at der en Gang fra Firmaet blev medgivet ham en Udleveringsseddel fra Gasværket, lydende paa 15 Tønder, og en Følgeseddel paa 20 Tønder til en privat Forbruger i Hellerup, som han ikke kan opgive, samt 1 Krone til Drikkepenge for Gasværkets Arbejdere med Ordre til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

forinden Udkørselen til Hellerup at køre Læsset til Firmaets Plads, for at man der kunde se, om der var Læs nok, men at Vidnet, der fik saa rigeligt paa Vognen, at han ikke mente, at man vilde forøge Læsset paa Firmaets Plads, kørte det lige ud til Forbrugeren, hvor han afleverede det med Følgesedlen paa 20 Tønder, samt at Tiltalte, da Vidnet senere fortalte ham det passerede, svarede, at det var godt.

Tiltalte har imidlertid nægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt i de af Vidnerne omtalte Tilfælde, idet han har hævdet, at Kunderne have faaet, hvad de skulde have, enten derved, at der paa Gasværket har været rekvireret mere læsset paa Vognene, end Vidnerne have forklaret eller derved, at Køberne foruden de med Følgesedlerne fulgte Læs have faaet tilstillet, hvad der manglede, med Læs uden Følgeseddel.

Hvad Tiltaltes først nævnte Anbringende angaar, ere de ovennævnte beedigede Vidnesbyrd i høj Grad bestyrkede af Arbejdsformand paa Gasværket Hans Andersen, der edeligen har forklaret, at han husker saavel Kusk Ottesen som Hans Petersen, at den første plejede at faa 20 Tdr., den sidste 15 Tdr. paa sin Vogn og at ingen af de nævnte Vidner nogensinde har kørt Læs fra Gasværket, der skulde indeholde mere end 20 Tdr., og det maa i hvert Fald ved de yderligere af Forvalter paa Gasværket Johannes Peter Edvard Emil Dahl, Assistent samme Sted Viggo Carl Peter Møller og Portnere samme Sted Hans Mortensen Petersen og Hans Frederik Evers afgivne Forklaringer, som Tiltalte ikke har turdet bestride, anses for godtgjort, at der af »Kjøbenhavns Kulimport« ikke paa Gasværket har været rekvireret større Læs end paa 20 Tønder.

Hvad Tiltaltes andet Anbringende angaar, at Køberne paa anden Maade maa have faaet tilstillet det manglende i det bestilte Parti, har Tiltalte ikke kunnet fremføre noget til Bevis eller dog til Støtte for denne Paastand, der staar i Strid med, hvad der i øvrigt er oplyst og tilmed er i høj Grad usandsynlig i de Tilfælde, hvor det — som ved Leveringen til Husejer Olsen — er oplyst, at der ved Aflæsningen toges Kvittering paa Følgesedlernes Afrivningskupon for Modtagelsen af hvert enkelt Læs.

Imod Tiltaltes Benægtelse findes det imidlertid betænkeligt at anse det for aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at der i de her omhandlede Tilfælde er foregaaet Misligheder efter Tiltaltes Ordre eller med hans Vidende og Tiltalte vil derfor ogsaa for saa vidt være at frifinde.

Da det imidlertid i hvert Fald maa tilskrives Tiltaltes mangelfulde Ledelse af Selskabets Drift, at Selskabets Kunder — som oven anført — i adskillige Tilfælde har faaet for knapt Maal, samt at Tiltalte ikke har kunnet afkræfte den Sandsynlighed, der i flere Tilfælde er tilvejebragt for, at Kunder ikke have faaet suppleret den Levering, som ikke har svaret til den medfølgevde Følgeseddel og den for Læsset afkrævede Kvittering, findes Aktionens Omkostninger at burde paalægges Tiltalte, derunder Salærer til Aktor og Defensor, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr. til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 11 Juni.

Nr. 164. Højesteretssagfører Jensen

contra

Per Henriksson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 6 April 1903: Tiltalte, Arbejdsmand Per Henriksson af Hullegaards Grund i Olsker Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører, Justitsraad N. C. Olsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. til Dels § 203. Da det vil kunne forblive ved den i Dommen fastsatte Straf, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Per Henriksson til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Bornholms Amts Ordre af 11te Marts d. A. imod Tiltalte, Arbejdsmand Per Henriksson af Hullegaards Grund i Olsker Sogn for Mishandling af sin Hustru anlagte Sag maa det anses tilstrækkelig godtgjort ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt i Sagen oplyste, at han, der den 29 November 1885 indgik Ægteskab med sin Hustru Ingrid Mortensdotter, med hvem han har 4 Børn, hvoraf de tre i Hjemmet, under deres ægteskabelige Samliv gentagne Gange under Paavirkning af Spiritus har slaaet hende med knyttet Haand, sparket hende, og en Gang i Efteraaret 1901 slaaet hende med en Stok over venstre Albue, hvorved der paa denne fremkom en Knude saa stor som en Nød. Det er derhos særligt oplyst, at Tiltalte den 11 Maj f. A., da han og hans Hustru fulgtes ad til Hjemmet, bærende mellem sig en aaben Kurv med 4 Stkr. levende Høns, hvorover var lagt en Sæk, af Vrede over, at Hønsene flagrede af Kurven, sparkede Hustruen med sin støvlebeklædte Fod i Ansigtet, da hun bøjede sig ned for at lægge Sækken over Hønsene, hvorved der til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

føjedes hende, der styrtede om ved Sparket, et langt, stærkt blødende Saar i Panden. Ved en den paafølgende Dag foretagen Lægeundersøgelse af hende, fandtes der i Panden et ca. 5 Ctm. langt lineært Saar i lodret Retning fra Næseroden op over Panden. Det strakte sig gennem Huden, og det underliggende Fedtvævs Rande vare noget uregelmæssige, svulne og dækkede med indtørret Blod. Saaret, der var bibragt med et stumpt Instrument, vilde efterlade et Aar, men i øvrigt ikke have blivende Følger.

Tiltaltes Hustru, der ikke kan antages at have givet Tiltalte skellig Grund til hans Opførsel overfor hende, har under Sagen fremsat Ønske om, at hendes Mand fritages for Straf for sit Forhold, hvilken Begæring der imidlertid ikke haves Hjemmel til at tage til Følge.

Efter det anførte vil Tiltalte, der har opgivet at være født i Sverig den 29 Juni 1857 og hvis opgivne Alder af 46 Aar af Retten er fundet stemmende med hans Udseende og som ikke er fundet forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 202 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 56. Overretssagfører **Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup** (Selv)

contra

Grosserer **P. C. Hansen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til Aflæggelse af Regnskab for en Inkassation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Juni 1902: Indstævnte, Overretssagfører Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup, bør under en Bøde af 10 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Grosserer P. C. Hansen af Lyngby, aflægge behørigt dokumenteret Regnskab over den ovennævnte Inkassation. Saa bør Indstævnte og betale Citanten nærværende Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Højesteretsstævningen i nærværende Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ikke er forkyndt for de Tilforordnede i Landsover- samt Hof- og Stadsretten, som have dømt i Sagen, lige saa lidt som den, for saa vidt den er forkyndt for Indstævnte, er forsynet med Attest om Stævnevidnernes Kompetence, vil bemeldte Stævning i Medfør af L. 1—2—3 være at afvise.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Appellanten, der ikke har nedlagt Paastand i Sagens Realitet, men kun paastaaet Højesteretsstævningen afvist, maa efter det foreliggende antages at have iværksat Appel alene for at forhale den indankede Doms Fuldbyrdelse, og han vil derfor i Medfør af Fdg. 11 August 1819 være at anse for unødig Trætte med en Justitskassen tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises. Appellanten, Overretssagfører Christian Frederik August Marius Wulff Hagen Frørup bør til Justitskassen for unødig Trætte bøde 300 Kroner.

Nr. 14. Overretssagfører **A. E. Møller** som executor testamenti i Boet efter Bygningsentreprenør A. H. Petersens Enke Severine Caroline, født Plum (Liebe efter Ordre)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Efterstempling af et Testamente.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste April 1901: Indstævnte, Overretssagfører A. E. Møller som executor testamenti i Boet efter Bygningsentreprenør A. H. Petersens Enke Severine Caroline, født Plum, bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, betale de paastævnte 1005 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 27 Juli f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den mellem Ægtefællerne trufne testamentariske Disposition, der i sig indeholder Afkald fra den Længstlevendes Side paa, at der ved Arveudlæget til dennes Arvinger tages Hensyn til Bestemmelsen i Arvelovens § 15, findes det reciproke Testament af 25 Juli 1853 ikke at kunne fordres efterstemplet i Henhold til Stempellovens § 25.

Som Følge heraf og efter det i øvrigt foreliggende vil Appellanten kun være at tilpligte at betale i Efterstemplingsafgift for Testamentet af 31 August 1894 233 Kroner 68 Øre med Renter deraf som paastaaet, hvorimod han i øvrigt bliver at frifinde.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Overretssagfører A. E. Møller som executor testamenti i Boet efter Bygningsentreprenør A. H. Petersens Enke, Severine Caroline, født Plum, bør til Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, betale 233 Kroner 68 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Juli 1900, indtil Betaling sker, men i øvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Indstævnte, Overretssagfører A. E. Møller som executor testamenti i Boet efter Bygningsentreprenør A. H. Petersens Enke Severine Caroline, født Plum, tilpligtet at betale 1005 Kroner 50 Øre, som ifølge Generaldirektoratets Resolution af 15 Maj forrige Aar vil være at erlægge i Efterstemplingsafgift for et af de nævnte Ægtefæller under 25de Juli 1853 oprettet reciprokt Testamente i Forbindelse med et af Enken den 31 August 1894 efter Mandens Død oprettet Testamente, tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 27de Juli f. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konst. Kammeradvokat, som under Sagen har givet Møde for Citanterne.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger mod at betale 233 Kr. 68 Øre, til hvilket Beløb begge Parterne samstemmende have beregnet hele Efterstemplingsafgiften for det af Enken den 31 August 1894 oprettede Testamente.

Det reciproke Testamente af 25de Juli 1853, om hvis Efterstempling Striden mellem Parterne saaledes alene drejer sig, er saalydende:

»Da vi underskrevne Ægtefolk, nemlig jeg Murer Andreas Hjort Petersen og jeg hans Hustru Severine Caroline Petersen, født Plum, i Tilfælde en af os ved Døden skulde afgaa uden at efterlade os Livsarvinger, af fælles Omsorg for hinanden have besluttet gensidigt at indsætte den længstlevende af os til at være uindskrænket Ejer af vort hele Bo, saa er vor Villie, at i det ovennævnte Tilfælde, at en af os ved Døden skulde afgaa uden at efterlade os Livsarvinger, den længstlevende uden Deling af vort fælles Bo skal eje og beholde samme, det være sig Penge, Effekter, faste Ejendomme eller ude-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

staaende Gæld, intet i nogen Maade undtaget; hvilket ogsaa skal gælde i Tilfælde, at den længstlevende maatte finde for godt at indlade sig i andet og nyt Ægteskab.

Men dersom den længstlevende forbliver ugift, og saaledes ved Døden afgaar, da skal vort fælles Bo og Formue deles imellem begges Arvinger efter Loven; dog den længstlevendes Ret til at disponere over sin Del af Boet, forbeholdes.«

Ifølge Sagens Oplysninger overtog Hustruen som længstlevende ved Mandens den 1 December 1867 indtrufne Død Fællesboet i Henhold til dette Testamente og betalte i denne Anledning Arveafgift af Mandens hele Boslod, der opgaves til 10000 Rdlr., medens der hverken den Gang eller senere er afkrævet Enken eller af hende erlagt nogen Efterstemplingsafgift for Testamentet.

I det af Indstævnte som executor testamenti behandlede Bo efter Enken, der ikke havde indladt sig i nyt Ægteskab, er der i Henhold til det heromhandlede Testamente af 25 Juli 1853 til Mandens Arvinger udlagt i Arv Halvdelen af Boets beholdne Formue med 347328 Kr. 82 Øre. For en Tredjedel af denne Sum eller 115776 Kr. 27 Øre krævede Citanterne nu Efterstemplingsafgiften $^2/_3$ pCt. erlagt med 771 Kr. 84 Øre, idet de gøre gældende, at Mandens Arvinger, saafremt Testamentet ikke havde foreligget, ikkun vilde have arvet de to Tredjedele af Summen, medens den ene Tredjedel i Medfør af Arvelovens § 15 vilde være tilfaldet Enken og gaaet i Arv efter hende.

Indstævnte har herimod indvendt, at der i det oftnævnte gensidige Testamente indeholdes en Renunciation fra begge Testatorernes Side paa, at Arvelovens § 15 kommer til Anvendelse i Forholdet mellem Ægtefællerne og deres Arvinger efter Loven, og at som Følge heraf den førstafdødes hele Boslod ex lege er falden i Arv til dennes Arvinger, saa at der ikke bliver at erlægge Efterstemplingsafgift med Hensyn til dette Arvefald.

Der findes imidlertid, rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Arvelovens § 15 ifølge Testamentet af 1853 kommer til Anvendelse ved den egentlige Arvedeling i Boet, ikke i Testamentet at indeholdes nogen Hjemmel til at se bort fra denne Lovbestemmelse ved Afgørelsen af, hvorvidt og hvorledes Testamentet vil være at efterstemple, og idet Efterstemplingsafgiften ikke, som af Indstævnte subsidiært gjort gældende, vil være at beregne i Forhold til den af Enken i 1867 opgivne Størrelse af Mandens Boslod, vil Indstævnte have at erlægge den af Citanterne for det her omhandlede Testamente krævede Efterstemplingsafgift.

Efter alt foranførte bliver Indstævnte at dømme til at betale hele det indtalte Beløb med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tillægges den konst. Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fredagen den 12 Juni.

Nr. 134. Advokat Halkier

contra

Christian Bernhard Rasmussen (Def. Liebe),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse og Assurancesvig.

Lollands Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1902: Tiltalte, Arbejdsmand og Husejer Christian Bernhard Rasmussen af Humminge, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Brun i Nakskov, 18 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1903: Tiltalte Christian Bernhard Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Sinding, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Bernhard Rasmussen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønderherreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian Bernhard Rasmussen, der er født den 1ste Oktober 1861 og ifølge nærværende Rets Dom af 6te November 1891 er anset efter Straffelovens §§ 164 og 168, sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, men i øvrigt ikke er funden tidligere straffet, aktioneret for uagtsom Brandstiftelse og Assurancesvig, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Natten mellem den 8de og 9de Marts f. A. afbrændte et Tiltalte tilhørende Hus i Humminge, Gloslunde Sogn, og har Tiltalte med Hensyn til Ildens Opkomst forklaret, at han den paagældende Nat kom hjem omkring Kl. 12, og da tog en til en Hængelampe hørende Glas-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

beholder med Messingbeslag og Rundbrænder, der var forsynet med Væge og paafyldt ca. 3 Pgl. Petroleum, men uden Lampeglas, og efter at have tændt Vægen, begav sig med Lampen op paa Husets Loft, der ikke var afskildret i særskilte Rum, hvor han da satte Glasbeholderen paa Gulvet ved Siden af sit Sengeleje, der efter hans Forklaring bestod af 5 Stk. $2^1/_2$ Tm. tykke Egetræs Planker, der vare lagte paa Gulvet og omfattede af 7 Tm. brede Fyrretræs Brædder. Paa Sengelejet laa en Madras, forfærdiget af 2 gamle Kartoffelsække, stoppede med Halm, og 3 gamle Frakker, som Tiltalte benyttede til at dække sig med. Efter Tiltaltes Forklaring satte han sig derefter fuldt paaklædt til at læse paa Sengelejet, men bemærkede kort efter, at der var Ild i den i Beholderen værende Petroleum, hvorefter Beholderen revnede med et Knæk og den brændende Petroleum flød ud over Loftet, og da Loftsbrædderne ikke vare sammenpløjede eller høvlede, og da de ikke havde været tørre, da Loftet blev lagt, var der ikke saa smaa Aabninger mellem dem, saa at den brændende Petroleum flød ned og antændte Forskalningen under Loftet. Gulvet stod kort efter i Lue, og Tiltalte var til Dels paa Grund af den stærke Røg, som opfyldte Loftet, ude af Stand til at dæmpe Ilden og begav sig derfor ned i Huset for at redde sine Ejendele, medens det meste af Huset, der var straatækt og grundmuret, nedbrændte.

Tiltalte var den Nat, Huset brændte, alene i Huset, og da der kom Folk til Stede, var allerede Taget og Loftet faldet.

Tiltaltes Forklaring om Ildens Opkomst vil i det hele være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og om det nu end maa antages, at der paa Tiltaltes fornævnte Sengeleje foruden den foran omtalte Halmsæk har ligget en Del løst Halm, og at den af Tiltalte ved den paagældende Lejlighed benyttede Lampe har været af daarlig Beskaffenhed, i hvilken Henseende Tiltaltes tidligere Husholderske, der var flyttet fra ham kort Tid forinden Branden, har forklaret, at hun da der manglede Væge til Lampen, tilklippede en saadan af en gammel Trøje, men at Lampen kun brændte daarligt og daarligt kunde taale at skrues op, da Flammen saa havde Tilbøjelighed til at slaa ned i Beholderen — hvilket Tiltalte, der havde benyttet Lampen en halv Snes Dage, inden den eksploderede, dog ikke vil have lagt Mærke til — findes det dog ikke tiltrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved Benyttelsen af den ommeldte Lampe paa det angivne Sted har tilsidesat almindelig Forsigtighed, og han vil derfor for saa vidt angaar Sigtelsen for uagtsom Brandstiftelse være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for at have gjort sig skyldig i Assurancesvig, er det under Sagen oplyst, at han, der havde sit Løsøre forsikret i Brandforsikringsselskabet »Lolland—Falster« for i alt 531 Kr. 60 Øre, forinden 1ste Juli 1901 har indsendt en Forsikringsangivelse til Selskabet, hvori han under 1ste Klasse, Indbo, har opgivet at eje:

a.	Møbler for	80 Kr.
b.	Sølvtøj for	10 —
c.	Sengklæder og Gangklæder af uldent og Linned for	75 —

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

d.	Køkkentøj og Mejeriredskaber for . . .	89 Kr.
e.	En Kakkelovn.	8 —
		262 Kr.

Under 2den Klasse Vogne, Maskiner, Avlsredskaber o. lg.:

1 Hjulbør	9 Kr.
Værktøj for	161 —
1 Symaskine.	10 —
1 Høvlebævk.	6 —
Tallier med Tilbehør	25 —
	211 Kr.

samt under 3dje og 4de Klasse: Kreaturer og Avlsprodukter til samlet Værdi 58 Kr. 60 Øre.

Ved den af Forsikringsselskabet den 11 Marts f. A. afholdte Forretning til Fastsættelse af den Tiltalte tilkommende Erstatning for det ham ved Branden tilføjede Tab ansattes Værdien af det reddede Løsøre saaledes, af 1ste Klasse:

a.	Møbler	8 Kr. 50 Øre
b.	Sølvtøj	10 — 00 —
c.	Seng- og Gangklæder	00 — 00 —
d.	Køkkentøj	13 — 50 —
e.	En Kakkelovn	8 — 00 —
		40 Kr. 00 Øre

Af de under 2den Kl. assurerede Effekter ansattes Værdien af nogle reddede Redskaber og en Symaskine til i alt 23 Kr. 50 Øre, saaledes at der altsaa for de nævnte 2 Klassers Vedkommende skulde tilkomme Tiltalte en Erstatning af i alt 409 Kr. 50 Øre. I Erstatningsforretningen, som er underskreven af Tiltalte, hedder det, at han paa Forespørgsel, om han havde Ejendele til den Værdi, hvorpaa Forsikringspolicen lød, svarede bekræftende, og at han erklærede sig villig til paa Forlangende at beedige dette, samt at han erklærede at have opgivet alt, hvad der var reddet, og at han ikke havde Ejendele andre Steder foruden det, som er opgivet ved Vurderingsforretningen.

Under Forhøret i Sagen har Tiltalte indrømmet at have afgivet de ommeldte Erklæringer, dog at han kun vil have erklæret sig villig til at beedige, at han, saa vidt han huskede, havde Ejendele til den

Færdig fra Trykkeriet den 18 Juni 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 11.**

Fredagen den 12 Juni.

nævnte Værdi. Tiltalte har imidlertid erkendt, at han forinden Branden kun ejede:

Møbler til Værdi	28 Kr.	50 Øre
Sengklæder og Gangklæder til Værdi .	39 —	50 —
Køkkentøj og Mejeriredskaber til Værdi	36 —	00 —
foruden Sølvtøj og en Kakkelovn til Værdi i alt	18 —	00 —

altsaa af Løsøre, henhørende til 1ste Kl., i alt kun for 122 Kr. 00 Ø., hvortil dog efter hans Opgivende maa lægges Bøger og Værdipapirer for 10 Kr., medens han under Erstatningsforretningen har opgivet at have ejet saadant Løsøre til Værdi 262 Kr. og har paastaaet sig tillagt i Erstatning for Skade herpaa 222 Kr.

Vel har Tiltalte gjort gældende, at der under Møbler maa henregnes en af ham kort forinden Branden sammensat Høvlebænk og en Glarmesterkiste, men da Tiltaltes Værktøj var opført under en særlig Klasse i Policen, hvorunder særskilt var opført en anden Tiltalte tilhørende Høvlebænk, findes der ikke at kunne tillægges hans her omhandlede Anbringende nogen Betydning, ligesom der ikke heller vil hunne tages noget Hensyn til hans Forklaring om at have henregnet 1 Komfur og en indmuret Gryde til Køkkentøj, da han kort forinden han indsendte sin sidste Forsikringsangivelse, havde ladet disse Genstande forsikre i Forbindelse med Huset, og Tiltalte maa herefter ved under Erstatningsforretningen at opgive at have ejet Indbo til betydelig større Værdi, end han i Virkeligheden ejede, og ved at paastaa sig Erstatning tillagt med et Beløb, der langt oversteg, hvad der kunde tilkomme ham, anses at have gjort sig skyldig i Assurancesvig.

Med Hensyn til det under 2den Kl. assurerede Værktøj til Beløb 161 Kr., da er der vel ved en paa Brandstedet den 24 Maj f. A. afholdt Syns- og Skønsforretning kun forefundet en Del af det Værktøj, som Tiltalte har opgivet at eje før Branden, og er det forefundne vurderet til i alt 36 Kr. 65 Øre, men naar henses til, at en Del af Værktøjet maa antages ødelagt ved Branden, og at det Værktøj, som blev reddet, havde ligget frit fremme paa Brandstedet, og kan antages dels at være bortkommet, dels at være forringet i Værdi ved Luftens og Regnens Paavirkning, inden Syns- og Skønsforretningen fandt Sted, findes Tiltaltes Forklaring om at have ejet Værktøj til den angivne Værdi ikke at kunne forkastes, og ikke heller findes Tiltalte at have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paadraget sig Ansvar ved ikke overfor Taksationsmændene at have opgivet, at der var adskilligt af Værktøjet i Behold, da det reddede Værktøj laa frit fremme paa Brandstedet under Taksationsforretningen og Mændene saaledes selv kunde se, hvad der var reddet.

For saa vidt det endelig er oplyst, at Tiltalte, da Branden fandt Sted, havde beroende forskellige Effekter af ringe Værdi udenfor sit Hjem, som han under Erstatningsforretningen har undladt at opgive for Taksationsmændene, da findes hans Forklaring om, at han for nogle af disse Genstandes Vedkommende slet ikke har tænkt paa disse under Forretningen, og at han for de andre Genstandes Vedkommende ikke har tillagt dem nogen Værdi, efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, og han findes derfor ikke herved at have paadraget sig Straffeansvar.

For det foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 259 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 259 og 284, smh. med § 62 og § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Tirsdagen den 16 Juni.

Nr. 155. Højesteretssagfører Rée

contra

Anthon Henrik Jepsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Myndighedsmisbrug med Hensyn til Anvendelse af Haandjern ved en Anholdelse

Kriminal- og Politirettens Dom af 21de Marts 1903: Tiltalte Anton Henrik Jepsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bentzen, 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Levinsen, 40 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne Fremstilling, der i det væsentlige tiltrædes, ses der ikke for Portør Thomsens Vedkommende at have foreligget saadanne særlige Omstændigheder, der kunde hjemle, at han under den stedfundne Afhøring, der foregik paa en Politistation, belagdes med Haandjern; men under Hensyn til, at der ikke var givet Tiltalte nogen Vejledning i saa Henseende, og til at Tiltalte kunde have Grund til at anse sin Fremgangsmaade som stemmende med den sædvanlige, findes

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hans Forhold ikke at kunne tilregnes ham som strafbart, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Asmussen hver 60 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiitales Politibetjent Nr. 123 Anthon Henrik Jepsen for Myndighedsmisbrug med Hensyn til Anvendelse af Haandjærn ved en den 14 August f. A. stedfunden Anholdelse af Jernbaneportør Jens Peter Vilhelm Thomsen.

Tiltalte, der er født den 6te April 1863 og som ikke er funden forhen straffet, bortset fra at han under sin Militærtjeneste en Gang arbitrært er anset for Udeblivelse af Kvarteret udover tilladt Tid, er fra 15 Januar 1889 ansat som overtallig og fra 1 August 1891 som fast Betjent i Københavns Politistyrke. Ifølge Tiltaltes Stamrulle er han i sin Tjenestetid en Gang mulkteret for at have overset et Navn i »Politi-Efterretninger« og en Gang tildelt en Irettesættelse i Anledning af en anholdts Undvigelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Mandag Morgen den 11te August f. A., medens Tog Nr. 508, der Kl. 8 38 ankommer til Nørrebros Station, et Øjeblik holdt ved denne Station, og Togføreren var beskæftiget med at lukke Passagerer ud af Kupeerne, blev der fra den umiddelbart bag ved Lokomotivet anbragte Bremsekupe, der tillige fungerer som et Slags Kontor for Togføreren, stjaalet en aflaaset Lædertaske, som var anbragt paa Bænken lige indenfor den aflukkede Kupedør og som bl. a. indeholdt Billetindtægten fra den foregaaende Dag ved Charlottenlund Station, i alt noget over 2000 Kroner i rede Penge.

Tyveriet, der først bemærkedes efter Togets Afgang fra Nørrebros Station, blev straks efter dets Ankomst her til Byen anmeldt for Politiet, og Undersøgelsen af denne Sag lagdes derpaa i Hænderne paa Tiltalte, der fungerede under Opdagelsespolitiet.

Efter at den stjaalne Taske den paafølgende Dag i en Ejendom i Stefansgade, ikke langt fra Nørrebros Station, var fundet tømt og i opskaaret Tilstand samt indpakket i et stort Ark Indpakningspapir af en særegen Slags, som benyttes i Statsbanernes Revisionskontor, og efter at Tiltalte i denne Anledning havde foretaget forskellige Undersøgelser, hvorved det bl. a. konstateredes, at Søndagsindtægten ved Billetsalget ved Charlottenlund Station hver Mandag Morgen med samme Tog under Togførerens Varetægt indsendtes til Hovedkontorerne, hvilken Foranstaltning maatte antages almindelig bekendt blandt de ved Banen ansatte Funktionærer, samt da det derhos meddeltes Tiltalte af en

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lige overfor bemeldte Ejendom boende Kone, at hun den 11 August om Formiddagen Kl. 10—11 fra sin Gadedør havde set en yngre Mandsperson, der i Klædedragt kunde ligne en ved Jernbanen ansat, komme fra Jernbanestationens Terræn, bærende under Armen en Pakke af Størrelse som den stjaalne Taske og indsvøbt i Papir af den anførte Slags, samt at hun havde set, at Personen havde efterladt denne Pakke i oven anførte Ejendom, maatte Tiltalte specielt rette sine Bestræbelser paa at finde Tyven blandt de ved Jernbanen ansattr Funktionærer.

Herunder fik Tiltalte den 14 August om Morgenen en Meddelelse, der henledte Mistanken paa den ovennævnte Portør Thomsen, der havde Bopæl i Springforbi og gjorde Tjeneste ved Stationen i Klampenborg.

Denne Meddelelse, der hidrørte fra en paa Nørrebros Jernbanestations Terræn hver Dag arbejdende Mælkekusk, gik ud paa, at denne den 11 August om Formiddagen Kl. ca. 10 havde set Thomsen, som han godt kendte, komme i rask Gang med noget skjult under sin Jakke fra bemeldte Stations Ankomstside, smutte under nogle paa Terrænet henstaaende Jernbanevogne og fjærne sig mod Nordbanegade.

Da denne Forklaring blev afgivet med stor Bestemthed og under Eds Tilbud, tog Tiltalte, ledsaget af den ham under Undersøgelsen tilforordnede Betjent Mikkelsen til Klampenborg med et Tog, der ankom dertil Kl. 10^{47}, og efter at han af den derværende Stationsforstander havde erholdt forskellige Oplysninger om Thomsens Upaalidelighed, blev Thomsen kaldt ind i Forstanderens Kontor, hvor Tiltalte meddelte ham, at han sigtedes for at have begaaet det ommeldte Pengetyveri, og derefter underkastede ham nærmere Afhøring herom.

Under denne hævdede Thomsen sin Uskyld og baserede væsentlig sit Forsvar paa, at han den 11te om Morgenen havde ligget i sin Seng til ca. Kl. $8^{3}/_{4}$, at han derpaa med Toget, der gaar fra Springforbi Kl. 9^{56}, var taget til Klampenborg, hvor han var indtruffet Kl. 10^{01}, og hvor han havde forrettet Tjeneste indtil Kl. 2 Eftermiddag, da han med Toget 2^{20} var kørt til København for hos en bekendt, der arbejdede i Vestergade, men boede i Brøndshøjgade paa Nørrebro, at hente et Nøgle Seglgarn, som denne havde lovet ham. Han var staaet af ved Nørrebros Station, men var taget ned til Vestergade, og da han ikke traf sin bekendt her, var han taget ud til dennes Logis i Brøndshøjgade, men havde glemt at spørge om Seglgarnet. Hos ham var Thomsen derefter forblevet, indtil han Kl. 6^{45} om Eftermiddagen fra Nørrebros Station tog til Klampenborg, hvor han saa forrettede Tjeneste, indtil han Kl. 12^{35} Nat gik til sit Hjem.

Tiltalte var dog trods Urimelighederne i denne Forklaring tilsinds at indstille videre Undersøgelse mod Thomsen, saafremt Rigtigheden af dennes Angivelser bekræftedes ved en Afhøring af hans Hustru, hvorfor Tiltalte, efter at Thomsen var sat under Bevogtning paa Stationen i Klampenborg, opsøgte hende i hendes Hjem i Springforbi.

Hendes overfor Tiltalte afgivne Forklaringer gik imidlertid ud paa, at Thomsen den 11te om Morgenen, efter at have fortalt hende, at han skulde ind til København for at træffe Foranstaltninger til at optage et Laan i en offentlig Kasse, bl. a. til Dækning af Huslejerestancer

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

for 3 Maaneder, som skulde have været betalte den foregaaende Dag, har staaet tidligere op end sædvanlig og med Toget Kl. 8 og fra Springforbi — netop det Tog, hvorfra Tyveriet er begaaet — var taget ind til Byen. Herfra var han først kommet hjem Kl. ca. 1 om Natten, og han havde da meddelt hende, at han efter en Samtale med Trafikinspektøren havde Udsigt til at opnaa det attraaede Laan.

Da der saaledes var afgørende Uoverensstemmelse mellem Thomsens og hans Hustrus Forklaringer — hun kom først Dagen efter i Tanker om, at hun havde forvekslet 2 Dage, hvorefter hun straks i denne Anledning reklamerede overfor Politiet — og Tiltalte gennem det saaledes fremkomne fik sin Mistanke mod Thomsen i høj Grad bestyrket, besluttede han — idet det derhos var oplyst, at Thomsen i Aaret 1894 under en Undersøgelse ved et af Rettens Kriminalkamre havde tilstaaet sig skyldig i Hæleri med Hensyn til nogle fra Jernbanen stjaalne Varer, for hvilken Forseelse han dog blev fritaget for at sættes under Tiltale — ved sin Tilbagekomst fra Springforbi at medtage Thomsen her til Staden, hvad denne blev underrettet om, og med Toget Kl. 1^{30} førtes han derpaa fra Klampenborg til Nørrebros Station. Herfra transporteredes han til Politistationen i Lyngbygade, hvorfra Tiltalte af Hensyn til Afhøringen af Vidner fandt det hensigtsmæssigt at lede den foreløbige Undersøgelse, og det maa efter Sagens Oplysninger antages, at Ankomsten her til Politistationen har fundet Sted omtrent Kl. 2 Eftermiddag.

Kort Tid efter Indbringelsen paabegyndte Tiltalte Afhøringen af Thomsen efter at have belagt ham med Haandjærn, der først paa Politikamret, hvortil Thomsen førtes i Droske Kl. ca. 5 Eftermiddag, afførtes ham af Politibetjent Mikkelsen, medens Tittalte, der straks blev kaldt ind til 2den Politiinspektør, aflagde Melding for denne.

Thomsen forblev under Anholdelse, til han den 18de August blev løsladt, efter at de i Sagen afholdte Forhør i væsentlig Grad havde svækket den mod ham tilstedeværende Mistanke.

Efter at være kommet paa fri Fod har Thomsen derefter til Justitsministeriet indgivet et Andragende, hvori han bl. a. fremsætter Begæring om, at Tiltalte maa blive draget til Ansvar dels for den ovenommeldte Anvendelse af Haandjærn, dels for uden at have søgt eller indhentet Thomsens eller Hustrus Samtykke at have foretaget Husundersøgelse i deres Hjem og herunder at have optraadt paa en kort og studs Maade overfor Hustruen, hvilken sidstnævnte Besværing dog ved de i den Anledning afholdte Forhør — til Dels ogsaa ved Thomsens egen Erkendelse — har vist sig at savne enhver Føje.

Hvad angaar den førstnævnte Besværing har Tiltalte som Grund til at paalægge Thomsen Haandjern angivet, at han derved udelukkende har tilsigtet at hindre eventuelle Flugtforsøg fra Thomsens Side.

Han har i saa Henseende henvist til Vigtigheden af den ham overdragne Opgave, at søge at udfinde Gerningsmanden til et saa betydeligt og dristigt Tyveri, til at samtlige Spor ved Thomsens Indbringelse til Politistationen bestemt pegede i Retning af ham som Gerningsmand og til det Indtryk, som Tiltalte og Betjent Mikkelsen havde faaet af Thomsens Væsen og Optræden, efter at han var gjort bekendt med den mod ham rettede Sigtelse, idet han vedblivende viste sig be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

taget af en saa stærk Nedtrykthed, at Tilstedeværelsen af mulige Selvmordstanker ikke turde lades ude af Betragtning.

Tiltalte har dernæst gjort gældende, at saavel de lokale som de personelle Forhold paa Politistationen i Lyngbygade var af den Art, at Tiltalte, der var mindre end Thomsen og sandsynligvis ikke ham jævnbyrdig i Kræfter, var henvist til ganske at stole paa sig selv, i hvilken Henseende han har forklaret, dels at Thomsen havde let Adgang til Flugt saavel gennem Døre som Vinduer, dels at Personalet paa Stationen var saa faatalligt, at Tiltalte ikke kunde paaregne nogen Assistance fra den Side, lige saa lidt som fra Betjent Mikkelsen, der jævnlig blev sendt i Byen for at hidkalde Vidner eller fremskaffe Oplysninger.

Endvidere har Tiltalte anført, at han, der, som anført, tidligere under sin Tjeneste har modtaget en Irettesættelse, fordi en Dreng, der var anholdt for et ganske ubetydeligt Tyveri og som det lykkedes Tiltalte selv 3 Dage senere at paagribe, undløb fra ham, maatte være forberedt paa Ubehageligheder fra' sine foresattes Side, saafremt en under en saa vigtig Sag, som den foreliggende, sigtet Person under Tiltaltes Afhøring unddrog sig ved Flugt, og endelig, at der hverken ved Vejledning, Tilrettevisning eller paa anden Maade nogensinde fra Tiltaltes Overordnedes Side er meddelt nogen nærmere Anvisning med Hensyn til Anvendelsen af Haandjærn, idet denne ganske har været overladt til de paagældende Betjentes Skøn om, hvorvidt den i det enkelte Tilfælde maatte anses for formaalstjenlig eller forsvarlig.

I saa Henseende har Tiltalte forklaret, at det er ham bekendt, at Haandjærn anvendes i saa godt som alle Tilfælde, hvor enten en domfældt transporteres til Strafanstalten, eller hvor der er Grund til at vente voldelig Adfærd fra en anholdts Side, men at Haandjærnsbelægning desuden navnlig finder Sted i Tilfælde, hvor der foreligger en stor Forbrydelse og hvor det derfor er af særlig Vigtighed at forhindre Flugtforsøg, Selvmord eller lignende, selv om den anholdte endnu ikke har gjort Skridt i nogen af disse Retninger, medens der dog foreligger Omstændigheder, der kunne give Anledning til at befrygte saadant, og Tiltalte har ingensinde erfaret, at der i denne Anledning er blevet skredet ind fra de overordnedes Side.

Hvad dette sidste Punkt angaar, har 2den Politiinspektør i det væsentlige erkendt Rigtigheden af det af Tiltalte anførte og specielt erklæret, at medens han kun har beordret Haandjærns Anvendelse overfor domfældte, der transporteres til Strafanstalten, mindes han ikke at have givet nogen Vejledning til Haandjærnenes yderligere Benyttelse, lige saa lidt som han nogensinde vil have paatalt en Anvendelse af dem, som den her omspurgte, i Tilfælde, hvor saadan er kommet til hans Kundskab, og han har endelig suppleret denne Erklæring derhen, at hans Virksomhed i Retning af at regulere Brugen af Haandjærn navnlig har haft for Øje at anspore Personalet til i større Udstrækning, end det hidtil har været tilbøjeligt til, at anvende Haandjern for at undgaa for hyppige Undvigelser.

Herefter og idet bemærkes, at det efter Sagens Oplysninger dels findes godtgjort, at Tiltalte ved Indbringelsen af Thomsen har haft fuld Føje til at mistænke ham for at være Gerningsmanden til Tyve-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

riet, dels findes antageligt, at Forholdene under Afhøringen paa Politistationen var af en saadan Art, at Tiltalte maatte gaa ud fra, at et eventuelt Flugtforsøg fra Thomsens Side havde al Udsigt til at lykkes, skønnes Tiltalte ikke at have været uden Føje til at mene, at han ved som sket at belægge Thomsen med Haandjærn ikkun handlede i Overensstemmelse med sin Pligt, og allerede af den Grund vil derfor Tiltaltes Forhold med Hensyn til den omhandlede Anvendelse af Haandjærn ikke kunne paaføre ham nogen Straf.

Der vil herefter heller ikke være Spørgsmaal om at tilkende Thomsen, der for Tort, Tab og Lidelse har paastaaet sig tillagt en Erstatning af 500 Kroner hos Tiltalte, denne eller nogen anden Erstatning.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 168. Højesteretssagfører Liebe

contra

Ludvig August Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2den Maj 1903: Arrestanterne Georg Johannes Valdemar Svendsen og Ludvig August Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde hver især i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ludvig August Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanterne Georg Johannes Valdemar Svendsen . . . og Ludvig August Nielsen, der er født den 18 Januar 1856 og som ligeledes mange Gange tidligere er straffet, bl. a. ofte for Betleri, senest ved nordre Birks Politirets Dom af 22 November f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tvangsarbejde i 90 Dage, ved de af Politibetjent Nr. 643, Viborg, Postbud Gustav Valdemar Hansen og Bud Edmund Hansen afgivne til Dels beedigede Vidneforklaringer mod deres Benægtelse ere overbeviste om, at have den 19de f. M. i Forening betlet ved at synge i Gaarde her i Staden, ville de være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde hver især i 90 Dage.

Nr. 167. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hanne Marie Kristine Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de April 1903: Arrestantinden Hanne Marie Kristine Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Villiam Lund og Defensor, Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Medens det efter det foreliggende vel maa antages, at Tiltalte ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, give de afgivne lægekyndige Erklæringer og det i øvrigt oplyste ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at hun mangler al Tilregnelighed.

Hun vil derfor for det i den indankede Dom fremstillede Forhold være at anse for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Hanne Marie Kristine Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Hanne Marie Kristine Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 28de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

September 1873 og anset bl. a. ved Rettens Dom af 10de December 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 6te Januar 1900 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 281, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 17 Maj 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist om, at have den 24 December forrige Aar under et Besøg hos Kellner Lauritz Pelsen Sørensen tilvendt sig et denne tiihørende kontant Beløb af 20 Kr. fra en Tegnebog, der beroede i en i Lejligheden frit fremme liggende Jakke.

Arrestantinden, om hvis Tilregnelighed der er opstaaet Tvivl, har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en under 13de forrige Maaned afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestantinden er et fra Fødselen abnormt anlagt, i høj Grad degenereret Individ, hvis aandelige Ligevægt meget let bliver forstyrret, og at hun, der under et tidligere Ophold paa Afdelingen i Aaret 1900 en kort Tid var udtalt sindssyg, ogsaa i sin habituelle Tilstand, i hvilken hun har gjort sig skyldig i det fornævnte Forhold, er saa abnorm, at hun formentlig maa betragtes som sindssyg, idet hendes skiftende Stemninger og abnorme Reaktioner overfor ubetydelige Anledninger til Sindsbevægelser gør det umuligt for hende at indordne sig under Forhold, der ere beregnede paa normale Mennesker, hvorhos Overlægen endelig udtaler, at Arrestantinden nærmest hører hjemme paa en Sindssygeanstalt.

Det kgl. Sundhedskollegium, hvis Betænkning har været indhentet, har derhos udtalt, at Kollegiet kan tiltræde den af Overlægen udtalte Formening, at Arrestantinden maa betragtes som sindssyg.

I Betragtning heraf vil der i Medfør af Straffelovens § 38 ikke kunne paalægges Arrestantinden noget Strafansvar, ligesom hverken Sagens Beskaffenhed, Overlægens Erklæring eller de i øvrigt foreliggende Omstændigheder give tilstrækkelig Føje til at foreskrive Sikkerhedsforanstaltninger mod Arrestantinden, og hun vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 165. Højesteretssagfører Winther

contra

Magnus Feldborg, ogsaa kaldet **Magnus Laursen Daugbjerg** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 30 Marts 1903: Arrestanten Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg, bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og udrede Ak-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Falbe Hansen og Aggerholm, 12 Kr. til førstnævnte og 10 Kr. til sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Magnus Feldborg, ogsaa kaldet Magnus Laursen Daugbjerg, for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1849, og som forinden sit fyldte 18de Aar har været anset for Meddelagtighed i Tyveri samt Løsgængeri, har derefter, foruden at han ved Højesterets Dom af 7 Maj 1890 for Sædelighedsforbrydelser har været anset med Tugthusarbejde i 5 Aar, mange Gange været anset for Ejendomsindgreb, til Dels i Forbindelse med Løsgængeri og Betleri, senest ved Højesterets Dom af 9 April 1896 for 9de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 5 Aar, hvorefter han ved Skive Købstads og Sallingland Herreders Politiretsdomme af 18 Januar 1902 og 17 April s. A. har været anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 for Betleri med Tvangsarbejde henholdsvis i 60 Dage og i 90 Dage.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten om Morgenen den 5 December f. A. paa Fattiggaarden i Neder Feldborg, hvor han og den senere ved Døden afgaaede Sadelmager Christen Poulsen var anbragte, indfandt sig i dennes Værelse, og at Christen Poulsen, der var syg og laa i Sengen, da laante ham sin Overfrakke til Brug under en Tur, som han stod i Begreb med at gøre til Haderup, hvorfra Arrestanten, efter hvad han aftalte med Poulsen, skulde vende tilbage samme Dags Aften.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, dels at Arrestanten ved den nævnte Lejlighed, da han efter Christen Poulsens Forklaring til en Politirapport »en Tid« opholdt sig i Poulsens Værelse, her har tilegnet sig et Par Briller og en Lommekniv, hvilke Genstande tilhørte Poulsen og laa frit fremme, samt en ligeledes Poulsen til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hørende Pengepung med et Indhold af 1 à 2 Kr., der laa oven i en uaflaaset Kiste, dels at Arrestanten, der vel efter Bestemmelsen gik til Haderup, men undlod at vende tilbage til Neder Feldborg og i Stedet for flakkede omkring paa forskellige Steder, indtil han den 18 December blev anbragt paa Skive Fattiggaard, under denne sin Omflakken har — efter sin Forklaring som Gave — overladt den ham af Christen Poulsen laante Frakke, der maa antages at have haft en Værdi af 5 à 6 Kr., til en Slægtning i Nautrup, der senere vil have skaaret Frakken i Stykker til Anvendelse til Kludesko.

Arrestanten, der har forbrugt de stjaalne Penge, har efter sin Forklaring bortkastet Pungen uden at kunne huske hvor, ligesom han heller ikke vil kunne erindre, hvor han har gjort af Brillerne og Kniven; men under Sagen er der ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning enten for Pengene eller for de øvrige stjaalne Genstande, der maa antages tilsammen at have haft en Værdi af 2 à 3 Kr., eller for den oven ommeldte Frakke.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse dels for 10de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, dels efter samme Lovs § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 5 Aar, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 18 Juni.

Nr. 5. Medlemmerne af Bestyrelsen for Aktieselskabet »**Kjøbenhavns Spritfabrikker**«: Grosserer N. C Carøe, Grosserer T. E. Colding, Professor H. I. Hannover, Rentier A. V. Schibbye og Vekselleerer L. M. Bing samt Direktør M. L. Meyer (Ulf Hansen)

contra

Politidirektøren paa det offentliges Vegne (Bagger efter Ordre),

under hvilken Sag Bestyrelsen tiltales til Efterkommelse af et Selskabet af Sundhedskommissionen givet Paalæg og Direktør Meyer for Overtrædelse heraf.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 September 1900: Tiltalte, Direktør Martin Ludvig Meyer, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det paalægges derhos Medlemmerne af Bestyrelsen for Aktieselskabet Kjøbenhavns Spritfabriker, en for alle og alle for en, inden en Frist af 6 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. for hver Dag, Dommen siddes overhørig, at efterkomme det ovennævnte, den 23 Juni 1896 af Sundhedskommissionen for København givne Tilhold. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 27 Oktober 1900 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ifølge de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa der gaas ud fra, at de i den indankede Dom ommeldte Røgulemper ere afhjulpne navnlig derved, at der er opført en ny Skorsten til Brug for Fabrikkerne, hvilken Skorstens Opførelse paabegyndtes i Sommeren 1900 en Tid, forinden Sagen optoges til Dom af Kriminal- og Politiretten, hvorefter Skorstenen toges i Brug den 28 December 1900.

Som Følge heraf, og da der under Hensyn til de forskellige tidligere til Efterkommelse af Tilholdet foretagne Skridt ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at anse Appellanten Meyer med Bøde uanset den lange Tid, der er forløbet, inden Forholdet blev bragt i Orden, ville samtlige Appellanter være at frifinde og Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten at udrede af det offentlige.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve og det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udredeaf det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Medlemmerne af Bestyrelsen for Aktieselskabet »Kjøbenhavns Spritfabrikker« samt dette Selskabs Direktør Martin Ludvig Meyer bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten udredes af det offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves, og tillægges der Højesteretssagfører Bagger i Salarium for Højesteret 60 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag tiltales Direktør Martin Ludvig Meyer for Overtrædelse af et ham af Sundhedskommissionen i København den 23 Juni 1896 givet Tilhold samt Medlemmerne af Aktieselskabet Kjøbenhavns Spritfabrikkers Bestyrelse, Grosserer Nicolaj Christian Carøe, Grosserer Theodor Edvard Colding, Professor Harald Immanuel Hannover, Rentier Axel Valdemar Schibbye og Vekselleer Lauritz Martin Bing til inden en af Retten fastsat Frist at efterkomme bemeldte Tilhold.

Sagens Omstændigheder ere følgende: I Anledning af, at det ved anstillet Undersøgelse blev befundet, at den af Aktieselskabet Kjøbenhavns Spritfabrikker i dets Ejendom Store Kongensgade Nr. 110 benyttede Dampskorsten udsendte Røgmasser, der vare til Besvær for de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

omboende, blev der under fornævnte Dato i Henhold til § 26 i Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 af Sundhedskommissionen givet Tiltalte Meyer paa Aktieselskabets Vegne Tilhold om under Strafansvar inden 3 Maaneder fra Tilholdets Dato at afhjælpe Manglen. For Overtrædelse af dette Tilhold har bemeldte Tiltalte, der er administrerende Direktør for Aktieselskabet, dels den 3 November 1897 inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager vedtaget at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., dels den 13 Maj 1898 under en mod ham ved Rettens 6te Kriminalkammer B indledet Undersøgelse vedtaget at erlægge en bemeldte Kammers Fattigkasse tilfaldende Bøde af 40 Kroner. Da imidlertid de omboende fremkom med fornyede Besværinger over Ulemper fra Dampskorstenen, blev der paany indledet Undersøgelse mod denne Tiltalte, under hvitken der ved hans egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er godtgjort følgende:

I Begyndelsen af Aaret 1898 blev der til Formindskelse af Røgulemperne anbragt en Indretning til Forøgelse af Trækket i Dampanlæget og i Forbindelse dermed foretaget en Forandring med Hensyn til det anvendte Brændselsmateriale, hvorefter de udsendte Røgmasser — som det maa antages som Følge af de nævnte Foranstaltninger — formindskedes, medens der til Gengæld i stort Omfang og til betydelig Gene for de omboende fra Skorstenen udsendtes Kokespartikler og Aske, der førtes ned over Naboejendommene. En i Efteraaret samme Aar foretagen Anbringelse af flere Fyrdøre i Forbindelse med Overgang til Brugen af mere røggivende Kul førte vel til en Formindskelse af sidst nævnte Ulempe men medførte, at Røgen atter forøgedes, og i den derefter forløbne Tid og ikke mindst i Tiden nærmest forud for Hovedforhørets Afslutning i Juni dette Aar have Røgulemperne fra Skorstenen været særdeles betydelige, og saaledes at Beboerne af de omliggende Ejendomme vanskelig have kunnet lade deres Vinduer staa aabne, naar Vinden førte Røgen fra Fabrikken ind over de paagældende Ejendomme.

Medens nu de fornævnte Foranstaltninger ikke kunne anses for en Efterkommelse af Tilholdet, maa det ifølge en under Sagen af tvende sagkyndige Mænd afgiven Erklæring, hvis Rigtighed i Hovedsagen er erkendt af Tiltalte, antages, at der ved Forhøjelse af Skorstenen og ved visse andre Forandringer ved Dampanlæget vil kunne tilvejebringes i hvert Fald en væsentlig Forbedring af Røgforholdene.

Idet bemærkes, at Tiltalte Meyer har erkendt, at det er ham, der er ansvarlig for Fabrikkens Ledelse og navnlig ogsaa for den Maade, hvorpaa Røgen afledes fra Fabrikken, samt at han i Henseende til det her omhandlede Forhold i det hele repræsenterer Aktieselskabet, vil han, der er født den 2 Marts 1852, i Henhold til det anførte for Undladelse af at efterkomme det ham paa Aktieselskabets Vegne givne Tilhold være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jævnfør Lov 28 Marts 1868 § 1, og Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 § 8 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger. I Medfør af de samme Lovbestemmelser vil det derhos være at paalægge Medlemmerne af Aktieselskabets Bestyrelse, en for

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

alle og alle for en, inden en Frist, der findes at burde bestemmes til 6 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 20 Kroner for hver Dag Dommen siddes overhørig, at efterkomme Sundhedskommissionens ovennævnte Tilhold.

Nr. 131. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Christian Jensen, kaldet Het, **Thomas Marinus Nielsen** og **Carl Frederik Vilhelm Sørensen** (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 27 November 1902: Arrestanten Carl August Petersen og de Tiltalte Peder Christian Jensen, kaldet Het, Thomas Marinus Nielsen, Carl Frederik Vilhelm Sørensen og Charles Christoffer August Frederik Altenborg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 2 Gange 5 Dage og de Tiltalte Jensen (Het) i 4 Gange 5 Dage, Nielsen og Sørensen hver i 2 Gange 5 Dage og Altenborg i 5 Dage. Der tillægges Aktor, Prokurator Bjerregaard, et Salær af 40 Kr. og Defensor, Overretssagfører Plenge, 20 Kr. Arrestanten og de 4 Tiltalte bør in solidum betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, dog at Arrestanten og Tiltalte Altenborg alene in solidum udrede den beskikkede Defensors Salær. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Februar 1903: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Peder Christian Jensen, kaldet Het, bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 50 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Peder Christian Jensen, kaldet Het, Thomas Marinus Nielsen og Carl Frederik Vilhelm Sørensen, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Jensen, kaldet Het, har slaaet eller skubbet til P. Nielsen. Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsættes for ovennævnte Tiltalte til 8 Dage og for de to andre Tiltalte til 5 Dage for hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peder Christian Jensen, kaldet Het, bestemmes til otte Dage og for Thomas Marinus Nielsen og Carl Frederik Vilhelm Sørensen til fem Dage for hver. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Rée betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tiltales Peder Christian Jensen, kaldet Het, Thomas Marinus Nielsen og Carl Frederik Vilhelm Sørensen, der ere fødte henholdsvis i Aarene 1857, 1852 og 1870, og af hvilke ingen er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at »Det forenede Dampskibsselskab« i København den 28 Maj f. A. havde inddraget sin Rute paa Horsens, da et af Selskabet som Betingelse for Rutens Opretholdelse stillet Forlangende om, at der til Besørgelse af Losning og Ladning af Skibene skulde dannes et udenfor Fagforeningerne staaende fast Havnelav, ikke var blevet opfyldt, men at Selskabet, efter at et saadant Havnelav var bleven dannet, genoptog Ruten saaledes, at det første Skib ankom til Horsens den 28 Oktober f. A.

Den trufne Ordning, ved hvilken Medlemmerne af Havnearbejdernes Fagforening i Horsens bleve udelukkede fra Arbejdet ved Selskabets Skibe, havde vakt stor Forbitrelse indenfor Fagforeningerne og været Genstand for hæftige Angreb i et lokalt Blad, og efter at 5 af det nydannede Havnelavs Medlemmer den 28 Oktober Kl. 8 om Morgenen havde paabegyndt Losningen af det ankomne Skib, forefaldt der samme Dag og Aften i Gaderne i Horsens betydelige Uordener og Ekscesser, særlig bestaaende i, at større Menneskehobe under Tilraab og forskellige Fornærmelser i Ord og Gerning fulgte efter flere af Havnelavets Medlemmer, da de, efter at Arbejdet ved Losningen var ophørt, begav sig til deres Hjem, saavel som efter andre Personer, der havde været virksomme for Havnelavets Stiftelse, ligesom der blev øvet en Del Molest paa de paagældendes Boliger ved Ituslagning af Ruder m. v.

Med Hensyn til den mod de Tiltalte rejste Sigtelse er det saaledes oplyst, at da et af Havnelavets Medlemmer, den 60-aarige Peter Nielsen, om Eftermiddagen begav sig til sit Hjem, blev han efterfulgt af en hujende og raabende Skare, til hvilken Tiltalte Jensen undervejs sluttede sig. Ved denne Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det dernæst godtgjort, at han, ifølge sin Forklaring efter en pludselig Indskydelse, kastede Indholdet af en lille Blikæske med Peber, som han tilfældigt vil have haft hos sig, i Ansigtet og Øjnene paa Peter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nielsen, uden at denne heraf kan antages at have haft anden Men, end en sviende Fornemmelse i Øjnene i en kortere Tid.

Endvidere er det af Politibetjent Mikkelsen, der i øvrigt ikke vil have set, at Tiltalte kastede Peter Nielsen Peber i Ansigtet, under Ed forklaret, at Tiltalte ved bemeldte Lejlighed to Gange slog Peter Nielsen med knyttet Næve, hvorhos Peter Nielsen har forklaret, at han umiddelbart efter, at han havde faaet Peberet i Øjnene, fik nogle Puf i Siden, om hvilke han antager eller, som han ogsaa har udtrykt sig, fuldt ud tror, at det var Tiltalte, der tilføjede ham dem, uden at han dog har kunnet forklare herom med fuldstændig Sikkerhed. Det er ligeledes af den i 1ste Instans medtiltalte Charles Altenborg forklaret, at Tiltalte Jensen ved nævnte Lejlighed flere Gange slog eller puffede Peter Nielsen med Haanden, men paa den af nævnte Medtiltalte, der i Aaret 1900 har været anset med Straf i Henhold til Straffelovens § 228, afgivne Forklaring vil der ikke kunne lægges videre Vægt.

Derimod har Tiltalte Jensen forklaret, at han muligvis mod sin Villie er kommen til at støde til Peter Nielsen med sin Krop i Trængselen, medens han ikke har villet erkende at have slaaet eller puffet Nielsen. Efter det anførte maa det imidlertid anses godtgjort paa en efter Omstændighederne fyldestgørende Maade, at nævnte Tiltalte ogsaa forsætlig har slaaet eller skubbet til Nielsen, der i øvrigt ikke kan antages at have haft nogen som helst Men af den ham i saa Henseende overgaaede Vold.

Om Grunden til sin Opførsel har nævnte Tiltalte forklaret, at han — der ligesom de tvende medtiltalte er Medlem af Havnearbejdernes Fagforening i Horsens — mente, at Peter Nielsen og de andre Medlemmer af det nye Havnelav havde trængt sig ind i Fagforeningens Arbejde, og at man ved at følge dem flokkevis vilde gøre disse Arbejdere kede af det Arbejde, de havde paataget sig.

Ved Tiltalte Thomas Nielsens Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at han den paagældende Eftermiddag var med i den Skare Mennesker, der bl. a. fulgte Peter Nielsen hjemad, og at han herunder med løftet Arm slog eller strøg hen over Hovedet paa ham, saaledes, at hans Hat faldt af. Som Grund til, at han saaledes slog Peter Nielsen, har Tiltalte anført, at denne havde været med til at arbejde ved Losningen af det paagældende Skib, og Tiltalte vilde gøre sit til, at Nielsen ikke oftere skulde paatage sig saadant Arbejde.

Endelig maa det paa samme Maade anses godtgjort, at Tiltalte Sørensen var med i den ommeldte Menneskesværm og herunder holdt sig til Peter Nielsen, skubbede til ham og brugte Udtrykket »Skurk« imod ham, ved hvilken Opførsel han efter sin Forklaring tilsigtede at gøre Nielsen ked af at arbejde for »Det forenede Dampskibsselskab«, saa længe de daværende Forhold varede.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Juni 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 12.**

Torsdagen den 18 Juni.

Overfaldne Peter Nielsen, der hverken den følgende Dag eller den 31te s. M. og den 4 November, da der ankom nye Skibe, tilhørende »Det forenede Dampskibsselskab«, mødte til Arbejde ved Losningen, har forklaret, at hans Udeblivelse den førstnævnte Dag selvfølgelig skyldtes den Medfart, han havde faaet paa Hjemvejen Aftenen i Forvejen, og at han siden den Tid ikke havde været rigtig rask, uden at han dog har anset dette som en Følge af det den 28de Oktober passerede, hvilket Ildebefindende har været Aarsagen til hans Udeblivelse den 31 Oktober og den 4 November, samt at det var hans Hensigt atter at melde sig til Arbejde, saa snart han blev rask.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210. De af dem forskyldte Straffe findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Peder Christian Jensen i 3 Gange 5 Dage og for hver af de to andre Tiltalte i 2 Gange 5 Dage.

Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til samme Art Fængsel, for Tiltalte Jensen i 4 Gange 5 Dage og for hver af de andre Tiltalte i 2 Gange 5 Dage, og med den heraf flydende Forkortelse i Straffetiden vil bemeldte Dom kunne stadfæstes, for saa vidt den er paaanket.

Mandagen den 22 Juni.

Nr. 169. Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Forsøg paa Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 April 1903: Arrestanten Niels Peter Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Levinsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, og efter dens § 203, jfr. til Dels § 46. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Aar. I Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Bagger betaler Tiltalte Niels Peter Nielsen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Nielsen, der tiltales for Vold og Forsøg paa Drab, er født den 10 Februar 1865 og ofte straffet, bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 Maj 1899 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med simpelt Fængsel i 8 Dage og senest ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Marts 1900 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen med det under Sagen i øvrigt oplyste i det væsentlige stemmende Tilstaaelse følgende: Den 8de November f. A. om Morgenen Kl. ca. 8 lukkede Arrestanten sig ad Køkkenvejen ind i den af offentlig Fruentimmer Anna Marie Petersen paa 1ste Sal i Ejendommen Hummergade Nr. 19 beboede Lejlighed, der foruden Køkken og et ubenyttet Værelse bestaar af Dagligstue og Sovekammer. Gennem de førstnævnte Rum begav han sig ind i Sovekammeret, hvor han i det der herskende Halvmørke saa, at der i Sengen foruden Marie Petersen laa en Mandsperson. Han stillede sig nu hen ved den Side af Sengen, hvor Marie laa, og efter at have rettet et Spørgsmaal til hende, som han intet Svar fik paa, idet hun tvært imod dukkede Hovedet ned under Dynen, ruskede han hende i Haaret og affyrede, efter at have trukket hendes Hoved frem, med en medbragt Revolver 1 eller 2 Skud, hvoraf i hvert Fald det første var rettet mod hendes Hoved. Idet nu den i Sengen liggende Mandsperson, Handelsrejsende Harry Johan Adolf Meyer, sprang ud af Sengen og søgte at komme bort gennem Dagligstuen, affyrede Arrestanten to Skud efter ham, der var fuldstændig afklædt, og da i det samme Maries Rengøringskone, Christiane Laurine Petersen, Nielsens Enke, hidkaldt af Støjen kom ind i Dagligstuen, hvor hun, for at dække Meyer, stillede sig op foran denne, afskød Arrestanten et Skud mod hende. Medens nu disse to tog Flugten, vendte Arrestanten sig atter mod Marie, og da han nu saa hende, ligeledes ganske nøgen, ligge paa Knæ i Nærheden af Sengen, rettede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

han, staaende i Døren, Revolveren imod hende og afskød, som det maa antages, endnu en Patron imod hende. Arrestanten ladede nu Revolveren yderligere med 3 Patroner, som han havde medbragt i sin Vestelomme, men da han i det samme saa, at Marie gjorde Mine til at ville styrte sig ud af et Vindue, greb han fat i hendes venstre Haand og trak hende ved denne ind i Stuen, hvor han, medens hun sprællede og søgte at fravriste ham Revolveren, med den Bemærkning: »Nu skal Du dø, ingen skal eje dig,« rettede Revolveren mod hende og affyrede den tæt under hendes venstre Bryst. Arrestanten vil ikke kunne erindre, om han herefter yderligere affyrede et Skud mod hende — et saadant Skud har i hvert Fald ikke ramt hende — men idet Marie, der nu havde slidt sig løs fra ham, løb ind i Dagligstuen og herfra søgte at styrte sig ud af et af Vinduerne, løb han efter hende og efter at have lagt Revolveren fra sig, greb han fat i hende, bl. a. i Halsen, og kastede hende om paa Gulvet. Da der imidlertid nu lød Støj ude fra Trappegangen, gav han slip paa hende, der tog Flugten, og Arrestanten greb atter Revolveren, satte den umiddelbart op til sin Tinding og trykkede løs, hvorpaa han bevidstløs faldt om. Straks efter kom Politiet til Stede, og Arrestanten saavel som Marie og Meyer, der alle blødte af de dem tilføjede Saar, bleve nu transporterede til Kommunehospitalet.

Om Arrestantens Motiver til hans foran skildrede Gerning er der under Sagen oplyst følgende: Marie, der er født den 21de September 1878, gjorde som 16-aarig Arrestantens Bekendtskab, og 17½ Aar gl. fødte hun et Barn, til hvilket Arrestanten var Fader, men som senere er afgaaet ved Døden. Det mellem dem opstaaede Kæresteforhold vedvarede imidlertid med forskellige Afbrydelser, ogsaa efter at Marie i Februar 1899 var blevet indskrevet som offentlig Fruentimmer, og der maa efter Sagens Oplysninger gaas ud fra, at Arrestanten, naar han var paa fri Fod, for en væsentlig Del blev underholdt af hende. I Tidens Løb var der imidlertid opstaaet jævnlige Stridigheder imellem dem, der dels skyldtes Maries Drikfældighed, dels Arrestantens Jalousi og hans brutale og hidsige Karakter, der af og til gav sig Udslag i voldelig Adfærd og til Tider foranledigede ham til at fremsætte Trusler mod hendes Liv. Arrestanten vil imidlertid i det sidste Halvaarstid før sin Anholdelse under nærværende Sag, jævnlig have følt sig træt af Livet, idet han paa den ene Side havde en Følelse af, at Fortsættelsen af hans Forhold til Marie vilde blive en Ulykke for ham, paa den anden Side ikke kunde bekvemme sig til at bryde med hende, idet han intet andet Livserhverv havde. Dertil kom, at han ikke kunde beherske sin Jalousi og navnlig frygtede for, at han i Maries Gunst var blevet fortrængt af en Sergent, som Marie havde »drillet« ham med. I denne Sindsstemning vil Arrestanten jævnlig have beskæftiget sine Tanker med at berøve saavel sig selv som Marie Livet, saafremt der ikke ved Forhandling mellem dem kunde tilvejebringes et godt Forhold, men den endelige Beslutning herom fattede han først Natten mellem den 7de og 8de November f. A. Anledning hertil var delvis, at der i de foregaaende Dage var bleven rettet en Sigtelse mod ham for at have frastjaalet Marie en 10-Kroneseddel, en Sigtelse, der efter Arrestantens Formening havde sit Udspring fra Maries Værtinde, Madam Scharff, hvem Arrestanten yderligere var opbragt paa, fordi

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

han havde hende mistænkt for at staa bag ved Bestræbelser for at skille Marie fra ham. Over denne — efter Arrestantens Forklaring — ganske grundløse Sigtelse var han blevet i høj Grad ophidset og frygtede, at den paa Grund af hans Fortid skulde berede ham Ubehageligheder. Derhos havde Marie i et af Arrestanten den 6 November modtaget Brev, hvori hun ogsaa hentydede til denne Mistanke, sat ham Stævne til paafølgende Nat ved Holmens Bro, og da hun nu ikke gav Møde, gik han ud fra, at det hele var »Lumskeri« fra hendes Side for uforstyrret af Arrestanten at kunne modtage Sergenten. Hans Ophidselse forøgedes yderligere ved, at han den 7de om Aftenen af en Pige fik at vide, at der var en Mandsperson hos Marie, og at det formentlig var Sergenten, og under Indflydelse af disse Stemninger og Begivenheder besluttede han sig nu til næste Morgen, paa et Tidspunkt, hvor han vidste, at Marie, der den Dag skulde til Lægeundersøgelse, maatte være hjemme og antagelig alene hjemme, at indfinde sig hos hende og her — eventuelt ved at skræmme hende med en Revolver — at fremtvinge en Samtale, hvorunder han vilde gøre et sidste Forsøg paa at bevæge hende til at gøre de af ham paakrævede Forandringer i sin Livsførelse og navnlig ikke at holde andre »Kærester« end ham, samt, saafremt hun atter afviste ham, at gøre en Ende paa det hele ved at dræbe saavel hende som sig selv.

Efter at have taget denne Beslutning gik Arrestanten samme Aften ind paa en Beværtning, hvor han skrev nogle Breve, saaledes et Afskedsbrev til sin Moder og Søster og et andet til en herværende Bladredaktion, hvori han bl. a. ytrede, »at Grunden til dette Skridt var et forspildt Liv . . . og at den, der var Skyld heri, tog han med, da hun flere Gange havde ytret, at hun var ked af Livet«. Efter at have skrevet disse Breve og efter til Værten i Beværtningen at have udtalt, at han næste Dag vilde skyde Marie, samt at han havde øvet sig i at skyde og havde en Revolver, gik han, der alt den Gang vil have været noget paavirket af Drikkevarer, omtrent Kl. 1 om Natten hen paa en anden Beværtning, hvor han opholdt sig til Kl. ca. 3, og hvor han yderligere drak nogle Glas Kognak, og han tog derpaa ind paa en Gæstgivergaard i Nærheden af Nyhavn, hvor han uafklædt lagde sig paa Sengen og uden at falde i Søvn tilbragte Tiden til Klokken hen ad $7^1/_2$, da han begav sig hen til Maries Bopæl i Hummergade.

Arrestanten har vedholdende forklaret, at hans Forsæt om at dræbe Marie har været betinget af, om det vilde lykkes ham at faa hende i Tale, idet han, saafremt de herunder blev gode Venner, ikke vilde skyde, medens han, saafremt hun ikke svarede ham, vilde dræbe hende, samt at det i saa Fald var hans Hensigt umiddelbart derefter at dræbe sig selv. Han har derhos gjort gældende, at han i Revolverens Magasin havde anbragt 2 eller i hvert Fald 1 Patron med løst Krudt, og at det har været hans Hensigt først at affyre det eller de løse Skud udelukkende for dermed at skræmme Marie.

I Overensstemmelse hermed har Arrestanten forklaret, at da han kom ind i Maries Sovekammer og her fandt i Sengen hos hende en Mandsperson, som han i Halvmørke antog for at være Sergenten — hvilket foranledigede ham til, forinden han tog fat i Marie, at fremsætte et Spørgsmaal om, hvem det var — kogte Harmen op i ham.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Han vil imidlertid vedblivende, da han straks efter affyrede det eller de to første Skud, som han stadig tror have været med løst Krudt, kun have haft til Hensigt at skræmme Marie, men han har paa den anden Side erkendt, at da han mærkede, at hun ikke vilde svare ham, og da han saa Mandspersonen springe ud af hendes Seng, blev han aldeles rasende og besluttede, at nu skulde det være Alvor og baade hun og han selv miste Livet.

Naar han derpaa affyrede 2 Skud mod Meyer, hvem han som anført fejlagtig antog for Sergenten, og senere et Skud mod Madam Nielsen, som han i Øjeblikkets Hede ikke vil have genkendt, hvorimod han troede, at det var ovennævnte Madam Scharff, har hans Tanke hermed blot været den at faa dem fjernede, for at han uforstyrret kunde faa Lejlighed til at udføre sit Drabsforsæt mod Marie, og i hvor vel han godt har kunnet indse, at han herved udsatte deres Liv for øjensynlig Fare, har det ikke været hans Forsæt at skille dem ved Livet, idet det, som han har forklaret, under Hensyn til, at han ogsaa agtede at berøve sig selv Livet, var ham ganske ligegyldigt, hvilke Følger Skuddene mod disse 2 maatte faa. Arrestanten har imidlertid gentagende under Forhørene erkendt, at da han efter at have faaet dem fjernede atter vendte sig mod Marie og skød paa hende, var det hans bestemte Hensigt at berøve hende Livet.

Arrestanten har nu vel i en Skrivelse til sin Defensor tilbagekaldt denne Tilstaaelse om at have haft til Hensigt at dræbe Narie, og i et over ham i denne Anledning afholdt Forhør fastholdt denne Tilbagekaldelse samt gjort gældende, at han ansaa Pistolen for ude af Stand til at bibringe dødelige Saar, men da denne Tilbagekaldelse er ganske ubestyrket, medens Arrestantens tidligere afgivne og gennem flere Forhør gentagne Tilstaaelse om Drabshensigt findes i høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til bemeldte Tilbagekaldelse.

Medens det Skud, der ramte Madam Nielsen, ikke tilføjede hende noget Saar, idet Kuglen efter at have passeret hendes Kjoleliv, 2 Nederdele, Klokke, Benklæder og Chemise var saa mat, at den kun fremkaldte en rød Plet af en 2-Øres Størrelse paa hendes Mave, hvilken Plet, uden at forvolde hende Smerte, fortog sig efter ca. 8 Dages Forløb, har Arrestanten derimod ved Skuddene mod Marie og Meyer, der maa antages at være ramte henholdsvis af 3 og af 2 Skud, som alle ere affyrede i en Afstand af 1 à 2 Skridt fra de paagældende, paaført dem efternævnte Læsioner:

Ved Maries Indlæggelse paa Hospitalet fandtes ved forreste Del af venstre Øre (tragus) samt ved venstre Ribbenskurvatur to næppe ærtestore, mørkfarvede Mærker i Huden med Udseende som Kontusioner, fremkaldte ved Projektiler, der uden at være trængte igennem Bindevævet kun har fremkaldt en — kirurgisk set — ringe Blødning. Medens disse Læsioner ikke havde Udseende af Strejfskud, fandtes der yderligere i Nakkepartiet en overfladisk Hudafskrabning, som muligen kunde skyldes et saadant. Allerede den 18 November blev Marie udskrevet fra Hospitalet som fuldstændig helbredet.

Ved Undersøgelsen af Meyer konstateredes der 2 Skudsaar: det ene i venstre Kind, hvor Projektilet var trængt gennem Bløddelene og derefter fladslaaet mod Kindtanden, det andet i venstre Brysthalvdel.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Her var Projektilet trængt ind mellem 2 Ribben, udad og nedad og paavistes senere ved Radiogram som liggende i venstre Brysthalvdel, rimeligvis lige indenfor Ribben 10 à 11. Der fandtes ingen Symptomer paa Beskadigelse af noget indre Organ, men medens det ikke var udelukket, at der senere kunde indtræde Smerter, vilde Projektilet i saa Fald rimeligvis kunne fjernes let og farefrit. Dette Saar var helet efter 10 Dages Forløb, medens Saaret i Kinden, der har efterladt et synligt Ar, allerede var helet forinden Meyers Udskrivning fra Hospitalet, der maa antages at have fundet Sted 5 Dage efter Indlæggelsen. Senere har han kun følt ringe Ulæmpe af det passerede.

Det Skud endelig, som Arrestanten rettede mod sit eget Hovede, skønnes at have haft Karakteren af et alvorlig ment Selvmordsforsøg. Projektilet fandtes i højre Tinding umiddelbart indenfor Kraniet mellem dette og den haarde Hjernehinde og fladtrykt paa Grund af Anslaget mod Kraniet. Det fjernedes uden Vanskelighed ved Operation og har med Undtagelse af Hovedpine før Operationen ikke medført nogen Hjerneaffektion.

Hvad endelig angaar det Vaaben, som Arrestanten benyttede, var det en ældre 7 m/m Revolver af tarvelig Konstruktion, som maa antages i forrige Sommer at være købt af Arrestanten hos en Marskandiser. Ifølge en af Rustmesteren ved Tøjhusafdelingen afgiven Erklæring vil dette Vaabens Projektil, idet dets Diameter er mindre end Løbets, kulbutere paa en Afstand af 1 Skridt, og da dets Indtrængen i let Fyrretræ kun er ca. 8 m/m, maa det antages, at det, saafremt det træffer paa Ben, Sener eller Brusk, ikke vil trænge ind i Legemets ædlere Dele, ligesom det er tænkeligt, at et saadant Projektil paa Grund af den Vinkel, hvorunder det træffer et nøgent Menneskelegeme, eller af andre Grunde, kan bøje af uden at gennembore Huden og efterlade en Læsion, der har Karakteren af et Strejfskud. Med Hensyn til, at Arrestanten har forklaret, at det først affyrede Skud, som maa antages at have fremkaldt Læsionen ved Maries venstre Øre, var et løst Skud Krudt, har Rustmesteren, næst at udtale, at det ikke har kunnet konstateres, om nogen af de afskudte Patroner har været ladet med løst Krudt, erklæret, at det er meget sandsynligt, at et løst Skud, navnlig naar Forladningen bestaar af en sammenhængende og haard Masse, kan fremkalde en blødende Læsion paa et nøgent Menneske. Efter Sagens Oplysninger er det antageligt, at Forladningen, for saa vidt Arrestanten har benyttet løse Patroner, har bestaaet af en Papskive, og idet Lægeerklæringen gaar ud paa, at der intet bestemt kan udtales om, hvorvidt den heromhandlede Læsion kan skyldes Forladningen, vil Arrestantens Forklaring om, at det første Skud har været et løst Skud, ikke kunne forkastes.

I Henhold til det foranførte og navnlig under Hensyn til at Arrestantens Drabsforsæt efter hans Forklaring har været betinget af, at Marie som oven antydet stillede sig afvisende overfor ham, samt under Hensyn til, at Arrestanten, da han skulde træffe den endelige Afgørelse efter det oplyste skønnes at have været i en ophidset Stemning, findes det betænkeligt at statuere, at Arrestanten ved sit Forhold overfor Marie har gjort sig skyldig i Forsøg paa overlagt Drab af hende.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, og efter dens § 203 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 42. Overretssagfører **Wulff Hagen Frørup** (Ingen)

contra

Vekselmægler **Carl Johansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Wulff Hagen Frørup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 84. Murmester **M. Jensen** og fhv. Købmand **C. N. Degn** (Ingen)

contra

Sagførerne **Hans Bang** og **C. H. Brasch** som Kuratorer i Aktieselskabet »Margarinefabrikken Vestjyllands« Konkursbo m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Murmester M. Jensen og forhenværende Købmand C. N. Degn, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 77. Tømmermester **Hans Søren Hansen** (Lunn)

contra

Borup og Omegns Brugsforening ved dens Formand, Gaardejer **Peter Nielsen** (Høgsbro).

betræffende Forstaaelsen af en Servitut.

Ringsted Købstad og Herreds samt Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers ordinære Rets Dom af 25 Juni 1902: Indstævnte, »Borup og Omegns Brugsforening« ved dens Formand, Gmd. Peter Nielsen af Ørninge, bør for Tiltale af Citanten, Tømmermester Hans Søren Hansen af Borup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Underretsdomsakten ikke er behørig stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Tømmermester Hans Søren Hansen, til Indstævnte, Borup og Omegns Brugsforening, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Proceduren og Oplysningerne i nærværende Sag paalagde Appellanten, Tømmermester Hans Søren Hansen af Borup og Tømmermester Sophus Hansen ved Opløsning af et mellem dem i sin Tid bestaaende Sameje om nogle Parceller i Borup i den Hensigt derved at værne den ved Borup Station værende Købmandsforretning imod Konkurrence af denne Art bl. a. Parcellen Matr. Nr. 1 am, af hvilken nævnte Sophus Hansen ved Samejets Opløsning blev Eneejer, den Servitut, at der ingensinde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i eller fra Ejendommen maa drives Købmandshandel med Kolonialvarer. Sophus Hansen overdrog senere Matr. Nr. 1 am til de appelindstævnte, »Borup og Omegns Brugsforening«, og da Foreningen, der ogsaa uddeler Kolonialvarer, derpaa, uanset en af Appellanten derimod ved Notarius publicus nedlagt Protest, paabegyndte at indrette et Uddelingslokale paa Ejendommen, anlagde Appellanten, som ejer Matr. Nr. 1 an, nærværende i 1ste Instans inden Ringsted Købstads og Herreds samt Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers ordinære Ret behandlede Sag, hvorunder han paastod de appelindstævnte for sig og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 1 am kendte uberettigede til at benytte Ejendommen til der Steds at have Brugsforenings Uddelingslokale for Kolonialvarer samt tilpligtede under en daglig Mulkt at opgive det da paabegyndte og at betale Appellanten saavel Notarialbeskikkelsens som Sagens Omkostninger skadesløst. De appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom blev de appelindstævnte frifundne for Appellantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede. Ved nu at indbringe denne Dom her for Retten har Appellanten paastaaet den forandret overensstemmende med hans i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens de appelindstævnte have henholdt sig til deres Procedure for Underretten. Begge Parter have derhos paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Efter Proceduren vil Sagens Udfald alene afhænge af, hvor vidt de appelindstævntes Uddelingsvirksomhed, der som nævnt ogsaa omfatter Kolonialvarer, maa antages at falde ind under det i Servitutten indeholdte Forbud. Idet der nu ikke mod de appelindstævntes Protest vil kunne tillægges et af Appellanten fremsat Anbringende om, at det ved Servituttens Stiftelse har været tilsigtet at udelukke enhver som helst Konkurrence, derunder saadan Uddelingsvirksomhed paa Grunden, nogen Betydning, og der altsaa alene bliver at se hen til selve de Ord, med hvilke Servitutten er paalagt Grunden, findes de appelindstævntes Uddeling af Kolonialvarer paa den omhandlede Ejendom, henset til de særegne Vilkaar, under hvilke Brugsforenings Uddelingsvirksomhed i det hele i Modsætning til Købmandshandel drives, ikke at rammes af det i Servitutten indeholdte Forbud, og de ville som Følge heraf være at frifinde.

Da der efter dette Udfald ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende Appellanten Sagens Omkostninger i 1ste Instans, vil Underretsdommen være i det hele at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at Underretsdomsakten ikke er behørig stemplet; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen her for Retten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tirsdagen den 23 Juni.

Nr. 166. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Andrew Hans Jacob Marius Møller (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 April 1903: Arrestanten Andrew Hans Jacob Marius Møller bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Kaas og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andrew Hans Jacob Marius Møller til Højesteretssagførerne Høgsbro og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andrew Hans Jacob Marius Møller, der tiltales for Tyveri og Betleri, har opgivet at være født i Amerika den 11 Marts 1874, altsaa at være 29 Aar gammel, hvilket er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset bl. a.: ved Hasle med flere Herreders Ekstrarets Dom af 5te Januar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 7de April 1896 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64 og Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 11 September 1896 efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 14 Juli 1898 efter Straffelovens § 235, jfr. § 39, med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved Viborg Overrets Dom af 12 Marts 1900 efter Straffelovens § 100 og § 203 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 30 Juli 1901 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 64,*) med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 9 Juli f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde

*) Skal være Analogien af § 64.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i 90 Dage og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 6 Marts 1903 for Overtrædelse af Tilhold efter Lovgivningens Grundsætninger med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han Natten mellem den 29de og 30te December forrige Aar ved Midnatstid i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Grosserer Poul Gerhard Munchs Forretningslokaler i Ejendommen Gamle Kongevej Nr. 11 ved at krybe over en 2 Alen og 22 Tommer høj Stakitlaage samt ved Vold. Efter at være kommen ind i Forretningslokalerne forsøgte han forgæves paa at opbryde et Jærnpengeskab, hvorpaa han stjal nogle Klædningsstykker og Frimærker m. m. til samlet Værdi 20 Kr. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 17de f. M. har betlet her i Staden.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 170. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Anders Rasmussen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12te Maj 1903: Arrestanten Anders Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Rasmussen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Anders Rasmussen, der er født den 4de*) Juli 1835, og som mange Gange tidligere er straffet, blandt andet ofte for Betleri, senest ved

*) Skal være 19de.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

nærværende Rets Dom af 28 December 1901 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 3dje ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Fredagen den 26 Juni.

Nr. 142. Højesteretssagfører Salomon

contra

Niels Juel Arthur Jørgensen (Def. Winther),

der tiltales for Mord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21de Marts 1903: Arrestanten Niels Juel Arthur Jørgensen bør straffes paa Livet, og bør hans Arveret efter hans Moder være forbrudt. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Simonsen og Levinsen, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Juel Arthur Jørgensen til Højesteretssagførerne Salomon og Winther 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Juel Arthur Jørgensen, der er født den 17 Januar 1882 og anset ved nærværende Rets Domme af 29 Januar og 6 December 1898 samt 12 Januar 1901 henholdsvis efter: 1. Straffelovens §§ 228 og 275, jfr. § 268, samtlige Paragrafer sammenholdte med §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, 2. Straffelovens § 275, kfr. § 268, og § 274, jfr. § 268, samtlige Paragrafer sammenholdte med § 37, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, 3. Straffelovens § 229 Nr. 4 med lige Arbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Mord, og er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have den 6te November f. A. om Aftenen ved 8 Tiden ombragt sin Moder, Sadelmagermester Jørgensens Enke, Petrine Amalie Johansen, i dennes Lej-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lighed paa 3dje Sal i Bagbygningen til Ejendommen Vesterbrogade Nr. 24 her i Staden.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Arrestanten, som maa anses for ret velbegavet, men lige fra sin Barndom har været ganske uden Stadighed og Flid, tyvagtig og i en sjælden Grad løgnagtig og pralende, men af et høfligt og vindende Væsen, er altid bleven forkælet af Moderen, som synes at have ventet noget stort af ham og som, ikke tilfreds med, at han blev Haandværker som Faderen, i sin Tid fik ham sat i Handelslære, hvor han imidlertid viste Uærlighed og ikke passede sine Ting.

Efter at han var bleven straffet første Gang, blev han efter eget Ønske sat i Malerlære, men havde kun været et halvt Aars Tid i Lære, da han anden Gang blev arresteret. Efter at han var kommet hjem fra Forbedringshuset, henvendte han, der nu erklærede, at han havde Lyst til at uddanne sig til Dekorationsmaler, sig vel paa Moderens Tilskyndelse til en af sine tidligere Mestre, som ogsaa lovede at uddanne ham, men han indfandt sig kun sjældent hos Mesteren, overfor hvem han altid havde løgnagtige Udflugter ved Haanden til Forklaring af sine Udeblivelser, ligesom han ogsaa forstod at berolige Moderen, hvem han bl. a. indbildte, at han frekventerede Akademiet paa Charlottenborg.

I Virkeligheden førte han et fuldstændigt Driverliv, og det endte med, at han for forskellige Indbrudstyverier idømtes den sidste ham overgaaede Straf.

Medens Arrestanten afsonede denne, døde hans Fader; Moderen, der altid havde været meget flittig, og som havde bidraget væsentlig til Familiens Underhold ved Dameskræddersyning, fortsatte denne Virksomhed, der efterhaanden havde udviklet sig til en Forretning med Kostumer og Garderobesager til Artistinder.

Da Arrestantens Straffetid var udløben den 14 Januar f. A., modtog Moderen ham paa Glostrup Station; de bleve enige om, at han skulde vende hjem til hende, og han lovede at skikke sig vel, søge Malerarbejde om Dagen og hjælpe hende i hendes Forretning om Aftenen. Han søgte ogsaa og fik noget Malerarbejde i Foraaret og Forsommeren, men da han var skødesløs, langsom og ikke videre dygtig, mistede han igen sine Pladser.

Han gjorde nu Bekendtskab med en ung Pige ved Navn Clara, traf senere til Stadighed sammen med hende og inviterede hende ofte ud. Overfor hende og hendes Familie gav han det Udseende af, at han havde ganske god Fortjeneste, bl. a. som Dekorationsmaler ved Dagmarteatret, og lovede hende, der blev frugtsommelig ved ham, Ægteskab. Penge fralokkede han Moderen ved — til Dels ved Anvendelse af falske Breve — at faa hende til at tro, dels at han havde købt en Villagrund i Buddinge, dels at han havde paataget sig Ledelsen af forskellige Malerarbejder; han lovede, naar Arbejderne vare færdige, at tilbagebetale hende, hvad han havde faaet, saavel som at betale en Sum for Kost og Logi.

Efterhaanden kom Moderen imidlertid under Vejr med, at Arrestanten, der endnu ikke havde bragt nogen Fortjeneste hjem, brugte en hel Del Penge til den omtalte unge Pige, og det kom nu ofte til ret hidsige Skænderier imellem dem, dels i Anledning af Arrestantens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Forlangender om Penge, dels i Anledning af hans Forhold til den unge Pige.

Dette Forhold forlangte Moderen, der ikke ønskede at se hende som Sønnens Hustru, at Arrestanten skulde bryde, men han, som vel ikke nærede nogen alvorlig Følelse for Clara og slet ikke for Alvor tænkte paa Giftermaal, vilde ikke finde sig i Moderens Indblanding, idet han ønskede at holde Forholdet gaaende, i al Fald indtil han kunde finde en Maade, hvorpaa det kunde hæves, uden at han kom til at staa i et uheldigt Lys overfor Clara eller hendes Familie.

Moderens Henvendelser til denne bleve virkningsløse, da hendes Udsagn om Sønnens Upaalidelighed ikke bleve troede. Arrestanten fortsatte Forholdet til Clara, gik paa hendes Forslag ud med hende for at se paa Udstyr og fik endog under forskellige urigtige Foregivender paa Kredit hos en herværende Manufakturhandler udleveret en Del Dække- og Gardintøj, som han bragte hjem til hende, for at hun kunde sy det.

Den 6 November f. A. kom nævnte Manufakturhandler, hvem Arrestanten indtil da havde holdt hen med Udflugter, op i Arrestantens Hjem, hvor han, da Arrestanten selv var ude, talte med Moderen, som besluttede sig til øjeblikkelig at tage ud til Clara og hendes Familie.

Hun traf ikke Faderen hjemme, men overfor Datteren og Moderen tog hun Bladet fra Munden, og skønt hun altid havde søgt at skjule, at Sønnen havde været straffet, og endog holdt den nærmeste Familie i den Tro, at han paa de Tider, da han afsonede sine Straffe, havde været paa Rejser i Udlandet, talte hun nu om hans Straffe og erklærede, at hun ikke vilde give sit Samtykke til et Ægteskab, men stillede i Udsigt, at der skulde blive betalt til det Barn, der mulig vilde komme.

Der blev sluttelig truffet den Aftale, at der samme Aften i Fru Jørgensens Hjem skulde finde en Sammenkomst Sted, hvor Arrestanten skulde være til Stede, saa at han kunde forsvare sig mod Moderens Beskyldninger,

Imod et hende givet Raad fortalte Fru Jørgensen straks efter sin Hjemkomst Sønnen, hvor hun havde været, og Indholdet af den stedfundne Samtale. Arrestanten forsøgte at forpurre den aftalte Sammenkomst, men det lykkedes ikke; han dræbte saa Moderen, inden Sammenkomsten fandt Sted.

Om de nærmere Motiver til og om Udførelsen af Gerningen har Arrestanten under Sagen givet mange forskellige Forklaringer, men hans endelige i mange Forhør fastholdte Forklaring, der i det væsentlige stemmer med det i øvrigt oplyste og som vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, gaar ud paa følgende:

Han havde vel tidligere ved enkelte Lejligheder, naar han og Moderen vare uenige, ønsket hendes Død, men han havde aldrig tænkt paa selv at forvolde den, før den 6 November om Eftermiddagen, da Moderen kom hjem og fortalte om sit Besøg hos hans Kæreste. Ved denne Lejlighed lod Moderen ham dels forstaa, at det var hendes bestemte Hensigt samme Aften at gøre Ende paa Forholdet til Clara, idet hun vilde fremstille hans Forhold i det rette Lys og forlange, at Clara straks skulde give ham hans Ring tilbage, og dels forlangte Moderen,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

at Arrestanten straks skulde skulde skaffe hende, der trængte haardt til Penge, et Beløb af 500 Kr., som han efter sine tidligere Foregivender forlængst havde tjent paa et Malerarbejde paa Frederiksberg, men endnu ikke havde kunnet faa betalt; da Arrestanten som saa ofte tidligere kom med Udflugter, erklærede hun, at hun selv vilde gaa ud til den foregivne Debitor næste Dag eller eventuelt henvende sig til en Prokurator.

For Arrestanten, der aldrig havde kunnet finde sig i at se sine Løgne blottede eller sig selv mindre agtet, stod de Udsigter, som saaledes aabnede sig for ham, som utaalelige. Overfor den unge Pige, hendes Familie og Omgangskreds havde han paa en saadan Maade spillet Komedie, at en Afsløring vilde være en stor Skandale og blive temmelig bekendt, og han kunde forudse, at Moderens Opdagelse af hans Løgne overfor hende vilde gøre hende saa opbragt, at hun ikke vilde tænke paa at holde Sagen skjult, men at han vilde blive blameret saavel overfor sin egen Familie som overfor sine øvrige Omgivelser.

Medens Arrestanten nu i Løbet af Eftermiddagen spekulerede paa, hvorledes han bedst skulde klare alt det, der væltede ind paa ham, kom Tanken om at dræbe Moderen første Gang op i ham, men kun som en flygtig Tanke, som han atter slog ud af Hovedet.

Om Aftenen gav Moderen, der var i Færd med ved Arrestantens Hjælp at gøre nogle Regnskaber op, sig imidlertid paa ny til at fremkomme med Bebrejdelser imod ham og gentog, at hun vilde henvende sig til en Prokurator; under hans Grublerier over, hvorledes han skulde forhindre dette, kom den samme Tanke paa ny op i ham, men heller ikke denne Gang fik den fastere Form. Først da han noget senere var gaaet ind i sit Værelse og i Mørket tilfældigvis fik fat paa Moderens Opsprætterkniv, som han i Løbet af Dagen havde brugt og som laa paa hans Bord, fattede han pludselig den Beslutning med den at gøre Ende paa Moderens Liv og samtidig paa alle de Ubehageligheder, der ventede ham.

I den Hensigt at udføre Beslutningen med det samme, kaldte han paa Moderen, som opholdt sig i et nærliggende Værelse, men da hun kom ind i Værelset med en tændt Lampe, svigtede Modet ham, og han kastede Kniven fra sig paa Bordet. Uden at han endelig havde opgivet sit Forsæt, indledede han en Samtale med Moderen, under hvilken denne paa ny forlangte, at han skulde give Afkald paa Clara, og ruskede ham i Haaret — dog ikke paa en saadan Maade, at det voldte ham Smærte — med en Bemærkning om, at han nok skulde komme til det. Sluttelig hentede hun et Papir, hvorpaa hun — uden Arrestantens Vidende — i Løbet af Aftenen havde skrevet en Erklæring om, at Arrestanten var indtraadt i hendes Forretning og efter hendes Død skulde arve alt, hvad der hørte til denne; hun fortalte ham Papirets Indhold og truede med at rive det i Stykker for hans Øjne, siden han ikke vilde opgive Kæresten. Moderen havde tidligere talt om at optage ham som Kompagnon i Forretningen, og Arrestanten, der mente, at det var eller i al Fald kunde blive en indbringende Forretning, vilde ikke saaledes gaa glip af denne, og det var dette, der bestemte ham til at gøre Alvor af sin Beslutning om at dræbe Moderen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter at have revet Dokumentet fra hende og kastet det til Side, rev han den foran omtalte Kniv, som hun havde taget op fra Bordet, ud af hendes Haand og bibragte hende forfra et saa kraftigt Snit over Halsen, at han nærmest havde tænkt sig, at hun vilde være styrtet død om med det samme. Dette skete imidlertid ikke; hun udstødte et Skrig, og Arrestanten, som vel var noget »gal i Hovedet« bl. a. over, at Moderen havde rusket ham i Haaret, men dog ikke havde handlet i egentlig Hidsighed, og som hidtil havde været fuldstændig klar over, hvad han gjorde, blev nu bange for, at der skulde komme Folk til (Ejendommen var beboet, og en Artistinde, som beboede den fjærnest liggende Stue i Moderens Lejlighed, var hjemme).

Behersket af den Tanke, at han nu var nødt til at fuldføre Gerningen, gik han vildt løs paa hende uden tilstrækkelig Besindelse til, at han senere har nogen nøjagtig Erindring om Enkelthederne i Kampen, men han husker, at der stod en Kamp, under hvilken han og Moderen i oprejst Stilling tumlede omkring i Værelset, at han i al Fald under en Del af Kampen havde grebet hende med venstre Haand om Munden for at hindre hende i at skrige, medens han med højre Haand søgte at skære eller stikke hende med Kniven, at hun værgede sig, saa godt hun kunde dels ved at søge at rive hans Haand bort fra Munden, dels ved at gribe efter hans højre Haand og Kniven. Han har ingen Erindring om, hvorvidt han har brugt Kniven efter at hun var faldet, men han husker, at han har hørt hende stønne, medens hun laa paa Gulvet, og at han efter Kampen fandt sig selv staaende ved Siden af Liget, der laa med Hovedet i Nærheden af et i Værelset staaende Klædeskab.

At der virkelig har staaet en meget alvorlig Kamp, fremgaar dels af den senere stedfundne Undersøgelse af Liget, dels af en Undersøgelse af Værelset, fra hvilket Arrestanten vel havde søgt at fjærne Blodsporene, men hvor dog adskillige mindre synlige Blodstænk vare undgaaede hans Opmærksomhed.

Ved den den 9de November f. A. stedfundne legale Obduktion af Liget fandtes dettes Hals overskaaret forfra lige ind til Ryghvirvelsøjlen ved en Mængde Snit, frembragte ved en ikke videre skarp Kniv; en Mængde mindre, men kun enkelte større Blodkar vare overskaarne. Der fandtes endvidere en Hudafskrabning paa Kinden og flere Snit- og Stiksaar paa Hagen, paa Ydersiden af venstre Haand og Indersiden af højre.

De obducerende Læger have udtalt, at Døden er indtraadt ved en flere Minutter varende Forblødning som Følge af Overskæring af Bløddelene for paa Halsen indtil Hvirvelsøjlen. Lægerne have endvidere udtalt, at samtlige Saar og deres Retning tyde paa, at afdøde under Kampen er grebet bag fra om Mund og Næse, og at Hovedet er bøjet stærkt bag over, samt at hun har søgt at værge sig med Hænderne.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juli 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 13.**

Fredagen den 26 Juni.

De i Værelset fundne Blodstænk tyde paa, at Kampen har staaet paa forskellige Steder i Værelset, men at de større Læsioner sandsynligvis ere tilføjede Afdøde, efter at hun var væltet om paa Gulvet og medens hun har ligget eller knælet i Nærheden af Klædeskabet, hvis nederste Del bar tydelige Spor af, at der er sprøjtet en Mængde Blod hen imod det.

Om Arrestantens Færd efter Mordet er følgende oplyst:

Straks efter at Moderen var dræbt, gav han sig i Færd med at pakke Liget ind for at skjule det. Han lagde først noget Tøj om dets Hals for at standse Blødningen, pakkede det derefter ind i nogle i Værelset liggende Gulvtæpper, bandt Pakken til og lagde den hen ved Vinduet, hvor han skjulte den dels med Gardinerne, dels ved at skubbe Bordet, der var forsynet med et langt nedhængende Bordtæppe, derhen.

Han hentede derefter Vand i Køkkenet og vaskede Gulvet, hvorefter han vaskede og til Dels skiftede sit blodbestænkte Tøj.

Da dette var besørget, gik han ned med nogle Breve, Moderen havde skrevet om Aftenen og bedt ham lægge i Postkassen, købte sig nogle Cigaretter og telefonerede ud til Kæresten for at bede hende og Faderen blive hjemme; da han fik at vide, at de vare gaaede hjemme fra, købte han nogle Kager til dem og gik atter op i Lejligheden, hvor han tændte Lysene i Dagligstuen og gjorde sig rede til at modtage de ventede Gæster.

Til en Nabokone, der kom for at tale med Moderen, sagde han i en Tone, som hun beskriver som naturlig, venlig og fornøjet, at Moderen var gaaet i »Scala«, og da Kæresten og hendes Fader kom, mærkede de heller ikke noget usædvanligt.

Arrestanten, der var i tilsyneladende godt Humør uden at være overstadig, sagde, at Moderen var gaaet ud, men at han ventede hende snart hjem og underholdt dem paa forskellig Maade bl. a. ved at spille paa Klaveret for dem, indtil de ved $1^1/_2$-Tiden gik.

Arrestanten søgte derefter at lægge sig til Ro paa Chaiselongen i Systuen, hvor Moderen plejede at ligge, men kunde ikke falde i Søvn, idet han, der hidtil ikke havde haft Tid til at tænke paa sin Gerning, nu begyndte at føle sig lidt uhyggelig tilmode, blev bange ved enhver Lyd og laa og tænkte over Sagen, og hvorledes han skulde forholde sig.

Ved 4-Tiden gik han — efter at have tilegnet sig et Pengebeløb af ca. 14 Kr., som han tilfældigvis fandt i et af Moderens uaflaasede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gemmer — for at adsprede Tankerne ned paa et Par Morgenbeværtninger, hvor han fordrev et Par Timer bl. a. med at spille Billard. Han gjorde paa de tilstedeværende Indtryk af at være i godt Humør, ikke overstadig eller febrilsk.

Han var hjemme, da Moderens Tjenestepige, som ikke boede i Huset, kom om Morgenen, men sendte hende straks — bl. a. for at faa Lejlighed til at vaske Gulvet i sit Værelse bedre — hen til hans her i Byen boende gifte Søster med Ordre til at spørge, om Moderen var der og til at fortælle, at Moderen ikke havde været hjemme om Natten. Han, som gav Pigen og de paa Systuen beskæftigede Syersker under forskellige Paaskud strengt Paalæg om ikke at gaa ind i hans Værelse, blev hjemme største Delen af Dagen, for en Del optagen af Grublerier over, hvorledes han skulde skaffe Liget af Vejen.

Hen paa Aftenen fattede han den Beslutning at køre det ned til Havnen og udførte straks denne Beslutning, idet han benyttede en af de mange i Gaarden staaende Trækkevogne. Ved Christiansgade skubbede han med Foden Liget ud over Bolværket og skyndte sig derefter bort i den Tro, at det hurtigt vilde gaa til Bunds og blive holdt nede af Tæpperne. Af den stærke Strøm blev Liget imidlertid ført henimod et nogle 100 Alen fra Stedet liggende Skib, ved hvis noget under Vandskorpen hængende Anker det næste Dag fandtes fasthaget.

Ogsaa de følgende Dage optraadte Arrestanten, der fortalte, at Moderen Torsdag Aften havde forladt Hjemmet efter at have modtaget et Brev, som syntes at volde hende Sorg, saa roligt overfor alle dem, med hvem han kom i Berøring, at ingen fattede Mistanke til ham, før Liget var bleven fundet og genkendt, og de Tæpper, hvori det var indpakket, vare genkendte som Tæpper, der hørte til i Lejligheden.

Arrestantens Forklaringer gaa ud paa, at han ikke har følt nogen egentlig Anger over sin Daad, og hans Færd før eller efter hans Anholdelse, der fandt Sted den 9 November f. A., tyder heller ikke derpaa.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten, hvis Drab af Moderen efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte betragtes som et med Overlæg udført Drab, være at anse efter Straffelovebs § 190, jfr. § 191, med Livsstraf.

Endvidere vil han i Henhold til Straffelovens § 304 være at dømme til at have sin Arveret efter Moderen forbrudt.

Mandagen den 29 Juni.

Nr. 1. Købmand **Kok Jensen** (Rée)

contra

Fisker **Henrik Rasmussen** (Ingen),

betr. Straf og Erstatning for Indgreb i en Aalefiskerettighed.

Korsør Købstads Politirets Dom af 6 Juni 1898: Indklagede, Fisker Henrik Rasmussen af Eskildstrup, bør til Statskassen bøde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

20 Kr. og i Erstatning til Klageren, Købmand Kok Jensen, Korsør, udrede 9000 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 August 1901: Appellanten, Fisker Henrik Rasmussen af Eskildstrup, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Købmand Kok Jensen af Korsør, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført har den under Sagen omhandlede Aalestaderet ved »Fandens Hus« ligesom de øvrige Aalestader ved Korsør, fra gammel Tid, endog tilbage før Landsloven, bestaaet som særskilt Ejendom og som saadan været Genstand for en Række sammenhængende Ejendomsoverdragelser, indtil den ved Skøde af 24 Maj 1882 overdroges Appellanten, hvorved bemærkes, at Genstanden for Overdragelsen, uanset Skødernes noget forskellige Udtryk, i dem alle maa antages at være den samme. I Appellantens nævnte Skøde, saavel som i alle forudgaaende Skøder nævnes Stadet som beliggende ved »Fandens Hus« (eller Fahnehuset), hvorved maa antages angivet Fangstredskabernes sædvanlige Udsætningssted, og da »Fandens Hus« ligger sydøst for Korsør Skel paa Bonderups Grund, og Indstævntes Formening om, at det i ældre Tid har ligget vest for Skellet i Korsør Skov, savner al Støtte, maa det allerede herefter antages, at Aalestaderetten naar ud over Korsør Skel udfor Bonderups Grund. Dette stemmer ogsaa med Skødernes videre Angivelse om, at den strækker sig længst hen under Skoven ved Bonderup Overdrev, Klarskov kaldet, idet herved ikke kan anses sigtet til det nærmest Korsør Skov liggende Jordareal, der efter Sagens Oplysninger ikke har været Overdrev eller været benævnt Bonderup Overdrev, men derimod til det sydøst for det nuværende Klarskov beliggende Areal, der har været Overdrev under Bonderup.

Og ligesom der allerede under Hensyn til Stadets Alder som selvstændig Ejendomsgenstand ikke i D. L. 5—10—43 findes nogen Hjemmel til at udelukke eller indskrænke det Vandareal, der efter Skødernes fornævnte Indhold maa antages at henhøre til Stadet, og det saa meget mindre som den til Korsør stødende Del af Bonderup, derunder Fredskoven Klarskov, efter Sagens Oplysninger synes i tidligere Tid at have været indbefattet under Købstadens Jorder, saaledes er det heller ikke oplyst, at Bonderupgaards Ejer har øvet en saadan Raadighed over Vandarealet udfor Klarskov og videre til Korsør Skel, at der af den Grnnd kunde blive Spørgsmaal om at ophæve eller indskrænke Appellantens Ret over dette Vandareal.

Som Følge heraf vil Indstævnte for uberettiget at have fisket

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i Appellantens Fiskevand være at anse efter § 59 i Lov af 5te April 1888 om Fiskeriet i Danmark med en Statskassen tilfaldende Bøde, som, idet der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal om at sætte den højere, end ved Politiretsdommen sket, vil være at bestemme til 20 Kr., hvorhos han vil have at betale Appellanten en Erstatning af 1515 Kroner 60 Øre, hvorom Parterne i Tilfælde af Indstævntes Domfældelse have været enige.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves for alle Retter.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Fisker Henrik Rasmussen, bør til Statskassen bøde 20 Kr. og i Erstatning til Appellanten, Købmand Kok Jensen, betale 1515 Kroner 60 Øre. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Korsør Købstads Politiret hertil indankede Sag paastod Appelindstævnte, Købmand Kok Jensen af Korsør, i 1ste Instans Appellanten, Fisker Henrik Rasmussen af Eskildstrup, for i September, Oktober og November Maaneder 1893 i mere end 60 Etmaal at have anbragt flere Aalerusestader, forsynede med mere end 30 Aaleruser, paa et Appelindstævnte formentlig tilhørende Aalestade ved »Fandens Hus«, hvilket Aalestade — o: Fiskevand langs Kysten, hvor Appelindstævnte har Eneret til Fiskeri med Aalestader — efter Appelindstævntes Anbringende i Klagen strakte sig i Stranden fra Ahlhøj paa Korsør Mark sydost efter langs Bonderup Overdrev og Skoven Klarskov, og derved forhindret Appelindstævnte i Udøvelsen af hans Aalefiskeri, anset med Straf efter Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 58 samt tilpligtet efter samme Lovs § 59 at betale ham i Erstatning 5 Kr. pr. Etmaal for hver af de 30 Ruser, der havde været udsatte i 60 Etmaal, i alt altsaa 9000 Kroner, hvorhos han paastod sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten, der bestred, at Appelindstævnte paa det Sted, hvor det paaklagede Fiskeri foregik, nemlig udfor en under Hovedgaarden Bonderup hørende Grund sydost for Skellet mellem Korsør Købstad og Taarnborg Sogn havde Eneret til at fiske med Aalestade, paastod sig principalt frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, medens han subsidiært gjorde Indsigelse mod det opgivne Antal Ruser og Etmaal. Ved Politiretsdommen af 6 Juni 1898 blev Appellanten i Medfør af de anførte Lovbestemmelser anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. samt tilpligtet at betale Appelindstævnte en Erstatning af 9000 Kroner, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Appellanten ved Stævning af 14de samme Maaned indanket her for Retten, hvor han

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

principalt har gentaget sin Paastand om fuldstændig Frifindelse, medens han subsidiært har paastaaet, at Erstatningen i det højeste ansættes til 1515 Kr. 60 Øre, hvorhos han har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter. Appelindstævnte har paastaaet Politirets-dommen stadfæstet, dog saaledes at Erstatningen kun fastsættes til 1515 Kr. 60 Øre, og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Ifølge Sagens Oplysninger er Appelindstævnte ved Skøde af 24de Maj 1882, tinglæst den 5 Juni s. A., bleven Ejer blandt andet af de 4 Hoved-Aalestader, i hvilke Aalestaderetten ud for Korsør er delt, og som efter Appelindstævntes Anbringende i flere Aarhundreder have været skilte fra Ejendomsretten over de tilstødende Grunde og Genstand for særlige Overdragelser, og det er om Udstrækningen af det sydligste af disse 4 Aalestader at Striden drejer sig, idet Appelindstævnte har gjort gældende, at dette, Stadet ved »Fandens Hus« eller »Fanehuset«, strækker sig ud over Korsørs Grund i sydøstlig Retning langs Taarnborg Sogns Grund hen under Skoven Klarskov til denne Skovs sydøstlige Grænse, medens Appellanten gør gældende, at det ikke strækker sig ud over Korsørs Grund. Det er in confesso, at Appellanten i det i Klagen angivne Tidsrum langs Taarnborg Sogns Grund mellem Skellet mod Korsør og nævnte Skovgrændse har haft anbragt Aalestader med Ruser, men han har forment sig berettiget hertil i Henhold til en med Ejerinden af Bonderup og Espe indgaaet Lejekontrakt at 21 Marts 1892, hvorved der overdroges ham i Leje den Ret, som bemeldte Godsejerinde i denne hendes Egenskab har til at udøve Aalefiskeri fra Aalegaarde og Aalerusestader i Store Belt langs Kysten af bemeldte Godsers Grund, hvilken Kyst, som det hedder i Lejekontrakten, strækker sig fra Korsørs Skov til Skelskør Købstads Markjorder, og anført, at Ejeren af Bonderup i Medfør af D. L. 5—10—43 maa have Ret til Aalegaarde for sin Grund uden Hensyn til mulig erhvervede Rettigheder, og at Ejeren af bemeldte Ejendom, ud for hvis Grund det er in confesso, at det formentlig ulovlige Fiskeri er udøvet, i alt Fald i over Hævdstid selv har udøvet en saadan Fiskerettighed, saaledes at den derved maa være erhvervet for ham.

Af en under Sagen fremlagt af Korsør Byting i Aaret 1710 afsagt Dom fremgaar det, at de ovenommeldte 4 Hovedstader den Gang havde bestaaet i ca. 50 Aar og været Genstand for særlige Adkomster, og benævnes i denne Dom det her omhandlede Stade som Stadet ved Fandens Hus, hvilket Hus nu er beliggende paa Taarnborg Sogns Grund, noget østen for Korsør Skov. I et Skøde af 2 August 1754 findes Stadet nærmere beskrevet som »beliggende i Sønden Strand paa hin Side Alhøj ved det Sted Fandens Hus kaldet«, og i et Auktionsskøde af 1 Maj 1772 hedder det, at dette »Aalestade er beliggende og strækker sig ud i Sønden Strand ved det saakaldte Fandens Hus paa hin Side Ahlhøj længst hen under Skoven ved Bonderup Overdrev, Klarskov kaldet.« I et Skøde af 14 Juni 1776 betegnes Stadet paa samme Maade og ligeledes med en uvæsentlig Ændring i et Skøde af 24 Juni 1818. I et Skøde af 18 December 1831 siges det at være beliggende ved det saakaldte Fandens Hus og at strække sig fra sønden Alhøj »langs hen under Skoven til Bonderup Overdrev, Klarskov kaldet,« men i et Skøde af 14 Januar 1841 bruges atter den i Skødet

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af 1 Maj 1772 brugte Stedbetegnelse, dog at det hedder »Klarskoven kaldet.« I et Skøde af 12 April 1862 benyttes samme Betegnelse som i Skødet af 1831, og endelig benævnes det i Appelindstævntes Skøde af 24 Maj 1882 — der blandt andet indeholder Overdragelse til ham af »Aalestaderetten paa Halskov Rev til Korsør søndre Skel«, hvilken Ret angives at omfatte de ovenfor nævnte 4 Hovedstader, af hvilke det under Sagen omhandlede er opført under a) — som et Aalestade »ved Fandens Hus eller Fanehuset strækkende sig fra sønden Ahlhøj hen under Skoven til Bonderup Overdrev, Klarskov kaldet«, hvilken Betegnelse ved en Skødet af Udstederen — en Bestyrelse af et Familielegat — meddelt Paategning af 1 August 1892 er forklaret saaledes, at der dermed er ment det Stade, som i ældre Skøder er betegnet som strækkende sig »længst hen under Skoven ved Bonderup Overdrev, Klarskov kaldet.«

Appelindstævnte har nu gjort gældende, at det ved disse Stedbetegnelser maa anses godtgjort, at Stadet fra Ahlhøj, der er beliggende paa Korsørs Grund, har strakt sig først langs Korsørs sydlige Grund og derefter over Taarnborg Sogns Jorder langs et Stykke Markjord og langs Fredskoven Klarskov, hvis østlige Grænse støder op til et under Bonderup hørende Overdrev, hvorimod Appellanten har gjort gældende, at der ved Skødernes Udtalelse om, at Stadet strækker sig »længst hen under Skoven«, skal være betegnet, at det strækker sig hen under den til Korsør hørende Skov, der grænser op mod Taarnborg Sogns Jorder, idet Terrænet mellem denne Skov og Fredskoven Klarskov bærer Navnet Klarskov og efter Appellantens Mening er det i Skøderne nævnte Bonderup Overdrev. Han har derhos anbragt, at Fandens Hus eller Fanehuset, der nu er beliggende paa denne Kyststrækning, maa antages tidligere at have ligget vestligere paa selve Korsørs Grund, ud over hvilken Stadet herefter ikke skal have strakt sig.

For saa vidt Appellanten har paaberaabt sig Bestemmelsen i D. L. 5—10—43 til Fordel for Ejeren af Bonderup, bemærkes, at denne Lovartikel ikke er til Hinder for, at Aalegaardsrettigheden kan være skilt fra Grunden, og der kan derhos ikke, som af Appellanten gjort gældende, af den Omstændighed, at Aalestaderne ved Korsør i den ovennævnte Dom af 1710 og senere Dokumenter benævnes som Aalestaderne »for Korsør« eller »her for Korsør By«, med Sikkerhed sluttes, at disse ikke skulle have strakt sig udover Byens Grændser, i hvilken Henseende det i øvrigt bemærkes, at Korsør maa antages tidligere at have haft en større Udstrækning mod Syd end nu, idet det ses, at Kong Erik af Pommern ved Gavebrev af 1425, stadfæstet af senere Konger, til Byen har henlagt »det Rum, som hedder Klarschouf«, medens det ikke har kunnet oplyses, naar Klarskov senere er blevet udskilt fra Byen og henlagt under Taarnborg Sogn, hvorunder det nu hører.

Da Appelindstævnte imidlertid efter det under Sagen foreliggende ikke kan anses tilstrækkelig at have godtgjort, at hans her ommeldte Ret til Fiskeri med Aalestader strækker sig udover den nuværende Grænse for Korsør Købstads Jorder, vil Appellanten overensstemmende med hans principale Paastand være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale i nærværende Sag, og Politiretsdommen i Medfør heraf at forandre.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 26. Medlemmerne af Kreditorudvalget i Aktieselskabet **Pentz Møllers** Konkursbo, Sagfører Erik Kjær og Grossererne William Levison og Fritz Herreborg (Shaw)

contra

Skifteforvalteren i Maribo Købstad, Byfoged **F. Rieper** (Jensen efter Ordre),

betr. Appel af en Skifteforvalters Vægring ved at afskedige en Kurator.

Maribo Købstads Skifterets Session af 16 September 1902: Skifteforvalteren fremlagde en i Dag fra Kreditorudvalget i Boet gennem Sagfører Kjær modtagen Skrivelse . . . I Anledning af den fremlagte Skrivelse bemærkede Skifteforvalteren: Naar der i Konkurslovens § 71 er tillagt Kreditorudvalget en Ret til at forlange Kurator afskediget, maa dette naturligvis forstaas som alene sigtende til den af Kreditorerne valgte Kurator, men derimod ikke til den af Skifteretten valgte.

Det vilde nemlig være i absolut Modstrid, om Konkursloven i dens § 66 skulde bemyndige Skifteforvalteren til at nægte sin Godkendelse af den af Flertallet af Fordringshaverne valgte Kurator, og til selv at vælge en Kurator, naar Loven samtidig tillagde det af det samme Flertal valgte Kreditorudvalg Ret til at forlange den af Skifteretten valgte Kurator afskediget selv mod Skifterettens Ønske og end- og forinden han er traadt i Funktion.

Da nu i nærværende Tilfælde Kurator er valgt af Skifteretten, bliver det ene denne, der afgør, hvor vidt der maatte være tilstrækkelig Grund til atter at afskedige ham, og en saadan Grund findes ikke i det i den fremlagte Skrivelse anførte, idet her kun i Almindelighed anføres, at Kreditorudvalget ikke anser det for stemmende med Boets Interesse, at den af Skifteretten indsatte Kurator fungerer som saadan.

Som Følge heraf vil Skifteretten ikke kunne tage den fremsatte Begæring til Følge, hvorom Kreditorudvalget vil blive underrettet.

Højesterets Dom.

Den under nærværende Sag paaankede Beslutning af Skifteretten er under Paaberaabelse af D. L. 1—6—19 indanket lige til Højesteret som en Rettens Fornægtelse.

Da Beslutningen imidlertid foreligger som en i lovlige Former i en Session til Skifteprotokollen afsagt, begrundet Kendelse, kan den nævnte Lovbestemmelse ikke afgive Hjemmel til i Mangel af særlige Omstændigheder, der ikke foreligge, at indanke Kendelsen direkte til Højesteret som en Rettens Fornægtelse, hvorfor Skifteforvalteren kunde anklages.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagen vil derfor være at afvise ex officio fra Højesteret, hvorhos Appellanterne in solidum ville have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salæret til den for Indstævnte beskikkede Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. Appellanterne, Medlemmerne af Kreditorudvalget i Aktieselskabet Pentz Møllers Konkursbo, Sagfører Erik Kjær og Grossererne William Levison og Fr. Herreborg, betale, en for alle og alle for en, til det offentlige det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Byfoged Riepers Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Jensen 100 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Tirsdagen den 30 Juni.

Nr. 178. Advokat Hindenburg

contra

Andreas Carl Christiansen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 177.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 11 April 1903: Arrestanten Andreas Carl Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder Saa betaler han og denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Paludan, betaler Arrestanten Andreas Carl Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tiltalte Andreas Carl Christiansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Andreas Carl Christiansen, som er født den 18 Maj 1865 og ikke er funden tidligere straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 177, og ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 8 Marts dette Aar i en ved Svendborg Havn værende Kreaturstald har plejet legemlig Omgang med en der Steds opstaldet Ko, indtil han mærkede, at han vilde faa Sædafgang, idet han da trak sit Lem ud af Koens Kønsdele, saa at Sæden udtømtes udenfor.

For dette Forhold vil Arrestanten — hvem der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at paa lægge Straf for, at han, efter sin ikke ved andre Oplysninger be styrkede Forklaring, ogsaa i Aarene 1890—93 har haft legemlig Omgang med Køer — være at anse efter Straffelovens § 177 med en Straf, der ved den indankede Dom i Medfør af samme Straffebestem melse findes rettelig fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 181. Advokat Halkier

contra

Carl Andreas Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16de Maj 1903: Arrestanten Carl Andreas Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører M. Carlsen, og Defensor, Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Andreas Petersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Andreas Petersen, der er født den 25 Januar 1848 og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 31 Maj 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 19 Juni 1894 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 18 September 1894 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 230, 1ste Stk., lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 25 November 1899 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 6 Juli 1901 efter Straffelovens § 251, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales for Bedrageri og Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 28 Januar d. A. indfandt han sig hos Urmager Carl Wildschiødtz her i Staden og købte et til 18 Kr. vurderet Ur. Da han skulde til at betale, foregav han at blive overrasket over at opdage, at han ikke havde sin Tegnebog hos sig, sagde, at han var Gaardmand Christen Olesen fra Taarnby, at han endelig maatte have Uret med sig med det samme, da hans Søn skulde have det med i en Plads i Jylland, som han skulde tiltræde den næste Morgen, samt at hans Hustru skulde komme ind og betale det den følgende Fredag. Urmageren vilde imidlertid kun lade ham medtage Uret mod at han underskrev et Bevis for at have modtaget Uret, og da et saadant Bevis var ham forelagt, underskrev han det falskelig med »Chr. Ollesen, Torby, Amager«. Han modtog derefter af Urmageren, der stolede paa Underskriffens Ægthed, Uret, hvilket han ikke havde til Hensigt at betale. Han vil ikke ved Underskriften have sigtet til nogen bestemt Person.

Paa lignende bedragerisk Maade — men uden dog desangaaende at have underskrevet noget Bevis — har Arrestanten samme Dag franarret Frk. Vilhelmine Ludvigsen, Indehaverske af en Guldsmedeforretning her i Staden, en til 5 Kr. vurderet Urkæde af Guldplet, og den 29 Januar d. A. forsøgt at franarre Skomagermester Jens Peter Larsen et til 15 Kr. vurderet Par Støvler. Sidstnævnte, der i Arrestanten genkendte en Person, der tidligere paa lignende Maade havde franarret ham et Par Sko, udleverede imidlertid kun paa Skrømt Støvlerne til Arrestanten, fulgte efter ham, da han gik med disse, og lod ham anholde.

Endvidere har Arrestanten den 28 Januar d. A. uden Betalings-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hensigt paa Kredit ladet sig yde Kost og Logis til et Beløb af 2 Kr i Gæstgivergaarden »Knapstedgaard«.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og Arrestanten har derfor været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Overlægen ved denne har i en til Retten den 20 April d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten er i let Grad aandelig sløvet, samt at han vel maa betegnes som noget abnorm, men at denne Abnormitet ikke gaar saa vidt, at han kan betegnes som sindssyg, og at den paa ingen Maade gør ham ude af Stand til at skelne mellem, hvad der er tilladeligt og hvad ikke. Endelig udtales med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestanten har begaaet de ovennævnte Handlinger under Indflydelse af Beruselse, at hans Forhold ved Udførelsen af Bedragerierne i hvert Fald synes at udelukke, at hans Bevidsthed har været i betydelig Grad uklar og omtaaget. Arrestanten findes herefter at maatte antages for at have været fuldt tilregnelig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, til Dels jfr. § 46, og § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 182. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Valdemar Frederik Jørgensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Røveri og Tyveri.

Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 10de Marts 1903: Arrestanten Valdemar Frederik Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Telegrafist Nielsens Enke 37 Kr. 75 Øre, til Handelsgartner Jacobsen 2 Kr. og til Husmand Anton Johansen 8 Kr. 75 Øre, samt at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Maj 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Overretssagførerne Sally og Edv. Christensen for Overretten betaler Arrestanten Valdemar Frederik Jørgensen 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Frederik Jørgensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Valdemar Frederik Jørgensen tiltalt for Røveri og Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende.

I. Den 20 Maj f. A. om Aftenen indfandt Arrestanten sig paa Telegrafist Nielsens Enke, Mathilde, født Israelsdatters Bopæl i Smedegade i Slagelse, hvor han traf hende staaende i sin Køkkendør i Samtale med en i den anden Del af Huset boende Skomager.

Arrestanten, der den foregaaende Vinter havde logeret hos Enken og derfra mente at vide, at hun var vel udstyret med Penge, tog hende nu om Livet og slæbte hende ind i hendes Køkken, hvis Dør, der ikke udvendig var forsynet med Haandtag, og som, da der heller ingen Nøgle sad i den, ikke kunde aabnes udefra, han smækkede i hvorefter han trak hende ind i hendes Sovekammer. Efter der at have sluppet Enken, bad han hende om at laane ham 1 Krone, idet han dog under Forhørene har erkendt, at det ikke var hans Hensigt nogen Sinde at tilbagebetale hende Beløbet. Enken erklærede imidlertid, at hun ingen Penge havde, men at hun vilde laane 1 Kr. til ham hos Skomageren, og da hun bortfjernede sig for at gøre dette, greb Arrestanten, der var fulgt efter, hende bagfra under Armene og slæbte hende fra Gangen udenfor Køkkenet tilbage til dette, hvis Yderdør han paany slog i. Da Arrestanten var overbevist om, at Enken var i Besiddelse af Penge, skønt hun vedblivende benægtede dette, bestemte han, der oprindelig kun vil have haft til Hensigt at forskaffe sig en Krone hos hende, sig nu til at tilvende sig de Penge, som hun havde, og i den Hensigt at tvinge hende til at opgive ham, hvor hun opbevarede sine Penge, truede han hende først med at slaa hende, efter Enkens, af Arrestanten dog benægtede, Forklaring endog med at slaa hende ihjel, hvis hun ikke sagde ham, hvor Pengene laa, og gik derefter over til med Hænderne at slaa hende og knibe hende i Armene, indtil hun ved et stærkt Slag, som han med Haanden tilføjede hende i Hovedet, styrtede om paa Gulvet og blev liggende — efter hendes Forklaring — bevidstløs. Af Frygt for at blive slaaet fordærvet af Arrestanten, der vedblev at forlange Penge af hende, sagde Enken, efter at være kommen til sig selv igen, nu til Arrestanten, at der laa 7 Kr. i hendes inde i Dagligstuen staaende Piedestal, som han kunde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tage, idet hun samtidig bad ham om saa ikke at slaa hende mere; men medens Arrestanten vedblivende har forklaret, at Enken derefter, da han imidlertid var gaaet ind i Dagligstuen, kom ind til ham og med en medbragt Nøgle selv aabnede Døren til Piedestalen, hvorpaa hun gik sin Vej, har Enken under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør benægtet Rigtigheden heraf og nærmere forklaret, at Piedestalens Dør paa Grund af en Fejl ved Laasen stod uaflaaset og paa Klem, saa at Arrestanten uden videre kunde skaffe sig Adgang til de i denne liggende Penge, og at Nøglen til dens Dør sammen med andre Nøgler paa en Nøglering laa i hendes Seng under Madratsen. Ved Ransagning af Piedestalen fandt Arrestanten paa en Hylde 5 Kr., som han tilegnede sig, hvorpaa han, efter at have dels ituslaaet, dels beskadiget forskellige Genstande i Enkens Lejlighed, forlod denne og begav sig ud i Byen, hvor han i Aftenens Løb forbrugte de tilvendte Penge paa forskellige Værtshuse.

Da han forlod Enkens Bopæl, traf han udenfor samme den ovennævnte Skomager, der stod og raadslog med en anden Mand om, hvad man skulde gøre for at yde Enken Hjælp overfor Arrestanten, og til disse ytrede Arrestanten, at han havde faaet 4 Kr., men at det ikke skulde blive sidste Gang, at han besøgte hende, og at hun ikke en anden Gang skulde slippe for saa godt Køb.

Med Hensyn til den Enken ved nævnte Lejlighed tilføjede Overlast gaar hendes ved de afhørte Vidners Udsagn bekræftede Forklaring ud paa, at det hende af Arrestanten i Hovedet bag det højre Øje tilføjede Slag efterlod en stærk Hævelse, der var øm i en Maanedstid efter, samt at hun, der maatte holde Sengen i 5 Dage efter Overfaldet, i adskillige Dage led af Ømhed i Nakken, Armene og andre Steder paa Legemet. En den 28 Maj f. A. afgiven Lægeattest gaar ud paa, at der ved en samme Dag foretagen Undersøgelse af Enken forefandtes et svullent Parti af en Barnehaands Størrelse bag det højre Øre, og at Huden her var stærkt dekoloreret efter en flere Dage gammel Bloduddrædning, der utvivlsomt skyldtes et Slag, ligesom der ogsaa forefandtes lignende, men mindre Dekolorationer foran højre Øre, over venstre Øje og i større Antal fra en Krones Størrelse til ørestore Pletter paa begge Arme; men det udtaltes i Forbindelse hermed, at Enken næppe vilde faa varig Mén af Overfaldet. Arrestanten har vel i de første Forhør villet gøre gældende, at han ved den nævnte Lejlighed var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde; men senere har han erkendt, at han ikke var mere paavirket af Spiritus, end at han fuldt ud var sig sin Handling bevidst, og dette bekræftes ogsaa ved samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger.

II. Da Arrestanten efter nogen Tids Fraværelse atter i Begyndelsen af December f. A. var vendt tilbage til Slagelse, besluttede han, der fra sin Tjeneste hos Handelsgartner Jacobsen den foregaaende Vinter vidste, at denne havde et Saltkar staaende i sin Kælder, som først blev aflaaset Kl. 6 om Eftermiddagen, og at der paa denne Aarstid altid henlaa Flæsk i Karret, at tilvende sig noget af dette, og han begav sig derfor den 5 December s. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 5 fra sit Logis til Jacobsens Ejendom og gik uden at blive bemærket ned i Kælderen, til hvilken Døren stod aaben, og tog fra det der staaende Saltkar 5 Stykker grønsaltet Flæsk til en Værdi af 7 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

III. Den 8 December f. A. Kl 11 om Aftenen indfandt Arrestanten, der ved en tidligere Lejlighed havde bemærket, at Husmand Anton Johansen paa Slagelse Mark paa sin Ejendom havde et ud mod Vejen liggende Hønsehus, hvis Rude var itu, saaledes at man gennem Aabningen kunde tage de Høns, der sad lige for Ruden, ud, sig ved bemeldte Hønsehus og stak, staaende udenfor samme, sin Arm ind gennem Aabningen i Vinduesruden og tilvendte sig 8 Høns, der sad lige indenfor. De ommeldte Høns ere ansatte til en Værdi af 1 Kr. 25 Øre pr. Stk.

For de af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 24 November 1881, og som tidligere er anset ifølge Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 11 April 1901 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 27 April s. A. blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at anse efter Straffelovens §§ 243 og 230, 1ste Stk., med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da den indankede Dom efter de samme Straffebestemmelser har bestemt Straffen til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil bemeldte Dom være at forandre i Overensstemmelse hermed, hvorimod den i øvrigt med Hensyn til de Arrestanten paalagte Erstatninger af 37 Kr. 75 Øre til Enken Nielsen, af 2 Kr. til Handelsgartner Jacobsen og af 8 Kr. 75 Øre til Husmand Anton Johansen vil være at stadfæste.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandagen den 27 Juli.

Nr. 183. Advokat Halkier

contra

Niels Pedersen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1903: Arrestanten Niels Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Herschend, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Pedersen, der er født i Aaret 1875, og som, foruden at han en Gang er mulkteret for Gadeuorden, tidligere har været straffet ifølge Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstrarets Dom af 29 December 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 13 Maj 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Tyendelovens § 61, henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og en Bøde til Politikassen af 4 Kr., tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

I saa Henseende maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 22 April d. A., da han, der er Barbersvend, og den Gang var uden Plads, om Aftenen ca. Kl. 9 passerede gennem Smedegade i Horsens og her saa en Cykle henstaaende paa Fortovet, straks tilvendte sig denne, som han derefter førte med sig omkring paa flere Beværtninger og paa en enkelt af disse forsøgte at sælge til nogle unge Mennesker; efter Anmeldelse af Cyklens Ejer, Gartner Niels Peter Voldsgaard, der havde hensat den paa Fortovet i ovennævnte Gade udenfor en Butik, hvor han havde været inde, blev Arrestanten derefter anholdt samme Aften. Cyklen er bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 100 Kr. udleveret til bestjaalne, der har frafaldet Erstatningskrav.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han, der ved den nævnte Lejlighed maa antages at have været noget beskænket, men dog fuldt tilregnelig, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil herefter være at stadfæste.

Nr. 194. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Christian Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Maj 1903: Mod Arrestanten Carl Chr. Nielsen bør der af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Medens det efter det foreliggende vel maa antages, at Tiltalte ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, give de afgivne lægekyndige Erklæringer og det i øvrigt oplyste ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at han i Gerningens Øjeblik har manglet al Tilregnelighed.

Han vil derfor for det i den indankede Dom fremstillede Forhold være at anse i Medfør af Straffelovens § 237 efter dens § 232, jfr. § 39, som for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Carl Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juli 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 14.**

Mandagen den 27 Juli.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Nielsen, der tiltales for Ran, er født den 11 Maj 1873 og er, foruden at være straffet 9 Gange forinden sit 18de Aar, deraf de 8 Gange for Tyveri, anset bl. a. ved Holsteinborg Birks Ekstrarets Dom af 1 September 1892 efter Straffelovens § 281, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i $1^1/_2$ Aar, ved Rettens Dom af 23 Maj 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 16 Januar 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1898 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Arts-Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 25 September 1899 efter Straffelovens §§ 232, 2det Stk., 235 og 236, smhldt. i det hele med § 39, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 26 Juli 1901 efter Straffeloeens § 232, 2det Stk., jfr. § 39, for 5te Gang begaaet Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten sigtes for at have den 21 Februar d. A. om Aftenen ved 7-Tiden under et Ophold i Instrumentmager Ferdinand Hemmes Butik, fraranet Thora Berthine Sophie Hansen, Scharfs Hustru, en til 2 Kr. vurderet Haandtaske, indeholdende ca. 40 Kr. i rede Penge, som Scharfs Hustru havde lagt fra sig paa Disken, medens hun købslog om en Violin.

Arrestanten har først benægtet at have den paagældende Aften været i den forannævnte Forretning og at have begaaet den ham paasigtede Forbrydelse. Senere har han, efter at være bleven gjort bekendt med det i Sagen oplyste, erklæret, at han ikke betvivler, at han har sat sig i Besiddelse af Tasken, men paastaaet, at han intet husker herom, endskønt han ikke har kunnet angive nogen Grund til, at han ingen Erindring har herom, og endskønt han overensstemmende med det i øvrigt oplyste har erkendt, at han ikke var fuld den paagældende Aften.

Da imidlertid saavel Elise Caroline Werncke, Instrumentmager Hemmes Hustru, som Scharfs Hustru under Ed have forklaret, at de i Arrestanten med Bestemthed genkende den Person, som de saa snappe Tasken og derefter forlade Butikken med denne, da Instrumentmager Ferdinand Hemme har forklaret, at den Person, han saa snappe

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tasken, ligner Arrestanten saavel i Ansigtet, som i Højde og Drøjde, samt da Scharfs Hustru og Murarbejdsmand Johan August Vilhelm Petersen overensstemmende have forklaret, Scharfs Hustru under Ed, at de saa Arrestanten løbe hen ad Gaden, forfulgt af forskellige, og at han under Løbet kastede en Haandtaske fra sig, findes det at være bevist, at Arrestanten har begaaet det ham paasigtede Ran.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning Arrestanten har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

I den af Overlægen for denne Afdeling afgivne Erklæring udtales det bl. a., at Arrestanten er et fra første Færd af degenereret, noget imbecilt Individ, der fra sin Barndom eller tidlige Ungdom har lidt af Epilepsi og tillige fra Ungdommen har hengivet sig til Udskejelser i Retning af Drik, at han til Stadighed er i betydelig Grad abnorm, underkastet periodiske Stemningssvingninger, yderst irritabel og umedgørlig, vistnok især i de Perioder, hvor Stemningen er trykket, medens han til andre Tider kan være ganske fredelig, samt at det i og for sig er sandsynligt nok, at han ved Alkoholindvirkning forholdsvis let kan komme i en Tilstand, hvori han kun har en meget uklar Opfattelse af Omverdenen og bagefter ikke bevarer nogen Erindring om, hvad der er passeret, men at det efter det i Sagen oplyste ikke er sandsynligt, at dette har været Tilfældet ved denne Lejlighed.

Overlægen har endvidere med Hensyn til Arrestantens habituelle Tilstand udtalt, at Arrestanten er bleven Vaneforbryder paa Grund af sin medfødte eller i den tidligste Barndom erhvervede mangelfulde Organisation i Forbindelse med den Hjernelidelse, der maa antages at ligge til Grund for hans Epilepsi, at han maa betragtes som ganske upaavirkelig af Straf, og at han, naar han er paa fri Fod, »er en stadig Fare for Samfundet«, samt at hans aandelige Abnormitet er saa fremtrædende, at han formentlig snarere hører hjemme paa en Anstalt, der er beregnet paa abnorme Individer, end paa en Straffeanstalt.

Herefter skønnes det betænkeligt at anse Arrestanten for tilregnelig med Hensyn til det ovennævnte, af ham begaaede Forhold, og der vil derfor ikke kunne paalægges ham Strafansvar i Anledning af samme, hvorimod der mod ham, som farlig for den offentlige Sikkerhed, findes i Medfør af Straffelovens § 38 at burde af Øvrigheden træffes Sikkerhedsforanstaltning.

Hermed endte første Ekstrasession.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Anden Ekstrasession.

Mandagen den 31 August.

Nr. 198. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Andreas Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1903: Arrestanten Niels Andreas Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 90 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andreas Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Niels Andreas Nielsen, der er født den 8 April 1858, og som mange Gange tidligere er straffet, blandt andet ofte for Betleri og senest anset ved nærværende Rets Dom af 11 Oktober 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage, ved de af Politibetjentene Nr. 472 Hjarup og Nr. 509 Petersen, Frøken Serine Lund og Urtekræmmer Hans Johan Jørgensen afgivne beedigede Vidneforklaringer mod sin Benægtelse er overbevist om at have den 26de f. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Nr. 213. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Anton Emanuel Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Kriminal- og Politirettens Dom af 7de Juli 1903: Arrestanterne Vilhelm Christian Gerner Vilhelmsen, Louis Anton Nielsen, kaldet Sommer, Anton Emanuel Nielsen og Valdemar Edvard August Jensen, samt de Tiltalte Hans Vilhelm Marius Adolph Pheiffer, Jens Lauritz Andreas Christensen, Niels Christensen og Olivia Elisabeth Johanne Sørensen bør straffes, Arrestanterne Louis Nielsen, kaldet Sommer, Anton Nielsen og Valdemar Jensen med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og Arrestanten Vilhelmsen og de Tiltalte Pheiffer, Jens Christensen, Niels Christensen og Olivia Sørensen med Fængsel paa Vand og Brød, Vilhelmsen i 6 Gange 5 Dage, Pheiffer i 3 Gange 5 Dage, Niels Christensen i 3 Gange 5 Dage og Jens Christensen og Olivia Sørensen hver især i 8 Dage. Saa bør og Arrestanterne og de Tiltalte, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører V. S. Salomonsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anton Emanuel Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Christian Vilhelmsen, Louis Anton Nielsen, kaldet Sommer, Anton Emanuel Nielsen og Valdemar Edvard August Jensen samt de Tiltalte Hans Vilhelm Marius Adolph Pheiffer, Jens Lauritz Andreas Christensen, Niels Christensen og Olivia Elisabeth Johanne Sørensen tiltales, Vilhelmsen, Louis Nielsen, kaldet Sommer, og Anton Nielsen for Tyveri, Valdemar Jensen og Pheiffer for Tyveri eller Hæleri og Jens Christensen, Niels Christensen og Sørensen for Hæleri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Anton Nielsen er født den 6 April 1876 og senest anset: ved nærværende Rets Dom af 8 November 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes og de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Medens Arrestanterne Vilhelmsen, Louis Nielsen, kaldet Sommer, og Anton Nielsen den 5 Maj d. A. opholdt sig i Beværtningen »Guldgruben«, blev de enige om at bestjæle Vognmand Jens Peter Frederiksen, der sad og sov i et af Beværtningens Værelser. I Henhold til denne Aftale stjal Vilhelmsen ca. 1650 Kr. ud af Frederiksens Tegne-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bog, der laa i hans Frakkelomme, medens Louis Nielsen, kaldet Sommer, og Anton Nielsen stod i Døren ind til det næste Værelse og passede paa, at ingen saa, hvad Vilhelmsen foretog sig. Udbyttet af Tyveriet delte de 3 Arrestanter ligelig mellem sig. — — — —

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne og de Tiltalte være at anse . . . Arrestanten Anton Nielsen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. . . . med Forbedringshusarbejde . . . i 1 Aar . . .

Nr. 226. Højesteretssagfører Jensen

contra

Johann Ludwig Theodor Conrad (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Arts og Skippinge Herreders Politirets Dom af 27 Maj 1903: Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 72 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kalko og Overretssagfører Nyholm, betaler Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johann Ludwig Theodor Conrad til Højesteretssagførerne Jensen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Johann Ludwig Theodor Conrad, der er født den 29 Marts 1831 og tidligere mange Gange straffet, deriblandt 8 Gange for Betleri, senest ved bemeldte Herreders Politirets Dom af 8 September f. A.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, paa ny tiltalt for Betleri.

Ifølge Arrestantens Forklaring og det i øvrigt oplyste udeblev han efter erholdt Udgangstilladelse den 17 Maj d. A. fra Holbæk Fattiggaard, hvor han efter Udstaaelsen af den forannævnte ham idømte Straf var bleven indlagt, og begav sig gennem Holbæk ud paa Landet, hvor han vandrede om, indtil han den 19de s. M. anholdtes af Sognefogden i Bregninge, i hvis Gaard i Hagendrup Arrestanten var gaaet ind og bad om Hjælp til Rejsen.

Arrestanten vil paa sin nævnte Omvandren forgæves have henvendt sig til Murere og Tømrere om Arbejde og ved disse Lejligheder taget imod, hvad de paagældende af egen Drift gav ham.

Medens Arrestantens Forhold i sidst nævnte Henseende efter det foreliggende ikke findes at kunne anses for Betleri, maa hans foranførte Henvendelse i Sognefogdens Gaard derimod betragtes som Betleri, og han vil derfor være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med en Straf af Tvangsarbejde i 72 Dage.

Politiretsdommen, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovbestemmelse er anset med Tvangsarbejde i 90 Dage, . . . vil saaledes være at stadfæste med den anførte Forandring i Straffetiden.

Nr. 208. Højesteretssagfører Salomon

contra

Hans Kristian Johansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7de Juli 1903: Arrestanten Hans Kristian Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører C. A. Olsen og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Johansen til Højesteretssagførerne Salomon og Høgsbro 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Kristian Johansen, der tiltales for Tyveri, er født den 18 Juli 1881 og er — foruden at være straffet 6 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri, deraf de 2 Gange med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — anset: ved nærværende Rets Dom af 24 November 1900 efter Straffelovens § 228, til Dels kfr. § 54 og § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i $2^1/_2$ Aar.

Arrestanten sigtes for at have Natten mellem den 12te og 13de April d. A. i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue skaffet sig Adgang til Detailhandler Hans Larsens Forretningslokaler i Ejendommen Klerkegade Nr. 5 og der stjaalet en Ring og en Lommekniv samt nogle kontante Penge, der laa i en Trækasse paa et Bord. Desangaaende er følgende oplyst:

Tjenestekarl Niels Jensen og Marie Larsen have edelig forklaret, at da de den paagældende Nat ved Midnatstid kom gaaende sammen i Klerkegade, saa de, at der var Lys i bestjaalnes Butik, og da de paa Grund heraf troede, at bestjaalne, der er Marie Larsens Fader, endnu opholdt sig i Butiken, bankede de paa en af Butikens Vinduesruder. Saa snart de havde banket paa Ruden, blev Lyset imidlertid slukket, hvilket vakte deres Mistanke, og Jensen gik som Følge heraf ind i en Gang, der fører ind til Ejendommens Gaard, medens Marie Larsen blev staaende paa Gaden udenfor Ejendommen og kaldte paa sin Fader.

Marie Larsen har endvidere edelig forklaret, at Arbejdsmand Christian Randrup nu kom til Stede, og da hun fortalte ham, at der rimeligvis var Tyve i hendes Faders Butik, gik Randrup ogsaa ind i den fornævnte Gennemgang.

Randrup og Jensen have angaaende det videre passerede overensstemmende forklaret — Jensen under Ed — at de saa, at en Dør, der førte fra bestjaalnes Lokaler ud til Gangen, blev aabnet, at Arrestanten stod i Døraabningen, og at Jensen greb fat i ham, men at han fik revet sig løs og løb sin Vej.

Arrestanten, der straks blev forfulgt og kort efter blev anholdt, har erkendt, at han havde været inde i Gangen i den fornævnte Ejendom, hvor han var gaaet ind for at lade sit Vand, samt at han ved sin Anholdelse var i Besiddelse af den fornævnte Ring og Kniv, men han har benægtet at have været inde i bestjaalnes Forretningslokaler og begaaet Tyveri, idet han har forklaret, at han et Kvarterstid, forinden han blev anholdt, havde fundet Ringen og Kniven paa Gaden.

Da imidlertid bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de fornævnte Genstande, der tilsammen ere vurderede til 1 Kr., og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til disse, og da Arbejdsmand Randrup og Tjenestekarl Jensen i Arrestanten har genkendt den Person, som de saa staa i Døraabningen i bestjaalnes Lokaler, findes der at være ført Bevis for, at Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, er Gerningsmanden — enten alene eller i Forbindelse med en anden ikke under Sagen tilstedekommen Person — til det fornævnte Tyveri, og da bestjaalne edelig har forklaret, at alle Dørene til hans Forretning vare aflaasede den Gang han den forudgaaende Aften forlod Forretningen, vil der ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Lokalerne

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved Indstigning gennem et Vindue, som fandtes aabent umiddelbart efter at Arrestanten var bleven paagreben.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 212. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Hans Jørgen Frants Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri

Voer og Nim Herreders samt Stensballegaards Birks Ekstrarets Dom af 6 Juni 1903: Arrestanten Hans Jørgen Frants Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Herskind, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jørgen Frants Hansen til Højesteretssagførerne Høgsbro og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Jørgen Frants Hansen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Om Eftermiddagen den 15 April d. A. gik Arrestanten fra Raadved Kær, hvor han havde Ophold hos sin Fader, til Gaarden »Lillerup«, paa hvilken han tidligere havde tjent, i den Hensigt at stjæle fra Karlekamrene paa Gaarden, for derved, som han har forklaret, at skaffe sig Midler til at udvandre til Amerika, og efter at være ankommen til Gaarden begav han sig først ind i et uaflaaset Karlekammer i Stueetagen i et Udhus, hvor han fra et Tjenestekarl Christian Richter Christensen tilhørende Klædeskab, som han aabnede ved Hjælp af den dertil hørende Nøgle, der enten sad i Skabet eller henlaa ovenpaa dette, tilegnede sig en Sølv-Urkæde med Guldskyder samt vedhængende Guldmedaillon og en Portemonnæ, der indeholdt ca. 1½ Kr. samt en Skatteseddel og en Ottendedels Lodseddel i Klasselotteriet.

Efter derpaa at have aflaaset Skabet og taget Nøglen til sig, begav Arrestanten sig op i et ligeledes uaflaaset Karlekammer paa Loftet i den samme Bygning, hvor han dels fra et der henstaaende Skab, hvortil Nøglen var henlagt ovenpaa dette, og som tilhørte Tjenestekarl Jens Simon Nielsen, stjal en Overfrakke, et Sæt blaat Tøj, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder, og en Vadsæk, dels tilegnede sig et den samme Karl tilhørende Par Gymnastiksko, der henstod paa Gulvet i Kammeret, hvorhos han endelig fra et andet i dette henstaaende, Tjenestekarl Søren Sørensen tilhørende Skab, i hvilket der sad Nøgle, stjal et Humbug.

Efter at han havde taget Overfrakken paa og lagt de andre stjaalne Koster i Vadsækken — medens Arrestanten vil have efterladt den af ham medtagne Skabsnøgle i Loftskammeret uden der at gøre nogen Brug af den — gik han atter ned i Kammeret i Stueetagen; men da han nu blev opmærksom paa, at der kom Folk i Gaarden, steg han gennem et aabentstaaende Vindue ud i Haven og forlod Gaarden.

Den stjaalne Overfrakke pantsatte Arrestanten samme Dags Aften i Horsens for 5 Kr., hvilket Beløb han derefter betalte til en Mand, hvem han skyldte Penge, hvorimod han skjulte de andre Genstande paa forskellige Steder i sit Hjem efter dog først at have benyttet det stjaalne Sæt Tøj ved et gentaget Besøg i Horsens.

Samtlige stjaalne Koster, med Undtagelse af Portemonnæen med Indhold, ere bragte til Stede under Sagen og udleverede til de bestjaalne, der alle have frafaldet Krav paa Erstatning. Medens Portemonnæen er ansat til en Værdi af 50 Øre, er Urkæden med Tilbehør vurderet til 6 Kr., Overfrakken til 10 Kr., Jakken med Vest og Benklæder til 13 Kr., Gymnastikskoene til 1 Kr., Vadsækken til 1 Kr. og Humbuget til 10 Øre. Lotterisedlen maa antages at have været uden Værdi.

Arrestanten, der er født i Aaret 1881, har tidligere været straffet ifølge Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 31 Maj 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Voer og Nim Herreders samt Stensballegaard Birks Ekstrarets Dom af 7 November 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han ved samme Rets Dom af 30 Januar 1903 har været anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Straf imidlertid ved allerhøjeste Reskript af 12 Februar s. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

For det ommeldte af Arrestanten nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom . . . . vil saaledes kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 1 September.

Nr. 223. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 August 1903: Arrestanten Søren Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Jensen til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Søren Jensen, der er født den 6 Marts 1866 og bl. a. ofte straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 2 Maj d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved de af Detailhandler Peter Frederik Adolph Thornam og Politibetjentene Nr. 510, Thoreby og 580, Christensen, afgivne beedigede Forklaringer mod sin Benægtelse er overbevist om at have den 23de f. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 43. Examinatus juris **Nicolai Ravn** som Mandatarius for Ølhandler Morten Nielsen (Selv)

contra

Fru **Christiane Vilhelmine Nissen,** født Marcussen, Enke efter Etatsraad, Grosserer Hans Nissen, Firma Bucka & Nissen, og executores testamenti i Boet efter fornævnte Etatsraad, Grosserer Hans Nissen og hans ovennævnte efterlevende Enke, Grosserer **Ludvig Nissen** og Grosserer **Edvard Nissen** (Ingen).

betr. en Erstatningsfordring.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 5 Juli 1901: Denne Sag afvises. Til Indstævnte, Etatsraad, Grosserer Hans Nissen, Firma Bucka & Nissen, betaler Citanten, exam. juris Nicolai Ravn som Mandatarius for Ølhandler Morten Nielsen, i Kost og Tæring 15 Kroner, der betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Februar 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, exam. jur. Nicolai Ravn som Mandatarius for Ølhandler Morten Nielsen, til Appelindstævnte, Etatsraad, Grosserer Hans Nissen af Frederiksberg, med 60 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Højesteretsstævningen i denne af Appellanten mod Etatsraad, Grosserer Hans Nissen anlagte Sag er det opgivet, at sidstnævnte efter den indankede Doms Afsigelse er afgaaet ved Døden, og Stævningen er udtagen mod og forkyndt for hans Enke og to Mænd, som i Stævningen angives at være executores testamenti i Boet efter ham og hans efterlevende Enke. Der foreligger imidlertid ikke nogen Legitimation for, at disse Mænd ere executores testamenti i det nævnte Bo, og da det saaledes er uvist, om rette Paagældende er stævnet, vil Stævningen, idet ingen af de Indstævnte er mødt eller har ladet møde, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 221. Advokat Halkier

contra

Edvard Christian Marinus Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Juli 1903: Arrestanten Edvard Christian Marinus Christensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Edvard Christian Marinus Christensen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Edvard Christian Marinus Christensen, der er født den 30 Maj 1850 og mange Gange tidligere straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 15 November 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 9de d. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 80. Grosserer **A. Christensen** af Christiania (Lunn)

contra

Enkefru **Schacke** som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Grosserer H. F. C. Schacke (Ingen),

betr. et Præklusionsspørgsmaal m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1902: Indstævnte, Enkefru Schacke, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer A. Christensen af Christiania, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling føjes, at Indstævntes Mand under Retssagen i Christiania lod møde ved Sagfører, at Indstævnte efter Mandens Død i nogen Tid har fortsat hans Forretning, og at der maa antages i Marts Maaned 1901 at være tilflydt Forretningen Meddelelse fra nævnte Sagfører om Udfaldet af Byrettens Dom.

Da det i Sagen omhandlede Proklama er udstedt paa et Tidspunkt, hvor bemeldte Retssag, om end optagen til Dom, dog endnu var svævende, og Indstævnte ifølge gældende Ret — jfr. navnlig D. L. 1—24—37 — ved Mandens Død var indtraadt som Part i denne Retssag, kan Appellantens Fordring ikke anses berørt af det udstedte Proklama. Da nu fremdeles Indstævnte ikke i Realiteten har fremsat Indsigelser mod Byrettens Dom, og det maa anses at følge af denne — hvad ogsaa efter det foreliggende er stemmende med Forholdets Natur — at Skønsforretningen bliver at optage i Christiania og ikke, som af Indstævnte forment, ved hendes Værneting her i Staden, vil Appellantens for Højesteret nedlagte Paastand, der stemmer med hans Paastand i foregaaende Instans, være at tage til Følge, dog at der ikke vil kunne tilkendes ham højere Rente af det ved Skønnet fastsatte Erstatningsbeløb end 5 pCt. aarlig, og at Processens Omkostninger for begge Instanser bestemmes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte Enkefru Schacke bør til Appellanten Grosserer A. Christensen betale det Beløb, hvortil den ham ved Christiania Byrets Dom af 23 Februar 1901 tillagte Erstatning ansættes ved et i Christiania af uvillige Mænd foretaget Skøn med Tillæg af de med Skønsforretningens Optagelse forbundne Omkostninger og af de ham ved Byrettens Dom tillagte 150 Kroner med Renter af det ved Skønnet fastsatte Erstatningsbeløb samt af de 150 Kroner 5 pCt. aarlig fra den 22 November 1901 til Betaling sker. Saa betaler Indstævnte og til Appellanten Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret med 300 Kroner samt til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Christiania Byrets Dom af 23 Februar 1901 tilpligtedes Indstævnte, Enkefru Schackes afdøde Mand, Grosserer H F. C. Schacke under en af ham mod Firmaet A. Christensen af Christiania anlagt Sag, under hvilken dette havde kontrasagsøgt ham, til at betale Firmaet en saadan Erstatning som uvillige paa Schackes Bekostning udnævnte Mænd maatte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bestemme, for det Tab, som Firmaet maatte have lidt derved, at 600 af 900 Sække »Pillsbury Best«, som Schacke ifølge Slutseddel af 14 Oktober 1898 havde solgt bemeldte Firma, ikke vare leverede til omkontraheret Tid, samt Sagens Omkostninger med 150 Kr. Grosserer Schacke var imidlertid, efter hvad Indstævnte har opgivet i December Maaned 1899*) afgaaet ved Døden, og Indstævnte, der hensad i uskiftet Bo efter ham, havde ved et i Berlingske Tidende under 8de, 9de og 10de Januar 1901 indrykket Proklama indkaldt enhver, der maatte have noget at fordre hos hendes nævnte Mand, til med 3 Maaneders Varsel at anmelde og bevisliggøre deres Krav for Citantindens**) nærmere angivne Befuldmægtigede her i Staden.

Under en her ved Retten som vedtaget Værneting anlagt Sag paastaar Citanten, Grosserer A. Christensen af Christiania, der uimodsagt af Indstævnte har angivet at være paataleberettiget for Firmaet A. Christensen af Christiania, Indstævnte, Enkefru Schacke, tilpligtet at betale Citanten det Beløb, hvortil oven omtalte Erstatning maatte blive ansat ved et i Christiania af uvillige Mænd foretaget Skøn, med Tillæg af de med Skønsforretningens Optagelse forbundne Omkostninger og de ovenfor anførte Sagsomkostninger, 150 Kr., med Renter af Erstatningsbeløbet, 7 pCt. p. a. og af Omkostningsbeløbet, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 22 November 1901, til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hun til Støtte herfor gør gældende, at den indtalte Fordring er prækluderet, da Citanten, efter hvad der er uomtvistet, ikke har gjort Anmeldelse om samme inden Proklamafristens Udløb, og da der maa gives hende Medhold heri, vil hendes Paastand være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Betydningen af, hvad hun i øvrigt har anført til Støtte for sin Paastand.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 2 September.

Nr. 197. Advokat Hindenburg

contra

Frederik Johan Henrik Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 19 Marts 1903: Arrestanten Frederik Johan Henrik Jensen bør hensættes til

*) Skal være 1900.
**) Skal være Indstævntes.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1903: Arrestanten Frederik Johan Henrik Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Tegner, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46. Straffen findes, som i Underretsdommen fastsat, at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Frederik Johan Henrik Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i tre Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Frederik Johan Henrik Jensen aktioneret for Forsøg paa Voldtægt.

Sagens Omstændigheder — saaledes som de foreligge oplyste til Dels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — ere følgende:

Marie Caroline Larsen, der er født den 5 Februar 1887, har under de i Sagen optagne Forhør forklaret, at hun den 3 September f. A. paa hvilken Tid hun tjente som Barnepige hos Lærer Emborg i Vordingborg, efter Kl. ca. 3¾ om Eftermiddagen at være gaaet hjemme fra kørende en Barnevogn med et lille Barn og være kommen et godt Stykke ud ad Vejen til den saakaldte Kuskeskov ved Herregaarden »Rosenfeldt«, blev overfalden af en hende da ubekendt Mandsperson, som kom gaaende i modsat Retning. Personen, der paa Armen bar en mørkeblaa gammel Frakke eller Jakke, gik først forbi hende, men da hun straks efter var vendt om og paa ny havde passeret ham, kom han, der da havde lagt Frakken fra sig, hen til hende, tiltalte hende og spurgte, om de skulde gaa ind bag »Volden«. Uden at svare herpaa løb hun, der anede at han havde ondt i Sinde, ad Vordingborg

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til, ladende Barnevognen i Stikken. Da hun efter at have løbet 20—30 Alen tabte sin Hat, indhentede Personen hende, tog Hatten op og spurgte, idet han greb hende i venstre Arm, om hun vilde gaa hen til Barnevognen, hvad hun derpaa erklærede at ville gøre, hvis han vilde lade hende gaa i Fred. Han vedblev imidlertid at holde hende, der straks da han løb efter hende var begyndt at skrige og vedblev hermed samt bad for sig, i Armen og trak hende paa denne Maade hen i Nærheden af Barnevognen, hvor han slæbte hende gennem et Hul i Hegnet ind paa Marken.

Her rev han hende, der strittede imod, og hvem han stadig holdt i venstre Arm, ved et Ryk overende, saa at hun kom til at ligge paa Ryggen, og lagde sig ovenpaa hende, idet han holdt sin Haand for hendes Mund for at hindre hende i at skrige, ligesom han tildels fik sine Fingre ind i hendes Mund, hvorhos han samtidig sagde, at hun skulde ikke slippe. Han blev liggende ovenpaa hende i vel 2—3 Minutter og laa saa tungt, at hun ikke kunde røre sig, hun formaaede kun at dreje sig lidt og at sparke med Benene og kunde ikke komme til at bruge sine Arme; hun saa ikke, om han havde sine Benklæder opknappede eller sit mandlige Lem fremme, han befølte hende intet Steds, men hun syntes, at han — som hun har udtrykt sig — »havde saa travlt med sig selv«, uden at hun dog nærmere har kunnet forklare paa hvilken Maade.

Efter Forløbet af den anførte Tid stak han sin højre Haand op under hendes Skørter og forsøgte ved at rive i hendes Benklæder paa den ene Side at faa disse, der vare lukkede, trukne ned, men i det samme blev der ude paa Vejen ringet med en Cykleklokke, og han rejste sig da straks op uden at sige noget, hvorpaa hun skrigende løb ud paa Vejen, hvor hun traf en cyklende Dame, Frk. Elna Hougaard. Efter at hun havde fortalt denne, at der havde været en Mandsperson efter hende, gik de sammen hen og hentede Barnevognen uden da at se noget til Mandspersonen. Efter at have kørt med Barnevognen et Stykke hen ad Vejen ad Vordingborg til, vendte de sig om, og de saa nu Personen gaa paa en Markvej, der førte i sydlig Retning fra Overfaldsstedet. Personen var efter Marie Larsens Forklaring vel noget beskænket, men dog ikke mere, end at han kunde løbe rigtig godt efter hende.

Den ovennævnte Frk. Elna Hougaard har overensstemmende hermed forklaret, at hun den ommeldte Dag Kl. ca. $4^1/_4$ kom cyklende paa Vejen fra Kuskeskoven til Vordingborg, da hun ved Vejens sydlige Side omtrent ved Indgangen til en Markvej saa ligge en gammel, snavset, mørkeblaa Jakke eller Frakke og lidt derfra en Barnevogn med et Barn uden Tilsyn, at hun efter derpaa at have ringet stærkt med sin Cykleklokke hørte et Skrig og saa en ung Pige af et forpjusket og forskrækket Udseende, hvem hun under Forhørene har genkendt som Marie Larsen, komme løbende gennem Hegnet paa den

Færdig fra Trykkeriet den 10 September 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 15.**

Onsdagen den 2 September.

nordlige Side af Vejen, at Pigen derpaa fortalte hende, at en Mandsperson havde været efter hende og tumlet med hende samt holdt hende for Munden for at hindre hende i at skrige, og at Pigen, efter at de havde givet sig paa Vej hjemad med Barnevognen og vare komne ca. 50 Alen frem, ved at vende sig om fik Øje paa og gjorde Frk. Hougaard opmærksom paa Personen, der gik paa den ommeldte Markvej og først vendte Ryggen til dem, men senere stod stille og saa efter dem. Hun kunde efter sin Forklaring se, at han var en høj, sortsmudset Person, der var ca. 40 Aar gammel og lignede en Arbejdsmand, duknakket med en flad Kasket og iført mørkt Tøj, særlig ogsaa en Jakke af mørkagtigt Udseende, efter hans Gang at dømme var han noget beskænket og bar noget paa den ene Arm, efter hendes Antagelse den Jakke, hun havde set ligge paa Vejen. Marie Larsen var meget medtaget af Angst over det passerede og klagede over at have ondt i Ryggen, og Frk. Hougaard kunde efter sin Forklaring straks se, at hun havde været Genstand for Overfald, idet hendes Tøj, navnlig Trøjen, paa Ryggen var tilsølet med Jord og hendes ene Haarfletning var reven løs. Efter Frk. Hougaards Forklaring var Marie Larsen fuldstændig klar over, at hun havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, idet hun paa Frk. Hougaards Spørgsmaal i denne Retning svarede bekræftende. Derimod fortalte hun efter samme Forklaring ikke ved den Lejlighed noget om, at Personen havde stukket Haanden op under hendes Skørter og forsøgt at trække hendes Benklæder ned.

Derimod fortalte Marie Larsen, efter hvad hun har forklaret og hendes ældre Søster Laura Hansine Petrine Larsen har bekræftet, samme Aften til denne udførligt alt, hvad der i den paagældende Henseende var foregaaet, derunder om Forsøget med at løsne Benklæderne, og Laura Larsen, der har bekræftet sin Forklaring med Ed, har i Enkelthederne givet en Fremstilling af, hvad Marie da fortalte hende, der ganske stemmer med, hvad Marie som ovenfor anført under Sagen har forklaret, idet Laura Larsen dog ikke har kunnet erindre, at Marie har fortalt hende, at Personen havde sagt, at hun ikke skulde slippe.

Lærer Emborgs Hustru, Thora Skjelding, har ligeledes givet en edelig Forklaring om, hvad Marie ved sin Hjemkomst den paagældende Dag, navnlig under en fortrolig Samtale med hende, fortalte hende, hvilken Forklaring i alt væsentlig stemmer overens med Maries For-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

klaring under Sagen. Emborgs Hustru har bl. a. forklaret, at hun havde et bestemt Indtryk af, at Marie havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, at Marie paa hendes Spørgsmaal, om Personen havde gjort noget »slemt«, svarede, at han prøvede paa det, men at hun værgede sig ved at skrige og sparke, at Marie fortalte, at Personen havde sagt til hende: »Du skal ikke slippe«, at Marie forklarede, at det gjorde saa forfærdelig ondt i hendes Ryg, »for han var saa tung«, og at hun saa en Rift i Maries Kjoles Nederdel, som efter Maries Angivende var en Følge af Overfaldet. Efter Emborgs Hustrus Forklaring fortalte Marie hende ikke heller under den fortrolige Samtale, at Personen havde haft sin Haand op under hendes Skørter og forsøgt at rive hendes Benklæder itu.

Efter Lærer Emborgs Forklaring var Marie Larsen meget medtaget i lang Tid, og det fremgaar saavel af hendes egen som af Søsterens Forklaring, at hun i de første Nætter efter Overfaldet ikke sov meget og i det hele efter den Tid blev temmelig forskrækmt. I øvrigt kan hun, efter hvad der fremgaar af en Lægeattest, ikke antages at have lidt legemlig Skade ved det passerede.

Politiet, til hvilket der den 3 Septbr. f. A. af Lærer Emborg var gjort Anmeldelse om det lige overfor Marie Larsen samme Dag passerede, fattede straks Mistanke til Arrestanten, som bemeldte Dag Kl. 12—1 sammen med 2 andre Mandspersoner var af en Politibetjent som mistænkt for Betleri bleven forsøgt anholdt paa den ikke langt fra Kuskeskovvejen og i sydlig Retning for denne løbende Orevej, men ved denne Lejlighed var undløben i nordlig Retning ind over Herregaarden »Rosenfeldt«s Marker. Det i denne Anledning udfærdigede Eftersøgnings-Signalement paa Arrestanten, hvis Klædning deri betegnes som graalig, blev af Marie Larsen, der blev gjort bekendt dermed, erklæret at passe paa den Person, der foretog Overfaldet paa hende, ligesom Frk. Hougaard i Anledning af samme erklærede, at det, saa vidt hun kunde se, passede paa den hende ved den paagældende Lejlighed foreviste Person.

Efter at Arrestanten omtrent midt i December Maaned f. A. var bleven anholdt, forklarede Marie Larsen under Forhørene gentagne Gange, efter at have haft Lejlighed til at tage ham i Øjesyn, bestemt at kunne genkende ham som den paagældende Voldsmand. Under den den 14 Februar d. A. over hende foregaaede Afhøring, umiddelbart inden hendes Edsfæstelse, forklarede hun nærmere, at hun, uagtet Arrestantens nuværende Skægvækst ikke syntes at være fuldt den samme som den 3 September f. A. — hvorved bemærkes, at ogsaa efter Arrestantens egen Forklaring havde han i Mellemtiden forandret sit Skægs Form noget — dog var sikker paa, at han var den Person, som overfaldt hende, idet det syntes hende umuligt, at hun kunde forveksle Arrestanten med nogen anden Person, medens hun dog paa den anden Side vilde bemærke, at hun, da hun kun havde set ham de faa Minuter den 3 September, jo kunde tage Fejl med Hensyn til Identiteten, »efter som ethvert Menneske jo kan fejle«. I Forbindelse hermed har hun dog erklæret ikke at have omtalt Muligheden af at kunne fejle, fordi hun i Virkeligheden var i Tvivl, men fordi hun ikke vilde aflægge Ed paa andet, end hvad hun i fuldeste Maal kunde vedstaa, hvorved hun endelig yderligere har bemærket, at Arrestantens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bestemte Benægtelse af at være Gerningsmanden ikke kunde andet end gøre noget Indtryk paa hende.

Under Reassumtionsforhøret har hun derhos forklaret, at Personen havde en noget hæs Stemme, der forekommer hende at ligne Arrestantens, hvis Stemme efter Underretsdommerens Iagttagelse er noget hæs. Frk. Hougaard, der ligeledes har bekræftet sin Forklaring med Ed, har udtalt som sin Formening, at Arrestanten ganske ligner den Person, der som ommeldt blev set af hende paa nogen Frastand ved den ommeldte Lejlighed.

Arrestanten har imidlertid, som antydet, bestemt nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, i hvilken Henseende han bl. a. har forklaret, at den Jakke, han den paagældende Dag var iført, ikke var mørk, men lysegraa, hvilket dog ikke er bekræftet. Han har om sin Færd den paagældende Dag efter at han var undløben fra Politibetjenten forklaret i de første Forhør, at han løb op i en Skov ved »Rosenfeldt« (Kuskeskoven), hvor han, der under hele sin Vandring havde en Pakke, bestaaende af en Jakke og andet Tøj, under Armen, lagde sig lige ved Skoven i en Bygmark og tilbragte Natten her, hvorefter han næste Morgen var inde i et Hus for at faa noget at drikke og derpaa gik til Næstved, og i et senere Forhør, at han kun opholdt sig paa det første Sted, han kom til — 2—300 Alen fra Kuskeskovvejen — ca. $1^1/_2$ Time og derpaa, efter at have hørt en Klokke ringe fra »Rosenfeldt«, maaske til Arbejde, gik et godt Stykke Syd paa, hvor han i en anden Udkant af Skoven forblev til næste Dags Morgen og altsaa, efter sin Forklaring, ogsaa var den 3 September Kl. 4—$4^1/_2$ om Eftermiddagen.

Han forklarede derhos i hele denne Dag efter at være undløben fra Politibetjenten ikke at have set noget Menneske I Forhøret den 17de Januar d. A. forandrede han, efter først at have fastholdt den sidst afgivne Forklaring, imidlertid denne, efter at en af to Politibetjente, der i Tiden mellem Kl. ca. 2 og ca. 4 færdedes i og omkring ved Kuskeskoven, afgiven Forklaring, ifølge hvilken Arrestanten fra det af ham opgivne første Opholdssted ikke han have undgaaet at se dem køre frem og tilbage ad Kuskeskovvejen, var bleven ham foreholdt. Den sidste af ham afgivne Forklaring gaar derefter ud paa, at han paa det af ham efter den tidligere Forklaring opgivne første Opholdssted kun var en kortere Tid, ikke en halv Time, og at han derfra gik langs den østlige Side af Kuskeskoven, indtil han ca. Kl. 2 kom til et ubeboet Hus i kort Afstand fra Skovens sydøstlige Ende, til hvilket Hus han gennem en Luge skaffede sig Adgang og blev liggende der i et Brændehus til den følgende Morgen.

Om Klokkeringningen fra »Rosenfeldt« forklarede han i denne Forbindelse, at han hørte den lige efter sin Flugt fra Politibetjenten med Tilføjende, at da han var noget fortumlet i Hovedet af Drik, i hvilken Henseende han dog har forklaret, at han vel var beskænket, men kunde staa og gaa samt huske alt, har han mulig blot troet at høre en saadan Ringning. Om Grunden til, at Arrestanten ikke straks afgav denne Forklaring har han derhos forklaret, at han som Følge af en ham tidligere af Politiet meddelt Advarsel mod uden Tilladelse at skaffe sig Husrum frygtede for at have paadraget sig Ansvar ved som nævnt at skaffe sig Adgang til det ubeboede Hus. At Arrestanten

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den 4 September om Morgenen var inde i et Hus for at faa noget at drikke er bekræftet bl. a. ved Forklaringer afgivne af Ejeren af dette i umiddelbar Nærhed af det ovennævnte ubeboede Hus liggende Hus, Smed Badino, dennes Hustru og 13-aarige Tjenestepige. Men de to sidst nævnte Personer have i Modsætning til Arrestantens Forklaring paa dette Punkt forklaret, at de den 3 September om Eftermiddagen Kl. 6—7 fra Badinos Hus saa en Person, som lignede Arrestanten, komme fra Kuskeskovens sydøstlige Hjørne og gaa i sydlig Retning tværs over Marken til det ubeboede Hus, og at de, da Arrestanten den følgende Morgen indfandt sig i Badinos Sted, ikke vare i Tvivl om, hvad de ogsaa nævnede for hinanden, at han var identisk med den Person, de havde set den foregaaende Eftermiddag Kl. 6—7, og som ligesom Arrestanten bar en lille Bylt under Armen.

Om Klokkeringningen paa »Rosenfeldt« er det fremdeles oplyst, at der kun Kl. 12, Kl. 4 og Kl. $4^1/_2$ den paagældende Dag ringedes med en Klokke — Madklokken — samt at Ringningen ved Vejrforhold som den 3 September kunde være hørt ved Arrestantens første Opholdssted, men sjælden og vanskelig i Nærheden af Badinos Sted.

De oven omtalte to Politibetjente, der have beediget deres under Sagen afgivne Forklaringer, have endvidere forklaret, at de ved Afhøringen af samtlige Beboere i Nærheden af Kuskeskoven have bragt i Erfaring — hvilket stemmer med det i øvrigt oplyste — at ingen ubekendte og mistænkelige Personer med Undtagelse af den af Badinos Hustru og Tjenestepige om Eftermiddagen den 3 September f. A. iagttagne Person, ere blevne sete i den nævnte Skov eller dens Omegn efter Kl. ca. $1^3/_4$ den nævnte Dag, paa hvilken Tid den sidste af de to Mandspersoner, der var i Følge med Arrestanten, blev anholdt.

Efter samtlige saaledes foreliggende Omstændigheder maa det anses godtgjort, at Marie Larsen, om hvis Paalidelighed, Sanddruhed og Sædelighed der efter det oplyste ikke findes Grund til at tvivle, har været Genstand for det af hende beskrevne Overfald, og det maa ligeledes uanset Arrestantens Benægtelse anses tilstrækkelig oplyst, at det er ham, der er Gerningsmand til dette, for hvis Forøvelse Mistanken ikke har kunnet rettes mod nogen anden. Herved bemærkes, at Sigtetsen mod Arrestanten, der efter Underretsdommerens Iagttagelse er høj og bred og i Stand til fuldstændig at dække Marie, der er noget spinkel, ved at ligge oven paa hende, yderligere bestyrkes ved hans vaklende Forklaringer om hans Opholdssted den paagældende Dag.

Arrestanten er født den 9 Oktober 1863 og straffet foruden mange Gange for Betleri og Løsgængeri ved Lollands Nørre Herreds Ekstrarets Dom af 21 April 1885 efter Straffelovens § 297 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 21 Januar 1887 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 5 Juli 1893 efter Straffelovens § 270, jfr. §§ 275 og 271, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 2 Marts 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., samt § 270, kfr. § 275 og § 271, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 3 April 1897 efter Straffe-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lovens § 100, jfr. § 46 og § 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Senest er han straffet ved Nakskov Købstads Politirets Dom af 9 Maj 1902 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 2 og 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

For det ham nu paasigtede Forhold vil han, hvad Aktionsordren ikke kan anses at være til Hinder for, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med Tugthusarbejde i 3 Aar, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der er paalagte Arrestanten, billiges, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 217. Advokat Hindenburg

contra

Vilhelm Theodor Alfred Nielsen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1903: Arrestanten Vilhelm Theodor Alfred Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Richter og Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Theodor Alfred Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Theodor Alfred Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 3 Februar 1879 og anset — foruden før sit 18de Aar for Tyveri, Bedrageri og Falsk — endvidere: ved Rettens Dom af 22 Juli 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 10 September 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31 Januar

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1902 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. til Dels § 46, og § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han den 10 Juni d. A. dels under et Ophold som Gæst i Restauratør Johan Christian Oscar Mørchs Restauration har stjaalet et Ur med Kæde o. m., der hang frit fremme i et Værelse, hvortil der fra Restaurationslokalerne var uhindret Adgang, dels — om Aftenen Kl. 11 — har tilvendt sig en Cykle, som var henstillet op mod et Havegitter til en Villa paa Ingemanns Vej, efter Arrestantens Mening midlertidigt af en, der havde Ærinde i Villaen. Da det sidste imidlertid ikke har bekræftet sig og Cyklens Ejer ikke er kommen til Stede, kan der ved Paadømmelsen ikke gaas ud fra, at Cyklen ved nævnte Lejlighed var i nogens Besiddelse.

Det stjaalne Ur med Kæde o. m. er vurderet til i alt 18 Kr., Cyklen til 40 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, til Dels jfr. § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 160. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Theodor Olsen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 April 1903: Arrestanten Hans Theodor Olsen bør straffes med Tvangsarbejde i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Theodor Olsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Theodor Olsen, der er født den 18 September 1873 og som mange Gange tidligere er straffet, bl. a. ofte for Overtrædelse af Ud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

visningstilhold, senest ved nærværende Rets Dom af 24 Februar d. A. efter Lov af 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2 og Straffelovens § 39, med Tvangsarbejde i 42 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over hjemsendte Personer den 8de ds. ved hans Oversendelse til Malmø under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke paa ny at lade sig finde her i Landet, idet han samme Dag paa ny uden Tilladelse har indfundet sig her i Landet, hvor han har opholdt sig til sin Anholdelse under nærværende Sag den 10de ds. i Staden, vil han, der efter det under Sagen oplyste ikke kan antages at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, være at anse efter Lov af 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2 og Straffelovens § 39, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 72 Dage.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Torsdagen den 1 Oktober.

Nr. 195. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 3 April 1903: Tiltalte, Slagter Niels Pedersen af Børkop, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Han vil derhos have at betale i Erstatning til Købmand Clausen i Børkop 3 Kr. 15 Øre samt at udrede samtlige med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Obel, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Maj 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Slagter Niels Pedersen, der er født i Aaret 1839, og som tidligere har været anset ifølge Overrettens Dom af 17 Oktober 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 14 Januar 1901 efter Straffelovens § 297 med en Bøde til Statskassen af 60 Kr., tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der bor i Børkop, hvor han ernærer sig ved Slagteri, har i afvigte Vinter i 4 forskellige Gange, senest den 10 Marts d. A., frastjaalet Købmand Clausen i Børkop i alt ca. 12 Egepæle, der henlaa i en Bunke paa en uindhegnet Plads bag Clausens Gaard, og som efter dennes Forklaring vare bestemte til at anvendes som Hegnspæle. De tre første Gange vil Tiltalte have udøvet Tyverierne om Aftenen, hvorimod det seneste Tyveri fandt Sted om Morgenen mellem Kl. 3 og 4, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at det den paagældende Morgen havde været hans Hensigt at tage til Vejle for at hæve en ham tilfalden mindre Gevinst i Varelotteriet, og at han, da han af en Fejltagelse var kommen for tidlig op, bestemte sig til, inden han tog til Byen, at tilvende sig nogle Pæle fra Clausens Plads. Medens Tiltalte — der ikke vil have tænkt over, at de af ham stjaalne Træstykker vare Hegnspæle — vil have anvendt de ved de tre første Lejligheder tagne Pæle til Brændsel, ere de tre Pæle, som han havde tilvendt sig den 10de Marts d. A., ved hvilken Lejlighed han umiddelbart efter Tyveriets Udførelse blev paagreben af en Jernbaneportør, udleverede til bestjaalne.

Efter det oplyste havde de paagældende Pæle, der vare ca. 5 Fod lange og 3—5 Tommer tykke, som Hegnspæle en Værdi af 38—45 Øre pr. Stk., medens de som Brændsel ikkun vare 8—9 Øre værd pr. Stk. Bestjaalne har hos Tiltalte paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 3 Kr. 15 Øre, beregnet efter 9 Pæle à 35 Øre pr. Stk., og denne Paastand — over for hvilken Tiltalte har bemærket, at han erkender sig pligtig at erstatte 9 Pæle, men ikke kan sige noget bestemt om det stjaalnes Værdi — er tagen til Følge ved Underretsdommen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 23, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Art af Fængsel i 80 Dage, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til den idømte Erstatning — — — — billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 2 Oktober.

Nr. 199. Advokat Halkier

contra

Jens Christian Rasmusssen, kaldet **Magaard** (Def. Rée),

der tiltales for Brandstiftelse, Overtrædelse af Straffelovens § 296 samt for Bedrageri.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1903: Arrestanten Jens Christian Rasmussen Magaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og i Erstatning udrede til »Københavns Brandforsikring« 1830 Kr., til »Købstædernes almindelige Brandforsikring« 143 Kr., til »Det fædrelandske Brandforsikrings-Aktieselskab i Elberfeldt« 1102 Kr., til Brandforsikringsselskabet »Danmark« 91 Kr., til Gartner Hauritz i Fredericia 75 Kr. og til Direktør Franz Lehmann i Bad Nauheim 189 Rmk. 10 Pfn. Saa udreder og Arrestanten Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 60 Kr. og 40 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Arrestanten i Erstatning til »Sydtysk Brandforsikrings-Bank« bør betale 35 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 60 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom, hvis Fremstilling i det væsentlige kan tiltrædes, er Tiltaltes Forhold rettelig henført under de i Dommen anførte Straffebestemmelser, dog at tillige Straffelovens § 39 vil være at bringe til Anvendelse. Under Hensyn hertil vil det kunne have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Straf.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Rasmussen, kaldet Magaard, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Christian Rasmussen, kaldet Magaard, der er født i København i Aaret 1874, og som tidligere har været straffet ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 Marts 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 5 Oktober 1901 efter Straffelovens § 253 med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ifølge Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 29 Marts f. A. efter Straffelovens § 257 og for Overtrædelse af Næringslovens § 75 med samme Slags Fængsel i 5 Dage samt med en Bøde af 25 Kr. til Odense Købstads Kæmnerkasse — er under nærværende Sag, til Dels i Henhold til en af Justitsministeriet afgiven Resolution, hvorved det i Medfør af Straffelovens § 6 er bestemt, at han vil være at tiltale for et af ham i Tyskland begaaet Bedrageri, sat under Tiltale for Brandstiftelse, Overtrædelse af Straffelovens § 296 samt for Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i gentagne Overtrædelser af Straffelovens § 296 samt i en Række Brandstiftelser og Forsøg paa Brandstiftelse, og bemærkes i øvrigt med Hensyn til de enkelte Forbrydelser følgende:

1. Under et Ophold i Odense i Sommeren 1901 . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

2. Efter at Arrestanten, der fra Tid til anden havde haft Beskæftigelse som Handelsrejsende og i afvigte Aars Sommer havde opholdt sig i Tyskland, hvor han havde haft Plads som Kellner, var vendt tilbage her til Landet og havde taget Ophold i København, drev han Natten mellem den 22de og 23 September f. A., da han, efter hvad han har forklaret, havde besøgt en Dansesalon og nogle offentlige Fruentimmer, hos hvem han havde nydt en Del Spiritus og var bleven beruset, omkring i Gaderne i København, og da han herunder passerede Gammel Strand, afskruede han med sin Lommekniv tvende paa et Par her beliggende Ejendomme anbragte Fajanceskilte, hvoraf det ene til Værdi 5 Kr. tilhørte Overretssagførerne Honum og Levin, og det andet til Værdi 10 Kr. Overretssagfører J. Hartvigson, og kastede derpaa begge Skilte i Kanalen. De skadelidte have alle frafaldet Krav paa Erstatning.

3. Fra Gammel Strand gik Arrestanten derefter til Nytorv, hvor han i Ejendommen paa Hjørnet af Brolæggerstræde udtog Glassene af 6 à 8 Trækruder i en Kælderbutik og stak Glassene ned i 2 Kloakbrønde i sidst nævnte Gade, hvor de senere fandtes uden at have taget

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Skade. Administrationen af den paagældende Ejendom, Overretssagfører Victor Fischer, har frafaldet Krav paa Erstatning.

4. Herfra begav Arrestanten sig til Badstuestræde, hvor han gennem en aabenstaaende Port gik ind i den til Hjørneejendommen Vimmelskaftet Nr. 47 hørende Gaard, og da han her fandt nogle Pakkasser og Kurve, stak han ved Hjælp af en Tændstik Ild i disse, som straks kom i Brand, og gik derefter atter ud paa Gaden, hvorpaa han efter en Tids Forløb selv alarmerede Brandvæsenet fra et i Nygade værende Alarmapparat. Ved dette blev han staaende, indtil Brandvæsenet kort efter kom til Stede, og da han af en af de tilstedekomne Brandfunktionærer blev affordret Navn og Bopæl, opgav han opdigtet Navn og Bopæl. De brændte Kasser og Kurve tilhørte Selskabet »Sanitas«, fra hvilket der foreligger Erklæring om, at det brændte kun havde ringe Værdi, og at Krav paa Erstatning frafaldes. Den den paagældende, Grosserer Reinh. W. Jorch tilhørende Bygning, der var forsikret i Københavns Brandforsikring, ved Ildebranden tilføjede Skade er opgjort til 620 Kr., og dette Beløb tillige med 10 Kr. i Omkostninger ved Brandskadens Vurdering, altsaa i alt 630 Kr., har bemeldte Brandforsikring under Sagen paastaaet sig tilkendt hos Arrestanten.

5. Efter at have overværet Slukningen af den nys meldte Brand flakkede Arrestanten videre omkring i Gaderne og gik herunder ind i Gaarden til Ejendommen Nr. 6 paa Graabrødretorv, tilhørende Frøken B. C. Nielsen, hvor han ligetedes ved Hjælp af Tændstikker antændte nogle i Gaarden henstaaende med Halm og Træspaaner fyldte Pakkasser, hvorefter han fjernede sig og fra den modsatte Side af Torvet iagttog, at Brandvæsenet efter paa Foranledning af en af Ejendommens Beboere at være bleven alarmeret, kom til Stede. Af Frygt for at blive genkendt af Brandvæsenet holdt han sig under Brandens Slukning i nogen Afstand fra Brandstedet. Ved Branden brændte 4 Pakkasser af Værdi i alt 12 Kr., men Aktieselskabet »Nordisk Brandforsikring«, i hvilket disse vare forsikrede, har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten. Den paagældende Bygning, hvilken der ved Branden paaførtes en Skade, der er opgjort til 260 Kr., var forsikret i »Københavns Brandforsikring«, som under Sagen har paastaaet sig det nævnte Beløb tillige med 10 Kr. i Omkostninger ved Brandskadens Vurdering, altsaa i alt 270 Kr. tilkendt hos Arrestanten.

6. Arrestanten flakkede derefter paa ny nogen Tid omkring, og da han ved at passere forbi Ejendommen Nr. 17 i Nørregade blev opmærksom paa, at der i Kælder- og Stueetagen fandtes et Møbellager, fik han straks den Tanke, at der her sandsynligvis maatte kunne findes noget, der egnede sig til Antændelse. Efter gennem den aabenstaaende Gadedør at være kommen ind i Ejendommen, fandt han paa Trappegangen op ad en Dør til Møbellageret henstaaende nogle i Træuld indpakkede, Møbelhandler H. C. Petersen tilhørende Møbler, som han antændte med en Tændstik. Arrestanten forlod straks derpaa Brandstedet og opholdt sig i Nærheden af Brandallarmapparatet paa Hjørnet af Sct. Pederstræde og Larslejstræde, hvor han noget efter saa 2 Personer komme løbende og slaa Alarm, og da han paa Afstand havde set Sprøjterne køre op, gik han hjem til det Hotel, hvor han boede. Fra de antændte Møbler havde Ilden udbredt sig til Trappegangen og gennem Døren ind til det i Stueetagen værende Møbellager. Vel fandtes

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

der i den nævnte Ejendom ikke andre Trapper end den ommeldte, men da der paa 2den Sal var en Gennemgang til Naboejendommen, kan det efter det foreliggende ikke antages, at Menneskeliv ved den omhandlede Lejlighed har været udsat for aabenbar Fare. Da den paagældende, Sagfører Frømohs tilhørende Ejendom, der var forsikret i »Københavns Brandforsikring«, ved Branden tilføjede Skade er opgjort til 920 Kr., og dette Beløb tillige med 10 Kr. i Omkostninger ved Brandskadens Vurdering, altsaa i alt 930 Kr., har bemeldte Brandforsikring paastaaet sig tilkendt hos Arrestanten. Endvidere har »Det fædrelandske Brandforsikrings-Aktieselskab i Elberfeldt«, der til den ovenfor ommeldte Møbelhandler har maattet udrede 1092 Kr. i Erstatning for den ham ved Branden paaførte Skade paa Møbler m. m., paastaaet sig dette Beløb samt 10 Kr. i Vurderingsgebyr, altsaa i alt 1102 Kr., tilkendt hos Arrestanten.

7. Den paafølgende Dag afrejste Arrestanten fra København for som Agent for et københavnsk Firma at besøge forskellige Provinsbyer og kom om Morgenen den 25de s. M. til Fredericia. Da han Natten derefter i beruset Tilstand flakkede omkring paa denne Bys Gader, bemægtigede den Tanke sig ham paa ny, at han skulde forsøge at sætte Ild paa et eller andet Sted, og for at udføre denne Tanke steg han fra Gaden over et Stakit ind paa en til Ejendommen Prinsessegade Nr. 55 hørende aaben Plads, hvor han gjorde gentagne Forsøg paa ved Hjælp af Tændstikker at antænde et Havestakit, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham. Havestakittet, der ikke var brandforsikret, led ingen videre Skade, og Ejeren, Bager S. Steensen, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten efter sit første Forsøg paa at antænde det forommeldte Havestakit, savnede Tændstikker, klatrede han tilbage over Stakittet ud til Gaden, anmodede her en forbipasserende Person om nogle Tændstikker, som vedkommende ogsaa forsynede ham med, og efter at den paagældende Person havde fjernet sig, steg Arrestanten atter over Stakittet medtagende en brændende Lygte, som henstod som Afviser paa Gaden. Lygten vil han imidlertid straks igen have henkastet indenfor Stakittet, og til Trods for, at flere Deponenter til en Politirapport have forklaret, at de senere kunde spore Lugt af Petroleum paa det ommeldte Havestakit, har Arrestanten fastholdt, at han ikke kan erindre, at han ved sit Forsøg paa at antænde dette har anvendt den i Lygten værende Vædske, men hævdet, at han til Antændelsen, ligesom ved alle sine tidligere og efterfølgende Ildspaasættelser, kun har benyttet sig af Tændstikker. Lygten, som senere er bleven fundet, havde lidt en Skade, vurderet til 50 Øre, men Ejerinden, Enkefru Kreutzfeldt, har frafaldet Krav paa Erstatning.

8. Derpaa gik Arrestanten over et Traadhegn ind i en tilstødende Have og satte Ild paa et derværende lukket Lysthus ved at antænde en Del Papir og lignende, som han forefandt inde i dette. Efter at have set, at Ilden greb om sig, forlod han Haven ad en aaben Laage ud til Købmagergade. Lysthuset, der ikke var brandforsikret, nedbrændte fuldstændigt, og Ejeren, Gartner Hauritz, har paastaaet sig tilkendt hos Arrestanten en Erstatning herfor af 75 Kr. En Del i Lysthuset beroende Løsøre har skadelidte derimod erholdt erstattet med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

31 Kr. 15 Øre af Brandforsikringsselskabet »Danmark«, som har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten.

9. Samme Nat kort efter, at den fornævnte Brand var bleven slukket af Brandvæsenet, opstod der en Ildebrand i Gæstgiver V. Rasmussens Beværtning paa Hjørnet af Sjællandsgade og Danmarksstræde, hvilken Brand efter de foreliggende Oplysninger maa antages at være opkommen ved, at Gardinerne i et af Skænkestuens ud til Danmarksstræde vendende Vinduesfag, hvor den øverste Rude stod aaben, udefra kere blevne antændte. Arrestanten vil dog ikke kunne erindre at have paasat denne Brand, men ligesom han under Forhøret har erklæret ikke at tvivle om, at det er ham, der har foraarsaget ogsaa denne Brand, da han mener at kunne huske, at han efter at have sat Ild paa det forommeldte Lysthus endnu vandrede nogen Tid omkring paa Gaderne, fordi han ikke følte sig tilstrækkeligt tilfredsstillet ved, hvad han hidtil havde foretaget sig, og at han har løbet gennem et Stræde, der efter hans Beskrivelse skal passe paa Danmarksstræde, samt at han sammen med en Person, som han mødte ved Ryes Monument, har begivet sig til Brandstedet og derefter har overværet Slukningen af Ildebranden og aflagt et Besøg i Beværtningen, saaledes har bemeldte Person, Farmaceut P. Boalth, til en Politirapport forklaret, at der den paagældende Nat paa Pladsen ved Ryes Monument kom en beruset Person, hvis Udseende han har beskrevet saaledes, at det kan passe paa Arrestanten, gaaende fra Sjællandsgade hen til ham og opfordrede ham til »at gaa med hen at se paa en Brand henne i Gaden«, og at han ogsaa begav sig hen til Brandstedet paa Hjørnet af Sjællandsgade og Danmarksstræde i Følge med denne, som derefter forsvandt for ham. Det maa herefter under Hensyn til, hvad der i øvrigt er oplyst om Arrestantens Færd, antages, at han ogsaa har anstiftet denne Brand. Den Gæstgiver V. Rasmussen ved Branden paaførte Skade paa Løsøre, der er vurderet til 18 Kr., har han erholdt erstattet af Brandforsikringsselskabet »Danmark«, som har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten. Den paagældende Bygning, der tilhørte Købmand C. M. Berg, og som der ved Branden paaførtes en Skade, der er opgjort til 25 Kr., var forsikret i »Købstædernes almindelige Brandforsikring«, som under Sagen har paastaaet sig det nævnte Beløb tillige med 4 Kr. i Omkostninger ved Skadens Vurdering, altsaa i alt 29 Kr., tilkendt hos Arrestanten.

Arrestanten har derefter paa lignende Vis — som det maa antages, altid under mere eller mindre stærk Paavirkning af Spiritus — i Kolding og Esbjerg, til hvilke Byer han havde begivet sig, som det maa antages, for at gøre Forretninger for det ovennævnte københavnske Firma, begaaet følgende Brandstiftelser og Forsøg paa Brandstiftelse:

10. I Kolding har han Natten mellem den 27de og 28de September f. A. i den til Ejendommen Nr. 2 i Hospitalsgade hørende Gaard antændt en med Halm fyldt Pakkasse, som henstod her sammen med en Del lignende Kasser. Da Ilden kort efter blev opdaget og slukket, udbredte den sig ikke yderligere. Den brændte Pakkasse, der tilhørte Blikkenslagermester J. Bach, er vurderet til 3 Kr., men Ejeren har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten.

11. Derefter forsøgte Arrestanten at sætte Ild paa nogle Pak-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kasser, der henstode i Gaarden til en paa Hjørnet af Jernbanegade og Østergade beliggende Ejendom, ved at antænde noget Papir, der henlaa mellem Kasserne, uden at det dog lykkedes ham at faa disse til at brænde. Ejeren af Kasserne, Købmand S. Schmidt, har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten.

12. I Esbjerg har Arrestanten Natten mellem den 6te og 7de Oktober næstefter i en til Ejendommen Nr. 3 i Strandbygade hørende Have antændt et Lysthus, hvilket tilligemed nogle deri henstaaende Havemøbler brændte, ligesom et tilstødende Plankeværk blev beskadiget. Samtlige brændte og beskadigede Ting tilhørte Direktør R. Jacobsen. Da Arrestanten saa, at Ilden greb om sig, begav han sig hen til et i Nærheden beliggende Hotel, hvor han saa, at der var Lys, og foranledigede, at Brandvæsenet blev alarmeret. Lysthuset, der er vurderet til 40 Kr., var ikke brandforsikret, men Ejeren har frafaldet Krav paa Erstatning. Den det ommeldte Plankeværk, der var forsikret i »Købstædernes almindelige Brandforsikring«, tilføjede Skade er vurderet til 58 Kr., og dette Beløb tillige med 4 Kr. i Vurderingsomkostninger, altsaa i alt 62 Kr., har bemeldte Brandforsikring paastaaet sig tilkendt hos Arrestanten. De brændte Havemøbler vare forsikrede i »Sydtyske Brandforsikrings-Bank« og ere af denne erstattede Ejeren med 35 Kr.; den nævnte Brandforsikring har under Sagen paastaaet sig det ommeldte Beløb tilkendt hos Arrestanten, og har ikke — som i Underretsdommen fejlagtig anført — frafaldet Krav paa Erstatning.

13. Den paafølgende Nat gik Arrestanten ad en Dør, som fandtes uaflaaset, ind i Skolebygningen Skolegade Nr. 10, hvor han dels i Hovedbygningens Kælder antændte en Del Papir og andet letfængeligt Stof, som han havde opdynget op ad et Klædeskab, dels i en Træbygning, som dannede Forbindelsen mellem Hovedbygningen og Gymnastikhuset, satte Ild paa en der henstaaende, sammenrullet Gymnastikmadras, omkring og under hvilken han havde stoppet Papir. Ilden, der efter Arrestantens Forklaring havde godt fat, da han forlod Stedet, maa antages senere at være gaaet ud af sig selv. For den Bygningen paaførte Skade, der er vurderet til 3 Kr., har Ejerne, Aktieselskabet »Esbjerg Pigeskole«, frafaldet ethvert Erstatningskrav, ligesom Konsul C. Breinholdt har frafaldet Krav paa Erstatning for den til 20 Kr. vurderede Skade, der var tilføjet det ommeldte ham tilhørende Klædeskab. Brandforsikringsselskabet »Danmark«, der i Erstatning for den opbrændte Gymnastikmadras og 2 ligeledes under Branden opbrændte Gymnastikdragter, af hvilke Madrassen tilhørte Esbjerg Kommune og de to Dragter Lods J. Sørensen, har maattet udrede henholdsvis 67 Kr. og 20 Kr., har paastaaet sig disse Beløb tillige med Omkostningerne ved Vurderingen 4 Kr., i alt 91 Kr., tilkendte hos Arrestanten, medens »De mindre Landejendommes Brandforsikring i Nørrejylland«, der i Erstatning for nogle under Branden brændte, Skolepedel Berner tilhørende Løsøregenstande har maattet udbetale Ejeren 4 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten.

14. Samme Nat antændte Arrestanten et paa en aaben Plads ved Ejendommen Nr. 28 i Danmarksgade liggende, Husejer H. Petersen tilhørende Skur, som nedbrændte. Købstædernes almindelige Brandforsikring, der har udbetalt Ejeren en Erstatning af 48 Kr., har paa-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

staaet sig dette Beløb tillige med 4 Kr. for Omkostningerne ved Vurderingsforretningen, altsaa i alt 52 Kr., tilkendt hos Arrestanten.

15. Arrestanten har endvidere — efter hvad han antager Natten mellem den 9de og 10de s. M. — skaffet sig Adgang til en af Esbjerg Kommune benyttet Materialplads paa Hjørnet af Kongensgade og Stormgade ved at stige over det om denne værende Plankeværk, hvor han har gjort Forsøg paa at sætte Ild paa nogle her henstaaende tomme Cementtønder ved at antænde noget Papir, der laa i en af disse, men efter at han havde fjernet sig, maa Ilden antages straks at være gaaet ud, da det ved Tøndernes Flytning nogen Tid efter ikke er bleven bemærket, at nogen af disse vare beskadigede af Ild.

16. Efter den 10de s. M. om Aftenen at have gjort et forgæves Forsøg paa fra Gaarden ved Pigeskolen i Skolegade Nr. 10 at overstige et med Traadvæv forsynet Plankeværk ind til Bøtkers Tømmerplads, hvor han havde tænkt at sætte Ild paa, gik Arrestanten ind paa en til Ejendommen Nr. 28 i samme Gade hørende Plads, og forsøgte her at antænde nogle tomme Pakkasser, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham. Da han derpaa forsøgte at klatre over det Plankeværk, op ad hvilket Kasserne henstode, tabte han sin Hat, som senere er funden mellem Kasserne og bragt til Stede under Sagen. Kasserne toge kun ubetydelig Skade, og Ejeren, Fabrikant H. B. Jensen, har frafaldet Krav paa Erstatning.

17. Da Arrestanten derefter var kommen hjem paa Hotel »Phønix«, hvor han logerede, forsøgte han at antænde noget under et Halvtag i Hotellets Gaard henliggende Hø, men da Høet var fugtigt, brændte der kun et mindre Hul i Høbunken, for hvilken Skade Ejeren, Hotelejer Mikkelsen, har frafaldet Krav paa Erstatning.

18. Umiddelbart herefter forlod han Hotellet og begav sig over paa en paa den modsatte Side af Gaden liggende aaben Plads, Skolegade Nr. 44, hvor han havde set, at der laa et Træskur, som han følte en stærk Lyst til at brænde af. Da han imidlertid efter at være kommen ind paa Pladsen ved at afrive en Tændstik for at orientere sig, blev opmærksom paa, at der ved Træskuret stod en Mandsperson — en civilklædt Betjent, der var posteret her for at iagttage Arrestanten, paa hvem Politiets Mistanke var henledet — opgav han sit Forsæt og fjærnede sig.

19. Hotelejer Mikkelsen og Politibetjent Kjeldsen, der var posteret i Hotel »Phønix«s Gaard, have dernæst til en Politirapport forklaret, at de Natten mellem den 11te og 12te s. M. have iagttaget Arrestanten staaende inde i et i nævnte Gaard værende lukket Træskur afrivende flere Tændstikker, og Politibetjent Kjeldsen har endvidere forklaret, at han saa, at Arrestanten holdt de brændende Tændstikker hen til Bræddevæggen i Skurets inderste Krog, at der var noget, der blussede op — formodentlig noget Spindelvæv — og at Arrestanten, da Ilden slukkedes, vedblev at stryge Tændstikker af og med disse søgte rundt paa Væggen som efter Sprækker, hvor han kunde faa Ilden til at fænge. Vel har nu Arrestanten, der har erkendt den paagældende Nat at have været inde i det nævnte Skur, ikke villet kunne mindes, om han ved at afstryge Tændstikker her har villet sætte Ild paa Skuret eller kun har villet orientere sig, men under Hensyn til, hvad der i øvrigt foreligger oplyst om Arrestanten, maa det

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

antages, at han ogsaa her har gjort et Forsøg paa Brandstiftelse. Da Forsøget mislykkedes, gik Arrestanten atter ud i Gaarden, hvor han traf en af Hotellets Gæster, med hvem han kom i Samtale. Skuret led ingen Skade.

20. Natten mellem den 13de og 14de næstefter gik Arrestanten ind i Ejendommen Skolegade Nr. 23 for paa ny at søge at finde Genstande, der egnede sig til at antændes. Da Porten til Gaardspladsen var aflaaset, gik Arrestanten ind paa Trappegangen for herfra gennem et Vindue at naa ud i Gaarden, men da han paa Trappegangen fandt en Spaankurv henstaaende under Trappen, antændte han noget i Kurven værende Papir og fjernede sig. Ilden gik dog hurtig ud, og Kurven, som tilhørte Købmand Hans Nielsen, blev kun ubetydeligt beskadiget, og har Ejeren frafaldet Krav paa Erstatning.

21. Herfra begav Arrestanten sig ind i Gaarden til Ejendommen Nr. 20 i samme Gade, hvor han ved Hjælp af Tændstikker og et Stearinlys, som han havde medtaget fra Hotellet, gjorde Forsøg paa at antænde en under et Halvtag henstaaende gammel Fjedervogn. Under Udførelsen heraf blev han imidlertid anholdt af en Politibetjent, der var kommen til Stede og havde iagttaget Arrestantens Færd. Den Vognen tilføjede Skade er anslaaet til 10 Kr., men Ejeren, Møbelhandler Betlowsky har frafaldet Krav paa Erstatning. Arrestanten har benægtet ved sine Ildspaasættelser at have tænkt paa eller haft til Hensigt at bringe noget Menneskeliv i Fare, idet han, som han har udsagt, som oftest enten selv alarmerede Brandvæsenet eller dog i al Fald forvissede sig om, at andre gjorde det, inden Ilden havde naaet større Udbredelse, og efter det foreliggende kan det ej heller antages, at Ildspaasættelserne have medført Fare for andres Liv.

22. For saa vidt Arrestanten endelig er sigtet for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der under Sagen er oplyst, tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende Omstændigheder. Arrestanten, der i August f. A. havde erholdt Ansættelse som Kellner i Hotel »Kursal« i Bad Nauheim i Tyskland, forlod den 15 September f. A., da han havde Fridag, Hotellet og rejste sammen med et ham ubekendt Fruentimmer til Frankfurt am Main uden at have aflagt Regnskab til Hotellets Direktør Franz Lehmann eller afleveret et Beløb af 249 Mark 10 Pf., som han skulde tilsvare. Da han paa Rejsen foruden et ham selv tilhørende Beløb af 30 Mark havde forbrugt ca. 70 Mark af Hotellets Penge — idet han dog har forment af det ommeldte Fruentimmer at være bleven bestjaalet for en Del af dette Beløb — besluttede han ikke mere at vende tilbage til Hotel »Kursal«, men afrejste her til Landet medtagende Resten af de Hotellet tilhørende Penge. 30 Dinerbilletter, der ere forefundne i Arrestantens Besiddelse, og som havde en Værdi af i alt 60 Mark, ere under Sagen blevne udleverede til

Færdig fra Trykkeriet den 8 Oktober 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer**.

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 16—17.**

Fredagen den 2 Oktober.

Direktør Lehmann, der herefter har nedlagt Paastand om at erholde sig tilkendt hos Arrestanten Resten af det besvegne Beløb eller 189 Mark 10 Pf.

Samtlige de under Sagen nedlagte Erstatningspaastande, mod hvilke Arrestanten intet har haft at erindre, ere tagne til Følge ved Underretsdommen med Undtagelse af den ovenfor ommeldte af »Sydtyske Brandforsikrings-Bank« nedlagte Paastand om at erholde sig tilkendt hos Arrestanten det Beløb af 35 Kr., som Banken har maattet udrede for nogle hos den forsikrede, Direktør R. Jacobsen, tilhørende Havemøbler, der brændte under den af Arrestanten Natten mellem den 6te og 7de Oktober f. A. anstiftede Brand i Strandbygade Nr. 3 i Esbjerg.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og vedkommende Distriktslæge, der paa Foranledning af Forhørsdommeren har tilset og undersøgt Arrestanten under hans Fængsling, har i en den 10 Februar d. A. afgiven skriftlig Erklæring bl. a. udtalt, at Arrestanten er et, vistnok allerede fra Fødslen, noget degenereret Individ, med fra Fødslen noget defekte moralske Følelser og en medfødt meget stærkt udviklet, tildels pervers Kønsdrift. Ved den stadige og ubundne Tilfredsstillelse af denne Drift, navnlig ved en ubehersket Onani, er hans Konstitution, navnlig Nervesystemet og Hjernen, blevet stærkt svækket, hvilket har manifesteret sig ved en betydelig Svækkelse af Villien og de moralske Evner, medens Intelligensen har holdt sig forholdsvis uskadt. Ved denne Svækkelse er han blevet et næsten villieløst Bytte for Drikkeriet og den deraf følgende kroniske Alkoholisme. Hos dette degenererede Individ er der endelig i det sidste halve Aars Tid opstaaet en forbigaaende, kun under Beruselse optrædende Sindssygdom i Form af Dromomani og Pyromani, i hvilken Tilstand han med uimodstaaelig Drift begaar Brandstiftelse og andet Hærværk.

I Henhold til det saaledes anførte gaar Distriktslægens Skøn endelig ud paa, at Arrestanten i ædru Tilstand næppe kan karakteriseres som virkeligt sindssyg, men som nærmende sig meget til Begrebet »moralsk imbecil«, og at han — efter Lægens Opfattelse — »for de Handlingers Vedkommende, som i Henhold til Forhørene ere begaaede i en Tilstand af Beruselse, maa betragtes som sindssyg under Handlingens Udførelse«, hvorhos Distriktslægen i en senere afgiven supplerende Erklæring endvidere har udtalt, at de omhandlede Forbrydelser

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

dog ikke kan antages at være udførte i en Tilstand af manglende Bevidsthed hos Arrestanten.

Efter at nævnte Erklæringer have været forelagte det kongelige Sundhedskollegium, har dette i Skrivelse af 31 Marts d. A. udtalt, at Kollegiet med Distriktslægen maa formene, at Arrestanten i ædru Tilstand ikke kan karakteriseres som virkelig sindssyg, men at han i stærkt beruset Tilstand er en almenfarlig Person, overfor hvem der er Grund til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger.

Arrestantens egen Forklaring gaar ud paa, at han, der fra en tidlig Alder har hengivet sig til kønslige Udskejelser, idet han stadig har drevet Onani og ved Siden heraf i stort Omfang har søgt Omgang med Fruentimmer, senere tillige i betydelig Grad har hengivet sig til Nydelse af Spiritus, og at han navnlig, naar han følte sig nervøs og slappet efter kønslige Ekcesser, i den nærmest paafølgende Tid har plejet at hengive sig stærkt til Drik. Arrestanten har derhos forklaret, at han, naar han saaledes var under Indflydelse af Spiritus, har, særlig i de senere Aar, følt sig greben af en stærk Uro og Trang til at være i Aktivitet og til at foretage Handlinger, der, som han har udtrykt sig, kunde vække Opsigt eller tilvejebringe Uro og Forstyrrelse omkring ham, og navnlig vil han ved saadanne Lejligheder have haft en Følelse af, at det vilde volde ham en Tilfredsstillelse at iværksætte Ildebrand baade af Hensyn til selve Synet af Branden og paa Grund af den Uro og Virksomhed, som var knyttet til Brandvæsenets Tilstedekomst og Slukningsforanstaltninger. Vel har nn Arrestanten hertil føjet, at naar han saaledes har søgt Tilfredsstillelse gennem Brandstiftelse, har han ladet sig lede af en uimodstaaelig Drift og været ganske ude af Stand til at reflektere over sine Handlingers nærmere Beskaffenhed eller Rækkevidde, men naar henses til, at Arrestanten, som det fremgaar af alt, hvad der under Sagen er fremkommet, ikke alene har udvist betydelig Omtanke og Snildhed under Udførelsen af de af ham iværksatte Ildspaasættelser og under sine Bestræbelser for at undgaa Opdagelse og for at bortlede Mistanken fra sin Person, men ogsaa har forstaaet samtidigt med Ildspaasættelserne eller umiddelbart derefter at drage Omsorg for eller dog bidrage til, at Ilden ikke fik større Udbredelse, saa at større Ulykker bleve undgaaede, kan det ikke antages, at Arrestanten under Udøvelsen af sine Gerninger har manglet Bevidstheden med Hensyn til, hvad han foretog sig, og denne Antagelse finder derhos væsentlig Bestyrkelse i den Omstændighed, at Arrestanten saa at sige med Hensyn til samtlige de af ham iværksatte Ildspaasættelser, der have været inddragne under denne Sag, har været i Stand til i Forhørene at give detaillerede og, som det maa antages, i alt væsentligt paalidelige Forklaringer med Hensyn til alle Enkelthederne i hans Fremgangsmaade.

Som Følge af det anførte maa Arrestanten anses som fuldt tilregnelig, og han vil derfor for samtlige sine ovenommeldte Forhold, alene med Undtagelse af de foran under Nr. 1 anførte, være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., og § 282, 1ste Stk., begge til Dels sammenholdte med § 46, samt efter § 296 og § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger og Erstat-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ningen billiges, alene med Undtagelse af, at der yderligere vil være at tilkende »Sydtysk Brandforsikrings-Bank« i Erstatning hos Arrestanten et Beløb af 35 Kr., vil saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Erstatningen kunne stadfæstes.

Nr. 37. Mægler **S. Harboe** (ved sin Søn, Overretssagfører E. Harboe)

contra

Købmand **Chr. Larsen** (Ingen),

betr. et Regnskabsmellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1901: Indstævnte, Mægler S. Harboe, bør til Citanten, Købmand Chr. Larsen af Nørresundby, betale de paastaaede 1767 Kr. 42 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Februar 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den Omstændighed, at Appellantens befuldmægtigede, K. C. Lassen, har akcepteret de i den indankede Dom ommeldte 3 Veksler, der vare udstedte for det Indstævnte hos Appellanten tilkommende Beløb for Tiden fra August 1898 til Juni 1899, findes ikke at indeholde nogen Anerkendelse af, at Mellemværendet for den forudgaaende Tid, hvori Indstævntes Forretningsforbindelse med Appellanten havde bestaaet, nemlig fra August 1897 til Juli 1898, var berigtiget og endelig afgjort, og da saadant heller ikke paa anden Maade er erkendt eller godtgjort, kan den af Appellanten fremsatte Opfordring til Indstævnte om at fremkomme med Opgørelse for det hele Tidsrum, hvori det paagældende Mellemregningsforhold har bestaaet mellem Parterne, ikke anses ubeføjet. Da derhos Indstævnte end ikke har paaberaabt sig, at han ikke er i Stand til at fremkomme med saadan Opgørelse, maa Appellanten være berettiget til at nægte at udtale sig om den her i Sagen indtalte Restfordring fra Parternes Mellemværende, indtil Opgørelsen foreligger, og han vil derfor efter sin principale Paastand være for Tiden at frifinde for Indstævntes Tiltale i Sagen. Processens Omkostninger findes at kunne ophæves for begge Retter.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Mægler S. Harboe, bør for Tiltale af Indstævnte, Købmand Chr. Larsen, i denne Sag for

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tiden fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag gaar den af Citanten, Købmand Chr. Larsen af Nørresundby, nedlagte endelige Paastand ud paa, at Indstævnte, Mægler S. Harboe, tilpligtes at betale ham 1767 Kr. 42 Øre, hvilket Beløb Indstævnte skal skylde Citanten til Rest for Varer leverede til den ham tidligere tilhørende Landejendom Agdrup i Tidsrummet Juli 1899 — Januar 1900, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19de Februar 1900, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. — Indstævnte paastaar sig frifunden, i al Fald for Tiden, og tilkendt Sagens Omkostninger, hvorhos han subsidiært gør gældende, at der i det paastaaede Beløb maa afgaa 512 Kr. 55 Øre.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanten i en Aarrække har leveret Købmandsvarer til Agdrup og modtaget Produkter fra Gaarden, samt at Sagfører K. C. Lassen her af Staden, der havde et overordnet Tilsyn med Gaardens Drift, paa Indstævntes Vegne har ført de heraf opstaaede Forhandlinger med Citanten og reguleret Mellemværendet med denne. Indstævnte har ikke fremsat nogen Indsigelse mod den af Citanten fremlagte specificerede Opgørelse for Tidsrummet Juli 1899—Januar 1900, hvorefter Citanten har det paastaaede Beløb til Gode, men har erklæret sig ude af Stand til at udtale sig om Mellemværendet, forinden Citanten fremlægger en Opgørelse for det hele Tidsrum, Mellemværendet omfatter, og har opfordret Citanten til at fremlægge en saadan Opgørelse. Denne Opfordring har Citanten kun for saa vidt efterkommet, som han har fremlagt tre Regninger for Tidsrummet August 1898 — Juni 1899, lydende paa henholdsvis 2283 Kr. 99 Øre, 1245 Kr. 15 Øre og 2228 Kr. 49 Øre. Det er derhos oplyst, at Sagfører K. C. Lassen har akcepteret tre af Citanten for de nævnte Beløb henholdsvis den 17de og 20 April 1899 og den 11 August s. A. udstedte tre Maaneders Veksler, samt at Citanten, da han selv maatte indfri Vekslerne, som han havde faaet diskonterede i en Bank i Nørresundby, sendte en Sagfører til København for at inkassere Beløbene. Denne Sagfører forhandlede i Anledning heraf saavel med Lassen som med Indstævnte, og efter at han overfor Indstævnte havde frafaldet Krav paa Godtgørelse af Rejseomkostninger og Salær, modtog han den 17 November 1899 af Indstævnte 4500 Kr., medens han til Gengæld udleverede Indstævnte de to største Veksler og udstedte en Kvittering, hvori han blandt andet indestod for, at et Beløb af 1200 Kr., som Lassen den 9de s. M. havde betalt, var afskrevet paa Indstævntes Konto. Den tredie Veksel, dateret den 20 April 1899, stor 1245 Kr. 15 Øre, havdes ikke til Stede ved denne Lejlighed, men Citanten afskrev senere paa den 756 Kr. 22 Øre og indtalte Restbeløbet, 488 Kr. 93 Øre, under en mod Lassen anlagt Vekselsag. Efter at Lassen derpaa var dømt til at betale bemeldte Restbeløb med Renter og Omkostninger, udbetalte Ind-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stævnte det Citanten saaledes tilkendte med i alt 570 Kr. 18 Øre og fik Vekslen udleveret.

Der maa nu gives Citanten Medhold i, at Lassen ved at akceptere Vækslerne har erkendt saavel Rigtigheden af de omtalte tre Regninger for Tidsrummet August 1898—Juni 1899 som, at Mellemværendet for Tiden før August 1898 var afgjort og idet Indstævnte er bunden herved, har Citanten ikke været pligtig at efterkomme hans Provokation om Fremlæggelse af en Opgørelse over det hele Mellemværende. Der vil herefter ikke kunne tages noget Hensyn til Indstævntes Paastand om Frifindelse, endeligt eller for Tiden, som alene er støttet paa Citantens Undladelse af at efterkomme Provokationen.

Til Støtte for sin subsidiære Paastand har Indstævnte anført, at han ved den af ham den 17 November 1899 gjorte Udbetaling i Forbindelse med de af Lassen tidligere betalte 1200 Kr. havde afgjort hele sin Gæld til Citanten for Tidsrummet August 1898—Juni 1899 paa nær 57 Kr. 63 Øre, og at det er i Strid med den med Citantens Sagfører nævnte Dag trufne Aftale, at Citanten har gjort Vekslen af 20 April 1899 gældende mod Lassen for et større Beløb. Indstævnte mener derfor, at han, idet Citanten som nævnt har modtaget 570 Kr. 18 Øre af ham i Henhold til Dommen i Vekselsagen mod Lassen, har betalt Citanten 512 Kr. 55 Øre for meget for Tiden før Juli 1899, og at dette Beløb maa afgaa i den Fordring, Citanten indtaler her under Sagen. Citanten har imidlertid under Henvisning til, at Indstævnte selv under Proceduren har fremhævet, at Lassen var uberettiget til at akceptere Veksler for hans Regning, med Føje gjort gældende, at der under denne Forudsætning ikke kan antages at have paahvilet Indstævnte nogen retlig Forpligtelse til at betale det Lassen under Vekselsagen idømte Beløb, for saa vidt det oversteg den resterende Del af Varegælden, samt at det derfor blev uden Indflydelse paa hans Mellemværende med Indstævnte, at han nedskrev Vekslen til 488 Kr. 93 Øre i Stedet for til 57 Kr. 63 Øre, hvad han gjorde for at skaffe sig Dækning dels for den hans Sagfører tilkommende Godtgørelse for Rejseudgifter og Salær, som Lassen efter hans Anbringende havde lovet ham at betale, dels for et Vekselgælden vedrørende Rentebeløb. Og da der maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte herefter maa anses at have betalt det Beløb, hvormed de 570 Kr. 18 Øre oversteg Varegælden, for Lassens Regning, og følgelig ikke har betalt mere paa Varegælden, end der stod til Rest, findes Indstævnte ikke at have Krav paa, at det omhandlede Beløb afgaar i Citantens Fordring, hvorved bemærkes, at det ikke foreligger til Afgørelse, om Lassen har haft Indsigelser mod den paagældende Vekselfordring, som han ikke har kunnet gøre gældende under Vekselsagen.

Der vil som Følge heraf være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 71. **Administrationskommissionen for Stamhuset Estrup** (Møldrup)

contra

Bygmester **C. L. Müller** af Malmø (Ingen),

betr. Appellanternes Pligt til at betale et Apanagebeløb til en Fuldmagtshaver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1902: Imod Afskrivning af 820 Kr. paa ovennævnte for 26000 Kr. med Pant i Ejendommen Aagesholm udstedte Obligation bør de Indstævnte, Administrationskommissionen for Stamhuset Estrup, til Citanten, Bygmester C. L. Müller af Malmø, betale 820 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Januar 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes for saa vidt det maatte befindes, at ovennævnte til Sikkerhed for de ommeldte Afdrags Betaling udstedte, den 18 Februar 1901 fremlagte Fuldmagt burde have været forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne, Administrationskommissionen for Stamhuset Estrup, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 25 Marts 1900 udstedte Grev Jørgen Scheel til Citanten, Bygmester C. L. Müller af Malmø, en Obligation, hvorved han for 26000 Kr. gav Pant i den af ham da erhvervede Ejendom Aagesholm i Sengeløse Sogn og forpligtede sig til at afbetale Gælden med 1000 Kr. i hver af 26 paa hinanden følgende halvaarlige Terminer, første Gang i December Termin s. A. Under samme Dato udstedte han et Dokument, hvorved han »til Sikkerhed for« de ommeldte Afdrag gav Citanten uigenkaldelig Fuldmagt til paa sine Vegne at hæve en ham som yngre Søn af en tidligere Besidder af Stamhuset Estrup ifølge kgl. Resolution af 28 Februar 1878 fra Stamhuset tilkommende aarlig Understøttelse paa 2000 Kr. med 1000 Kr. i hver af ovennævnte 26 Terminer.

Den af Citanten under nærværende Sag paa Grundlag af denne Fuldmagt nedlagte Paastand gaar i sin endelige Skikkelse ud paa, at de Indstævnte, Administrationskommissionen for Stamhuset Estrup af de 1000 Kr. af bemeldte Apanage, der forfaldt den 11 December 1900, og hvoraf 180 Kr. ere anvendte paa anden Maade, tilpligtes at betale

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ham 820 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 22 Januar 1901 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne, principalt pure, subsidiært imod at udlevere en paa Grev J. Scheels Navn lydende Kontrabog med Bikuben Nr. 154191, paa hvilken de den 24 December 1900 have indsat 820 Kr., eller mod at betale dette Beløb med paaløbne og paaløbende Renter, alt mod at Citanten afskriver Beløbet paa ovennævnte Panteobligation. De have derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Efter at bemeldte Grev J. Scheels Bo i den første Halvdel af Aaret 1901 er blevet taget under Konkursbehandling, have de Indstævnte underrettet vedkommende Skifteret om nærværende Sag, og Boets Inkasator har derefter gentagne Gange faaet bevilget Udsættelse i Sagen for at intervenere i denne. Saadan Intervention har dog ikke fundet Sted, og der er ikke fra Boets Side nedlagt nogen Paastand i Sagen.

Fra de Indstævntes Side er det gjort gældende, at den ovennævnte uigenkaldelige Fuldmagt i Virkeligheden ikke er nogen Fuldmagt, med hvilket Retsforholds Begreb Uigenkaldelighed af dem hævdes at være uforenelig, men alene gaar ud paa en Pantsætning af den paagældende Apanage, og at en saadan Pantsætning er ugyldig, dels fordi den er i Strid med det formentlige Formaal med Apanagens Indrømmelse — at den skal være en vedvarende personlig Understøttelse for Vedkommende —, dels fordi det paagældende Dokument ikke er tinglæst.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at da den i oftnævnte Dokument indeholdte Fuldmagt efter det foreliggende ikke er tilbagekaldt af Udstederen, bliver det uden Betydning for nærværende Sag, at Fuldmagten er erklæret for uigenkaldelig, ligesom det bliver uden Betydning, om der ved Dokumentet gyldig er stiftet Pant i Apanagen. Dokumentet findes derfor — og idet Fuldmagtens Gyldighed ikke, som af de Indstævnte hævdet, kan anses at være afhængig af deres Godkendelse — at afgive fornøden Hjemmel for Citanten til af de Indstævnte at oppebære det indtalte Beløb, paa hvis Udbetaling heller ikke nogen anden ses at have rejst Krav. Dette Beløb vil saaledes være at tilkende ham, dog overensstemmende med de Indstævntes subsidiære Paastand, mod hvilken Citanten ikke for saa vidt har rejst nogen Indvending, kun imod Afskrivning paa ovennævnte Panteobligation. Derhos vil der, da der ikke findes Føje til at begrænse de Citanten tilkommende Renter, overensstemmende med de Indstævntes Paastand være at tilkende Citanten Renter som af ham paastaaet, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, for saa vidt det maatte befindes, at ovennævnte til Sikkerhed for de ommeldte Afdrags Betaling udstedte, den 18 Februar 1901 fremlagte Fuldmagt burde have været forsynet med Stempel. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 196. Højesteretssagfører Rée

contra

Anton Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold mod sagesløs Person.

Skovby Herreds Politirets Dom af 24 Marts 1903: Indsidder Anton Jensen af Tevringe bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Maj 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nissen, betaler Tiltalte, Indsidder Anton Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 90 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til halvfemsindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Jensen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Indsidder Anton Jensen, der er født den 17 August 1861 og oftere straffet, senest ved nærværende Rets Domme af 8 Februar 1898 og 20 August 1901 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 8 Dage og 3 Gange 5 Dage, hvorhos han tvende Gange i Aaret 1902 i Mindelighed har vedtaget at betale Bøder, henholdsvis paa 30 Kr. for Trusel om Vold paa Person m. m. og 40 Kr. for Vold paa Person, sat under Tiltale for Vold mod sagesløs Person.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold overfor Husmand Anton Olsens Hustru, Karen Caroline Kristine, født Jørgensen, under følgende nærmere Omstændigheder.

Husmand Olsens Hustru og Husholderske Amanda Dahlgren af Stillebæk, der da var til Stede i Olsens Hus, have, sidstnævnte under Ed, forklaret, at Tiltalte den 3 Februar d. A. om Eftermiddagen ind-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fandt sig i nævnte Hus, hvor han, der var noget beruset, uden dertil ra deres Side given Anledning, begyndte at blive hidsig og grov, udstødte Trusler mod Olsen og Hustru samt skældte sidstnævnte ud, hvorhos han, da de to Kvinder forsøgte at faa ham udenfor, med knyttet Haand slog Olsens Hustru i Ansigtet. Det lykkedes dem dog i Forening at faa Tiltalte ud af Huset, men da de ikke kunde faa Døren lukket, trængte Tiltalte, skøndt de holdt paa Døren, atter ind i Huset, hvor han paa ny slog Olsens Hustru i Ansigtet, samt trak og ruskede hende stærkt i Haaret. Denne, der efter sin Forklaring lider af Brystsvaghed og fornylig havde været sengeliggende, vil herved være bleven saa medtaget, at det sortnede for hende, og hun vil ikke nærmere kunne huske, hvad der derpaa passerede. Tiltalte har dog efter hendes Antagelse yderligere øvet Vold mod hende, idet hun, efter igen at være kommet lidt til Ro, følte stærke Smerter i højre Side af Brystet og i Underlivet, hvilke Smerter endnu vedvarede, da hun den 17 Februar d. A. gav Møde i Retten, om end i aftagende Grad, medens hun derimod i et Møde samme Steds den 10 Marts erklærede, at hun nu ikke længere følte nogen Men efter den af Tiltalte udøvede Vold mod hende. Efter Amanda Dahlgrens hermed stemmende Forklaring gav Tlltalte Olsens Hustru et Rap over Skulderen med sin Stok, hvorhos han sparkede hende i Underlivet med sin Fod, paa hvilken han paa dette Tidspunkt dog kun havde Strømpe.

Tiltalte har erkendt, at han mindes, at han ved den paagældende Lejlighed inde i Olsens Hus var i Klammeri med de ovenomtalte 2 Kvinder, og at han herunder blev sat ud af Huset af dem, eller at de i ethvert Tilfælde forsøgte derpaa. Derimod vil han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kunne mindes, hvad der nærmere passerede, og navnlig ikke, at han øvede Vold mod Olsens Hustru, hvad han dog ikke tør benægte at have gjort, da han, naar han er paavirket af Spiritus, bliver vred og hidsig paa mindste Anledning.

Ved de ovenfor anførte Forklaringer findes det imidlertid tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har øvet Vold mod Husmand Olsens Hustru under de ovenangivne Omstændigheder, og Tiltalte, hvis Beruselse efter det foreliggende ikke kan antages at have berøvet ham hans fulde Tilregnelighed, vil som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 200, kfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, §§ 1 og 2. Da nu den i den indankede Dom valgte Straf af Tvangsarbejde i 60 Dage findes passende — — —, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 193. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Johan Carlsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Assens Købstads Ekstrarets Dom af 4 Marts 1903: Tiltalte Hans Johan Carlsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gange 5 Dage og i Erstatning til Arrestforvarer Niels Simon August Andersen betale Kr. 1,50. Saa udreder og Tiltalte Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Maaløe, og til Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Tegner og M. A. Meyer, betaler Tiltalte Hans Johan Carlsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Johan Carlsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Assens Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Johan Carlsen, der er født den 18 September 1854 og tidligere straffet: 1) Ifølge nærværende Rets Dom af 29de November 1887 i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. dens §§ 98 og 99 m. m., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 2) Ifølge Kommissionsdom af 30te Maj 1894 efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og 3) Ifølge Højesteretsdom af 17 Marts 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 100, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt under Sagen oplyste følgende:

Den 10 Januar d. A. gav Fogden i Assens Købstad paa sit Embedskontor i Tiltaltes Overværelse Arrestforvarer Andersen samme Steds Ordre til straks at hensætte Tiltalte i Arresten til Afsoning af en af ham vedtaget Bøde paa 40 Kr. til nævnte Købstads Fattigkasse, men da Tiltalte var kommen udenfor Fogdens Kontor, nægtede han at følge med Arrestforvareren, søgte at komme forbi denne og gav derunder Arrestforvareren, der da stod med Ryggen til Nedgangen af den Trappe, der fra Raadhusets 2den Etage fører ned til 1ste Etage, et saadant Skub, at Arrestforvareren efter sin Forklaring vilde være styrtet baglænds ned ad Trappen — hvad Tiltalte dog ikke vil have tilsigtet — saafremt han ikke havde faaet fat i Trappens Gelænder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Da Tiltalte vedblivende nægtede at følge Arrestforvareren, maatte denne med Magt føre ham til Arresten og fik hertil Hjælp af 2 af Personalet paa Byfogedkontoret, men under Transporten gjorde Tiltalte al den Modstand, han kunde, kastede sig ned paa Gulvet, og da Arrestforvareren tog fat i hans Ben for at faa ham baaret ind i Arresten, sparkede Tiltalte ham dels paa højre Ben mellem Knæet og Anklen, dels i Skridtet, ligesom han under Transporten iturev Arrestforvarerens Urkæde og tilføjede ham en Beskadigelse af venstre Haands Pegefinger.

Efter en af vedkommende Distriktslæge s. D. afgiven Erklæring fandtes der paa Arrestforvarerens højre Ben mellem Knæet og Anklen en overfladisk Hudafskrabning og deromkring Svulst og Ømhed af Huden og det underliggende Væv, paa venstre Haands Pegefinger fandtes en lille Afstødning af Huden samt Tegn paa Forstuvning af Fingerens 2det Led, og klagede Arrestforvareren over Ømhed i højre Side af Bugvæggen, lidt over Lyskebøjningen, men antages Læsionerne ikke at ville faa blivende Følger for Arrestforvarerens Helbred eller Førlighed, om de end i nogen Tid ville foraarsage Ømhed og lettere Besvær, navnlig ved Brugen af venstre Pegefinger. Arrestforvareren har den 2 Marts d. A. i Retten forklaret, at han endnu led af Forstuvningen af nævnte Finger; og maa det antages, at den ham overgaaede Vold ikke havde efterladt andre Følger.

Tiltalte var ved den paagældende Lejlighed paavirket af Spiritus, men maa dog antages at have været fuldt tilregnelig.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, og da den ved den indankede Dom fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser — — — om den Arrestforvarer Andersen for Iturivning af hans Urkæde tillagte Erstatning af 1 Kr. 50 Øre billiges, derfor i det hele være at stadfæste.

Nr. 220. Advokat Nellemann

contra

Kasper Albert Marius Bernikow (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 August 1903: Arrestanterne Kasper Albert Marius Bernikow og Christian Vilhelm Munch bør straffes, Bernikow med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Munch med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og, en for begge og begge for en udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Villiam Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Kasper Albert Marius Bernikows Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den ndankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Kasper Albert Marius Bernikow og Christian Vilhelm Munch tiltales for Tyveri.

Arrestanten Bernikow er født den 18 August 1875 og anset bl. a. ved nærværende Rets Dom af 4 Juni 1898 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 6 August 1898 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 19 November 1898 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk. efter § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved samme Rets Dom af 11 November 1902 efter Straffelovens § 200, kfr. Lov af 11 Maj 1897 §§ 1 og 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de Natten mellem den 7de og 8 Maj d. A. sammen med en under Sagen ikke tilstedekommen Person have frastjaalet dels Skomager Hans Petersen et til 4 Kr. vurderet Par Sko, dels Skomagermester Peter Andreas Nielsen en Del tilsammen til 35 Kr. vurderet Fodtøj. Det stjaalne beroede frit fremme i de bestjaalnes Butiksvinduer, hvorfra Arrestanterne og den 3dje Person stjal Fodtøjet, idet de staaende paa Gaden stak Armen ind gennem Trækruden, som den 3dje Person det ene Sted havde ituslaaet, og Arrestanten Bernikow det andet Sted havde løftet af, efter at Arrestanten Munch havde stukket et Knivsblad ind under den og havde overskaaret en Snor, der holdt den lukket.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse, Bernikow efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk. efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri . . . efter Omstændighederne Bernikow med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 5 Oktober.

Nr. 144. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jørgen Pedersen (Def Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 13.

Nyborg Købstads Sørets Dom af 23 December 1902: Tiltalte Jørgen Pedersen bør til den fælles Lodspensionskasse bøde 20 Kr. samt til Nyborg Lodseri betale 186 Kr. 48 Øre. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1903: Søretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og Paludan, betaler Tiltalte Jørgen Pedersen 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Bøde, som kan idømmes efter Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 13 ikke naar summa appellabilis for Højesteret, og da det ikke kan give Tiltalte Adgang til Appel ved det offentliges Foranstaltning, at der er paalagt ham en Erstatning, som i Forbindelse med den ham idømte Bøde overstiger 200 Kroner, vil Sagen være at afvise fra Højesteret.

De de befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. Højesteretssagførerne Jensen og Salomon tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nyborg Købstads Søret hertil indankede Sag er Jørgen Pedersen af Nyborg, der er født den 17 Juli 1854, og som ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 13.

Ifølge Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Forklaring blev han, der tidligere har været Skipper, men nu er Uldhandler i Nyborg, den 6 December f. A. af Føreren af det i Bergen hjemmehørende, den

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gang i Nyborg liggende Dampskib »Niord«, Kaptajn Salvesen, anmodet om at følge med Skibet til København, hvorhen det samme Dag skulde afgaa, for at være behjælpelig med Skibets Navigering, navnlig i Beltet og Nord om Sjælland, da Kaptajn Salvesen ikke kendte Farvandene paa denne Strækning saa nøje, medens han var godt kendt i Øresund.

Tiltalte erklærede sig villig til at efterkomme Kaptajnens Anmodning, og da det derpaa var bleven aftalt mellem dem, at Tiltalte for sin Assistance skulde have et Vederlag af 30 Kr., lod han sig straks paa det kgl. norske og svenske Vicekonsulat i Nyborg forhyre med Skibet som Matros, hvorefter han samme Dag indfandt sig ombord, medhavende et Søkort, som han til Brug under Rejsen havde laant af en Skipper i Byen.

Skibet afsejlede et Par Timer senere og blev ført gennem Fjorden af en af Lodserne fra Nyborg, men da denne i Slipshavn havde forladt Skibet, kom Tiltalte paa Kommandobroen, hvor han med enkelte mindre Afbrydelser opholdt sig paa hele Rejsen. Kaptajnen eller Styrmanden vare til Stede paa Kommandobroen sammen med Tiltalte, og han angav for disse, hvorledes Kursen efter hans Mening skulde være, og efter de af ham saaledes meddelte Oplysninger om Grunde og Fyr i Farvandene blev Kursen sat. Den følgende Dag mellem Kl. 1 og 2 Eftermiddag ankom Skibet til København, efter at det havde været paa Grund ud for Hornbæk.

Tiltalte har indrømmet, at det ikke var Meningen, at han skulde gøre Matrostjeneste ombord, og at han heller ikke har forrettet saadan Tjeneste, men har han dog ikke villet erkende ved sit oven ommeldte Forhold at have overtraadt Bestemmelserne angaaende Lodsvæsenet, idet han har gjort gældende, at han har været berettiget til at lade sig paamønstre som Matros, og at Skibsføreren har haft Ret til at benytte sine Matrosers Assistance paa enhver Maade, han selv fandt for godt, en Assistance, Tiltalte ogsaa har været pligtig at yde.

Naar imidlertid henses til, hvad der af Tiltalte selv er forklaret saa vel om Formaalet med hans Forhyring som om Beskaffenheden af det Arbejde, han havde paataget sig at udføre og virkelig har udført ombord, findes han — uanset, at han har ladet sig forhyre som Matros — dog at have paataget sig Lodsningen af det ovennævnte Skib paa dets Rejse fra Slipshavn til København, i hvilket Farvand Lodser ere ansatte.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Lov om Lodsvæsenet af 13 Juni 1879 § 13, og da den ved Søretsdommen fastsatte Bøde til den fælles Lodspensionskasse af 20 Kr. findes passende, og det derhos ved Dommen rettelig er paalagt Tiltalte at udrede — foruden Sagens Omkostninger — endvidere til Nyborg Lodseri, hvilket det havde tilkommet at udføre Lodsningen af Skibet, den herfor foreskrevne Takst, der efter det oplyste udgør 186 Kr. 48 Øre, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 245. Højesteretssagfører Lunn

contra

Vilhelm Bernhardt Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 August 1903: Arrestanten Vilhelm Bernhard Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Bernhardt Nielsen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Bernhardt Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 18 April 1882 og anset: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 8de Januar 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om den 26de f. M. at have frastjaalet Gæstgiver Madsens Enke Anna Jørgensen ca. 370 Kr. i rede Penge samt et til 8 Kr. vurderet Ur. Det stjaalne beroede i en — som det maa antages — uaflaaset Konsolskuffe i bestjaalnes aflaasede Lejlighed paa 1ste Sal i Baghuset i Ejendommen Lille Kongensgade Nr. 7, til hvilken Lejlighed Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang paa følgende Maade:

I den fra Trappegangen til Lejligheden førende Dør, som var aflaaset med almindelig Smæklaas, paa hvis indvendige Side var anbragt en Knap paa Riglen, var den øverste Dørfyldning i Stykker, hvorved der i denne var fremkommet en Aabning, 21″ lang og $7^1/_2$″ bred. For denne Aabning var der sømmet et Brædt, men da det kun var sømmet fast foroven, kunde Arrestanten ved at trække forneden i Brædtet frembringe en saa stor Aabning, at han ved at stikke sin Arm gennem denne kunde trække Riglen i Laasen tilbage, og han havde herefter uhindret Adgang til Værelset.

Med Bemærkning, at dette Forhold ikkun vil være at tilregne Arrestanten som simpelt Tyveri, vil han som Følge af det anførte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 191. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peder Johan Pedersen, Niels Peter Themsen og **Niels Peder Hansen** (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 12 Januar 1903: De Tiltalte, Peder Johan Pedersen, Niels Peter Themsen og Niels Peder Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Pedersen i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Themsen og Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør, en for alle og alle for en, betale i Erstatning til Skovfoged Niels Frederik Hansen Kr. 52, 69 Øre samt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bang, og til Defensor, Sagfører Dambæk, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Højesteretssagfører Levison og Prokurator A. L. Salomonsen for Overretten betale de Tiltalte, Niels Peter Themsen og Niels Peder Hansen af Grumløse og Peder Johan Pedersen af Neble, en for alle og alle for en, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste Forhold, mod hvis Fremstilling i den indankede Dom der intet væsentligt findes at erindre, ville de være at anse efter Straffelovens §§ 210 og 203, og Straffene findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Pedersen i 6 Gange 5 Dage, for Tiltalte Themsen i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hansen i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den de Tiltalte idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Peder Johan Pedersen, Niels Peter Themsen og Niels Peder Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og Brød Pedersen i seks Gange fem Dage, Themsen i fire Gange fem Dage og Hansen i tre Gange fem Dage. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Niels Peter Themsen og Niels Peder Hansen af Grumløse og Peder Johan Pedersen af Neble for Vold og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Straffelovens § 210

Ifølge de Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger vare de Natten imellem den 15de og 16de November f. A i Forening paa Jagt i den under Lystrup og Jomfruens Egedes Skovdistrikt hørende Kirkeskov, idet de benyttede et Themsen tilhørende Køretøj. Sidstnævnte Tiltalte og Tiltalte Pedersen medførte Bøsser, og efter at de havde affyret Skud efter Vildt uden at ramme noget, kom Skovfoged i fornævnte Distrikt Niels Frederik Hansen, der tillige med en Søn af ham patrouillerede efter Krybskytter, til Stede og fulgte, da de Tiltalte derpaa kørte ud af Skoven, paa Cykler efter Køretøjet for at erfare, hvor de Tiltalte havde hjemme. De Tiltalte talte indbyrdes om, at det formentligen var Skovbetjente, der forfulgte dem, i hvilken Anledning de bleve enige om ikke at øve Vold mod Forfølgerne, men at kyse dem.

I dette Øjemed lod de Køretøjet standse ved Mosebølle, hvor de Tiltalte Themsen og Hansen stod af Vognen og ved et Risgærde forsynede sig med Gærdestave. Skovfogden og hans Søn passerede forbi Vognen, men da de vare naaede ind paa Præstø—Fakse Landevej, styrtede Skovfogden med sin Cykle og indhentedes af Køretøjet, hvorpaa de Tiltalte Themsen og Pedersen stod af dette og gik hen imod Skovfogden og dennes Søn, Themsen med en Gærdestav, Pedersen med en hjemme fra medbragt, med en Jærndupsko forsynet Stok. Efter at Skovfogden derpaa havde udtalt, at de dog vel ikke vilde overfalde Folk paa offentlig Landevej, og at »de vare udsendte«, tilføjede Pedersen ham flere Slag med den omtalte Stok, medens Skovfogden værgede sig med en saakaldet life-preserver. Tiltalte Hansen kom nu ogsaa af Vognen, hævede en Gærdestav og gav sig til at raabe, hvorpaa Pedersen med Stokken slog Skovfogden i Hovedet, saa at denne faldt til Jorden, hvorhos han traadte paa de paa Jorden liggende Cykler, efter sin Forklaring dog uden Hensigt til at beskadige disse.

Themsen var imidlertid kommen i Haandgemæng med Skovfogdens Søn, som han forfulgte et Stykke fra Vognen uden dog at tilføje ham nogen Skade. Da Skovfogden var falden om, satte de Tiltalte sig paa Vognen og kørte bort. De have fastholdt, at det ogsaa ved den sidst

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ommeldte Lejlighed alene var deres Hensigt at skræmme Cyklisterne fra at følge videre efter dem.

Ved den nogle Timer senere foretagne Lægeundersøgelse viste det sig, at der foruden Kontusioner paa Armene var tilføjet Skovfoged Hansen to henholdsvis 3 og 4 Tommer lange Saar i Issen, gaaende gennem alle Bløddelene udenpaa Hjærneskallen. Ifølge Lægeerklæring af 29 November f. A. var det mindre Saar den 27de s. M. omtrent lægt, medens det større Saar endnu væskede. Han klagede over nogen Kuldefornemmelse og Trækninger i Hovedet, udgaaet fra Saarene, samt Svimmelhedsfornemmelser og havde hidtil været uarbejdsdygtig. I et Forhør den 13 December f. A. erklærede han nu at være rask og ikke at have nogen Men af Slagene.

Af de Tiltalte er Themsen født den 9 Maj 1870 og ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 30 December 1891 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han for Overtrædelse af Jagtloven har den 25 November 1896 ved samme Birks Politiret vedtaget en Bøde af 10 Kr.

De Tiltalte Pedersen og Hansen er født henholdsvis den 27 April og 28 November 1873 og ikke fundne forhen straffede.

For det af dem udviste Forhold vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210 og Tiltalte Petersen tillige efter dens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Pedersen i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Themsen og Hansen hver i 2 Gange 5 Dage. Da den indankede Dom har fastsat Straffene paa samme Maade, og da Overretten kan tiltræde dens Bestemmelser om de samtlige Tiltalte in solidum paalagte Erstatninger til Skovfoged Hansen for Helbredelsesudgifter og Cyklernes Beskadigelse — mod hvis Udredelse de Tiltalte ikke have haft noget at erindre — — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 33. Tømmermester H. **P. Hansen** (Møldrup)

contra

Vekselmægler **Erik Møller** (Ingen),

betr. Fordeling af et Auktionsprovenu.

Københavns Auktionsrets Kendelse af 16de Juni 1902: Vilkaarenes § 4 sidste Stykke ændres saaledes: I Købesummen ere følgende lodtagne i efternævnte Orden. 1. Dansk Arbejderbank 1ste Prioritet for 83000 Kr. à $4^1/_2$ pCt. p. a. fra 11 Juni f. A. at regne samt Strafrenter, 2. Vekselmægler Erik Møller for 54134 Kr. 45 Øre, 3a. Tømmermester F. C. Jacobsen for 4000 Kr. à 5 pCt. p. a., 3b. Snedkermester M. G. Christensen for 3000 Kr. à 5 pCt. p. a. De to sidst nævnte Prioriteter have jævnsides Panteret. Med Hensyn til Servituter og øvrige Ejendommen paahvilende Hæftelser henvises til Panteattesten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Den 27 April 1900 udstedte Murmester L. M. Lumbye, der agtede at bebygge den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 2804 i Københavns udenbys Klædebo Kvarter, til Overretssagfører Wadsted, som skulde være økonomisk Leder af Byggeforetagendet, en Akkomodationsobligation, stor 160000 Kroner med Pant i Ejendommen. Efter at Obligationen var tinglæst den 21 Maj s. A., belaante Wadsted den i Grundejerbanken med ca. 100000 Kroner, hvilket Laan ved Hjælp af et i Dansk Arbejderbank optaget fast 1ste Prioritetslaan, stort 83000 Kroner, den 22 Marts 1901 nedbragtes til 22000 Kroner. Forinden dette sidste skete, men efter at Bygningerne vare fuldførte, laante Wadsted af Indstævnte Vekselmægler Erik Møller 20000 Kroner, i hvilken Anledning Wadsted den 26 Februar 1901 til Indstævnte udstedte en saakaldet Transport. I denne siges, at Wadsted til Indstævnte »meddeler skadesløs Transport paa 2 mig tilhørende Panteobligationer«, deriblandt den ovennævnte Akkomodationsobligation, »dog at denne Transport kun gælder et Beløb af Kroner 20000 . . . med Renter 7 pCt. p. a. fra Dato og eventuelle skadesløse Omkostninger«, hvorhos det bemærkes, at Obligationerne forud ere belaante, oftnævnte Akkommodationsobligation med ca. 100000 Kroner, og at Wadsted er uberettiget til at søge dem belaante yderlige, førend nærværende Transport er dækket, hvilket Wadsted indestaar for vil ske senest 2 Maaneder fra Dato. Den 11 Marts 1901 laante Wadsted yderligere af Indstævnte 10000 Kroner og den 21de s. M. atter 10000 Kroner, og Transporten forsynedes i den Anledning med 2 enslydende Paategninger, hvorved Wadsted gav Indstævnte »yderligere Transport« paa de nævnte to Obligationer »for et Beløb af 10000 Kroner . . . . med Renter 7 pCt. p. a. fra Dato«, hvorhos det siges, at ogsaa denne Transport vil være at dække senest den 26 April 1901. Om Transporterne blev der hverken givet Grundejerbanken eller Lumbye nogen Meddelelse.

Ved Skøde af 28 Maj 1901, tinglæst den 3 Juni s. A., bortmageskiftede Lumbye sin nævnte Ejendom med en Appellanten, Tømmermester H. P. Hansen tilhørende Ejendom, og efter i det væsentlige at have opfyldt de i Mageskiftedokumenterne indeholdte Vilkaar overtog Appellanten den af ham købte Ejendom. Forinden Købet af denne fandt Sted, havde Appellanten saavel i Grundejerbanken som af Wadsted, der undlod at omtale de til Indstævnte udstedte Transporter, faaet Meddelelse om, at Akkommodationsobligationen kunde faas kvitteret imod Betaling af ca. 22000 Kroner; men herom blev intet paategnet Obligationen, hvorimod Appellanten fik Wadsteds skriftlige Indestaaelse for, at Salget vilde blive opfyldt af Lumbye.

Da Wadsted ikke betalte de af Indstævnte laante 40000 Kroner, tilstillede Indstævntes Sagfører under 1 August 1901 Grundejerbanken en Genpart af Transporterne med Anmodning om, at Akkommodationsobligationen maatte blive forsynet med Paategning om Transporterne, og den 3dje samme Maaned svarede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Banken, at den havde bemærket Indholdet af Transporterne. Først derefter vil Indstævnte være bleven vidende om Ejendommens Salg til Appellanten. I December Termin 1901 undlod Appellanten, der havde faaet Kundskab om Transporterne, saavelsom Lumbye, at betale Renter af Arbejderbankens Prioritet, og efter passeret Udlæg begærede nævnte Bank Ejendommen bortsolgt ved Tvangsauktion. Paa det i den Anledning den 19 Marts 1902 afholdte forberedende Møde oplyste Indstævnte, at han havde indfriet det af Wadsted i Grundejerbanken optagne Laan med i alt 23588 Kroner 82 Øre og havde erholdt Transport paa den for Laanet udstedte Obligation samt faaet Akkommodationsobligationen udleveret af Banken. Der opstod imidlertid Tvist imellem Parterne angaaende Retten til Fyldestgørelse af Auktionskøbesummen, hvorom Bestemmelser indeholdtes i Auktionsvilkaarenes § 4 i Slutningen. Medens de vare enige om, at der af Købesummen først tilkom Arbejderbanken Dækning for dens Prioritet og derefter Indstævnte Dækning for de i Grundejerbanken betalte 23588 Kroner 82 Øre, paastod Indstævnte, at der endvidere tilkom ham Dækning ifølge Transporterne, i hvilken Henseende han anbragte, at ifølge Aftale med Wadsted krævede han i alt kun Dækning for det Beløb, som Wadsted maatte antages at have tilgode hos Lumbye, hvilket Tilgodehavende først opgaves til 55000 Kroner, men senere paa Grundlag af et fremlagt Regnskab præciseredes til 54134 Kroner 45 Øre, hvoraf saaledes 30545 Kroner 63 Øre hidrørte fra Transporterne. Herimod protesterede Appellanten i sin Egenskab af Skødehaver, men ved Auktionsdirektørens Kendelse tillagdes der Indstævnte Ret til Fyldestgørelse af Købesummen for de af ham krævede 54134 Kroner 45 Øre næst efter Arbejderbankens Prioritet.

Denne Kendelse har Appellanten indanket for Højesteret, hvor han har paastaaet, at Auktionsvilkaarenes § 4, sidste Stykke affattes saaledes, at Indstævntes Adgang til Fyldestgørelse i Købesummen kun gælder et Beløb af 23588 Kroner 82 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Marts f. A.

Selv om Overretssagfører Wadsted ikke maatte have det omtalte Beløb 54134 Kroner 45 Øre tilgode hos Murmester Lumbye, hvad Appellanten bestrider, maa der dog gives Indstævnte Medhold i, at han i Akkommodationsobligationen og den Stilling, som Wadsted indtog til Byggeforetagendet, har haft tilstrækkelig Grund til at anse Wadsted for berettiget til at raade over Obligationen som sket, og der er ikke af Appellanten oplyst Omstændigheder, som kunne lede til at antage, at Indstævnte har haft en anden Opfattelse. Da derhos den Indstævnte af Wadsted overdragne Ret over Obligationen, hvad enten den maa betragtes som en Transport eller en Haandpanteret, maa anses gyldig stiftet, særlig overfor Appellanten, og da der endelig intet foreligger, hvorefter den af Indstævnte erhvervede Ret skulde, som af Appellanten forment, være eksstingveret, maa det billiges, at den indankede Kendelse har tillagt Indstævnte Adgang

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til Fyldestgørelse for samtlige 54134 Kroner 45 Øre, hvorfor Kendelsen vil være at stadfæste, saa vidt paaanket er.

Thi kendes for Ret:

Den indankede Kendelse bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømmermester H. P. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under den Disput, der er opstaaet under nærværende Sag, har Overretssagfører V. Heide for Vekselmægler Erik Møller paastaaet denne dækket for sit Tilgodehavende efter 1ste Prioritet og Grundejerbankens Krav ifølge Haandpanteobligation, hvilket Krav nu er opgjort til 23,588 Kr. 82 Øre og transporteret til Erik Møller. Dennes øvrige Krav hidrører fra, at han har faaet en saakaldet Transport paa 40,000 Kr. af den til Overretssagfører Otto Wadsted udstedte Akkomodationsobligation, og den samlede Fordring (inklusive Grundejerbankens tidligere Tilgodehavende) er nu nedsat til 54,134 Kr. 45 Øre og paastaaet udbetalt efter Arbejderbankens Prioritet.

Herimod har Overretssagfører F. Bülow protesteret paa Skødehaveren Tømmermester H. P. Hansens Vegne, idet han har anbragt, at det Beløb, der overstiger 1ste Prioritet og det oprindelige til Grundejerbanken skyldige Beløb, bør udbetales til ham, eftersom han ved Købets Afslutning ikke vidste og ikke kunde vide, at den ommeldte Obligation var belaant med mere end ca. 23,000 Kr. til Grundejerbanken, da de senere saakaldte Transporter, der i Virkeligheden vare Haandpantsætninger, ikke vare notificerede Grundejerbanken.

Endelig har Overretssagfører M. Thorsen for Tømmermester F. C. Jacobsen og Snedkermester M. G. Christensen paastaaet de disse tilkommende Beløb udbetalte efter Arbejderbankens Prioritet og det Beløb, der maatte blive tillagt Vekselmægler Møller.

Der maa nu ogsaa gives Overretssagfører Heide Medhold i, at Vekselmægler Møllers Krav maa anses for at være gyldigt stiftet, hvad enten det kaldes Transport eller Haandpantsætning, og at det navnlig maa gaa forud for Tømmermester Hansens Fordring, der ikke støtter sig paa nogen tinglig Ret, men er en Fordring paa Skadeserstatning hos den tidligere Ejer eller dennes juridiske Konsulent.

Efter Vekselmægler Møllers Fordring vilde Tømmermester F. C. Jacobsen og Snedkermester M. G. Christensen have Krav paa jævnsides Fyldestgørelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tirsdagen den 6 Oktober.

Nr. 190. Højesteretssagfører Lunn

contra

Lars Peter Martin Carleby (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Købstad eller for Meddelagtighed i disse Forbrydelser.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Maj 1902: De Tiltalte Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, Anders Christian Carl Adolph Larsen, Peder Harald Christensen, Ole Christian Arntzen, Christen Jensen, Villum Peter Thomsen, Mulvad Jensen, Frands Christensen, Lars Peter Martin Carleby, Otto Andreas Nielsson og Niels Nielsen, kaldet Tved, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød: førstnævnte i 5 Gange 5 Dage, de 7 næstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de 3 sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de, en for alle og alle for en, i Erstatning til Fyrbøderne Sigvardt Johnsen og William Morrison udrede henholdsvis 20 Kr. og 80 Kr., og endelig ligeledes, en for alle og alle for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 40 Kr. og 30 Kr. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4de Maj 1903: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Kommune, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret.

I øvrigt vil Landsoverrettens Dom i Henhold til de i Dommen anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Kommune afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Martin Carleby til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søfyrbøder Lars Peter Martin Carleby, der er født i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik 10 andre Tiltalte, og som tidligere paa derom fra to af disse fremsat Begæring for deres Vedkommende har været indanket for Overretten og derfra til Højesteret, medens den for de øvrige 8 Tiltaltes Vedkommende ikke er appelleret — sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Overtrædelse af Politivedtægten for Esbjerg Købstad eller for Meddelagtighed i disse Forbrydelser.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at medens der i Januar Maaned f. A. paa Grund af en Konflikt med Rederierne var erklæret Strike blandt Søfyrbøderne, blev der i Esbjerg, hvortil Striken ogsaa var udstrakt, af den derværende Afdeling af Søfyrbødernes Fagforening saa vel paa Jernbanestationen som ved Havnen etableret saakaldte Strikevagter, d. v. s. Vagtposter bestaaende af strikende Fyrbødere i et Antal af 2—6 Mand, der havde til Opgave at faa fat paa de arbejdende Fyrbødere, der maatte ankomme til Byen, og søge at bevæge disse til at opsige deres Hyre, hvorhos Strikevagterne, som det maa antages, vare instruerede om, at de til Opnaaelsen af dette Øjemed ikkun maatte anvende Overtalelser, men derimod ikke Vold eller Trusler om saadan.

Mandagen den 27 Januar f. A. om Aftenen var Tiltalte, der er Medlem af Søfyrbødernes Fagforening, og som paa Grund af den udbrudte Strike ikke arbejdede som Fyrbøder, tillige med en Del af de oprindelig i 1ste Instans Medtiltalte — nemlig Søfyrbøderne Anders Christian Carl Adolf Larsen, Peter Harald Christensen, Ole Christian Arntzen, Villum Peder Thomsen, Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, Niels Nielsen, kaldet Tved, Otto Andreas Nielsson og Frantz Christensen, der ligeledes alle hørte til de strikende — til Stede i et Bagværelse i Beværtningen »Sønderjylland« i bemeldte Købstad, da det enten fra Strikevagterne eller af andre tilstedekomne blev meddelt, at nogle af Fyrbøderne fra det i Havnen liggende Dampskib »M. G. Melchior« vare gaaede i Land. Denne Efterretning, der ifølge Tiltaltes Forklaring lød paa, at der var nogle »Skruebrækkere« fra »Melchior« i Land, vakte Røre mellem de til Stede værende Fyrbødere, og idet der, som det maa antages, nu fra forskellige Sider blev raabt, at »Skruebrækkerne« skulde søges op og have Prygl, hvilket Forslag vandt almindelig Tilslutning eller i hvert Fald ikke mødte nogen Modsigelse, brød Størsteparten af de til Stede værende Fyrbødere op og gik fordelte i Patrouiller ud for at afsøge Byen og navnlig Beværtningerne. Medens Tiltalte og ovennævnte Otto Andreas Nielsson gik ind i Beværtningen »Promenaden«, hvor de imidlertid ikke traf de eftersøgte, hvorfor de atter vendte tilbage til Beværtningen »Sønderjylland«, begav

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ovennævnte Peter Harald Christensen, Ole Christian Arentzen, Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg og Villum Peder Thomsen, der efter forgæves at have anstillet Eftersøgning i Byen ligeledes var vendte tilbage til »Sønderjylland«, sig ned imod Havnen for der at fortsætte Eftersøgningen. Idet de nu passerede ad en Gangsti, der fra Hjørnet af Havnegade og Smedegade fører ned til Havnen, mødte de to paa Dampskibet »M. G. Melchior« tjenestegørende Fyrbødere, Normanden Sigvard Johnson og Englænderen William Morrison, der allerede forinden var antrufne af ovennævnte Frantz Christensen, som i den Hensigt at lokke dem op til Beværtningen »Sønderjylland« havde indbudt dem til at følge med op i Byen og nyde en Forfriskning. Efter med sine tre Ledsagere at være vendt om, henvendte Peter Harald Christensen nu paa Engelsk nogle Spørgsmaal til Johnson og Morrison om, med hvilket Skib de sejlede eller lignende.

Den saaledes paabegyndte Samtale blev imidlertid straks paa dette Tidspunkt og forinden der til Johnson og Morrison var rettet nogen Opfordring til at gaa fra Borde, afbrudt af Villum Peder Thomsen, idet denne slog Johnson til Jorden ved at slaa ham over Brystet og samtidig spænde Ben for ham, hvorefter Thomsen sprang løs paa Morrison, hvem han ligeledes slog til Jorden og derpaa med flad Haand tildelte nogle Lussinger. Medens Johnson derefter var ved at rejse sig, greb Ole Christian Arntzen fat i ham og kastede ham paa ny til Jorden, hvorhos han, da Johnson sparkede fra sig, tildelte ham to Slag med knyttet Haand i Hovedet og paa Skulderen. Da de Overfaldne imidlertid skreg op, løb Thomsen og Arntzen op i Havneanlægget, medens Peter Harald Christensen gik tilbage til Beværtningen »Sønderjylland«, hvorhen saa vel Frantz Christensen som Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, allerede havde begivet sig straks, da Overfaldet begyndte. Begge de Overfaldne gik nu op ad Gangstien til Havnegade og ned ad denne, og da de var komne omtrent ud for »Sønderjylland«, blev de gjorte til Genstand for et fornyet Overfald, som ikke i alle Enkeltheder fuldt ud har kunnet oplyses, men hvorunder navnlig ovennævnte Anders Christian Carl Adolf Larsen med en Tamp, der bestod af et rundt, $^1/_2$ à $^3/_4$ Alen langt Stykke Maskinpakning af ca. $^1/_2$ Tommes Diameter tildelte Johnson et Slag over Ryggen, hvorefter han drev Morrison en »Skalle«, saa at han tørnede mod et Vindue i oftnævnte Beværtning, hvorved en Rude knustes, medens den i første Instans medtiltalte Christen Jensen, der herunder kom til Stede, satte efter Johnson, der søgte at unddrage sig ved Flugt, indhentede ham og slog ham til Jorden samt tildelte ham flere Slag med knyttet Haand, hvorhos den ligeledes i første Instans tiltalte Skrædersvend Mulvad Jensen med en Stok slog løs paa Morrison, medens denne laa paa Jorden, efter, som det maa antages, at være slaaet omkuld af fornævnte Larsen.

I de nys beskrevne Overfald paa Johnson og Morrison tog Tiltalte efter det Oplyste ikke aktiv Del, idet han efter, som meldt, sammen med Otto Andreas Nielsson at være vendt tilbage fra Beværtningen »Promenaden« til »Sønderjylland« forblev samme Steds. Om, hvad der efter hans Tilbagekomst til sidstnævnte Beværtning passerede, har han forklaret, at en ham ubekendt Person kom ind og sagde, at »nu var de der«, hvorved der sigtedes til »Skruebrækkerne«, hvorpaa en Del af de til Stede værende Søfyrbødere løb ud. Efter Tiltaltes videre

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Forklaring blev straks efter en Rude slaaet i Stykker, og der lød høje Raab og Skrig udenfor, hvorefter Tiltalte gik udenfor Døren, hvorfra han paa Afstand saa, at der var Haandgemæng, uden at han kunde iagttage det nærmere, idet han dog var klar over, at der skete et Overfald af strikende paa ikke-strikende Fyrbødere, men da han ikke vilde se nærmere, hvad der foregik, gik han igen ind i Beværtningen.

I Overensstemmelse med den af Anders Christian Carl Adolf Larsen afgivne Forklaring har Tiltalte erkendt, at han, efter at Striken var udbrudt — som det maa antages den 26 Januar f. A. om Aftenen — har givet Larsen den af denne under det nys omtalte udenfor »Sønderjylland« stedfundne Overfald paa Johnson og Morrison benyttede, ovenfor beskrevne Tamp, som Larsen bad om at maatte faa, og som Tiltalte ifølge sit Udsagn ansaa for et kraftigt Vaaben. Efter hvad Larsen har forklaret, vilde han bruge den til at prygle »Skruebrækkerne« med, og Tiltalte har ikke villet benægte, at Larsen overfor ham opgav, at han vilde bruge den overfor de under Striken arbejdende Fyrbødere.

Ifølge de af nysnævnte Larsen og ovennævnte Peter Harald Christensen, Villum Peter Thomsen, Jens Christian Jensen, kaldet Bjerg, Niels Nielsen, kaldet Tved, Frantz Christensen og Mulvad Jensen samt den ligeledes i første Instans Tiltalte Søfyrbøder og Bødker Gunnar Christensen afgivne Forklaringer maa det antages, at Hensigten med den mod de Overfaldne udøvede Vold var at tvinge disse til at slutte sig til den erklærede Strike; og at saadant ogsaa har staaet Tiltalte klart, findes efter det foreliggende ikke at kunne betvivles. Efter hvad der er oplyst, maa det imidlertid forudsættes, at saa vel Johnson som Morrison allerede forinden Overfaldet havde besluttet at opsige deres Pladser, fra hvilke de afmønstredes henholdsvis den 10de og 11te Februar f. A.

Tiltalte har fremdeles erkendt, at der — da det den paagældende Aften i Beværtningen »Sønderjylland«, som meldt, blev fortalt, at der var nogle »Skruebrækkere« fra »Melchior« i Land — straks fra flere Sider blev talt om at opsøge »Skruebrækkerne« og give dem Prygl, at disse Forslag ikke blev mødt med nogen Opposition, men tværtimod syntes at falde i alles Smag, og at det, da de tilstedeværende straks gik ud for at opsøge »Skruebrækkerne«, var alles Mening, at disse nu skulde have Prygl. Efter denne Forklaring og de med samme stemmende Udsagn fra Størstedelen af de oprindelig i første Instans Tiltalte samt det i øvrigt foreliggende, maa der gaas ud fra, at der mellem de ved den ommeldte Lejlighed i »Sønderjylland« til Stede værende Søfyrbødere er bleven truffen en fælles, navnlig ogsaa af Tiltalte tiltraadt Beslutning om ved Vold at tvinge de arbejdende Søfyrbødere, der maatte blive antrufne, til at deltage i Striken, og at den voldelige Behandling, hvorfor Johnson og Morrison efter det oven anførte blev gjorte til Genstand, var Frugten af denne Beslutning.

De tvende Overfaldne blev samme Aften undersøgte af en Læge, der i en den 28 Januar f. A. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring betræffende Sigvard Johnson har udtalt, at han af ham behandledes for nogle Hudaskrabninger og Kontusioner, at venstre Øjelaag var blodunderløbet og opsvulmet som efter Slag af en knyttet Næve, Næsen ligesaa, samt at der paa venstre Kind saas nogle mindre Hudafskrab-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ninger. Ved sit Møde i Retten den 5 Februar f. A. forklarede Johnson derhos, at han som Følge af den ham tilføjede Vold i 8 Dage gik med blaa Øjne, men at han i øvrigt ingen Skade havde lidt, hvorimod hans Tøj var bleven helt tilsølet.

I en ligeledes den 28 Januar f. A. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring har samme Læge angaaende William Morrison udtalt, at han led af følgende friske Læsioner: Paa Issen tre kontunderede, let blødende fra 5 til 1 Centimeter lange Saar, gaaende gennem Bløddelene ind til Benhinden, og over venstre Øje en mindre Hudafskrabning, at en Hjørnetand og flere Kindtænder i venstre Side af Overmunden vare løse, at der paa venstre Skulder fandtes en barnehaandstor, meget øm, blodunderløben Kontusion af Bløddelene, der i væsentlig Grad generede Armens Bevægelighed, samt at der paa venstre Laar fandtes et 16 Centimeter langt, 2 Centimeter bredt blodunderløbet Parti, fremkaldt ved et Slag af en Stok eller lignende; om de nævnte Læsioner m. m. er det derhos i Erklæringen udtalt, at de alle vare af forbigaaende Natur, og at de hverken truede Mandens Liv eller Førlighed.

Ifølge en af samme Læge den 28 Februar f. A. udfærdiget, under Sagen fremlagt yderligere Erklæring var Morrison under Lægebehandling indtil den 10 Februar f. A.; Saarene i Hovedet var da lægte og Sporene af Kontusionerne tildels forsvundne; dog havde han stadig nogen Vanskelighed ved at bruge venstre Arm, og der vilde sikkert gaa længere Tid, inden han genvandt den fulde Brug af den.

Paa Johnsons Vegne er der under Sagen af den svensk-norske Vicekonsul i Esbjerg nedlagt Paastand om en Erstatning af 20 Kr. for ødelagt Tøj, og paa Morrisons Vegne er der af den engelske Vicekonsul samme Steds nedlagt Paastand om en passende af Retten fastsat Erstatning for Svie og Smerte. Ved Underretsdommen er disse Paastande tagne til Følge, saaledes at Erstatningen for Morrisons Vedkommende er fastsat til 80 Kr., hvilket Beløb saa vel som det Johnson tilkendte Erstatningsbeløb af 20 Kr. Tiltalte ved bemeldte Dom er tilpligtet at udrede in solidum med de oprindelig i første Instans Medtiltalte.

For sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter § 203, disse Paragrafer sammenholdte med § 54, hvorimod der, som ved Underretsdommen rettelig antaget, efter Indholdet af § 90, 2det Stykke, i den under 17 April 1899 udfærdigede Politivedtægt for Esbjærg Kommune — i hvilken Paragraf det bestemmes: Henhører Forseelsen under den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser, kommer disse til Anvendelse — ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelse af nogen Bestemmelse i bemeldte Politivedtægt. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes ved Underretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — — — — det for Tiltaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes, for saa vidt paaanket er, kunne stadfæstes.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Onsdagen den 7 Oktober.

Nr. 179. Højesteretssagfører Bagger

contra

Handelsfaktor **Joh Christensen** (Def. Rée),

der tiltales for ulovlig Handel med Spirituosa.

Akureyri Købstads Politirets Dom af 12 August 1902: Tiltalte, Handelsfaktor Joh. Christensen, bør erlægge en Bøde af 150 Kr. for ulovligt Salg af spirituøse Drikkevarer, og skal Bøden tilfalde Akureyris Bykasse. Alle hos ham (Tiltalte) forefindende spirituøse Drikkevarer bør konfiskeres, og deres Provenu ligeledes tilflyde Akureyris Bykasse. Sagens Omkostninger ophæves.

Den islandske Landsoverrets Dom af 15 December 1902: Tiltalte, Handelsfaktor Joh. Christensen i Akureyri, bør udrede en Bøde af 100 Kr., som tilflyder Akureyri Købstads Bykasse, hvorhos alle spirituøse Drikkevarer, som forefindes i den Handel, han har bestyret og bestyrer i Akureyri, skal konfiskeres, og deres Provenu tilflyde Akureyri Købstads Bykasse. Tiltalte bør udrede alle denne Sags Omkostninger for Underretten samt alle med dens Appel forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oddur Gislason og Einar Benediktsson, 10 Kr. til hver især. Den idømte Bøde bør udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Sagens Afgørelse beror paa, om Købmand Carl Hoepners Enke har været berettiget til at fortsætte den af hendes Mand drevne Handel paa hans Handelsbevilling eller Borgerskab.

Medens det nu i Danmark ogsaa, før Næringsloven af 1857 udkom, i Henhold til enkelte spredte Lovbestemmelser, saasom Forordning 5 Marts 1695 § 8 Nr. 5 og Forordning 21 Marts 1800 § 13, stedse har været antaget og fulgt som almindelig Regel, at en Enke var berettiget til uden ny Adkomst at fortsætte sin Mands Næringsvej, foreligger der derimod ingen særlig for Island given Lov, der har Betydning for Spørgsmaalets Afgørelse, idet navnlig de i Dommen anførte Lovbestemmelser ikke kunne antages at have tilsigtet at afgøre Spørgsmaalet. Da der nu heller ikke foreligger Oplysning om, at der paa Island har dannet sig en fra den ovennævnte Regel afvigende sædvanemæssig Ordning af Forholdet, maa det efter den bestaaende Forbindelse mellem Danmark og Island antages, at den nævnte Regel ogsaa er bleven fulgt paa Island, hvilket yderligere bestyrkes ved de foreliggende til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at frifinde og det

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

offentlige have at udrede Sagens Omkostninger, derunder de nedennævnte Salærer, hvorved bemærkes, at der ikke bliver Spørgsmaal om Salær til Defensor for Højesteret, da Tiltalte har ladet Sagen udføre ved en privat engageret Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Handelsfaktor Joh. Christensen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger for Højesteret 40 Kroner, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en af Akureyris Købstads Politiret den 12 August d. A. afsagt Dom blev Tiltalte, Bestyrer af Hoepfners Handel i Akureyri Joh. Christensen, for ulovligt Salg af spirituøse Drikkevarer ved bemeldte Handel i Henhold til Lov 11 November 1899 § 2 om Handel med og Udskænkning af spirituøse Drikkevarer i Island dømt til at udrede en Bøde af 150 Kr. til Akureyri Bykasse, hvorhos alle spirituøse Drikkevarer, som hos ham torefandtes, konfiskeredes, og deres Provenu tildømtes den samme Kasse som Bøden. Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom er af vedkommende Amtmand paa Tiltaltes Begæring indanket for Landsoverretten.

Denne Sag behandledes og paadømtes i Underretten af en Mand, som efter den ordinære Dommers Begæring var konstitueret til at betjene hans Embede under hans Fraværelse paa hans Vegne og paa hans Ansvar i alle Henseender. Alligevel er den ordinære Dommer ikke stævnet ved Sagens Appel, men alene hans konstituerede Fuldmægtig. Alligevel synes man dog efter Omstændighederne at kunne gaa ud fra, at Appelstævningen ogsaa har været rettet mod Fuldmægtigen paa den ordinære Dommers Vegne, som var ansvarlig for Sagen, og at Fuldmægtigen har modtaget Stævningens Forkyndelse tillige paa den ordinære Dommers Vegne, hvorfor der ikke findes tilstrækkelig Føje til at lade denne formelle Fejl ved Sagens Behandling medføre Forhaling af samme.

Den Handel i Akureyri, som bestyres af Tiltalte, og hvor det ulovlige Spirituosa-Udsalg skal have fundet Sted, har været Købmand Carl Hoepfner i Kjøbenhavns Ejendom, og den har været dreven i Akureyri i Henhold til Borgerskabsbrev, udstedt 9 Juni 1865 og lydende paa bemeldte Carl Hoepfners Navn. I September f. A. afgik Handelens Ejer, Carl Hoepfner, ved Døden, ved hvilken Lejlighed Tiltalte købte (løste) Handelsbevilling for hans Enke, Enkefru A. Hoepfner i Kjøbenhavn, og kort derefter ansøgte han paa hendes Vegne om Bevilling til Handel med Spirituosa i Henhold til Lov 11 November 1899, men denne nægtedes ham. Tiltalte holdt da op med at sælge Spirituosa ved Handelen efter sidst afvigte Nytaar, men begyndte Forhandlingen af

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

samme igen i sidstledne April efter Ordre fra Fru Hoepfner, som formente sig berettiget til at fortsætte sin Mands Handel i Kraft af hans Borgerskabsbrev, idet hun hensad i uskiftet Bo efter ham, særlig ogsaa Handelen med Spirituosa, overensstemmende med bemeldte Lov 11 November 1899 § 2, 1ste Passus. For den af Tiltalte saaledes efter Carl Hoepfners Død baade i den sidste Halvdel af Aaret 1901 og igen siden i April d. A. drevne Handel med Spirituosa er derpaa nærværende Sag bleven anlagt imod ham, og blev den paadømt i Akureyris Politiret med det Udfald, som foran er anført.

Det afgørende Spørgsmaal i denne Sag er, hvorvidt Købmand Carl Hoepfners Enke har været berettiget til, saaledes som af hende paastaaet, at gøre Brug af sin Mands Handels-Bevilling eller Borgerskab, efter at han var afgaaet ved Døden, thi af Løsningen (ɔ: Besvarelsen) af dette Spørgsmaal vil det afhænge, om den Tiltalte, hendes Handelsbestyrer, har gjort sig skyldig i den ulovlige Handel med Spirituosa, som han tiltales for. Rigtignok løste Tiltalte, som foran bemærket, en ny Handelsbevilling for Enken og ansøgte om Tilladelse for hende til Forhandling af Spirituosa, efter at hendes Mand var afgaaet ved Døden, men disse Omstændigheder kan ikke antages at have ændret Enkens Retsstilling til Skade for hende, for saa vidt Handelsrettighederne angaar, hvorhos det ogsaa er oplyst i Sagen, at Tiltalte gjorde begge disse Foranstaltninger af Misforstaaelse eller uden Hjemmel fra Enkens Side. Men med Hensyn til Sagens Hovedspørgsmaal bliver Landsoverretten at være af samme Anskuelse som Underdommeren i den Retning, at C. Hoepfners Ret til at drive Handel er bortfalden ved hans Død, saaledes at hans Enke ikke har været berettiget til at fortsætte Handelsforretningen i Kraft af det for hendes Mand udstedte Borgerskabsbrev eller Handelsbevilling. I vor Lovgivning, Plakat 28 December 1836 § 2, og nu Lov 7 November 1879 § 2, er det foreskrevet, at enhver, som ønsker at drive Handel i Island, har dertil at løse Antagelsesbrev eller Borgerbrev, og da der ikke er gjort nogen Undtagelse fra denne Bestemmelse, mangler der Hjemmel til at forstaa den paa den Maade, at nogen anden end den, paa hvis Navn Antagelsesbrevet eller Borgerbrevet lyder, kan gøre Brug af det som Hjemmel til at drive Handel, hvad enten det er Bevillingshaverens Enke, om hun end lovlig sidder i uskiftet Bo, eller hans Arvinger. Carl Hoepfners Handelsbevilling eller Borgerskabsbrev lyder, som foran bemærket, alene paa hans Navn, hvorfor han alene kunde gøre Brug af det, men ikke hans Enke efter hans Død. Man har i Sagen gjort den Betragtning gældende, at det har været Praksis i Island, at Enker efter deres Ægtefællers Død have benyttet deres Mænds Borgerskabsbrev eller Udskænkningstilladelse uden at erholde ny Bevilling, men endskønt dette kan have forekommet i enkelte Tilfælde, uden at man har foretaget noget i Anledning deraf, saa beviser det ikke, at man har anset det for overensstemmende med Lovgivningen, ligesom der paa den anden Side findes Eksempler paa, at det modsatte har fundet Sted, nemlig, at en Enke har løst nyt Borgerskabsbrev efter hendes Mands Død.

I Henhold til det foranskrevne kan det ikke antages, at den Handelsforretning, som Tiltalte bestyrer i Akureyri, lovmedholdelig har kunnet fortsættes i Kraft af det af Carl Hoepfner indehafte Borgerskabsbrev, hvorfor Udsalg af Spirituosa i Handelen ikke kunde lovlig ved-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

blive efter Carl Hoepfners Død, og eftersom Tiltalte dog efter denne Tid har fortsat Handelen med Spirituosa, findes det at være rigtigt, at Politiretsdommeren har dømt ham for ulovlig Handel med Spirituosa i Henhold til Lov 11 November 1899 § 13, kfr. § 2, 1ste Passus, og skønnes den Bøde, som Tiltalte vil have at udrede og tilfalder Akureyris Bykasse, passende ansat til 100 Kr. Endvidere skal alle spirituøse Drikkevarer, som forefindes i Handelen, konfiskeres, og deres Provenu tilflyde samme Kasse.

Nr. 242. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Andreassen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 15 Juli 1903: Arrestanten Niels Peter Andreassen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder til Anklageren, Overretssagfører Bennetzen, og Forsvareren, Sagfører Hansen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1903: Arrestanten Niels Peter Andreassen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Andreassen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Andreassen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1880, har tidligere været straffet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 April 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 11 August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 19 Januar 1901 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 7 August s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ifølge Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 3 Juni f. A. efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med samme Art af Strafarbejde i et Aar.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, at Arrestanten om Eftermiddagen den 29 Juni d. A. indfandt sig i Bundtmager Hansens Butik i Kolding, hvor han bad om en gammel Hat, hvad han dog ikke fik, samt at han, da Hansen, der selv var til Stede i Butiken, og som, da han ved Arrestantens Bortgang saa, at han gemte noget under sin Jakke, var gaaet efter ham og noget henne i Gaden havde faaet fat paa ham, til Hansen afleverede en denne tilhørende ny Kasket, som Arrestanten havde haft skjult paa Ryggen oppe under Jakken. Om hvorledes Arrestanten er kommen i Besiddelse af denne Kasket, der, som meldt, var ganske ny og derhos forsynet med Fabrikationsmærket »Chr. Hansen, Bundtmager, Kolding«, har han forklaret, at han fandt den i en lille Entré eller Gang udenfor Hansens Butik, da han gik ind i denne i det oven angivne Øjemed; men ligesom denne Forklaring i sig selv er usandsynlig, saaledes strider den ogsaa mod den af Hansen afgivne Forklaring om, at han, kun et Par Minutter før Arrestanfen kom ind i Butiken, var ude i Gangen udenfor, og at han er sikker paa, at der da ikke laa nogen Kasket ved Døren.

Efter Hansens Forklaring blev Arrestanten, da Hansen efter, som meldt, at have faaet Kasketten tilbage bebrejdede ham hans Adfærd, grov og uforskammet og gik sin Vej ad Havnen til, hvorhos han, da Hansen tilligemed en anden Person fulgte efter ham for at faa ham anholdt, vendte sig om og truede Hansen med Prygl samt stødte til denne, der blev bange og opgav Forfølgelsen, hvorimod han meldte Sagen til Politiet, ved hvis Foranstaltning Arrestanten samme Dags Aften blev anholdt. Arrestanten har derimod forklaret, at han, da Hansen lod ham vide, at han vilde have ham anholdt, gav sig til at løbe, hvorved det omsider lykkedes ham at undslippe Hansen, der forfulgte ham; han har derhos benægtet at have truet Hansen med Prygl.

Den fornævnte Kasket er bragt til Stede under Sagen og, efter at være vurderet til 2 Kr., tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Arrestanten udviste Forhold vil han være at anse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 162. Højesteretssagfører Salomon

contra

Sophus Joseph Josephsen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lotterilovgivningen.

Randers Købstads Politirets Dom af 10 Februar 1903: Tiltalte Sophus Joseph Josephsen bør til Randers Købstads Politikasse bøde 20 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Marts 1903: Tiltalte Sophus Joseph Josephsen bør til Statskassen bøde 200 Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sophus Joseph Josephsen til Højesteretssagførerne Salomon og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at den under nærværende Sag tiltalte Detaillist Sophus Joseph Josephsen, som er Indehaver af Strømmens Kolonialhandel i Randers, i Dagbladet »Randers Amtsavis« Nr. 22 for den 27 Januar d. A. og, som det maa antages, i flere andre i Randers udkommende Blade under Overskriften »Hvem vil tjene Penge?« havde ladet indrykke et saalydende Avertissement:

»Fredagen den 30te Januar er der fremlagt paa Disken (saa Publikum selv kan vælge) 200 Pd. Kaffe, afvejet i ½ Punds Pakker, i en Del af Pakkerne er indlagt forskellige Beløb fra 1 til 5 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Oktober 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 18.**

Onsdagen den 7 Oktober.

Kvaliteten er den samme! Prisen 1 Kr. pr. Pd. Udsalget begynder Kl. 4 og vedvarer til det er udsolgt! Strømmens Kolonialhandel.« blev der paa Foranledning af en af forskellige Handlende i Randers til Politimesteren samme Steds indgiven Anmeldelse indledet Undersøgelse mod Tiltalte, som under denne Undersøgelse har erkendt, at han har iværksat det i Avertissementet ommeldte Udsalg paa følgende Maade.

Forinden den til Udsalgets Paabegyndelse fastsatte Tid havde Tiltalte i Overværelse af sin Kommis i 12 af de til Salg bestemte 400 Pakker, som hver indeholdt $^1/_2$ Pd. Kaffe, indlagt i alt 20 Kr., som fordeltes saaledes, at der i 2 Pakker indlagdes 5 Kr. i hver og i 10 andre Pakker 1 Kr. i hver, hvorefter samtlige 400 Pakker bleve fremlagte paa Disken i Tiltaltes Butik, saaledes at de Pakker, hvori der var indlagt Penge, blev blandede mellem de andre Pakker paa en saadan Maade, at hverken Tiltalte eller hans Butikspersonale vare i Stand til at angive, i hvilken af Pakkerne der fandtes Penge, og Salget skete derhos paa den Maade, at den Kunde, der købte en Pakke, selv kunde vælge, hvilken af de fremlagte Pakker han vilde have, saaledes at det ganske beroede paa Tilfældet, om han fik en af de Pakker, hvori de ommeldte Gevinster vare gemte. Efter hvad Tiltalte har udsagt, tilsigtede han ved det saaledes iværksatte Udsalg at skaffe sig en forøget Omsætning, og det maa efter hans Forklaring antages, at han ikke i Anledning af den med Udsalget forbundne Pengefordeling lod Kunderne betale mere end sædvanlig Pris for den købte Kaffe.

For det saaledes udviste Forhold, for hvilket Tiltalte, der er født i Aaret 1874, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er sat under Tiltale under nærværende Sag, vil han, da den derved iværksatte Fordeling af de i Pakkerne indlagte Pengebeløb findes at maatte henregnes til de ved Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. af 6 Marts 1869 § 2 forbudte Lottospil, være at anse efter denne Lovbestemmelse med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 8 Oktober.

Nr. 177. Højesteretssagfører Salomon

contra

Martinus Rasmussen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt § 70 i Politivedtægten for Randers Købstad, kfr. § 9 i Lov Nr. 73 af 23 Maj 1873.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 25 Februar 1903: Tiltalte, Gæstgiver Martinus Rasmussen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt have sit Borgerskab paa Gæstgiveri her i Byen af 15 April 1898 forbrudt. Endvidere bør Tiltalte til Randers Købstads Politikasse bøde 80 Kr. Saa betaler Tiltalte endelig Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Buhl og J. Langballe, 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de April 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Defensor for Underretten, Overretssagfører Langballe, tilkommende Salær bestemmes til 25 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad bliver Sagen at afvise for Højesteret som manglende summa appellabilis. I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martinus Rasmussen til Højesteretssagførerne Salomon og Rée 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiver Martinus Rasmussen er under nærværende ved Randers Købstads Jurisdiktion anlagte Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

§ 182 samt Politivedtægtens § 70, cfr. § 9 i Lov Nr. 73 af 23de Maj 1873.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født i Aaret 1869, g som har Borgerskab af 15 April 1898 som Gæstgiver i Randers, 3 Gange været mulkteret ved denne Købstads Politiret, sidste Gang den 30 Januar 1900 med 30 Kr., for Overtrædelse af bemeldte § i den for Købstaden under 22 April 1897 udfærdigede Politivedtægt, hvorved det er bestemt, at offentlige Beværtningssteder skulle holdes lukkede fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, og at i bemeldte Del af Døgnet ingen Beværtning eller Udskænkning maa finde Sted og ingen Gæster indlades eller opholde sig paa slige Beværtninger; men i øvrigt findes Tiltalte ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Der fremgaar dernæst af det under Sagen oplyste, at Tiltalte efter Erhvervelsen af det ovennævnte Borgerskab har drevet Næringsbrug som Gæstgiver i Randers, først indtil 1901 paa det saakaldte Hotel »National« og senere, efter at han derpaa et Aarstid havde boet udenfor Randers, en kort Tid paa Østerbro, og endelig fra en Gang i Efteraaret 1902 paa Hotel »Phønix«, hvor han endnu havde sin Næringsvirksomhed, da Undersøgelsen i denne Sag i første Halvdel af Januar Maaned d. A. blev indledet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han dels paa »National«, dels paa »Phønix« har tilstedet Personer af forskelligt Køn Samkvem i de til hans Gæstgiveri hørende Lokaler, hvor de derpaa have haft Samleje, og at det er sket, uagtet Tiltalte forud vidste eller i alt Fald efter Omstændighederne ikke kunde være i Tvivl om det utugtige Øjemed med Sammenkomsterne, der paa »National« til Dels have fundet Sted i Værelser, som for en enkelt Nat bleve udlejede til de paagældende, medens Forholdet i øvrigt hovedsagentligt har været det, at de først for Betaling ere blevne beværtede paa et af Gæstgiveriets Gæsteværelser — hvoraf der paa »Phønix« fandtes 2, der vare beliggende i en Sidebygning, og hvortil der var en almindelig bekendt Adgang gennem Gaarden — og at de, for hvem Tiltalte som oftest selv har serveret, hvad der ved saadanne Lejligheder er blevet fortæret, derefter ere blevne overladte til sig selv. Af Tiltalte er det derhos erkendt, at hans her ommeldte Handlemaade har været grundet i Hensynet til den Fortjeneste, som han har haft ved at afsætte Spise- og Drikkevarer til de paagældende Personer.

Paa den anførte Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte, medens han har drevet Gæstgiveri i »Phønix«, gentagne Gange har haft Gæster og for dem, til Dels under de ovenomhandlede Omstændigheder udøvet Beværtning i den Del af Døgnet, i hvilken saadant efter den ovenanførte Politivedtægtsbestemmelse er utilstedeligt.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Straffelovens § 182, 2den Passus, med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels efter § 6 i Lov af 4 Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor København, med en Bøde til Randers Købstads Politikasse, der ligeledes findes passende bestemt til 80 Kr., og idet det fremdeles billiges at Tiltalte i Medfør af § 9 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857 er dømt til at have sit Borgerskab som Gæstgiver forbrudt, — — — — vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 58. Fhv. Sagførerfuldmægtig **Nicolai Ravn** (Selv)

contra

Overretssagfører **Fr. Phister** (Ingen),

betr. Anvendelse af Konkurslovens § 160.

Frederiksberg Fogedrets Dekret af 2 Juli 1901, hvorved er dekreteret Rettens Udlæg at være gjort i de under 1—4 registrerede Effekter til Fyldestgørelse af Rekvirentens Tilgodehavende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Juni 1902: Den paaankede Udlægsforretning ophæves, for saa vidt der ved samme er givet Udlæg i de i Fogedakten under Nr. 1, 3 og 4 opførte Genstande, men bør i øvrigt ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Den fornævnte Udladelse bør død og magtesløs at være, og bør Appellanten, fhv. Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn af Frederiksberg, til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 20 Kr. samt derhos betale lige saa meget til Justitskassen. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Sagen ikke er kontrapaaanket, foreligger der Højesteret til Afgørelse kun det Spørgsmaal, om det paaankede Udlæg i Henhold til Konkurslovens § 160, 2det Stk., kan fordres ophævet med Hensyn til det under Nr. 2 udlagte Mahogni-Herreskrivebord. I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde kan dette imidlertid ikke antages, og Dommen, hvis Bestemmelser angaaende de Appellanten idømte Bøder og den givne Mortifikation tiltrædes, vil derfor i det hele være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn, 10 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Appellanten, fhv. Sagførerfuldmægtig Nicolai Ravn af Frederiksberg, en hos ham af Fogden i Frederiksberg Birk den 2 Juli f. A. efter Rekvisition af Appelindstævnte, Overretssagfører Fr. Phister, foretaget Udlægsforretning, hvorved der til Fyldestgørelse af en Appelindstævnte ifølge nævnte Birks ordinære Rets Dom af 22 Februar f. A. hos Appellanten tilkommende Fordring, der med paaløbne Omkostninger under Udlægsforretningen opgjordes til 96 Kr. 8 Øre, samt for paaløbne og paaløbende Renter blev givet Appelindstævnte Udlæg i følgende, til de ved hver især anførte Beløb vurderede Effekter:

1. 1 nøddetræs Bogskab . . . . . 35 Kr.
2. 1 mahogni Herreskrivebord . . . . 35 —
3. 1 do. Spillebord . . . . . 15 —
4. 1 stort Spejl i forgyldt Ramme. . . 15 —,

ophævet og Appelindstævnte tilpligtet at betale i Erstatning for den Appellanten ved Udlægsforretningen paaførte Tort og Kreditspilde et Beløb af indtil 200 Kr. eller subsidiært et Beløb efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, samt denne Sags Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte paastaar Udlægsforretningen stadfæstet og sig frifunden for Appellantens Tiltale samt tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten har til Støtte for sin Paastand anbragt, at de fornævnte under 1, 3 og 4 anførte Effekter ikke tilhøre ham, men hans Børn, og har han som Bevis herfor henvist til en under Sagen fremlagt Udskrift af et af afdøde Enkefru Ane Cathrine Kasse under 23de December 1859 oprettet Testament med Kodicil af 30 August 1873, ved hvilken sidste Testatriks testamenterede de hende tilhørende Løsøreeffekter til hans 3 Børn, dog saaledes, at Appellanten og hans Hustru, saa længe nogen af dem var ilive, skulde være berettigede til uden Vederlag at benytte Effekterne, samt til en ligeledes under Sagen fremlagt Ekstrakt-Udskrift af Skifteprotokollen i fornævnte Enkefru Kasses Dødsbo, der har Paategning af executor testamenti i Boet om, at de i Boet registrerede Løsøreeffekter — hvoriblandt Genstande, som svare til de fornævnte under 1 samt 3 og 4 udlagte — i Overensstemmelse med fornævnte Kodicils Bestemmelse ere ekstraderede Appellanten paa egne, Hustrus og Børns Vegne, saaledes at Effekterne skulle tilhøre Appellantens og Hustrus Børn, medens Appellanten og Hustru i deres Levetid havde Brugsretten over Effekterne uden Vederlag. For saa vidt angaar det under Nr. 2 opførte Skrivebord til Værdi 35 Kr. har Appellanten vel erkendt, at det er ham tilhørende, men han gør gældende, at Udlæget heri dog er ulovligt, da det er foretaget i Strid med den ham efter Konkurslovens § 160 tilkommende Ret til at udtage Genstande, som ere nødvendige til hans Næringsvejs Udøvelse for et Beløb af indtil 60 Kr., idet nævnte Skrivebord er ham nødvendigt til Driften af hans Forretning. Appelindstævnte har vel benægtet, at de under 1, 3 og 4 udlagte Effekter ere identiske med de Møbler af samme Art, som efter det foranførte i sin Tid ere udlagte Appellanten og dennes Hustru til Brug i Boet efter afdøde Fru Kasse, men da Appelindstævnte intet har anført, der kan afkræfte den Formodning, som efter det foreliggende er til Stede for, at de under 1, 3 og 4 ud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lagte Effekter tilhøre Apppellantens Børn, vil det i disse Effekter gjorte Udlæg herefter være at ophæve. Derimod vil Appellantens Paastand om, at Udlægget ogsaa ophæves, for saa vidt angaar det under Nr. 2 opførte Skrivebord ikke kunne tages til Følge, fordi der, selv om man gaar ud fra, at Appellantens Anbringende om ikke at eje andre Løsøregenstande er rigtigt, i al Fald maa anses at mangle Bevis for, at Skrivebordet er nødvendigt for ham til Udøvelsen af hans Næringsvej.

Medens Udlægsforretningen saaledes vil være at ophæve, for saa vidt der ved samme er givet Udlæg i de ovenfor under 1, 3 og 4 nævnte Effekter, vil den i øvrigt blive at stadfæste, og vil der som Følge heraf ikke kunne tillægges Appellanten Erstatning for Tort og Kreditspilde, foraarsaget ham ved Udlægsforretningen.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For den af Appellanten i hans Indlæg brugte utilbørlige Skrivemaade vil han i Følge L. 1—12—2, jfr. Frdn. 23 December 1735 § 2 være at anse med en Mulkt af 20 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos han vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen, og vil derhos efter Appelindstævntes Paastand den af Appellanten fremsatte Udladelse »en aabenbar Usandhed til Besmykkelse af hans retsstridige og ulovlige Udlæg«, være at mortificere.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 9 Oktober.

Nr. 50. **Distriktsraadet for Køge Landdistrikt** (Asmussen efter Ordre)

contra

Køge Byraad ved dets Formand, Borgmester Olrik (Jensen efter Ordre),

betr. Landdistriktets Forpligtelse til at yde Tilskud til Køge Kirke.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1901: De Indstævnte, Køge Landdistrikt, bør for Tiltale af Citanterne, Køge Byraad paa Køge Købstad-Kommunes Vegne, i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Prokurator Gottschalck betaler det offentlige i Salær 200 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr. 22 Øre.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte ny Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Afgørelse, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen hver 200 Kroner og førstnævnte i Godtgørelse for hafte Udlæg 10 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der er anlagt her ved Retten som vedtaget Værneting, have Citanterne, Køge Byraad paa Køge Købstad-Kommunes Vegne, hvem der er meddelt fri Proces, ved den for dem beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalck, efter Stævning til Formanden for Distriktsraadet for Køge Landdistrikt, Justitsraad, Godsforvalter Damkjer, under Henvisning til D. L. 2—22—64 paastaaet det nævnte Landdistrikt, der i kirkelig Henseende er henlagt under Køge Købstad, med hvilken det ogsaa har Fattigvæsen og Skolevæsen tilfælles, tilpligtet at betale til Køge Købstad-Kommune et Beløb af 234 Kr. 82 Øre, som skal udgøre den paa bemeldte Landdistrikt for Aaret 1897 paalignede Andel af Tilskudet til Køge Kirkes Udgifter, tillige med Renter af Beløbet, 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens Datum, den 2 Juli 1897.

Det indstævnte Landdistrikt, hvilket der ligeledes er meddelt fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, procederer til Frifindelse.

Det er uomtvistet, at Køge Kirke, der bærer Navnet St. Nicolai Kirke, ejer sig selv, og at der til samme svares Tiende af nogle nu nedlagte Gaarde i Køge Landdistrikt. Endvidere er det uomtvistet, at Køge Kirkes Indtægter i en Aarrække have været utilstrækkelige til at dække Kirkens Udgifter, i hvilken Anledning der paa Forlangende af Kirkeinspektionen er ydet Kirken aarlige Tilskud, der under Navn af Kirkeskat alene ere afkrævede Købstadens Beboere. Ifølge et af Citanterne fremlagt Overslag over Kirkens Indtægter og Udgifter for Aaret 1897 udgjorde Kirkeskatten for det nævnte Aar 3248 Kr., hvoraf der, beregnet efter Forholdet mellem Folketallet i Købstaden og i Landdistriktet, paa Landdistriktet vilde falde et Beløb af 234 Kr. 82 Øre. Da Distriktsraadet for Landdistriktet har vægret sig ved at efterkomme en til samme fra Citanterne rettet Opfordring til at paaligne Distriktets Beboere dette Beløb, have Citanterne, som maa antages at have udlagt Beløbet, anlagt nærværende Sag

For saa vidt de Indstævnte under Henvisning til, at der efter det oplyste tidligere fandtes en Kirke, Gammel Køge Kirke, til hvilken Landdistriktet henhørte, indtil det ved Kirkens Nedbrydelse kort efter Reformationen henlagdes til St. Nicolai Kirke i Køge, have villet gøre

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

gældende, at Landdistriktet vedblivende maa betragtes som et særskilt Sogn, dog uden Kirke, og at Distriktets Beboere derfor ikke ere pligtige at yde Tilskud til Køge Kirke, bemærkes, at denne Betragtning er ganske ubeføjet, idet de nævnte Beboere maa anses som Sognemænd til Køge Kirke, til hvilken de i mere end 300 Aar have været henviste.

Da der mangler en almindelig Hjemmel til at fritage Beboere af Landdistrikter, der ere henlagte til en Købstadkirke, for den Sognemændene efter D. L. 2—22—64 paahvilende Forpligtelse til at yde Kirken Tilskud, for saa vidt den ikke kan hjælpe sig med sin egen Indkomst — i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke af den kommunale Lovgivning, specielt ikke af de af de Indstævnte anførte Bestemmelser i Lov om Købstædernes kommunale Beskatning af 11 Februar 1863 § 18 og Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 18, direkte eller forudsætningsvis fremgaar, at det skulde være umuligt at bringe den nævnte Lovregel til Anvendelse paa Beboerne af slige Distrikter — bliver Spørgsmaalet, om der af de Indstævnte maatte være paavist en særlig Grund, hvorfor Distriktets Beboere skulde være fritagne for den omtalte Forpligtelse.

For saa vidt de Indstævnte i saa Henseende have henvist til, at Distriktet svarer Tiende til Køge Kirke, bemærkes, at den Omstændighed, at der af Beboere af et Landsbysogn eller af et til en Købstadkirke henlagt Landdistrikt svares Tiende, ikke ses at kunne afgive tilstrækkelig Grund til den omtalte Fritagelse, og at den Omstændighed, at Tienden svares til vedkommende Kirke, ikke kan gøre nogen Forandring heri.

De Indstævnte have endvidere gjort gældende, at de historiske Forhold afgive Hjemmel for, at Distriktets Beboere ere fritagne for at svare Tilskud til Køge Kirke. Vel maa det efter det oplyste antages, at ved Gammel Køge Kirkes Nedlæggelse blev Kirkens Materialier samt nogle i Landdistriktet liggende Jordstykker overladte til Køge Kirke, ligesom det er givet, at en Del af Tiendet fra Distriktet, hvormed den residerende Kapellan i Køge havde været beneficeret, siden Begyndelsen af det 19de Aarhundrede, da det nævnte Kapellani nedlagdes, er tilflydt Køge Kirke. Men der savnes enhver Hjemmel til, som af de Indstævnte paastaaet, efter det foreliggende at antage, at det herved skulde som en Hæftelse være lagt paa Køge Kirke, at Distriktets Beboere fremtidig skulde uden noget som helst Vederlag eller Tilskud have Adgang til og Benyttelse af Kirken. Om der tidligere har været svaret Bidrag af Landdistriktet til Køge Kirke, er ikke oplyst, men det er af Citanterne erkendt, at saadanne Bidrag i al Fald ikke ere svarede siden Tiden omkring 1840, uagtet der den Gang ligesom senere forelaa Laan, optagne i Anledning af Kirkens Vedligeholdelse, som ikke kunde tilbagebetales af Kirkens ordinære Indkomster. Den Omstændighed, at slige Bidrag ikke ere afkrævede Landdistriktet — hvilket kan antages at hidrøre fra, at det i en Række administrative Afgørelser er udtalt, at saadanne Bidrag formentes ikke at kunne afkræves Beboerne af de til en Købstadkirke henlagte Landdistrikter — kan imidlertid ikke udelukke, at de fornødne Bidrag nu indkræves, hvorved bemærkes, at nærværende Sag er anlagt, efter at det ved en

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af Højesteret den 8 December 1896 afsagt Dom var statueret, at den i hine Afgørelser udtalte Formening var urigtig.

Som Følge af det foranførte, og da det af de Indstævnte i øvrigt i saa Henseende anbragte maa anses for betydningsløst, maa det indstævnte Landdistrikt anses pligtig at yde Tilskud til Køge Kirke.

De Indstævnte have endvidere gjort gældende, at Citanterne ikke ere rette Sagsøgere, idet Sagen, da Køge Kirke ikke tilhører Køge Købstad, men ejer sig selv, burde være anlagt af Kirkeinspektionen. Selv om denne Indsigelse ikke, som af Citanterne forment, maa anses for for sent fremsat, maa den anses for ubeføjet, idet Citanterne, der forskudsvis have betalt det paastævnte Beløb til Kirken, herved maa anses tilstrækkelig legitimerede til at sagsøge de Indstævnte til at betale Beløbet til sig.

Derimod findes de Indstævnte ikke for Tiden at kunne tilpligtes at betale Citanterne det paastævnte Beløb eller nogen Del deraf, idet der — selv bortset fra, om de Indstævnte kunne være bundne ved den skete Fastsættelse af det samlede Bidrag til Kirken — maa gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne have været uberettigede til paa egen Haand uden Medvirkning af andre administrative Autoriteter, navnlig vedkommende Amtsraad, jfr. ovennævnte Lov 6 Juli 1867 § 3, at træffe Bestemmelse om, i hvilket Forhold de paagældende Udgifter skulle fordeles imellem Købstaden og Landdistriktet.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Tiden.

Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaaet Modparten tilpligtet at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, ville eftor Omstændighederne være at ophæve. Der vil efter den derom nedlagte Paastand være at tillægge Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 200 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 4 Kr. 22 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det offentlige. Derimod savnes der Hjemmel til, som af de Indstævnte paastaaet, at tillægge dem et Beløb af i alt 26 Kr. 42 Øre, som har udgjort den af dem privat engagerede Sagførers Udlæg under Sagen. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 12 Oktober.

Nr. 231. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Søren Knudsen Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller begge de nævnte Forbrydelser.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 2 Juni 1903: Arrestanten Søren Knudsen Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han vil have at udrede samtlige Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Obel, og til Defensor,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagfører Reinholdt Jacobsen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 August 1903: Arrestanten Søren Knudsen Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er Tiltalte med Føje anset skyldig i Tyveri af de i Dommen omhandlede to Kedler. Men efter samtlige foreliggende, i Dommen anførte Omstændigheder findes der ligeledes at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har stjaalet de i Dommen ommeldte 2 Sæt Klædninger, der ere vurderede til 20 Kroner Stykket. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og Straffen findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Søren Knudsen Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Høgsbro og Lunn 40 Kroner til hver

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Knudsen Sørensen, der er født i Aaret 1868, og som tidligere har været straffet ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 23de August 1891 *) efter Straffelovans §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 26de**) November s. A. efter Straffelovens § 230 med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage samt ifølge Højesterets Dom af 19 Juni f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og § 257 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri eller begge de nævnte Forbrydelser.

Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, gaar ud paa følgende:

*) Skal være 1901.
**) Skal være 20de.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den 17 April d. A. anmeldte Vognmand Kaisigs Hustru i Fredericia for Politiet, at en hende tilhørende Kobbergrubekedel var forsvunden fra den Plads i den af hende beboede Ejendom i bemeldte By, hvor den ifølge den af hende under den derefter indledede Undersøgelse i Retten afgivne Forklaring henstod i en Krog paa Loftet, og den følgende Dag anmeldte Gaardskarl Anders Petersen samme Steds, at der ligeledes var frakommen ham en Kobberkedel, der havde henstaaet paa Loftet ovenover hans Lejlighed. Endelig anmeldte Rekrutterne Blicher Hansen og Niels Nielsen den 19de s. M., at de havde mistet henholdsvis en blaa og en sort Jakkeklædning, hvilke Klædninger havde været ophængte paa Højskolehjemmets Loft i Fredericia. Samtlige Genstande have efter det oplyste beroet paa frit tilgængelige Steder.

Arrestanten der blev anholdt den 17 April som sigtet for Tyveri af den Kaisig frakomne Kedel, og mod hvem Mistanken for at have tilvendt sig de øvrige fornævnte Genstande derpaa efterhaanden rettedes, har imidlertid vedholdende benægtet at have tilvendt sig eller overhovedet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt med Hensyn til nævnte Effekter, ligesom han har benægtet at have været i Besiddelse af nogen af disse eller at have været i de Ejendomme, fra hvilke de skulle være bortkomne.

Marskandiserske Rasmussen og hendes Datter Anna Kirstine Frederikke Hansen have edelig forklaret, at Arrestanten nogle Dage forud for den 17 April d. A. har i 2 Gange med nogle Dages Mellemrum i bemeldte Marskandiserske Rasmussens Butik, hvor hendes nævnte Datter ved begge Lejligheder var til Stede, selgt 2 under Sagen tilstedebragte Kobberkedler for henholdsvis 3 Kr. og 6 Kr. Af Vognmand Kaisigs Hustru er det derhos edelig forklaret, at hun efter sit bedste Skønnende i Arrestanten genkender en Person, hvem hun — som det maa antages en Gang i den nærmeste Tid forud for Arrestantens Anholdelse — antraf paa Trappegangen til hendes Loft, og som der spurgte, om Opgangen til »Telefonstationen«, men at hun, da hun kun har set Personen den ene Gang, maa tage den Reservation, at hun, som det hedder i Tilførselen til Retsprotokollen, ikke med absolut Vished kan afgive sin Forklaring, hvorhos hun endvidere har forklaret, at hun genkender den ene af de ommeldte Kedler som sin, og at den er frakommen hende mod hendes Vidende og Villie, hvortil hun dog senere har føjet, at hun maa tage den Reservation, at hun, da hun ikke har noget specielt Kendemærke paa Kedelen, ikke er absolut vis paa, at det er hendes.

Fremdeles har Gaardskarl Anders Petersen afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han genkender den anden og største af bemeldte Kedler som sin, dog at han ikke tør med Ed bekræfte, at netop denne Kedel er hans, da han ikke har særegne Kendemærker paa den, men at han tør bekræfte, at han har haft en aldeles lignende Kedel staaende paa Loftet, og at den er frokommen ham mod hans Vidende og Villie, hvorhos ogsaa Anders Petersens Hustru har forklaret, at den største af Kedlerne ligner den hende frakomne.

Hvad dernæst de ommeldte Jakkeklædninger angaar, har fornævnte Marskandiserske Rasmussen forklaret, at Arrestanten den 17 April d. A.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til hende falbød en sort Jakkeklædning, som hun dog ikke tror at kunne genkende, da den havde et ganske almindeligt Udseende, og at han samtidig udtalte, at han ogsaa havde en blaa Jakkeklædning, som han vilde sælge, og i Overensstemmelse hermed har hendes fornævnte Datter, der ligeledes var til Stede ved den ommeldte Lejlighed, forklaret. Fremdeles har Pantelaaner Laursens Hustru edelig forklaret, at en hende ubekendt Mandsperson, om hvis Identitet med Arrestanten hun efter sin Forklaring ikke nærer Tvivl, om Eftermiddagen den 17de April d. A. under Navnet M. K. Laursen har pantsat en sort og en blaa Jakkeklædning til hende for i alt 12 Kr., og om disse Klædninger have de to fornævnte Rekrutter, hver for sit Vedkommende, edelig erklæret, at de ere dem tilhørende og ere frakomne dem mod deres Vidende og Villie, uden at de dog har kunnet skaffe Bevis for deres Ejendomsret til de respektive Klædninger. Tjenestepige paa Højskolehjemmet Cathrine Salskov har derhos edelig forklaret, at hun om Eftermiddagen den 16 April d. A. paa Gangen i Højskolehjemmet antraf en Person, som hun senere har genkendt i Arrestanten, og som spurgte hende om Vejen til Loftet under Angivelse af, at han skulde ud paa Taget for at rette noget paa Telefonledningen, samt at hun viste ham Vejen derop og nogen Tid efter saa ham gaa derfra, uden at han imidlertid den Gang medførte Klædningsstykker, og at Arrestanten den ommeldte Dag har været i Højskolehjemmets Ejendom, er ogsaa yderligere bestyrket ved de af tvende andre Personer afgivne Forklaringer; men lige overfor Arrestantens Benægtelse kan det dog ikke anses for godtgjort, at dette har været Tilfældet.

Medens det nu, saaledes som Sagen foreligger oplyst, ikke kan anses tilfulde godtgjort, at Arrestanten har stjaalet de ommeldte Beklædningsgenstande eller gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til disse, findes det derimod, at der, for saa vidt angaar de 2 omhandlede, under Sagen til henholdsvis 10 Kr. og 20 Kr. vurderede Kedler — som de bestjaalne efter deres Forklaringer havde beroende i uaflaasede Loftsrum — trods Arrestantens Benægtelser er ved de under Sagen i det hele foreliggende Oplysninger tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har stjaalet Kedlerne eller i alt Fald været delagtig i Tyveri af disse, i hvilken Henseende der til det oven anførte, hvorefter navnlig Arrestantens Benægtelse af at have været i Besiddelse af Kedlerne er løgnagtig, bl. a. kan føjes, dels at han, der, efter hvad han har erkendt, den 17 April d. A. betalte Gæstgiver L. Petersen i Fredericia et for Kost og Logis skyldigt Beløb af 11 Kr., ikke har kunnet gøre fyldestgørende Rede for, hvorledes han har erhvervet disse Penge, idet hans Forklaring om, at han ved sin Ankomst til Fredericia den 2 April d. A. havde 31 Kr. i Behold af, hvad han havde tjent under et Ophold i Odense, efter det i øvrigt oplyste maa betragtes som usandfærdig, dels at han ikke alene er en for Tyveri gentagne Gange straffet Person, men at han, efter hvad der fremgaar af de Sager, hvorunder han tidligere er dømt, har særlig Tilbøjelighed til at begaa Tyveri fra Loftsrum.

Der er under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning med Hensyn til de ommeldte Kedler.

Som Følge af det ovenanførte vil Arrestanten være at anse efter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 215. Højesteretssagfører Jensen

contra

Indehaverne af Interessentskabet »Korsør Margarinefabrik« Fabrikant **Valdemar Kähler**, Bryggeriejer **Peder Thorvald Pedersen**, Købmand **Hans Gundersen Rasmussen** og Købmand **Thorvald Julius Emil Gundersen Rasmussen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine af 22 Marts 1897.

Korsør Købstads Politirets Dom af 30 Januar 1903: Det tiltalte Interessentskab »Korsør Margarinefabrik« ved dets Indehavere, Fabrikant Valdemar Kähler, Bryggeriejer Peder Thorvald Pedersen samt Købmændene Hans Gundersen Rasmussen og Thorvald Julius Emil Gundersen Rasmussen, alle af Korsør, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger paalægges det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juni 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen, i Sælær 15 Kr., som udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Købstads Politiret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Indehaverne af Interessentskabet »Korsør Margarinefabrik, Fabrikant Valdemar Kähler, Bryggeriejer Peder Thorvald Pedersen, samt Køb-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

mændene Hans Gundersen Rasmussen og Thorvald Julius Emil Gundersen Rasmussen, alle af Korsør, for Overtrædelse af Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. v. af 22 Marts 1897 § 3, 3dje Stk., og er det under Sagen oplyst, at de Tiltalte for et af deres Mærker af Bageri Margarine have i en af dem udsendt Prisliste brugt Betegnelsen »Wiener Margarine« for det dyreste Mærke à 57 Øre pr. Pd., medens de for de ringere Kvaliteter til henholdsvis 52, 48 og 37 Øre pr. Pd. har brugt Mærkerne »K K K«, »K« og »B«, samt at de i en Bekendtgørelse i »Dansk Bager- og Konditor-Tidende« have brugt Betegnelsen »Korsør—Wiener—Margarine« for samme Mærke. Efter at vedkommende Inspektør ved Smør og Margarine Kontrollen havde tilkendegivet de Tiltalte, at Landbrugsministeriet ansaa den paagældende Betegnelse for at være i Strid med fornævnte Lovbestemmelse, da Margarinen bevislig ikke var tilvirket i Wien, erklærede de Tiltalte, at de fremtidigt vilde benytte Betegnelsen »Korsør — Viener — Margarine« for det nævnte Mærke, men da Margarinekontrollen ikke heller fandt den Betegnelse lovlig, foranledigede den Tiltale rejst mod de fornævnte Indehavere af Interessentskabet »Korsør Margarinefabrik« for Overtrædelse af nævnte Lovbestemmelse.

De Tiltalte have gjort gældende, at de have brugt den paagældende Betegnelse for at angive, at Margarine af det anførte Mærke var særlig velegnet til Bageribrug, specielt til Bagning af Wienerbrød, at Betegnelsen »Wiener Margarine« alene er en Kvalitetsbetegnelse, i hvilken Henseende, de have henvist til, at Tilføjelsen »Wiener« i mangfoldige Tilfælde bruges som Tilsætning til et Varenavn som en Kvalitetsbetegnelse, jfr. saaledes Udtrykkene: Wienerøl, Wienerstole, Wienerstøvler, Wienervogne, Wienerbrød, Wienerkalk, Wienerakvavit, m. fl., samt at der, da de have kaldt Mærket »Korsør—Wiener—Margarine« ikke er nogen Mulighed for at fremkalde Forestillingen om, at Mærket er produceret i Wien.

Der findes nu at maatte gives de Tiltalte Medhold i, at det i Varehandelen ikke er ualmindeligt, at Ordet »Wiener« anvendes foran enkelte Varers Navne som Betegnelse for særlige Kvaliteter, og da de Tiltaltes Anbringende om, at Udtrykket »Wiener Margarine«, som paa Prislisten alene er brugt som Betegnelse for den dyreste og bedste Margarine til Bageribrug, kun er benyttet som Kvalitetsbetegnelse, ikke efter det foreliggende kan forkastes, kunne de Tiltalte ikke ved deres foranførte Forhold anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af fornævnte Lovbestemmelse og de ville som Følge heraf være at frifinde for det offentliges Tiltale i denne Sag og ville Sagens Omkostninger være at udrede af det offentlige.

Den indankede Dom, der har samme Resultat, vil i Overensstemmelse hermed være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tirsdagen den 13 Oktober.

Nr. 225. Højesteretssagfører Lunn

contra

Bent Marinus Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 14 April 1903: Arrestanten Bent Marinus Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og i Erstatning til Marskandiser Jensen, Odense, 43 Kr., til Gæstgiver Johannes Møller Hansen her af Staden 94 Kr. 34 Øre, til Gæstgiver J. C. Rasmussen, Aalborg, 9 Kr. 50 Øre, og til Forlægger og Agent A. M. F. Nissen her af Staden 20 Kr. samt udreder denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Juli 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Marskandiser Jensen af Odense tilkendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sinding og Hartmann, betaler Arrestanten Bent Marinus Jensen 25 Kr. til den førstnævnte og 15 Kr. til den sidstnævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bent Marinus Jensen til Højesteretssagførerne Lunn og Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Bent Marinus Jensen, der er født den 14 August 1881 og ikke funden forhen straffet, for Falsk og Bedrageri, og ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han i Løbet af forrige og Begyndelsen af indeværende Aar har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1) Arrestanten har udfærdiget en Attest om, at han havde faaet 3dje Præmie ved en Malkekonkurrence og to Anbefalinger for ham som Fodermester, hvilke i deres Indhold urigtige Dokumenter han falskelig underskrev, henholdsvis »C. Jørgensen, Formand«, »Simun Pedersen, Horslevmark«, og »N. Petersen, Forvalter, Stensgaard«, idet han derved sigtede til Proprietær C. Jørgensen, Estrup, Gaardejer Simon Pedersen og Forvalter Niels Petersen, hvis Haandskrifter han ikke kendte og derfor ikke søgte at efterligne.

De falske Dokumenter har Arrestanten forevist to Steder, hvor han søgte Plads.

2) Af Møllersvend Anders Christian Hansen købte han under det usande Foregivende, at han skulde være Agent for en Fabrik med fast Gage foruden Procenter, paa Kredit en Cykle for 100 Kr., hvilken han kort efter pantsatte hos Marskandiser Jensen i Odense for 43 Kr., der samtidig og senere udbetaltes ham dels i Penge, dels i Varer, uden at Arrestanten har betalt nogen Del af Købesummen for Cyklen.

3) Efter at Arrestanten ifølge Bemyndigelse af Fodermester Edvard Carlsen havde hævet, hvad der indestod paa en denne tilhørende Kontrabog med Sydfyns Diskontobank, tilegnede Arrestanten sig heraf 20 Kr., hvilke han urigtig opgav at have tabt, men som Carlsen har faaet erstattede af en Tredjemand, der skyldte Arrestanten Penge.

Bogen beholdt Arrestanten for at benytte den i bedragerisk Øjemed og indførte i den som indskudt 450 Kr., hvilke han med Bogstaver anførte som »firetifem Kroner« samt to Renteposter 18 Kr. og 18 Kr. 72 Øre.

I Kvitteringsrubriken for de 3 indførte Poster skrev han falskelig Navnet Brorsen, hvorved han efterlignede den af Direktør for bemeldte Bank, Th. Brorsen, foran i Bogen givne Underskrift.

Ved at give den saaledes forfalskede Bog som Sikkerhed fik han hos Marskandiser Laurits Christian Petersen i Nyborg udleveret Varer og modtog kontante Laan til Beløb i alt 159 Kr.

4) Idet han urigtigt foregav at have en Kompagnon med Driftskapital, formaaede han Indehaveren af Tobaksfabriken »Danmark« her i Staden, V. Rieneck, til at betro ham Varer i Kommission paa Vilkaar, at han straks efter at have inkasseret Penge og senest 30 Dage efter Leveringen skulde gøre Afregning med Fabriken og være uberettiget til at bruge Pengene, men forbrugte selv alle de for modtagne Varer inkasserede Beløb.

Da Rieneck ved Nytaar 1903 nægtede at levere ham flere Varer, inden de da forfaldne Poster, ca. 93 Kr., vare dækkede, deponerede Arrestanten hos Rieneck en Bog, udenpaa hvilken han havde anbragt en trykt Seddel med Ordene: »Volstrup Sogns Sparekasse«, og som han havde givet Udseende af at være en Kontrabog mellem ham og denne Sparekasse, lydende paa et Indskud af 100 Kr. og 5 Renteposter; samtlige Paategninger havde han forsynet med den falske Underskrift »C. Fenger«, hvorved han ikke sigtede til nogen bestemt Person.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Oktober 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 19.**

Tirsdagen den 13 Oktober.

5) Arrestanten har udfærdiget endnu en falsk Kontrabog mellem den sidst anførte Sparekasse og sig selv, lydende paa et Indskud af 400 Kr. og underskrevet saavel Paategningen herom som to Rentepaategninger med Navnet »L. Christensen«, hvorved han sigtede til Sparekassens Formand, Lærer Christian Christensen, hvis Haandskrift var Arrestanten ubekendt. Ved at forevise denne Bog samt den ovenfor under 3 ommeldte forfalskede Kontrabog for Gæstgiver Johannes Møller Hansen af Svendborg skaffede han sig hos denne et Laan af 10 Kr., hvorhos han ved et usandfærdigt Foregivende om at eje en Sparekassebog paa 12000 Kr. hos samme Mand opnaaede anden Kredit til Beløb 84 Kr. 34 Øre.

6) Efter at være bleven Afholdsvært Nørvang i Sæby 3 Kr. skyldig for Kost og Logis forlod Arrestanten hemmeligt sit Ophold hos ham og skaffede sig hos Gæstgiver Johansen i Frederikshavn Kost og Logi til Beløb 21 Kr. 50 Øre ved at love at sende Cigarer til Dækning.

7) Af Skræder Poulsen i Frederikshavn fik Arrestanten paa Kredit udleveret en Frakke til Værdi 20 Kr. ved at aflevere en af ham affattet og falskelig med hans Stedfader, Skræder Peder Madsens Navn underskrevet Brev, hvori der indestodes for Betalingen af den akkorderede Pris for Frakken 25 Kr.

8) Hos Værten i Missionshotellet i Aalborg, J. C. Rasmussen, erholdt han ved usandfærdigt at foregive, at han havde tabt sin Pung, 5 Kr. til Laans til derfor at rejse hjem, og til Sikkerhed for dette Laan og for 4 Kr. 50 Øre, som han var bleven skyldig paa Hotellet, gav han Rasmussen Pant i en under Sagen til 1 Kr. vurderet Kæde, hvis Værdi Arrestanten opgav at være ca. 40 Kr.

9) Endelig har Arrestanten svigagtig til egen Fordel solgt nogle Prøvebilleder af Værdi 20 Kr., der vare ham betroede af Agent Alfred Marius Frederik Nissen i Svendborg for ved dem at samle Subskribenter paa nogle Hæfteskrifter.

Med Hensyn til sit under 2, 5, 6 og 8 ommeldte Forhold har Arrestanten under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at unddrage de paagældende Betalingen, samt at hans Udsigter til at kunne yde saadan Betaling vel have været mindre gode, men at han dog er gaaet ud fra, at nogen Udsigt i saa Henseende var til Stede, i hvilken Retning han navnlig har henvist til den af ham forventede fremtidige Fortjeneste som Agent for den ovenfor nævnte Tobaksfabrik, ligesom han

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

med Hensyn til den Gæstgiver Johansen lovede Dækning i Cigarer særlig har forklaret, at han mente at kunne formaa vedkommende Firma til at sende Cigarerne alene med Afdrag i den af Arrestanten efterhaanden fortjente Provision.

Medens det nu vel mod Arrestantens Benægtelse ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at han overhovedet har tilsigtet at unddrage sig Betalingen af den af ham stiftede Gæld, findes samtlige foreliggende Oplysninger om Arrestantens økonomiske Forhold paa den omspurgte Tid med Bestemthed at pege hen paa, at Arrestanten i Virkeligheden kun havde meget ringe Udsigt til at kunne betale, og at Arrestanten ogsaa selv maatte være sig dette bevidst.

For det af Arrestanten udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 253, 257, 268, 270 og 275, jfr. § 268, med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Da Overretten ligeledes tiltræder Dommens Bestemmelser om de Arrestanten paalagte Erstatningsbeløb — dog at der ikke under nærværende Justitssag vil kunne tillægges Marskandiser Jensen af Odense nogen Erstatning, hvorfor den herom givne Bestemmelse maa bortfalde — — — — — vil Dommen med den angivne Modifikation være at stadfæste.

Nr. 82. Fyrbøder **Marius Christian Mikkelsen** (Rée e. O.)

contra

Arbejdsmand **Oluf Mogensen** (Ingen),

betr. en Alimentationsforpligtelse.

Københavns Byfogeds Kendelse af 29de Marts 1902, hvorved er eragtet: Den begærede Udpantningsforretning kan ikke nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Oktober 1902: Den paaankede Kendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører M. A. Meyer 30 Kr. i Salær hos det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20de Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fyrbøder Marius Christian Mikkelsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Sjællands Stiftsamts Resolution af 11te Januar 1895 blev Indstævnte, Arbejdsmand Oluf Mogensen, tilpligtet at udrede et aarligt Underholdsbidrag af 72 Kr. til et af Ellen Margrethe Jensen den 8 August 1894 udenfor Ægteskab født Drengebarn, Eli August Jensen. Ved kgl. Bevilling af 23 Maj 1899 blev dette Barn adopteret af Citanten, Fyrbøder Marius Christian Mikkelsen, og dennes Hustru, og da Indstævnte ikke havde betalt det den 8 Februar d. A. forfaldne halvaarlige Bidrag af 36 Kr., begærede Citanten ved sin Hustru ifølge Rekvisition af 15de Marts d. A. til den daværende Kongens Foged her i Staden Udpantning foretaget hos Indstævnte for bemeldte Beløb, idet Barnets Moder ved Paategning paa Rekvisitionen havde overdraget enhver hende efter denne tilkommende Ret til Adoptivforældrene. Under Udpantningsforretningen, der afholdtes den 29 Marts d. A., indvendte Indstævnte imidlertid, at han, da det paagældende Barn var adopteret, ikke var pligtig at svare Bidrag til dets Underhold. Da Citanten begærede Udpantningsforretningen fremmet, blev Sagen optaget til Kendelse, hvilken afsagdes samme Dag og gik ud paa, at Udpantningsforretningen ikke kunde nyde Fremme.

Efter at Citanten først havde indanket denne Kendelse her for Retten, hvorfra den imidlertid blev afvist ved Rettens Dom af 4de August d. A., har Citanten paa ny indanket denne Kendelse for Overretten, hvor han, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. A. Meyer, paastaar Kendelsen forandret derhen, at Udpantningsforretningen fremmes, samt at Indstævnte tilpligtes at betale Sagens Omkostninger saavel for Fogedretten som for nærværende Ret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket han i ethvert Tilfælde paastaar udredet af det offentlige.

Indstævnte har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Da ifølge § 7 i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 Forsørgelsespligten, saalænge nogen af Adoptivforældrene er i Stand til at opfylde denne, ikke kan gøres gældende mod et adopteret Barns virkelige Forældre, og der ikke kan gives Citanten Medhold i, at bemeldte Lovbestemmelse ikke har Hensyn til Forholdet mellem Barnets virkelige Forældre og Adoptivforældrene indbyrdes, samt da det end ikke af Citanten er assereret, at Adoptivforældrene ikke ere i Stand til at opfylde Forsørgelsespligten overfor det her omhandlede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Barn, kunne hverken Adoptivforældrene eller Barnets virkelige Moder anses berettigede til at lade det Indstævnte paalagte Underholdsbidrag inddrive.

Da det herefter maa billiges, at den begærede Udpantningsforretning er nægtet Fremme, vil den paaankede Kendelse være at stadfæste.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil være at tillægge Overretssagfører M. A. Meyer, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. i Salær hos det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 15 Oktober.

Nr. 97. Advokat Halkier

contra

Carl Møller Rasmussen (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen samt til inden en af Retten fastsat Frist at rette det lovstridige ved en paa hans Ejendom, Matr.-Nr. 39 i St. Annæ Vester Kvarter, St. Kongensgade Nr. 21, opført Bygning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23de September 1902: Tiltalte Carl Møller Rasmussen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 100 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist, der findes at burde fastsættes til 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulkt af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at fjerne de ommeldte Glaspartier i Porten og bringe denne i Overensstemmelse med Bygningslovens Krav, samt til enten at fjerne den ommeldte Forbindelse mellem Kælderen under Gaarden og Kælderen under Bygningen eller opfylde de af Bygningskommissionen stillede Vilkaar for denne Forbindelses Vedligeholdelse. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig anset efter Bygningsloven af 12te April 1889 § 75. Ligeledes tiltrædes det Resultat, hvortil Dommen er kommen med Hensyn til de i Portvæggene anbragte Glaspartier, idet Anbringelsen af disse maa anses stridende mod bemeldte Lovs § 28, 1ste Punktum, og Tiltalte ikke med Føje har kunnet gaa ud fra, at der var givet ham Dispensation fra denne Bestemmelse. Derimod maa Tiltalte ved at indrette det overdækkede Rum under Gaarden saaledes som sket, anses at have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efterkommet det i Bygningskommissionens Skrivelse af 7de Juni 1899 stillede Vilkaar, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte ikke har haft Grund til at lægge andet i Ordene »direkte Forbindelse«, end deres naturlige Betydning medfører.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter oftnævnte Lovs § 75 og § 76, sammenholdt med § 28, efter Omstændighederne med en Bøde af 50 Kroner, hvorhos han vil være at dømme til inden en Frist af 3 Maaneder under den nedenfor anførte Bøde at fjerne de ommeldte Glaspartier i Porten og bringe denne Del af Portvæggene i Overensstemmelse med Bygningslovens Krav.

Thi kendes for Ret:

Carl Møller Rasmussen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde halvtresindstyve Kroner samt inden en Frist af 3 Maaneder fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Bøde af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, fjerne de oven ommeldte Glaspartier i Porten og bringe denne Del af Portvæggene i Overensstemmelse med Bygningslovens Krav. Saa betaler han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Bygningskommissionen i København anlagte Sag tiltales Murmester Carl Møller Rasmussen som Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 39 i St. Annæ Vester Kvarter, Store Kongensgade Nr. 21 her i Staden, for Overtrædelse af Bygningslovgivningen samt til inden en af Retten fastsat Frist at rette det lovstridige ved en paa bemeldte Ejendom opført Bygning.

Sagens Omstændigheder ere efter det oplyste følgende:

Efter at Tiltalte i Januar 1900 havde erholdt vedkommende Bygningsinspektørs endelige Approbation paa et af ham anmeldt Byggeforetagende paa den ovennævnte Ejendom, bl. a. paa Betingelse af, at Bygningsloven nøje iagttoges, har Tiltalte ladet bemeldte Byggeforetagende udføre og har derefter til Oktober Flyttedag 1900 taget den saaledes opførte Ejendom i Brug uden at have erhvervet den dertil fornødne Bygningsattest eller foreløbige skriftlige Tilladelse. Saadan Attest er heller ikke senere meddelt ham, idet vedkommende Bygningsinspektør med Støtte hos Bygningskommissionen har hævdet, at saavel to i Ejendommens Portvægge anbragte Glaspartier som en mellem Kælderen under Gaardsrummet og Kælderen under Bygningen etableret Forbindelse ere lovstridige.

Tiltalte paa sin Side har derimod hævdet, at Glaspartierne i Porten ikke kunne betragtes som stridende mod Bygningslovens For-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

skrifter, og at i øvrigt saavel disse Glaspartier som den ommeldte Kælder-Forbindelse ere viste saa tydeligt paa de approberede Tegninger, at han maa have været berettiget til i de her omhandlede Retninger at bygge, som han har bygget.

Om de paagældende Glaspartier er nærmere oplyst, at disse, der ere anbragte i hver sin Side af Porten, hvert for sig i Forbindelse med den i deres Midte værende 1 0 9″ brede Dør, dække en Aabning i Murværket af 5 0 9″ Bredde. Dette er imidlertid Aabninger af en saadan Bredde, at de ifølge Reglen i Bygningslovens § 28, sammenholdt med Reglen i sammes § 27 b, ikke kunne antages at være tilladelige, med mindre den derved fremkomne Mangel i Murens Modstaneskraft er erstattet paa anden Maade efter de Forskrifter, som i saa Henseende gives eller bifaldes af Stadsbygmesteren. Men Tiltalte har i nærværende Tilfælde ikke sørget for at indhente Stadsbygmesterens nærmere Forskrifter i saa Henseende, hvorved særlig bemærkes, at de approberede Tegninger saavel efter Bygningskommissionens Erklæring som efter en ved Rettens Foranstaltning indhentet Erklæring fra Bestyrelsen for »Akademisk Arkitektforening«, ikke vise de paagældende Glaspartier som saadanne med den Tydelighed, som almindelig fulgte Tegneregler kræve, og saaledes ikke fyldestgøre Kravet i Bygningslovens § 73, Nr. 1.

Angaaende den ommeldte Kælderforbindelse er nærmere oplyst, at Indretningen af de overdækkede Rum under Gaarden ved Bygningskommissionens Skrivelse af 7 Juni 1899 er tilladt bl. a. paa Vilkaar, at disse ikke komme i nogen som helst »direkte Forbindelse« med Kælderne under Bygningerne. Dette er dog senere ved Skrivelse af 22 April 1901 fra Justitsministeriet ændret derhen, at saadan direkte Forbindelse kan tillades, men kun naar Vinduerne dækkes med Monierglas og Døraabningerne med glatte, tætsluttende Trædøre, beklædte med Jern, eller med Jerndøre, hvilket imidlertid ikke er sket. Tiltalte har nu hævdet, at man ikke med Føje kan sige, at der i Bygningen, som den foreligger, findes nogen »direkte Forbindelse« mellem Kælderen under Gaarden og Kælderen under Bygningen, idet der mellem dem findes en 2 0 bred Lysgang, medens Bygningshommissionen paa sin Side har hævdet, at den regner Døre og Vinduer paa begge Sider af en Lysgang for »direkte Forbindelse«, naar Lysgangen har et mindre Tværmaal end 4 0.

Om det nu end maa siges, at den af Bygningskommissionen brugte Udtryksmaade ikke er tydelig, findes det dog, at der efter den Sammenhæng, hvori Udtrykket i nærværende Tilfælde er brugt, havde været tilstrækkelig Opfordring for Tiltalte eller den af ham benyttede Arkitekt til hos Bygningskommissionen at indhente nærmere Oplysning om, hvorledes Udtrykket skulde forstaas, naar dette ikke forud var dem bekendt, og det saa meget mere, som de til Approbation indsendte Tegninger ikke med tilstrækkelig Tydelighed viste, hvorvidt og hvorledes Murene ud til Lysgangen tænktes gennembrudte.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Bygningsloven af 12 April 1889 § 75 samt efter dens § 76, sammenholdt med dens § 28 og med dens § 23, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kroner samt have at betale Sagens Omkostninger, hvorhos han vil være at dømme til inden en Frist, der

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

findes at burde fastsættes til 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulkt af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at fjerne de ommeldte Glaspartier i Porten og bringe denne i Overensstemmelse med Bygningslovens Krav samt til enten at fjerne den ommeldte Forbindelse mellem Kælderen under Gaarden og Kælderen under Bygningen eller opfylde de af Bygningskommissionen stillede Vilkaar for denne Forbindelses Vedligeholdelse.

Nr. 175. Højesteretssagfører Jensen

contra

Herman Georg Hansen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 19 Juni 1902: Arrestanten Jes Simonsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Arrestanten Peter Christian Simonsen med samme Straf i 2 Aar 6 Maaneder, Arrestanten Frederik Andreas Simonsen med samme Straf i 2 Aar, Tiltalte Magdalene Simonsen, født Jepsen, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, Tiltalte Anna Magdalene Dorothea Hansen, født Simonsen, med samme Straf i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Herman Georg Hansen med samme Straf i 3 Gange 5 Dage.

Samtlige Arrestanter og Tiltalte bør, en for alle og alle for en, udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Nonboe og Harck, henholdsvis 150 Kr. og 75 Kr. De idømte Erstatningsbeløb ville være at udrede inden 15 Dage efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Marts 1903: Tiltalte Herman Georg Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger i første Instans og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Overretsprokurator Steinthal 10 Kr., udreder Tiltalte in solidum med de i første Instans Medtiltalte $^1/_{15}$. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Georg Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Høgsbro 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik 5 medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indbragt for Overretten, tiltales Herman Georg Hansen, der er født i Aaret 1876, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet for Tyveri og Hæleri.

I Begyndelsen af Oktober Maaned 1901 blev der af Politiet i Varde indledet Undersøgelse mod Tiltaltes Svigerfader og en af dennes Sønner, de i 1ste Instans medtiltalte Jes Simonsen og Frederik Andreas Simonsen, som sigtede for Tyveri. Under denne Undersøgelse, der omfattede en stor Mængde Tyverier, inddroges efterhaanden de øvrige i 1ste Instans medtiltalte, nemlig Tiltalte og dennes Hustru Anna Magdalene Dorothea Hansen, f. Simonsen, Jes Simonsens Hustru Magdalene Simonsen, f. Jepsen, og hans Søn Peder Christian Simonsen, og Sagen sluttedes i 1ste Instans med, at samtlige de Tiltalte idømtes Straffe af Forbedringshusarbejde eller af Fængsel paa Vand og Brød. Saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter Begæring af Tiltalte og ikke tillige paa det offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakendelse, er der ikkun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i efternævnte Henseender:

1. En Nat i Begyndelsen af September Maaned 1901 bragte Jes Simonsen en Sæk med ca. 100 Pd. Flormel, som han samme Nat havde tilvendt sig fra Gaardejer Jens L. Christensens uaflaasede Lade i Grimsby til Tiltaltes Bopæl i Søhale, hvor Melet, der under Sagen er bleven vurderet til 8 Kr., modtoges af Tiltalte og til Dels er forbrugt som Foder for hans Ko. Medens den af Tiltalte først afgivne Forklaring gik ud paa, at han, uagtet Svigerfaderen — hvem Tiltalte i øvrigt vil have forstaaet, som om det ikke var Flormel, men Fodermel — ikke sagde, hvorfra han havde Melet, i hvert Fald maatte formode, at det var stjaalet, har han under de senere Forhør benægtet at have været paa det rene med eller at have formodet saadant, hvorhos han med Hensyn til, at han overfor en Politibetjent, der den 10de Oktober 1901 efter Jes Simonsens Arrestation indfandt sig hos Tiltalte for at anstille Undersøgelse og ved denne Lejlighed fandt en Kasse, der indeholdt Resten af det ommeldte Mel, foregav, at dette var sendt ham af en Broder i København, har forklaret, at dette skete af Frygt for selv at blive mistænkt for Tyveri, saafremt Svigerfaderen ikke vilde vedgaa dette. Ligesom Tiltalte imidlertid har beholdt Resten af Melet, efter at han ved Politibetjentens Besøg maa antages at have faaet bestemt Formodning om, at det var stjaalet, saaledes findes der efter Omstændighederne ikke Føje til at lægge nogen Vægt paa Til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bagekaldelsen af hans først afgivne Forklaring, hvis Rigtighed er bestyrket ved, at han ogsaa overfor sin Hustru, der var fraværende fra Hjemmet, da Tiltalte modtog Melet, efter hendes Hjemkomst foregav, at dette var sendt af hans Broder, og Tiltaltes anførte Forhold vil derfor være at tilregne ham som Hæleri.

2. Natten mellem den 5te og 6te September 1901 kom Jes og Frederik Andreas Simonsen kørende fra Esbjerg til Bollesager, hvor Jes fra Brygger Lars Christensens Gaard tilvendte sig 4 Ølankere af Værdi i alt 11 Kr 50 Øre, indeholdende Øl af Værdi 2 Kr. 90 Øre, medens Frederik fra en Byggeplads tilvendte sig dels en Sæk med Værktøj, nemlig 2 Høvle, 1 eller 2 Stemmejern, 1 Savfil, 1 Økse og 1 Strygesten, tilhørende Tømrer Søren Frederiksen og vurderet til i alt 7 Kr. 75 Øre, dels en Vandspand, en Skovl, en Kost og en Tønde med Cement, alt tilhørende Murer Nikolajsen og vurderet til i alt 3 Kr. Samtlige de stjaalne Genstande bleve samme Nat af Jes Simonsen og Frederik Simonsen bragte til Tiltaltes Bopæl og for Størstedelen straks baarne ind i Huset, som det maa antages uden at Tiltalte, der var ene hjemme, og som havde lukket op for Jes og Frederik Simonsen, hermed var dem behjælpelig. Da Jes Simonsen var bleven mistænkt for de i Bollesager begaaede Tyverier og for at have bragt Kosterne til Tiltalte, og Politiet i Anledning heraf den 7 Oktober s. A. indfandt sig hos denne, forklarede han imidlertid, ifølge en foreliggende Rapport, at han hverken havde modtaget Værktøj eller Materialier af sin Svigerfader, og ved en ved nævnte Lejlighed foretagen Husundersøgelse fandtes ingen af de savnede Koster paa hans Bopæl; men ved en fornyet Husundersøgelse hos Tiltalte den 14de s. M. fandtes en Del af Kosterne, nemlig en Høvl, et Ølanker, $^1/_4$ Tønde Cement, en Økse og en Kost, til Dels paa Steder, der maatte vække Mistanke om, at de med Forsæt havde været skjulte, ligesom et Mærke paa Ankeret fandtes afhugget eller afskrabet. Tiltalte afgav derhos ved denne Lejlighed forskellige urigtige Forklaringer om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af nævnte Genstande. Efter at Tiltalte den sidst nævnte Dag var bleven anholdt og i de første over ham afholdte Forhør havde fastholdt den anførte Forklaring, fandtes den 21de s. M. af de øvrige Koster Vandspanden paa hans Bopæl, Skovlen paa hans Arbejdsplads og de 3 Ølankere i et ubeboet Nabohus, og Tiltalte erkendte derefter i et den 23de s. M. afholdt Forhør, at Jes og Frederik Simonsen som foranført havde bragt Kosterne — af hvilke han for øvrigt kun vilde have set nogle Ankere Øl, Cementtønden, en Høvl, Vandspanden og Skovlen — til hans Hus, hvor han til Dels havde taget dem i Brug, ligesam han i Forening med Jes og Frederik Simonsen havde drukket Indholdet af Ølankrene. Han forklarede derhos, at Jes og Frederik Simonsen vel havde sagt, at de havde købt de ommeldte Genstande, men at han ikke troede derpaa, og var paa det rene med, at de vare stjaalne.

I et Forhør den 13 November s. A. tilbagekaldte Tiltalte sin saaledes afgivne Tilstaaelse, idet han forklarede, at han vel, da han saa Genstandene, tænkte sig Muligheden af, at de vare stjaalne, særlig Øllet, men at han, da Jes og Frederik Simonsen paa hans Spørgsmaal erklærede, at de vare købte, troede dem.

Denne Forklaring fastholdt Tiltalte under de følgende Forhør, hvor-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hos han yderligere forklarede, at hans den 23de Oktober afgivne Tilstaaelse af, at han var paa det rene med, at Genstandene vare stjaalne, ikke refererede sig til den Tid, da han modtog Kosterne, men til den Dag, da Politiet første Gang var paa hans Bopæl for at foretage Husundersøgelse, og ved denne Lejlighed meddelte ham, at Jes Simonsen havde tilstaaet sig skyldig i et Tyveri af Kartofler, men ikke vilde tilstaa sig skyldig i de andre Tyverier, for hvilke han sigtedes, samt at hans Undladelse af ved Husundersøgelsen at omtale sin Besiddelse af Kosterne saavel som hans senere Nægtelse af at have set de stjaalne Genstande blive bragte ind i hans Hus skyldtes Frygt for selv at blive sigtet for Tyveriet, saalænge de skyldige ikke havde afgivet Tilstaaelse.

Efter samtlige Omstændigheder findes der imidlertid ikke at kunne være nogen grundet Tvivl om Rigtigheden af Tiltaltes afgivne Tilstaaelse, hvorefter han allerede ved Modtagelsen var paa det rene med, at Kosterne vare stjaalne, og han vil herefter ogsaa under denne Del af Sagen være at anse for Hæleri.

3. Ved Husundersøgelsen paa Tiltaltes Bopæl den 14 Oktober 1901 fandtes han i Besiddelse af en til 75 Kr. vurderet Herrecykle, hvilken ifølge de af tvende Vidner afgivne beedigede Forklaringer maa antages at tilhøre Assistent Aage Lindemann i København, efter hvis ligeledes beedigede Forklaring han om Eftermiddagen den 3 Oktober 1901 ca. Kl. $6^1/_2$ havde sat Cyklen fra sig paa Trappen i Ejendommen Rosendals Tværgade Nr. 12 i København, hvor han boede, hvorefter den henad Kl. 8 samme Aften viste sig at være borte. Tiltalte har imidlertid forklaret, at han, efter at han den 3 Oktober 1901 var bleven permitteret efter en Indkaldelse til Manøvre ved Fæstningsartilleriet, samme Dag eller den følgende Dag har købt Cyklen for 90 Kr. af en Person, som han kom i Samtale med derved, at Personen paakørte Tiltalte med Cyklen paa Hjørnet af Gl. Kongevej i København og en af Sidegaderne fra Vesterbrogade. Bemeldte Person, der navngav sig Cyklesmed Carl Petersen, boende Istedgade 18, 3dje eller 4de Sal i København, havde derefter været Tiltalte behjælpelig med at afsende Cyklen med Jernbanen til Esbjerg.

Ligesom der imidlertid efter det oplyste ikke paa det angivne Sted har boet nogen Person af det opgivne Navn, maa det efter de foreliggende Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, anses for lidet antageligt, at Tiltalte, der et Par Dage i Forvejen i en Beværtning havde ladet en Hundredekroneseddel veksle og ikke kan formodes da at have været i Besiddelse af synderlig flere Penge, og som derefter maa antages forinden sin Afrejse fra København at have betalt en Chaiselong med 35 à 40 Kr. samt efter at have afholdt Udgifterne ved flere Dages Ophold i København, Rejseudgifter m. m., endnu at have været i Besiddelse af 18—20 Kr. ved sin Ankomst til Esbjerg den 6te s. M., paa det ommeldte Tidspunkt endvidere har kunnet betale 90 Kr. for en Cykle, og der maa herefter anses tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8de September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af den ommeldte Cykle, efter Omstændighederne dog ikkun som Hæler.

Den under Nr. 3 ommeldte Cykle saavel som Størstedelen af de under Nr. 2 ommeldte Koster ere udleverede de bestjaalne, der lige-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

som bestjaalne ved det under Nr. 1 ommeldte Tyveri have frafaldet Krav paa Erstatning.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder, og særlig under Hensyn til den af ham udstaaede langvarige Varetægtsarrest, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 228. Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Andersen (Def. Salomon),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 August 1903: Arrestanten Carl Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Andersen til Højesteretssagførerne Winther og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Andersen, der tiltales for uterligt Forhold, er født den 8 Februar 1856 og anset bl. a.: ved Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 20 Oktober 1873 efter Straffelovens § 185, kfr §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 5te*) November 1885 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 12 December 1893 efter Straffelovens § 185 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 28 Januar 1896 efter Straffelovens § 185 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved samme Rets Dom af 25 November 1899 efter Straffelovens § 185 med Forbedrings husarbejde i 2 Aar. Arrestanten har derhos i Aaret 1885 for Over-

*) Skal være 3dje.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

trædelse af Straffelovens § 185 ved et af Rettens Kriminalkamre vedtaget og afsonet en Bøde paa 150 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Tjenestepige Anna Rasmussen har edelig forklaret, at da hun, der tjener i en Ejendom i Colbjørnsensgade, den 9 Maj d. A. om Formiddagen kom ned i den til Ejendommen hørende Portaabning, som ud til Gaden er lukket med en med Glasruder forsynet Port, saa hun, der i Forvejen tilfældig havde bemærket, at der paa 1ste Sal i den lige overfor liggende Ejendom var en Tjenestepige beskæftiget med Vinduespolering, Arrestanten staaende i en lidt skraa Stilling i Portaabningen, omtrent 1 Alen fjærnet fra Porten, med sit Lem fremme af Benklæderne, og holdende det i Haanden paa en saadan Maade, at det var øjensynligt, at han vilde vise det frem for nogen paa den modsatte Side af Gaden. Idet Arrestanten nu hørte Vidnet komme ned i Porten, vendte han sig imod hende og holdt, staaende i en Afstand af 4—5 Alen fra hende og med Front imod hende, sit blottede, erigerede Lem hen imod hende, idet han, uden at sige noget, saa paa hende, og saaledes, at det for Vidnet var øjensynligt, at det var hans Hensigt at vise Lemmet frem for hende. Vidnet vendte straks om og meddelte det passerede til sin Madmoder, nedennævnte Vidne, som derpaa gennem den i Døren fra hendes Lejlighed til Portaabningen værende Rude et kort Øjeblik betragtede Arrestanten og derpaa gav Vidnet Ordre til at hente Politiet, hvorefter Vidnet, uden nærmere at iagttage Arrestanten, passerede gennem Porten ud paa Gaden. Her antraf hun straks en Politibetjent, som derpaa anholdt Arrestanten, der imidlertid med hurtige Skridt var gaaet ud af Porten tværs over Gaden.

Værkfører Jensens Hustru Louise Larsen har ligeledes under Ed forklaret, at da forrige Vidne havde meddelt hende det passerede, gik hun straks hen til ovennævnte Dør, gennem hvis Glasrude hun saa Arrestanten staaende med Front imod Døren, men idet han nu formentlig har hørt Vidnerne indbyrdes veksle nogle Ord, vendte han sig om imod Porten, og hun saa ham samtidig med begge Hænder gribe i Skøderne paa sin Jakke og trække den sammen, som for at dække sig fortil. Lige idet forrige Vidne passerede Porten for at hente Politiet, gjorde Arrestanten, der saa længe var bleven staaende i Porten, et Spring ud af denne og gik med hurtige Skridt over Gaden, men blev saa anholdt af en tilkaldt Politibetjent.

Arrestanten, der ved sin Afhøring opgav falsk Navn og fordulgte, at han tidligere var straffet, har erkendt, at han den 10de og 11te s. M. søgte sidst nævnte Vidne paa hendes Bopæl, og da han den 11te traf hende, lod falde en Bemærkning til hende om, at hun jo ingen Fornøjelse havde af at faa ham straffet, samt bad hende om Forladelse for, hvis han havde forset sig noget i Porten. Efter at Arrestanten derpaa under det første herefter over ham afholdte Forhør var blevet undergivet Arrest, har han under samtlige over ham afholdte Forhør hævdet, at han ikke har gjort sig skyldig i noget ulovligt, og om sin Tilstedeværelse i Porten, hvor han vil have opholdt sig 6 à 7 Minutter, afgivet den Forklaring, at han, der var paa Vej fra sin Arbejdsplads til sit Hjem, gik derind for at bringe sine Benklæder, hvis Hægtespænde var gaaet op, i Orden. Denne Forklaring har han senere ændret derhen, at han, der paa Gaden havde bemærket,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

at hans Skjorte under Arbejdet havde trukket sig op, var gaaet derind for at trække den ned, og at Benklæderne, hvis Knapper sad noget løst, herunder var gaaet op. Han har derhos forklaret, at han muligen — hvad han dog ikke vil kunne erindre — under sine Bestræbelser for at bringe Skjorten i Orden, kan have faaet sit Lem udenfor Benklæderne og staaet med det i Haanden, men han har bestemt benægtet at have i uterlig Hensigt blottet sig eller vist det frem for nogen af de 2 Piger, ligesom han specielt har benægtet at have set Anna Rasmussen, før hun for at hente Politiet passerede forbi ham i Porten. Arrestanten, der har erkendt, at han, da han hørte de 2 Vidner tale sammen, vendte sig om, saaledes, at han fik Front mod Porten, og samtidig trak Skøderne paa sin Jakke over Forsiden af Benklæderne, har som Grund hertil angivet, at han da endnu ikke havde faaet sit Tøj i Orden, hvorhos han har forklaret, at naar han, da Pigen havde passeret ham, med hurtige Skridt gik ud af Porten, var det kun, fordi han skulde skynde sig hjem.

Ved de ovenanførte Vidneforklaringer i Forbindelse med, hvad der under Sagen er oplyst om Arrestantens vita ante acta, herunder at Arrestanten under flere af de imod ham tidligere i lignende Anledning indledede Undersøgelser har søgt ved usandfærdige Anbringender at fri sig for Straf, samt under Hensyn til, at Arrestantens Forklaringer under nærværende Sag er ganske usandsynlige, findes der imidlertid imod Arrestantens Benægtelse, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved oven anførte Lejlighed i uterlig Hensigt har blottet sig for de nævnte Piger.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Henseende han har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Efter Udfaldet af denne findes der imidlertid ikke Grund til at betvivle, at Arrestanten, da han begik denne Forbrydelse, har været fuldt tilregnelig.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Fredagen den 16 Oktober.

Nr. 233. Højesteretssagfører Rée

contra

Ludvig Otto Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 August 1903: Arrestanten Ludvig Otto Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører V. S. Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ludvig Otto Larsen til Højesteretssagførerne Rée og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ludvig Otto Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 17 Maj 1862 og anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 27 Juli 1878 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 37, 21 med 20 Rottingslag, ved Garnisonen i Københavns Krigsrets Dom af 8 Juni 1885 efter Straffelovens § 247 med Vagtarrest i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 4de December 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 2 August 1902 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 30 Juni dette Aar om Morgenen ved Sekstiden indbragtes Arrestanten til Politistationen i Anledning af, at han var bleven set krybe ud paa Gaden gennem en Lem i Plankeværket om den under Opførelse værende Bygning Hotel »Paris« paa Hjørnet af Gothersgade og Store Kongensgade og derefter var fundet i Besiddelse af nogle Zinkplader. Disse Zinkplader, der tilsammen er vurderede til 3 Kr., maa efter det oplyste antages at tilhøre Blikkenslagermester Villiam Jensen, og Arrestanten sigtes nu for at have stjaalet dem fra et uaflaaset Loft i den fornævnte Bygning, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret.

Arrestanten har erkendt, hvad der stemmer med det i øvrigt oplyste, at han den paagældende Morgen havde været inde i den fornævnte Bygning, og at han ved sin Paagribelse var i Besiddelse af de ommeldte Zinkplader, som han havde i Sinde at sælge, men han har paastaaet, at han ikke har stjaalet disse, men derimod faaet dem forærede af en Person ved Navn »Carl«, sammen med hvem han havde tilbragt den forudgaaende Nat, og som efter hans Mening ernærede sig ved alt Slags forefaldende Arbejde. Han har endvidere forklaret, at han ikke havde tænkt over, at Zinkpladerne vare stjaalne, endskønt han vidste, at »Carl« havde taget dem i den sidst nævnte Bygning.

Arrestantens Forklaring om »Carl« er nu ikke blot ubestyrket, men efter det oplyste utvivlsomt urigtig og løgnagtig, i hvilken Henseende fremhæves, at Arbejdsmand Lars Sørensen edelig har forklaret, at han, der den foregaaende Dag havde truffet Arrestanten paa Bygningen, ved hvilken Lejlighed denne — hvilket han ogsaa selv har

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

erkendt — havde udgivet sig for Blikkenslager, paa ny traf Arrestanten den paagældende Morgen inde i Bygningen, bærende paa en Pakke, som Arrestanten sagde indeholdt hans Arbejdstøj, og at Arrestanten, der da paa Komparentens Forespørgsel udtalte, at det var hans Hensigt at forlade sit Arbejde paa Bygningen, fordi han var ked af at være ildeset af sine Kammerater, den Gang ikke var i Følge med nogen, at Arbejdsmand Hans Jørgensen edelig har forklaret, at han saa Arrestanten forlade Bygningen med Zinkpladerne uden at være ledsaget af nogen, og at Politibetjent Nr. 671 Randers edelig har forklaret, at Arrestanten ved sin Paagribelse udenfor Bygningen var alene og ikke talte noget om den fornævnte »Carl«. Arrestanten har derhos i det hele taget afgivet forskellige og løgnagtige Forklaringer under Sagen, i hvilken Henseende fremhæves, at han oprindelig forklarede, at han ikke havde været inde i Bygningen, og først erkendte dette, efter at han var bleven foreholdt Arbejdsmand Sørensens Forklaring herom, ved hvilken Lejlighed han tillige erkendte, at den Pakke, han bar paa, indeholdt de tidt nævnte Zinkplader.

Efter det anførte og under Hensyn til Arrestantens Fortid, der taler stærkt imod ham — hvorved særlig skal fremhæves, at Arrestanten ogsaa under sin sidste Sag, i hvilken han blev dømt mod sin Benægtelse som Hæler, paastod umiddelbart før sin Anholdelse at have faaet de Ting, som han sigtedes for at have stjaalet, af en ubekendt Mandsperson — findes der at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har stjaalet Zinkpladerne.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 216. Højesteretssagfører Rée

contra

Carl Emil Køhler (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1903: Tiltalte Carl Emil Køhler bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Carl Emil Køhler til Højesteretssagførerne Rée og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Emil Køhler, der er født den 17 November 1864 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte, der har Borgerskab som Fabrikant her i Staden, siden den 5 Marts d. A. fra sit Lokale i Frihavnen til hvem som helst har forhandlet et Middel mod Gigt under Benævnelsen »Apotheker Vides Gigttabletter«, og at disse Tabletter bl. a. indeholder Carbonas lithicus og Acidum benzoicum, hvilke Bestanddele findes opførte blandt de i Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 146 af 8 November 1897 nævnte præparerede Medicinalvarer, der ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.

Da de ommeldte Tabletter i deres Helhed efter det anførte findes at maatte henregnes til de i nysnævnte Bekendtgørelse nævnte Tablettæ medicatæ (Tabletter til medicinsk Brug) og da fremdeles Tabletterne ere solgte som Helbredelsesmiddel mod en bestemt angiven Sygdom, findes Forhandlingen af samme at maatte være Apotekerne forbeholdt, og Tiltalte vil herefter være at anse efter Forordning 4de December 1672 § 30 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kroner.

Nr. 185. Advokat Nellemann

contra

Carl Edvard Larsen (Def. Rée),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1903: Tiltalte Carl Edvard Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Oktober 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 20—21.**

Fredagen den 16 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Edvard Larsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Carl Edvard Larsen, der tiltales for Falsk, er født den 2 Maj 1874 og ikke funden forhen straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der var ansat som Filialbestyrer for Livsforsikringsanstalten »Tryg«, har i Tiden fra April til September 1900 indleveret til Selskabet en Mængde fingerede Begæringer om Forsikring i dette, hvilke Begæringer han falskelig havde underskrevet med forskellige Navne, ved hvilke han ikke sigtede til eksisterende Personer. Disse Begæringer, ifølge hvilke Underskriveren bl. a. forpligtede sig til, saafremt Forsikringen bevilgedes, at erlægge skadesløst mindst et Aars Præmie, modtog Selskabet, idet det stolede paa Underskrifternes Ægthed.

Tiltalte udførte disse Falsknerier for derved at opnaa, at Selskabet skulde anse ham for en dygtig Agent og beholde ham længere i sin Tjeneste end han ellers kunde have gjort Regning paa.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 19 Oktober.

Nr. 224. Advokat Nellemann

contra

Anders Valdemar Pentin (Def. Winther),

der tiltales for Forfalskning af Skudsmaalsbog.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 17 Januar 1903: Tiltalte Anders Valdemar Pentin bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder de af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Balle, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1903: Tiltalte Anders Valdemar Pentin bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Wolff, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Valdemar Pentin til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anders Valdemar Pentin aktioneret for Forfalskning af en Skudsmaalsbog.

Sagens Omstændigheder er efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste følgende:

Da Pigen Else Katrine Kristensen Madsen, der var fæstet til fra 1 November 1901 til 1 Maj 1902 at tjene hos Gaardmand A. Hansen i Broby ved Sorø, som herom havde gjort Tilførsel i hendes Skudsmaalsbog, kort efter at være tiltraadt nævnte Tjeneste henvendte sig til Sognefoged P. Larsen i Broby Sogn med Bogen for at melde Til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

gang, og denne nægtede at paategne Bogen, saa længe den ikke var i Orden — hvorved bemærkes, at den nærmest foregaaende Paategning i samme lød paa, at Pigen var fæstet til fra 28 November 1900 til 1 November 1901 at tjene Proprietær Lorenzen, Østedgaard, der er beliggende i Jylland — anmodede hun Tiltalte, som ogsaa tjente i Broby, og med hvem hun da var forlovet, om at sende Bogen til Jylland for at den kunde blive forsynet med fornøden yderligere Paategning, hvad han lovede hende at gøre. Han lod imidlertid Bogen ligge urørt hen hele Vinteren igennem, men da der i Foraaret 1902 i Anledning af hans forestaaende Ægteskab med Pigen blev talt om, at begges Skudsmaalsbøger skulde være i Orden, forinden de af Hensyn hertil skulde forevises Præsten, tog han en Dag, antagelig i Begyndelsen af April Maaned 1902, Bogen med til Sorø og gav den i en Beværtning der Steds følgende Paategning, som han indføjede paa en imellem de to sidste Paategninger aabentstaaende Plads:
»Kathrine Madsen har tjent mig til første November 1901. Østergaard, den 1. Lorenzen«, uagtet han vidste, at hun ikke havde tjent saa længe hos Proprietær Lorenzen paa Østedgaard, til hvem han sigtede ved Underskriften Lorenzen.

Efter at Tiltalte og Pigen derpaa hen imod Midten af April Maaned 1902 var flyttede sammen i et af ham lejet Hus i Ottestrup, skrev han her endvidere i Bogen umiddelbart efter Bemærkningen om Pigens Bortfæstning til Gaardmand A. Hansen i Broby følgende Paategning: »Afgang fra Braaby Sogn den 31.—3.—1902. P. Larsen«, idet han ved Underskriften sigtede til ovennævnte Sognefoged P. Larsen i Broby, hvem han ikke mente det kunde gaa an at vise Bogen, da det kunde resikeres, at der i saa Fald vilde blive dikteret Mulkt for forsildig Anmeldelse om Afgang fra Broby Sogn. Han anmodede derefter Pigen, hvem han ikke gjorde bekendt med, at han selv havde udfærdiget de foran nævnte 2 Paategninger, om at gaa til Sognefogden i Ottestrup Sogn for at faa Bogen paategnet om Tilgang til Sognet, hvilket hun efterkom, og bemeldte Sognefoged gav da Bogen en den 19 April 1902 dateret Paategning herom. Kort Tid derefter leverede Tiltalte, som havde anmodet sine Forlovere, deriblandt sin Svoger, om at bestille hans og Pigens Vielse foretaget, Bogen til disse til Brug herved, og de foreviste derpaa, da de henvendte sig til Sognepræsten og Skolelæreren i nævnte Anledning, Bogen for disse Embedsmænd, der ikke gjorde nogen Bemærkning ved samme. Brylluppet fandt derefter Sted den 8 Juni 1902 og samme Dag døbtes et Barn, som Else K. K. Madsen alt den 5 Maj s. A. havde født, og til hvilket Tiltalte erkendte at være Fader. Omtrent samtidig med Ægteskabets Indgaaelse opstod der i Ottestrup Sogneraad, som gik ud fra, at Barnet var uægte, Spørgsmaal om dettes Hjemsted, og den her omhandlede Skudsmaalsbog blev da paa Sogneraadsformandens Begæring udleveret ham af Ægtefællerne, uden at Tiltalte, som da var til Stede, gjorde nogen Bemærkning om, at der var noget urigtigt ved Paategningerne deri.

Idet der under de oven anførte Omstændigheder ikke findes at kunne tillægges den af Tiltalte afgivne Forklaring, hvorefter han ikkun har skrevet de omhandlede med Navnene Lorenzen og P. Larsen under-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

skrevne Paategninger i Bogen for at den kunde være i Orden, naar den skulde produceres for Præsten ved Begæringen om Vielsens Foretagelse, nogen Betydning, vil Tiltalte, som er født den 18 December 1872 og tidligere straffet ved Kolding Herreds Politirets Dom af 11te April 1893 for Løsgængeri efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 og for Overtrædelse af Politivedtægten for Vejle Amts Landjurisdiktioner af 6 August 1883 §§ 1 og 20 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ved Vejle Købstads Politirets Dom af 3 August 1901 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel af samme Art i 3 Dage, for det af ham nu udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 270 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 186. Proprietær **J. P. Sørensen** (Ingen)

contra

Gaard- og Kroejer **Jens Pedersen** (Møldrup),

betr. Stadfæstelse af en Udlægsforretning.

Ramsø Thune Herreders Fogedrets Dekret af 16 September 1902: Den af Rekvisitus nedlagte Protest mod, at nærværende Forretning fremmes, kan ikke tages til Følge . . . blev derpaa registreret og af Vidnerne vurderet: 1) . . . — — — — — 77) . . . 51686 Kr. . . . Nr. 78 20 Kr. . . . dekreteredes derefter Rettens Udlæg til Forauktionering at være sket i de foran under Nr. 1—78 registrerede Genstande . . .

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1903: Den oven omhandlede Kendelse samt Udlægsforretning bør ved Magt at stande. Appellanten, Proprietær J. P. Sørensen af Lundegaard, bør til Appelindstævnte, Gaard- og Kroejer Jens Pedersen af Kallerupgaarde, betale i Sagsomkostninger 50 Kr., samt i Salær til Overretssagførerne Busch og C. Skibsted, eller nu dennes Dødsbo, 20 Kr. til hver; saa bør han og til Statskassen at udrede Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, samt de Retsgebyrer, som skulde have været erlagt, saafremt Sagen ikke for Appelindstævnte Petris Vedkommende havde været beneficeret. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de den 24 November f. A. fremlagte Beskrivelser af den oven omhandlede Arrest- og Eksekutionsforretning ikke er forsynet med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Gaard- og Kroejer Jens Pedersen, efter at Hovedappellanten, Proprietær J. P. Sørensen, havde ud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

taget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Maj 1903 paaankedes til Højesteretsaaret 1904, ifølge meddelt Antecipationsbevilling har kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skønt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil blive at tilpligte at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret, dog ikke, som af Kontraappellanten paastaaet, skadesløst, idet den i Forliget omtalte Panteobligation ikke er dokumenteret for Højesteret, men med et bestemt Beløb, der findes at kunne fastsættes til 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Proprietær J. P. Sørensen, til Kontraappellanten, Gaard- og Kroejer Jens Pedersen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Onsdagen den 21 Oktober.

Nr. 132. Advokat Nellemann

contra

Sognepræst for Helligkors Kirke i København **Julius Niels Sophus Ifversen** (Def. Asmussen),

der tiltales for den Embedsforbrydelse, hvori han maatte have gjort sig skyldig ved at nægte at efterkomme et ham af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet givet Paalæg.

Kommissionsdom af 28 Januar 1903: Tiltalte, Sognepræst Julius Niels Sophus Ifversen, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa betaler han og Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Helweg-Larsen, 50 Kr. til hver. Sagens øvrige Omkostninger udredes af det offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om det maatte kunne anses for Tiltaltes Pligt under Strafansvar at efterkomme det ham af Ministeriet for Kirke- og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Undervisningsvæsenet givne Paalæg om at foretage den i den indankede Dom omtalte Vielse, har Tiltalte under Hensyn til Indholdet af det ham afkrævede Præsteløfte og til, at Folkekirkens Stilling til Spørgsmaalet er uklar — hvorved bemærkes, at Staten har fundet det nødvendigt i slige Tilfælde at tilstede Lempelser fra Ritualet — haft nogen Føje til at gaa ud fra den af mange af Folkekirkens Præster antagne Mening, at Opfyldelsen af Paalægget var uforenelig med de ham ifølge det nævnte Løfte som Kirkens Tjener paahvilende Pligter. Idet det herefter findes betænkeligt at anse Tiltaltes Vægring ved at opfylde Paalægget som en forsætlig Krænkelse af hans Embedspligt, vil der ikke kunne paaføres ham Ansvar efter Straffelovens § 142 og han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sognepræst ved Helligkors Kirke i København Julius Niels Sophus Ifversen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de i Kommissariernes Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen, 150 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved allerhøjeste Kommissorium af 23 September f. A. ere undertegnede, Stiftsprovst i Sjællands Stift Paulli og Justitiarius i Københavns Kriminal- og Politiret Ingerslev bemyndigede til at sammentræde i en Kommission for nærmere at undersøge og paakende nærværende Sag, under hvilken Sognepræst ved Helligkors Kirken her i Staden Julius Niels Sophus Ifversen ifølge Aktionsordre af 28 Oktober f. A. tiltales for den Embedsforseelse, hvori han maatte have gjort sig skyldig ved at nægte at efterkomme et ham af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet givet Paalæg.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det i øvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

I August f. A. henvendte Mursvend August Ludvig Jensen — hvis tidligere Ægteskab ved allerhøjeste Bevilling af 11 April s. A. var blevet fuldstændig ophævet, ligesom der ved samme Bevilling var meddelt ham Tilladelse til uanset Bestemmelsen i D. L. 3—16—8 at indgaa nyt Ægteskab med Marie Amalie Lundqvist — sig til Tiltalte med Anmodning om at sammenvie ham og nævnte Marie Amalie Lundqvist, som begge vare boende i Helligkors Sogn, saaledes at Tiltalte efter den i saa Henseende i Frdn. 30 April 1824 § 14 indeholdte almindelige Regel var den Præst, hvem det paalaa at forrette Vielsen. Behørig Tillysning til Ægteskab for de paagældende havde 2 Gange fundet Sted i Helligkors Kirke, og den 3dje Lysning skulde foregaa

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paa den Søndag, til hvilken Vielsen ønskedes berammet. Tiltalte vægrede sig imidlertid uanset den fornævnte Bevilling ved at foretage den begærte Vielse, idet han erklærede, at hans Samvittighed ikke tillod ham at medvirke ved Indgaaelsen af det tilsigtede Ægteskab paa Grund af, at Jensen — saaledes som denne selv havde erkendt — medens hans tidligere Ægteskab endnu bestod, havde staaet i utugtigt Forhold til den fornævnte Kvinde, med hvem han nu agtede at indgaa Ægteskab.

Jensen, som ansaa denne Tiltaltes Vægring for uberettiget, indgav saa til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Andragende, hvori han anholdt om, at Ministeriet vilde udvirke, at Tiltalte foretog den begærte Vielse. Efter at Tiltalte i en ham af nævnte Ministerium afæsket Erklæring havde fastholdt og søgt at begrunde sin Nægtelse af at ville foretage Vielsen, lod Ministeriet ham under 26 August f. A. gennem Biskop og Stiftsprovst tilkendegive, at Ministeriet ikke kunde fritage ham for at forrette den paagældende Ægtevielse, men at man havde givet Biskoppen Bemyndigelse til at tillade ham saadanne Lempelser i Ritualet, som han under de foreliggende Omstændigheder maatte finde passende. Da Tiltalte imidlertid desuagtet besvarede en fornyet Anmodning fra Jensen om at foretage Vielsen med et Afslag, gav Ministeriet ham i Skrivelse af 3 September f. A., der ligeledes meddeltes ham gennem Biskop og Stiftsprovst, Paalæg om, naar Parterne paa ny henvendte sig til ham herom, at foretage den oftomtalte Vielse, samt saavidt mulig at ansætte den til den førstkommende Søndag. Heller ikke dette Paalæg bevægede Tiltalte til at forandre sin Holdning; han gentog tvertimod, da Jensen og Marie Amalie Lundquist den 6te s. M. under Henvisning til Ministeriets Resolution atter anmodede ham om at vie dem, sin Vægring ved at gøre dette, ligesom han derefter i en Skrivelse til Ministeriet af 9de s. M. fastholdt denne Vægring.

Foreløbig bemærkes, at Tiltalte i et af hans Defensor fremlagt Indlæg har gjort gældende, at han maa anse Kommissionens Medlem Paulli for inhabil til at dømme i Sagen, dels fordi han i sin Egenskab af Stiftsprovst har gennem sine til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet afgivne Embedserklæringer været medvirkende til, at der er givet Tiltalte de oven omhandlede ministerielle Paalæg, dels fordi han (Paulli) i sin egen præstelige Virksomhed har foretaget Vielser af Personer, der befandt sig i lignende Forhold som det Par, Tiltalte har nægtet at sammenvie. Ligesom imidlertid den sidst nævnte Omstændighed maa anses for at være ganske uden Betydning i den omhandlede Henseende, saaledes findes heller ikke den Omstændighed, at det nævnte Medlem af Kommissionen i sit Embeds Medfør paa et tidligere Stadium har maattet udtale sig overfor de ham overordnede Myndigheder om det under Sagen foreliggende Spørgsmaal, at kunne medføre, at han skulde blive inhabil til at deltage i Sagens Paadømmelse, i hvilken Henseende særligt bemærkes, at de ordinære gejstlige Retter i 1ste og 2den Instans udenfor København, Provsteret og Landemode, efter den gældende Lovgivning og Praksis beklædes bl. a. henholdsvis af vedkommende Provst og Biskop, uagtet den sædvanlige Forretningsgang vil medføre, at disse Embedsmænd saa godt som altid have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

maattet afgive deres embedsmæssige Erklæringer angaaende den Sag, som senere forelægges Provsteretten eller Landemodet.

Hvad dernæst angaar nærværende Sags Realitet, da har Tiltalte søgt at bestride Lovmæssigheden af det foran omhandlede ham af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet givne Paalæg, som han har nægtet at efterkomme. Han har i saa Henseende dels rejst Tvivl om Kongens Ret til ved Bevilling at dispensere fra det i D. L. 3—16—8 indeholdte Forbud, dels gjort gældende, at den fornævnte Mursvend Jensen meddelte allerhøjeste Bevilling af 11 April f. A. i hvert Fald kun skaber en Ret for denne til, uanset nys nævnte Lovbestemmelse, at indgaa Ægteskab med Marie Amalie Lundquist, men at Bevillingen hverken paalægger eller kan paalægge Tiltalte eller nogen anden Præst i Folkekirken Forpligtelse til at sammenvie de paagældende Personer, lige saa lidt som den indeholder nogen Dispensation fra den ved Frd. 30 April 1824 § 3 Nr. 8 Præsterne paalagte Forpligtelse til at paase, at de, som have bedrevet Hor med hinanden, ikke maa komme sammen i Ægteskab.

Da imidlertid Bevillinger af den her omhandlede Art have været i Brug i Tiden før den 5 Juni 1849, maa det anses for utvivlsomt, at der i § 27 i den gennemsete Grundlov af 28 Juli 1866 indeholdes Hjemmel for, at saadanne Bevillinger fremdeles lovligt kunne meddeles.

Hvad dernæst angaar den anden af Tiltalte fremsatte Betragtning, da findes der heller ikke at kunne være Tvivl om, at denne er ganske uholdbar. Da nemlig Tiltalte som Sognepræst er pligtig til paa Begæring at foretage Vielse af ethvert Brudepar, naar Bruden er hjemmehørende i hans Sogn, og der efter den gældende Lovgivning intet er til Hinder for de paagældendes Ægteskab, samt da begge disse Betingelser i det foreliggende Tilfælde have været til Stede, idet det efter det oplyste maa antages, at den eneste retlige Hindring for de vedkommende Personers Ægteskab var disses tidligere Horsbrøde, og denne Hindring var fjernet ved den givne kongelige Bevilling, udkrævedes der ikke nogen som helst speciel Akt for at skabe en Pligt for Tiltalte til at foretage Vielsen, idet en saadan Pligt paahvilede ham i Medfør af hans Embede. Særligt udkrævedes der ingen Dispensation for Tiltalte fra Paabudet i Frd. 30 April 1824 § 3 Nr. 8, eftersom dette Paabud, der kun er en Indskærpelse af den i D. L. 3—16—8 givne Regel, selvfølgelig ikke fandt Anvendelse paa det foreliggende Tilfælde, efter at Bevillingen var given. Ministeriets Paalæg gik saaledes i Virkeligheden ikke ud paa andet end at befale Tiltalte at udføre en Handling, hvis Udførelse allerede forinden Paalægget paalaa ham som en Embedspligt.

Naar Tiltalte endvidere til sit Forsvar har anført, at han ved at foretage den omhandlede Vielse, efter sin Overbevisning vilde handle imod Guds Bud saavel som mod sit Præsteløfte og sin Embedsed, og at han derfor har været berettiget til i dette Tilfælde at nægte at efterkomme det ham givne Paalæg, da kan der heller ikke heri gives ham Medhold, da det maa anses som en nødvendig Følge af hans Stilling som Embedsmand i Folkekirken, at han, uanset sine personlige Meninger, var pligtig i sin Embedsgerning at adlyde enhver Befaling

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fra de ham overordnede Myndigheder, som var stemmende med den gældende Lovgivning.

I Henhold til det foranstaaende findes Tiltalte altsaa at have uberettiget nægtet at adlyde det under Sagen omhandlede, ham af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet lovligt givne Paalæg, og han vil som Følge heraf være at anse efter alm. borgerlig Straffelovs § 142 med en Straf, som — under Hensyn til, at der ikke foreligger Grund til at betvivle, at han har handlet efter sin ærlige Overbevisning og sin Samvittigheds Bydende — findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb simpelt Fængsel i 20 Dage.

Torsdagen den 22 Oktober.

Nr. 246. Højesteretssagfører Jensen

contra

Bernhardine Gustava Carlsen eller **Carlsdotter,** Nielsens Hustru, og **Anesine (Hansine) Bolette Jensen,** Hansens fraskilte Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 15de Juni 1903: De Tiltalte Bernhardine Gustava Carlsen eller Carlsdotter, Nielsens Hustru, og Anesine Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, bør straffes hver især med simpelt Fængsel i 14 Dage samt, en for begge og begge for en, betale i Erstatning til Statsskovvæsenet 4 Kr. og denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de August 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Villiam Lund og Prokurator Leth, betale de Tiltalte Bernhardine Gustava Carlsen eller Carlsdotter, Nielsens Hustru, og Anesine (eller Hansine) Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Bernhardine Gustava Carlsen eller Carlsdotter, Nielsens Hustru, og Anesine eller Hansine Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Bernhardine Gustava Carlsen eller Carlsdotter, Nielsens Hustru, der har forklaret, at hun er født i Sverrig den 19 September 1850, hvilken Alder af Underdommeren er fundet stemmende med hendes Udseende, og som tidligere har været straffet ifølge Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 12 Juni 1894 efter Straffelovens § 235, jfr. § 234 — med simpelt Fængsel i 8 Dage og ifølge Højesterets Dom af 12 Oktober 1898 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Anesine (eller Hansine) Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, der er født den 21 Juli 1854, — og som tidligere har været straffet ifølge Kerteminde Købstads Ekstrarets Dom af 29de November 1888 efter Straffelovens §§ 251 og 47, jfr. § 48, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 2 Maj 1894 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 3 Uger og ifølge Højesterets Dom af 12 Oktober 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos hun den 24 Januar 1893 og den 6 November s. A. inden Københavns Amts nordre Birks Politiret for at have afskaaret Ædelgrankviste i Lystskovene har vedtaget Bøder af henholdsvis 10 Kr. og 20 Kr. — sigtedes for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Ved de Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at de den 16 Maj d. A. i den under Statsskovvæsenet hørende Geels Skov af paa Roden staaende Ædelgrantræer i Forening have afskaaret og tilvendt sig Grene, hver omtrent en Tøndesæk fuld, hvilke Grene de Tiltalte, der ernære sig ved Kransebinding, agtede at benytte i dette Øjemed. De afskaarne Grenes Værdi er af Statsskovvæsenet ansat til 4 Kr., mod hvilken Værdiansættelse de Tiltalte ikke have fundet noget at erindre.

Eor deres saaledes udviste Forhold ere de Tiltalte ved Politirets-dommen rettelig ansete efter Straffelovens § 235, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ved bemeldte Dom fastsatte Straf

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af simpelt Fængsel i 14 Dage for hver især, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning, som det er paalagt de Tiltalte, en for begge og begge for en, at betale til Statsskovvæsenet med 4 Kr., — — — — billiges, herefter være at stadfæste.

Nr. 180. Advokat Nellemann

contra

Hans Jensen Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 13 November 1902: Tiltalte, Arbejdsmand og Handelsmand Hans Jensen Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage og udrede Sagens Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Sagfører Springborg, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Svantemann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1903: Tiltalte Hans Jensen Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Cortsen og Tegner for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jensen Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Ekstraret hertil saavel efter domfældtes Begæring som paa det offentliges Vegne indankede Sag er Tiltalte Hans Jensen Nielsen, der er født den 11 Marts 1873 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold.

Det fremgaar af de foreliggende Oplysninger, at Tiltalte med Smedemester Selmer Petersen i Holbæk den 2 August f. A. afsluttede og underskrev en Kontrakt, der i Overskriften betegner sig som »Leje-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kontrakt« og ifølge hvilken han af Selmer Petersen lejede en brugt Vogn paa Vilkaar, at han skulde betale den 16 August s. A. 20 Kr., den 1 September s. A. 20 Kr. og Mikkelsdag s. A. 45 Kr., saaledes at Vognen, naar de nævnte Beløb 85 Kr., der angives som Vognens Værdi, vare betalte, skulde være hans Ejendom, medens Udeblivelse med de betingede Lejerater 2 Dage over de respektive Forfaldsdage skulde berettige Udlejeren til straks at afhente Vognen. Det tilføjes derhos i Kontrakten udtrykkeligt, at den lejede Vogn ikke maatte sælges, pantsættes eller paa anden Maade komme ud af Lejerens Besiddelse, og at Overtrædelse heraf vilde paadrage denne Ansvar efter Straffeloven, navnlig dens § 253.

Til Trods herfor disponerede Tiltalte, der den 2 August f. A. om Eftermiddagen henved Kl. 7 havde afhentet Vognen hos Selmer Petersen, imidlertid over den, idet han den 13de s. M. eller en af Dagene der omkring, uden forinden at have betalt den klausulerede Sum, under et Besøg hos en paa Vester-Saaby Mark boende Slagter Hansen foreslog denne en Byttehandel om Vognen, som ogsaa kom i Stand saaledes, at han afstod Vognen til Slagteren for en kontant Sum af 65 Kr. samt en Slagteren tilhørende ældre Vogn, som Tiltalte har anslaaet til en Værdi af 40 Kr. Det saaledes erhvervede kontante Beløb anvendte han imidlertid ikke til Betaling af den den 16de s. M. efter Lejekontrakten forfaldne Lejerate til Selmer Petersen, hvem han under det urigtige Foregivende, at en Svoger af ham havde lovet at laane ham Penge, bevægede til at indrømme ham nogle Dages Henstand, hvorimod han anvendte Pengene i andet Øjemed. Da Lejen imidlertid heller ikke efter denne Henstand blev betalt, forlangte Selmer Petersen Vognen tilbage, og det viste sig da, at den ikke længer var i Tiltaltes Besiddelse. Vognen er dog ved Politiets Foranstaltning blevet afhentet hos Slagter Hansen og udleveret Selmer Petersen, der herefter ikke gør Fordring paa Erstatning, men har forlangt Tiltalte draget til Strafansvar for sit saaledes udviste Forhold.

Tiltalte har vel forklaret, at han har forstaaet Kontrakten, som han nok vil have gennemlæst inden Underskrivelsen, men uden tilfulde at have opfattet dens Indhold, saa meget mindre som det var mørkt, da han ved Vognens Afhentning underskrev den, som gaaende ud paa et Køb af Vognen; men da det af de beedigede Vidneforklaringer fremgaar, at han inden Underskrivelsen anvendte længere Tid paa at gennemlæse Kontrakten, der var en behørig udfyldt, trykt Lejekontraktsblanket, samt at han underskrev den, ikke da han afhentede Vognen, men nogle Timer tidligere, da det var ganske lyst, vil der ikke kunne tillægges denne hans Forklaring nogen Betydning, og han vil for det af ham saaledes udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 253.

For saa vidt Tiltalte tillige er sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved den Maade, hvorpaa han har disponeret over 20 Kr., som han den 14 August f. A. modtog af Købmand Carl Nielsen af Holbæk, fremgaar det af de i denne Anledning, til Dels ved et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør fremkomne Oplysninger, at Tiltalte, da han modtog det nævnte Beløb, i en kortere Tid — han siger selv: en Maanedstid — havde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

været Opkøber af Æg til Købmand Nielsen, idet Overenskomsten mellem dem var den, at Tiltalte for de Æg, han afgav til Købmanden, af denne skulde have 2 Øre pr. Pd. mere end den noterede Pris, uanset hvad han selv betalte for dem, og at Tiltalte saaledes opkøbte Æggene for egen Regning uden noget Ansvar for Købmanden. Tiltalte har nu forklaret, at han flere Gange tidligere af Købmand Nielsen har faaet Forskud til Indkøb af Æg, hvilke Forstrækninger han derfor vil have anset sig forpligtet til alene at anvende til saadant Indkøb, men med Hensyn til de den 14 August f. A. modtagne 20 Kr. gør han gældende, at de bleve givne ham til Laans, idet han udtrykkelig overfor Købmand Nielsen vil have udtalt, at han vilde anvende dem til Indkøb af Kød, hvormed han ligeledes driver Forretning. Købmand Nielsen har nu vel fastholdt, at de 20 Kr. kun bleve ydede Tiltalte i Forskud til Opkøb af Æg, og han har i saa Henseende nærmere forklaret, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed talte om, at han skulde paa en Tur til Opkøb og at han frygtede for, at han ikke havde tilstrækkelig mange Penge med, hvorimod Købmand Nielsen ikke vilde kunne erindre, om Tiltalte tillige omtalte, at han ogsaa indkøbte Kød; men saavel efter denne Forklarings noget ubestemte Karakter, som efter de for Tiltaltes Æggeleverance til Købmand Nielsen fastsatte Vilkaar vil det dog ikke kunne statueres, at der i Tiltaltes Disponering over de ham udbetalte 20 Kr. til andet Formaal end Indkøb af Æg ligger noget bedrageligt Forhold, og det maa derfor billiges, at han herfor ved den indankede Dom er frifunden.

Den Tiltalte for det først nævnte Forhold ifaldne Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og den indankede Dom, der herfor har anset ham efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med simpelt Fængsel i 20 Dage, vil derfor for sae vidt være at forandre.

Nr. 188. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Kristian Larsen (Def. Winther),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og til Afgivelse af urigtig skriftlig Erklæring.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1903: Tiltalte Hans Kristian Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører V. S. Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Larsen til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Kristian Larsen, der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og til Afgivelse af urigtig skriftlig Erklæring, er født den 9 Oktober 1868 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 21 November f. A. ansøgte Tiltalte, der i Henhold til Bevilling af 10 November 1897 havde levet separeret i Henseende til Bord og Seng fra sin Hustru Betty Johanne Olsson om, at dette Ægteskab maatte blive fuldstændig ophævet, og om, at der maatte blive meddelt ham Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, idet han bl. a. henviste til en Andragendet bilagt, af Detailhandler C. Petersen og Værtshusholder Jens Pedersen underskreven Attest, i hvilken de erklære, at Tiltalte, hvem de kende nøje, havde ført en sædelig og anstændig Vandel i den Tid, i hvilken han havde levet separeret i Henseende til Bord og Seng fra sin fornævnte Hustru.

Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at denne Attest er urigtig, idet Tiltalte i det paagældende Tidsrum har staaet i kønsligt Forhold til forskellige Kvinder, bl. a. til Tjenestepige Karen Kirstine Boline Larsen, og at han desuagtet har formaaet Underskriverne — der efter det foreliggende maa antages at have været i god Tro — til at afgive Attesten i den Hensigt at benytte denne paa den Maade, som han senere gjorde.

Efter Anmodning af Overpræsidenten, hos hvem Tiltalte i Anledning af den indgivne Ansøgning havde givet Møde, og overfor hvem han havde fastholdt, at Attesten var rigtig, blev der ved et af Rettens Kriminalkamre indledet en Undersøgelse angaaende Rigtigheden af den fornævnte Attest, og for denne Ret mødte Karen Larsen den 31 Januar d. A., og efter at Dommeren havde indskærpet hende hendes Sandhedspligt som Vidne, forklarede hun i Strid med Sandheden, at hun ingensinde havde staaet i kønsligt Forhold til Tiltalte, endskønt det virkelige Forhold var, at hun siden Foraaret 1901 mange Gange havde haft Samleje med ham; denne urigtige Forklaring tilbagekaldte hun næste Gang hun mødte i Retten.

Tiltalte og Karen Larsen have angaaende Tiltaltes Forhold til den af Karen Larsen afgivne urigtige Forklaring overensstemmende forklaret, at de den Gang Karen Larsen havde modtaget Tilsigelse til at møde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i Retten den 31 Januar talte sammen herom, og at Tiltalte da ytrede til hende, at det skulde hun ikke være ked af, det var ikke saa slemt, at hun i Retten vilde blive spurgt, om de havde haft Samleje med hinanden, at det drejede sig om, hvor vidt hun skulde sige Ja eller Nej hertil, men at de, hvis hun sagde Ja, ikke fik Lov til at gifte sig, samt at der jo ikke var nogen, der »havde haft deres Snude imellem«.

Tiltalte har endvidere forklaret, at han udtalte sig, som han gjorde, fordi det var hans Ønske derved at tilskynde Karen Larsen til for Retten at benægte, at de havde staaet i kønsligt Forhold til hinanden, men at han ikke havde tænkt sig Muligheden af, at Karen Larsen vilde komme til at beedige denne Forklaring.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. § 51, og efter samme Lovs § 155, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 23 Oktober.

Nr. 258. Højesteretssagfører Lunn

contra

Alfred Emil Holm (Def. Winther),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19de September 1903: Arrestanten Alfred Emil Holm bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Marts 1902 er anset efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 180 Dage, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Emil Holm til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Alfred Emil Holm, der er født den 27 August 1858 og bl. a. mange

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Gange tidligere straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 10 Marts d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved de af Ekspeditrice Augusta Olsen og Politibetjent Nr. 643 Viborg afgivne beedigede Vidneforklaringer og det i øvrigt oplyste, er overbevist om at have betlet her i Staden den 28de f. M., og ved sin egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have overtraadt et ham den 12 Juni d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han, der da skulde afleveres til Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, skulde, saafremt han bortgik eller udeblev fra den nævnte Arbejdsanstalt, inden 24 Timer melde sig ved fornævnte Protokol for at godtgøre lovligt Erhverv og anmelde Bopæl, idet han i Tiden fra den 23de f. M., da han bortgik fra Ladegaarden, hvor han var bleven indlagt, til sin Anholdelse under nærværende Sag den 27de*) f. M., har undladt at gøre den befalede Melding, vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 192. Højesteretssagfører Salomon

contra

Johan Edvard Andersson og **Poul Peder Poulsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Jagtlovgivningen.

Kolding Herreds Politirets Dom af 23 Februar 1903: Tiltalte Gartner Johan Edvard Andersson af Kolding bør til S. Stenderup Sogns Kommunes Kasse erlægge en Bøde af 200 Kr. og til Boelsmand Tauber Heinsen af S. Stenderup 75 Kr. Tiltalte Handelsmand Poul Peder Poulsen af Kolding bør for Tiltale af det offentlige i denne Sag fri at være. En for begge og begge for en bør de Tiltalte udrede samtlige af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Maj 1903: De Tiltalte Johan Edvard Andersson og Poul Peder Poulsen bør til Sønder Stenderup Sogns Kommunes Kasse bøde hver 250 Kr. samt i Erstatning til Boelsmand Eskild Peter Tauber Heinsen, en for begge og begge for en, betale 75 Kr. Saa udrede de Tiltalte og, ligeledes en for begge og begge for en, Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder og den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 28de.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Johan Edvard Andersson og Poul Peder Poulsen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Paa Foranledning af 3dje Overførsterinspektion blev der i November Maaned f. A. ved Kolding Herreds Politiret indledet Undersøgelse mod de under nærværende Sag tiltalte, Gartner Johan Edvard Andersson og Handelsmand Poul Peder Poulsen, der begge sigtedes for at have drevet ulovlig Jagt i Statsskovene i Sdr. Stenderup og Fovslet.

Under Sagen blev det bl. a. oplyst, at der i Tiden fra den 24de September til den 28 Oktober f. A. dels af Tiltalte Poulsen alene, dels af begge de Tiltalte i Forening til forskellige Handlende i Kolding var bleven solgt i alt 7 Stykker Raavildt, der ifølge de Tiltaltes Udsagn vare blevne nedlagte af Tiltalte Andersson, dels paa Gaardejer Peter Hansens Mark i Hjarup, dels paa den Boelsmand Eskild Peter Tauber Heinsen tilhørende Ejendom, der støder op til Statsskoven i Sdr. Stenderup. Efter at det, ved ovennævnte Herreds Politirets i bemeldte Sag den 29 December f. A. afsagte Dom var statueret, at det ikke mod de Tiltaltes Benægtelse kunde anses godtgjort, at de havde drevet Jagt eller nedlagt Dyr i Statsskovene i Sdr. Stenderup eller Fovslet — hvorimod de for at have færdedes med Bøsse i førstnævnte Skov ved Dommen i Medfør af Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 12, 1ste Stk., jfr. §§ 24 og 25, bleve ansete med Bøder af 40 Kr. hver — ere begge de Tiltalte under nærværende ifølge fornævnte Boelsmand Heinsens Begæring anlagte og som offentlig Politisag, ligeledes ved Kolding Herreds Politiret behandlede Sag, paa ny satte under Tiltale for Overtrædelse af Jagtloven.

Dels ved deres under den ovenommeldte den 29 December f. A. paadømte Sag afgivne Forklaringer, dels ved deres under nærværende Sag aflagte Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte, som det maa antages i sidste Halvdel af September og i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A., have i Fællesskab jaget paa Boelsmand Heinsens ovennævnte Ejendom, hvor Tiltalte Andersson, der efter det opløste ved disse Lejligheder alene var forsynet med Bøsse, har nedlagt mindst 5 af de ovennævnte 7 Stykker Raadyr, samt at de Tiltalte, der solgte disse 5 Stykker Dyr for en gennemsnitlig Pris af 12—13 Kroner pr. Stk., have delt Udbyttet lige.

Efter forskellige under den ommeldte tidligere Sag fremkomne Op-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lysninger kunde der vel i og for sig være Grund til at betvivle, at den af de Tiltalte saaledes udøvede Jagt, overhovedet har fundet Sted paa de af dem omforklarede Steder og navnlig paa Heinsens Ejendom, men efter det foreliggende findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til ikke i saa Henseende at lægge de Tiltaltes Forklaringer til Grund ved nærværende Sags Paadømmelse.

Med Hensyn til sin Berettigelse til at udøve Jagt paa Heinsens Ejendom havde Tiltalte Andersson allerede under den tidligere Sag paaberaabt sig, at han til saadan Jagt havde Tilladelse af Heinsen, hvilken Tilladelse Tiltalte ifølge sin Forklaring vilde have faaet en Gang i September Maaned f. A., da han og Heinsen vare sammen paa Høstarbejde paa »Fensbjerggaard«. Den af Heinsen under bemeldte Sag afgivne edelige Forklaring gik imidlertid ud paa, at han aldrig havde givet Tiltalte Andersson Tilladelse til at jage paa hans Mark, idet han i sin Tid paa »Fensbjerggaard« hverken svarede ja eller nej paa Tiltaltes Anmodning i saa Henseende, og af nedennævnte to, ligeledes under den tidligere Sag afhørte Personer, der efter Tiltalte Anderssons Forklaring skulde have paahørt, at han fik den omspurgte Tilladelse, har Arbejdsmand Jens Peter Jensen edelig forklaret, at han vel ved den paagældende Lejlighed hørte Tiltalte Andersson spørge Heinsen, om han maatte jage paa dennes Mark, men at Heinsen ikke gav noget Svar herpaa, eller at Jensen i hvert Fald ikke hørte dette, medens Tjenestekarl Niels Petersen Lindgreen ligeledes edelig har forklaret, at han ikke har hørt Heinsen give Tiltalte Lov til at jage.

Ifølge den af Heinsen under oftnævnte Sag afgivne Forklaring, hvis Rigtighed de Tiltalte for saa vidt maa anses at have erkendt, henvendte de Tiltalte sig derhos den 4 Oktober f. A. til Heinsen, der da var beskæftiget med Arbejde paa sin Mark, og anmodede ham om Tilladelse til at jage samme Steds, men denne Tilladelse nægtede han dem bestemt. Her under Sagen har Tiltalte Andersson gentaget sin Forklaring om, at han havde Tilladelse til at jage paa Heinsens Mark, men ligesom dette med Bestemthed paa ny er benægtet af Heinsen, saaledes har Boelsmand Søren Petersen, hvis Vidnesbyrd Tiltalte ligeledes har paaberaabt sig, forklaret, at han aldrig har hørt Heinsen give Andersson bemeldte Tilladelse, og at der end ikke i Petersens Nærværelse har været Tale om, at Tiltalte ønskede en saadan Tilladelse.

Efter det saaledes foreliggende og bl. a. under Hensyn til, at de Tiltaltes til Heinsen den 4 Oktober f. A. rettede Anmodning om Tilladelse til at jage paa hans Grund maatte forudsætte, at de ikke forud for dette Tidspunkt havde haft hans Samtykke til Jagt samme Steds, findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte Andersson har savnet enhver Beføjelse til at udøve Jagt paa Heinsens Ejendom.

Tiltalte Poulsen har for sit Vedkommende indskrænket sig til at forklare — hvad for saa vidt stemmer med Anderssons Udsagn — at han stadig troede Andersson havde Jagtret paa Heinsens Mark, men til denne Forklaring, der i sig selv er usandsynlig, og som ganske mangler Støtte i Sagens øvrige Oplysninger, findes der ej at kunne tages noget Hensyn, hvorved bemærkes, at denne Tiltalte efter sin Erkendelse overfor flere Personer, til hvem han har solgt eller falbudt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af det af Medtiltalte nedlagte Raavildt, i Strid med Sandheden har foregivet, at han og Medtiltalte havde lejet Jagtterræn i Agtrupskov for en Leje af 60 Kr., og at de havde skudt Dyrene paa dette Terræn.

Allerede under den oftnævnte tidligere Sag blev det gjort til Genstand for Undersøgelse, paa hvilken Tid af Døgnet den af de Tiltalte saaledes drevne Jagt havde fundet Sted, i hvilken Henseende Tiltalte Poulsens Forklaring gik ud paa, at de Tiltalte undertiden gik hjemme fra paa en saadan Tid, at de kunde være paa Jagtstedet i Skumringen, idet Dyrene først efter Solnedgang gik ud af Skoven, at de Tiltalte saa i Reglen vendte hjem ved Midnatstid, men at de undertiden gik hjemme fra Kl. 2—3 om Morgenen, idet Dyrene før Solopgang vendte tilbage til Skoven, samt at de af Andersson skudte Dyr alle ere nedlagte om Natten. Under Forhøret i nærværende Sag ændrede Tiltalte Poulsen imidlertid sin Forklaring derhen, at han, som han har udtrykt sig, »snart ikke tør sige, hvornaar Dyrene ere skudte«, samt at han med sin tidligere Forklaring om, at dette var sket om Natten, mente, at »det var i Skumringen, uden at han dog har kunnet sige, om det var før eller efter Solens Nedgang eller dens Opgang. Tiltalte Andersson har derimod oprindelig forklaret, at han kun har jaget i Tiden fra Solens Opgang til dens Nedgang, og har her under Sagen fremdeles fastholdt, at han ikke har skudt Dyrene om Natten, idet han med Hensyn til Tidspunktet herfor i Døgnet alene har villet opgive, at Dyrene ere nedlagte, medens det har været saa lyst, at han har kunnet se at skyde dem.

Lige over for Tiltalte Poulsens oprindelig afgivne detaillerede Udsagn findes der imidlertid ikke at kunne lægges nogen videre Vægt paa de Tiltaltes øvrige, til Dels øjensynlig tilbageholdne Forklaringer angaaende dette Punkt i Sagen, og der maa derfor gaas ud fra, at den af de Tiltalte udøvede Jagt har fundet Sted om Natten.

Af de Tiltalte er Andersson ifølge sin Forklaring født i Aaret 1879 i Sverig, hvilken Aldersangivelse, efter hvad der er oplyst under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør, er skønnet stemmende med hans Udseende, medens Poulsen er født i Aaret 1865. Ifølge Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under nys nævnte Reassumtionsforhør, har sidst nævnte Tiltalte, foruden at han tvende Gange har været straffet, dels for Falsk og Forsøg paa Bigami, dels for Bedrageri, tidligere været anset ved Hammerum Herreds Politirets Domme af 14 Oktober og 4 November 1896 i Medfør af Jagtlovens § 23 med Bøder af henholdsvis 50 Kr. og 15 Kr. Som ovenfor ommeldt have derhos begge de Tiltalte ved den ovennævnte ved Kolding Herreds Politiret afsagte Dom været ansete for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, men ses i øvrigt ikke tidligere her i Landet at have været straffede for saadan Forseelse.

For deres oven ommeldte Forhold ville begge de Tiltalte nu være at anse efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, med Bøder til Sønder Stenderup Sogns Kommunes Kasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 250 Kr. for hver, hvorhos de efter Boelsmand Heinsens derom ned-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lagte Paastand, mod hvilken de Tiltalte ikke have fremsat nogen særlig Indvending, ville have in solidum at udrede i Erstatning til denne 75 Kroner.

Nr. 239. Advokat Halkier

contra

Jens Peder Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Nykøbing Herreds Ekstrarets Dom af 22 April 1903: De Tiltalte, Carl Edvard Pedersen og Jens Peder Pedersen bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Carl Edvard Pedersen betale i Erstatning til Christian Nielsen, ogsaa kaldet Jens Peter Nielsen, af Gedser 40 Kr., og Tiltalte Jens Peder Pedersen til samme 60 Kr., ligesom de bør betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Sagfører Ditlevsen og Overretssagfører Holst, 15 Kr. til hver, saaledes at de Tiltalte hver især tilsvare $^1/_2$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1903: Underretsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Tiltalte Jens Peder Petersen bør i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og M. Carlsen, betale 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peder Pedersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Herreds Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en medtiltalt, Carl Edvard Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Jens Peder Pedersen, der er født den 24 August 1879 og anset ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 24de Januar 1900 efter Straffelovens § 271 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Overrettens Dom af 16de Juni 1903 efter Straffelovens § 236 med en Bøde til Statskassen af 80 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, aktioneret for Vold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Arbejdsmand Christian Nielsen af Gedser, kaldet Jens Peter Nielsen, havde den 15de Februar d. A. i Selskab bl. a. med Tiltalte og Medtiltalte i Gedser Kro nydt en Del Drikkevarer, hvorved de alle 3 vare blevne noget berusede. Herunder havde Medtiltalte, da han Kl. mellem 7 og 8 om Eftermiddagen sammen med Arbejdsmand Nielsen befandt sig udenfor Kroen, øvet Vold mod Nielsen, navnlig ved at slaa ham i Hovedet med en Blikkedel, hvorved der maa antages at være tilføjet Nielsen et blødende Saar i den behaarede Del af Hovedet over venstre Øje. Efter at Blodet fra dette Saar var vasket af, hvorunder de Personer, der hjalp ham dermed, lagde Mærke til, at han da hverken havde Saar i Ansigtet eller ophovnede Øjne, satte Nielsen sig atter til at drikke inde i Kroen. Da han, som det maa antages Kl. mellem 10 og 11 om Aftenen, vilde begive sig hjem, bibragte Tiltalte, der efter sin Forklaring var bleven fornærmet over, at overfaldne inde i Kroen i andres Paahør havde krævet ham for et Humbug, han havde laant af overfaldne, denne indenfor*) Kroen med knyttet Haand to kraftige Slag i Ansigtet, saa at overfaldne faldt bag over. Da overfaldne havde faaet Slagene, saa han efter sin Forklaring ligesom Stjerner for Øjnene og laa nogen Tid bevidstløs paa Jorden. Da han igen kom til sig selv, kunde han ikke se med Øjnene, men maatte med Fingrene fjerne det ene Øjelaag fra det andet for at kunne skimte. Han kunde ikke selv finde hjem og raabte derfor om Hjælp, og der kom da nogle Personer til Stede, som hjalp ham hjem, hvor det viste sig, at han nu havde et blødende Saar under højre Øje, og at hans Øjne vare saaledes ophovnede, at han ikke kunde se ud af dem.

Ifølge en Lægeerklæring, der er udstedt efter en næste Dag foretagen Undersøgelse af overfaldne, fandtes der, foruden ovenomtalte Saar i den behaarede Del af Hovedet, paa højre underste Øjenlaag et buet, 2 Fingersbredder langt Saar samt 2 mindre lignende Saar. Alle disse Saarrande vare overordentligt stærkt opsvulmede, og Randene paa det største Saar let ujævne, hvorimod de 2 mindre Saar vare glatrandede, hvorhos Saarene vare fyldte med Blodskorper og pus. Paa venstre Øjes øverste Laag fandtes et lignende blodskorpefyldt mindre Saar, og i højre Øje var der lateralt en begrænset Blodudtrædning samt medialt en diffus, og Synet med dette Øje var smertefuldt, men dog distinkt. Øjenlaagene paa begge Øjne, særligt paa

*) Skal være udenfor.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

højre Øje, var overordentligt opsvulmede og stærkt misfarvede ved Blodudtrædninger. Da Distriktslægen den 4de Marts d. A. undersøgte overfaldne, fandt han Saarene omtrent helede, men efterladende et noget vansirende Ar under højre Øje, og efter hans Formening kunde de paagældende Saar godt være opstaaet ved et haardt Slag med ubevæbnet Haand. Læsionerne vilde efter Distriktslægens Skøn ikke volde overfaldne varigt Men; derimod maa han antages at have været uarbejdsdygtig en Maanedstid paa Grund af den ham overgaaede Vold.

Det maa efter det foreliggende antages, at de ovenfor nærmere beskrevne Læsioner i overfaldnes Ansigt skyldes de Næveslag, Tiltalte har erkendt at have ttldelt denne, og Tiltalte, der, om end noget beruset, dog maa antages at have været fuldt tilregnelig ved paagældende Lejlighed, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har samme Straf, og dens Bestemmelser om den overfaldne hos Tiltalte tillagte Erstatning af 60 Kr. — — — billiges, vil den indankede Dom, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste.

Mandagen den 26 Oktober.

Nr. 209. Højesteretssagfører Asmussen

contra

August Peter Sørensen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13de Maj 1903: Tiltalte August Peter Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Levinsen, betaler Tiltalte August Peter Sørensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

taler Tiltalte August Peter Sørensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte August Peter Sørensen aktioneret for Bedrageri.

Tiltalte, der er født den 7 Juli 1870, er tidligere ved ovennævnte Rets Dom af 11te August 1888 anset efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. Desuden har der i Tiden fra Foraaret 1901 til Januar d. A. tre Gange været indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, som under de første af disse Undersøgelser var sigtet for bedrageligt Forhold, begaaet under Omstændigheder, der lignede de nedenfor nævnte, medens han under den sidste Undersøgelse var sigtet for Tyveri eller Bedrageri. Disse Undersøgelser bleve imidlertid alle sluttede, uden at der blev dekreteret Aktion mod Tiltalte.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende: Vognmand Mads Madsen Bækkelund har afgivet følgende beedigede Forklaring. Den 2 Februar d. A. henvendte Tiltalte sig til Bækkelund og indledede Underhandlinger med denne, der ikke i Forvejen kendte noget til ham, om Købet af en Hest, som Bækkelund havde averteret til Salg Den næste Dags Formiddag lod Bækkelund efter Anmodning af Tiltalte Hesten bringe ud til et af Tiltalte opgivet Sted i Bjelkes Allé, og under de Forhandlinger, der her fandt Sted mellem Bækkelund og Tiltalte, forlangte Bækkelund 120 Kr. for Hesten.

Da Tiltalte imidlertid ønskede at prøve Hesten, forinden han bestemte sig til at købe den, overlod Bækkelund ham Hesten til Prøve, idet det blev aftalt, at Tiltalte skulde levere Hesten tilbage senest den samme Dags Eftermiddag Kl. 5, hvis han ikke bestemte sig til at købe den for de 120 Kr.

Ved sidst nævnte Klokkeslet blev Bækkelund ringet op i Telefonen af Tiltalte, der meddelte, at han var tilfreds med Hesten og spurgte, om Bækkelund ikke vilde sælge ham den for 100 Kr., hvad Bækkelund imidlertid afslog, hvorpaa Tiltalte lovede at komme ud til Bækkelund endnu samme Aften og betale de 120 Kr. Tiltalte kom imidlertid ikke og har heller ikke senere betalt noget af den akkorderede Købesum, men har derimod solgt Hesten til en Tredjemand. Bækkelund har fremdeles forklaret, at det var Forudsætningen for Handelen, at Hesten skulde betales kontant, og har særlig benægtet, at der — som af Tiltalte forklaret — var Tale om, at Tiltalte skulde udstede en Veksel for Købesummen.

Tiltalte har derimod under Sagen afgivet følgende Forklaring.

Under Forhandlingerne mellem ham og Bækkelund om Formiddagen den 3 Februar d. A. blev Bækkelund enig med ham om at sælge ham Hesten for 100 Kr. For Købesummen skulde han, der paa Stedet fik Hesten overdraget til Ejendom, endnu samme Dags Eftermiddag udstede en Veksel, men i øvrigt skulde Købesummen betales i Løbet af nogle Dage. Samme Dags Eftermiddag solgte han

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

saa Hesten for 70 Kr. til en Tredjemand, og disse Penge har han forbrugt. Tiltalte har erkendt, at han hverken den 3 Februar eller senere har betalt Bækkelund noget af Købesummen eller leveret ham den lovede Veksel, men har desuagtet gjort gældende, at det havde været hans Hensigt at betale Bækkelund i Overensstemmelse med den trufne Aftale.

Han har særlig forklaret, at Grunden til, at han ikke den 3 Februar leverede Bækkelund den lovede Veksel, var den, at han om Aftenen den 3 Februar kom ud paa Svir, hvorunder han forbrugte det meste af de 70 Kr. Tiltalte har videre erkendt, at han har telefoneret til Bækkelund om Eftermiddagen den 3 Februar, men gør gældende, at denne Telefonsamtale ikke havde det af Bækkelund angivne Indhold. Under Telefonsamtalen meddelte han derimod Bækkelund, at han ikke var tilfreds med Hesten og at han havde solgt denne.

Den af Bækkelund afgivne Forklaring er imidlertid bestyrket ved det i øvrigt oplyste, og særlig er hans Forklaring om Indholdet af Telefonsamtalen bestyrket ved de af Opvarter Charles Meisner og Droskekusk Hans Albert Mortensen afgivne beedigede Forklaringer. Herefter samt under Hensyn til, at Tiltaltes Forklaringer under Sagen har været noget vaklende og tilbageholdne, at hans Fortid taler stærkt imod ham, at han samme Dag, han havde købt Hesten, solgte den for 70 Kr., altsaa for 30 Kr. mindre end den Sum, han efter sin egen Forklaring skulde betale Bækkelund for den, at han har erkendt, at han straks efter Salget gik paa Svir og herunder brugte det meste af de 70 Kr., og at det efter det oplyste maa antages, at Tiltalte i Virkeligheden var klar paa, at han kun havde ringe Udsigt til at kunne betale Bækkelund, findes det at maatte statueres, at Tiltalte har skaffet sig den paagældende Hest udleveret uden Hensigt til at betale den, og Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Og da Underretsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 253, har samme Straf, og dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der er paalagt Tiltalte, billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 214. Højesteretssagfører Winther

contra

Emil Villiam Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Helligdagslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juni 1903: Tiltalte Emil Villiam Rasmussen bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger paalægges det offentlige.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Asmussen hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Emil Villiam Rasmussen, der er født den 19 December 1862, og bortset fra, at han i 1897 har vedtaget en Bøde paa 6 Kroner for Overtrædelse af Næringsloven, ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af Helligdagslovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han, der alene har Borgerskab som Kagebager og Sukkervarefabrikant, i de første Maaneder i indeværende Aar i Overensstemmelse med, hvad han har gjort i en Aarrække, har holdt sin Butik her i Staden aaben hele Søndagen og i Løbet af Søndagen har solgt ikke blot Kager, men tillige og navnlig Chokolade, Konfekt og andre Sukkervarer.

Tiltaltes Salg af Kager findes nu hjemlet ved § 2 i Lov Nr. 57 af 7 April 1876, og da Handelen med de andre nys nævnte Varer maa anses som et til Handel ifølge Kagebagerborgerskab hørende Akcessorium (jfr. Næringslovens § 20 d) og en Handel, som ikke ubetinget er forbudt paa Helligdage, idet den ifølge Lov Nr. 48 af 1ste April 1891 § 2 ogsaa paa saadanne Dage maa anses hjemlet Konditorer, kan det ikke antages, at saadan Handel om Søndagen fra Kagebagernes Udsalgssteder er en Overtrædelse af Helligdagslovgivningen, og Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Tirsdagen den 27 Oktober.

Nr. 152. Advokat Hindenburg

contra

Jens Olesen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Falsk.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 15de December 1902: Tiltalte Jens Olesen bør hensættes til Forbedringshus-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

arbejde i 1 Aar. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og Defensor, Sagfører Nonboe, 30 Kr. til den første og 25 Kr. til den sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Marts 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig i det ham paasigtede Forhold, men dette findes at maatte henføres under Analogien af Straffelovens § 274, 1ste Punktum, jfr. § 268. Straffen vil efter Omstændighederne være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, hvorved bemærkes, at Defensor for Højesteret har frafaldet Krav paa Salær.

Thi kendes for Ret:

Jens Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Boelsmand Jens Olesen, der er født i Aaret 1847, og som har været anset ifølge Overrettens Dom af 27 November 1893 efter Straffelovens § 251 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 18 April 1894 blev formildet til simpelt Fængsel i 8 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Falsk.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge en af Ringkøbing Amt under 21 Oktober 1891 udfærdiget Alimentationsresolution var Tiltalte pligtig til Hjælp til Opdragelse af et af Enken Karen Marie Hvilsted den 1ste December 1888 uden for Ægteskab født Barn, Søren Carl Arnold Olesen, at betale 50 Kr. om Aaret fra den 1ste Juni 1891 at regne indtil Barnets 14de Aar med Halvdelen hvert Aars 1ste December og 1ste Juni, og da Tiltalte stod i Restance med Betaling af disse Bidrag — der for øvrigt i længere Tid var ydede med kun 20 Kr. om Halvaaret — begærede Herreds-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fogden i Thyrsting og Vrads Herreder ved Skrivelse af 18 April f. A. det for Halvaaret til 1 December 1901 forfaldne Bidrag indfordret, eventuelt inddrevet hos ham. Efter at det paagældende Beløb var betalt af Tiltalte og af Herredsfogden i Øster og Vester Herreder tilstillet Thyrsting og Vrads Herreders Kontor, tilskrev dette under 2 Maj f. A. nys nævnte Herredsfoged, at Barnemoderen med Bestemthed gjorde gældende, at hun ikke havde modtaget Bidraget for Halvaaret til 1ste Juni 1901, hvorfor dette begæredes indfordret, eventuelt inddrevet hos Tiltalte, og efter at Beløbet var autoriseret til Inddrivelse ved Udpantning, blev Sagen af Herredsfogden i Øster og Vester Herreder sendt vedkommende Sognefoged til videre Foranstaltning, men da Sognefogden den 8 Maj f. A. i Tiltaltes Hjem affordrede ham Bidraget, gjorde han gældende, at det allerede var betalt, og til Bestyrkelse heraf foreviste han Sognefogden et Postbevis, hvorefter han den 14de Januar 1901 havde afsendt 20 Kr., eller altsaa det sædvanlige nedsatte Alimentationsbidrag, med en Postanvisning til Barnemoderen under en Adresse i Horsens.

Sognefogden foretog derefter intet videre i Sagen, som han tilbagesendte Herredskontoret, der atter meddelte Herredsfogden i Thyrsting og Vrads Herreder Underretning om det passerede.

Da imidlertid Barnemoderen paa Forehold af det fremkomne erklærede, at hun vel i Januar 1901 havde modtaget 20 Kr. i Alimentationsbidrag fra Tiltalte, men at det var det den 1 December 1900 forfaldne Bidrag, hvorimod det den 1 Juni 1901 forfaldne Bidrag endnu ikke var betalt, blev Sagen paa ny fra Thyrsting og Vrads Herreder sendt til Øster og Vester Herreder og derfra afgivet til Sognefogden til Indfordring af Beløbet. Efter at derpaa denne havde underrettet Tiltalte om Barnemoderens Erklæring og opfordret ham til at eftersøge den rette Kvittering og forevise denne paa Herredskontoret, indfandt Tiltalte sig her den 2 Juni f. A. og afleverede til Bevis for, at Bidraget var betalt, et i sædvanlig Form ved Udfyldning af en trykt Formular udfærdiget Postbevis, underskrevet med Navnet Gøttsche, og ifølge hvilket der den 14 Juli 1901 paa Tistrup Brevsamlingssted var indleveret en Postanvisning paa 20 Kr. til M. Jostesen i Horsens (ɔ: til Barnemoderen, der som Enke bar dette Navn). Dette Postbevis blev derefter tilstillet Thyrsting og Vrads Herreder, men ved de i denne Anledning gennem Postvæsenet anstillede Undersøgelser opstod der Formodning om, at Datoen paa Beviset var forfalsket ved, at den oprindelige Dato, 14 Januar, der var angivet ved en Brøk: $^{14}/_{1}$, var rettet til 14 Juli: $^{14}/_{7}$, og Rigtigheden af denne Formodning, der bl. a. støttedes paa, at den paa Udfærdigelsesstedet førte Indleverings-Journal over Pengeforsendelser ikke under 14de Juli 1901 udviste noget om Modtagelsen af en Postanvisning som i Beviset nævnt, ligesom en saadan Anvisning ej heller var modtaget paa Horsens Postkontor — hvorimod saavel Indleverings-Journalen som Postkontorets Regnskaber indeholdt fornøden Oplysning om en tilsvarende Forsendelse den 14de Januar s. A. — er under Sagens Gang tilstrækkelig bekræftet, i hvilken Henseende skal bemærkes, at Underskriveren af Beviset — hvem det for øvrigt ikke er lykkedes at faa afhørt under Sagen — den 6 Juni 1901 blev forflyttet fra vedkommende Brevsamlingssted til Skive, ligesom ogsaa Tiltalte har erkendt, at han ikke gennem Posten

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

har tilstillet Barnemoderen noget Beløb siden den 14de Januar 1901, hvorhos han under det første i Sagen optagne Forhør har erklæret, at han nu var paa det rene med, at det af ham for Sognefogden foreviste Postbevis af 14 Januar 1901 maa have været det samme, som han senere afleverede paa Herredskontoret.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han i den Hensigt, i hvert Fald foreløbig, at unddrage sig Betalingen af det paagældende Alimentationsbidrag enten har udført eller medvirket til den nævnte Forfalskning af Postbeviset, eller at han dog, da han som meldt afleverede det paa Herredskontoret, var vidende om, at det var forfalsket.

I først nævnte Henseende er det ved Underretsdommen antaget, at der ikke foreligger tilstrækkeligt Bevismateriale til mod Tiltaltes Benægtelse at statuere, at han har været Gerningsmand til eller medskyldig i selve Forfalskningen, og efter Sagens Stilling for Overretten — idet den er appelleret alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne — vil der ikke være Anledning til at komme nærmere ind herpaa.

Hvad derimod angaar Sigtelsen mod Tiltalte for at have benyttet Beviset med Bevidsthed om, at det var forfalsket, findes der, uanset at Tiltalte efter sin Forklaring først vil være bleven opmærksom paa, at Beviset maatte være forfalsket, da der fra Postvæsenets Side under de af samme anstillede oven ommeldte Undersøgelser skete en Henvendelse til ham, ved de under Sagen fremkomne Oplysninger at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte allerede, da han den 2 Juni f. A. afleverede Postbeviset paa vedkommende Herredskontor, var vidende om, at Beviset var forfalsket, idet han ved denne Lejlighed maa antages at have været vidende dels om, at Beviset var dateret den 14 Juli 1901 eller dog i Juli Maaned 1901, dels om, at han ikke kunde være i Besiddelse af et ægte Postbevis for Afsendelse af Alimentationsbidrag til Barnemoderen med en senere Dato end den 14 Januar 1901.

At Tiltalte, da han den 2 Juni f. A. afleverede Postbeviset paa Herredskontoret, og for øvrigt allerede fra det Øjeblik, da Beviset samme Dag i hans Hjem blev overleveret til ham af hans Hustru, var vidende om, at det var dateret den 14 Juli 1901, er indrømmet af ham under de første i Sagen afholdte Forhør, og vel har han under de senere Forhør tilbagekaldt denne Tilstaaelse og gjort gældende, at han ikke nærmere havde undersøgt Bevisets Udstedelsesdato forinden Afleveringen paa Herredskontoret, idet han dog samtidig — om end kun modstræbende og forbeholdent — har indrømmet, at han var klar over, at det paa Herredskontoret afleverede Bevis bar en senere Udstedelsesdato end det Bevis, som han den 8 Maj f. A. havde forevist for Sognefogden, men til denne Tiltaltes Tilbagekaldelse vil der intet Hensyn kunne tages, idet Rigtigheden af bemeldte Tilstaaelse maa anses tilstrækkelig godtgjort ved de af Tiltaltes Hustru samt af Fuldmægtig paa Øster og Vester Herreders Kontor Borchorst og Kontorist paa samme Kontor Andersen under Sagen afgivne Forklaringer.

Ved de af Fuldmægtig Borchorst, som den 2den Juni f. A. paa Herredskontoret modtog Postbeviset af Tiltalte, og af Kontorist Andersen, som paahørte den i denne Anledning forefaldne Samtale mellem Tiltalte og Borchorst, afgivne beedigede Forklaringer maa det nemlig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

anses godtgjort, at Tiltalte da var fuldt ud paa det rene med, at Beviset var dateret i Juli Maaned 1901, og efter den af Tiltaltes Hustru afgivne Forklaring om, hvorledes det tilgik, da Beviset samme Dag af hende blev fremtaget og overgivet til Tiltalte — hvilken Forklarings Rigtighed ikke er bestemt benægtet af Tiltalte — maa det antages, at han lige fra det Øjeblik, da han fik Beviset overleveret af sin Hustru, har været opmærksom paa, at det var dateret den 14 Juli 1901.

Medens Tiltalte selv ikkun paa en yderst tilbageholdende Maade har villet udtale sig om, hvorledes det ved den nys nævnte Lejlighed tilgik, har hans Hustru nemlig herom forklaret, at hun, da Tiltalte nogle Dage efter, at han fra Sognefogden havde modtaget den oven ommeldte Opfordring om at eftersøge den rette Kvittering og forevise denne paa Herredskontoret, anmodede hende om at fremtage den Kvittering, der den 8 Maj var bleven forevist for Sognefogden, fandt det her omhandlede Postbevis liggende i deres uaflaasede Chatol i en Mappe, hvori han havde henlagt de Postbeviser, som havde været fremtagne ved Sognefogdens Nærværelse den 8de Maj f. A., at hun, som saa, at Beviset var dateret 14 April eller 14 Juli 1901, straks overgav det til Tiltalte, som saa, efter at have set paa det, udtalte: »Der er jo det rigtige Bevis, saa maa Pengene jo alligevel være betalte, ellers kunde vi jo ikke have Postbevis for det«, at de derefter begge saa nærmere paa Beviset, og at Tiltalte, efter at hun selv vist nok forinden havde ytret, at hun ikke kunde se, om Tallet for Maanedsangivelsen i Udstedelsesdatoen var et Firtal eller et Syvtal, videre udtalte, at det vist var et Syvtal, men at de jo maatte kunne se det inde paa Kontoret, samt at Tiltalte derpaa samme Dag rejste til Varde for at aflevere Beviset paa Herredskontoret.

Endvidere maa Tiltalte, som har erkendt, at han den 8 Maj f. A. saa, at det af ham den Dag for Sognefogden foreviste Postbevis var dateret den 14 Januar 1901, som ovenfor anført, antages ved Afleveringen af det forfalskede Bevis paa Herredskontoret at have været vidende om, at han ikke kunde være i Besiddelse af et ægte Postbevis for Afsendelse af Alimentationsbidrag til Barnemoderen med en senere Dato end den 14 Januar 1901, idet han efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages stedse at have været vidende om, at han ikke til en senere Tid direkte havde afsendt Penge med Posten til Barnemoderen.

Med Hensyn hertil skal det først anføres, at Tiltalte ifølge den af Politibetjent Laugesen afgivne Forklaring — hvis Rigtighed Tiltalte i flere af de først afholdte Forhør har erkendt, og som Laugesen, efter at Tiltalte sluttelig havde modsagt den, har beediget — over for Laugesen, da denne den 24de Juli f. A. optog Rapport i Sagen, forklarede, at han efter i Januar Maaned 1901 at have afsendt et Bidrag af 20 Kr. til Barnemoderen, var ophørt med at betale flere Bidrag, idet han ikke huskede bedre, end at Barnet fyldte 14 Aar i December 1900, og at han først, da Bidraget for Halvaaret til 1 December 1901 blev ham afkrævet i April Maaned f. A., af Alimentationsresolutionen, som samtidig forevistes ham, saa, at Barnet først fyldte 14 Aar i December 1902.

At Tiltalte virkelig indtil det ommeldte Tidspunkt har svævet i den Vildfarelse, at hans Bidragspligt var ophørt fra den 1 December

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1900 at regne, bestyrkes ogsaa noget dels ved, at vedkommende Sognefoged, til hvem Tiltalte i April Maaned f. A. indbetalte det ovennævnte Bidrag, til en Politirapport har forklaret, at Tiltalte ved denne Lejlighed fremkom med en lignende Udtalelse som den nys nævnte, hvilken Forklarings Rigtighed Tiltalte har indrømmet under de først afholdte Forhør — hvorved dog bemærkes, at Sognefogden ved sin senere Afhøring for Retten bemærkede, at han ikke bestemt kunde erindre, om det netop var den 1 December 1900, som Tiltalte nævnede som den formentlige Ophørstermin for hans Bidragspligt, og at denne Sognefogdens Forklaring ikke efter den Tid er foreholdt Tiltalte — dels ved at det efter de af Tiltaltes Hustru og hans Datter Oline afgivne Forklaringer maa antages, at disse fejlagtigt ere gaaede ud fra, at det paagældende uægte Barn kun var 4 Aar yngre end Oline, der er født den 11 April 1883, og at denne formodede Aldersforskel jævnlig har været paa Tale i Tiltaltes Hjem og i alt Fald undertiden i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvornaar Bidragspligten vilde ophøre; Tiltalte har imidlertid benægtet selv at have udtalt sig om den ommeldte formodede Aldersforskel, og efter at han først to Gange under Forhøret havde indrømmet, at han havde hørt sin Hustru og sine Børn tale derom, har han senere tilbagekaldt denne Indrømmelse.

Til Støtte for, at Tiltalte maa have vidst, at han ikke havde tilstillet Barnemoderen Bidraget for Halvaaret til 1 Juni 1901, kan endvidere anføres, at Barnemoderen inden Retten under Eds Tilbud har forklaret, at hun bestemt ved, at hun en Gang i Sommeren 1901, vistnok i Juli Maaned, har skrevet et Brev til Tiltalte, hvori hun anmodede ham om at sende hende Bidraget for nævnte Halvaar, uden at Tiltalte dog derefter tilstillede hende Bidraget eller sendte hende noget Svar. Vel har nu Tiltalte benægtet at have modtaget dette Brev, idet han har erklæret ikke at kunne mindes at have modtaget noget Brev fra Barnemoderen senere end et under Sagen fremlagt den 6 Juli 1899 dateret Brev, men ligesom det i og for sig maa have Formodningen for sig, at det af Barnemoderen afsendte Brev er kommet Tiltalte i Hænde, saaledes bestyrkes dette ogsaa noget derved, at hans Hustru har forklaret, at han har modtaget et senere Brev fra Barnemoderen end det fremlagte, uden at hun dog kan mindes, hvornaar han fik dette Brev, som er tilintetgjort, og som, saa vidt hun mindes, indeholdt en Begæring om Tilsendelse af et Alimentationsbidrag. Tiltalte har derhos i Overensstemmelse med en af Sognefogden afgiven Forklaring erkendt, at han i Sommeren eller Efteraaret 1901 anmodede Sognefogden om, saafremt der skulde komme Begæring om at afkræve ham nogle Penge, da at give ham Underretning derom, og Tiltalte har erkendt, at han herved har haft for Øje, at der mulig vilde blive afkrævet ham et Alimentationsbidrag af Barnemoderen, og ligesom denne Henvendelse kan tyde hen paa, at Tiltalte virkelig har modtaget det oven ommeldte Brev fra Barnemoderen, saaledes viser den i alt Fald, at Tiltalte paa den Tid har været vel bekendt med, at han ikke havde betalt Bidraget for Halvaaret til 1 Juni 1901, eftersom det maa antages, at han netop har sigtet til dette Bidrag, idet de af ham afgivne Forklaringer, hvorefter han vil have tænkt snart paa et, snart paa et andet af de senere end den 1 Juni 1901 forfaldende Bidrag, ere saa vaklende og urimelige, at der intet Hensyn vil kunne tages til dem.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger findes det af Tiltalte under Forhøret fremsatte Anbringende, at netop selve Tilstedebringelsen af det forfalskede Postbevis fremkaldte den Formodning hos ham, at han i Virkeligheden maatte have afsendt Penge til Barnemoderen den 14 Juli 1901, ikke at kunne staa til Troende, saa meget mindre som det ikke samstemmer med dette Anbringende, at Tiltalte efter de af Fuldmægtig Borchorst og Kontorist Andersen afgivne beedigede Forklaringer den 2 Juni f. A. paa Herredskontoret udtalte, at han allerede den 8 Maj f. A. havde ledt efter et senere end den 14 Januar 1901 udstedt Postbevis for en af ham foretagen Afsendelse af Alimentationsbidrag til Barnemoderen, hvilken Udtalelse Tiltalte ogsaa oprindelig under Forhøret indrømmede at være fremkommen med, medens han derimod under de senere Forhør benægtede det.

Naar det derhos i Forbindelse med alt det foranførte tages i Betragtning, at Tiltaltes Forklaringer ikke blot i de foran særlig fremdragne Tilfælde, men ogsaa paa andre Punkter have været vaklende og tilbageholdende og til Dels aabenbart løgnagtige, og at Tiltalte ikke, efter hvad han selv har erkendt, efter at hans Hustru den 2 Juni f. A. havde overleveret ham det forfalskede Postbevis, anstillede nogen som helst Undersøgelse af, om det den 8 Maj f. A. for Svgnefogden fremviste, den 14 Januar 1901 daterede Postbevis endnu var til Stede, samt at det, om end det ikke er bevist, efter samtlige foreliggende Omstændigheder er sandsynligt, at Forfalskningen, som ikke kan antages at være foretagen tilfældigt, er udført af Tiltalte selv eller dog med hans Medvirkning, findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte med Bevidsthed om den foretagne Forfalskning har afleveret Postbeviset paa Herredskontoret i den Hensigt derved at unddrage sig Betalingen af det ham afkrævede Alimentationsbidrag. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er anset efter Analogien af Straffelovens § 274, 1ste Pkt., jfr. § 269, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 30 Oktober.

Nr. 94. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Johannes Christian Nicolaj Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1902: Tiltalte Johannes Christian Nicolaj Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog betaler han Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Gottschalck, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, for saa vidt angaar Tilegnelsen af de i Dommen omtalte Pengesummer. Derimod findes han ikke at kunne undgaa Strafansvar for paa den i Dommen nærmere beskrevne Maade at have benyttet sig af den ham betroede Stilling som Enebestyrer af den ham og hans Medejere tilhørende Bladforretning til uden disses Vidende at iværksætte Foranstaltninger, der maatte gøre det umuligt — hvad ogsaa af ham var tilsigtet — for hans Medejere at fortsætte Forretningen, og derefter til egen Fordel at have fortsat den under et andet Navn. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Johannes Christian Nicolaj Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium og i Salarium til Højesteretssagførerne Dietrichson og Salomon 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johannes Christian Nicolaj Hansen, der tiltales for Bedrageri, er født den 25 December 1867 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Efter at et Interessentskab, hvori Tiltaltes Moder var Deltager med et Kapitalindskud af 10000 Kr., i nogen Tid havde drevet Virksomhed her i Byen med Udgivelse af to Blade, et Morgenblad »Vort Land« og et Eftermiddagsblad »Forposten«, hvilket sidste redigeredes af Tiltalte, blev man i Foraaret 1899 enig om at udskille de to Bladvirksomheder fra hinanden og danne et særligt Interessentskab til Udgivelse af »Forposten«, saaledes at Tiltalte og hans Moder, Grosserer Johan Oluf Johansen Hornum og dennes Broder, Bogtrykker Christian Hornum, samt et Par andre overtog dette Blad.

Efter det foreliggende var det Meningen, at »Forpostens« nye Ejere skulde danne et Aktieselskab og i Henhold til den indgaaede Overenskomst udstedte ogsaa Tiltalte som Repræsentant for Aktieselskabet Dagbladet »Forposten« den 15de Juli 1899 som Vederlag for Bladets

Færdig fra Trykkeriet den 10 November 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 22.**

Fredagen den 30 Oktober.

Afstaaelse et Gældsbrev til Andelsselskabet »Vort Land«, lydende paa 27835 Kr. 52 Øre, hvilket var den Sum, man regnede, at Bladets Udgivelse indtil Overdragelsen havde kostet Andelsselskabet. Denne Gæld, der skulde afbetales med Trefjerdedel af »Forposten«s Aarsoverskud, men paa hvilken der intet blev betalt, nedskreves under 20 Juli 1900 til 12000 Kr. og faa Dage efter overdroges hele Fordringen til Brødrene Hornum.

Den 15 Juli 1899 samtidig med, at man oprettede skriftlig Kontrakt om »Forposten«s Overdragelse til det nye Interessentskab og med, at Tiltalte underskrev det ommeldte Gældsbrev, blev der oprettet en Kontrakt mellem Aktieselskabet Dagbladet »Forposten« og Tiltalte, ifølge hvilken denne overtog Redaktionen af Bladet og forpligtede sig »sammen med en af Aktieselskabet valgt Tillidsmand« til at varetage Aktionærernes Interesse. Som Vederlag »for Tiltaltes Virksomhed for Bladet »Forposten«« tillagdes der ham en aarlig Gage af 5000 Kr., endvidere 200 Kr. for hvert 1000 Eksemplarer udover 10000, som i det paagældende Regnskabsaar maatte have været afsat i en Tid af to sammenhængende Maaneder, og endelig en Tantieme af $^1/_{16}$ af Selskabets Nettoudbytte, indtil den ovennævnte Gæld var betalt, og siden af $^1/_4$.

Trods den trufne Aftale mellem Ejerne af »Forposten«, at Interessentskabet skulde formes som et Aktieselskab, maa det vel antages, at et saadant ikke formelt er bleven stiftet, idet der blandt andet ikke ses at være afholdt nogen Generalforsamling af Aktionærer til Vedtagelse af Love, men naar Tiltaltes Defensor, cand. juris Hald, hvem Tiltalte i Sommeren og Efteraaret 1901 konsulerede med Hensyn til sit Forhold til Bladet, har villet paaberaabe sig den nævnte Omstændighed til Støtte for, at Tiltalte var udelukkende Ejer af »Forposten« og ingen Regnskabspligt med Hensyn til »Forposten«s Pengemidler havde overfor nogen, vil der ikke kunne tages Hensyn til dette Anbringende.

Om nemlig Interessentskabet til Udgivelse af »Forposten« har forenet sig til et Aktieselskab eller ikke, vil i nærværende Sag blive uden Betydning, idet det af samtlige Sagens Oplysninger — bl. a. de oven omtalte Dokumenter, den i Sagen fremlagte Korrespondance og Tiltaltes hele Optræden i sin Stilling som Redaktør af Bladet — med fuldstændig Sikkerhed fremgaar, at Tiltalte ikke var og heller ikke betragtede sig som Eneejer af Bladet, men at bl. a. Brødrene Hornum

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havde en betydelig Del i Ejendomsretten, og at Tiltalte betragtede Bogtrykker Hornum som repræsenterende Ejerne som »Selskabets Tillidsmand« overfor Tiltalte, og efter det foreliggende maa der gaas ud fra, at medens Tiltaltes og hans Moders Andel i Bladet, over hvilken sidste han var dispositionsberettiget, ved nærværende Sags Begyndelse beløb sig til $^{25}/_{58}$, repræsenterede Brødrene Hornum — dels paa egne, dels paa andres Vegne — de $^{33}/_{58}$.

Under det første Aars Drift synes Bladets Indtægter at være stegne, men samtidig voksede ogsaa dets Gæld, særlig for Bladets Trykning til Bogtrykker Hornum og for Papirforbruget til »De forenede Papirfabrikker«, og i Aaret 1901 begyndte de nævnte Fabrikkers Direktør, Fabrikant Trolle, der ejede en Anpart i Bladet, og Brødrene Hornum overfor Tiltalte at forlange skærpet Kontrol med Bladets økonomiske Ledelse. Til Gennemførelsen heraf forlangte de, at Tiltalte skulde sammenkalde en Generalforsamling af Bladets Aktionærer, idet de hævdede, at der ved mundtlig Overenskomst af Bladets Ejere var vedtaget Love, ifølge hvilke Tiltalte var den, der skulde sammenkalde Generalforsamlingen. Tiltalte, der paa sin Side ikke erkendte sig bunden ved de nævnte Love, modsatte sig den af d'Hrr. Trolle og Hornum forlangte Kontrol og vægrede sig ved foreløbig at sammenkalde Generalforsamling, og den mellem de nævnte Parters Sagførere førte Brevveksling endte med, at Trolles og Hornums Sagførere den 27 September 1901 erklærede, at man, hvis Tiltalte ikke inden den 30te s. M. havde indkaldt en Generalforsamling, agtede ved Notarius publicus at stille Forlangende til Tiltalte om en saadans Afholdelse, hvorefter Tiltaltes Sagfører under 30te s. M. svarede, at Tiltalte ansaa det for unyttigt at fortsætte Forhandlingerne, og samme Dag tilskrev Tiltalte Brødrene Hornum, at han »fra Dags Dato at regne« fratraadte Udgivelsen og Redaktionen af »Forposten«. Samtidig indrettede Tiltalte — der efter sin Forklaring, der ikke tør forkastes, først den 27 September havde besluttet sig til dette Skridt og paabegyndte Forberedelserne hertil — i dertil lejede Lokaler i den samme Bygning, i hvilken »Forposten« var installeret, et nyt Bladforetagende, lukkede »Forposten«s Kontor, deponerede de Bladet tilhørende Bøger, Papirer og Kontanter hos sin Sagfører »til Udlevering til den eller dem, der kunde legitimere sig som rette Ejere«, tog »Forposten«s Redaktionspersonale, Bude og Aviskoner i det nye Blads Tjeneste og lod næste Dag — den 1 Oktober — udkomme det første Nummer af Eftermiddagsbladet »Middagsposten«, i hvilken han skrev: »Forposten er død, Middagsposten leve« samt henviste al Mellemregning med »Forposten«, »det Blad, hvis tidligere Redaktion nu træffes i Middagsposten, fra Dags Dato indtil videre til Overretssagførerfirmaet d'Hrr. Volmer Kjær og cand. juris Chr. Hald«, hvorhos Tiltalte, der havde ladet tage Afskrifter af »Forposten«s Annonce-, Abonnements- og Forhandlerlister, i Bladet optog Annoncer, bestemte for »Forposten«, og sendte Bladet til »Forposten«s Forhandlere og Abonnenter, uden dog at opkræve »Forposten«s tilkommende Vederlag herfor.

Trods det skete forsøgte Bogtrykker Hornum at fortsætte »Forposten«s Udgivelse, men maatte efter faa Dages Forløb opgive dette, da han blandt andre Betingelser for Bladets Fortsættelse var berøvet Adgangen til Abonnements-, Forhandler- og Annoncelister, der vare de-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ponerede hos Kjær og Hald, og som han ikke kunde faa udleveret der, idet Tiltalte ikke vilde anerkende nogen som berettiget til at modtage dem, som ikke dertil havde erholdt Fuldmagt ved en af Bladets Ejere afholdt Generalforsamling, og idet han hævdede, at en saadan Generalforsamling kun kunde indkaldes af ham selv.

Medens »Forposten« forinden dette Brud med Tiltalte maa antages trods Bladets ikke ubetydelige Gæld som Bladforetagende at have repræsenteret en økonomisk Værdi, mistede Foretagendet ved Tiltaltes ovenbeskrevne Adfærd al Værdi, idet dets Gæld mere end 10 Gange oversteg dets Aktiver, og Tiltalte, der paa den nævnte Maade forskaffede sit eget Bladforetagende de Fordele paa Markedet i Henseende til Aviskøbene og averterende Kunder, som i sin Tid vare opnaaede ved »Forposten«s Midler, sigtes for bedrageligt Forhold ved saaledes at berøve »Forposten«s Ejere Værdier, som ifølge Kontrakt med ham vare ham betroede til Forvaltning.

Da Tiltalte imidlertid ikke ved sit heromhandlede Forhold ses at have tilvendt sig virkelige »Forposten« tilhørendr Værdier, men ikkun til egen Fordel har afskaaret dets Ejere fra en vis Udsigt til Erhverv, findes han ikke herved at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

Tiltalte sigtes endvidere for bedragerisk at have tilegnet sig visse Beløb.

I saa Henseende har Tiltalte erkendt, at han forinden han den 30 September 1901 standsede »Forposten«s Udgivelse, forskudsvis havde optaget Gage for Maanederne Oktober, November og December s. A. — i alt 1249 Kr. 98 Øre — og 298 Kr. 35 Øre for en endnu senere Tidsperiode, samt optaget i Forskud paa Tantieme for det løbende Aar 1000 Kr., uden at han ved sin Fratræden tilbagebetalte disse Beløb, i hvilken Henseende han har forklaret, at han agtede at afgøre denne sin Gæld til »Forposten« ved Modregning med hans eventuelle Krav paa Bladet i Anledning af de Udgifter, han ventede at faa ved forskellige mod ham som »Forposten«s Redaktør anlagte Processer, Udgifter, som han formente, at Bladforetagendet skulde betale.

Vel kan Tiltalte efter det ovenbeskrevne grove Brud paa sine Forpligtelser overfor »Forposten« ikke antages at ville kunne gøre de nævnte, tilmed til Dels endnu ikke eksisterende Krav gældende mod Bladet, men da Tiltalte maa anses under Sagens Drift at have tilbagebetalt de omhandlede Forskud, idet han til en herværende Højesteretssagfører har indbetalt Beløbet med Bemyndigelse til at udbetale det til den eller dem paa »Forposten«s Vegne, som Højesteretssagføreren anser for dem, der med Billighed har Krav paa dem, da hans Paastand om, at han, da han optog Forskudene, endnu ikke havde i Sinde at forlade Bladet, ikke kan forkastes, og naar Hensyn tages til den selvstændige Stilling, han indtog som ledende Bladets økonomiske Drift, findes han hverken ved at optage de nævnte Forskud eller ved at forlade sin Stilling uden straks at stille Beløbene til Disposition for Bladets Ejere at have gjort sig skyldig i Bedrageri.

Tiltalte sigtes fremdeles for svigagtigen at have tilegnet sig forskellige Beløb af »Forposten«s Kasse — i alt 510 Kr. 91 Øre — hvilke Beløb han i August og September 1901 lod sig udbetale af Kassererske som Honorar for Artikler, han i de nævnte to Maaneder selv havde leveret til Bladet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tiltalte, som har erkendt, at han ikke i Tiden forinden de to nævnte Maaneder har taget særskilt Betaling for, hvad han skrev til Bladet, har imidlertid paataaet, at han efterhaanden var kommen til den Anskuelse, at han var berettiget til at lade sig honorere paa nævnte Maade, i hvilken Anskuelse han vil være bestyrket ved Konference med sine juridiske Raadgivere, ovennævnte cand. Hald og Overretssagfører Kjær.

At Tiltalte nu virkelig har næret en saadan Anskuelse, findes vel lidet troligt. Ikke blot taler derimod Ordlyden af hans ovennævnte Kontrakt med Bladets Ejere og Tiltaltes Holdning til dette Spørgsmaal forinden de to sidste Maaneder af Bladforetagendets Drift, men desuden taler ogsaa den Omstændighed mod Tiltalte, at han ikke forsynede de Kassererske til Brug ved »Forposten«s Regnskab givne Kvitteringer for de nævnte Beløb med sin Underskrift men kun med Bogstavet »R«, efter hans Forklaring netop fordi han ikke ønskede »næsvise Spørgsmaal« fra Revisionens Side, men ønskede at holde Revisionen i Uvidenhed om, hvem Modtageren af Beløbene var.

Imidlertid findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, der efter sin ovennævnte Kontrakt ikke udtrykkelig var forpligtet til at yde noget bestemt Maal af journalistisk Arbejde til Bladet, i det ommeldte Tidsrum har troet sig berettiget til at tage særskilt Betaling for dette, og han, som under Sagens Drift paa samme Maade som ovennævnt ogsaa har tilbagebetalt dette Beløb, vil som Følge af det anførte ogsaa for saa vidt være at frifinde.

Nr. 200. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Christensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 23de April 1903: Tiltalte Peder Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe-Hansen, 12 Kr. til førstnævnte og 10 Kr. til sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Christensen til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Peder Christensen, der er født den 10 Juni 1884 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Efter at der ved Hjerm-Ginding Herreders Politiret var bleven indledet Undersøgelse i Anledning af en den 30 Januar d. A. paa Gaarden »Skylvad« i Borgbjerg Sogn, hvor Tiltalte den Gang tjente, stedfunden Ildebrand, blev der ved Tiltaltes og forskellige andre Personers Forklaringer til en til Brug ved denne Undersøgelse optagen Politirapport af 20 Februar d. A. bl. a. oplyst, at Tiltalte nogle Aar tidligere havde gjort sig skyldig i tyvagtigt Forhold, og efter at den paabegyndte Undersøgelse derfor tillige var bleven rettet herpaa, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han, som fra den 1 November 1899 til den 1 November 1900 tjente hos Gaardejer Jørgen Jensen i Nyborg i Borgbjerg Sogn, i Løbet af dette Tidsrum har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1) Da Tiltalte en Dag i Februar eller Marts Maaned 1900 paa Hjemvejen fra Hjerm Jernbanestation, hvorfra Tiltalte havde været nogle Tjenestekarle behjælpelig med at føre en Del Kreaturer, var inde i Hjerm Mejeri for at drikke Mælk, tilvendte han sig af et Pengebeløb i Skillemønt, der laa frit fremme i et Vindue i Mejeriets Lokale, og som maa antages at have tilhørt Mejeriet, hvad Tiltalte ifølge sin Forklaring dog ikke vidste, i alt 1 Kr. 12 Øre, idet han efter sit Udsagn ved Synet af Pengene fik Lyst til at tage nogle af disse. Efter sin Hjemkomst foregav han af egen Drift overfor sin Husbond, at han havde fundet et Beløb som det nævnte paa Vejen i Hjerm Stationsby, men efter at der derpaa var blevet rettet Mistanke mod Tiltalte for at have stjaalet Beløbet, vedgik han overfor Husbonden det begaaede Tyveri, hvorpaa han efter dennes Opfordring med en Mælkekusk sendte 1 Kr. 12 Øre til Mejeriets Bestyrer.

2) En Dag i September eller Oktober Maaned s. A., da Tiltalte gik gennem Bryggerset i sin Husbonds Gaard og der saa sin Mad-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

moders Guldring ligge i Vinduet, hvor hun havde lagt den fra sig i Anledning af et forestaaende Arbejde, tilegnede han sig samme og stak den i Lommen, idet han, som han har udsagt, havde til Hensigt senere at sælge den. Medens han ifølge det videre oplyste den følgende Dag tillige med sin Husbonds Børn opholdt sig udenfor Stuehuset, kom han til at rive Ringen op af Lommen med sit Lommetørklæde, og da Børnene saa den og sagde, at det var Moderens Ring, tog Tiltalte den og gav den til det ældste Barn, der gik ind og afleverede den, hvorhos han overfor sin Husbond, der senere foreholdt ham Tyveriet af Ringen, erklærede, at han havde fundet den. Den ommeldte Ring er under Sagen ansat til en Værdi af 5 Kr.

3) Da Tiltalte en Dag, efter at han havde forøvet de tvende oven ommeldte Tyverier, i sin nævnte Husbonds Ærinde havde indfundet sig paa Gaardejer Lars Jensens Ejendom »Lille Pæregaard« og ved denne Lejlighed var inde i Gaardens uaflaasede Bryggers, tilvendte han sig en Halvflaske med Stikkelsbærsaft, der stod frit fremme paa en Hjørnehylde i et uaflaaset Kammer ved Siden af Bryggerset, og som er bleven ansat til en Værdi af 40 Øre. Efter at Tiltalte havde stukket Flasken i sin Jakkelomme, drak han Indholdet paa Hjemvejen og kastede efter sin Hjemkomst den tomme Flaske paa sin Husbonds Mødding, hvor den senere blev fundet af Tiltaltes Madmoder, der genkendte Flasken paa Grund af den ejendommelige Form, og tilbageleveret til Ejeren.

De bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning.

Medens der paa Grund af den i Straffelovens § 66 indeholdte Bestemmelse om Forældelse af Strafskyld ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Strafansvar for det sidst omtalte Tyveri, der efter sin Beskaffenhed maa henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte derimod for sit øvrige oven ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom — — — kunne stadfæstes.

Nr. 255. Højesteretssagfører Bagger

contra

Thorvald Emanuel Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri eller Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19de September 1903: Arrestanterne August Emil Johansen og Thorvald Emanuel Petersen bør straffes, Johansen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thorvald Emanuel Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne August Emil Johansen og Thorvald Emanuel Petersen tiltales for Tyveri eller Ran.

Arrestanten Johansen er . . .

Arrestanten Petersen er født den 11 Juni 1881 og er foruden at være straffet 6 Gange forinden sit 18de Aar for Tyveri, anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Juni 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 10 November 1900 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved samme Rets Dom af 13 Maj 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk. efter § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri og efter Lov 3dje Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Arrestanten Johansen er ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have Natten mellem den 20de og 21de f. M. deltaget som Gerningsmand i Udførelsen af et Tyveri, ved hvilket der blev frastjaalet Arbejdsmand Anders Christian Jensen et Ur med vedhængende Kæde til samlet Værdi 10 Kr.

Arrestanten Johansen har desangaaende nærmere forklaret, at da han og Arrestanten Petersen den fornævnte Nat drev sammen ned ad Store Brøndstræde, fik de Øje paa fornævnte Jensen, der stod og halvsov i en Port, hvorpaa de gik hen til ham, og medens Johansen for at give Petersen Lejlighed til at bemægtige sig Jensens Ur omfavnede ham, løsnede Petersen hans Urkæde fra Vesten og satte sig i Besiddelse af Kæden og det ved denne hængende Ur. Jensen mærkede imidlertid, hvad de havde gjort, og vilde gribe fat i Arrestanten Petersen, hvorpaa begge Arrestanterne løb deres Vej.

Arrestanten Petersen har nægtet at have gjort sig skyldig i det ovenfor nævnte Forhold, men da han har erkendt, at han den paagældende Nat har været sammen med Arrestanten Johansen i Store Brøndstræde og der har haft et Sammenstød med en Mandsperson, der stod og halvsov i en Port, i hvilken Anledning han gav sig til at løbe, og da det ved de af Politibetjent Nr. 634, Dinesen, fornævnte Arbejdsmand Jensen, Opvarter Julius Peter Brun og Skuespiller Viggo

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Wendrich afgivne beedigede Forklaringer maa anses for at være bevist, at Arrestanten kort forinden sin Anholdelse den paagældende Nat under sit Forsøg paa at undløbe har kastet det Jensen frastjaalne Ur og Kæde fra sig, findes der at være ført et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Petersen, hvis Fortid taler stærkt imod ham, har deltaget i Udførelsen af Tyveriet saaledes som af Arrestanten Johansen forklaret.

I Henhold til foranstaaende ville Arrestanterne være at anse: Johansen efter . . . og Petersen efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne Johansen . . . og Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 205. Højesteretssagfører Liebe

contra

Niels Truelsson og **Jens Christian Truelsen** (Def. Jensen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 9de Februar 1903: De Tiltalte Niels Truelsson og Jens Christian Truelsen bør hver især erlægge en Bøde af 40 Kr. til Statskassen, eller saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør de, en for begge og begge for en, betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. De Tiltalte Niels Truelsson og Jens Christian Truelsen betaler, en for begge og begge for en, i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. Carlsen og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 203, men Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage for hver.

Thi kendes for Ret:

Niels Truelsson og Jens Christian Truelsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

otte Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Niels Truelsson og Jens Christian Truelsen, af hvilke Tiltalte Niels Truelsson har opgivet at være 47 Aar gl., hvilken Alder af nævnte Ret er skønnet at stemme med hans Udseende, og Tiltalte Jens Christian Truelsen er født den 31 Juli 1883, og som afset fra, at de henholdsvis for Slagsmaal og Politiuorden ere mulkterede hver tvende Gange, i øvrigt ikke ere fundne straffede — aktionerede for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Den 30 November 1902 om Eftermiddagen var Anmelderen i Sagen, Tjenestekarl Jens Rasmus Jensen, der tjente paa Gaardejer Rydahls Gaard i Pederstrup, tilligemed 2 andre Karle i Besøg hos Tiltalte Arbejdsmand Niels Truelsson i dennes Bolig i Pederstrup, hvor Medtiltalte, Tjenestekarl Jens Christian Truelsen, der er en Søn af Tiltalte, ligeledes var i Besøg.

Der blev her drukket en Del bajersk Øl og Brændevin, og Anmelderen, der var bleven noget beruset, vilde trods Tiltaltes Opfordring til at lade være, brydes med en af de andre Karle og Medtiltalte. Tiltalte satte ham derfor med Bistand af Medtiltalte udenfor Huset, hvor Medtiltalte og Anmelderen derpaa maa antages at have med Næverne tildelt hinanden et Par Slag, der for Anmelderens Vedkommende medførte lidt Næseblod, men i øvrigt maa antages at have været uden Betydning. Kort efter begav Tiltalte Niels Truelsson, ledsaget af Medtiltalte, sig hen til Rydahls Gaard for at fodre nogle Heste, der vare opstaldede her, og medens de i den Anledning opholdt sig i Stalden her Steds, indfandt Anmelderen sig ogsaa i Stalden.

Medens Anmelderen efter sin Forklaring her udtalte sig paa en fredsommelig Maade overfor Tiltalte Niels Truelsson, have de Tiltalte, hvis Forklaringer herom ikke findes at kunne forkastes, overensstemmende forklaret, at Anmelderen udtalte sig udæskende og indtog en truende Holdning overfor Tiltalte Niels Truelsson. Medtiltalte, der havde gemt sig, da Anmelderen kom ind i Stalden, sprang derfor frem imod denne og bibragte ham med knyttet Haand et Slag i højre Tinding, saa at han faldt om i en Bunke Hakkelse.

Medens han laa her, tildelte Medtiltalte ham flere Slag i Hovedet og sparkede ham med sin støvlebeklædte Fod i Hovedet, navnlig Ansigtet, hvorhos Tiltalte Niels Truelsson samtidig trykkede Anmelderens Hoved ned i Hakkelsen og med sin med Træsko bedækkede Fod

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

sparkede ham i Hovedet, navnlig ved Øret, hvorpaa de Tiltalte i Forening kastede ham ud af Stalden.

Ifølge en fremlagt Lægeerklæring fandtes der ved en næste Dag foretagen Lægeundersøgelse af Anmelderen et Brud af Næsebenet og rundt om i Ansigtet forskellige Hudafskrabninger samt i højre Tindingeregion ved Haargrænsen et ca. 3 Ctm. langt lineært Saar.

Disse Beskadigelser, hvorved Næsen og navnlig Saaret i Tindingen blødte stærkt, maa antages at være blevne helbredede uden at efterlade nogen varig Men, og Anmelderen kunde trods Læsionerne hele Tiden passe sit Arbejde.

De Tiltalte maa ved den paagældende Lejlighed antages at have været noget berusede, men dog fuldt tilregnelige.

For deres ovenbeskrevne Forhold ville de Tiltalte, der efter det foreliggende maa være ansvarlige hver for sig for de ovenanførte Beskadigelser, med Hensyn til hvilke Anmelderen, hvem de Tiltalte have tilfredsstillet ved at betale en Erstatning af 70 Kr., under Sagen har erklæret, at han ikke for sit Vedkommende har ønsket dem draget til Ansvar, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne hver især med en Bøde til Statskassen af 40 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hver med simpelt Fængsel i 6 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat — — — vil den indankede Dom, med den anførte Forandring i den subsidiære Straf, i øvrigt være at stadfæste.

Mandagen den 2 November.

Nr. 260. Højesteretssagfører Jensen

contra

Niels Gustav Hansen (Def. Rée),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1903: Arrestanten Niels Gustav Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Niels Gustav Hansen til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Gustav Hansen, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 13 Juni 1879 og bl. a. anset ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 21de*) Januar 1899 efter Straffelovens § 236 samt §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage**), ved Kriminal- og Politirettens Dom af 25 April 1899 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 3 April 1900 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., kfr. § 37, og § 230, 2det Stk., i Medfør af § 64, samt § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 13 Maj 1902 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 9de September 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tvende i 1902 og i Juli Maaned d. A. mod Arrestanten her ved Retten henholdsvis for Gadeuorden og Vold samt for Gadeuorden og Opsætsighed mod Politiet indledede Undersøgelser sluttedes uden Tiltale, mod at Arrestanten vedtog Bøder af henholdsvis 300 Kr. og 200 Kr.

Ifølge de af Politibetjent Nr. 697 Ebbesen, Handelsmand Edmund Emilius Nielsen, Elektriker Villiam Jensen, Møbelhandler Rasmus Hansen, ugift Anna Marie Mortensen, Arbejdsmand Villiam Viggo Christian Jensen, Sporvejsarbejder Lars Christian Christensen og Snedkersvend Christian Christoffer Stoll afgivne, til Dels beedigede Forklaringer ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 22de f. M. om Aftenen havde Arrestanten i Fredensgade indladt sig i Slagsmaal med ommeldte Vidne Arbejdsmand Jensen, og Politibetjent Ebbesen, der patrouillerede i Gaden, kom nu til for at skille dem ad. Da dette var lykkedes ham, forlangte han, at Arrestanten, som var noget beruset, og om hvem der umiddelbart i Forvejen ttl Betjenten var rettet Klage for Gadeuorden, skulde følge med til Stationen. Dette nægtede Arrestanten, og da Betjenten tog fat i ham for at føre ham til Stationen, strittede han imod, hvorhos han, da der hurtig samlede sig en Del af Kvarterets løse Eksistenser om dem, sprang ind paa Betjenten, hvem han, efter at have kastet ham til Jorden, liggende ovenpaa ham tilføjede flere Næveslag i Ansigtet. Efter at Betjenten var kommen paa Benene, blev han atter et Par Gange slaaet til Jorden af Arrestanten, og da denne, efter at Betjenten atter havde rejst sig, gjorde Mine til paa ny at fare løs paa Betjenten, som derhos følte sig usikker overfor den forsamlede Mængde, der nærmest tog Parti for Arrestanten, maatte Betjenten gøre Brug af sin Stav og slog Arrestanten til Jorden. Straks efter kom 2

*) Skal være 2den.
**) Skal være 3 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

andre Betjente til Hjælp og Arrestanten blev nu baaret ind paa Politistationen.

Ved de Slag, Arrestanten tilføjede Betjenten, fik denne et Saar paa Læben, som derhos hovnede op, men disse Følger fortog sig i Løbet af nogle Dage uden at efterlade Men.

Arrestanten har vel ikke turdet benægte Rigtigheden af disse Vidneforklaringer, men har vedblivende gjort gældende, at han paa Grund af Beruselse ingen Erindring har bevaret om det passerede, men da der ifølge Sagens samtlige Oplysninger maa gaas ud fra, at Arrestanten, om end noget beruset, dog har været fuldt tilregnelig, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette hans Anbringende.

Arrestanten vil som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 54. Sagfører **J. Rosengaard** (Selv)

contra

Firmaet **Strandgaard, Kjer & Nannestad** ved dets Indehavere, Vekslererne Strandgaard, Kjer og Nannestad (Ingen),

betr. et Mellemregningsforhold, hidrørende fra en Børsspekulation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Maj 1902: De Indstævnte, Firmaet Strandgaard, Kjer og Nannestad, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Rosengaard af Hillerød, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27 August 1900 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter alt foreliggende maa antages, at de i den indankede Dom omhandlede, af Indstævnte med Deutsche Bank afsluttede Forretninger have været overensstemmende med Appellantens Ordrer, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødig Trætte at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Sagfører J. Rosengaard, for unødig Trætte bøde 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Sagfører Rosengaard af Hillerød, paastaaet de Indstævnte, Firmaet Strandgaard, Kjer og Nannestad, tilpligtede at betale ham 15889 Kr. 95 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 April 1900 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har anbragt, at de Indstævnte formentlig uberettiget have belastet hans Konto hos dem med dette Beløb, der fremkommer ved, at de den 2den og 31 Marts 1900 have belastet ham med henholdsvis 1638 Kr. 18 Øre og 1041 Kr. 22 Øre, hidrørende fra Tab ved Handeler med Deutsche Bank i Berlin om Laurahütteaktier, medens Resten udgør Tab ved Handler med nævnte Bank om Laurahütteaktier og Harpener Aktier i Tiden fra Juni 1897 til November 1899.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Proceduren fremgaar det, at Citanten i en Aarrække har givet de Indstævnte Ordrer til paa Børserne i København, Hamburg og Berlin at foretage Køb og Salg af Værdipapirer, og at han før 1897 navnlig har givet Ordrer til Terminshandler med Bjærgværksaktier, hvortil saavel Harpener- som Laurahütte-Aktier høre, paa Berliner-Børsen. Efter at en Børslov for Tyskland af 22 Juni 1896, der forbød Børsterminshandel blandt andet med Bjærgværksaktier, var traadt i Kraft den 1 Januar 1897, kunde Terminshandel med disse Aktier i den hidtidige Form ikke længer finde Sted paa Berlinerbørsen, hvor Notering af Ultimokurs af slige Aktier ikke længere skete, men da det af tyske Banker og Vekselerere antoges, at de i Henhold til Bestemmelsen i den almindelige tyske Handelslovs § 357 kunde vedblive med Terminsforretninger i de nævnte Aktier, naar de gav Retshandelen Form af almindeligt Salg og Køb til bestemt Leveringstid, saaledes at de, idet de indtraadte som Selvkontrahenter, naar deres Kunder ikke selv leverede de Aktier, der ønskedes solgte, selv skaffede disse tilveje (laante dem til vedkommende Kunde) og da besørgede dem solgte, eller ved Køb af Aktier selv indkøbte disse, alt til Dagens Kurs (Kassekurs), traf de en Ordning af dette Forhold, der nærmere blev bestemt i nogle trykte »Betingelser for Forretninger i Værdipapirer med fastbestemt Leveringstid«, om hvilke Betingelser Deutsche Bank i Berlin ved Skrivelse af 22de December 1896 underrettede de Indstævnte.

Det er in confesso, at Citanten var vidende om, at den ommeldte tyske Lov forbød de tidligere Ultimoforretninger i de heromhandlede Bjærgværksaktier, og ifølge hans eget Anbringende have de Indstævnte i 1897 meddelt ham, at der, efter at det nævnte Lovbud var traadt i Kraft, var dannet et Konsortium i Berlin, der udlaante Aktier af den nævnte Art til at fyldestgøre Leveringsforpligtelser pr. straks ved Kasseomsætningen paa Berlins Børs, ligesom de Indstævnte ogsaa viste ham en Skrivelse fra Deutsche Bank, hvori det angaves, hvilken Rente der skulde svares for Laan af Aktierne. Det er endvidere in confesso, at Citanten, efter at den tyske Børslov var traadt i Kraft, har — efter hans Anbringende paa Grundlag af de nævnte ham af de Indstævnte givne Meddelelser — givet de Indstævnte en stor Del Ordrer paa Køb og Salg af Bjærgværksaktier, hvilke Ordrer, der alle ligesom de tidligere Ordrer lød paa Køb og Salg pr. ultimo, disse derefter have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ladet effektuere gennem Deutsche Bank i Berlin, der maa antages at have udført dem paa den i de ovenanførte »Betingelser« angivne Maade, samt at de Indstævnte have givet Citanten Afregning over hvert stedfundet Køb og Salg uden at denne har fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af de beregnede Beløb. Endelig er det in confesso, at Citanten selv aldrig har været i Besiddelse af de Bjærgværksaktier, han har beordret solgt, og at disse saaledes maatte laanes af vedkommende Berlinerfirma, ligesom han heller aldrig har modtaget de Aktier, der ere købte efter hans Ordre, idet han ved samtlige Ordrer kun har tilsigtet at indvinde en Kursdifference.

Citantens Paastand om, at de Beløb, der ere debiterede ham for de saaledes efter hans Ordrer stedfundne Køb og Salg og bragte til Modregning i hans Tilgodehavende hos de Indstævnte, med Urette ere belastede ham, er støttet paa, at han kun vil have givet de Indstævnte Ordrer til legitime Forretninger paa Berlins Børs, medens Køb og Salg af de omhandlede Bjærgværksaktier i Overensstemmelse med de ovenanførte »Betingelser for Forretninger i Værdipapirer med fastbestemt Leveringstid« ikke kunne anses for legitime Forretninger, idet de ifølge tyske Retsafgørelser skulle være i Strid med den tyske Børslovs Forbud mod Terminsforretninger med de nævnte Aktier, og han har derfor forment, at de Indstævnte have været uberettigede til at betragte de af dem gennem Deutsche Bank udførte ulovlige Handeler som Effektuering af de af ham tilsigtede legitime Forretninger.

Selv om Udførelsen af de nævnte Forretninger paa den i »Betingelserne« angivne Maade maa anses for at være i Strid med den tyske Børslovs Bestemmelser, findes Citanten, der kendte den nævnte Lovs Forbud mod Terminsforretninger i Bjærgværksaktier, men derefter vedblev at give Ordrer paa Køb og Salg pr. ultimo af disse Aktier, der skulde effektueres paa den Maade, hvorefter disse Handler nu antoges at kunne finde Sted uden at komme i Strid med Loven, nemlig med »laante« Aktier, ikke overfor de Indstævnte, der kun som Mellemmænd have besørget hans Ordrer udførte gennem Deutsche Bank og paa hans Vegne reguleret Mellemværendet med denne, at kunne fremsætte noget Krav paa Grund af disse Handlers formentlige Ulovlighed, og da han ikke imod de Indstævntes Benægtelse har oplyst, at de ved Udførelsen af det dem overgivne Hverv eller paa anden Maade har udvist noget Forhold, der kan paaføre dem Forpligtelser til at betale Citanten det paastævnte Beløb eller nogen Del deraf, ville de Indstævnte derfor være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger findes Citanten at burde betale de Indstævnte med 200 Kr.

Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 27de August 1900 fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 17. Kroejer **Peter Villads Olsen** (Jensen)

contra

Amtmanden over Københavns Amt paa det offentliges Vegne (Ingen),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 10de December 1901: Tiltalte, Kroejer Peter Villads Olsen, bør straffes med sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Kr. E. Jørgensen og N. P. Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Maj 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sinding, betaler Tiltalte Peder Villads Olsen 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, vil Appellantens Forklaring, der er bestyrket ved de øvrige Oplysninger, være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, men herefter findes Appellanten at have haft Føje til at befrygte, at Jensen, da han stødte Døren til Skænkestuen op, vilde angribe Appellanten, og at han deri vilde blive understøttet af Pedersen. Da Appellanten nu ikke ved at slaa Jensen, idet denne mod hans Villie brød ind i hans Stue, med den Stok, han havde i Haanden, findes at have overskredet Nødværgerettens Grænser, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige, der ligeledes vil have at betale Appellanten, der har indbragt Sagen her for Retten under den civile Proces's Former, Processens Omkostninger for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Kroejer Peter Villads Olsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 150 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Københavns Amts søndre Birks Ekstraret, tiltales Peter Villads Olsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de øvrige foreliggende Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte den 27 Oktober 1901 under de nedenfor nærmere angivne Omstændigheder har med en Asketræs Stok, som var ca. en Alen lang og en Tomme i Diameter, tilføjet Arbejdsmand Christian Frederik Jensen et Slag i Hovedet, hvorved der frembragtes et Saar over den forreste Del af venstre Isseben, hvilket Saar i en fremlagt Attest fra en Læge, som Dagen efter undersøgte Jensen, beskrives som ca. $1^1/_2$ Tomme langt med ujævn Rand, gaaende gennem Huden ind til Benhinden og løbende forfra bagtil.

Nævnte Christian Frederik Jensen havde i nogle faa Dage haft Arbejde ved Tærskning hos Tiltalte, som er Kroejer i Maaløv, og Jensen og en anden Arbejdsmand, Hans Pedersen, som ligeledes var i Arbejde hos Tiltalte, havde Natteophold i et Par Værelser i Krobygningens Loftsetage. Ovennævnte Dags Aften — en Søndag Aften — vare Jensen og Pedersen, der begge vare noget svirende, forblevne udenfor Bygningen, efter at dennes Dør Kl. ca. 11 var bleven aflaaset. De satte da, for at komme op i Værelserne, hvor de skulde sove, en Stige til et aabentstaaende Vindue i det ene af Værelserne, og kom paa denne Maade op i Værelset. Ved den Larm, dette medførte, vaagnede Tiltalte, som var gaaet i Seng nogle Timer forinden. I den Tro, at det kunde være Indbrudstyve, gik han op paa Loftet og raabte, om der var Indbrudstyve, samt enten, at de skulde komme frem, eller at de skulde »skrubbe af«, idet han tilføjede, at han ellers vilde skyde — hvilket sidste var en tom Trusel, da han intet Skydevaaben havde. Jensen og Pedersen gav sig nu tilkende, og Jensen brugte, som det maa antages, Skældsord og Trusler om Prygl mod Tiltalte, som — efter sin Forklaring paa Grund heraf — gentog, at de skulde »skrubbe af«. Jensen og Pedersen fulgte nu begge efter Tiltalte ned i en Forstue eller Gang, hvorfra Tiltalte gik ind i den tilstødende Skænkestue, hvor efter Tiltaltes Forklaring, som er bekræftet af den Forklaring, hans Hustru har afgivet, og som maa blive at lægge til Grund ved Paadømmelsen, Jensen fulgte efter ham og udskældte ham og opfordrede ham til at slaas, samt — efter Hustruens Forklaring — truede ham med »at flække Panden paa ham.« Tiltalte gik ud til den anden Side og kaldte paa sin Karl — hvem han efter sin Forklaring paalagde at gaa og hente Politi — og gik derefter tilbage i Skænkestuen medhavende den oven omtalte Stok, som han efter sin Forklaring tog med sig for at værge sig, da han frygtede for Overlast. Tiltaltes Hustru havde imens faaet Christian Jensen til at gaa ud igen i Gangen, men overfor Forsøg, hun videre gjorde for at faa ham og Pedersen til at gaa ud af Kroen, erklærede Christian Jensen efter hendes Forklaring, at Kromanden skulde have Prygl inden de gik, medens Pedersen forholdt sig rolig. Efter at være kommen tilbage i Skænkestuen, lukkede Tiltalte Døren fra denne til Gangen, hvilken Dør efter hans Forklaring ikke var forsynet med Nøgle og ikke kan antages at have været til at aflukke indvendig fra.

Færdig fra Trykkeriet den 12 November 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 23—24.**

Mandagen den 2 November.

Efter Tiltaltes Forklaring under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør brasede Jensen atter mod Døren og vilde ind, hvorimod det efter Jensens Forklaring var Tiltalte, der selv aabnede Døren uden nogen Foranledning, medens Tiltaltes Hustru kun vil have set, at Døren gik op, uden at hun har bemærket, hvem der brasede den op. Tiltalte, der er $69^3/_4$ Tomme høj og stor og svær af Bygning, slog derpaa, da Døren var halvt aaben, med Stokken ud igennem Døraabningen efter Jensen, der er 64 Tommer høj og af spinkel Bygning, men uden at sigte efter nogen bestemt Legemsdel. Slaget ramte Jensen som ovenfor angivet.

Jensen var i $1^1/_2$ Dag sengeliggende paa Grund af den ham tilføjede Læsion, og da han den 4 November f. A. mødte i Retten, var Saaret endnu ikke lægt, og han var da efter sit Udsagn endnu uarbejdsdygtig paa Grund af Hovedpine. Efter hvad han i et Retsmøde den 22de s. M. har forklaret, havde han da ikke længer nogen Men af det passerede, og der maa gaas ud fra, at Slaget ikke har medført andre blivende Følger end et Ar. Tiltalte har for Lægehjælp og Arbejdstab samt for Svie og Smerte betalt Jensen en Godtgørelse af 40 Kroner.

Det maa, da Bestemmelserne i Straffelovens § 40 ikke findes anvendelige, billiges, at Tiltalte, der er født den 11te Februar 1853 og ikke funden forhen straffet, for sit ovennævnte Forhold ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, samt da Overretten tiltræder Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, vil den i det hele være at stadfæste, hvorhos Tiltalte, der selv har sørget for sit Forsvar her for Retten, i Salær til Aktor her for Retten vil have at betale 15 Kr.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 252. Advokat Nellemann

contra

Jens Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 September 1903: Arrestanten Jens Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 24 Marts 1867 og bl. a. anset ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 14 December 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 August 1900 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste Stk., lempet Tillægsstraf med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Juni 1902 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt Overtrædelse af Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten, der den 1 Juli dette Aar løslodes efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf, overbevist om at have begaaet følgende Tyverier:

Henholdsvis den 15de og den 16de Juli dette Aar frastjal Arrestanten sin Logivært, forhenværende Gasværksarbejder Jens Christian Gravesen, en til 7 Kr. vurderet Kaffekande og nogle Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 20 Kr.; Kaffekanden beroede frit fremme i bestjaalnes Dagligstue, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang, de øvrige stjaalne Genstande i en i Arrestantens Værelse henstaaende aflaaset Puf, som Arrestanten opbrød.

Den 27de samme Maaned frastjal Arrestanten Maskinmester Axel

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Lous et til 15 Kr. vurderet Ur, der beroede i Lommen paa en Vest, som hang frit fremme i et Lagerlokale, til hvilket Arrestanten havde uhindret Adgang.

Den paafølgende Nat frastjal Arrestanten i en Beværtning Arbejdsmand Thorvald Christian Nielsen et til 4 Kr. vurderet Ur, som han udtog af Lommen paa bestjaalne, der i beruset Tilstand var falden i Søvn.

Den 28de samme Maaned har Arrestanten frastjaalet sin daværende Logivært, Maskinist Hans Peter Hansen, ca. 10 Kr. i rede Penge. Disse beroede i en Pengetaske i en aaben Kommodeskuffe i en af Hansens Stuer, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang.

Endelig har Arrestanten den 29de samme Maaned fra et Tørreloft, hvortil Adgangen var uhindret, frastjaalet Frk. Ida Pauline Svensson en til 1 Kr. vurderet Nederdel, som var hængt op til Tørring.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 157. Højesteretssagfører Liebe

contra

Marie Nielsine Elisabeth Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 193.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 22de November 1902: Tiltalte Marie Nielsine Elisabeth Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1903: Tiltalte Marie Nielsine Elisabeth Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Juel, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marie Nielsine Elisabeth Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Marie Nielsine Elisabeth Nielsen, der er født den 8 December 1883 og ikke fundet forhen straffet, aktioneret i Henhold til Straffelovens § 193, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 1 November 1901 fik Tiltalte Tjeneste hos en Gaardejer i Borup, og kom hun snart efter til at staa i Forhold til denne, idet hun mellem Jul og Nytaar første Gang havde Samleje med ham, hvilket Forhold fortsattes, indtil hun den 21 Juli 1902 blev bortvist af Tjenesten. I Maj Maaned s. A. antog Tiltalte, da hendes maanedlige Forandringer udebleve, at hun var frugtsommelig, og meddelte dette til Husbonden, som efter Tiltaltes Forklaring først 2—3 Gange leverede hende Safran til Brug mod Frugtsommelighed, hvilket hun da ogsaa brugte flere Gange, og nogen Tid efter, vistnok i Slutningen af s. M., gav hende nogle Blade, han havde afskaaret af et Træ, som han kaldte Sevenbom, og lod hende koge disse Blade, for at hun kunde bruge Afkoget til at fordrive sit Foster med. Hun drak 2 Gange af Afkoget, men da det smagte ilde, ophørte hun dermed. Senere, vistnok i Juni Maaned f. A., gav Husbonden, ligeledes efter Tiltaltes Forklaring, hende i samme Øjemed et grønt Pulver, som han fortalte at have faaet af en Dyrlæge i Skævinge og hvori der efter hans Udsagn var Sevenbom — hvilket Pulver efter det under Sagen oplyste maa antages at have været et for Kreaturer bestemt Efterbyrdspulver, bestaaende af Sevenbom, Enebær og Glaubersalt — og indtog hun efter Husbondens Forlangende dette Pulver, efter at have rørt det ud i en Kop Vand, men kastede det straks efter op. Husbonden lod hende efter hendes Forklaring 2 Gange senere faa et Pulver af samme Slags, idet han paalagde hende at nyde dem i kogt Tilstand; det gjorde hun ogsaa, idet hun dog den sidste Gang bortkastede en Del deraf, men kom atter hver Gang til at kaste op.

Tiltalte har gjort gældende, at hun aldrig af sig selv har tænkt paa at bruge fosterfordrivende Midler, men at hun kun har anvendt disse efter Husbondens Opfordring og Befaling, samt at hun ikke har ønsket, at Fosteret skulde omkomme, eller troet, at de anvendte Midler vilde hjælpe.

Tiltaltes Husbond har benægtet at have skaffet hende fosterfordrivende Midler og at have foranlediget hende til at indtage saadanne.

Vedkommende Distriktslæge har i en under Sagen afgiven Erklæring af 12 August 1902 udtalt, at af de af Tiltalte indtagne Medikamenter antages Sevenbom at have en fosterfordrivende Virkning, medens de øvrige maa anses indifferente i nævnte Retning. I en Erklæring af 31 Juli 1902 udtaler Distriktslægen, at Tiltalte ved Undersøgelse har vist sig at være frugtsommelig i 3dje Maaned, samt at Fosteret maa antages at være levende, og endelig udtaler Distriktslægen i en Erklæring af 22de November f. A., at Tiltaltes Foster er levende, og at Fødselen sandsynligt vilde indtræde i første Halvdel af Januar Maaned dette Aar.

Ved et paa Rettens Foranledning optaget nyt Forhør har Tiltalte forklaret, at hun ikke havde nogen Tvivl om, at hendes Husbond troede, at Midlerne vare fosterfordrivende, men at hun ikke selv troede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

herpaa, uden at hun dog har været i Stand til at anføre noget, hvorpaa hun støttede denne sin Formening, og er det oplyst, at Tiltalte den 9 Januar d. A. har født et Barn, som var fuldbaarent.

Idet der efter det foreliggende ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes ubestyrkede Anbringende om, at hun ikke mente, at Midlerne vilde hjælpe, medens i øvrigt Tiltaltes foranførte Tilstaaelse vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil hun for det anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 193, 1ste Stk., jfr. dens § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorved bemærkes, at det ved Straffens Iværksættelse vil være at afgøre efter hendes Tilstand, om den idømte Straf vil være at forvandle efter Straffelovens § 23, 2det Stk., og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter fornævnte Straffebestemmelser, sammenholdte med Straffelovens §§ 23 og 58, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Tirsdagen den 3 November.

Nr. 204. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Engberg Severin Sørensen, **Lars Larsen** og **Jens Peter Petersen** (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juni 1903: De Tiltalte Engberg Severin Sørensen, Lars Larsen og Jens Peter Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Sørensen i 4 Gange 5 Dage, og Larsen og Petersen hver især i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, og Defensor, Overretssagfører Richter, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Engberg Severin Sørensens Vedkommende findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for ovennævnte Tiltalte bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagførerne Høgsbro og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Engberg Severin Sørensen, Lars Larsen og Jens Peter Petersen tiltales under nærværende Sag for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Tiltalte Sørensen er født den 24 Januar 1874 og ikke fundet forhen straffet. Tiltalte Larsen er født den 28de Juli 1877 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom. Tiltalte Petersen er født den 19de April 1866 og ikke fundet forhen straffet. Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende: De Tiltalte, der i flere Aar have haft Arbejde paa Ny Kalkbrænderi, maatte den 4 April d. A. om Formiddagen Kl. ca. $10^1/_2$ paa Grund af Regnvejr midlertidig indstille Arbejdet, og da de, der i Mellemtiden havde drukket en Del, uden at dette dog efter Sagens Oplysninger kan antages at have paavirket deres Tilregnelighed, Kl. $1^1/_2$ om Eftermiddagen, til hvilket Tidspunkt Regnen i det væsentlige var ophørt, af Forvalteren bleve beordrede til at genoptage Arbejdet, nægtede de dette. Nogle andre samme Steds ansatte Arbejdere, deriblandt Arbejdsmand Hans Peter Larsen, havde imidlertid efterkommet Forvalterens Ordre, og herover blev de Tiltalte ærgerlige og begav sig hen paa Arbejdspladsen, hvor de, uden at der i øvrigt blev givet dem nogen Anledning hertil, gav sig til at udskælde nævnte H. P. Larsen og et Par andre Arbejdere for Skruebrækkere, Labaner og Tyveknægte. Da de i Særdeleshed vare opbragte paa H. P. Larsen, fordi denne efter deres Formening villigst havde efterkommet Forvalterens Ordre, udtalte de Tiltalte Petersen og Larsen til ham: »Du er ikke mere værd, end at Du skulde slaas ihjel, men vi skal nok træffe Dig, Du er ikke gaaet hjem endnu«, og samtidig gik Tiltalte Sørensen hen og tog et kraftigt Tag i H. P. Larsens Næse, hvorved denne kom til at bløde, og endelig blev han af samtlige de Tiltalte opfordret til at komme udenfor og slaas.

Da imidlertid Forvalteren nu kom til Stede og befalede dem at forlade Arbejdspladsen, gik de deres Vej, uden at opnaa, hvad der var deres Hensigt, ved den nys nævnte Voldshandling og Truslerne at bevæge H. P. Larsen til at ophøre med sit Arbejde.

Omtrent ved 6-Tiden om Eftermiddagen indfandt de Tiltalte sig paa ny paa Arbejdspladsen for at hæve Ugeløn, og da de i Borgstuen traf H. P. Larsen, vaagnede deres Vrede mod ham paa ny, og efter at de alle her atter havde fremsat forskellige Trusler mod ham, gav Tiltalte Sørensen ham et Puf i Skulderen, hvorefter de alle 3 slog ham nogle Slag med knyttet Haand i Ansigtet og paa Hovedet, men indstillede derpaa af sig selv Voldshandlingerne.

Som Følge af disse var Partiet om H. P. Larsens venstre Øje stærkt svullent og venstre underste Øjelaag underløbet med Blod og misfarvet. Paa venstre Kind fandtes et mindre Saar og paa Indersiden af Overlæben, svarende til venstre Hjørnetand, et omtrent 10 Øre

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stort Saar, og endelig var venstre Tindingeegn og Partiet over venstre Øre svullent og ømt for Tryk.

Disse Læsioner vare i det væsentlige forsvundne ved overfaldnes Møde i Retten den 16 April og kunne ikke antages at ville efterlade fremtidig Men for ham.

I Henhold til det anførte ville de Tiltalte være at anse eftre Straffelovens § 210, jfr. § 46, og efter dens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Sørensen i 4 Gange 5 Dage og Larsen og Petersen hver især i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 250. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Elias Marinus Poulsen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Overfald eller Voldtægt.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 30 Maj 1903: Den af Arrestanten Elias Marinus Poulsen under nærværende Sag udstaaede Varetægtsarrest træder i Stedet for den af ham forskyldte Straf. Arrestanten bør derhos tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Raunholdt, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Esmann, 10 Kr. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1903: Tiltalte Elias Marinus Poulsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kroner samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Efter en for Sagfører Esmann derom for Højesteret fremsat Begæring bliver der at tillægge ham i Salær som Defensor for Underretten 10 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte Elias Marinus Poulsen betaler i Salarium for Underretten til Sagfører Esmann ti Kroner og for Højesteret til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Elias Marinus Poulsen, der er født i Aaret 1883, og som tidligere har været straffet ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 18de Oktober 1899 efter Straffelovens § 228, kfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt ifølge samme Rets Dom af 4 Marts d. A. efter Straffelovens § 177, kfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Forsøg paa Overfald eller Voldtægt.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Da Tiltalte Fredagen den 17 April d. A. ca. Kl. $10^1/_2$ om Aftenen, efter at have været i Lemvig, paa Vejen til sine Forældres noget udenfor Købstaden beliggende Bopæl, passerede en Sti over en gammel Grusgrav, der benyttedes som Oplagsplads, og hvor der findes et Redskabshus, saa han en Kvinde komme nede fra Byen og gaa op ad det saakaldte nye Østerbjerg. Han gik da ned ad Stien og holdt sig ved Siden af Redskabshuset i den Hensigt der at lade hende passere forbi ham, men da hun efter at være naaet til Huset, hørte noget røre sig paa den anden Side af dette, blev hun bange og skyndte sig ad Stien tilbage til den Landevej, der fører op ad Østerbjerg, og som hun derefter fulgte videre. Den paagældende Kvinde, hvem Tiltalte ikke kendte, var den 17aarige Henriette Ulrikke Hestbech, der var paa Vej til sine Forældres Bopæl i Nørre Lem, og i den Anledning havde villet skyde Genvej ad den ommeldte Sti. Da Pigen gik hurtigt, gav Tiltalte sig for at indhente hende, til at løbe efter hende, der nu ogsaa gav sig til at løbe, og efter at hun paa denne Maade havde tilbagelagt, som det maa antages, en Strækning paa flere Hundrede Alen, standsede hun og spurgte Tiltalte, hvad han vilde. Uden at svare tog Tiltalte nu Pigen om Halsen, løftede hendes Slør op og kyssede hende, greb fat i begge hendes Hænder og forsøgte, medens de gik ud ad Vejen, et Par Gange at faa hende ned i Grøften, i hvilken Hensigt han ogsaa en Gang spændte Ben for hende, ved hvilken Lejlighed hun gav sig til at skrige højt, hvorfor Tiltalte bad hende om at tie stille, idet han ytrede, at han ikke skulde gøre hende noget. Medens de gik ud ad Vejen, spurgte Pigen Tiltalte, hvad han var, i hvilken Anledning han fremkom med forskellige urigtige Foregivender om sine Forhold. Endvidere spurgte Tiltalte Pigen, hvor hun skulde hen, hvortil hun svarede, at hun skulde til Skødbæk, der ligger længere fra Lemvig end Nørre Lem, idet hun efter sin Forklaring tænkte sig, at hun kunde slippe fra Tiltalte, naar de kom forbi hendes Hjem. Imidlertid kom der pludselig en Befordring imod dem, og Pigen greb da fat i Vognen og fik Kusken, en Vognmand fra Lemvig, til at køre hende til hendes Hjem, medens Tiltalte løb sin Vej.

Ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring var det hans Agt at have Omgang med Pigen, men han havde ikke tænkt sig videre, end at hun mulig, naar de laa i Grøften, vilde lade sig overtale til at tilstede ham Samleje, medens det var langt fra hans Tanke at ville anvende Vold.

Bemeldte Pige, der maa antages at være uberygtet, har forklaret, at hun under Turen egentlig ikke tænkte over, hvad Tiltalte vilde hende, idet det først bag efter gik op for hende, at hans Mening

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

maatte have været at tage hende med Vold. I øvrigt gaar hendes Forklaring ud paa, at hun efter at være kommen tilbage til sit Hjem ikke syntes, at hun var meget medtaget af det passerede, men at hun dog ikke lukkede et Øje den Nat og endnu den næste Dag var en Del medtaget, hvilket dog hurtig gik over.

Idet den af Tiltalte afgivne Forklaring om ikke at have haft til Hensigt med Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen efter Omstændighederne ikke kan forkastes, vil han for sit omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 185 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 151. Advokat Halkier

contra

Niels Jensen, kaldet **Blæhr**, og Hustru **Clara**, født **Drægert** (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 19de Januar 1903: De Tiltalte, Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, og dennes Hustru Clara, født Drægert, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de, en for begge og begge for en, ville have at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 12 Kr., og til Defensor, Etatsraad Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Marts 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Jensen, kaldet Blæhr, og hans Hustru Clara, født Drægert, en for begge og begge for en, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Niels Jensen, kaldet Blæhr, og dennes Hustru Clara, født Drægert, for Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Fogden i Randers den 21 November f. A. indfandt sig paa Tiltalte Jensens Bopæl i bemeldte Købstad for hos ham, der ved en af Højesteret den 4de s. M. afsagt Dom i en mod ham anlagt offentlig Sag var bleven anset bl. a. efter § 9, 1ste Stk., i Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaa m. m. af 7 April 1900 med en Bøde til Statskassen af 300 Kr. samt idømt Sagens Omkostninger, at foretage Udlæg for bemeldte Sagsomkostninger, der opgjordes til 82 Kr. 6 Øre, og at Fogden ved denne Lejlighed, ved hvilken Tiltalte Jensen ikke var hjemme, bemærkede, at forskellige under tidligere Fogedforretninger hos Tiltalte forefundne Genstande ikke længere vare til Stede. Paa en i den Anledning til Tiltalte Clara Drægert, der var bleven antruffen ved Fogedrettens Tilstedekomst, og som var bleven gjort bekendt med Øjemedet med samme, rettet Forespørgsel fra Fogdens Side svarede hun, at de savnede Genstande vare solgte, og paa nærmere Tilspørgsel opgav hun, at af bemeldte Genstande beroede 1 Servante med Vandtøj, 2 Terriner, 1 Sauceskaal, 1 Stegefad, 1 Spejl og 1 Stol hos Enken Rasmussen, med hvem de Tiltalte tidligere havde boet i Hus andet Steds i Randers, medens 1 Bord og 4 Skilderier beroede hos Tiltalte Jensens Moder Martine Nielsen, og at endelig 1 Pyntebord, 1 Hængelampe og 1 Reol hos en Datter af Kreaturhandler Gjedsted, der da boede i samme Ejendom som de Tiltalte. Efter at det imidlertid ved en af Fogden anstillet Forhøring hos Kreaturhandler Gjedsted og Enken Rasmussen var bleven oplyst, at ingen af disse havde købt de hos dem beroende Effekter, men at de vare blevne anmodede om at opbevare dem for de Tiltalte, og efter at saavel Tiltalte Clara Drægert som Medtiltalte Jensen, der var kommen til Stede, havde indrømmet, at førstnævnte Tiltaltes Opgivende om Genstandenes Bortsalg var urigtigt, blev der af Fogedretten dekreteret Udlæg hos Tiltalte Jensen for de ovenommeldte Sagsomkostninger, bl. a. baade i de hos Kreaturhandler Gjedsteds Datter opbevarede Effekter, der straks bragtes til Stede paa Tiltaltes Bopæl, og som vurderedes til i alt 7 Kr. 50 Øre, og i de hos Enken Rasmussen og Martine Nielsen beroende Genstande, hvilke Genstande under Forretningen ansattes til en Værdi af i alt henholdsvis 27 Kr. 50 Øre og 19 Kr.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte Jensen, der var en i Randers boende Bager 12 Kr. 6 Øre skyldig, og som ved et inden Forligskommissionen i Randers den 9 September 1901 indgaaet Forlig havde forpligtet sig til at betale denne Gæld, tillige med paaløbne Omkostninger til Beløb 3 Kr., med ugentlige Afdrag à 1 Kr., første Gang, som det maa antages, den 14de s. M., ikke opfyldte Forligets Bestemmelser, idet han i November 1901 ikkun havde afbetalt 1 Kr., hvorfor et Sagførerfirma i Randers i Tiden fra den 15 November 1901 til den 16 September 1902 gentagne Gange under Trusel af Eksekution skriftligt afkrævede ham det skyldige Beløb.

Ved de Tiltaltes egne, indbyrdes overensstemmende Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at Til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

talte Clara Drægert efter Aftale med medtiltalte Jensen har, som det maa antages, i Tiden mellem den 4 Oktober f. A. og Flyttedag i samme Maaned henbragt eller ladet henbringe de ovennævnte hos Enken Rasmussen og Martine Nielsen beroende Genstande til Opbevaring hos disse for derved at hindre, at der eventuelt af den nys nævnte Kreditor blev gjort Udlæg i Effekterne.

Ved Tiltalte Clara Drægers endvidere afgivne, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det dernæst ligeledes anses tilstrækkelig godtgjort, at hun Dagen efter, at hun af sin medtiltalte Mand var bleven sat i Kundskab om, at »nu havde de været der og forkyndt Højesteretsdommen«, og at »der var Sagsomkostninger«, eller, som hun ogsaa har udsagt, straks efter i Avisen at have læst, at hendes Mand »skulde have den ommeldte Højesteretsdom«, har, som det maa antages, uden Aftale med ham, hensat de oven ommeldte hos Kreaturhandler Gjedsteds Datter forefundne Effekter til Opbevaring hos denne i den Hensigt at hindre, at der for de oftomtalte Sagsomkostninger blev gjort Udlæg i bemeldte Effekter, og i det Haab, at der under den eventuelle Fogedforretning ikke vilde blive spurgt om dem.

Ifølge hvad der i øvrigt er oplyst, havde der under 11 Juli f. A. af en anden af Tiltalte Jensens Kreditorer været gjort Udlæg i samtlige de ovennævnte Genstande, hvilket Udlæg imidlertid atter maatte anses bortfaldet, efter at Tiltalte Jensen havde indfriet den paagældende Kreditors Tilgodehavende paa et mindre Beløb nær, der var bleven ham eftergivet, og Tiltalte Clara Drægert har forklaret, at de nødig vilde have, at der paa ny skulde gøres Udlæg i dem. Efter begge de Tiltaltes Forklaringer maa der derhos gaas ud fra, at der ikke mellem dem har været truffet nogen Aftale om, at de for Fogden skulde opgive, at de tidt nævnte Genstande vare solgte, og at Tiltalte Clara Drægerts Opgivende i saa Henseende er sket paa egen Haand.

Tiltalte Jensen er født i Aaret 1868. Foruden at han i sin Militærtjeneste tvende Gange uden Dom har været straffet for Tjenesteforseelser og i alt otte Gange dels ifølge Forlig, dels ifølge Dom har været straffet for Overtrædelser af Fiskerilovgivningen, senest ifølge den ovennævnte Højesterets Dom af 4 November 1902, har han tidligere været straffet ifølge Rougsø med flere Herreders Ekstrarets Dom af 15 Juli 1886 efter Straffelovens § 177 og § 173, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, ifølge Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 7 September 1899 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 101 med simpelt Fængsel i 14 Dage og ifølge Højesterets Dom af 16 Februar 1903 efter de samme Straffebestemmelser med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ved et inden Randers Købstads Politiret den 14 August 1900 indgaaet Forlig for Fornærmelser mod en Fiskeribetjent har vedtaget at erlægge en Bøde til Statskassen af 30 Kroner og ved Forlig indgaaede inden samme Politiret henholdsvis den 2den Januar 1900, den 20de August 1901 og den 12te April 1902 for Vold og Fornærmelser mod Politiet har vedtaget at erlægge Bøder til Statskassen af henholdsvis 100 Kroner, 400 Kroner og 300 Kroner. Tiltalte Clara Drægert er født i Aaret 1872 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

For deres oven ommeldte Forhold ere begge de Tiltalte ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.

Nr. 253. Advokat Halkier

contra

Lars Poulsen, kaldet **Vej** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Thorseng Birks Ekstrarets Dom af 13 August 1903: Arrestanten Lars Poulsen, kaldet Vej, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han udreder alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de September 1903: Arrestanten Lars Poulsen, kaldet Vej, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kaas og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Poulsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Thorseng Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Lars Poulsen, kaldet Vej, aktioneret for Tyveri og Betleri.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han dels den 30 Juli d. A. tidlig om Morgenen har frastjaalet Tjenestekarl Jens Larsen Nielsen 2 Jakker, 2 Par Benklæder, 1 Vest, 1 Kasket og 1 i Lommen paa den ene

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Jakke beroende Shagpibe, hvilke Genstande, der beroede frit fremme i et Karlekammer, hvortil han havde uhindret Adgang, ere — med Undtagelse af Kasketten og Shagpiben — ansatte til en Værdi af 50 Kr., dels i de sidste 3—4 Dage, før han den 30te Juli d. A. blev anholdt her under Sagen, har betlet i og omkring Rudkøbing Købstad.

Arrestanten er født den 19 Oktober 1880 og anset — foruden at være straffet tre Gange for Tyveri før sit fyldte 15de Aar — ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 November 1898 i Medfør af Søloven af 1 April 1892, dens § 299, efter Straffelovens § 251 og efter Straffelovens § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; ved samme Rets Dom af 11 Februar 1899 efter Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf af lige Fængsel i 8 Dage; ved Ning Herreds Ekstrarets Dom af 12 August s. A. efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., til Dels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 6 December 1900 efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Stk., 251 og 253, sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 20 Februar 1902 efter Straffelovens § 231, sidste Punkt, med lige Straf.

For sit ovenbeskrevne Forhold vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 under et med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken han i Medfør af de anførte Lovbestemmelser er anset med Tugthusarbejde i 2 Aar — — — være — — at forandre.

Onsdagen den 4 November.

Nr. 187. Advokat Hindenburg

contra

Valdemar Frederik Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 17 Marts 1903: Tiltalte Valdemar Frederik Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Balle, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann, 8 Kr. At efterkommes underAdfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1903: Tiltalte Valdemar Frederik Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 10 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Salomonsen — eller nu hans Dødsbo — og Prokurator Casse betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Valdemar Frederik Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Valdemar Frederik Jensen for Tyveri.

Tiltalte, der er født den 27 Juli 1876, er anset ved Løve Herreds Politirets Dom af 15 December 1902 efter Straffelovens § 235 med en Bøde af 20 Kr. til Statskassen og har derhos den 21 September 1901 inden Antvorskov Birks Politiret i Mindelighed betalt en Bøde af 10 Kr. til Statskassen for Overtrædelse af Straffelovens § 256.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte om Aftenen den 9 Februar d. A. passerede Harrested Mejeri, gik han, der var tørstig, ind i Mejeriets Opvarmningsrum, hvortil Adgangen var uhindret, for at drikke af det derværende Vandbassin. Efter at han derpaa havde drukket noget Vand, besluttede han efter en pludselig Indskydelse at stjæle noget Smør, og i Henhold til denne Beslutning gik han ind i det til Opvarmningsrummet stødende Smørkammer, hvortil Adgangen ligeledes var uhindret, og stjal her fra en aaben Drittel ca. 6 Pund Smør af Værdi 97 Øre pr. Pd. Han fjernede sig derpaa med det stjaalne Smør, som han havde pakket ind i noget Papir, men under Vejs til sit Hjem fortrød han Tyveriet og kastede derfor Smørret fra sig. Tiltalte — der ved den paagældende Lejlighed var noget paavirket af Spiritus, men dog, som det maa antages, fuldt tilregnelig — har forklaret, at han, der er gift og har 2 Børn og som sidder smaat i det, stjal Smørret for at benytte det i sit Hjem.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte — hvem Formanden for Mejeriet paa dettes Vegne har begært straffet — være at anse

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter Straffelovens § 235 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 10 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre.

Nr. 87. Handelsfirmaet **Svendsen & Co.**, Newcastle on Tyne (Ulf Hansen)

contra

Vattrup Andelsmejeri (Ingen),

betr. Erstatning for Brud paa en Kontrakt om Smørleverance.

Lysgaard m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 17 Januar 1902: Indstævnte, Vattrup Mejeri, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Svendsen & Co. i Newcastle on Tyne, betale 375 Kr. 44 Øre tillige med Renter deraf 5 pCt. om Aaret fra 1 November 1899, til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 40 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at 4 under 20 April 1900 fremlagte Leverancekontrakter ikke ere stemplede. Det idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juli 1902: Citanterne, Vattrup Andelsmejeri, bør for Tiltale af de Indstævnte, Handelsfirmaet Svendsen & Co., i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanterne 120 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at som Sagen, der ikke af Appellanten var indanket til Overretten, foreligger for Højesteret, drejer den sig alene om, hvorvidt Indstævnte er pligtig at tilsvare Appellanten Erstatning i Anledning af, at Indstævnte ikke har leveret Appellanten de i den indankede Dom, hvis Fremstilling i det væsentlige tiltrædes, omtalte 7 Smørsendinger.

Selv om Appellantens Undladelse af at sende tilstrækkelig Betaling til den Smørsending, der af Indstævnte skulde afsendes den 13 September 1899, kunde antages at berettige Indstævnte til at hæve den imellem Parterne indgaaede fortløbende Kontrakt ogsaa for de fremtidige Leveringers Vedkommende, maatte det dog i alt Fald herfor være en Betingelse, at Indstævnte, der ikke har haft Føje til at gaa ud fra, at Kontrakten var hævet af Appellanten, snarest mulig meddelte sidstnævnte, at Kontrakten af den angivne Grund agtedes hævet. Da Indstævnte — som det nærmest maa antages forsætlig — har undladt at fremkomme med en saadan Meddelelse ved Bjerregaards Besøg paa Mejeriet

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den 14de samme Maaned, og da den Appellanten givne telegrafiske Meddelelse af 19de samme Maaned under de foreliggende Omstændigheder maa anses for sent fremkommen, vil Indstævnte have at tilsvare Appellanten Erstatning for det Appellanten ved Udeblivelsen af de omtalte 7 Smørsendinger paaførte Tab, hvilken Erstatning efter Sagens Oplysninger findes at kunne bestemmes til 3 Kroner pr. Drittel, altsaa til 318 Kroner, af hvilket Beløb Indstævnte vil have at svare Renter som af Appellanten paastaaet.

Indstævnte vil derhos have at tilsvare Appellanten Processens Omkostninger for Underretten og Højesteret med 300 Kroner.

Idet endnu bemærkes, at Højesteret tiltræder den i den indankede Dom udtalte Misbilligelse

kendes for Ret:

Indstævnte, Vattrup Andelsmejeri, bør til Appellanten, Handelsfirmaet Svendsen & Co., Newcastle on Tyne, betale 318 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1899, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for Underretten og Højesteret med 300 Kroner. Saa betaler og Indstævnte til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Kontinuation af en gennem flere Aar fortsat Forretningsforbindelse blev der i Efteraaret 1898 mellem Citanterne, Vattrup Andelsmejeri, og de Indstævnte, Handelsfirmaet Svendsen & Co. i Newcastle, afsluttet en Kontrakt, gaaende ud paa, at Citanterne fra 1 November s. A. til 1 November 1899 skulde levere de Indstævnte Mejeriets hele Smørproduktion til en efter Københavns Topnotering pr. 100 Pd. dansk bestemt Pris, og at Kontrakten fra hver Side kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel, hvorhos det i et om denne Kontrakt oprettet Dokument til Slutning hed: »Øvrige Betingelser saasom Vægt, Betalingsvilkaar etc. som hidtil«, til hvilke Betingelser det bl. a. hørte, at de Indstævnte skulde betale Smørret, inden dette blev afsendt af Citanterne, og at — som det er udtalt i en tilsvarende ældre skriftlig Kontrakt — »i Tilfælde af, at Køberen ikke, paa Grund af Kvalitetsforringelse, kan give fuld Pris, er Kontraktsforholdet hævet, dog er Køberen pligtig at modtage alt, inden saadan Meddelelse kan være Mejeriet ihænde, afsendt Smør, til fuld Pris.«

I Sommeren 1899 førte de Indstævnte imidlertid overfor Citanterne Besværing over Mangler ved Kvaliteten af Smør, som var modtaget fra Mejeriet, og forlangte, at dette i den Anledning skulde yde Erstatning; men hertil vare Citanterne ikke villige, og en desangaaende ført Brevveksling, under hvilken de Indstævnte undlode at besvare Citanternes gentagende fremsatte Spørgsmaal om, hvorvidt de Indstævnte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

agtede at benytte sig af deres Ret til at træde tilbage fra Kontraktsforholdet, afsluttedes med en Citanterne af de Indstævnte tilstillet Skrivelse af 1 August 1899, hvorved yderligere Forhandlinger i den ommeldte Henseende stilledes i Bero, indtil en af Indehaverne af de Indstævntes Firma indfandt sig paa Mejeriet, hvilket efter Indholdet af Skrivelsen sandsynligvis vilde ske i den første Halvdel af September Maaned. Kontraktsforholdet blev derefter fortsat, idet Citanterne efter den bestaaende Aftale med de Indstævnte regelmæssigt hver Uge sendte disse Mejeriets Smørproduktion, indtil det den 13 September 1899, da Citanterne havde sendt Vogn til Silkeborg med 19 Dritler Smør, bestemte til at sendes de Indstævnte over Aarhus, hvorfra den videre Forsendelse skulde foregaa den følgende Dag med Dampskib, viste sig, at Silkeborg Bank, gennem hvilken de Indstævnte betalte Citanternes Smørsendinger, ikke af de Indstævnte var bleven forsynet med tilstrækkelige Pengemidler til Betaling af det nys nævnte Parti Smør, som derfor ikke blev tilstillet de Indstævnte, men over hvilket Citanterne straks disponerede paa anden Maade.

En af Indehaverne af de Indstævntes Firma ved Navn Bjerregaard indfandt sig derpaa den 14 September paa Mejeriet; men medens der da mellem Bjerregaard og en Del af Mejeribestyrelsens Medlemmer blev forhandlet om Levering af Smør fra Mejeriet til de Indstævnte for Aaret fra 1 November 1899, uden at disse Forhandlinger, under hvilke Bjerregaard bl. a. præciserede, at de Indstævnte ikke mere vilde modtage Smør paa det Vilkaar, at de skulde betale forud, dog førte til nogen Overenskomst, blev det ved denne Lejlighed ikke af Mejeriets Repræsentanter berørt, at det til Afsendelse den foregaaende Dag bestemte Parti Smør var blevet tilbageholdt, ligesom paa den anden Side Bjerregaard hverken omtalte, at de Indstævnte ikke havde sendt Silkeborg Bank tilstrækkelige Midler til Betaling af Smørret, eller — som det maa antages — genoptog de ifølge den ovennævnte Skrivelse af 1 August indstillede Forhandlinger om Erstatning for Kvalitetsmangler ved Smør, som de Indstævnte tidligere havde modtaget fra Citanterne.

Den 19 September 1899 modtog Citanterne, der den foregaaende Dag atter til en Tredjemand havde afsat et Parti Smør, denne Gang bestaaende af 13 Dritler, et saalydende Telegram fra de Indstævnte: »Intet Smør ankommet. — Afskiber De denne Uge. Vil holde Dem ansvarlig for alle ved Kontraktens Brud paaløbne Tab«, hvorpaa Citanterne, der ikke hidtil havde givet de Indstævnte nogen Meddelelse om, at de fremtidig ikke vilde modtage Smør fra Mejeriet, samme Dag telegrafisk svarede: »Kontraktbrud Deres Side«, hvorhos Formanden for Mejeribestyrelsen den følgende Dag som Svar paa en fra bemeldte Bjerregaard, der maa antages fra den Tid endnu at have opholdt sig her i Landet, fremkommen Forespørgsel angaaende Standsningen af Afsendelse af Smør tilskrev ham: »Grunden er manglende Betaling, som Følge heraf maa Kontrakten betragtes som brudt.«

De Indstævnte, der ej heller i de følgende Uger indtil 1 November 1899 modtog Smør fra Citanterne, have derefter under nærværende Sag i 1ste Instans søgt disse til Betaling af Erstatning for det dem paaførte Tab derved, at Citanterne have undladt at sende dem Mejeriets Smørproduktion i Tidsrummet fra 13 September til 1 November

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1899, i hvilken Henseende de Indstævnte, efter at Citanterne havde oplyst, at Mejeriet fra den 13 September til den 30 Oktober 1899, begge Dage inkl., i 8 Partier afsatte i alt 125 Dritler Smør til en samlet Værdi af 14566 Kr. 93 Øre, endelig have nedlagt Paastand om, at Citanterne tilpligtes at betale dem en paa Grundlag heraf til 4 Kr. pr. Drittel beregnet Erstatning eller 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 November 1899, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er det antaget, at Citanterne have været berettigede til at tilbageholde de 19 Dritler Smør til en Værdi af 2052 Kr. 22 Øre, som oprindelig vare bestemte til Afsendelse til de Indstævnte den 13 September 1899, men at de derimod have gjort sig skyldige i Misligholdelse af Kontrakten med de Indstævnte ved ikke at tilstille disse Smørproduktionen for den følgende Tid, indtil 1ste November s. A., og idet derhos Erstatningen er funden at burde bestemmes til 3 pCt. af denne Smørproduktions Værdi, 12514 Kr. 71 Øre, ere Citanterne tilpligtede at betale de Indstævnte 375 Kr. 44 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 November 1899, indtil Betaling sker, samt desuden Processens Omkostninger for Underretten med 40 Kr. Citanterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig i det hele frifundne for de Indstævntes Tiltale og derhos nedlagt forskellige, til Dels allerede i 1ste Instans fremsatte subsidiære Paastande. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have Citanterne gjort gældende, at den Misligholdelse af det omhandlede Kontraktsforhold, der fandt Sted fra de Indstævntes Side derved, at Silkeborg Bank ikke den 13 September 1899 var sat i Stand til at betale det Parti Smør, som Citanterne denne Dag havde ladet bringe til Silkeborg, var saa væsentlig, at Citanterne maatte anses berettigede til straks uden nærmere Forhandling med de Indstævnte at ophøre med at sende disse Smør, i hvilken Henseende det efter Citanternes Formening navnlig maa komme i Betragtning, at hvert af de Smørpartier, som der var Spørgsmaal om ugentlig at afsende til de Indstævnte, repræsenterede en betydelig Værdi, og at Smør er en Vare, der kræver hurtig Afsætning for ikke at udsættes for Værdiforringelse — hvorfor Citanterne ikke kunde være pligtige til paa ny at udsætte sig for Mangel af betinget Dækning fra de Indstævnte — samt at disse paa deres Side ogsaa vare berettigede til blot efter en i et enkelt Tilfælde forefunden Kvalitetsmangel ved modtaget Smør uden videre at træde tilbage fra Kontraktsforholdet.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold, og det saa meget mere, som det af 2 Personer, der som Medlemmer af Mejeribestyrelsen deltog i de ovennævnte, under 14 September 1899 stedfundne Forhandlinger med Bjerregaard, og hvem de Indstævnte under en af dem foranstaltet Vidneførsel have ladet afhøre som Vidner, edelig er forklaret, at Bjerregaard svarede ja til en Udtalelse, |som et af de tilstedeværende Bestyrelsesmedlemmer, vistnok Formanden, under Forhandlingerne lod falde om, at dersom nogen af Parterne ikke overholdt den Kontrakt, som de for Tiden havde, var Kontrakten vel brudt. Idet det derhos ikke kan tillægges nogen afgørende Betydning til Fordel for de Indstævnte, om Undladelsen af at tilstille Silkeborg Bank

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

de til Betaling af en Smørsending den 13 September 1899 fornødne Penge maatte, som af dem gjort gældende, skyldes en Fejltagelse og ikke — hvad Citanterne have forment — have været forbunden med den Hensigt at hidføre en Situation, under hvilken de Indstævnte bleve i Stand til i det Citanterne tilkommende Vederlag for Smør vilkaarligt at indeholde Erstatning for de oven ommeldte formentlige Kvalitetsmangler ved tidligere modtagne Smørpartier, saafremt Citanterne ikke vilde foretrække den bekostelige Udvej at sagsøge de Indstævnte ved engelske Domstole, kunne de Indstævnte — der i øvrigt, efter hvad der er in confesso, ej heller efter den 19 September 1899 tilstillede Citanterne nogen Underretning om, at Banken var bleven sat i Stand til at betale fremtidige Smørsendinger — ikke anses at have noget Krav paa Erstatning for Ikke-Modtagelsen af de 7 Partier Smør, hvorom der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten alene er Spørgsmaal, og Citanterne ville derfor overensstemmende med deres Paastand være i det hele at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes de Indstævnte derhos at burde betale Citanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 120 Kr.

Ved Underretten, hvor Sagen har verseret i over 2 Aar, har denne efter Begæring af Parternes Sagførere i flere Tilfælde været udsat i længere Tid, uden at der overensstemmende med Forskriften i Frdn. 3 Juni 1796 § 7, jfr. Fr. 16de Januar 1828 § 1, har været anført nogen Grund til de begærte Udsættelser. Det maa misbilliges, at der ikke fra Underdommerens Side er iagttaget, hvad der ifølge de nævnte Lovbestemmelser maatte paahvile ham i denne Henseende til Forebyggelse af utilbørligt Ophold af Sagen; men efter Omstændighederne findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til i dette Tilfælde at paalægge ham Ansvar herfor.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ikke andre Stempelovertrædelser end de i Underretsdommen ommeldte at være begaaede.

Fredagen den 6 November.

Nr. 41. Handelsgartner **H. Erichsen** (Overretssagfører F. Bülow)

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse (Asmussen),

betr. Appellantens Forpligtelse til at deltage i Udgifterne til et Vejanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1901: Indstævnte, Handelsgartner H. Erichsen, bør til Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, betale de paastævnte 3736 Kroner 4 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 15 Maj 1897, til Be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

taling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I de i den indankede Dom ommeldte Adkomstdokumenter har Renovationskompagniet udtrykkelig forpligtet sig til, naar det vilde anlægge den nye Vej, da at foranstalte Kloak nedlagt i denne, og efter alt, hvad der foreligger, maa det antages at have været en væsentlig Forudsætning for Appellanten til at paatage sig Andel i Udgifterne til Vejens Anlæg, at der tilvejebragtes Spildevandsafløb fra hans Ejendom. Da nu Kompagniet, der havde fri Raadighed over, naar det vilde paabegynde Anlægget, ikke har opfyldt denne Betingelse, og Vejen herefter ikke kan anses at være »færdig anlagt«, vil det ikke kunne paalægges Appellanten at tilsvare de fordrede Vejafgifter, ligesom han heller ikke for Tiden vil kunne tilpligtes at betale noget Bidrag til Vejanlægget. Appellanten vil herefter være dels at frifinde, dels at frifinde for Tiden.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Handelsgartner H. Erichsen, bør for Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelses Tiltale i denne Sag fri at være, for saa vidt angaar hans Andel i Udgifterne til Vejanlægget dog kun for Tiden. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 20de Juli 1888, fuldbyrdet ved Skøde af 1ste Maj 1889, solgte Bestyrelsen for »Københavns Renovationskompagni«, der agtede at udparcellere Selskabets Ejendom »Lykkesholm«, Matr. Nr. 6 m. fl. af Frederiksberg, til Indstævnte, Handelsgartner H. Erichsen, en Parcel af nævnte Ejendom, hvilken Parcel, der nu er skyldsat under Matr. Nr. 6 b og 6 f, skulde have en Størrelse af 3 Tdr. Land og skulde afsættes paa den nordvestre Side af en Allé, som fra Gaarden »Lykkesholm« førte ud til Godthaabsvejen.

I nævnte Købekontrakts § 3 hedder det:

»Der paalægges Køberen og efterfølgende Ejere følgende Forpligtelser:

a. — — — — — — — — — — — — — — — — — —

b. Selskabet forbeholder sig, naar som helst det maatte finde Anledning dertil, i Stedet for den nævnte Allé at anlægge en mindst 20 Alen bred Vej langs Parcellens Façade ud til Godthaabsvejen. Den Linje, i hvilken denne Vej vil komme til at gaa, afstikkes samtidig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

med at Parcellen afsættes, og for saa vidt Selskabet herefter ved Anlægget af Vejen vil faa Brug for en Strimmel af den nærværende Parcel, er Køberen forpligtet til paa Anfordring at afstaa samme imod en Godtgørelse, beregnet efter 5000 Kr. pr. Td. Land.

Skulde der omvendt blive efterladt en Strimmel mellem Vejen og Parcellen, er Køberen og efterfølgende Ejere pligtige til at overtage samme og derfor at udrede et kontant Vederlag, beregnet efter samme Forhold.

Naar Selskabet skrider til Anlægget af denne Vej, derunder indbefattet Omlægningen af den Del af Vejen, der alt er benyttet som saadan, er Ejeren af Parcellen pligtig til at udrede Halvdelen af de med Vejens Anlæg, henholdsvis Omlægning, forbundne Udgifter efter Forholdet mellem Façadens Længde og hele Vejens Længde efter Opgørelse fra Ejeren af Vejen.

Vejen anlægges med en forsvarlig makadamiseret Vejbane med Kantsten og med en grusbelagt Gangsti paa hver Side. I Vejen nedlægges Kloak af saltglaserede Lerrør med mindst 12 Tommers Lysning, og beplantes med to Rækker Træer.

Naar Bebyggelse finder Sted ved Vejen, skal forsvarlige Overkørsler, brolagte med 2den Sort Sten, anbringes og vedligeholdes.

c. En Tredjedel af den omtalte Allé udfor Parcellen fra denne til Godthaabsvejen vedligeholdes af Køberen.

Naar den under b omtalte Vej er bleven anlagt, erlægges der af nærværende Parcels Ejer en Vejafgift til Vejens Ejer af 50 Øre pr. løbende Alen Façade, der erlægges i hver 11 December Termin, første Gang i den efter Anlæggelsen af Vejen først indtrædende December Termin . . .«

Omtrent samtidig med, at der til Indstævnte udstedtes Skøde paa den nævnte Parcel, aabnedes der imellem Citanterne, Frederiksberg Kommunalbestyrelse og Grundejerne i det saakaldte Frederiksberg nordre Landdistrikt, deriblandt Renovationskompagniet og Indstævnte, samt imellem disse Grundejere indbyrdes, Forhandlinger angaaende Vedtagelsen af en af Stadsingeniøren paa Frederiksberg udarbejdet Plan for Ordningen af Spildevandsafløbet fra nævnte Landdistrikt og om Fordelingen af Omkostningerne derved.

Disse Forhandlinger førte til det Resultat, at den nævnte Plan under Forudsætning af fornødent Samtykke fra Københavns Vandvæsen blev vedtagen, og at der opnaaedes Enighed om Fordelingen af Omkostningerne ved Anlægget mellem Grundejerne, deriblandt Indstævnte, og Forhandlingerne fik deres Udtryk i og bragtes til endelig Afslutning ved en i December 1890 udstedt og bl. a. af Renovationskompagniet og Indstævnte underskrevet Deklaration.

Under 5 Maj 1891 erhvervede Indstævnte en anden Parcel af »Lykkesholm«, stor $2^1/_3$ Tdr. Land, og senere skyldsat under Matr. Nr. 6 g, hvilken Parcel laa ved Siden af Matr. Nr. 6 b nærmere hen mod Gaarden »Lykkesholm« og ligeledes havde Façade imod den omtalte Allé. Denne Parcel lejedes først for et Tidsrum af 2 Aar af Indstævnte, der derefter skulde have den til Købs paa de samme Vilkaar, hvorpaa en paa den anden Side af Parcellen liggende, til en Tredjemand solgt Parcel overdroges denne.

1ste Stykke af disse Vilkaar, Post 3 b, er saalydende:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

»Selskabet forbeholder sig, naar som helst det maatte finde Anledning dertil, i Stedet for den nævnte Allé at anlægge en mindst 20 Alen bred Vej langs Parcellens Façade ud til Godthaabsvejen, overensstemmende med den foreliggende af Stadsingeniør Jochimsen udarbejdede Vejplan. Det Areal, der herved vil fremkomme mellem Vejen og Parcellen, er Køberen og efterfølgende Ejere pligtige til at overtage og herfor at udrede et Vederlag, beregnet efter 5000 Kr. pr. Td. Land, hvilket Vederlag berigtiges ved, at Køberen udsteder Obligation for samme, stipuleret ganske som den, der ifølge Post 4 skal udstedes i Anledning af nærværende Handel. Overdragelsen af dette Areal skal for øvrigt være knyttet til de samme Betingelser og Indskrænkninger, der er vedtagne i denne Kontrakt.«

hvorved bemærkes, at den her omtalte Vejplan i det væsentlige var tiltraadt af de interesserede, deriblandt Indstævnte. I øvrigt var den nævnte Post i alt væsentligt enslydende med Post 3 b i fornævnte Købekontrakt af 20 Juli 1888, særlig ogsaa med Hensyn til Bestemmelserne om Kloak i Vejen; til Slutning hedder det, at naar Bebyggelse ved Vejen finder Sted, skal forsvarlige Overkørsler anbringes og vedligeholdes.

Selskabet paabegyndte derefter, som det maa antages, omtrent midt i Aaret 1892 Anlægget af den i de ovennævnte Dokumenter omtalte Vej, der fik Navnet Tesdorpfsvej, og ved Reguleringen af Vejen fremkom der, som forudsat, imellem denne og Indstævntes nævnte Ejendomme nogle smaa Lodder, der overdroges til Indstævnte og skyldsattes under Matr. Nr. 6 k, 6 l og 6 m.

Paa Matr. Nr. 6 g og 6 k erholdt Indstævnte i Aaret 1894 et Skøde, i hvis Post 3 a det siges, st Udgiften til Anlægget af den nuværende Overkørsel gaa ind under de i b omhandlede Udgifter til Vejanlægget.

Dets Post 3 b er saalydende:

»Køberen er pligtig til at udrede Halvdelen af de med den forbi Matr. Nr. 6 k førende Vejs Anlæg forbundne Udgifter efter Forholdet mellem Façadens Længde og hele Vejens Længde efter Opgørelse af Ejeren af Vejen. Vejen anlægges med en forsvarlig makadamiseret Vejbane med Bundsten og Kantsten samt med en grusbelagt Gangsti paa hver Side; i Vejen nedlægges Kloak af saltglasserede Lerrør med mindst 12 " Lysning, og den beplantes med to Rækker Træer. Beløbet tilsvares, naar Vejen er færdig anlagt fra Godthaabsvejen til Matr. Nr. 6 k's vestlige Grænse og afgøres saaledes, at det lægges til den Obligation, som han udsteder for Købesummen, hvorhos det forrentes fra den Dag, da Vejen er færdig anlagt.«

§ 3 c, første Stykke, er saalydende:

»Naar den under b omtalte Vej er bleven anlagt, erlægges der af nærværende Parcellers Ejere til Sælgeren og efterfølgende Ejere af Hovedparcellen Matr. Nr. 6 a som Bidrag til dens Vedligeholdelse en Vejafgift af 50 Øre aarlig pr. løbende Alen Façade, hvilken Afgift erlægges i hver 11 December Termin, første Gang i den efter Anlægget af Vejen indtrædende December Termin, og forbeholdes der som skadesløs Sikkerhed for denne Vejafgifts nøjagtige Erlæggelse Prioritet fremfor alle Pantehæftelser i Parcellerne med Bygninger.«

Hermed er de tilsvarende Bestemmelser i Skøderne paa Matr. Nr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

6 l og 6 m omtrent enslydende, kun at det i disse hedder, at Halvdelen af Anlægssummen forrentes fra den Dag, da Vejen er færdig anlagt indtil det paagældende Matr. Nr.s vestlige Grænse, overensstemmende med de i Købekontraktens Post 3 b indeholdte Regler.

Efter Udstedelsen af den ovenomtalte Deklaration af December 1890 var der bleven indledet Forhandlinger imellem Citanterne og Københavns Magistrat om sidstnævntes Samtykke til Gennemførelsen af den omtalte Plan for Ordningen af Spildevandsafløbet i Frederiksberg nordre Landdistrikt. Magistraten stillede imidlertid visse Betingelser for Meddelelsen af dette Samtykke, hvilke Betingelser vilde paaføre Grundejerne forøgede Byrder, men Grundejerne, deriblandt Indstævnte og Renovationskompagniet, indgik desuagtet — som det maa antages i Slutningen af Aaret 1891 — paa disse Betingelser. I Københavns Magistrat opstod der imidlertid, som det af Citanterne uimodsagt er anbragt, efter at der i Sommeren 1892 havde været Kolera i Hamborg, Betænkeligheder ved at samtykke i den paatænkte Ordning.

Sagen blev derefter henlagt i Magistraten, og først efter at Lov Nr. 60 af 24 April 1896 var vedtaget, og Forhandlingerne med Magistraten var genoptagne, lykkedes det, længe efter at nærværende Sag var paabegyndt, at opnaa en endelig Ordning med Magistraten, hvilken Ordning derefter er tiltraadt af det langt overvejende Antal af vedkommende Grundejere, men ikke af Indstævnte.

Som ovenfor bemærket, paabegyndte Renovationskompagniet Anlægget af Vejen omtrent midt i Aaret 1892, men under de foreliggende Forhold, og da det stod som uvist, naar en endelig Ordning af Spildevandsafløbet vilde finde Sted, fraraadede Stadsingeniøren paa Frederiksberg for Tiden at nedlægge Kloakrør i Vejen, bl. a. fordi disse, naar intet Afløb fandt Sted, let vilde blive tilstoppede, og i Henhold hertil nedlagdes der ikke under Anlægget Kloak i Vejen.

Den 25 April 1895 tilskrev Renovationskompagniet — der, da Indstævnte allerede i Aaret 1894 havde gjort gældende, at Vejen ikke var behørig anlagt, naar der ikke i samme var nedlagt Kloak, uden Resultat gennem Notarius publicus havde afæsket Indstævnte en Erklæring, om han under de foreliggende Forhold ønskede Kloakrør nedlagte i Vejen, hvortil Kompagniet erklærede sig villigt — Indstævnte, at Vejen var færdig, men da Indstævnte besvarede denne Skrivelse med at erklære, at han ikke kunde anerkende, at Vejen var kontraktmæssig færdig, anlagde Renovationskompagniet Sag imod Indstævnte ved Frederiksberg Birketing, hvorunder Selskabet, med Bemærkning, at de i de fornævnte Dokumenter omtalte Obligationer fra Indstævnte var indfriede, hvorfor det Indstævnte paahvilende Bidrag til Vejens Anlæg vilde være at betale kontant, paastod Indstævnte tilpligtet at betale den ham som Ejer af de ovennævnte Ejendomme paahvilende Andel i Udgifterne ved Anlægget af Tesdorpfsvej med 3065 Kr. 51 Øre og Andel i Udgifter ved 2 Overkørsler med 78 Kr. 90 Øre, tilsammen 3144 Kr. 41 Øre med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 25 April 1895 til Forligsklagens Datum den 15 Maj 1897 — 258 Kr. 43 Øre, samt endvidere den i December Termin 1895 og December Termin 1896 forfaldne Vejafgift for Ejendommene 333 Kr. 20 Øre, ialt 3736 Kr. 04 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Indstævnte paastod sig frifunden, principalt pure, subsidiært imod Betaling af 3128 Kr. 86 Øre med Renter heraf fra Forligsklagens Datum.

Under Sagens Drift indtraadte Citanten i Henhold til Transport fra Renovationskompagniet i dettes Sted i Sagen, og efter at denne, som det maa antages, er bleven hævet ved Frederiksberg Birketing, er den indbragt for nærværende Ret, hvor hver af Parterne har henholdt sig til de nævnte Paastande.

Indstævnte gør til Støtte for sin principale Paastand gældende, at ifølge Indholdet af de foran citerede Bestemmelser i hans Adkomstdokumenter paa Ejendommene er den ham paahvilende Andel af Udgifterne ved Anlægget af Tesdorpfsvej og af de tvende Overkørsler først forfaldne, ligesom den ham paalagte Vejafgift først begynder at løbe, naar Vejen er færdig anlagt, men at dette ikke er Tilfældet, idet der ikke er nedlagt Kloak i Vejen. Vel maa det efter hans Procedure antages, at han er enig i, at Kloakrørene ikke i sin Tid nedlagdes i Vejen, da saadant under de daværende Forhold vilde have været unyttigt og have paaført alle Vedkommende overflødige Udgifter, men han gør gældende, at Renovationskompagniet under de foreliggende Omstændigheder har været uberettiget til at paabegynde Vejens Anlæg uden at have Sikkerhed for, at Anlægget, som den Gang var uden Interesse for ham, kunde tilendebringes paa den Maade, hvortil Kompagniet ved hans Adkomstdokumenter var forpligtet, og at selv om Kompagniet var berettiget til at paabegynde Anlægget af Vejen, maatte dette ifølge Adkomstdokumenterne ske paa dets egen Risiko, saaledes at Udgifterne ved Anlægget og ved Vejens Vedligeholdelse vare Indstævnte uvedkommende, saa længe Vejen ikke var forsynet med Kloak og saaledes fuldt færdig.

Heri findes der dog ikke at kunne gives Indstævnte Medhold.

Af de citerede Bestemmelser i Adkomstdokumenterne fremgaar det, at Renovationskompagniet var eneraadigt over, naar det vilde skride til Anlægget af Vejen, og vel maa det ved Oprettelsen af Kontrakten af 1888 antages at have været i alt Fald Renovationskompagniets Tanke, at der kunde skaffes Afløb for Kloaken til en langs Godthaabsvejen løbende Grøft, hvilket imidlertid viste sig at være umuligt, idet Citanterne nægtede at give Samtykke hertil, men nogen Garanti for at skaffe Afløb fra Kloaken findes Kompagniet ikke kontraktmæssig at have paataget sig, og dette maa i Virkeligheden ogsaa anses erkendt af Indstævnte derved, at han uden Forbehold tiltraadte den ogsaa af Kompagniet tiltraadte Plan for Ordning af Spildevandsafløbet, der fandt sit Udtryk i Deklarationen af December 1890, og paa hvilken der ikke kan antages at være anført nogen Kloakledning paa den Del af Tesdorpfsvej, der ligger mellem Indstævntes Ejendomme og Godthaabsvej, medens Kloaken var vist førende en anden Vej, og at han overtog sin Del af Omkostningerne ved Ordningen i Henhold til Planen. Vel var der ikke, da Renovationskompagniet paabegyndte Vejens Anlæg, truffet endelig Overenskomst med Københavna Magistrat om Ordningen af Spildevandsafløbet fra det paagældende Distrikt; men ligesom Indstævnte end ikke har assereret, at han den Gang overfor Kompagniet tog noget Forbehold i saa Henseende, saaledes maa der efter det foreliggende gaas ud fra, at baade Indstævnte og Kompagniet med god Grund har ment, at Forholdet overfor Københavns Kommune snart

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

vilde blive ordnet, og at man ikke havde Grund til at vente, at de Indvendinger, der derefter fremsattes af Københavns Magistrat, vilde fremkomme. Det findes derfor ikke at kunne lægges Kompagniet til Last, at det under denne Forudsætning skred til Vejens Anlæg, og Kompagniet maatte, da det viste sig, at Sagen trak i Langdrag, være berettiget til i alles Interesse at gøre Vejen færdig i det Omfang, hvori dette da kunde ske. Da det er uomtvistet, at dette er sket, kan Indstævnte ikke under de foreliggende Omstændigheder paaberaabe sig Manglerne af Kloak som Grund til for Tiden overhovedet at fritages for at deltage i Udgifterne ved Vejens Anlæg, hvorimod han, der tager fuld Nytte af Vejen i dens nuværende Skikkelse, maa være forpligtet til at deltage i de alt hafte Udgifter. For saa vidt Indstævnte endnu har indvendt, at han ikke kan være pligtig at finde sig i, at Renovationskompagniet udstykker sit Krav imod ham, bemærkes, at der i alt Fald under nærværende Sag ikke kan tages Hensyn hertil, og vel har Indstævnte endvidere anbragt, at hans Udgifter vilde blive større, naar Kloak senere skal nedlægges, end hvis den var nedlagt samtidig med Vejens Anlæg, men han har ikke herpaa støttet nogen subsidiær Paastand om Nedsættelse af det som Andel i Udgifterne ved Vejens Anlæg krævede Beløb.

Ligeledes findes Indstævnte i Henhold til det saaledes foreliggende at være pligtig til at deltage i Udgifterne ved Vejens Vedligeholdelse ved at svare den stipulerede Vejafgift. Denne er kontraktmæssig fastsat til et bestemt Beløb, hvorfor Renovationskompagniet paatog sig Vejens Vedligeholdelse i det hele, og vel vil der ikke, saa længe der ikke er nedlagt Kloak i Vejen, kunne opstaa Spørgsmaal om Udgifter til Vedligeholdelse af Kloak, men efter det foreliggende maa det antages, at der som Regel overhovedet ikke i en Aarrække efter Anlægget er Spørgsmaal om Vedligeholdelse af en en Gang nedlagt Kloak, og at Udgiften til en saadan Vedligeholdelse, naar den maatte forekomme, er ganske ubetydelig i Forhold til Udgiften ved Vedligeholdelsen af selve Vejen, og Indstævnte har ikke nedlagt nogen subsidiær Paastand om at frifindes for at betale det Beløb, hvortil Vedligeholdelsen af Kloaken i de paagældende to Aar maatte anslaas.

Som Følge af det anførte kan Indstævntes principale Paastand ikke tages til Følge.

Til Støtte for sin subsidiære Paastand — der fremkommer derved, at han fra de paastævnte 3736 Kr. 04 Øre drager — foruden den krævede Vejafgift — 273 Kr. 98 Øre, der ere ham afkrævede som hans Andel i Udgifterne ved en i Vejen nedlagt Vandledning, hvilken Andel er opgjort til 253 Kr. 16 Øre, og som Renter af dette Beløb 20 Kr. 82 Øre til Forligsklagens Dato — har Indstævnte gjort gældende, at det nævnte Beløb er ham uvedkommende, da det ikke i hans Adkomstdokumenter, der fastsætte, hvorledes Vejen skulde anlægges, og særlig nævne Kloakanlægget, er bestemt, at der skulde nedlægges Vandledning i Vejen, og hans Samtykke til denne Lednings Anbringelse ikke forud er erhvervet.

Selv om det imidlertid maatte antages, at Renovationskompagniet ikke har været saaledes raadigt over den Maade, hvorpaa det vilde anlægge Vejen, at det uden videre knnde paaføre Indstævnte Forpligtelse til at deltage i Udgiften ved Anbringelsen af den i Vejen nedlagte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vandledning, maa der dog gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved stadig at gøre Brug af denne Ledning maa anses at have erkendt sin Forpligtelse i saa Henseende, og Indstævntes subsidiære Paastand vil herefter heller ikke kunne tages til Følge.

Da Indstævnte ikke har fremsat andre Indsigelser, navnlig ikke imod Størrelsen af det af Citanterne krævede Beløb, vil han være at dømme efter Paastanden.

Sagens Omkostninger, paa hvis Tilkendelse hver af Parterne har nedlagt Paastand, vil efter Omstændighederne være at hæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 254. Advokat Hindenburg

contra

Hans Alfred Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold og Fornærmelser imod Politibetjente i Funktion.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 9de Juli 1903: Tiltalte, Hans Alfred Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de August 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og C. A. Olsen, betaler Tiltalte Hans Alfred Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Alfred Nielsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Hans Alfred Nielsen, der er født den 11 September

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1868 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold og Fornærmelser mod Politibetjente i Funktion.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at nogle paa Strandvejen patrouillerende Betjente af Københavns Amts nordre Birks Politi, deriblandt Betjent Nr. 15, Madsen, tidlig om Morgenen den 2 Juni d. A. havde udvist Tiltalte fra en Have ved Strandvejen, hvor han sammen med en anden Person uden lovligt Ærinde opholdt sig, traf den nævnte Betjent, der var iført Uniform, en Times Tid senere Tiltalte, der nu paa en højrøstet Maade overfor Betjenten udtalte sig om, at Politiet ingen Ret havde til at udvise ham af private Haver. Da Betjenten flere Gange forgæves havde opfordret ham til at passere, hvorved der blev samlet et ikke ubetydeligt Opløb, tog Betjenten Tiltalte i Armen for at faa ham til at gaa videre, mod hvilket Tiltalte imidlertid satte sig til Modværge, hvorhos han med en Stok af knudret Egetræ eller lignende Træ, af Længde 35″ og af Omkreds foroven af $3^{3}/_{4}$″ og forneden, hvor den var forsynet med Jerndupsko, af 3″ — hvilken Stok Betjenten havde villet fratage ham, da han slog om sig med den — slog efter Betjenten og ramte denne paa Armen, hvorved der tilføjedes Betjenten et Saar, der efter dennes Beskrivelse var af Størrelse som en 10-Øre. Bemeldte Betjent har i øvrigt forklaret, at han, der ikke i den nævnte Anledning har søgt Lægehjælp, ved at vaske Saaret med Karbolvand fik den temmelig stærke Blødning standset, og at den med Slaget fremkaldte Ømhed saavel som alle andre Følger af Slaget fortog sig i Løbet af faa Dage.

Da Betjent Madsen, der under det beskrevne Optrin sammen med Tiltalte var falden omkuld, derpaa i Forbindelse med Politibetjent Nr. 25 Jensen og Reserve-Politibetjent Thorvald Madsen, der vare komne til, vilde transportere Tiltalte og en anden Person, der havde villet hjælpe denne, til Detentionslokalet, satte Tiltalte sig kraftig til Modstand, kastede sig ned paa Jorden og greb fat i Reserve-Politibetjent Madsen, der var iført Uniformshue, og hvis Benklæder han rev itu.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. til Dels § 203, med en Straf, der findes passende at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har fastsat samme Straf — — — vil den saaledes i det hele kunne stadfæstes.

Nr. 32. Overlæge ved Kommunehospitalet Dr. med. **A. Friedenreich** (Shaw efter Ordre)

contra

Elna Christiane Hinding, født Petersen, med Ægtefælle, Boghandler **Hinding** m. fl. (Ingen),

betr. Appellantens Pligt til at afgive Vidneforklaring.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 2det Vidnekammers Kendelse af 29 September 1902: Den af Vidnet, Overlæge Alexander Friedenreich, fremsatte Protest mod at forklare, hvad det ved om Indholdet af de i ovennævnte Vidnespørgsmaal 3 b ommeldte Partier af Kommunehospitalets Sygejournal, kan ikke tages til Følge, idet dog Vidnet, saafremt det maatte foretrække det, i Stedet for at afgive den nævnte Forklaring vil kunne fremlægge en Afskrift af disse Partier.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kendelse anførte Grunde kendes for Ret:

Den paaankede Kendelse bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Efter at Citanterne, Elna Christiane Hinding, født Petersen, med Ægtefælle, Boghandler Hinding, Marie Rebekka Georgia Garrisen, med Ægtefælle, Købmand Thomas A. Garrisen, Christiane Mathilde Møllerstrøm, født Hermann, med Ægtefælle, Skrædder Ola Nielson Møllerstrøm, Frøken Johanne Rebekka Hermann, Bogholder Georg Richard Einer Hermann og Frøken Olga Marie Elisabeth Hermann, under en for nærværende Vidnekammer verserende Sag havde begært Overlæge ved Kommunehospitalet A. Friedenreich afhørt over forskellige fremlagte Vidnespørgsmaal, derunder:

3 a.

Har Vidnet gjort sig bekendt med Hospitalets Sygejournal for saa vidt den angaar Knüttels Sygdom?

3 b.

Vidnet bedes opfordret til at fremlægge en Afskrift af disse Partier af Journalen eller angive deres Indhold,

besvarede Vidnet det først nævnte Spørgsmaal med Ja, medens det udtalte, at det foreløbig hverken anser sig berettiget eller forpligtet til at efterkomme det sidst nævnte Spørgsmaal.

Citanterne begærede det derefter ved Kendelse paalagt Vidnet enten at angive Indholdet af de i Spørgsmaal 3 b omspurgte Partier af Journalen eller at fremlægge disse i Afskrift.

Vidnet maa antages at støtte sin Vægring ved at besvare det ommeldte Spørgsmaal paa den Forpligtelse til Tausheds Iagttagelse, som ifølge Lovgivningens Grundsætninger, jfr. bl. a. § 24 i Frd. af 4 December 1672, maa antages at paahvile de til Udøvelse af Lægepraksis autoriserede med Hensyn til, hvad de i deres Stillings Medfør have erfaret angaaende deres Klienters Sjæls- eller Legemstilstande. Da imidlertid den ommeldte Forpligtelse til Tausheds Iagttagelse ikke med-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fører nogen Indskrænkning i den ved Loven almindeligt paalagte Forpligtelse til at afgive Vidnesbyrd til Oplysning i Retstrætter, vil Vidnets Protest imod at angive, hvad det ved om Indholdet af de omspurgte Partier af Journalen, ikke kunne tages til Følge, idet dog Vidnet, hvem det ikke under nærværende Sag kan paalægges at fremlægge en Afskrift af de paagældende Partier af Journalen i Stedet for at afgive den nævnte Forklaring, saafremt det maatte foretrække det, vil kunne fremlægge en saadan Afskrift.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 251. Højesteretssagfører Winther

contra

Jacob Peter Thomsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 4 Juli 1903: Tiltalte Jacob Peter Thomsen bør til Esbjerg Købstads Kommunekasse bøde 240 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1903: Tiltalte Jacob Peter Thomsen bør til Esbjerg Købstads Kæmnerkasse bøde 240 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Peter Thomsen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jacob Peter Thomsen for ulovlig Brændevinsudskænkning.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, som ved kongelig Bevilling af 21 Marts 1898 og Næringsbevis af 29 s. M. erhvervede Ret til i en Ejendom i Esbjerg By og Sogn at holde Værtshus og der beværte med alle Slags Spise- og Drikkevarer samt til at sælge indenlandsk Øl og indenlandsk Brændevin ud af Huset, for Tidsrummet fra 1 Oktober 1899 til 31 December 1900 og for Tidsrummet fra 1 Oktober 1901 til 30 Juni 1902 paadraget sig Restance med den Afgift af 50 Kr., som han, der efter Esbjerg Kommunes Oprettelse til Købstad har fortsat den nævnte Beværtningsnæring, jfr. Lov af 19 Marts 1898 § 3, ifølge Næringslovens § 72 har at udrede kvartaliter af den med dette Næringsbrug forbundne Ret til Brændevinsudskænkning, uden at nogen af disse Restancer har kunnet erholdes ved de Udpantningsforretninger, som til Inddrivelse deraf er afholdte hos Tiltalte til forskellig Tid, første Gang den 23 April 1900 for Oktober Kvartal 1899 og Januar Kvartal 1900, idet Forretningerne alle har været fuldstændig forgæves med Undtagelse af en den 7 September 1900 afholdt, ved hvilken der for Afgiften for April Kvartal s. A. blev gjort Udpantning i nogle Effekter, der dog ikkun vurderedes til ialt 41 Kr. og saaledes maa forudsættes at være utilstrækkelig til Dækning af den enkelte Kvartalsafgift, hvorfor Forretningen foretoges.

Det fremgaar endvidere af det oplyste, at Tiltalte, hvis Ret til Udskænkning af Brændevin som Følge af det anførte i Medfør af § 6 i Lov af 2 Juli 1870, indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel, ophørte den 23 April 1900, ikke desto mindre under Fortsættelse af sin ommeldte Næringsdrift vedblivende udskænkede Brændevin, samt at han paa Grund heraf er anset ved Esbjerg Købstads og Skads Herreds Politirets Dom af 28 Maj 1900 efter Næringslovens § 78 med en Bøde til den nævnte Købstads Kæmnerkasse af 50 Kr., ved Overrettens Dom af 1 Oktober 1900 efter den nysnævnte Lovbestemmelse for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til bemeldte Kasse af 60 Kr. og ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 22 November s. A. efter samme Lovbestemmelse for tredje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Esbjerg Købstads Kommunekasse af 120 Kr., hvilken Dom er stadfæstet ved Overrettens Dom af 30 Marts d. A., hvorved Tiltalte tillige er dømt til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt.

Ved Tiltaltes egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, for hvem bemeldte Politirets Dom af 22 November f. A. blev forkyndt ved Stævningsmændene den 20 Januar d. A., fremdeles i Forbindelse med sin Beværtningsnæring har drevet Brændevinsudskænkning, uagtet han ikke alene ikke har betalt de ovennævnte Restancer, men ogsaa, efter hvad der er oplyst her under Sagen har paadraget sig Restance af den ham for Juli og Oktober Kvartaler f. A. samt Januar Kvartal d. A. paahvilende Brændevinsafgift til Beløb i alt 150 Kr., hvorfor der forgæves er afholdt Udpantningsforretninger hos ham.

For dette sit Forhold er Tiltalte, der efter sin Forklaring er født

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1857, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet yderligere end anført, ved Politirets-dommen rettelig anset efter Næringslovens § 78 for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 240 Kroner, og som bliver at tillægge Esbjerg Købstads Kæmnerkasse.

Nr. 249. Højesteretssagfører Rée

contra

Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru, og **Maren Jensen,** Nielsens Hustru (Def. Hindenburg),

der tiltales Nr. 1 for Falsk og Bedrageri, Nr. 2 for Meddelagtighed heri.

Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 1ste Juli 1903: De Tiltalte Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru, og Maren Jensen, Nielsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte Tiltalte i 2 Gange 5 Dage og sidstnævnte Tiltalte i 4 Dage, hvorhos de bør betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører E. Kiørbo, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr., der udredes af Tiltalte Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru, med $^2/_3$, og af Tiltalte Maren Jensen, Nielsens Hustru, med $^1/_3$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 August 1903: De Tiltalte 1) Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru og 2) Maren Jensen, Nielsens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage samt, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Nyholm og E. Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru, og Maren Jensen, Nielsens Hustru, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod de Tiltalte 1) Ane Sofie Nielsen, Christensens Hustru, og 2) Maren Jensen, Nielsens Hustru, henholdsvis for Falsk og Bedrageri og for Meddelagtighed heri anlagte, fra Bjerge-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er det ved de Tiltaltes, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at Tiltalte Christensens Hustru i Foraaret 1902, da hun ikke havde Penge eller Mad i Huset, og vidste, at hendes Nabo, Knud Peter Knudsen, havde Penge tilgode for Arbejde paa Vejrupgaard, overtalte Tiltalte Nielsens Hustru til at skrive en Seddel omtrent saalydende:

»De bedes om at laane mig 5 Kroner til min Mand faar Afregning«,

og til at underskrive den med Navnet »Thea«, hvorved sigtedes til fornævnte Knudsens Hustru, Maren Dorthea Christiansen, der sædvanlig kaldtes Thea, og hvis Navn de Tiltalte vare enige om at benytte paa denne Maade, uden hendes Vidende og Villie, i den Hensigt, at Christensens Hustru derved hos Godsforvalteren paa Vejrupgaard kunde tilvende sig det i Sedlen opførte Beløb. Nielsens Hustru kendte ikke Maren Dorotheas Haandskrift, som hun følgelig ikke søgte at efterligne. Sedlen overbragtes af Christensens Hustru til bemeldte Godsforvalter, overfor hvem denne Tiltalte foregav at være sendt af Maren Dorothea, hvorefter han i Tillid til Sedlens og Foregivendets Rigtighed udbetalte Tiltalte 5 Kroner.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Christensens Hustru er født den 20 Maj 1873 og Nielsens Hustru den 20 April 1860, og af hvilke ingen findes forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 268, 2det Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, hver i 4 Gange 5 Dage, — — — —

Overensstemmende hermed bliver Underretsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 270, for Tiltalte Nielsens Hustrus Vedkommende i Forbindelse med dens § 48, med Fængsel paa Vand og Brød, Christensens Hustru i 2 Gange 5 Dage, Nielsens Hustru i 4 Dage, være at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 19 November 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 25.**

Mandagen den 9 November.

Nr. 139. Grosserer **V. Gottfried Ruben** (Ingen)

contra

Aktieselskabet **A. Vogt** ved dets forretningsførende Direktør C. P. Vedel og Overretssagfører C. P. Vedel (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer W. Gottfried Ruben, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 263. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Alfred Theodor Jespersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 8de September 1903: Arrestanten Alfred Theodor Jespersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Kr. E. Jørgensen og N. P. Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Oktober 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og Defensor for Overretten, Overretssagfører C. W. Levinsen og Prokurator Casse, betaler Arrestanten Alfred Theodor Jespersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Theodor Jespersen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Alfred Theodor Jespersen aktioneret for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 28 Januar 1875, er tidligere mange Gange straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 28 August 1901 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Om Eftermiddagen den 27 August d. A. skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et af Bogbinder August Julius Jesper Villadsen beboet aflaaset Hus paa Hvidovre Mark ved Gl. Køge Landevej, idet han efter at have ituslaaet en Rude i Køkkenvinduet tog dette af sine Hængsler og derpaa gennem Vinduesaabningen steg ind i Køkkenet. Fra Køkkenet havde Arrestanten uhindret Adgang til den øvrige Lejlighed og stjal saa her en Del Beklædningsgenstande, et Ur, nogle Lagner m. m., alt tilsammen af Værdi 58 Kr. Det stjaalne, der beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer, tilhørte dels Bogbinder Villadsen, dels dennes Husbestyrerinde, Dora Jensen.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar, og da Underretsdommen har samme Resultat — — — — vil den i det hele være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 265. Højesteretssagfører Rée

contra

Alfred Bernhard Skov (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Oktober 1903: Arrestanten Alfred Bernhard Skov bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Levinsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Bernhard Skov til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Bernhard Skov, der tiltales for Tyveri, er født den 11 December 1880 og, foruden 3 Gange at være straffet med Rotting for Ejendomsforbrydelser, anset ved Rettens Dom af 8 Januar 1898 efter Straffelovens § 228, kfr. til Dels § 54 og til Dels § 64, efter § 229 Nr. 4 og § 238, samtlige §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Rettens Dom af 4 Februar 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; ved Rettens Dom af 25 Juli 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., kfr. § 46*), og § 230, 2det Stk., kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ved Rettens Dom af 30 Oktober 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., kfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; og senest ved Rettens Dom af 7de September 1901 efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten, der den 20de August dette Aar løslodes efter Udstaaelsen af den ham senest idømte Straf, overbevist om den 4de September d. A. at have frastjaalet Tjenestepige Marie Iversen et Ur med Kæde af samlet Værdi 10 Kr.

Det stjaalne hang frit fremme paa Væggen i en Lejlighed, hvortil

*) Skal være til Dels § 46.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Arrestanten, der i betlerisk Hensigt havde indfundet sig i Ejendommen, uhindret havde Adgang gennem den uaflaasede Køkkendør.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 10 November.

Nr. 227. Højesteretssagfører Salomon

contra

Christian Magnus Petersen og **Andreas Hansen**
(Def. Asmussen),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og for Hæleri.

Møens Herreds Ekstrarets Dom af 25 Juni 1903: Arrestanterne Christian Magnus Petersen, Hemming Madsen og Valdemar Emanuel Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Petersen i 16 Maaneder, Madsen i 1 Aar og Hansen ligeledes i 1 Aar. Arrestanterne Lars Peter Jørgensen og Andreas Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage. Aktionsomkostningerne og derunder Salær til Aktor, Sagfører Lindhard, 40 Kr., og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 40 Kr., udredes af Arrestanten Andreas Hansen, dog saaledes, at Arrestanten Petersen deraf in solidum med ham udreder $^{7}/_{12}$, hvori Arrestanten Jørgensen deltager solidarisk med Udredelsen af den ene $^{1}/_{12}$, at sidstnævnte Arrestant endvidere solidarisk med Arrestanten Andreas Hansen udreder $^{1}/_{12}$, og Arrestanterne Hemming Madsen og Valdemar Emanuel Hansen in solidum med Arrestanten Andreas Hansen udrede $^{1}/_{3}$. I Erstatning til »De danske Sukkerfabriker« bør Arrestanten Andreas Hansen inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale 1322 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1903: Underretsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Christian Magnus Petersen bestemmes til 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, betaler fornævnte Arrestant og Tiltalte Andreas Hansen samt Arrestanterne Hemming Madsen og Valdemar Emanuel Hansen in solidum 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Andreas Hansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 239 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Maaneder. Med Hensyn til den ham idømte Erstatning, maa det, idet der ikke kan tillægges de Højesteret i saa Henseende forelagte nye Oplysninger nogen Betydning, have sit Forblivende ved Dommen.

For Tiltalte Petersens Vedkommende vil Dommen i Henhold til dens Grunde være at stadfæste.

Som Følge heraf og idet Sagen efter den skete Indstævning kun foreligger Højesteret til Paakendelse med Hensyn til de nævnte tvende Tiltalte

kendes for Ret:

Andreas Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I øvrigt bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Christian Magnus Petersen og Andreas Hansen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Salomon og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Christian Magnus Petersen, Hemming Madsen og Valdemar Emanuel Hansen samt Tiltalte Andreas Hansen er under denne fra Møen Herreds Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, Lars Peter Jørgensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, satte under Tiltale, Arrestanterne for Tyveri og Tiltalte for Hæleri.

Arrestanten Christian Magnus Petersen er født den 30 December 1879 og tidligere straffet ved Møen Herreds Ekstrarets Dom af 3dje Januar 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Stege Købstads Ekstrarets Dom af 12te August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 19 Maj d. A. efter Straffelovens § 203, jfr. § 40 sidste Punktum og § 100*) med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. — — — —

Tiltalte Andreas Hansen er født den 11 April 1858 og tidligere — foruden under sin Militærtjeneste 8 Gange at være anset arbitrært for disciplinære Forseelser — straffet ved 2det Regiments Krigsretsdom af 29 September 1881 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112, 117 og 120 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Maribo Kbøstads Ekstrarets Dom den 30 April 1883 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. §§ 39 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt for Overtrædelse af Maribo Købstads Politivedtægt med en Bøde af 15 Kr. til Købstadens Politikasse, ved Næstved Købstads Politirets Dom 30 Oktober 1884 efter Lov af 3 Marts

*) Tiltalte var ved den nævnte Overretsdom anset efter Straffelovens § 203 og § 100.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1860 og Frdn. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom 8de Marts 1887 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Efter at Bestyreren for den Aktieselskabet »De danske Sukkerfabrikker« tilhørende Stege Sukkerfabrik den 17 Marts d. A. havde indgivet Anmeldelse til Politiet i Stege om, at der i Tiden siden Maj Maaned 1902 fra Fabrikkens aabne Oplagsplads ved Stege Strand var bleven stjaalet i alt 38 Injektører (Metalcylindre) og 42 Bøjninger, dels af Kobber, dels af Messing og Jærn, blev Mistanken for med Hensyn til disse at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold henledet paa Tiltalte Andreas Hansen, om hvem det oplystes, at han havde afhændet større Partier gammelt Metal til et Firma her i Staden, og under den derefter indledede Undersøgelse, hvorunder saavel denne Tiltalte som efterhaanden ogsaa de øvrige under Sagen tiltalte blev underkastede Varetægtsarrest, er det ved de paagældendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem under Sagen paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

En Aften — som det maa antages i September eller Oktober 1901 — stjal Arrestanten Petersen fra den nævnte Oplagsplads, som han uhindret kom ind paa ved at passere langs Stranden, nogle Kobberrør, der laa frit fremme ved Siden af en stor Jærnkasse, og i Løbet af kort Tid derefter stjal han endvidere i 2 Gange, idet han begav sig til Pladsen paa samme Maade som første Gang, forskellige Kobberrør fra den ovennævnte, frit fremme beroende Jærnkasse. Med Benyttelse af en ham af Tiltalte Hansen laant Jolle stjal han derefter — antagelig i November 1901 — idet han sejlede Jollen hen til en Badehusbro ud for Oplagspladsen, paa ny samme Steds fra saa meget Kobber, som Jollen kunde bære, efter hvad han antager et Par Hundrede Pund. Efter Nytaar 1902 stjal han endnu et Par Gange Kobber paa samme Maade fra Pladsen, og ligeledes i August 1902 nogle Kobberbøjninger, idet han denne Gang fra Vejen gik ind paa Pladsen. Ved Hjælp af Tiltalte Hansens Jolle stjal han dernæst paa ny i Oktober Maaned s. A. 12 à 13 Injektører og nogle Bøjninger, og en Nat i December 1902 før Jul, idet han, da Søen var tillagt, med sin Slæde tog Vej over Isen, atter et stort Kobberrør, samt fremdeles i Februar Maaned d. A. 2 Gange, idet han gik langs Stranden til Oplagspladsen, hver Gang saa meget Kobber, som han hunde bære. Medens Arrestanten udførte samtlige disse Tyverier alene, har han endvidere i Forening med den ovennævnte Lars Peter Jørgensen med Benyttelse af dennes Baad, men efter Arrestantens Forslag i November 1901, Januar 1902 og September samme Aar i 3 Gange samme Steds fra stjaalet en stor Mængde Kobber, saaledes sidst nævnte Gang bl. a. 8 à 9 Injektører og 14 à 15 Bøjninger.

Samtlige ovennævnte Tyverier ere udførte enten sent om Aftenen eller ved Nattetid. Af det stjaalne har Arrestanten til en Fiskehandler i Kallehave afhændet 1 Bøjning og det ovennævnte store Kobberrør, som han først bankede i Stykker; men samtlige de øvrige stjaalne Koster ere af Arrestanten, til Dels efter at være sønderslaaede af ham, solgte til Tiltalte Hansen, til hvem han hver Gang henbragte det

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stjaalne enten straks eller den følgende Morgen. Tiltalte betalte ham enten en vis Pris pr. Pund, saaledes som Tiltalte selv udregnede Vægten, varierende fra 10 til 25 Øre, eller naar Talen var om større Leveringer, en forholdsvis betydelig ringere rund Sum.

Hvad de Arrestanterne Madsen og Hansen paasigtede Tyverier angaar, er det paa samme Maade godtgjort, at de i Forening og efter fælles Aftale i Tiden fra Efteraaret 1901 til hen i Marts Maaned d. A. 6 eller 7 Gange har begaaet ganske lignende Tyverier paa Oplagspladsen fra den ommeldte Jærnkasse, idet de stjal saavel Kobberrør — der maa antages at være identiske med de af de bestjaalne savnede Injektører — som Bøjninger. Til Tyverierne benyttede de hver Gang Tiltalte Hansens Jolle, som de en Gang for alle havde laant af ham, og Tyverierne udførtes bestandig ved Aftentid. Endvidere have disse to Arrestanter i Forening og efter fælles Aftale en Gang i Vinteren 1901—02 og to Gange i Vinteren 1902—03, hver Gang om Aftenen mellem Kl. 10 og 12 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til den til Stege Sukkerfabrik ligeledes hørende Melassefoderfabriks Gaard i Stege, første Gang ved at krybe ind gennem en ved Manglen af et Brædt fremkommen Aabning i et $3^3/_4$ Alen højt Plankeværk, og de følgende to Gange ved at krybe over en $3^3/_4$ Alen høj Stakitport, hvorefter de de to første Gange fra en i Gaarden lige indenfor det nævnte Plankeværk frit beroende Bunke stjal forskelligt gammelt Metal, hvoraf Størstedelen var Kobberrør, hidrørende fra 6 à 7 Injektører, medens de derimod sidste Gang maatte opgive at stjæle noget, da de tilbageblevne Genstande var for store, til at de kunde transportere dem bort.

Den paagældende Gaard er omgivet — foruden af det nævnte Plankeværk paa en mindre Strækning — af Bygninger samt af Mur af $2^3/_4$—$3^3/_4$ Alens Højde og er forsynet dels med en 3 Alen høj Brædde-dør, der efter Kl. 6 Eftermiddag fastbindes indvendig med Jærntraad, dels med i alt 3 Porte af Stakit eller Brædder, $3^3/_4$—$4^1/_4$ Alen høje, der ligeledes efter Kl. 6 Eftermiddag holdes aflaasede med Hængelaas og en af Bøjler fastholdt Tværbom. I Bygningerne findes ingen Beboelse, og ingen har Natteophold i Ejendommen. De af disse Arrestanter stjaalne Genstande ere ligeledes, efter at være huggede flade eller sønderslaaede, af Arrestanten Madsen med Arrestanten Hansens Vidende efterhaanden solgte til Tiltalte Hansen, der gav 25 Øre for Pundet, og af Pengene modtog Arrestanten Hansen Halvdelen som sit Udbytte.

Hvor meget der fra de nævnte to Steder er stjaalet i alt eller af hver især af Arrestanterne, eller hvorvidt det saaledes stjaalne svarer til hele den af de bestjaalne Fabrikker savnede Beholdning, har ikke kunnet oplyses ud over, hvad der fremgaar af det anførte. Ifølge de under Sagen foreliggende Oplysninger var Vægten af en Injektør med paaskruet Knæ 48 Pund og af en Bøjning 20 Pund; men Vægten eller den nærmere Værdi af det stjaalne, der ikke er bragt til Stede under Sagen, har ikke kunnet fastslaas, bortset fra, hvad der kan sluttes fra de nedenfor omtalte, af Tiltalte Hansen foretagne Forsendinger til Firmaet her i Staden, hvorhos med Hensyn til det stjaalnes Værdi bemærkes, at Værdien som gammelt Metal maa antages at have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

udgjort ca. 50 Øre pr. Pund, medens dets Værdi som Brugsgenstand er ansat til det dobbelte.

Tiltalte Andreas Hansen har for sit Vedkommende erkendt, at han med den ovenfor anførte enkelte Undtagelse har afkøbt Arrestanterne Petersen og Madsen, hvad de som nævnt have stjaalet, og at han herfor har betalt dem saaledes som af dem forklaret, idet han dog, hvor Betalingen er given efter Vægt, ingensinde vil have betalt saa lidt som kun 10 Øre pr. Pund.

Ifølge de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Tiltalte i Tiden fra den 3 August 1901 til den 30 Marts d. A. til det tidligere omtalte Firma her i Staden har afsendt og solgt i alt 3100 Pund Kobber til en Pris, der har varieret fra 44 til 54 Øre pr. Pund, og alene med Hensyn til 6 à 700 Pund heraf har Tiltalte gjort gældende, at det hidrørte fra lovligt Opkøb hos andre. Tiltalte har nærmere forklaret, at han ikke fra først af tænkte sig, at Tingene vare stjaalne, men han har erkendt, at han senere kom paa det rene med, at dette maatte være Sammenhængen — ligesom han ikke har turdet benægte overfor Arrestanterne at være fremkommen med Udtalelser og Hentydninger i denne Retning — og at han ikke desto mindre vedblev med at tilforhandle sig Kosterne.

Ligesom der nu, for saa vidt Tiltalte som Grund hertil har anført, at han frygtede Overlast fra Arrestanternes Side, hvis han vægrede sig ved at afkøbe dem Tyvekosterne, ikke vil kunne tages noget Hensyn til dette ganske ubestyrkede Anbringende, saaledes findes der ogsaa efter samtlige foreliggende Omstændigheder — derunder de af de nævnte Arrestanter afgivne Forklaringer, samt henset til Arrestanternes Forhold i det hele, til Mængden og Ensartetheden af de paagældende Genstande samt til den ringe Pris, Tiltalte i det hele har betalt for disse — at maatte gaas ud fra, at Tiltalte fra første Færd har været paa det rene med, at Arrestanterne ikke paa lovlig Maade, men alene gennem Tyverier kunde komme i Besiddelse af Kosterne.

Derimod give Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje til at statuere, at det er Tiltalte, der — som af de nævnte Arrestanter og Lars Peter Jørgensen forklaret — selv fra først af har opfordret dem til og givet dem Anvisning paa at begaa de paagældende Tyverier, eller at det er i dette bestemte Øjemed, han har laant dem sin Baad.

For deres ommeldte Forhold vil Arrestanterne og Tiltalte være at anse, Arrestanten Petersen efter Straffelovens §§ 228, 230, 1ste Stk., og 231, 1ste Stk., disse §§ i det hele jævnførte med § 64, Arrestanterne Madsen og Hansen efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, sidstnævnte § til Dels sammenholdt med § 46, og Tiltalte Hansen efter Straffelovens § 238 med Straffe, der findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten Petersen til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, for Arrestanterne Madsen og Hansen til lige Arbejde hver især i 1 Aar og for Tiltalte Hansen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Da Underretsdommen for de tre sidstnævnte har fastsat samme Straf, medens Straffen for Arrestanten Petersen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder, samt da det findes at kunne have sit Forblivende — — — ved Dommens Bestemmelser — — — om den

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

De danske Sukkerfabrikker ifølge Underretsdommen tillagte Erstatning hos Tiltalte Hansen, vil bemeldte Dom med den af det anførte flydende Forandring i Henseende til Straffetiden for Arrestanten Petersen, i øvrigt være at stadfæste, saa vidt den er paaanket.

Nr. 256. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peter Clausen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 September 1903: Tiltalte Hans Peter Clausen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og i Erstatning til Arbejdsmand Jens Christian Jensen betale 100 Kr. Saa har han og at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, og Defensor, Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Clausen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Peter Clausen, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, tiltales for Vold, og er ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om den 17 Juli d. A. om Aftenen i en herværende Beværtning, hvor han opholdt sig sammen med Arbejdsmand Jens Christian Jensen, i Vrede over, at denne havde indladt sig i Mundhuggeri med Tiltaltes Fader, at have tilføjet nævnte Jensen et eller to Slag over Næsen med en Bajerflaske. Følgerne heraf var en betydelig subkutan Blodudtrædning i Øjenlaagene paa begge Øjne og Svulst af Næseroden, endvidere to $1^1/_2$ à 2 Ctm. lange, kontunderede, overfladiske Saar paa Næsen, samt Svulst af Benhinden paa venstre Næseben, uden at der dog

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

konstateredes noget tydeligt Tegn til Brud af dettes Knogle. Overfaldne led som Følge heraf af betydelige Smerter i Hovedet, navnlig om Natten og var uarbejdsdygtig i et Tidsrum af ca. 14 Dage, og ved hans Møde i Retten den 28de f. M. havde han endnu ved at pudse Næsen Smerter under Øjnene og hen ad Kinden. Det maa imidlertid antages, at disse Læsioner ville fortage sig uden at efterlade blivende Følger for hans Helbred.

Tiltalte har nu vel senere saavel overfor sin Defensor som under nogle over ham i denne Anledning afholdte Forhør fragaaet sin oven anførte Tilstaaelse og erklæret, at han paa Grund af Beruselse ingen Erindring har om at have slaaet Jens Jensen med en Ølflaske, men til denne Tiltaltes Tilbagekaldelse, der ikke blot er ganske ubestyrket, men hvis Urigtighed derhos findes i høj Grad støttet ved de af flere Vidner senere afgivne, til Dels beedigede Forklaringer, vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. — — — Endelig vil han efter derom nedlagt Paastand være at dømme til i Erstatning til Arbejdsmand Jensen at betale 100 Kr.

Nr. 211. Højesteretssagfører Lunn

contra

Thomas Poulsen Madsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78.

Ribe Herreds Politirets Dom af 23de April 1903: Tiltalte Thomas Poulsen Madsen bør til Ribe Amts Fattigkasse betale 240 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Juni 1903: Tiltalte Thomas Poulsen Madsen bør til Amtets Fattigkasse bøde 300 Kr. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Poul-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

sen Madsen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Thomas Poulsen Madsen, der er født i Aaret 1864, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte — foruden at han den 20de Maj 1902 inden Varde Købstads Politiret for at have udskænket spirituøse Drikke i den af ham den Gang, som det maa antages uden Ret til Brændevinsudskænkning, drevne Beværtning i Faaborg Kro har vedtaget en Bøde af 100 Kr. til Amtsfattigkassen, uden at der er tillagt denne Afgørelse Gentagelsesvirkning som en Dom — tidligere fire Gange vedtaget Bøder for ulovlig Brændevinsudskænkning og uberettiget Næringsbrug, nemlig den 22 April 1896 inden Ribe Herreds Politiret 30 Kr., den 14 Oktober s. A. inden samme Ret 60 Kr., den 5 Marts 1897 inden Varde Købstads Politiret 10 Kr., og den 27de November 1902 inden Ribe Herreds Politiret 120 Kr., saaledes at det ved hver af disse fire Afgørelser er vedtaget, at de i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom.

Det fremgaar endvidere af det oplyste, at der, efter at Tiltalte under 2 September f. A. var bleven antaget som Vært i en saakaldet Forening, der den 22 November 1894 var bleven stiftet under Navn af »Bramminge og Omegns Landbohjem«, og som havde Lokale i en Ejendom i Bramminge, som Tiltalte i Sommeren 1902 havde købt, den 30 Oktober f. A. blev i Anledning af den i Landbohjemmet stedfundne Beværtning indledet Undersøgelse mod Tiltalte, hvilken Undersøgelse — efter at det var oplyst, at der indenfor bemeldte Forening af Tiltalte, der ikke var i Besiddelse af Næringsadkomst paa Beværtning, blev drevet almindelig Beværtning for Tiltaltes egen Regning, idet enhver, der betalte 25 Øre i Kontingent, straks betragtedes som Medlem af Foreningen, uden at nogen Ballotation fandt Sted eller anden Form for Optagelsen iagttoges, og uden at der senere fandt nogen Opkrævning af Kontingent Sted hos de saaledes i Foreningen optagne Personer — sluttedes med den forommeldte Bødevedtagelse af 27de November f. A.

Det Tiltalte under nærværende Sag paasigtede Forhold bestaar nu dels deri, at han henholdsvis den 11 November og den 27 December f. A. skal i »Landbohjemmet« have beværtet Personer, der end ikke paa den ovenangivne Maade vare optagne som Medlemmer af Foreningen, med Spise- og Drikkevarer, derunder spirituøse Drikke, dels deri, at han efter Vedtagelsen af den sidst ommeldte Bøde fremdeles skal have beværtet Personer, der vare optagne som Medlemmer i oftnævnte Forening.

Da Tiltalte imidlertid ved Politiretsdommen ikke er funden strafskyldig i den først ommeldte Henseende, og Sagen ikkun er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar i sidst nævnte Henseende.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Medens der intet foreligger oplyst om Indholdet af de for »Bramminge og Omegns Landbohjem« tidligere gældende Love, er der under Sagen fremlagt et Eksemplar af de for samme den 6 December f. A. vedtagne nye Love, ifølge hvis § 1 Foreningens Navn er som anført, og i hvis § 2 Selskabets Formaal angives at være »at skabe et Samlingssted for dets Medlemmer, hvor disse kunne samles til fælles Selskabelighed og drøfte Spørgsmaal af fælles og almen Interesse, ligesom ved Abonnement af Dag- og Ugeblade, Tidsskrifter, hovedsagelig af et Indhold i Landboernes Interesser, at gøre Foreningen til et Samlingssted og Tilknytningspunkt for dens Medlemmer«, hvortil der er knyttet en Bestemmelse om, at der af Bestyrelsen vil være at drage Omsorg for Afholdelse af populære Foredrag og af Baller og musikalske samt andre selskabelige Sammenkomster.

Det bestemmes derhos videre i § 3, at Adgang til Selskabet staar aaben for enhver uberygtet voksen Mand og Kvinde, alt dog efter Bestyrelsens nærmere Afgørelse, i § 4, at enhver, der ønsker sig optagen i Selskabet, maa foreslaas af et Medlem, som har at underrette det af Bestyrelsens Medlemmer, der fungerer som Kasserer, om paagældendes Navn, Stilling og Bopæl, og at Indmeldelsen skal bekendtgøres ved Opslag i Foreningens Lokale mindst 3 Dage i Træk, hvorefter Optagelsen, der afgøres af Bestyrelsen ved Stemmeflerhed indenfor denne, finder Sted i det nærmest paafølgende Bestyrelsesmøde, samt at den, der er nægtet Optagelse, kan forelægge Spørgsmaalet herom for den først sammentrædende Generalforsamling, i § 5, at Medlemmerne have lige Krav paa de Goder, der maatte tilflyde Selskabet, i § 6, at det aarlige Kontingent, der betales hvert Aars 1ste Marts til Kassereren, er 25 Øre, og at den, der ikke senest hvert Aars 1ste Maj har berigtiget sit Kontingent, kan af Bestyrelsen udslettes af Selskabet, i § 7, at Udmeldelse af Selskabet sker til Kassereren, i § 8, at Medlemmerne skulle vise en sømmelig og passende Opførsel i Selskabets Lokaler og i modsat Fald kunne udvises af Værten eller i Gentagelsestilfælde ekskluderes af Bestyrelsen og i § 9, at Selskabet har Sammenkomst hver Dag i sine Lokaler.

I §§ 10—14 gives dernæst Regler om Selskabets Generalforsamlinger, hvoraf fremhæves, at den ordinære Generalforsamling skal afholdes den anden Lørdag i Marts Maaned, og at Bestyrelsens Formand paa samme skal i Forening med Kassereren aflægge Aarsregnskabet.

Efter at det fremdeles i § 15 er bestemt, at der saavel ved Generalforsamlinger som ved Bestyrelsesmøderne skal føres en Forhandlingsprotokol, der efter endt Diskussion skal oplæses og underskrives af de tilstedeværende Bestyrelsesmedlemmer, gives der i §§ 16—21 Bestemmelser om Bestyrelsen — der skal bestaa af fem af Generalforsamlingen valgte Medlemmer, og som ifølge § 17 antager en Vært, der efter de af Bestyrelsen fastsatte Takster beværter Medlemmerne med Spise- og Drikkevarer samt sørger for Lokalernes Renholdelse, Opvarmning og Belysning — og dens Virksomhed og Myndighed, hvorefter der i §§ 22—24 gives Regler om Valg af Revisorer og disses Gennemsyn af det aarlige Regnskab, og endelig bestemmes det i § 25, at Kassereren modtager alle Selskabets mulige Indtægter efter de af ham udstedte Kvitteringer og besørger alle Selskabets Udbetalinger, fører en af Bestyrelsen autoriseret Kassebog og en nøjagtig Medlems-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fortegnelse og ved Aarets Slutning affatter et fuldstændigt Regnskab og i § 26, at Selskabets Midler gøres frugtbringende efter Formandens Bestemmelse.

Ifølge Tiltaltes Forklaring, der for saa vidt maa anses stemmende med det i øvrigt oplyste, er der ikke i Tidsrummet mellem den 27de November s. A., da han som meldt for Beværtning i »Landbohjemmet« vedtog en Bøde af 120 Kr., og den 6 December næstefter, da de nye Love vedtoges, optaget nye Medlemmer i Foreningen, hvorimod der i et den 1 November f. A. afholdt Bestyrelsesmøde blev foretaget en Revision af den tidligere Medlemsprotokol, hvorefter samtlige de deri indførte Personer, hvis Antal efter det under den tidligere Sag mod Tiltalte oplyste maa antages at have beløbet sig til noget over 2000, bleve erklærede for »at være optagne paa lovlig Maade og med Bestyrelsens Sanktion«.

I Tiden mellem den 6 December f. A. og den 5 Marts d. A., da Undersøgelsen i nærværende Sag blev paabegyndt, er der efter Tiltaltes videre Forklaring kun indmeldt et mindre Antal nye Medlemmer, der derpaa efter forudgaaet Navneopslag ere optagne af Bestyrelsen, og endelig er der i Tiden efter Undersøgelsens Paabegyndelse paa samme Maade yderligere optaget nogle Medlemmer, indtil den 11 Marts d. A. i alt nogle og tredive.

Samtlige de forommeldte ca. 2000 ældre Medlemmer er dog ikke for hele det Tidsrum, denne Sag angaar, ansete for i Forbindelse med de som meldt efter den 6 December f. A. indmeldte nye Medlemmer at være Foreningens Medlemmer, idet der ifølge Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Forklaring i et den 27 Februar d. A. afholdt Bestyrelsesmøde blev indrettet og autoriseret en ny Medlemsprotokol, hvori under Løbe-Nr. 1—428 blev indført samtlige de siden Tiltaltes Tiltrædelse som Vært, der som meldt fandt Sted den 2 September f. A., indmeldte Medlemmer — af hvilke Størsteparten dog ogsaa havde været Medlemmer tidligere, men efter Tiltaltes Tiltrædelse som Vært paa ny havde erlagt Kontingent og faaet udleveret Medlemskort — hvorhos, som det findes tilført i Forhandlingsprotokollen, de gamle Medlemsprotokoller erklæredes for ugyldige.

Tiltalte har nu erkendt, at han ogsaa efter den 27 November f. A. har i »Landbohjemmet«s Lokaler beværtet de Personer, der have indfundet sig i Lokalerne, og som alle i Tidsrummet efter den 2 September f. A. have erlagt Medlemskontingent og modtaget Medlemskort, med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa, men efter de nye Loves Vedtagelse den 6 December f. A. vil han, der i et den 2den September f. A. afholdt Bestyrelsesmøde, ved hvilket han antoges som Vært, samtidig blev valgt til Kasserer, ikke have serveret for nye tilkomne Medlemmer, forinden Opslag i Lokalerne af deres Navne havde fundet Sted, og de derefter af Bestyrelsen vare blevne optagne som Medlemmer, og han har derhos yderligere forklaret, at det maa være Medlemmernes egen Sag at sørge for inden hvert Aars 1ste Marts at betale nyt Kontingent, men at han dog agter at paase, at saadant sker, ved at lade de Personer, der indfinde sig i »Landbohjemmet« for at blive beværtede, forevise deres Medlemskort, dersom det ikke er ham bekendt, at de i rette Tid have paa ny erlagt Kontingent.

Idet Tiltalte imidlertid fremdeles har erkendt, at Foreningens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

egentlige Formaal er at give Folk Adgang til at blive beværtede i dens Lokaler fremfor at være nødsagede til at søge til de privilegerede Beværtningssteder, samt naar henses til, at der i de ovennævnte Loves § 3 er hjemlet den videste Adgang til at blive Medlem af Foreningen, idet saadan Adgang efter Bestemmelsens Affattelse ikke er betinget af Bopæl eller Ophold indenfor noget nærmere angivet Omraade, at det aarlige Kontingent er fastsat til et saa ubetydeligt Beløb som 25 Øre, og at Beværtningen, efter hvad Tiltalte har erkendt, drives for hans egen Regning og Risiko samt endelig til, at der, som det fremgaar af det oven anførte, i det Tidsrum, hvorom det her under Sagen drejer sig, i Foreningen er blevet beværtet Personer, der ikke vare optagne paa den i Foreningens nye Love foreskrevne Maade, men kun i Henhold til den formeldte Bestyrelsesbeslutning af 27 Februar d. A., vil den Kreds af Personer, for hvilken Tiltalte saaledes har udøvet Beværtning, ikke kunne betragtes som et saadant sluttet Selskab, for hvis Medlemmer Beværtning i Medfør af Næringslovens § 61 kunde udøves som fri Næring, og Tiltalte, der fremdeles ikke er i Besiddelse af Næringsadkomst paa Beværtning af nogen Art, vil derfor for sit ommeldte Forhold være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning — idet der ikke vil kunne tillægges det foran ommeldte Forlig af 5 Marts 1897 Virkning som en Dom for 3dje Gang begaaet Overtrædelse, eftersom der ved Indgaaelsen af dette Forlig ikke kan antages at være taget Hensyn til de af Tiltalte tidligere vedtagne Bøder — med en Bøde til Amtets Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 300 Kr.

Onsdagen den 11 November.

Nr. 207. Gaardejer **Niels Peter Larsen** og **Trine Larsen**, Enke efter Gaardejer Villum Larsen (Overretssagfører F. Bülow)

contra

Dampskibsekspeditør **P. Rasmussen** (Arntzen),

betr. Spørgsmaalet, om en Sagfører havde været bemyndiget til at modtage et Laan.

Dragsholm Birks ordinære Rets Dom af 21 Februar 1902: De Indstævnte, Gaardejer Niels Peter Larsen af Riis og Trine Larsen, Enke efter Gaardejer Villum Larsen af Sonnerup, bør, en for begge og begge for en, betale Citanten, Dampskibsekspeditør P. Rasmussen af Nykøbing Sj., 3046 Kr. med Renter 6 pCt. p. a. af 3000 Kr. fra den 22 Januar 1900 og 5 pCt. p. a. af 46 Kr. fra den 31 Oktober 1899, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Maj 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. I Salær til Overretssagfører Edvard Christensen betaler det offentlige 50 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom der ikke af den Omstændighed, at Appellanten Niels Peter Larsen har afleveret det i den indankede Dom omhandlede Gældsbrev og Skadesløsbrev i underskreven Stand til Kyster, kan udledes nogen Bemyndigelse for denne til paa Appellantens Vegne at modtage det paagældende Laan, saaledes findes en saadan Bemyndigelse ej heller at være given ved Appellantens Udtalelser under den i Dommen ommeldte sidste Samtale mellem ham og Kyster, hvilke Udtalelser efter det foreliggende kun kunne antages at have indeholdt en Bemyndigelse for Kyster til at betale til Sagfører Søberg i Stedet for til Appellanten. Idet denne saaledes ikke kan anses at have modtaget Laanet, ville Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve, hvorhos det nedenfor nævnte Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Gaardejer Niels Peter Larsen og Trine Larsen, Villum Larsens Enke, bør for Indstævnte, Dampskibsekspeditør P. Rasmussens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten tillægges der Overretssagfører Edvard Christensen 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 22de Juli 1899 dateret Gældsbevis erkendte Appellanten, Gaardejer Niels Peter Larsen af Riis, at være skyldig til Appelindstævnte, Dampskibsekspeditør P. Rasmussen af Nykøbing p. Sj., for modtaget Laan 3000 Kr., at forrente med 6 pCt. aarlig fra s. D., saaledes at Renten skulde erlægges forud for 3 Maaneder ad Gangen, første Gang ved Underskriften og fremdeles hver $^{22}/_{10}$, $^{22}/_{1}$, $^{22}/_{4}$, $^{22}/_{7}$, tilligemed 1 Kr. i Provision ved hver Rentebetaling.

Det bestemtes derhos, at Kreditor bl. a. i Tilfælde af, at Renten ikke blev nøjagtig erlagt, skulde være berettiget til straks og uden Hensyn til forud erlagt Rente at forlange Kapitalen uden Opsigelse udbetalt. Sluttelig indestod Appellantinden, Gaardejer Villum Larsens Enke, Trine Larsen af Sonnerup, som Kautionist og Selvskyldner for

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

prompte og skadesløs Opfyldelse af Appellantens Forpligtelser efter Gældsbeviset.

Under Henvisning til, at den den $^{22}/_{10}$ 1899 forfaldne Rente og Provision af denne Gæld ikke er bleven betalt, og at Appellanterne derefter have vægret sig ved efter hans Forlangende at indfri hele Gælden, har Appelindstævnte under denne i 1ste Instans ved Dragsholms Birks ordinære Ret anlagte Sag paastaaet Appellanterne tilpligtede in solidum at betale Hovedstolen ifølge Gældsbeviset 3000 Kr. samt Renter og Provision pr. $^{22}/_{10}$ 1899, 46 Kr., tilsammen 3046 Kr., tilligemed Renter 6 pCt. aarlig af 3000 Kr. fra den $^{22}/_{1}$ 1900 og 5 pCt. aarlig af 46 Kr. fra Forligsklagens Dato den 31 Oktober 1899 og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanterne procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underretsdommen blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Appellanterne derefter indanket her for Retten, hvor de — af hvilke Appellanten Niels Peter Larsen, hvem der er meddelt fri Proces her for Retten, har givet Møde ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Edvard Christensen — have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande samt paastaaet Appelindstævnte paalagt Sagens Omkostninger her for Retten, hvorhos Overretssagfører Edvard Christensen har paastaaet sig tilkendt Salær.

Appelindstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Appellanten i Anledning af, at en i en ham tilhørende Ejendom indestaaende Prioritet, stor 2600 Kroner, var bleven ham opsagt til Udbetaling i Juni Termin 1899 og derefter overgivet Sagfører Søberg i Nykøbing p. Sj. til Inkassation, den 22 Juli 1899 henvendte sig i Detailhandlerbanken samme Steds for mulig der at optage et nyt Laan paa 3000 Kr. til Indfrielse af det opsagte, samt at han af den tilstedeværende Direktør i Banken, daværende Sagfører Kyster, modtog den Besked, at dette ikke kunde lade sig gøre, hvorimod Kyster tilføjede, at han nok hos en privat Mand kunde skaffe Appellanten et saadant Laan mod Kaution af dennes Svigermoder, Appellantinden, og Skadesløsbrev i den hende tilhørende Ejendom i Sonnerup. Senere paa samme Dag, da Appellanten atter indfandt sig hos Kyster, meddelte denne ham, at han nu kunde faa Laanet og medgav ham i lukket Konvolut det ommeldte Gældsbevis og Skadesløsbrev til Underskrift.

Efter at begge Dokumenter den følgende Dag var bleven underskrevne, henholdsvis af begge Appellanter og af Appellantinden i Vitterlighedsvidners Overværelse, indfandt Appellanten sig efter Aftale den 24de s. M. paa ny hos Kyster til Laanets Berigtigelse, men fik af denne, hvem han overleverede Dokumenterne, Besked om at komme igen om en Time, idet Kyster angav endnu ikke at have Pengene;

Færdig fra Trykkeriet den 26 November 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer**.

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 26.**

Onsdagen den 11 November.

da Appellanten kom igen til denne Tid, udtalte Kyster, der fremdeles angav ikke at have Pengene, at han nok skulde bringe dem til Søberg samme Eftermiddag, og da Appellanten ønskede at kunne rejse hjem med et kort efter afgaaende Tog, forlod han under Tilkendegivelse heraf derpaa Kysters Kontor, idet han udtalte, at det var sidste Dag for Pengenes Indbetaling, og at det derfor endelig maatte være bestemt, at Pengene blev betalt samme Dag. Appellanten foretog sig derefter intet videre og hørte ej heller noget til Sagen, førend det den 7 August ved Stævningsmændene blev forkyndt for ham, at der efter Begæring af Sagfører Søberg var berammet Udlægsforretning hos ham i Anledning af, at den ham opsagte Prioritet ikke var bleven indfriet.

Han tog derefter til Nykøbing Sj., og efter af Appelindstævnte at have erfaret, at Kyster havde hævet Beløbet hos denne og senere hemmelig havde forladt Landet, foretog han den 9de s. M. Anmeldelse til Politiet om det af Kyster formentlig begaaede Bedrageri, i Anledning af hvilket ligeledes Appelindstævnte begærede Kyster draget til Ansvar.

Appellanten og Appellantinden gøre nu gældende, at da Appellanten ingensinde har modtaget det ommeldte Laan udbetalt, kunde de ej heller være pligtige at betale det paastævnte Beløb eller nogen Del af dette, idet de i saa Henseende henvise til, at Appellanten ingensinde har bemyndiget Kyster, der under samtlige de paagældende Forhandlinger formenes stadig og udelukkende at være optraadt som Appelindstævntes Tillidsmand, til paa Appellantens Vegne at modtage Laanet udbetalt, og at det derfor maa blive dem uvedkommende, om Appelindstævnte virkelig har udbetalt Beløbet til Kyster.

Af det foreliggende fremgaar det, at det ommeldte Laans Beløb den 24 Juli fra Appelindstævnte er — med 2954 Kr., idet Rente og Provision for et Fjerdingaar skulde tilbageholdes ved Laanets Udbetaling — bleven udbetalt til Kyster, hvilket foregik paa den Maade, at Kyster nævnte Dag i dette Øjemed af Appelindstævnte fik udleveret en denne tilhørende Kontrabog med den nævnte Bank, hvor han derpaa samme Dag hævede Beløbet.

Den af Appellanterne underskrevne Obligation — som maa antages ikke tidligere at have været Appelindstævnte forevist — blev nogle Dage senere af Kyster afleveret til ham.

Selv om der nu ikke i Sagen er oplyst noget, der godtgør, at Kyster, saaledes som af Appelindstævnte anbragt, i det hele har været

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bemyndiget af Appellanten til paa hans Vegne at ordne den ommeldte Laanesag, saa at en Udbetaling til Kyster allerede som Følge heraf maatte være bindende for Appellanten og Appellantinden, findes Appellantens Optræden ved den sidste Samtale mellem ham og Kyster efter den af ham selv givne Fremstilling, ikkun at kunne opfattes som en saadan Bemyndigelse for Kyster til paa hans Vegne at modtage Kapitalen og berigtige den opsagte Prioritet, at det maa blive ham — og dermed ogsaa Appellantinden — til Skade, at Kyster ulovlig har tilegnet sig den ham betroede Kapital.

Som Følge heraf maa det billiges, at Appellanterne ved Underretsdommen ere dømte til at betale det paastævnte Beløb, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Sagens Omkostninger der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, ikke bliver Spørgsmaal om at forandre til Appelindstævntes Fordel, vil derfor i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Der vil være at tillægge Overretssagfører Edv. Christensen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr., der udredes af det offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 16 November.

Nr. 89. Sagfører **Reinholdt Jacobsen** som Mandatarius for Tømmermester **N. P. H. Jagd** (Jensen)

contra

Handskemager **Chr. Hansen** (Selv),

betr. Indstævntes Forpligtelse til at betale et rekvireret Arbejde.

Fredericia Købstads ordinære Rets Dom af 10 December 1901: Indstævnte, Handskemager Chr. Hansen, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Jacobsen som Mandatarius for Tømmermester Jagd, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Maj 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte, Handskemager Chr. Hansen, den 21 Maj 1901 for Underretten fremlagte bekræftede Genpart af et den 24 Marts 1900 af Murmester Hans Nielsen underskrevet Dokument angaaende Opførelsen af en Bygning, kan ses, at Originalen er skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse erhvervede Oplysninger maa det anses bevist, at samtlige

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

de omprocederede Arbejder ligge udenfor, hvad der paahvilede Appellantens Mandant, Tømmermester Jagd, at udføre ifølge dennes Akkord med Murmester Nielsen. Der tilkommer saaledes Jagd særskilt Betaling for disse Arbejder, og da det efter Proceduren maa anses som uomtvistet, at Indstævnte har bestilt samtlige Arbejder hos Jagd, der end ikke kan antages at have kendt den mellem Indstævnte og Murmester Nielsen oprettede Entreprisekontrakt, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at dømmes til at betale Appellanten det paastaaede Beløb med Renter.

Processens Omkostninger i alle Instanser ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handskemager Chr. Hansen, bør til Appellanten, Sagfører Reinholdt Jacobsen som Mandatarius for Tømmermester N. P. H. Jagd, betale 805 Kroner 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Maj 1901, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Citanten, Sagfører Reinholdt Jacobsen i Fredericia som Mandatarius for Tømmermester N. P. H. Jagd samme Steds, har fremlagt 3 specificerede, henholdsvis den 1 Januar 1901 og den 7de og 21de s. M. daterede Regninger til et Beløb af 805 Kr. 05 Øre for Arbejder med Tillæg af Materialier, som Citantens Mandant skal have præsteret i Anledning af Opførelsen af en Indstævnte, Handskemager Chr. Hansen i Fredericia, tilhørende, i Jyllandsgade i bemeldte Købstad beliggende Bygning, har Citanten i sin ommeldte Egenskab paastaaet sig tilkendt det nævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 8de Maj 1901, indtil Betaling sker, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det er in confesso under Sagen, at Indstævnte med Murmester Hans Nielsen i Fredericia den 24 Marts 1900 havde indgaaet en Overenskomst, ifølge hvilken Nielsen for en Sum af 13700 Kr. havde paataget sig at opføre en 3 Etages Bygning med Kælder og Bagbygning, som det i et af Nielsen til Indstævnte afgivet, den 16de s. M. dateret Tilbud, der i Afskrift er fremlagt under Sagen, hedder, »alt efter den fremlagte Tegning og Aftale« og saaledes, at Nielsen skulde tillægge alle Materialier af enhver Art »til Bygningens fuldstændige Færdiggørelse, nemlig Murerarbejde, Tømrer-, og Snedkerarbejde . . .«, hvorhos Nielsen ved Overenskomsten af 24 Marts forpligtede sig til, »selv om der bliver nogle mindre Afvigelser fra Plan og Tegning, ikke at fordre ekstra Betaling derfor«, og af forskellige under Sagen fremlagte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Kvitteringer fremgaar det, at Murmester Nielsen af Indstævnte har modtaget hele den akkorderede Sum 13700 Kr. Det er endvidere oplyst, at Citantens Mandant den 21 Marts 1900 til Indstævnte havde indgivet et Tilbud paa Tømrer- og Snedkerarbejde ved Bygningen med Tillæg af Materialier, »alt efter de derover affattede Tegninger«, mod et Vederlag af 5500 Kr., og det er in confesso, at Indstævnte, da han antog den ovennævnte Murmester Nielsen som Hovedentreprenør, forlangte, at Citantens Mandant fik Tømrer- og Snedkerarbejdet i Henhold til det nys nævnte af ham indgivne Tilbud, og at Citantens Mandant derefter har udført bemeldte Arbejde, for hvilket han maa antages af Nielsen at være bleven fyldestgjort for det nævnte Vederlag af 5500 Kroner.

Sit Krav paa at erholde det paastaaede Beløb udbetalt, støtter Citanten nu paa, at samtlige de af hans Mandant paa de ovennævnte 3 Regninger opførte Arbejder og Materialier ligge uden for de affattede Planer og Tegninger, og han har for at godtgøre dette ladet optage en Syns- og Skønsforretning af dertil af Retten udmeldte Mænd, der i den den 20 September f. A. afholdte Forretning bl. a. have udtalt, at de omstridte Arbejder — bortset fra en enkelt Del, der vel er vist paa Tegningerne, men er bleven udført paa en anden, som det maa antages, mere bekostelig Maade end forudsat — ikke findes »viste paa Tegning eller Plan, saaledes som de ere udførte og maa derfor betragtes som begrundet i Tillæg til eller Forandring i Planen«, og at samtlige disse Arbejder efter Mændenes Skøn ikke kunne betragtes som »mindre Afvigelser fra Plan og Tegning«.

Overfor hvad Citanten under Proceduren i 1ste Instans har anbragt om, at samtlige de Arbejder, for hvilke hans Mandant har beregnet sig Betaling paa de fremlagte Regninger, ere udførte efter Forhandlinger mellem Indstævnte og Citantens Mandant, og at de vare blevne enige om deres Udførelse, eller at, som Citanten ogsaa har udtrykt sig, Arbejderne ere blevne udførte efter Ordre af Indstævnte direkte til Citantens Mandant, har Indstævnte, der personlig har givet Møde og procederet for Underretten, paa sin Side fornemmelig gjort gældende, at de omstridte Arbejder ikke ere af anden Beskaffenhed, end at de alle udkrævedes til Bygningens »fuldstændige Færdiggørelse«, og at der ikke af de paa de fremlagte Regninger opførte Arbejder »kan tages en eneste Del eller Ting bort, uden at det da vilde mangle i Bygningens Færdiggørelse til Brug«, og det maa herefter antages at være Indstævntes Mening at ville hævde, at han ikke overfor Citantens Mandant har forlangt andet udført end, hvad der efter hans Mening laa indenfor den oprindelige Plan, og at der følgelig er ydet Vederlag for de paagældende Arbejder ved Udbetalingen til Hovedentreprenøren af den med denne akkorderede Sum, 13700 Kr.

Selv om det nu ved den ovennævnte Skønsforretning, hvis Rigtighed Indstævnte efter det anførte ikke kan anses at have erkendt, kunde, uagtet Forretningen ikke er bleven afhjemlet, anses godtgjort, at de omspurgte Arbejder ikke have været indbefattede under den oprindelige Plan for det paagældende Byggeforetagende — hvorved i øvrigt bemærkes, at Citanten under Proceduren for Underretten selv synes at have erkendt, at det ikke gælder med Hensyn til et Plankeværk, hvorfor der er fordret Betaling paa en af Regningerne —, vilde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

dette dog ikke være afgørende; thi efter det foreliggende maa det antages, at Indstævnte i hvert Fald kun har fordret Arbejderne udførte i den Forudsætning, at de henhørte under den af ham med Murmester Nielsen afsluttede Akkord, og naar Citantens Mandant, hvem dette maa antages at have staaet klart, desuagtet vilde kræve Ekstrabetaling for Arbejderne, burde han overfor Indstævnte udtrykkelig have reserveret sig Ret hertil; men Citanten har end ikke assereret, at hans Mandant har taget noget Forbehold i saa Henseende overfor Indstævnte.

Idet det derfor maa billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 21 Maj 1901 for Underretten fremlagte bekræftede Genpart af et den 24 Marts 1900 af Murmester Hans Nielsen underskrevet Dokument angaaende Opførelsen af den omhandlede Bygning, kan ses, at Originalen er skreven paa behørig stemplet Papir, men i øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdagen den 17 November.

Nr. 140. Handelsfirmaet **Nienstædt & Co**. (Grüner)

contra

Fabrikant **Lars C. Larsens** Konkursbo ved dets Kuratorer, Prokurator E. Kjelgaard og Sagfører J. Mørch (Møller),

betr. Konkursboets Forpligtelse til at udlevere en af Fallenten paa Afbetaling købt Maskine.

Dronninglund Herreds Skifterets Decision af 1 Marts 1902: Den af Anmelderne, Handelsfirmaet Nienstædt & Co., i Maskinfabrikant Lars Chr. Larsens Konkursbo nedlagte Paastand paa at erholde den ovenfor omhandlede Drejebænk udleveret eller paa forlods af Boets Masse at erholde Erstatning for den, kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Januar 1903: Den paaankede Skifteretsdecision bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Citanterne, Handelsfirmaet Nienstædt & Co., til de Indstævnte, Prokurator E Kjelgaard og Sagfører J. Mørch som Kuratorer i Maskinfabrikant Lars C. Larsens Konkursbo, 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Adfærd efter Loven. Der forelægges Højesteretssagfører Grüner en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 9 Juli f. A. for Overretten fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Nienstædt & Co., til Indstævnte, Fabrikant Lars C. Larsens Konkursbo med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 30 August 1899 udstedt Dokument erkendte Fabrikanterne L. Larsen og L. C. Larsen af Præstbro af Citanterne, Handelsfirmaet Nienstædt & Co. i København, at have modtagen en engelsk Drejebænk til Værdi 1300 Kr., hvilken Drejebænk de erkendte sig uberettigede til at sælge, pantsætte eller paa anden Maade disponere over, idet den vedblivende skulde tilhøre Citanterne, indtil hele det nævnte Beløb var dem betalt. Med Hensyn til Betalingen var det derhos i Dokumentet nærmere bestemt, at Køberne ved Modtagelsen skulde betale 300 Kr., medens de for de resterende 1000 Kr. skulde akceptere en 3 Maaneders Veksel, der derefter skulde afdrages med 200 Kr. hver tredje Maaned, altsaa i 5 Terminer, hvorhos Køberne skulde afholde Diskontoudgifterne ved Omsætningen af Vekslerne. Endelig var det i Dokumentet bestemt, at dersom noget af de stipulerede Afdrag skulde udeblive, vare Køberne forpligtede til paa Forlangende straks at udlevere Drejebænken, der af dem skulde holdes brandforsikret for dens fulde Værdi, til Citanterne uden at kunne gøre Krav paa Erstatning for allerede erlagte Afdrag.

Efter at Fabrikant af Præstbro Lars Chr. Larsens Bo under 15de Januar 1901 var blevet taget under Konkursbehandling ved Dronninglund Herreds Skifteret — ved hvilken Ret ogsaa Fabrikant L. Larsens Bo maa antages at være taget under særskilt Konkursbehandling — fremsatte Citanterne i en til Skifteretten indgiven Anmeldelse af 25de Februar s. A. Paastand om, at den forommeldte af dem til de nævnte Fallenter i Forening solgte Drejebænk, da der paa Købesummen for samme endnu resterede 279 Kr. 87 Øre, i Henhold til Bestemmelserne i ovennævnte Dokument udleveredes dem »af Maskinfabrikanterne L. Larsens og L. C. Larsens Konkursboer«, eller at de, dersom Udlevering i uskadt Stand ej kunde finde Sted, anerkendtes berettigede til at er-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

holde 1300 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsens Dato, indtil Betaling sker, udbetalt »som Massekrav«. Under Prøvelsen af de i Fabrikant Lars Chr. Larsens Konkursbo anmeldte Fordringer, protesterede de i dette Bo beskikkede Kuratorer mod den af Citanterne saaledes fremsatte Paastand, idet de — foruden at henvise til, at Citanternes Fordring ogsaa var anmeldt i L. Larsens Konkursbo — gjorde gældende, at Købesummen for Drejebænken fuldt ud var betalt, og der udspandt sig derefter en Disput mellem Citanterne og Boets Kuratorer, som ved Skifterettens den 1 Marts f. A. afsagte Decision afgjordes derhen, at den af Citanterne nedlagte Paastand om af Lars Chr. Larsens Konkursbo at erholde den ommeldte Drejebænk udleveret eller om forlods af Boets Masse at erholde Erstatning for samme, ikke kunde tages til Følge.

Sagen er nu af Citanterne efter Stævning til Prokurator E. Kjelgaard og Sagfører J. Mørch, begge i Sæby, som Kuratorer i Fabrikant af Præstbro Lars Chr. Larsens Konkursbo, indanket her for Retten, hvor de have paastaaet Skifterettens Decision forandret i Overensstemmelse med deres fornævnte i Anmeldelsen nedlagte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Decisionens Stadfæstelse.

Det er in confesso under Sagen, at de to ovennævnte Fallenter — der maa antages at have drevet Forretning i Fællesskab — efter ved Drejebænkens Modtagelse at have betalt Citanterne 300 Kr. kontant og akcepteret Veksel for 1000 Kr. endvidere den 16 November 1899 betalte et Afdrag paa 200 Kr. og samtidigt akcepterede Veksel for 800 Kr. med Tillæg af Diskonto 13 Kr. 20 Øre, og at Fallenterne den 1 Januar 1900, foruden Vekselbeløbet 813 Kr. 20 Øre, vare Citanterne for anden Varegæld et Beløb af 231 Kroner 16 Øre skyldige.

I et den 4 Februar 1900 dateret Brev tilskrev Fallenterne Citanterne, at de meget gerne saa, at det kunde ordnes saaledes, at de »denne Gang« bleve fri for at afdrage paa Drejebænken, idet det dog tilføjedes i Brevet: »De kan faa 100 Kr. til Afdrag paa vor Skyld hos Dem en Gang i denne Maaned, men ville vi være Dem meget forbundne, om De vil forny Vekslen paa samme Beløb denne Gang«, og herpaa svarede Citanterne under 7de s. M. saaledes:

»Vi modtog Deres ærede af 4de ds., men maa vi i hvert Fald udbede os et Afdrag paa Kr. 100 paa Deres den 18de ds. forfaldne Veksel Kr 813 20 og fremsende vi hermed ny Veksel for Restbeløbet

	Kr.	713 20
+ Diskonto og Stp.	—	11 80
endvidere tillade vi os at tillægge Saldo pr. $^1/_1$ 1900 .	—	231 16
	Kr.	956 16

som i akcepteret Stand omgaaende bedes os tilbagesendt, ligesom vi forvente det kontante Afdrag Kr. 100 — indsendt paa Forfaldsdagen. Vi tilføje yderligere, at denne Ordning er under den Forudsætning, at De ved næste Forfaldstid afdrager Kr. 300 — foruden en Del af Saldobeløbet«.

Foruden at der derefter til Citanterne blev indbetalt det i Fallenternes Brev af 4 Februar ommeldte Beløb 100 Kr. og akcepteret Veksel for 956 Kr. 16 Øre, indbetaltes endvidere til Citanterne den

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

17 Maj 1900: 300 Kr, den 17 August s. A.: 200 Kr. og den 17de November s. A.: 200 Kr., hvorhos der samtidigt med Erlæggelsen af de 3 sidst nævnte Afdrag hver Gang akcepteredes Veksel for den derefter resterende Del af Fallenternes samlede Skyld, hver Gang desuden med Tillæg af Diskonto, saaledes at der samtidigt med Indbetalingen den 17 November 1900 akcepteredes Veksel for 279 Kr. 87 Øre, hvilket Beløb endnu skyldtes ved Konkursens Indtræden.

De Indstævnte have nu gjort gældende, at der ved de saaledes i Aaret 1900 skete Indbetalinger af i alt 800 Kr. i Forbindelse med de i Aaret 1899 indbetalte Beløb, tilsammen 500 Kr., i det hele er betalt Citanterne 1300 Kr., altsaa hele den for Drejebænken vedtagne Købesum, saaledes at Citanterne den 17 November 1900, da sidste Afdrag paa Drejebænken blev betalt, kun for anden Varegæld og for Diskonto havde tilgode det ovenfor anførte Beløb 279 Kr. 87 Øre, for hvilket de som meldt havde modtaget Vekselakcept.

Citanterne have derimod villet gøre gældende, at Overenskomsten om Betalingen af Købesummen for Drejebænken fra Fallenternes Side er misligholdt allerede af den Grund, at der — uagtet det af Citanternes oven anførte Skrivelse af 7 Februar 1900 fremgik, at de som Betingelse for i Overensstemmelse med Fallenternes i Skrivelse af 4de s. M. udtalte Ønske at lade sig nøje med et Afdrag i Februar af 100 Kr., i Stedet for som aftalt 200 Kr., paa Drejebænken forlangte, at der i Maj skulde betales dem dels 300 Kr. paa Drejebanken, dels mindst 100 Kr. paa den øvrige Varegæld — i Maj Maaned ikkun blev indbetalt 300 Kr. til dem. Ligesom det imidlertid i Fallenternes Skrivelse af 24de Februar indeholdte Tilbud om at betale et Afdrag af 100 Kr. kun kan antages at sigte til den resterende Del af Købesummen for Drejebænken, for hvilken der paa dette Tidspunkt alene var udstedt Veksel, saaledes kan der ikke af Citanternes Svarskrivelse udledes videre end, at Citanterne gik ind paa for denne Gang at nøjes med et i Maanedens Løb erlagt Afdrag af 100 Kr. for Drejebænkens Vedkommende mod, at der dels ved næste Betalingstermin erlagdes et Afdrag af 300 Kr. paa Drejebænken i Stedet for 200 Kr., dels gaves Veksel ogsaa for den øvrige Varegæld, og dels endelig betaltes et Afdrag paa denne Gæld, og denne sidste Betingelse maa Citanterne derhos anses at have frafaldet ved i den paafølgende Maj Maaned uden Indsigelse at nøjes med at modtage 300 Kr. kontant samt Vekselakcept for hele den øvrige Skyld.

Naar Citanterne endvidere have forment, at de have været beføjede til, efter at de den 18de Maj 1900 havde modtaget de i deres Skrivelse af 7 Februar næst forhen ommeldte 300 Kr. i Afdrag paa Drejebænken, at afskrive de dem derefter i August og November betalte tvende Beløb, hvert paa 200 Kr., først og fremmest paa den øvrige Vareskyld, der siden Februar sammen med Restskylden paa Drejebænken og Diskontoudgifterne var optaget i Vekselmellemværendet, og først derefter foretage Afskrivning for saa vidt det overskydende Beløb angik, paa Gælden for Drejebænken, kan der ikke heri gives dem Medhold, idet Citanterne ikke mod de Indstævntes Benægtelse have godtgjort, at der har foreligget det fornødne Samtykke fra Fallenternes Side til en saadan forlods Afskrivning paa den for Fallenterne mindst byrdefulde Del af Gælden, hvorhos Citanterne ved uden Be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

mærkning at modtage de nævnte Beløb, ved hvis Betaling Fallenterne efter alt det foreliggende, derunder navnlig den i Dokumentet af 30te August 1899 til Udeblivelse med Afdragsbetalingerne knyttede Poenalvirkning, maa antages udelukkende og paa en for Citanterne kendelig Maade at have tilsigtet at afdrage paa Købesummen for Drejehænken, i hvert Fald maa anses at have afskaaret sig fra at afskrive disse Beløb paa anden Gæld end den for Drejebænken skyldige.

Endelig have Citanterne villet gøre gældende, at selv om der gaas ud fra, at hele den i Dokumentet af 30 August 1899 ommeldte Købesum for Drejebænken, 1300 Kr., er betalt, resterer der dog endnu efter nævnte Dokument 48 Kr. 71 Øre, som udgør Udgifterne ved Diskonteringen af de for Dele af bemeldte Købesum udstedte Veksler, og at det ved Dokumentet stiftede Kontraktsforhold ogsaa af denne Grund er misligholdt fra Fallenternes Side, saaledes at Ejendomsretten over Drejebænken fremdeles er bevaret for Citanterne.

Efter Indholdet af det oftnævnte Dokument mangler der imidlertid Føje til at forstaa dette paa den Maade, at Ejendomsretten over Drejebænken først skulde være overført til Fallenterne, naar ikke alene selve Købesummen, men ogsaa de ved den af Citanterne godkendte Betalingsmaade foranledigede Diskontoudgifter vare betalte, og ved hver Gang, der betaltes Afdrag paa Købesummen og samtidig udstedtes Veksel for Restbeløbet, at finde sig i, at Diskontobeløbet ikke betaltes kontant, men tillagdes Vekselbeløbet, maa Citanterne — der maa forudsættes selv at have foranstaltet Vekslerne diskonterede, og som end ikke have assereret at have stillet noget Krav om, at Fallenterne, efterhaanden som Vekslerne bleve diskonterede, straks skulde betale de hermed forbundne Udgifter — ogsaa anses at have givet Fallenterne Grund til at gaa ud fra, at de selv havde denne Opfattelse af det ved Dokumentet stiftede Retsforhold. Citanterne ville derfor ikke paa den Omstændighed, at de nævnte 48 Kr. 71 Øre — der tilmed maa antages at indbefatte Diskonto af de Beløb, hvorfor Fallenterne i Aaret 1901 i det hele have akcepteret Veksler trukne af Citanterne paa dem — ikke ere blevne betalte, kunne bygge noget Krav paa fremdeles at anses som Ejere af Drejebænken.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at Citanternes Paastand ved den indankede Skifteretskendelse er forkastet, og bemeldte Kendelse vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanterne efter Omstændighederne findes at burde godtgøre de Indstævnte i deres ovennævnte Egenskab Processens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

Der vil være at forelægge Højesteretssagfører Grüner i København en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 9de Juni forrige Aar for Citanterne for Overretten fremlagte Indlæg. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 19 November.

Nr. 11. Enke efter Fiskemester **Jean Baptiste Marie Valentin Lemenant, Leonide Perrine Leroy,** og deres fem Børn: Leonide Josephine, Jean Baptiste Pierre Ambroise, Leon Laurent, Charles Jean Marie Pierre og Marie Louise (Shaw e. O.)

contra

Kaptajn **Chr. B. Knudsen**, Fører af Dampskibet »Norge«, (Asmussen),

betr. Spørgsmaalet om en Skibsførers Pligt til at tilsvare Erstatning til en ved en Kollision dræbt Persons efterladte.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Januar 1901: Indstævnte, Fører af S/S »Norge«, Kaptajn Chr. B. Knudsen, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Enke efter Fiskemester J. B. M. V. Lemenant, Leonide Perrine Leroy, og deres 5 Børn, i denne Sag fri at være. Dens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Indstævnte, Kaptajn Chr. B. Knudsen, afgaaet ved Døden, og hans Dødsbo er derefter indtraadt i Sagen. Selv om det skete Sammenstød, som i Dommen antaget, maa tilskrives Fejl fra Kaptajn Knudsens Side, findes det dog efter samtlige Sagens Oplysninger betænkeligt at gaa ud fra, at han under de foreliggende Omstændigheder har paadraget sig Strafskyld efter Straffelovens § 198, og da der kun under denne Forudsætning kunde blive Spørgsmaal om at paalægge ham det under denne Sag omhandlede Erstatningsansvar, der alene vilde kunne støttes paa Straffelovens § 302, maa det billiges, at han ved Dommen er frifunden.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves. De Salærer, som tilkomme Appellanternes for Højesteret beskikkede Sagførere, og de nedenfor anførte Godtgørelser ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører O. Hansens Dødsbo 100 Kroner og Højesteretssagfører Shaw 150 Kroner samt i Godtgørelse for hafte Udlæg Overretssagfører Høst 169 Kroner 82 Øre og Højesteretssagfører Shaw 53 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 August 1898, da den her hjemmehørende Skruedamper »Norge«, ført af Kaptajn Chr. B. Knudsen, der gaar i regelmæssig Fart paa New York, var paa Vej dertil ad den sædvanlige Rute for vestgaaende Dampere fra Nordeuropa og befandt sig paa Bankerne i Ø og SØ for Newfoundland, omtrent under 46° 27′ nordlig Bredde og henved 49° vestlig Længde (regnet fra Greenwich), skete der et Sammenstød mellem nævnte Damper og en fransk Fiskeskonnert »La Coquette«, hjemmehørende i Bayonne, hvilket havde til Følge, at det sidst nævnte Fartøj sank straks efter, og at af dens Besætning paa 25 Mand de 16 druknede, idet kun Kaptajnen Berré og 8 Mand foruden ham bleve reddede om Bord i »Norge«, der derimod selv kun havde faaet en ubetydelig Beskadigelse (en Plade revnet foran for forreste Kollisionsskot om Styrbord), og som derfor med dem fortsatte Rejsen til New York.

Efter Ankomsten dertil den 25de s. M. blev der paa Foranledning af »La Coquette's« Fører og Rederi til Brug under en mulig Erstatningssag mod »Norge«, som straks paa Begæring havde stillet Sikkerhed, foretaget Afhøring der, dels af de fra »La Coquette« reddede, dels af forskellige af de vagthavende om Bord i »Norge«, men efter længere Tids Forhandlinger blev derpaa i Foraaret 1899 truffet en mindelig Ordning, i Henhold til hvilken »Norges« Assurandører betalte lidt over 100000 Kr. som Godtgørelse dels for »La Coquette's« Besætnings mistede Ejendele, dels for selve Skibet med Tilbehør og for tabt Avance m. m. (i alt ca. $^2/_3$ af det Beløb, hvortil hele dette Beløb var ansat). Derimod havde der — hvad der er uomtvistet — under de nævnte Forhandlinger aldeles ikke været Tale om muligt Krav paa Erstatning fra de druknedes efterladtes Side for Tabet af deres Forsørgere.

Blandt dem, der forulykkede med »La Coquette«, var Fiskemesteren der om Bord, Jean Baptiste Marie Valentin Lemenant (de øvrige 15 vare: en Styrmand, Matroser og Fiskere). Han var hjemmehørende paa Nordkysten af Bretagne, fyldt 41 Aar, og havde fra 3 Februar 1881 været gift med Leonide Perrine Leroy, født 7 November 1856, med hvem han havde fem levende Børn: 1) Leonide Josephine Lemenant, født 5 Januar 1883, 2) Jean Baptiste Pierre Ambroise Lemenant, født 25 Oktober 1884, 3) Leon Laurent Lemenant, født 16 September 1886, 4) Charles Jean Marie Pierre Lemenant, født 30 September 1888, og 5) Marie Louise Lemenant, født 30 November 1893.

I Henhold til erhvervet Bevilling til fri Proces har nævnte Enke efter Fiskemester J. B. M. V. Lemenant og hendes og hans ligeledes fornævnte 5 Børn, alle bosatte i Bretagne, ved en af dem antagen Sagfører i Henhold til Forligsklage af 16 December 1899 og Stævning af 5 Februar 1900 indbragt nærværende Sag her for Retten, hvorunder de have paastaaet Indstævnte, Kaptajn Chr. B. Knudsen, i hans Egenskab af Fører af Dampskibet »Norge« dømt til i Erstatning for at have foraarsaget deres lovlige Forsørgers, Fiskemester Lemenants Død at betale dem i alt 39326 Kr. 29 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 August 1898 foruden skadesløse Sagsomkostninger, idet de have anbragt, at Fiskemester Lemenants Aarsindtægt ved hans Død var 6600 Frcs. eller 4752 Kr., at hans Hustru derefter formentlig maatte kunne have paaregnet en livsvarig Aarsindtægt af 1584 Kr.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

(ɔ: $^1/_3$ af 4752 Kr.), og hans 5 Børn en Understøttelse til deres Opdragelse og Underhold til deres fyldte 16de Aar af tilsammen (Halvdelen af 4752 Kr. eller) 2376 Kr. (475 Kr. 20 Øre til hver) aarlig, samt at disse Beløb under Hensyn til Enkens Alder ved hans Død, 41 Aar, og de 5 Børns Alder da af omtrent $15^7/_{12}$, $13^{10}/_{12}$, $11^{11}/_{12}$, $9^{11}/_{12}$ og $4^8/_{12}$ Aar vilde, kapitaliserede efter Livrenteberegningerne for den danske Statsanstalt for Livsforsikringer have udgjort henholdsvis 28966 Kr. 61 Øre, 205 Kr. 29 Øre, 1032 Kr. 14 Øre, 1875 Kr. 14 Øre, 2687 Kr. 26 Øre og 4553 Kr. 85 Øre eller tilsammen med Tillæg af eventuelle Policepenge de paastævnede 39326 Kr. 29 Øre. Subsidiært have de paastaaet Erstatningen fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn til det højst mulige Beløb.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har gjort gældende, at »Norge« var uden Skyld i det stedfundne Sammenstød og end mere uden Skyld i, at nogen af »La Coquette«s Besætning som Følge deraf mistede Livet, samt at der derhos i alt Fald ikke efter dansk Ret kunde blive Tale om at tilkende omkomnes efterladte nogen Erstatning i et Tilfælde som det foreliggende. Subsidiært har han fremhævet, at den krævede Erstatning var meget for højt ansat under Hensyn til Fiskemester Lemenants Stilling og Forhold, samt at der, da dennes Hustru, selv om han ikke var forulykket, mulig dog havde overlevet ham længe, ikke kunde blive Tale om et livsvarigt Vederlag til hende, og Indstævnte har derfor subsidiært ligeledes begært Erstatningen fastsat ved Rettens eller uvillige Mænds Skøn, dog højst til 5000 Kr. for hende og til $^1/_3$ af det for Børnene fordrede eller ca. 3500 Kr., ɔ: tilsammen 8500 Kr. Endelig har han protesteret mod, at der beregnes Renter af det eventuelle Erstatningsbeløb før fra Forligsklagens Dato.

Under Sagen er det uomtvistet, at det den Dag, da de to Skibes Sammenstød fandt Sted, den 20 August 1898, allerede fra om Morgenen havde været afvekslende mere og mindre taaget, og at der blæste en frisk Brise fra SV. – efter »Norge«s Angivelse fra VSV. — med en Styrke af 3 eller lidt over, ligesom der ogsaa kun var Sø af tilsvarende Styrke.

»La Coquette«, der var bygget i 1891, ca. 90 Fod lang og 23 til 24 Fod bred, opmaalt til $105,_{61}$ Registertons og, som omtalt, rigget som Skonnert med 2 ca. 90 Fod høje Master, havde efter de af dens Besætning afgivne Forklaringer den 21 Marts forladt Frankrig og var i August 1898 gaaet ind til St. Pierre paa Sydvestsiden af Newfoundland med sin første Fiskeladning. Den 16 August afgik den atter derfra for paa ny at fiske. Natten mellem den 19de og 20de August laa den til Ankers paa Newfoundlandsbankerne, foretog den 20de om Morgenen en lille Fangst, men gik derpaa Kl. ca. 9 videre for alle Sejl for at søge en anden Ankerplads, saaledes at den styrede for Styrbordshalse mellem Øst Syd Øst og ØSØ. $^1/_2$ S. paa Kompasset og da havde Vinden, der som anført kom fra SV., omtrent tværs ind. Skibet, som med alle Sejl tilsatte undertiden kunde gøre lidt over $9^1/_2$ Knob, og som da laa med Dækket omtrent 1 Meter over Vandet midtskibs, skal paa den Tid have gjort ca. 6 Knob; det skal allerede den Gang have haft 2 Mand forude ved Kranbjælken paa Udkig, af hvilke den ene var forsynet med et mekanisk indrettet Taagehorn, den anden

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

med et Mundhorn. Ved Middagstid fastgjorde Skibet sin ene Jager, et Stagsejl og Gaffeltopsejl, men fortsatte med samme Kurs. Fra Kl. 2 Eftermiddag blev Taagen mere og mere tæt saavel for som agter, og den ene Udkigsmand brugte derefter uafbrudt det mekaniske Taagehorn, saaledes at han, da Skibet laa for Styrbordshalse, med ca. 1 Minuts Mellemrum gav et klart og stærkt Stød med samme, der vel varede en 4 à 5 Sekunder og antoges at kunne høres i en Afstand af mellem 500 og 1000 Meter, saaledes at Lyden, da Vinden var SV., særlig førtes i nordøstlig Retning. Fra Kl. $2^1/_2$ blev der loddet af og til for at finde en god Ankerplads til Fiskning (Ankeret gjordes tillige klart), og blev der taget yderligere et Par Sejl ind, saa at Skibet fra omtrent Kl. 3 kun førte Forsejl (2 Klyvere og 3 Stagsejl samt det halve Topsejl paa Formasten), og antoges Skibet derefter kun at gøre 2 à 3 Knob. Omtrent $^1/_2$ Time efter hørtes der pludselig forude paa Bagbords Side et langt, klart og stærkt Damppibestød, og saas der i samme Øjeblik i en Afstand af vel en 150 à 200 Meter en Damper (en stor sort Masse), der kom med meget stor Hastighed (10 à 12 Knob), tilsyneladende lige mod Vest. Der forløb vel saa et Par Minutter, i hvilken Tid begge Hornene brugtes, og der blev raabt og skreget over til Damperen, fra hvilken der hørtes endnu et eller to Fløjtestød, inden der skete Sammenstød. Om Bord i »La Coquette« — hvis Kaptajn i øvrigt har udtalt, at Kollisionen mulig kunde have været undgaaet, dersom »Norge« havde lagt sit Ror haardt Styrbord og drejet helt Bagbord over — blev der ikke gjort noget som helst Skridt til at ændre Skibets Kurs, hvad der efter dets Kaptajns Mening paa Grund af dets Sejlføring da og dets ringe Fart heller ikke havde ladet sig gøre, idet Skibet særlig ikke havde kunnet luve op, og vel slap Rorgængeren (det var netop da Fiskemester Lemenant), i sidste Øjeblik Rattet, men Kaptajnen, der stod lige ved (ca. 5 à 6′ fra agter), greb straks fat i samme, saa at Roret holdtes uforandret. »Norge« ramte »La Coquette« paa dennes Bagbords Side, omtrent 18 a 20′ fra Forenden, lidt foran for Fokkevantet under en Vinkel ikke langt fra ret, og skar et dybt Hul ind i Skibet, saa at dette sank, da dets Rigning, hvorved det et Øjeblik holdtes oppe af »Norge«, straks efter brast og faldt bag over. 3 af dets Besætning havde forinden ved fra »Norge« udkastede Tovender reddet sig op i dette Skib, og 6 af samme, deriblandt Kaptajnen, optoges af »Norge«s udsatte Baad, medens de øvrige 16, som tidligere nævnt, druknede.

Damperen »Norge«, der var bygget i 1881, ca. 350′ lang og ca. 40′ bred, opmaalt til ca. 3318 Brutto-, ca. 2120 Netto-Registertons, forsynet med en Maskine paa 1500 indicerede Hestes Kraft, og som med »fuld Kraft frem« i Maskinen gjorde ca. 11, med »langsomt« ca. 5 Knob og med »halv Kraft« formentlig ca. 7 à 8 Knob, var, som omtalt, paa Vejen herfra til New York, saaledes at den fulgte den sædvanlige vestgaaende Damperrute. Den havde en Besætning paa i alt 59 Personer og paa den nævnte Rejse 187 Passagerer om Bord.

Den 20 August sejlede den af Hensyn til Taagen med afvekslende fuld og mindsket Fart, idet den med sin Damppibe, der antoges at kunne høres i ca. 2 Kvartmils Afstand mod Vinden, gav et langt Stød hvert Minut. Dens Kurs var i alt Fald fra Kl. 1 Eftermiddag den Dag V. t. S. $^1/_2$ S. paa Kompasset (paa dens Kurs var der 11°′ 0″

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Deviation, og Misvisningen var 28° Vest). Da Taagen var lettet noget, sejledes der fra Kl. 12$^{47'}$ med fuld Fart, men Kl. 1$^{36'}$ med kun halv Kraft, og fra Kl. 1$^{42'}$, da Taagen paa ny blev meget tæt, saa at man knap kunde se Damperens egen Stævn fra Broen, der var ca 125′ fra samme, med langsom Fart, hvilket fortsattes indtil Kl. 3. Da klarede det saa meget af, at man mente vel at kunne se i et Par Kabellængders Afstand, og Farten blev da atter forøget til halv Kraft. Efter et Kvarters Forløb hørtes der saa pludselig et svagt Stød af et Taagehorn for om Styrbord, hvorpaa der (hvorom Udkigsmanden forude paa Bakken straks varskoede), kun nogle faa Sekunder efter saas en Skonnert vel i et Par Kabellængders Afstand forude om Styrbord, vel en 3 Streger gissende, hvilken Skonnert styrede omtrent i Syd for Styrbordshalse med en Fart af vel en 5 Knob.

Kaptajn Knudsen, der stod paa Broen ved Maskintelegrafen om Bagbord for Rattet, medens 3dje Styrmand befandt sig om Styrbord for samme ved Damppibeapparatet, telegraferede efter nogle Sekunders Forløb »Stop« til Maskinen og beordrede samtidig Styrbordsror, dog saaledes at han, saa snart Roret var blevet omtrent halvt Styrbord, beordrede »Støt«, idet han derpaa tillige beordrede »fuld Kraft bak«, og vil han have givet disse Ordrer, fordi han, da han saa, at Skonnerten beholdt sin Kurs og ikke syntes at ville foretage noget for at undgaa Sammenstød, antog, at det ikke vilde være muligt ved nogen som helst anden Manøvre fra hans Side at undgaa Kollision. Han har i Forbindelse dermed dog tillige anført, dels at han ved kun at lægge Roret halvt Styrbord blev i Stand til enten at gaa for eller agter om Skonnerten, hvis denne foretog nogen Manøvre enten i den ene eller den anden Retning, dels at han af Erfaring vidste, at »Norge« under Bakning drejede hurtigst Styrbord over, naar Roret var lagt halvt Styrbord. Om og hvor meget »Norge« maatte have drejet mod Styrbord inden Kollisionen, som Følge af de givne Ordrer, lader sig imidlertid ikke sige. Medens Skonnertens Taagehorn efter Kaptajn Knudsens Fremstilling først hørtes ca. Kl. 3^{16} (det hørtes derefter uafbrudt tilligemed Raab fra Skonnerten), og selve Kollisionen først indtraf ca. Kl. 3^{20}, ɔ: ca. 4 Minutter efter, synes der derimod efter »Norge«s Maskinjournal ikke at være forløbet mere end højst et Par Minutter fra Skonnerten opdagedes indtil Kollisionen skete. Da »Norge« ramte Skonnerten, hvilket ogsaa efter Damperens Fremstilling skete omtrent under en ret Vinkel ved Bagbords Fokkerigning, skal »Norge«s Fart omtrent have været standset, og der blev saa paa ny beordret »Stop« for midlertidig at holde Damperen inde i det paa Skonnerten frembragte Hul og derved saa længe som muligt at hindre den i at synke, hvilket dog kun lykkedes ganske kort, idet Rigningen sprang og Skonnertens Formast faldt agter over, hvorfor det heller ikke lykkedes at redde flere af dens Besætning end ovenfor anført og paa den der omforklarede Maade.

Imellem de saaledes fra de to Skibes Side foreliggende Fremstillinger af, hvad der gik forud for og stod i Forbindelse med Kollisionen, er der nu vel forskellige Uoverensstemmelser til Stede, men ingen, der skønnes at være af væsentlig Betydning for Afgørelsen af det Spørgsmaal, om det ene eller det andet af Skibene eller intet af dem havde Ansvaret for Kollisionen, og Retten finder derfor ingen Anled-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ning til at komme nærmere ind paa disse Uoverensstemmelser. Hvad selve Spørgsmaalet om Ansvaret angaar, da maa Retten — uden at den derved har taget noget som helst Hensyn til, at »Norge«s Assurandører, som tidligere omtalt, ved Overenskomst underhaanden gik ind paa at betale omtrent $^2/_3$ af det Beløb, hvortil Ødelæggelsen af »La Coquette« med de deri ombordværende Ejendele blev ansat — være af den Anskuelse, at »Norge« havde Hovedskylden for Sammenstødet. Der findes i saa Henseende først og fremmest at maatte lægges Vægt paa, at »Norge« maa siges i det sidste Kvarters Tid, før denne Damper fik Øje paa »La Coquette«, at være gaaet med større Fart, end det under de tilstedeværende Taageforhold var berettiget, jfr. Artikel 16 i Anordningen af 22 Januar 1897 om de internationale Søvejsregler, og navnlig med en saa stærk Fart, at den ikke hurtig nok kunde foretage de nødvendige Manøvrer for at undgaa Sammenstød, da det andet Skib kom i Sigte. Og medens dernæst »La Coquette« ifølge de nævnte Søvejsreglers Artikel 21 skulde holde sin Kurs og Fart, skulde »Norge« derimod ifølge de samme Reglers Artikel 20 gaa af Vejen for »La Coquette«, og ifølge deres Artikel 22, for saa vidt Omstændighederne tillod det, undgaa at gaa foran om »La Coquette«, og med disse Regler for Øje findes »Norge« derhos ikke at have manøvreret rigtig og navnlig ikke med tilstrækkelig Resoluthed for at undgaa Kollisionen, hvorved bemærkes, at denne ikke kan antages at have været uafvendelig, da de to Skibe fik hinanden i Sigte. Det findes derfor unødvendigt at komme ind paa, hvor vidt »La Coquette« paa det Tidspunkt vilde have været i Stand til straks at foretage nogen Manøvre, særlig at luve op, og om der, som fra »Norge«s Side anført, maatte være indtraadt en saadan Forvirring om Bord i »La Coquette«, at dette Skib derved var blevet ude af Stand til at foretage noget som helst. Det skal dog derved tillige endnu bemærkes, at dette i alt Fald yderligere vanskeliggjordes ved, at »Norge« i Strid med Søvejsreglernes Artikel 28 undtod at give noget Signal om den af samme foretagne Manøvre, selv om dette i Virkeligheden ikke maatte have faaet nogen Betydning med Hensyn til Sammenstødet.

Og ligesom »Norge« saaledes maa siges at have haft Hovedskylden for Sammenstødet og for »La Coquette«s derved fremkaldte Undergang, saaledes findes »Norge« ogsaa at maatte bære Hovedskylden for, at saa mange af »La Coquette«s Besætning, deriblandt Fiskemesteren Lemenant, mistede Livet som Følge af Sammenstødet, idet det ingenlunde kan siges at være oplyst, at flere eller færre af dem vilde eller kunde være blevne reddede, hvis de havde baaret sig anderledes ad.

Retten finder imidlertid, at Indstævnte ikke desto mindre maa blive at frifinde i nærværende Sag. Vel kan Retten nemlig ikke give Indstævnte Medhold i, at der overhovedet ikke efter dansk Ret skulde kunne tilkomme efterladte efter Personer, der omkomme ved et Skibssammenstød, for hvilket det ene Skib har Skylden, noget Krav paa Erstatning, og Retten finder navnlig ikke, at dette maa blive en Følge enten af, at Sølovens § 220, særlig dens 1ste Stykke, og dens Motiver kun omtale Skade paa Skib og Ladning, eller af, at den danske Lovgivning ikke ses udenfor Loven af 26 Marts 1898 om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift at indeholde udtrykkelige Bestem-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

melser om Erstatning til Personer eller efterladte efter Personer, der blive lemlæstede eller omkomme som Følge af andres skadegørende Handlinger, naar disse ikke medføre Strafansvar, saa lidt som den Omstændighed findes at være af afgørende Betydning, at der ikke vides hidtil her i Landet, som ofte i andre Lande, at være blevet rejst Krav ved Domstolene paa Erstatning i Tilfælde af den Art. Men da der ikke findes saadanne udtrykkelige Lovbestemmelser, og da Sølovens § 220, som omtalt, kun nævner Skade paa Skib og Ladning, finder Retten paa den anden Side, at der kun kan blive Spørgsmaal om at tilkende Personer, som komme til Skade, og efterladte efter Personer, som omkomme ved et Skibssammenstød, Erstatning hos det paasejlende Skib, naar dette Skib maa siges at have foranlediget Sammenstødet ved en høj Grad af Skødesløshed og Uagtsomhed, men derom er der efter vor Mening ikke Tale i nærværende Tilfælde, uanset at »Norge«, som omtalt, maa siges at have Hovedskylden for Sammenstødet og derfor ifølge Sølovens § 220 formentlig vilde have haft at erstatte Skaden paa Skib og Ladning, hvis det ikke var blevet afgjort ved Overenskomst.

Sagens Omkostninger findes dog at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 20 November.

Nr. 247. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christen Peter Christensen og Hustru **Ane Marie,** født **Andersen** (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 21de Juli 1903: Arrestanten Christen Peter Christensen og Tiltalte, Ane Marie Christensen, født Andersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 8 og 2 Dage, hvorhos de in solidum ville have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe-Hansen, 12 Kr. til førstnævnte og 10 Kr. til sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 August 1903: De Tiltalte Christen Peter Christensen og Ane Marie Andersen bør hensættes i

---

Færdig fra Trykkeriet den 3 December 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 27—28.**

Fredagen den 20 November.

Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte Christen Peter Christensen og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 15 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Ane Marie Andersen in solidum med ham deraf tilsvarer en Tredjedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af de foreliggende, til Dels mangelfulde Oplysninger fremgaar det ikke, at Tiltalte Ane Andersen har haft nærmere Kendskab til Mandens Gældsforhold eller et bestemt Forsæt til at unddrage nogen Kreditor den ham tilkommende Fyldestgørelse, i hvilken Henseende bemærkes, at hun ikke kan antages at have været til Stede under de i Juni 1903 foretagne Eksekutionsforretninger. Det findes derfor betænkeligt at anse hende strafskyldig efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, og hun vil saaledes være at frifinde. For Tiltalte Christen Christensens Vedkommende vil den indankede Dom i Henhold til dens Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, kunne stadfæstes, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ane Marie Christensen, født Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christen Peter Christensen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler denne Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christen Peter Christensen og dennes Hustru Ane Marie Andersen, der er fødte hen-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

holdsvis i Aaret 1869 og i Aaret 1873, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ere under nærværende Sag satte under Tiltale for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 2 April d. A. hos Tiltalte Christen Peter Christensen, der den Gang drev et Gæstgiveri i Holstebro, hvilket han senere efter nærværende Sags Anlæg har afhændet, blev foretaget en Fogedforretning, hvorunder der søgtes Fyldestgørelse for et Beløb, der med Omkostninger m. m. opgjordes til 35 Kr. 68 Øre, og ved bemeldte Tiltaltes egen med det i øvrigt foreliggende stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, hvem det under Forretningen blev betydet, at det var hans Pligt nøje at opgive sine Ejendele, har ved den ommeldte Lejlighed, da han, efter at forskellige Effekter samt en Del Spirituosa vare registrerede og vurderede til i alt 41 Kr. 95 Øre — derunder dog ogsaa indbefattet et registreret kontant Beløb af 2 Kr. — blev adspurgt, om han ikke ejede en Cykle eller yderligere Beholdning af Spirituosa end det registrerede, nægtet saadant, uagtet han i sin Vognport havde henstaaende foruden en ny Cykle, paa hvilken han dog kun havde Lejekontrakt, to Kasser med Spirituosa, som det maa antages af Værdi ca. 100 Kr. Paa samme Maade er det derhos godtgjort, at nævnte Tiltalte, da Fogedretten efter at have modtaget det ommeldte benægtende Svar af Tiltalte, anstillede nærmere Undersøgelse og herunder forefandt en gammel Cykle i Tiltaltes Gaard, har i Strid med Sandheden for Fogedretten udgivet denne Cykle, hvis Ejer Tiltalte efter sin Forklaring ikke kendte, for at være ham tilhørende i det Haab, at Fogden skulde lade sig nøje med at gøre Udlæg i denne Cykle og standse videre Undersøgelse hos Tiltalte. Under Fogedforretningen blev dog den rette Sammenhæng med Hensyn til sidstnævnte Cykle oplyst, ligesom de i Vognporten henstaaende Genstande bleve fundne og til Dels inddragne under det derefter dekreterede Udlæg. Tiltalte har forklaret, at han lagde Dølgsmaal paa de ommeldte Genstande i den Hensigt, at de ikke skulde komme hans Kreditorer tilgode, og for senere at benytte dem til egen Fordel.

Fremdeles have begge de Tiltalte erkendt, at Tiltalte Ane Marie Andersen en Dag i første Halvdel af Juni Maaned d. A. har i Henhold til et af hende stillet og af Tiltalte Christen Peter Christensen tiltraadt Forslag og i den Hensigt at hindre sidstnævntes Kreditorer, fra hvis Side de befrygtede Udlæg foretaget, i deri at søge Fyldestgørelse, skjult et Antal Flasker med forskellige Spirituosa af de bedste og dyreste, som forefandtes i Tiltalte Christensens Beværtning, og hvis samlede Værdi maa antages at have udgjort ca. 30 Kr., i Bunden af et i de Tiltaltes Sovekammer henstaaende Klædeskab, hvor de efter deres Forklaring haabede, at Drikkevarerne skulde undgaa Fogedrettens Opmærksomhed, og Tiltalte Christen Peter Christensen har derhos tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med det i øvrigt oplyste, at han, da der derefter saavel den 19de som den 25de Juni d. A. paa ny blev foretaget Eksekution hos ham, under hvilke Forretninger han under Tilkendegivelse af det dermed forbundne Strafansvar var bleven opfordret til at opgive, hvad han ejede, for at der deri kunde gøres Udlæg, desuagtet har lagt Dølgsmaal paa, at bemeldte Drikkevarer beroede i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Klædeskabet i den Hensigt, at de paagældende Kreditorer ikke skulde opnaa Fyldestgørelse i disse.

Endelig er det ved Tiltalte Christen Peter Christensens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han under Afholdelsen af den sidst meldte Fogedforretning den 25 Juni d. A. ligeledes har unddraget et i hans Besiddelse værende kontant Beløb af 65 Kr. fra at komme ind under Udlægget, idet han, efter at Fogedretten og den for vedkommende Kreditor mødte Sagfører havde indfundet sig paa hans Bopæl, forlod det Lokale, hvor Forretningen paabegyndtes, og gik op paa Loftet, hvor han — der under Fogedforretningens Begyndelse var bleven udspurgt om, hvor vidt han havde Penge, og i Strid med Sandheden havde opgivet, at hele hans Pengebeholdning kun udgjorde 3 Kr., som han derhos begærede at udtage i Henhold til Konkurslovens § 160 — skjulte det nævnte Beløb under nogle løse Loftsbrædder, efter sin Forklaring for at forhindre, at der blev gjort Eksekution i Beløbet, hvilket han til Dels havde forskaffet sig ved Laan, og som var bestemt til delvis Dækning af et noget større Beløb, som han siden den 11 Juni d. A. havde skyldt Kreaturhandler Poul Christian Christensen i Leje og Afdrag for det i hans Gæstgiveri benyttede Inventarium, der tilhørte Poul Christensen, hvem Tiltalte efter det oplyste ogsaa samme Dag, Fogedforretningen havde fundet Sted, udbetalte hele det fordulgte Beløb.

Efter det oplyste blev der ved den fornævnte, den 19 Juni d. A. foretagne Fogedforretning, under hvilken der søgtes Fyldestgørelse for et til i alt 62 Kr. 83 Øre opgjort Beløb, gjort Udlæg dels i den Tiltalte Christen Peter Christensen tilhørende faste Ejendom paa Skolegade i Holstebro, der med paastaaende Bygninger og disses mur- og sømfaste Tilbehør vurderedes til 15000 Kr., men som efter det foreliggende maa antages at have været pantsat til sin fulde Værdi, dels i forskellige i alt til 43 Kr. 20 Øre vurderede Drikkevarer.

Fremdeles er det oplyst, at der ved den under 25de Juni d. A. afholdte Fogedforretning, hvorunder der var begært Eksekution foretaget for i alt 65 Kr. 9 Øre, blev gjort Udlæg foruden i den nys nævnte faste Ejendom i forskellige Drikkevarer til et samlet Vurderingsbeløb af 38 Kr. 20 Øre, og endelig fremgaar det af det foreliggende, at Tiltalte Christen Peter Christensens Bohave og Inventarium dels er pantsat, dels lejet af en Tredjemand.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Christen Peter Christensen navnlig ogsaa under den den 25de Juni afholdte Fogedforretning i al Fald til Dels har handlet i egennyttig Hensigt — være at anse efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Christen Peter Christensen i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Ane Marie Andersen i 2 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 64. Andelsselskabet **Køge Andelssvineslagteri** (Arntzen)

contra

Gaardejer **Hans Nielsen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Selskabets Forpligtelse til Betaling af Kørepenge i Overensstemmelse med de oprindelige Love.

Køge Købstads ordinære Rets Dom af 7 Marts 1901: Indklagede, Køge Andelssvineslagteri i Køge, bør til Klageren, Gaardejer Hans Nielsen af Ørsted, betale 99 Kr., men i øvrigt for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1902: De Appelindstævnte, Andelsselskabet Køge Andelssvineslagteri, bør til Appellanten, Gaardejer Hans Nielsen af Ørsted, betale 148 Kr. 50 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 4 August 1897, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 Oktober f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Parternes Sagførere for Underretten, Sagførerne E. Petersen og A. Sørensen, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse hver med en Bøde til Køge Købstads Kæmnerkasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. Sagførerne E. Petersen og A. Sørensen bør til Køge Købstads Kæmnerkasse bøde hver 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der er indanket til Overretten fra Køge Bytingsret, har Appellanten, Gaardejer Hans Nielsen af Ørsted, sagsøgt de appelindstævnte, Andelsselskabet Køge Andels-Svineslagteri, til Betaling af 148 Kr. 50 Øre, som de skulle skylde ham i Kørselsgodtgørelse for Svin, han i 1896 har leveret til Slagteriet, tillige med Renter deraf 5 pCt. aarlig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fra Forligsklagens Dato den 4 August 1897. Ved Siden af en principal Paastand om Afvisning, om hvilken der ikke bliver Spørgsmaal for Overretten, paastode de appelindstævnte sig for Underretten frifundne mod Betaling af 99 Kr. uden Renter, og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge. Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte, ere ved Dommen ophævede. Appellantens Paastand her for Retten gaar ud paa, at Underretsdommen forandres overensstemmende med hans Paastand for Underretten. De appelindstævnte paastaa Underretsdommen stadfæstet.

Efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

De appelindstævnte ere et Andelsselskab, stiftet i 1889 til Anlæg og Drift af et Svineslagteri i Køge i det Øjemed — som det hedder i et fremlagt Eksemplar af Selskabets Love, saaledes som disse foreligge vedtagne paa to Generalforsamlinger i Februar 1893 — at ophjælpe Egnens Svineproduktion. De, der vilde indtræde som Andelshavere i Selskabet, maatte ifølge Lovene tegne sig dels for Levering til Slagteriet af Svin — enten deres hele Produktion eller et vist Antal om Aaret — dels som Garanter for Anlægs- og Driftskapital. I Henseende bl. a. til Forpligtelsen til at levere Svin fastsatte Lovene syvaarige Perioder — hvoraf den første udløb den 31 December 1896 — saaledes at Tegningen i denne Henseende bandt Andelshaveren — forudsat at han vedblev at drive Landbrug i noget af de Sogne, i hvilke Selskabet havde Andelshavere — indtil Udløbet af den ved hans Indtræden løbende Periode. I Lovenes §§ 6 og 7 indeholdes udførlige Bestemmelser om Fastsættelsen af de Priser, som skulle betales Andelshaverne for de Svin, disse levere, om Beløbenes Udbetaling og om Fordeling og Udbetaling til Andelshaverne af Slagteriets aarlige Overskud. I § 6 indeholdes endvidere Bestemmelser, hvorefter Andelshavere, der bo i en Afstand af $1^1/_2$ Mil fra Køge, have Ret til enten at levere Svinene paa nærmeste Jærnbanestation, saaledes at Fragten til Slagteriet betales af dette, eller, naar de i Stedet for at benytte Jærnbanen levere Svinene direkte med Vogn til Slagteriet, at faa i Kørepenge 75 Øre for hvert Svin.

Appellanten tegnede sig i Februar 1894 som Andelshaver i Selskabet, og vedblev derefter at være Andelshaver indtil Udgangen af 1896, indtil hvilket Tidspunkt hans Tegning efter det ovenfor anførte bandt ham. Appellanten boede over $1^1/_2$ Mil fra Køge. Han brugte at transportere de Svin, han leverede til Slagteriet, direkte med Vogn til dette, og har som Følge heraf i de første to Aar, han var Andelshaver, i Kraft af den nys omtalte Bestemmelse i Selskabets Love oppebaaret Kørepenge med 75 Øre for hvert Svin.

Paa en ordinær Generalforsamling i Andelsselskabet, som afholdtes den 26 Februar 1896, vedtoges det med Stemmeflerhed at forandre Bestemmelsen i Lovenes § 6 om Kørepenge derhen, at disse fremdeles skulde betales med 75 Øre for hvert Svin, naar Kørslen var over 2 Mil, men derimod kun med 50 Øre, naar Kørslen var fra $1^1/_2$ til 2 Mil, hvorhos der skulde betales 25 Øre i Kørepenge for 1 til $1^1/_2$ Mils Kørsel. I Henhold til en Bestemmelse i Selskabets Love, hvorefter Forandring i disse kun kan ske ved Afholdelse af to Generalforsamlinger, blev den saaledes vedtagne Ændring paa ny forelagt paa en

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ekstraordinær Generalforsamling den 25 Marts s. A., hvor den ligeledes blev vedtagen med Stemmeflerhed. Noget Tidspunkt, fra hvilket Ændringen skulde træde i Kraft, var ikke udtrykkelig angivet i Beslutningen, og den ses at være bleven bragt i Anvendelse af Selskabets Bestyrelse straks efter dens endelige Vedtagelse eller i alt Fald fra den 1 April s. A.

Appellanten, hvis Bopæl er mindre end to Mil fra Køge, og som saaledes ramtes af den stedfundne Nedsættelse af Kørepengene, har i 1896 — som det maa antages efter det Tidspunkt, fra hvilket den saaledes vedtagne Ændring i Kørepengenes Størrelse er bragt i Anvendelse, leveret 198 Svin med Vogn til Slagteriet, og gør for disse Krav paa Kørepenge efter den i Lovene fastsatte Takst, 75 Øre, eller i alt med det indtalte Beløb, 148 Kr. 50 Øre, idet han gør gældende, at den vedtagne Ændring er ugyldig eller i alt Fald uden Anvendelse paa hans Leveringer i 1896. Det er om Berettigelsen af dette Krav, at Tvisten under Sagen drejer sig, idet de Indstævnte — hvis Opfattelse har faaet Medhold ved Underretsdommen — hævde, at Appellanten kun har Krav paa Kørselsgodtgørelse efter den ændrede, lavere Takst, 50 Øre for hvert Svin, eller i alt med 99 Kr.

Til Støtte for sin Paastand om den vedtagne Ændrings Ugyldighed gør Appellanten for det første gældende, at dens Vedtagelse paa Generalforsamlingen den 26 Februar 1896 er foregaaet uden Iagttagelse af de Forskrifter, som i Selskabets Love ere givne dels om forudgaaende Bekendtgørelse om, dels om betimelig Indgivelse i skriftlig Form af de Forslag, som skulle sættes under Forhandling paa en Generalforsamling. I sidstnævnte Henseende findes i Lovenes § 14 en Bestemmelse, hvorefter Forslag, der fremkomme fra Andelshavere, maa skriftlig indgives til Selskabets Formand inden den 15 Januar, og det siges det anførte Sted, at »hvad der indkommer senere, kan ikke komme til Forhandling«.

Rent bortset fra det Spørgsmaal, om Tilsidesættelse af denne sidste Bestemmelse maatte kunne medføre Ugyldighed af en ellers paa foreskreven Maade tilbleven Generalforsamlingsbeslutning, kan imidlertid i nærværende Tilfælde ingen saadan Tilsidesættelse antages at have fundet Sted. Det Forslag, paa Grundlag af hvilket den ommeldte Ændring blev vedtagen, og som var stillet af 18 Andelshavere, maa, efter hvad der foreligger, antages at være indkommet inden den 15 Januar 1896; og for saa vidt Appellanten har villet finde en Tilsidesættelse af den omhandlede Forskrift deri, at Forslag om Ændringen i den Skikkelse, hvori denne blev vedtagen, først fremkom mundtlig fra en Andelshaver paa selve Generalforsamlingen, maatte dette allerede af den Grund anses ubeføjet, at den hele Afvigelse, som skete i det oprindelige Forslag, bestod i, at den i dette foreslaaede Godtgørelse for 1 til $1^1/_2$ Mils Kørsel blev sat til 25 Øre i Stedet for som deri foreslaaet til 50 Øre for hvert Svin.

I Henseende til Bekendtgørelse af Generalforsamlinger og af de Forslag, som skulle forhandles paa disse, bestemmes i samme Paragraf i Selskabets Love, at Formanden bestemmer Tid og Sted for Generalforsamlingen ved Bekendtgørelse fjorten Dage forud i de Blade, som Slagteriets Bestyrelse finder fornødent, og at »ved Indvarsling til Generalforsamlingen angives hver Gang, hvilke Sager der vil komme til Forhandling«, — hvorved bemærkes, at det er uden Føje, naar de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

appelindstævnte have villet gøre gældende, at denne sidst anførte Bestemmelse ikke omfatter de ordinære Generalforsamlinger. Af det foreliggende fremgaar det, at den heromhandlede Generalforsamling er indvarslet ved en Bekendtgørelse i to af Egnens Blade med sytten Dages Varsel, at denne Bekendtgørelse med Hensyn til de Sager, der vilde komme til Forhandling, kun indeholdt en Bemærkning om, at Dagsordenen bliver tilstillet Medlemmerne med Posten, og at dette sidste ogsaa skete saaledes, at Medlemmerne, derimellem Appellanten modtog en trykt Dagsorden, paa hvilken bl. a. det her omhandlede Ændringsforslag var optaget, og som efter det foreliggende maa antages at have været dem i Hænde i rundelig Tid før Generalforsamlingens Afholdelse. Ifølge Proceduren maa det antages, at denne Maade at meddele Forhandlingsæmnerne paa hidtil stadigt upaatalt havde været fulgt. Allerede efter det anførte findes der ikke at kunne være Spørgsmaal om at anse den vedtagne Beslutning for ugyldig paa Grund af mangelfuld Bekendtgørelse.

Appellanten gør imidlertid videre gældende, at Vedtagelsen af den omhandlede Ændring, selv om denne antages at være foregaaet paa den Maade, Lovene foreskrive, ikke kan have betaget ham Ret til for 1896 at faa Kørepenge efter den tidligere Takst. For det første gør han gældende, at det, skønt ikke udtrykt i Generalforsamlingens Beslutning, maa betragtes som underforstaaet i den, at den vedtagne Ændring først skulde træde i Kraft fra det Øjeblik — d. v. s. fra Udgangen af Aaret 1896 — indtil hvilket de daværende Andelshavere, som vare interesserede i den ældre Taksts Bibeholdelse, havde bundet sig til at levere Svin til Slagteriet; men til at lægge denne Begrænsning ind i Vedtagelsen findes der at mangle Føje.

Spørgsmaalet bliver herefter, om, som Appellanten gør gældende, Generalforsamlingen maa anses at have manglet Beføjelse til indenfor det Tidsrum, for hvilket Appellanten som anført havde bundet sig til at levere Svin, at nedsætte de i Lovene bestemte Kørepenge — hvorved bemærkes, at det efter Proceduren maa antages, at det paa Generalforsamlingen den 26 Februar 1896 paa en Forespørgsel fra Appellanten blev svaret ham, at han uanset den skete Nedsættelse — som han paa Generalforsamlingen havde modsat sig — var forpligtet til vedblivende at levere Svin til Slagteriet. I Andelsselskabets Loves § 12 bestemmes det, at »Generalforsamlingen har den øverste Myndighed i alle Slagteriets Anliggender«; og i deres § 20 hedder det, at »Generalforsamlingen fatter ved Stemmeflerhed gyldig Beslutning i alle Slagteriets Anliggender«, — hvorunder, som det fremgaar af Paragrafens følgende Indhold, indbefattes Vedtagelse af Forandringer i Selskabets Love, om hvilke det blot bestemmes, at der til saadan Forandring udkræves en Beslutning af 2 Generalforsamlinger. Det findes imidlertid ikke at kunne antages, at det ved disse almindeligt lydende Bestemmelser skulde være tilsigtet at give et Flertal af Selskabets Generalforsamling (eller af to paa hinanden følgende Generalforsamlinger) Myndighed til til enhver Tid ensidigt, uden vedkommende Andelshaveres Indvilligelse, at gøre Forandring i Lovenes Bestemmelser om de Vilkaar, paa hvilke Andelshaverne skulle være forpligtede og berettigede til at levere Svin til Slagteriet, eller særligt til, til Skade for enkelte Andelshavere, at ændre et Vilkaar, der, som det her omhandlede, vedrørte Andelshavernes ind-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

byrdes Stilling. Det bemærkes herved, at, som det fremgaar af Proceduren, ere Bestemmelserne i Lovenes § 6 om Ret for fjernere boende Andelshavere til Kørepenge eller til Forsendelse for Slagteriets Regning fastsatte i det Øjemed dels at tilvejebringe Udjævning mellem dem og de nærmere boende Andelshavere, som havde den Fordel at faa Slagteriet lagt nærmere ved deres Bopæl, dels ved at byde hine denne Fordel, at opnaa Tilslutning hos fjernereboende, der ellers vilde kunne være foranledigede til hellere at slutte sig til et bestaaende lignende Slagteri i en anden Købstad. For saa vidt de appelindstævnte have anført, at der tidligere er blevet foretaget Forandring med Hensyn til Kørepengene, og at saadant var Appellanten bekendt ved hans Indtrædelse i Selskabet, maa disse Anbringender — som i øvrigt heller intet nærmere indeholde om Beskaffenheden af den Forandring, der skal være foretaget — allerede af den Grund blive uden Betydning, at de ere benægtede af Appellanten og ubeviste.

Som Følge af det anførte ville de appelindstævnte være at dømme til at betale Appellanten de paastævnte 148 Kr. 50 Øre med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte ogsaa for Overretten, ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge for Overretten.

Nr. 66. Karetmager **Peter Olsen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Korkvarefabrikant **L. P. Thomsen** (Ingen),

betr. et Erstatningsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1902: Indstævnte, Korkvarefabrikant L. P. Thomsen, bør for Tiltale af Citanten, Karetmager Peter Olsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Levinsen hos det offentlige i Salær 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 3 Kr.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kunne de af Indstævnte trufne Forholdsregler for at forebygge Ulykkestilfælde ved den af ham foranstaltede Nedkastning af Sække ikke anses for fyldestgørende, og han findes derfor at have handlet uagtsomt ved at lade den i Dommen omtalte Sæk kaste ned i Gaarden uden paa tilstrækkelig Maade at advare Tredjemand om at vogte sig for den dermed forbundne Fare. Da det derhos ikke ses, at Appellanten ved den omhandlede Lejlighed har udvist nogen Uforsigtighed, hvorved navnlig bemærkes, at det efter de Højesteret

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

forelagte nye Oplysninger maa antages, at der, da Appellanten kom ud i Gaarden, havde været en Afbrydelse i den stedfindende Nedkastning af Sække, saa at han ikke havde Grund til at vente, at der den Gang paa ny vilde blive kastet nogen Sæk ned, findes Appellanten ikke ved sit Forhold at have udelukket sig fra at erholde fuld Erstatning for den ham ved Indstævntes Fremgangsmaade paaførte Skade.

Indstævnte vil derfor have at yde ham saadan Erstatning, der efter Omstændighederne kan fastsættes til i alt 300 Kroner med Renter som paastaaet.

I Henseende til Processens Omkostninger for Overretten og det Overretssagfører Levinsen tillagte Salær samt Godtgørelse for Udlæg vil den indankede Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Korkvarefabrikant L. P. Thomsen, bør til Appellanten, Karetmager Peter Olsen, betale 300 Kroner med Renter 5 p.Ct. p.a. fra den 15 Maj 1900, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger og det Overretssagfører Levinsen tillagte Salær samt Godtgørelse for Udlæg bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Advokat Hindenburg i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, Karetmager Peter Olsen, Indstævnte, Korkvarefabrikant L. P. Thomsen, tilpligtet at betale ham Erstatning med 300 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn i Anledning af, at Indstævnte ved uagtsomt Forhold skal have været Aarsag til, at der den 26de April 1900 tilføjedes Citanten en Legemsbeskadigelse, som Følge af hvilken han i to Maaneder var først fuldstændigt og senere delvis uarbejdsdygtig, tillige med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato den 15 Maj 1900, til Betaling sker, samt endvidere godtgøre ham 6 Kr., som han vil have udgivet til to i Anledning af Beskadigelsen tilkaldte Læger. Indstævnte paastaar sig frifunden.

Som det fremgaar af Sagens Oplysninger, har Indstævnte en Korkvarefabrik i en Bygning paa Ejendommen Bragesgade Nr. 1, og har Lager bl. a. i denne Bygnings anden Sals Etage, der er en Kvistetage, og i hvilken der ud imod Ejendommens Gaardsplads er anbragt en

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Luge med Hejseapparat. Citanten har Karetmagerværksted i en Bagbygning paa samme Ejendom, og Adgangen til Værkstedet fra Gaden er ad Ejendommens Port og over Gaardspladsen, langs den Mur, i eller over hvilken den nævnte Luge er anbragt. Imellem Porten og Værkstedsdøren, der begge omtrent støde op til denne Mur, er der en Afstand af $17^1/_2$ Alen, og det Sted paa Muren, over hvilket Lugen findes, er knap fire Alen fra Porten. Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Gaardspladsen paa den omhandlede Strækning kun var passabel i ca. $2^1/_2$ Alens Bredde, idet dens øvrige Del benyttedes som Oplagsplads for forskellige Genstande.

Den ovennævnte Dags Eftermiddag lod Indstævnte en Del Sække med Korkaffald transportere bort fra sit Lager. Dette skete paa den Maade, at Sækkene fra den oven omtalte Luge paa 2den Sal bleve, uden Benyttelse af Hejseapparatet, kastede ned i Gaarden, hvorfra de bleve baarne ad Porten ud paa Gaden og læssede paa Vogn. Indstævnte selv og en af dennes Folk besørgede Arbejdet med at bringe Sækkene hen til Lugen og kaste dem ned fra denne; og fire andre af Indstævntes Folk vare posterede i Gaarden for at tage imod Sækkene og bringe dem ud paa Vognen, som holdt paa Gaden udenfor Porten. Den ene af disse Folk havde af Indstævnte en staaende Ordre til at opholde sig i Porten og advare forbipasserende mod at passere under Lugen; men da ogsaa han tog Del i Arbejdet med at bringe Sække ud til Vognen, var han ikke uafbrudt til Stede i eller indenfor Porten. Ogsaa de tre andre Folk, eller i alt Fald to af dem, maa antages en Gang for alle at have modtaget Paalæg af Indstævnte om at advare forbipasserende mod de nedfaldende Sække. Der var ikke anbragt Afvisere ved det Sted, hvor Nedkastningen foregik.

Medens den omtalte Nedkastning af Sække gik for sig, kom Citanten ud af sit Værksted, bærende paa to Vognstænger, som han vilde ud og tilpasse til en Vogn, der stod paa Gaden udenfor Porten. Han gik fra Værkstedsdøren lige i Retning af Porten. Da han var nogle faa Skridt fra det Sted, hvor Sækkene nedkastedes, blev der af en af Indstævntes Folk, som stod i Porten — medens den Mand, som særligt havde Paalæg om at staa der for at advare forbigaaende, i Øjeblikket var ude ved Vognen, hvor han havde hjulpet med at bringe en Sæk ud — tilraabt ham en Advarsel. Citanten ænsede ikke Raabet, som han ikke vil have hørt, og da han naaede hen under Lugen, blev han ramt i Ryggen, tæt under Nakken, af en Sæk, som lige blev kastet ned. Umiddelbart før Citanten, som anført, nærmede sig Stedet og fik tilraabt den omtalte Advarsel, var der blevet raabt ud fra Lugen, om der kunde kastes en Sæk ned, og en af Folkene, som stod i eller ved Porten, havde hertil svaret bekræftende. Den Sæk med Korkaffald, af hvilken Citanten saaledes blev ramt, maa antages at have haft en Vægt af ca. 120 Pund. Der tilføjedes ham en Kontusion af Ryggen, for hvilken han maattte holde Sengen i godt en halv Snes Dage, og som ogsaa derefter i nogen Tid efterlod saadan Stivhed og Smerter, at han indtil to Maaneder efter Begivenheden ikke var fuldt arbejdsdygtig.

Efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger maa det antages, at den Fremgangsmaade med Nedkastningen af Sækkene, som fulgtes den ommeldte Dag, stadigt var benyttet af Indstævnte, og at Citanten

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

saaledes var vel kendt med den Fare, som der var ved at passere Gaarden, naar Nedkastningen fandt Sted.

Efter det foreliggende findes der herefter at maatte gives Indstævnte Medhold i, at den indtrufne Skade maa betragtes som forvoldt ved Citantens egen Uforsigtighed, og at der som Følge heraf mangler Grundlag for at gøre Indstævnte ansvarlig for dens Følger. Indstævntes Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Efter Paastand vil der være at tilkende Overretssagfører Levinsen, som efter Beskikkelse har udført Sagen for Citanten — hvem der har været meddelt fri Proces — og hvis Sagførelse har været lovlig, Salær hos det offentlige med 60 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 3 Kr.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 73. Restauratør **L. P. J. Feldt** (Nellemann efter Ordre)

contra

Arkitekt **Petersen-Hinrichsen** (Ingen),

betr. Appellantens Forpligtelse til at betale et Lejebeløb og Spørgsmaalet om Stadfæstelse af en herfor foretagen Arrest eller Indstævntes Ansvar for denne og en foretagen Udsættelse af Appellanten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de September 1902: Saafremt Hovedcitanten, Arkitekt Petersen-Hinrichsen, efter forudgaaet lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke ved den ovennævnte Samtale med Handskefabrikant Ursin har indrømmet den oven omhandlede Henstand med Betaling af Kontracitanten, Restauratør L. P. J. Feldts, den 2 September 1899 forfaldne Husleje, bør Kontracitanten i Hovedsagen til Hovedcitanten betale de hovedpaastævnte 610 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6te Januar 1900 til Betaling sker, hvorhos den paastævnte Arrestforretning som lovlig gjort og forfulgt bør ved Magt at stande, medens Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Trøster Hovedcitanten sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Kontracitanten for Hovedcitantens Tiltale i Hovedsagen fri at være, hvorhos den foretagne Udsættelsesforretning bør være ophævet, medens i Kontrasagen Hovedcitanten bør betale til Kontracitanten for den denne ved Arrest- og Udsættelsesforretningen forvoldte Tort, Kreditspilde og Tab en af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsat Erstatning, dog ikke udover 6000 Kr., med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 26 Marts 1900 til Betaling sker. Aflægger Hovedcitanten den ommeldte Ed, bør endelig Kontracitanten betale ham alle af Arrest- og Udsættelsesforretningen samt nærværende Sag flydende Omkostninger skadesløst, hvorhos der tillægges Overretssagfører Levinsen i Salær 100 Kr. hos det offentlige, men aflægger Hovedcitanten ikke den nævnte Ed, bør han betale til det offentlige de Retsgebyrer, som

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

skulde have været erlagte og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Kontracitantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Overretssagfører Levinsen 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører O. Heise en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 30te Juni d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den i Dommen fastsatte Frist regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Restauratør L. P. J. Feldt, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Arkitekt Petersen-Hinrichsen, paastaaet Kontracitanten, Restauratør L. P. J. Feldt, tilpligtet at betale 610 Kr., som denne skal skylde ham i forfalden Husleje med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hoved-Forligsklagens Dato den 6 Januar 1900 samt derhos paastaaet en efter hans Foranstaltning af Kongens Foged her i Staden foretagen Udsættelsesforretning og til Sikkerhed for ovennævnte Fordring foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Kontracitanten tilpligtet at betale alle af Udsættelses- og Arrestforretningen samt nærværende Sag flydende Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten, hvem der under Sagen er meddelt fri Proces. har paastaaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale samt at den angivne Arrest- og Udsættelsesforretning med de derunder den 18 Oktober 1899 og 28 December s. A. afsagte Kendelser ophæves, og at Hovedcitanten tilpligtes at betale ham i Erstatning 6000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Indleveringsdag den 26de Marts 1900 til Betaling sker samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overretssagfører Levinsen, hvilket denne i hvert Fald paastaar sig tilkendt hos det offentlige.

Ved tvende Lejekontrakter af 31 August 1898 lejede Kontracitanten tvende Kælderlejligheder i de Hovedcitanten tilhørende Ejendomme Ole Suhrsgade Nr. 12 og 14 her i Staden for en halvaarlig Leje af i alt 610 Kr., at erlægge kvartaarsvis forud hver 2 September, 2 December, 2 Marts og 2 Juni, blandt andet paa Vilkaar, at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

saafremt Lejen ikke erlagdes prompte til Forfaldstid, var Resten af Lejen for det løbende Halvaar straks forfalden til Betaling, og Lejeren pligtig til paa Ejerens Forlangende straks og uden forudgaaende Opsigelse at fraflytte og ryddeliggøre det lejede samt til at taale Udsættelse deraf, og desuden pligtig paa Anfordring skadesløst at betale Lejen til den Flyttedag, hvortil lovlig Opsigelse kunde ske efter Udsættelsen. Under Anbringende af, at Kontracitanten ikke havde betalt den den 2 September 1899 forfaldne Leje, rekvirerede Hovedcitanten under 6 Oktober s. A. den oven ommeldte Udsættelses- og Arrestforretning foretaget af Kongens Foged her i Staden, og under Forretningen, der paabegyndtes den 7de s. M. protesterede Kontracitanten mod dennes Foretagelse under Henvisning til en af ham fremlagt, af Handskefabrikant Vilhelm Albert Adolf Ursin under Eds Tilbud afgiven Erklæring, hvorefter Hovedcitanten, da Ursin paa Kontracitantens Vegne havde henvendt sig til ham for at anmode om Henstand med Betalingen af Lejen indtil Oktober Flyttedag 1899, havde indrømmet den begærte Henstand.

Efter at der af Kongens Foged ved Kendelse af 18 Oktober 1899 var eragtet, at den begærte Forretning kun kunde fremmes mod en Sikkerhedsstillelse af 2000 Kr., og der — efter at den forlangte Sikkerhed var stillet — ved Kendelse af 28 December s. A. var eragtet, at den fremsatte Protest ikke kunde tages til Følge, blev under 2den Januar 1900 den ommeldte Arrest og Udsættelse foretagen.

Kontracitanten har til Støtte for sin Paastand her under Sagen gentaget sit under Fogedforretningen fremsatte Anbringende om, at Hovedcitanten havde givet ham Henstand med Lejens Betaling indtil Oktober Flyttedag 1899, og med Hensyn til Fastsættelsen af Størrelsen af den paastaaede Erstatning for den saaledes formentlig ulovlig foretagne Arrest og Udsættelse gjort gældende, at det i hver af de paagældende Kontrakter var gjort til Betingelse for Lejemaalet, at Hovedcitanten for det Tilfælde, at han opsagde Kontracitanten før 5 Aar efter Lejemaalets Indgaaelse, skulde betale denne en Erstatning af 500 Kr. før Udflytningen og 5000 Kr. paa Anfordring, henholdsvis eftersom Opsigelsen fandt Sted af Hensyn til, at Lejemaalet var til Gene for Husets øvrige Beboere, eller i Anledning af, at en eventuel Lejer ved en højere Leje eller af anden Grund havde formaaet Hovedcitanten til at fremkomme med den.

Kontracitanten har nu ikke mod Hovedcitantens Benægtelse godtgjort, at denne har tilstaaet ham den ommeldte Henstand med Lejens Betaling, men han findes ved det under Sagen oplyste, navnlig den af Handskefabrikant Ursin afgivne beedigede Vidneforklaring, at have tilvejebragt en saadan Formodning for sit Anbringendes Rigtighed, at Sagen vil være at gøre afhængig af Hovedcitantens Ed, saaledes at, saafremt Hovedcitanten med sin Ed benægter ved den ommeldte Samtale med Handskefabrikant Ursin at have indrømmet den nævnte Henstand, Kontracitanten i Hovedsagen vil være at tilpligte at betale Hovedcitanten det hovedpaastævnte Beløb med Renter som paastaaet, hvorhos den paastævnte Arrestforretning vil være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt, og Hovedcitanten i Kontrasagen vil være at frifinde for Kontracitantens Paastand, medens i modsat Fald Kontracitanten i Hovedsagen vil være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorved bemærkes, at denne ikke har nedlagt nogen subsidiær Paastand om Betaling af Lejen for Tiden fra 2 September 1899 til Udsættelsesforretningens Foretagelse eller Paabegyndelse, hvorhos Arresten ikke vil kunne stadfæstes og den gjorte Udsættelsesforretning vil være at ophæve, og Hovedcitanten i Kontrasagen vil være at tilpligte at betale Kontracitanten en af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsat Erstatning for den denne ved Arrest- og Udsættelsesforretningen forvoldte Tort og Kreditspilde og Tab, dog ikke højere end 6000 Kr., med Renter som paastaaet.

Dersom Hovedcitanten aflægger den nævnte Ed, vil Kontracitanten have at betale ham alle af Arrest- og Udsættelsesforretningen samt nærværende Sag flydende Omkostninger skadesløst, hvorhos der vil være at tillægge den for Kontracitanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Levinsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 100 Kr. hos det offentlige, hvorimod Hovedcitanten, saafremt han ikke aflægger Eden, vil have at betale denne Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Overretssagfører Levinsen 100 Kroner.

Der vil være at forelægge Overretssagfører O. Heise en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 30 Juni d. A. fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 230. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hanne Ruben, Osiiers Hustru (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Juli 1903: Tiltalte Hanne Ruben, Osiiers Hustru, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 500 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Hanne Ruben, Osiiers Hustru, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hanne Ruben, Osiiers Hustru, der er født den 20de Juli 1865, og som i 1898 for Overtrædelse af Loven af 6te Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning har erlagt to Bøder paa henholdsvis 50 Kr. og 200 Kr., men i øvrigt ikke er funden tiltalt eller straffet, tiltales for Overtrædelse af nys nævnte Lov.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at Tiltalte, der ikke er autoriseret Klasselotterikollektrice, vedvarende i stort Omfang driver Forretning med Klasselodder, og at denne hendes Virksomhed ikke blot omfatter Ydelse af rentebærende Laan mod Pant i de af Spillerne selv indkøbte Lodsedler, hvilke Sedler hun i Tilfælde af Laanets Ikke-Indfrielse sælger i samme Stand, hvori de ere pantsatte, men blandt andet ogsaa bestaar i, at hun efter Bestilling og mod et derfor beregnet Gebyr dels indkøber, dels fornyer Klasselotterisedler for andre, og jævnlig gør dette paa den Maade, at hun straks i Forbindelse med Sedlernes Indkøb giver Laan mod Pant i Sedlerne og i Forbindelse med Fornyelsen af Sedlerne fornyer Laanet mod at beholde de fornyede Sedler i Pant — alt saaledes, at hun i Tilfælde af Laanets Ikke-Indfrielse sælger de pantsatte Lodsedler.

Antallet af de af Tiltalte saaledes solgte Lodsedler har mellem sidst afvigte 5te og 6te Trækning efter Tiltaltes Opgivende udgjort omkring et Tusind Numre.

Da denne Tiltaltes Virksomhed — selv forudsat Rigtigheden af Tiltaltes Paastand om, at hun aldrig for egen Regning indkøber eller fornyer Klasselotterisedler for derefter at sælge disse — findes at være i Strid med det i Loven af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning § 3 indeholdte Forbud mod at drive Handelsforretning med Klasselotteriets Sedler, vil Tiltalte være at anse efter nys nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner.

Mandagen den 23 November.

Nr. 241. Højesteretssagfører Bagger

contra

Oscar Charles Peter Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Kriminal- og Politirettens Dom af 23de August 1903: Arrestanterne Edmund Frederik Petersen og Oscar Charles Peter Christensen bør straffes, Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bentzen, samt til de beskikkede Defensorer, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Carlsen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Pedersen, dog at Arrestanten Christensen deraf in solidum med ham udreder 1/3. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Hvad de i den indankede Dom omhandlede Tyverier angaar, er der vel, dels ved domfældte Petersens Forklaring, dels ved hvad der i øvrigt er oplyst, tilvejebragt stærk Formodning for, at Tiltalte Christensen har været meddelagtig i største Delen af de af Petersen begaaede Tyverier, men det findes dog betænkeligt at anse et aldeles tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende tilvejebragt uden for saa vidt angaar Tyverierne hos Christiane Jensen, Detailhandler E. S. Sørensen og Frugthandler Hans Andersen, med Hensyn til hvilke Tyverier det efter de foreliggende Oplysninger maa anses godtgjort, at Tiltalte har været i Følge med Petersen, da denne begik Tyverierne. Tiltalte vil herfor være at anse efter Straffelovens § 230 for anden Gang begaaet simpelt Tyveri.

Tiltalte vil dernæst, som i Dommen antaget, være at anse for Bedrageri efter Straffelovens § 251, hvorved bemærkes, at han under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør har erkendt sig skyldig i det ham under Sagen paasigtede Bedrageri.

Endelig vil han i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1.

Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Oscar Charles Peter Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Edmund Frederik Petersen og Oscar Charles Peter Christensen tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Petersen . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Christensen er født den 31 Maj 1882 og anset ved

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

nærværende Rets Dom af 24 November 1900 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten Petersen overbevist om i Tiden fra den 5 December f. A. og indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 17 Februar d. A. at have begaaet en Række Tyverier fra Butiker, hvortil Adgangen har været uhindret, og hvor Arrestanten i tyvagtig Hensigt har listet sig ind enten ad Butiksdøren eller ad andre til de paagældende Butiker førende Døre, og hvor han fra aflaasede eller uaflaasede Pengeskuffer har tilvendt sig i alt ca. 520 Kr. i rede Penge. Disse Tyverier ere forøvede fra: Sofie Jørgensen, Nøsteds Enke, Brødhandlerske Bernhardine Henriksen, Christiane Jensen, Detailhandler Jens August Paxtorff, Detailhandler F. Nielsen, Cigarhandlerske Johanne Larsen, Camilla Røiner, Viktualiehandler Jørgen Møller, Detailhandler Engberg Severin Sørensen, Høker Marcus Lund, Hørkræmmer Lars Jørgensen, Postbud Hans Jensen, Mejerist Søren Sørensen, Detailhandler Rasmus Christiansen, Snedker Richard Davidsen, Trikotagehandlerske Mathilde Eilert, Ølhandler Jens Christensen, Detailhandler Hans Rasmussen, Maskinsnedker M. Andersen, Detailhandler Anders Nichelsen, Detailhandler Ludvig Petersen, Mejeriejer Jens Nielsen, Brødhandlerske Christine Engstrup, Grønthandler Jens Jensen, Bagermester Hans Mortensen, Urtekræmmer Svend Andersen, Detailhandler Vilhelm Rasmussen, Frugthandler Henrik Schrøder, Frugthandler Hans Andersen og Mejeriejerske Julie Petersen.

Derhos har denne Arrestant en Dag i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar d. A. i tyvagtig Hensigt sneget sig ind i Porcellænshandler Jørgen Peter Julius Jørgensens Butik, hvortil Adgangen var uhindret, og her trukket Pengeskuffen ud, men inden han havde naaet at tilegne sig noget af dens Indhold, blev han overrasket af Jørgensen og tog Flugten.

For saa vidt Arrestanten Christensen tillige sigtes for Tyveri, har Arrestanten Petersen vel forklaret, at de aller fleste af de ovenanførte Butikstyverier ere udførte af Arrestanterne i Forening, idet Arrestanten Christensen i disse Tilfælde enten har ventet udenfor, medens Arrestanten Petersen forøvede Tyverierne, eller har hjulpet denne Arrestant med at komme ind i Butikerne ved at forhindre den paa Butiksdøren anbragte Klokke i at ringe, men i hvor vel Rigtigheden af denne Arrestanten Pedersens Forklaring for enkelte Tilfældes Vedkommende er bestyrket ved det i øvrigt under Sagen oplyste, findes der dog ikke mod Arrestanten Christensens Benægtelse i noget Tilfælde at være ført tilstrækkeligt Bevis for denne Arrestants Delagtighed i Tyverierne, og han vil som Følge heraf for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Arrestanterne for Bedrageri, er det ved Arrestanternes egne med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de den 30 December f. A. efter samme Dag at have lejet et Logi her i Staden, hvor de ikkun havde betalt 2 Kr. som Forskud paa en Maaneds Leje, henvendte sig i Ekviperingshandler Lauritz Larsens Forretning, at de her gjorde en Bestilling paa to Vinterfrakker, tilsammen af Værdi 60 Kr., hvorpaa de straks betalte et Afdrag af 5 Kr., at de derhos anmodede om, at Frakkerne samme Aften maatte blive sendte med kvitteret Regning til deres oven anførte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Logi, hvor de da vilde blive betalte, at Arrestanterne, da Larsens Bud om Aftenen bragte Frakkerne op til dem, i Budets Overværelse iførte sig disse og bad Budet vente under det Paaskud, at de i et tilstødende Værelse vilde forevise Frakkerne for en Slægtning, at de derpaa hemmelig fjernede sig med Frakkerne, som de, der ikke mere vendte tilbage til Logiet og den paafølgende Dag forlod Staden, et Par Dage efter henholdsvis solgte og pantsatte i Korsør og Odense, samt at de har forbrugt de herved indvundne Penge.

Medens nu Arrestanten Petersen har erkendt, at det forud var en Aftale mellem Arrestanterne at søge at franarre Larsen Frakkerne, som Arrestanterne ikke havde til Hensigt at betale, og at de udelukkende i det Øjemed at iværksætte dette Bedrageri havde lejet det ommeldte Logi, har Arrestanten Christensen derimod benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og gjort gældende, at han ikke har forbundet nogen svigagtig Hensigt med denne Transaktion, samt at han kort efter Frakkernes Modtagelse havde leveret den Sum Penge, som han skulde betale for sin Frakke, hvilken Sum han under Forhørene afvekslende har angivet at være 40 og 35 Kr., til Arrestanten Petersen, som imidlertid, Arrestanten Christensen uafvidende, har undladt at betale Budet Pengene og selv beholdt dem.

Til denne af Arrestanten Petersen benægtede, i sig selv ganske usandsynlige og af Sagens øvrige Oplysninger i ingen Henseende bestyrkede Forklaring, findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn, og det her omhandlede Forhold vil som Følge heraf være at tilregne begge Arrestanter som Bedrageri.

Endelig ere Arrestanterne ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste overbeviste om under følgende Omstændigheder at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Tilhold, under sædvanlig Straffetrusel meddelte dem henholdsvis den 12 November og den 7 Maj f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer:

Petersen . . .

Christensen, idet han, der ved Tilholdets Meddelelse meldte Afgang her fra Staden til Maltegaard pr. Vedbæk, og hvem det blev betydet, at han, saafremt han maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at søge Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved oftnævnte Protokol, samt at han ikke uanmeldt maatte forandre sin Bestemmelse og forblive her i Staden, dels er forblevet her efter Tilholdets Modtagelse, dels efter kortere Tid at have forladt Staden, er vendt tilbage og har taget Ophold her, alt uden at foretage nogen Melding til Protokollen.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse, Petersen . . . . . og Christensen efter Straffelovens § 251 og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et . . . Christensen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 22. Exam. juris **Nicolai Ravn** som Mandatarius for Enkefru Andrea Frederikke Haslund, f. Strunck, m. fl. (Selv)

contra

Overretssagfører **Jacob Georg Frederik Damkier,** Fru Laurine Bruun, i Ægteskab med Politibetjent Appel Christian Konrad Lustrup, m. fl. (Sidstnævnte personlig, ellers ingen),

betr. et Arvespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Kendelse af 16 September 1902: Den ovennævnte Paastand kan efter de for Tiden foreliggende Oplysninger ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Da nærværende ifølge Lovgivningen anteciperede Sag — under hvilken Appellanten i øvrigt har savnet Bemyndigelse til at optræde som Mandatarius for Enkefru Andrea Frederikke Haslund, der i August 1900 har tilbagekaldt den ham tidligere meddelte Fuldmagt — ikke fra Appellantens Side er bleven behørig fremmet, overensstemmende med de i Plakat angaaende anteciperede Sager af 2 Juni 1819 § 1 indeholdte Forskrifter, idet han navnlig ulovlig har opholdt Sagen i flere Maaneder ved at lade den udtagne Højesteretsstævning forkynde for Personer, hvis Indstævning ifølge Plakat 20de Januar 1841 § 1, jfr. § 4, var overflødig, deriblandt for en i Udlandet bosat Person, vil Stævningen, efter hvilken Politibetjent Appel Christian Konrad Lustrup er mødt paa egne og Hustrus Vegne, medens i øvrigt ingen af de Indstævnte har givet Møde for Højesteret, være at kende uefterrettelig, hvorhos Appellanten findes at maatte betale nævnte Politibetjent Lustrup Kost og Tæring for Højesteret med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning bør uefterrettelig at være. I Kost og Tæring betaler Appellanten til Politibetjent Appel Christian Konrad Lustrup 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Torsdagen den 26 November.

Nr. 96. Højesteretssagfører Rée

contra

Hermann Wilhelm Ranum (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Han Herredernes Ekstrarets Dom af 23 April 1902: Tiltalte, Lærer Herman Vilhelm Ranum af Skræm, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og de Tiltalte, Detaillist Johannes Godiksen og Gaardejer Jens Pedersen, begge af Skræm, bør hver til Statskassen betale en Bøde af 25 Kr., som i Mangel af fuld Betaling af hver afsones med simpelt Fængsel i 5 Dage. Sagens Omkostninger udredes af Tiltalte Ranum, og Salær til Aktor, Sagfører Rønn, og Defensor, Sagfører Nyegaard, 20 Kr. til hver, udredes in solidum af Ranum med $^2/_3$ og Godiksen og Pedersen hver med $^1/_6$. Dommen at efterkommes underAdfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 September 1902: Tiltalte Hermann Wilhelm Ranum bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder til Aktor og Defensor for Underretten Salærer, der for Tiltaltes Vedkommende bestemmes til 35 Kr. til den første og 30 Kr. til den sidste, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hermann Wilhelm Ranum til Højesteretssagfører Rée og Advokat Hindenburg 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik 2de medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, nemlig Revisorerne i den nedennævnte Sparekasse, der ved Underretsdommen ere ansete med Bøder i Henhold til Straffelovens § 155, tiltales Hermann Wilhelm Ranum, der er født i Aaret 1860, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Natten mellem den 24de og 25de Juni 1901 nedbrændte de til Skolen i Skræm, ved hvilken Tiltalte var ansat som Lærer, hørende Bygninger, der bestod af et Stuehus med Skolestue og Beboelseslejlighed for Læreren, og en i ca. 20 Alens Afstand fra Stuehuset liggende Lade- og Staldbygning. Efter hvad Tiltalte, der tillige var Bogholder og Kasserer ved Skræm Sogns Spare- og Laanekasse, har forklaret, ere de vigtigste af denne Kasses Regnskabsbøger, nemlig Udlaans-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bogen, Indlaansbogen og Kassebogen foruden en ældre Kassebog, tillige med de Kassen tilhørende Gældsbeviser blevne tilintetgjorte ved Branden. Det Sparekassen tilhørende Jernpengeskab, i hvilket de ommeldte Bøger og Dokumenter, efter hvad Tiltalte har erkendt, skulde have været opbevarede, blev imidlertid reddet med sit Indhold i næsten uskadt Stand, men gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han den foregaaende Aften i Anledning af, at han den næste Dag ventede Besøg af Sparekasseinspektøren, havde fremtaget Bøgerne og Gældsbeviserne for at se, om han skulde have begaaet nogle Fejl i et af ham til Forelæggelse for Sparekasseinspektøren udarbejdet Regnskab — der ligeledes skal være blevet tilintetgjort ved Branden — og navnlig for at lægge Gældsbeviserne i Nummerfølge, og at han efter i omtrent tre Kvarter at have arbejdet hermed lagde Bøgerne og Gældsbeviserne fra sig enten paa et Skrivebord eller et Spisebord, der begge stod i samme Værelse som Pengeskabet. De to nævnte Borde bleve ligeledes reddede under Branden, og det maa efter de paagældendes Forklaringer anses for lidet sandsynligt, at de nævnte Bøger og Papirer da have beroet paa noget af disse Borde. Som det maa antages, har Tiltalte under Branden intet foretaget sig til Redning af de ommeldte Bøger og Papirer eller overhovedet bekymret sig om disses Skæbne, hvorimod han straks efter Brandens Opdagelse og paa en Tid, da den endnu ikke kan antages at have grebet videre om sig, navnlig i det Værelse, i hvilket han vil have henlagt Sparekassens Papirer, og som stødte umiddelbart op til Tiltaltes Soveværelse, sammen med sin Hustru fulgte med Børnene over til en Nabo.

Da der opstod Mistanke om, at Tiltalte, der efter Branden erklærede, at han nu ikke længere var i Stand til at gøre Sparekassens Regnskab op, havde foranlediget denne for at skjule Uregelmæssigheder i sin Forvaltning af Sparekassen, særlig Kassemangel, blev han den 25 Juni f. A. belagt med Varetægtsarrest, hvilken hævedes den 28 August s. A., uden at Tiltalte havde erkendt sig skyldig i noget af de ham paasigtede Forhold.

Under den stedfundne Undersøgelse er intet nærmere oplyst om, hvorledes Ilden — der bredte sig omtrent samtidig fra mindst to forskellige Steder, nemlig dels fra et eller flere Punkter i en Gang i Stuehuset, dels kort efter fra Ladebygningens nordvestlige Hjørne, hvilken sidste Ild efter Vindens Retning ikke kan antages at være opstaaet fra Ilden i Stuehuset — er opkommen, medens der dog efter samtlige Omstændigheder ikke kan være nogen rimelig Tvivl om, at den har været paasat. Sparekassens Status er med regnskabskyndig Bistand bleven opgjort paa Grundlag dels af Tiltaltes og Sparekassens Bestyrelses samt Sparernes og Debitorernes Forklaringer, dels af de fra Sparerne fremkomne Kontrabøger, og for Debitorernes Vedkommende nogle saakaldte Kvitteringsbøger. Herefter bestod Sparekassens Aktiver, da Branden opstod, foruden af en Kassebeholdning paa ca. 50 Øre og det til 50 Kr. vurderede Pengeskab, af udestaaende Fordringer til Beløb 2673 Kr., medens Sparernes Tilgodehavende udgjorde ca. 3986 Kr. 95 Øre, saaledes at Passiverne med Tillæg af Reservefonden 129 Kr. 68 Øre og forudbetalte Renter 4 Kr. 81 Øre i alt beløb sig til ca. 4125 Kr. Ifølge det for Aaret fra den 1 April 1899 til den 31te

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Marts 1900 aflagte Regnskab beløb Sparekassens udestaaende Fordringer og Kassebeholdning sig ved dette Aars Udgang til i alt 4726 Kr. 65 Øre og Sparernes Tilgodehavende til 4592 Kr. 16 Øre, saaledes at Aktivmassen siden 31 Marts 1900 er formindsket med 2053 Kr. 65 Øre, medens der heraf kun kan antages at have været Anvendelse for 605 Kr. 21 Øre til Udbetaling til Sparerne, og Differencen, 1448 Kr. 44 Øre, skulde herefter have været i Behold, medens Kassens Beholdning, som anført, ved Branden kun var ca. 50 Øre. Ifølge den af den regnskabskyndige Revisor afgivne Erklæring, til hvilken Sparekasseinspektøren for saa vidt har sluttet sig, maa det imidlertid efter det om Sparekassens Omsætning i Tiden efter den 31 Marts 1900 oplyste formodes, at Kassemanglen ligger forud for nævnte Dato, og at Aarsregnskabet for 1899—1900 saaledes har været urigtigt, og efter hvad der under Sagen er oplyst om Sparekassebestyrelsens i høj Grad mangelfulde Tilsyn med Tiltalte samt om den Maade, hvorpaa de i første Instans medtiltalte Revisorer have revideret nys nævnte Aarsregnskab, maa det antages ikke at have været vanskeligt for Tiltalte at føre vedkommende Bestyrelsesmedlemmer og Revisorer bag Lyset. Det maa derhos efter det foreliggende, derunder den af Sparekasseinspektøren afgivne Erklæring anses for udelukket, at nogen anden end Tiltalte kan have udøvet Bedrageri mod Kassen i et saadant Omfang som konstateret, og det maa navnlig antages, at Bedragerierne have kunnet foregaa saaledes, at Tiltalte har tilvendt sig Beløb, der af Sparerne vare indsatte paa Kontrabøger eller af Debitorerne vare indbetalte som Renter og Afdrag paa Gæld, idet saadanne Beløb maa antages hyppig, særlig i Tiden mellem Kontordagene — hver 14de Dag — at være modtagne af Tiltalte, uden at noget af Bestyrelsens Medlemmer har været til Stede, og kun af ham at være blevne indførte i Sparernes Kontrabøger eller Debitorernes Kvitteringsbøger, men ikke i Kassebogen, hvorved bemærkes, at Bestyrelsesmedlemmerne efter deres Forklaringer paa Kontordagene fornemmelig undersøgte Kassebogen og paasaa, at Kassebeholdningen var i Overensstemmelse med denne Bog. Særlig med Hensyn til to Beløb paa 150 og 50 Kr., der ifølge en Kontrabogs Udvisende ere blevne indsatte paa Bogen henholdsvis i August og i Oktober 1899, have Bestyrelsens Medlemmer erklæret, at ingen af dem mindes at have set disse Beløb i Kassebogen, idet de have tilføjet, at de, hvis Beløbene havde været noterede i denne Bog, utvivlsomt vilde have bemærket det, da saa store Beløb saa godt som aldrig indkom.

Tiltalte har nu vel benægtet at have gjort sig skyldig i Besvigelser overfor Sparekassen og villet gøre gældende, at saafremt Regnskabsbøgerne havde været til Stede, vilde det have vist sig, at der ingen Kassemangel er, idet Sparernes Tilgodehavende vilde vise sig at være mindre og Debitorernes Gæld større end i den ovenommeldte Opgørelse beregnet. Men i saa Henseende har Tiltalte ikke kunnet opgive noget bestemt af videre Betydning, og ligesom hans Forklaringer med Hensyn til, om der findes Underballance i Kassen eller ikke, have været vaklende, saaledes er det i og for sig uantageligt, at der i en Sparekasse af saa ringe Omfang, der næsten udelukkende virkede inden for selve Sognets Grænser, skulde findes saadanne Poster af nogen Be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tydning, som havde unddraget sig Opmærksomheden ved den stedfundne Undersøgelse, og som navnlig Tiltalte, der efter det foreliggende maa antages at have været godt inde i Sparekassens Regnskab, og som umiddelbart forinden Branden havde opgjort et Regnskab for denne for Aaret til 31 Marts 1901 — hvilket Regnskab i øvrigt efter hans Forklaring skulde have ballanceret med ca. 3000 Kr. — ikke skulde have kunnet paavise.

I øvrigt er det oplyst, at Tiltalte allerede for nogle Aar tilbage har haft en forholdsvis betydelig Kassemangel, som den Gang maa antages at være blevet dækket, og at han har en efter sine Forhold betydelig Gæld — ca. 2700 Kr. — hvis fulde Størrelse han ikke fra først af under Undersøgelsen har opgivet, samt at han, hvis aarlige Indtægter kun beløb sig til 1000—1100 Kr., sidder med en ret stor Familie. Endelig maa det ogsaa tale mod Tiltalte, at han, som ovenfor fremhævet, under Branden intet som helst Forsøg har gjort paa at redde Sparekassens Bøger og Papirer, uagtet han maatte antages at knnne indse Vigtigheden heraf for ham selv, særlig naar han Aftenen forud havde begaaet en saadan Skødesløshed som at lade Dokumenterne blive henliggende uden for det til deres Opbevaring bestemte Jernpengeskab.

Ligesom det nu efter det oven anførte maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at der, da den oven ommeldte Ildebrand fandt Sted, var en betydelig Kassemangel — som det maa antages, paa ca. 1400 Kr. — i Sparekassen, saaledes kan der efter alt hvad der foreligger, ikke være nogen Tvivl om, at Tiltalte har anvendt det manglende Beløb til eget Brug, og efter Kassemanglens Størrelse i Forbindeise med, hvad der er oplyst om Tiltaltes økonomiske Stilling, kan det ej heller være Tvivl underkastet, at han har været vidende om, at han i betydeligt Omfang havde brugt af Sparekassens Midler, idet det navnlig er uantageligt, at han kan have troet, at han — saaledes som han har villet gøre gældende bl. a. i et for Ekstraretten fremlagt, af ham selv affattet Indlæg — kun ved en Forglemmelse muligen har undladt at bogføre et eller andet lille Beløb, som han havde modtaget udenfor Kontordagene. Under disse Omstændigheder findes imidlertid Tiltaltes Forhold ved under Forhørene og Sagen vedblivende at paastaa, at der i det væsentlige intet manglede i Kassen, at maatte stilles lig med en svigagtig Fragaaelse af de paagældende Beløbs Modtagelse, hvorfor Straffelovens § 254 ikke kan anses anvendelig i nærværende Tilfælde. Uanset, at der ikke fra Sparekassens Side foreligger nogen Begæring om Sagens Forfølgning, vil Tiltalte i Henhold til det saaledes anførte for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fredagen den 27 November.

Nr. 31. Slagtermester **Chr. Aller** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Fru **K. A. M. Grunth** og hendes Tilsynsværge, Partikulier Joh. H. Møller (sidstnævnte personlig paa egne og Fru Grunths Vegne),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til uden Varsel at fraflytte en Lejlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1902: Indstævnte, Slagtermester Chr. Aller, bør til Citantinden, Fru K. A. M. Grunth, med Tilsynsværge, Partikulier Joh. H. Møller, betale de paastævnte 204 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 November 1901 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 7 Oktober 1901 fremlagte Lejekontrakt ikke er behørigt stemplet.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i forrige Instans nedlagte Paastand om Sagens Afvisning ikke er gentagen for Højesteret.

Da der ved de efter den indankede Doms Afsigelse optagne Vidneforklaringer ikke findes at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Appellantens Anbringende, vil Dommen i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger ville være at ophæve.

Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve, og det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Slagtermester Chr. Aller 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag har Citantinden, Fru K. A. M. Grunth, med Tilsynsværge, Partikulier Joh. H. Møller, paastaaet Indstævnte, Slagtermester Chr. Aller, tilpligtet at betale 204 Kr., som denne skal skylde hende for Husleje fra Oktober

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Flyttedag 1901 til April Flyttedag 1902 for en af ham tidligere beboet Lejlighed i den Citantinden tilhørende Ejendom, Absalonsgade Nr. 15 her i Staden, med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Kontinuationsforligsklagens Dato, den 23 November 1901, til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar principaliter Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, subsidiært paastaar han sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at den af Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag begærte yderligere Anstand i 8 Dage for at fuldføre Tilsvar ikke mod Modpartens Protest vil kunne bevilges.

Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning er støttet paa et Anbringende om, at Citantinden, der er gift Kone, har manglet Kompetence til uden sin Mands eller anden Værges Samtykke at udtage Forligsklage og Stævning i Hovedsagen. Da Citantinden imidlertid derefter i Forening med den for hende i Henhold til Lov 7 April 1899 § 21 beskikkede Tilsynsværge har udtaget Kontinuationsforligsklage og Stævning i Sagen betræffende det hovedpaastaaede Beløb, vil der ikke kunne tillægges Indstævntes fornævnte Paastand nogen Betydning, og Sagen vil derfor være at paakende i Realiteten.

Til Støtte for sin subsidiære Paastand har Indstævnte, der maa anses at have erkendt, at han er fraflyttet den ommeldte Lejlighed uden Opsigelse, gjort gældende, at Lejligheden var ubeboelig paa Grund af Væggetøj og fordi en Kakkelovn i Lejligheden var ubrugelig og brandfarlig, men da Indstævnte ikke mod Citantindens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sine fornævnte Anbringender, vil han være at dømme efter Citantindens Paastand, som i det hele findes hjemlet ved den paagældende Lejekontrakt.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den den 7 Oktober 1901 fremlagte Lejekontrakt ikke er behørigt stemplet. I øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 30 November.

Nr. 75. **Sogneraadet for Ørsted Daastrup Kommune**
(Halkier efter Ordre)

contra

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet
(Asmussen efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om Ministeriets Forpligtelse til at oprette et nyt Lærerembede i Henhold til Lov om Folkeskolen af 24 Marts 1899 § 8.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 September 1902: De Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, bør for Tiltale af Citanterne, Ørsted-Daastrup Sogneraad, i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Lassen betaler det offentlige 40 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret allerede af de i den indankede Dom anførte Grunde billiger, at Indstævnte er frifunden for Appellantens Tiltale, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen hver 80 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citanterne, Ørsted-Daastrup Sogneraad, hvem der er meddelt fri Proces, de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, tilpligtede inden en af Retten fastsat Frist i Overensstemmelse med Lov Nr. 47 af 24 Marts 1899 at oprette et nyt Lærerembede i Ørsted-Daastrup Kommune, saaledes at de hidtil hafte Udgifter til Lærerlønninger i Kommunen ikke derved forøges udover 50 Kr. aarlig for denne.

De Indstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, paastaa sig frifundne.

Tvisten mellem Parterne drejer sig om, hvor vidt de i den nævnte Lovs § 7 foreskrevne Betingelser for, at der paa Grund af Børneantallet i Daastrup Skole skal foretages Forandring i den bestaaende Ordning paa en af de i Lovens § 8 foreskrevne Maader, er til Stede. Afgørelsen af dette Spørgsmaal beror paa, om den til Daastrup Skole hørende saakaldte »Daastrup Smaaskole og Haandgerningsskole« bestaar af 1 eller af 2 Klasser, idet det er uomtvistet, at Gennemsnitstallet af Børnene i Daastrup Skoles Klasser, beregnet paa den i den nævnte Lovs § 7 angivne Maade, har overskredet de her nævnte Tal, saafremt den omtalte Skole, som af Citanterne hævdet, bestaar af 1 Klasse, medens det modsatte er Tilfældet, naar Skolen, som af de Indstævnte forment, antages at bestaa af 2 Klasser.

Det er i saa Henseende oplyst, at Ørsted-Daastrup Sogneraad ifølge Raadets Beslutning af 15de Juli 1878 indgik til det indstævnte Ministerium med et Andragende, hvori anholdtes om, at Daastrup Skoles Lærerkræfter maatte forøges med en eksamineret Lærerinde, idet det

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bl. a. nærmere foresloges, at Skolen derefter deltes i 3 Klasser, den yngste med Børn i 6—9 Aars Alderen, at undervise af Lærerinden, der tillige vilde have at undervise samtlige Skolens Pigebørn i kvindeligt Haandarbejde, og et behørigt Undervisningslokale for den yngste Klasse med Bolig for Lærerinden tilvejebragt ved Opførelsen af et nyt Skolehus i Daastrup i Nærheden af den derværende Skole.

I Skrivelse af 12 September 1878 til Skoledirektionen for Ramsø og Tune Herreders Provsti bifaldt Ministeriet i det hele Sogneraadets Forslag. Den omtalte Klasse blev derefter oprettet under Navn af Daastrup Smaaskole og Haandgerningsskole, og det bestemtes, at Klassen skulde indrettes til Hverdagsundervisning for Børn i en Alder af 6—9½ Aar, dog saaledes, at intet Barn kunde mulkteres, naar det havde besøgt Skolen i 3 Dage om Ugen. Undervisningen tog derefter sin Begyndelse i 1880, og indtil 1886 undervistes Børnene under et, men fra det sidst nævnte Aar blev Børnene, som det maa antages, af Lærerinden delt i to Hold eller Klasser til vekselvis Undervisning hver anden Dag med sukcessiv Oprykning for Børnene efter disses Alder, Kundskab og Udvikling. Paa denne Ordning, der er fortsat uforandret og vedblivende følges, ses der ikke at være erhvervet nogen Approbation, men den har været velbekendt for og billiget af Skolekommissionen, ligesom den maa antages at have været kendt af Sogneraadet, hvorhos det er oplyst, at Skoledirektionen, efter at være bleven bekendt med Ordningen, finder den heldig og eventuelt agter at opretholde den ved Skoleplanens Fastsættelse.

Vel er det, som det fremgaar af det ovenstaaende, i Kirke- og Undervisningsministeriets ovennævnte Skrivelse af 12 September 1878 forudsat, at der fremtidig i Stedet for 2 Klasser vil blive 3 Klasser ved Daastrup Skole, og vel er der ikke meddelt udtrykkelig Approbation paa den senere stedfundne Ordning, men da denne Ordning har bestaaet med vedkommende Myndigheders stiltiende Billigelse i et Tidsrum af 16 Aar, i hvilke Aar Skolen saaledes faktisk har været delt i 4 Klasser, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at den oftnævnte Lovs § 7 ikke under de saaledes foreliggende Forhold afgiver Hjemmel for Citanternes Paastand, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet Modparten tilpligtet at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager, ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil i Henhold til de derom nedlagte Paastande være at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Lassen, der begge have udført Sagen forsvarligt, i Salær hos det offentlige hver 40 Kroner.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 274. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Alfred Carl Vilhelm Westermann (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Oktober 1903: Tiltalte Theodor Vilhelm Hansen og Arrestanten Alfred Carl Vilhelm Westermann bør straffes, Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Levinsen, og Defensor, Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte og Arrestanten, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Alfred Carl Vilhelm Westermanns Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Theodor Vilhelm Hansen og Arrestanten Alfred Carl Vilhelm Westermann tiltales for Bedrageri, sidst nævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Tiltalte er født den 10 Juli 1871 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten er født den 16 Februar 1870 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 August 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 1 April 1890 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 15 Marts 1898 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7de Februar 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., § 275, kfr. § 268 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 26 Juli 1902 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

Arrestanten har overtraadt et ham den 17 April d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at han, der da meldte Afgang til Frederiksberg, saafremt han maatte vende tilbage her til

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved nævnte Protokol, samt at han, ved at forandre sin Bestemmelse og uanmeldt forblive her i Staden, vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, idet han, der fra Tilholdets Meddelelse og indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 13de forrige Maaned har opholdt sig her i Staden, ikke har afgivet nogen Melding til bemeldte Protokol.

Begge de Tiltalte have derhos den 30 Juli d. A. svigagtig fravendt Agent Jens Emil Hansen, til hvem de under urigtig Angivelse af Navn og Bopæl have henvendt sig med Anmodning om at blive antagen af ham som Kolportør af en Roman, tvende til 8 Kr. vurderede Litografier samt tvende til samme Værdi ansatte Etuier med Pletsager, hvilke Genstande af de Tiltalte skulde forevises de eventuelle Subskribenter som Præmie.

De Tiltalte have imidlertid dels samme Dag, dels i de paafølgende Dage pantsat og bortsolgt de ommeldte Genstande.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251, Arrestanten tillige efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og for Arrestantens Vedkommende under et . . . Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 1 December.

Nr. 91. Højesteretssagfører Winther

contra

Johann Heinrich Martin Hansen og **Mathias Peter Vilhelm Oswald** (Def. Hindenburg),

der tiltales førstnævnte for Overtrædelse af § 37 i Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 og begge til at forandre et dem tilhørende Udsalgslokale for fersk Kød.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1901: Tiltalte Johann Heinrich Martin Hansen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 20 Kr., hvorhos bemeldte Tiltalte og Tiltalte Mathias Peter Vilhelm Oswald, en for begge og begge for en, ville have inden en Frist af 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, enten at ryddeliggøre det ovennævnte i Ejendommen Dronningensgade Nr. 48, Store Torvegade Nr. 2, til Udsalgssted for fersk Kød indrettede Butikslokale, eller at indrette samme i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Forskrifter. Saa ville de Tiltalte og have, en for begge og begge for en, at betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger kan det ikke, som i den indankede Dom anført, anses godtgjort, at den paagældende Vægbeklædning i alt væsentligt er lige saa god og formaalstjenlig som de i Sundhedsvedtægtens § 37 nævnte Vægbeklædninger, hvorhos Afgørelsen heraf i ethvert Fald maatte bero paa Sundhedskommissionens Skøn.

Med disse Bemærkninger og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Afgørelse, vil Dommen i Henhold til de i den i øvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Sagen, hvori der den 24 August 1901 er udfærdiget Ordrer til de befalede Sagførere for Højesteret og som allerede den 14 Oktober samme Aar af Aktor ses at være tilstillet Defensor, for en væsentlig Del paa Grund af Forsinkelse fra dennes Side ikke tidligere er forelagt Retten til Paadømmelse.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at 8 Ugers Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Arkitekt Johann Heinrich Martin Hansen og Murmester Mathias Peter Vilhelm Oswald, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arkitekt Johann Heinrich Martin Hansen, der er født den 7 August 1860 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, og Murmester Mathias Peter Vilhelm Oswald, førstnævnte for Overtrædelse af § 37 i Sundhedsvedtægten for København af 15de Juni 1886 og begge de Tiltalte til inden en af Retten fastsat Frist under en daglig Mulkt at foranledige det nedennævnte Udsalgslokale for fersk Kød ryddeliggjort eller forandret i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Forskrifter.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes egne Erkendelser og det i øvrigt oplyste følgende:

I Stueetagen i Ejendommen Dronningensgade Nr. 48, Store Torvegade Nr. 2, her i Staden, hvilken Ejendom ejes af de Tiltalte i Forening, har Tiltalte Hansen i Juli Maaned f. A. indrettet et Butikslokale, som han fra Oktober Flyttedag f. A. har udlejet til Slagterbutik saaledes, at Lejerne havde hans Tilladelse til at benytte Lokalet til Udsalg

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af fersk Hestekød, til hvilket Brug Lokalet siden det nævnte Tidspunkt har været benyttet, uden at Sundhedskommissionens Tilladelse hertil har været erhvervet.

Bemeldte Tiltalte har ved Lokalets Indretning til det angivne Brug beklædt Væggene med emaillerede Zinkplader, der ere befæstede til Underlaget ved Hjælp af Spartelfarve, til hvilken Vægbeklædning Sundhedskommissionen i Skrivelse af 5 Oktober forrige Aar har nægtet sit Samtykke.

Vægbeklædningen maa vel ifølge et under Sagen tilvejebragt sagkyndigt Skøn antages i alt væsentligt at være lige saa god og formaalstjenlig som de i Sundhedsvedtægtens fornævnte § nævnte Vægbeklædninger, men da denne Bestemmelse indskrænker Valget af Vægbeklædninger til de i Sen udtrykkelig angivne, og da det samme Steds foreskrives, at Sundhedskommissionens Tilladelse udfordres for overhovedet at benytte Lokaler i private Huse til Udsalgssteder bl. a. for fersk Hestekød, findes Tiltalte Hansen, der har erkendt at maatte bære Ansvaret i saa Henseende, at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Sundhedsvedtægtens oftnævnte §, hvorfor han i Medfør af Lov af 12te Januar 1858 § 2, jfr. Lov af 28 Marts 1868, vil være at anse efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 20 Kr.

I Medfør af samme Lovbestemmelser ville derhos begge de Tiltalte in solidum være at tilpligte inden en Frist, der findes at burde bestemmes til 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, de maatte sidde Dommen overhørig, enten at ryddeliggøre bemeldte Udsalgslokale eller at indrette det i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Forskrifter.

Nr. 269. Højesteretssagfører Bagger

contra

Anton Kristian Hartvigsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Oktober 1903: Arrestanten Anton Kristian Hartvigsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Simonsen og M. A. Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Anton Kristian Hartvigsen til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anton Kristian Hartvigsen, der tiltales for Tyveri, er født den 25de Oktober 1878 og senest anset ved Rettens Dom af 30 Juli 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 13 Juni f. A. frastjaalet Direktør Peter Petersen nogle Uldtrøjer og et Par Underbenklæder, hvilke tilsammen til 5 Kr. vurderede Genstande hang til Tørre paa et Loft, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten har den 24de s. M. om Aftenen ved Ottetiden i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et af Grosserer Julius Hertz benyttet Pulterkammer i Ejendommen Kochsvej Nr. 33 ved fra Loftsgangen, hvortil Adgangen var uhindret, at stige gennem en i Væggen i en Højde af 2 Alen og 17 Tommer anbragt, 19 Tommer høj og 18 Tommer bred Aabning, der ikke var bestemt til Indgang. Efter at være kommet ind i Kammeret, stjal han nogle tilsammen til 10 Kr. vurderede Klædningsstykker.

Arrestanten har en Eftermiddag i Begyndelsen af Juni*) f. A. ved Firetiden frastjaalet Tandlæge Carl Müller en Del Lommetørklæder og 2 Servietter, hvilke tilsammen til 5 Kr. 50 Øre vurderede Genstande hang til Tørre paa et aflaaset Tørreloft i Ejendommen Nørrebrogade Nr. 16, til hvilket Loft han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved fra Loftsgangen, hvortil Adgangen var uhindret, at stige gennem en dertil bestemt Aabning op paa Hanebjælkeloftet og derfra springe ned paa Tørreloftet, der ikke var adskilt fra Hanebjælkeloftet ved noget Loft.

Arrestanten har den 9de s. M. om Eftermiddagen mellem Kl. 2 og 3 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et aflaaset Tørreloft i Ejendommen Lundsgade Nr. 4, ved at aabne Laasen ved Hjælp af en Lommekniv, som han stak ind mellem Døren og Dørkarmen. Efter at være kommet ind paa Loftet, frastjal han Portner Peter Truelsen nogle tilsammen til 3 Kr. vurderede Skjorter.

Medens Arrestanten den 3 Maj d. A. hjalp en Politibetjent med at føre Cigarmager Carl Gustav Hansen, der var beruset, til Politistationen, frastjal han Hansen et til 6 Kr. vurderet Ur, som han udtog af Vestelommen og derefter rykkede fra en Kæde, til hvilket det var fastgjort.

---

*) Skal være Juli.

Færdig fra Trykkeriet den 10 December 1903.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 29.**

Tirsdagen den 1 December.

Arrestanten har en Nat i Begyndelsen af s. M. ud af Bagersvend Niels Peter Nielsens Lommer stjaalet ca. 5 Kr. i rede Penge samt et Ur, en Portemonnæ, en Urkasse og en Kæde, til samlet Værdi 6 Kr. Arrestanten begik Tyveriet, medens bestjaalne laa og sov paa en Trappegang, hvor Arrestanten, der havde truffet ham paa Gaden i beruset Tilstand, havde ført ham hen for at han kunde faa Lejlighed til at bestjæle ham.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 287. Højesteretssagfører Liebe

contra

Niels Anthon Pedersen, kaldet **Ernst** (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Ebeltoft Købstads Ekstrarets Dom af 23 September 1903: Tiltalte Niels Anthon Pedersen, kaldet Ernst, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Eykens, og til Defensor, Sagfører Nielsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Oktober 1903: Tiltalte Niels Anthon Pedersen, kaldet Ernst, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Anthon Pedersen, kaldet Ernst, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Anthon Pedersen, kaldet Ernst, der er født i Aaret 1851, og som, foruden at han tre Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Politiforseelser, ifølge Ebeltoft Købstads Politirets Dom af 11 Maj 1896 har været anset efter Straffelovens §§ 257 og 256 med simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales under denne Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 26 August d. A. har i en Smedemester Fr. Petersen tilhørende indhegnet Have i Ebeltoft, til hvilken Have der var Adgang gennem en uaflaaset Laage, sat sig i Besiddelse af og ved sin Bortgang fra Haven medtaget 20 Stkr. Agurker, ligesom han ikke har villet benægte, at han ved samme Lejlighed samme Steds endvidere har afplukket 8 Stkr. Agurker, hvilke han — som det maa antages — ogsaa har villet medtage, men har maattet efterlade, da han blev forstyrret under Udøvelsen af Tyveriet. De ovennævnte 20 Stkr. Agurker, som Tiltalte efter at Tyveriet var bleven opdaget, samme Dag afleverede paa bestjaalnes Værksted, er bragte til Stede under Sagen og efter at være bleven vurderede til i alt 1 Kr. 50 Øre paa ny udleverede bestjaalne tillige med de afplukkede Agurker, der ligeledes vare afleverede til Retten og vurderede til i alt 1 Kr. Tiltalte har indrømmet, at det havde været hans Hensigt at sælge Agurkerne for derved at forskaffe sig Penge til Brændevin.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte ca. 8 Dage forinden ligeledes har stjaalet Agurker fra Købmand Poulsens og Skræder Brauers indhegnede Haver i samme Købstad. Fra hver af Haverne, hvortil Havelaagerne maa antages ogsaa at have været uaflaasede, har Tiltalte tilvendt sig ca. 12 Stkr. mindre Agurker, af hvilke han har solgt 16 à 17 Stkr. for 75 Øre, medens det ikke nøjagtig har kunnet oplyses, til hvor meget han har udbragt Resten, som han ogsaa har afhændet.

Endvidere har Tiltalte erkendt, at han i afvigte Sommer, da Hotel »Vigen« i Ebeltoft var under Opførelse, har stjaalet 3 Murmester Scheel-Thomsen tilhørende tomme Cementsække, der laa frit fremme i Hotellets Port, samt at han i Løbet af de 3 sidste Aar paa Havnepladsen i Ebeltoft og paa forskellige Byggepladser, hvortil der var

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

uhindret Adgang, har tilegnet sig indtil ca. 40 tomme Flasker, hvis Ejere det ikke er lykkedes at udfinde. — — — —

Medens Tiltalte herefter, da der ikke fra de vedkommende forurettede foreligger Begæring om offentlig Paatale, ikke vil være at anse med Straf, for saa vidt angaar Tilegnelserne af Cementsækkene og Flaskerne, vil han derimod for Tyverierne af Agurkerne være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. — — — —

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Paastand paa Erstatning. . . . .

Nr. 268. Advokat Halkier

contra

Thorvald Marius Christiansen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1903: Arrestanterne Georg Emil Oluf Rasmussen, Karl Georg Oluf Petersen og Thorvald Marius Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Rasmussen 1 Aar, Petersen i 18 Maaneder og Christiansen i $2^1/_2$ Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Lund, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Petersen, dog at Arrestanterne Rasmussen og Christiansen heraf in solidum med ham hver udreder Halvdelen. I Erstatning til Uddeler Hans Jensen af Snesere betaler Arrestanten Petersen 75 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thorvald Marius Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Georg Emil Oluf Rasmussen, Karl Georg Oluf Petersen og Thorvald Marius

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Christiansen tiltales for Tyveri, Petersen og Christiansen tillige for Hæleri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten Christiansen er født den 20 Februar 1882 og bl. a. 6 Gange før sit fyldte 18de Aar straffet for Tyveri samt derhos anset bl. a. ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 April 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Juni 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 4 Oktober 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Natten mellem den 31 Juli og 1 August d. A. har Arrestanten Rasmussen frastjaalet Gæstgiverske Larsine Stribolt, Frisiones Enke, nogle Laanesedler af samlet Værdi 30 Kr., en Portemonnæ af Værdi 2 Kr. 50 Øre, nogle Sølvskeer af Værdi 8 Kr., samt 3 Pletgafler af Værdi tilsammen 1 Kr. Det stjaalne beroede i en uaflaaset Sekretær, som henstod i bestjaalnes Lejlighed, i hvilken Arrestanten i tyvagtig Hensigt uhindret havde indfundet sig.

Arrestanterne Petersen og Christiansen have gjort sig skyldige i Hæleri, idet de, der var paa det rene med, at Arrestanten Rasmussen havde erhvervet disse Skeer og Gafler ved Tyveri, have med ham deltaget i Forbruget af de ved Salg af Skeerne indvundne Penge 2 Kr. 75 Øre, hvorhos Arrestanten Christiansen til senere Salg havde modtaget Gaflerne af Arrestanten Rasmussen, men blev anholdt, forinden Gaflerne vare afhændede.

Endelig have samtlige Arrestanter den 1 August d. A. om Aftenen Kl. ca. 11 fra Gaarden til Ejendommen Værnedamsvej Nr. 17, hvor de i tyvagtig Hensigt uhindret havde indfundet sig, ved Indstigning gennem et Vindue, som Arrestanten Petersen forinden med et medbragt Stemmejærn havde opbrudt, skaffet sig Adgang til en i Stueetagen værende Skomagerforretning, hvorfra de fra den uaflaasede Pengeskuffe stjal 30 Øre i rede Penge og fra nogle Hylder 3 Par Fodtøj m. m. af Værdi tilsammen 39 Kr.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Christiansen dels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri — — — efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . . Christiansen i $2^1/_2$ Aar.

Nr. 281. Højesteretssagfører Jensen

contra

Sophus Richard Marinus Pedersen (Def. Rée),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Oktober 1903: Arrestanten Sophus Richard Marinus Petersen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sophus Richard Marinus Pedersen til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Sophus Richard Marinus Petersen, der er født den 21 Maj 1860 og som ofte er straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 9 Juni d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 20de ds. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Torsdagen den 3 December.

Nr. 103. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johan Hendrich Voss (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 259.

Stevns Faxe Herreders Ekstrarets Dom af 26 Juli 1902: Tiltalte, Gaardejer og Præstegaardsforpagter Johan Hendrich Voss af Magleby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkost-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Ovesen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de November 1902: Tiltalte Johan Hendrich Voss bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor for Underretten, Overretssagfører Ovesen, 20 Kr., samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Leth, 25 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at det Beløb, hvortil Brandskadeerstatningen den 10de Oktober 1901 blev opgjort, i det hele er for højt ansat, og i hvert Fald mangler der Føje til at antage, at Tiltalte har haft til Hensigt at besvige Brandforsikringen. Tiltalte er derfor rettelig frifunden for Aktors Tiltale.

Det maa misbilliges, at Tiltaltes Defensor for Højesteret, Højesteretssagfører Rée, i Skrivelse til Forhørsdommeren af 16de Juli d. A. har iklædt sin Begæring om Indhentelse af nogle yderligere Oplysninger i Sagen og om, at Forhørsdommeren skulde vige sit Sæde, en utilbørlig, for denne krænkende Form.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Rée hver 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stevns-Fakse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johan Hendrich Voss, der er født den 20 Februar 1848 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 259.

Ved en den 20 September f. A. om Eftermiddagen opstaaet Ildebrand nedbrændte den Tiltalte tilhørende Gaard i Magleby, saaledes at tillige en Del af Gaardens Avlsredskaber og Landvæsensprodukter brændte eller ødelagdes; det paa Gaarden værende Løsøre var af Tiltalte ved Police af 23 November 1900 forsikret for 10000 Kroner i det kgl. oktroierede almindelige Brandassurance Kompagni for Varer og Effekter.

Ved den den 10 Oktober f. A. af en Fuldmægtig ved det nævnte Kompagni og en anden af dette udsendt Taksationsmand foretagne Opgørelse af Assuranceerstatningen for fornævnte brændte eller ødelagte Løsøre, ved hvilken Forretning Tiltalte var til Stede og afgav de fornødne Oplysninger, blev Erstatningen opgjort til i alt 2461 Kr., og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

efter at Opgørelsen derpaa var indført paa en til Anmeldelser fra Forsikringstagere om brændte eller bortkomne Genstande, der henhøre under Kompagniets Forsikringer, bestemt trykt Blanket, underskrev Tiltalte endnu samme Dag den saaledes foreliggende Anmeldelse.

Den omhandlede Brandskadeerstatning blev imidlertid ikke betalt, idet der opstod Mistanke om, at Tiltalte, som umiddelbart efter Gaardens Brand havde været anholdt som sigtet for at have paasat Ilden, men igen var bleven løsladt, havde gjort sig skyldig i svigagtig Forhold ved sine Opgivender overfor Taksationsmændene.

Under den derefter mod ham i saa Henseende indledede Undersøgelse er han sigtet for at have udvist saadant Forhold med Hensyn til følgende paa Anmeldelsen opførte 6 Poster: 2 Par Arbejdsseler 80 Kr., en Fjedervogn 150 Kr., 24 Tdr. Byg à 10 Kr. = 240 Kr., Blandsæd 7 Sække à 6 Kr. = 42 Kr., 8 Læs gl. Halm à 10 Kr. = 80 Kr. og $1^1/_2$ Favn Brændsel à 12 Kr. = 18 Kr.

Assurancekompagniet, der i øvrigt var villigt til at yde Erstatning overensstemmende med Anmeldelsen, har paa disse saaledes til i alt 610 Kr. ansatte 6 Poster kun villet erstatte i alt 187 Kr. eller 423 Kr. mindre end af Tiltalte forlangt, nemlig paa de 5 første af Posterne resp. 30 Kr., 60 Kr., 70 Kr., 7 Kr. og 20 Kr., og paa den 6te intet.

Under Forhørene har Tiltalte fastholdt sin Erstatningspaastand, idet han har hævdet, at hans Opgivender for Taksationsmændene have været rigtige og i ethvert Fald af ham ere afgivne i god Tro, hvorhos han særlig med Hensyn til de to første Poster har forklaret, at han har forment sig berettiget til at ansætte de derunder omhandlede Genstande til disses Brugsværdi.

Efter alt under Sagen foreliggende, derunder afgivne beedigede Vidneforklaringer, maa det nu vel antages, at de sidst nævnte Genstande af Tiltalte ere ansatte noget højere end deres virkelige Værdi i Brandens Øjeblik, som han efter Forsikringsvilkaarene og Udtrykkene i den ovennævnte af ham underskrevne Anmeldelse alene havde Krav paa at faa erstattet, og det er ligeledes antageligt, at navnlig Kvantitetsangivelsen for de under de sidste 4 Poster omhandlede Genstande er for høj.

Ligesom der imidlertid ikke findes ganske at kunne ses bort fra Tiltaltes foranførte Anbringende om, at han vil have anset sig berettiget til for Genstandene under de to første Poster at opføre Brugsværdien, hvorved der maa antages at være sigtet til en vis højere Ansættelse end den virkelige Værdi, der i øvrigt ikke kan anses at være endelig fastslaaet under Sagen, saaledes ses der i øvrigt hverken med Hensyn til disse to Poster eller til de andre 4 Poster fra Tiltaltes Side at være udvist noget Forhold, der forudsætter, at han har haft til Hensigt at besvige Brandforsikringskompagniet, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale. — — —

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 259 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — — — være at forandre.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tirsdagen den 8 December.

Nr. 236. Advokat Nellemann

contra

Søren Peter Muurmand (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 5te Marts 1903: Arrestanten Søren Peder Muurmand bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til M. Aarslev i Knarreborg 1668 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dejgaard, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Valeur, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1903: Tiltalte Søren Peter Muurmand bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Peter Muurmand til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Dietrichson 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Peter Muurmand, der er født i Aaret 1874 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, medens der i Aarene 1898—99 har været indledet Undersøgelse mod ham for Brandstiftelse og Bedrageri, uden at Undersøgelsen gav Anledning til Sags Anlæg, tiltales under denne Sag for Bedrageri, i hvilken Henseende der, til Dels under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør er oplyst følgende:

Efter at Tiltalte, der den Gang ernærede sig ved at arbejde i en af hans Moder dreven Strikkeforretning i Ikast, som det maa antages i Marts Maaned f. A. i Henhold til et af Købmand Marius Hansen Aarslev af Knarreborg, i »Berlingske Tidende« indrykket Avertissement om, at han søgte Forhandlere af Cykler, skriftlig havde udbedt sig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Oplysning om Betalingsvilkaarene og som det maa antages faaet det Svar, at det var kontant Betaling, tilskrev Tiltalte Aarslev, at han kunde ønske at købe Cykler af ham til Videreforhandling og vel til Dels vilde betale kontant, men ogsaa ønskede at kunne benytte Kredit. Aarslev indfandt sig derefter i Ikast, og da han fandt sig tilfredsstillet ved de Oplysninger, han paa Stedet indhentede om Tiltalte, og ved sit personlige Indtryk af denne, indgik han paa at sælge ham Cykler paa 3 Maaneders Kredit og, efter hvad Tiltalte yderligere har forklaret, uden at Aarslev for saa vidt har kunnet modsige Forklaringens Rigtighed, saaledes, at der udover nævnte Kredittid skulde svares en mindre Rente af det eventuelt skyldige Beløb. Tiltalte har derefter i Tiden fra den 14 April til den 23 Juni 1902 i 7 forskellige Gange hos Aarslev købt i alt 12 saakaldte Tempo Cykler til en Pris af i alt 1668 Kr., af hvilke han har foræret en enkelt til sin Forlovede og solgt eller bortbyttet Resten til forskellige Personer, gennemgaaende med nogen, om end i Reglen forholdsvis ringe Avance.

De ved Tiltaltes Transaktioner indvundne kontante Beløb har han efter sin Forklaring, hvis Rigtighed der for saa vidt ikke findes Føje til at betvivle, forbrugt, til Dels til Svir, medens han ikke har betalt Aarslev noget som helst af hans Tilgodehavende, afset fra, at han efter Sagens Indbringelse for Overretten i Maj Manned d. A. har afsluttet en Overenskomst med ham, ved hvilken Tiltalte har fyldestgjort ham for en mindre Del af hans Tilgodehavende ved at overdrage ham forskellige Effekter og udestaaende Fordringer samt meddele ham Panteret i nogle andre Tiltalte tilhørende Løsøreeffekter — hvilke Effekter og Fordringer væsentlig vare det i Behold værende Provenu af Tiltaltes Transaktioner med de hos Aarslev købte Cykler — hvorefter Aarslev, der i øvrigt ej heller havde gjort nogen Anmeldelse til Politiet om Sagen, har afgivet Erklæring om, at han og Tiltalte ere »forligte«.

Efter at Cyklefabrikant N. Olsen i Odense i August eller September Maaned f. A. gennem en Annonce i »Jyllandsposten« havde søgt en Eneforhandler af Cykler for en Del af Jylland, indlagde Tiltalte Billet paa Annoncen, og efter nogle skriftlige Forhandlinger imellem dem indfandt Olsen sig paa Tiltaltes Bopæl, ved hvilken Lejlighed der blev oprettet en Slutseddel imellem dem om 50 Stykker Viktoria Herrecykler, af hvilke 5 Stykker skulde leveres Tiltalte snarest, 20 Stykker i Marts Maaned 1903 og Resten senest 15 Juni s. A. mod 3 Maaneders Veksel og til en Pris af 110 Mark pr. Stk. Ifølge den af Olsen afgivne Forklaring, der er i Overensstemmelse med den af Tiltalte oprindelig afgivne, havde Tiltalte endvidere bestilt 3 eller 4 Cykledæk, som Olsen sendte ham mod Efterkrav, hvilken Forsendelse ikke af Tiltalte blev indløst, efter hans seneste Forklaring paa Grund af, at han ikke havde bestilt disse Dæk. Senere har Tiltalte rekvireret 5 Cykler hos Olsen, der imidlertid efter gennem et Oplysningsbureau at have indhentet Oplysninger om ham, undlod at effektuere Bestillingen.

Endvidere har Tiltalte hos Fabrikant Lange i Leipzig bestilt en Cykle til Pris 75 Rmk., hvilken i September Maaned f. A. ankom til Toldkammeret i Herning som afsendt pr. Efterkrav, men ikke er bleven indløst af Tiltalte.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Efter at det under den Undersøgelse, der i Antedning af den nedenfor omhandlede Anmeldelse var bleven indledet mod Tiltalte, som sigtet for bedrageligt Forhold overfor Hans Peder Nielsen, kaldet Abildtrup, var bleven oplyst, at han havde købt Cykler paa Kredit hos bemeldte Aarslev, erkendte Tiltalte i det første, den 10 November f. A. over ham afholdte Forhør, at han ingen Udsigt havde til at betale disse Cykler, og i et den 12te s. M. afholdt Forhør, under hvilket der var bleven afsagt Arrestdekret over ham, erkendte han, at hans Cyklehandler havde været indrettede paa, at han skulde leve af, hvad der indkom for Cyklerne, uden at der var Tanke om, at disse skulde betales af Provenuet eller paa anden Maade, hvortil han dog føjede, at dette vel ikke var Meningen ved det første Indkøb, han gjorde, men derimod blev saaledes siden. Efter at Tiltalte var bleven afført til Arresten, begærede han sig paa ny fremstillet til Forhør og erklærede da, som det i Protokollen hedder, at det var hans Hensigt at sige Sandheden, hvornæst han forklarede, at han i bedragerisk Hensigt havde skaffet sig Cyklerne paa Kredit fra Aarslev i Knarreborg uden at have haft til Hensigt at betale dem, samt at det var paa samme Maade og i samme Hensigt, at han havde bestilt Cyklerne hos Olsen i Odense og hos Lange i Leipzig.

I et den 7 Januar d. A. afholdt Forhør erklærede Tiltalte, der stadig holdtes arresteret, imidlertid, som det i Protokollen hedder, at han nu vilde tilbagekalde, hvad han havde sagt om, at han »i bedragerisk Hensigt« havde indledet Forbindelse med Aarslev og Lange. Efter at denne Protokoltilførsel var oplæst, erklærede Tiltalte, hvis egne Ord ifølge Protokoltilførslen her ere anførte, at det forekom ham, at der den 12 November 1902 blev skrevet i hans Forhør, at det var i bedragerisk Hensigt, at han havde indledet Forbindelse med Aarslev og Lange »og det passer ikke, og det har han heller aldrig sagt«.

Under Sagens videre Undersøgelse, hvilken, for saa vidt angaar det efter Sagens Indbringelse for Overretten passerede, er ledet ved Sættedommer, efter at Forhørsdommeren paa Grund af forskellige af Tiltalte mod ham rettede Sigtelser, for hvis Vedkommende der ligeledes ved Sættedommer er indledet Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for Overtrædelse af Straffelovens 22de Kapitel, havde fundet sig foranlediget til at vige sit Sæde, har Tiltalte vedholdende paastaaet, at han ikke har forklaret som i Forhørsprotokollen for den 12 November anført og navnlig ikke tilstaaet sig skyldig i bedrageligt Forhold overfor nogen, og at Grunden til, at han i bemeldte Forhør paa ny begærede sig fremstillet for Dommeren, var, at han vilde have Tilladelse til at gifte sig med sin Forlovede, men ikke noget Ønske om, at aflægge Tilstaaelse, idet han, som han ligeledes senere stadig har hævdet, intet havde at tilstaa, da han ikke har villet bedrage nogen og navnlig ikke noget Øjeblik har tænkt paa at ville unddrage sig Betalingen af sin Skyld til Aarslev, overfor hvem han ej heller har misligholdt de indgaaede Handelsvilkaar.

Ifølge de af de paagældende Retsvidner samt af vedkommende Arrestforvarer og en Politibetjent, der ligeledes begge overværede Forhøret den 12 November f. A., under Eds Tilbud afgivne Forklaringer saavel som de af den daværende Forhørsdommer afgivne Erklæringer, findes der ikke at kunne være nogen rimelig Tvivl om, at Tiltaltes i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bemeldte Forhør afgivne Forklaring har været i Overensstemmelse med det Protokollen tilførte, og at han navnlig aar erkendt at have købt de 12 Cykler hos Aarslev uden at have haft til Hensigt at betale dem og paa samme Maade at have bestilt Cyklerne hos Olsen og Lange. Efter Omstændighederne findes der derhos ej heller at kunne lægges nogen Vægt paa Tiltaltes flere Maaneder senere fremkomne Tilbagekaldelse af bemeldte Tilstaaelse, hvis Rigtighed ogsaa findes væsentlig bestyrket ved det i øvrigt oplyste, og Tiltalte vil herefter under denne Del af Sagen være at anse efter Straffelovens § 251, til Dels smh. med § 46. Der er ikke fra de besvegnes Side nedlagt Paastand om Erstatning.

Endvidere er Tiltalte, som foran antydet, sigtet for bedrageligt Forhold overfor Karlen Hans Peder Nielsen, kaldet Abildtrup, med hvem han i Løbet af Sommeren og Efteraaret 1902 har afsluttet forskellige Handler angaaende Cykler, uden at det dog ved den anstillede Undersøgelse er lykkedes at tilvejebringe fuld Klarhed over deres herfra hidrørende Mellemværende, idet navnlig de henholdsvis af Tiltalte og af Abildtrup afgivne Forklaringer paa adskillige Punkter ere meget afvigende. Foruden forskellige Transaktioner med Hensyn til en, oprindelig Abildtrup tilhørende Damecykle, hvilken han senere, ifølge sin Forklaring »pro forma«, overdrog Tiltalte, der atter solgte den til Abildtrup, som tilsidst har beholdt denne Cykle, fremgaar det af det oplyste, at Tiltalte efterhaanden til Abildtrup har afhændet to af de hos Aarslev købte Cykler, men at Abildtrup kun til Dels har betalt det fastsatte Vederlag for disse, at Tiltalte, efter hvad han har gjort gældende for at sikre sig overfor Misligholdelse fra Abildtrups Side, senere har formaaet denne til at tage Cyklerne paa saakaldte »Købe- og Lejekontrakter« med Tiltalte, og at denne atter har sat sig i Besiddelse af bemeldte Cykler og disponeret over disse til egen Fordel, uden at han har ydet Abildtrup Vederlag for, hvad han havde afbetalt paa Købesummerne.

Tiltalte har imidlertid i saa Henseende hævdet, at han herved kun, om han end, som han har udsagt, paa det sidste har været noget haard overfor Abildtrup, har benyttet sig af den ham ved de indgaaede Kontrakter hjemlede Ret til i Misligholdelsestilfælde straks selv at tage de »lejede Genstande« ud af Køberens Besiddelse ved egen Magt, og som Sagen foreligger oplyst, findes det ej heller at kunne anses godtgjort, at Tiltalte overfor Abildtrup har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Den af Tiltalte for sit øvrige forommeldte Forhold forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 276. Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Holger Meyer (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Fiskerilovens § 8.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Esbjerg Købstads Politirets Dom af 13 Maj 1903: Tiltalte Peter Holger Meyer bør til Statskassen bøde 100 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. Den om Bord paa Trawl-Kutteren H 554 »Stella Polaris« af Lynæs værende Bagbords-Trawl med Tilbehør, og den ulovlige Fangst konfiskeres til Fordel for Statskassen. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1903: Tiltalte Peter Holger Meyer bør til Statskassen bøde 500 Kr., hvorhos de oven ommeldte Fiskeriredskaber og Udbyttet af den ligeledes ovenfor nævnte Fiskefangst bør være forbrudte til Fordel for samme Kasse. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Holger Meyer til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Skipper Peter Holger Meyer, der er født i Aaret 1858, og som ifølge Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte efter Overrettens Kendelse, maa antages ikke tidligere at have været straffet for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Fiskerilovens § 8.

Foreløbig bemærkes, at om end Tiltalte, der har Bopæl under Halsnæs-Frederiksværk Birks Jurisdiktion, ikke, som sket, burde have været sat under Tiltale ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politiret for den ham paasigtede Lovovertrædelse, der skal være begaaet paa dansk Søterritorium ud for Agger, findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til, som af Tiltaltes Defensor for Overretten paastaaet, paa Grund heraf at annullere Politiretsdommen, især da Tiltalte ikke i 1ste Instans har fremsat nogen Indsigelse med Hensyn til Sagens Behandling.

Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han om Eftermiddagen den 11 Maj d. A. med den af ham førte Kutter H 554 »Stella Polaris« af Lynæs har, medens Skibet var under Sejl og Damp, inden for Grænsen af det danske Søterritorium ud for Agger fisket med Bundslæbevaad, i hvilken Hen-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

seende Tiltalte, der har erkendt, at Vejret ved den paagældende Lejlighed var sigtbart, nærmere har forklaret, at det til Dels skyldes en Vildfarelse med Hensyn til Kystens Nærhed, at han under sit Fiskeri var kommen indenfor Søterritoriets Grænse.

For den ommeldte Overtrædelse af § 8 i Lov af 5te April 1888 om Fiskeriet i Danmark vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 67 af 7 April 1900 med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 500 Kr., foruden at de til det ulovlige Fiskeri benyttede og beslaglagte Redskaber, bestaaende af en Bagbords Trawl med Tilbehør af 2 Trawlskovle og 10 Favne Staaltraadstrosser, saavel som Udbyttet af den derved gjorte Fangst — der ikkun skal have udgjort nogle faa Rødspætter, et Par Torsk og en Tunge, og som maa antages forlængst at være bleven bortsolgt ved Politiets Foranstaltning — forbrydes til Fordel for samme Kasse.

Nr. 238. Højesteretssagfører Liebe

contra

Henry (Henrik) Isidor Heimann (Def. Høgsbro),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juli 1903: Tiltalte Henrik Isidor Heimann bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 September d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Høgsbro hver 30 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Henrik Isidor Heimann, der er født den 6 April 1850 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er følgende godtgjort:

Tiltalte, der har Borgerskab som Grosserer her i Staden af 2den Maj 1899, har i Løbet af indeværende Aar til en Mængde Privatfolk her i Byen solgt persiske Tæpper, som Tiltalte erhvervede i Henhold til en Konsignationskontrakt, indgaaet mellem ham og en herværende Udlænding, der opgiver, at han har indkøbt Tæpperne i Orienten, og som under Sagens Gang selv har erhvervet Borgerskab som Detailhandler her i Staden. Bemeldte Udlænding har derhos bistaaet Tiltalte med Salget af Tæpperne, der er foregaaet paa den Maade, at enten vedkommende Udlænding eller Tiltalte først har henvendt sig til Folk, som de antog kunde have Lyst og Evne til at købe Tæpper som de her omhandlede, og har udbedt sig Tilladelse til at forevise et Antal Tæpper og derefter, hvis saadan Tilladelse opnaaedes, til nærmere aftalt Tid har bragt et Antal Tæpper til den paagældendes Bolig. For saa vidt Kunden da har udvalgt og købt et eller flere af de til hans Bolig bragte Tæpper, er det eller de saaledes købte forblevne hos Kunden med det samme, medens Resten er bragt tilbage til Oplaget. Tiltalte har bestemt hævdet aldrig at have medbragt Tæpper samtidig med, at han udbad sig Tilladelse til at forevise dem og heller aldrig at have forevist medbragte Tæpper uden forud indhentet Tilladelse dertil, og der er ikke under Sagen fremkommet noget, der giver Anledning til at drage Rigtigheden heraf i Tvivl.

Da nu en Salgsmaade som den af Tiltalte benyttede ikke findes at rammes af det i Lovgivningen indeholdte Forbud mod Omløben med Varer, vil Tiltalte være at frifinde.

Torsdagen den 10 December.

Nr. 171. Købmand **Peter Schmidt Madsen** (Høgsbro efter Ordre)

contra

Fru **Vilhelmine Schmidt Madsen,** født **Mazanti** (Jensen efter Ordre),

betr. Ophævelse af Parternes Ægteskab.

Horsens Købstads ordinære Rets Dom af 28 Januar 1902: Indstævnte, Købmand P. Schmidt Madsen i Horsens, bør for Tiltale af sin Hustru, Fru Vilhelmine — kaldet Villy — Schmidt Madsen, født Mazanti, i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger bør være ophævede. Der tillægges Citantindens beskikkede Sagfører, Overretssagfører Plenge i Horsens, et Salær paa 60 Kroner, som udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Marts 1903: Det mellem Citantinden, Adelheid Christine Vilhelmine Schmidt Madsen, født Mazanti, og Indstævnte, Købmand Peter Schmidt Madsen, indgaaede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ægteskab bør være ophævet. Derhos bør Indstævnte dels under en Bøde til Horsens Købstads Kæmnerkasse af 20 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, til Citantinden udlevere deres ovennævnte tvende fælles Børn, dels til disses Opdragelse udrede et saadant Bidrag, som Overøvrigheden maatte bestemme. Til det offentlige betaler Indstævnte Retsgebyr, Skriversalær og Godtgørelse for Stempelpapir, for saa vidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Citantinden, saafremt Sagen ikke for hendes Vedkommende havde været beneficeret for begge Retter, samt til den for Citantinden beskikkede Sagfører for Underretten, Overretssagfører Plenge, i Salær 60 Kr., og til den for hende beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 80 Kroner. Det idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Kontraappellantindens Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for Børnenes Udlevering fastsættes til 15 Dage.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær. Højesteretssagfører Høgsbro, der har været beordret til for Højesteret at føre Sagen for Hovedappellanten, har ikke paastaaet det ham tilkommende Salær fastsat ved Dommen.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Børnenes Udlevering fastsættes til femten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Købmand Peter Schmidt Madsen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Kontraappellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Jensen 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Købmand Peter Schmidt Madsens Hustru, Adelheid Christine Vilhelmine, født Mazanti, i København, i 1ste Instans nedlagt Paastand om Ophævelse af det mellem hende og Indstævnte, bemeldte Købmand Schmidt Madsen, der bor i Horsens, under 23de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

December 1887 indgaaede Ægteskab samt om, at deres tvende fælles Børn Carmi og Stig Hjalmar, fødte henholdsvis i Aaret 1888 og i Aaret 1894, undergives hendes Forældremyndighed, og at Indstævnte tilpligtes til deres Opdragelse at betale, hvad Øvrigheden maatte bestemme. Da Indstævnte overensstemmende med sin Paastand ved Underretsdommen er frifunden for Citantindens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Indstævnte har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citantinden i Forsommeren 1899 forlod sit og Indstævntes fælles Hjem i Horsens, medtagende det yngste af deres 2 nævnte Børn, hvilket Barn Indstævnte imidlertid senere, efter at Citantinden havde taget Ophold i København, forskaffede sig udleveret ved Fogdens Hjælp. Som Grund til sin nævnte Handlemaade har Citantinden angivet, at Indstævnte i de forløbne Aar af deres Ægteskab ikke alene havde gjort sig skyldig i ægteskabelig Utroskab, men overfor hende havde vist en raa og hensynsløs Adfærd, for hvilket sidste der imidlertid ikke overfor Indstævntes Benægtelse er tilvejebragt noget fyldestgørende Bevis, om end Indholdet af forskellige under Sagen fremlagte Breve fra Indstævnte til Citantinden gør det ikke lidet antageligt, at saadant i Virkeligheden har været Tilfældet. Derimod er det in confesso, at Indstævnte — foruden at han, førend han giftede sig med Citantinden, havde 2 uægte Børn med andre Kvinder, uden at han før Ægteskabet satte hende i Kundskab herom i alt Fald for mere end det ene Barns Vedkommende — har 3 à 4 Aar, førend Citantinden, som meldt, forlod Hjemmet, avlet et Barn med en i hans Hus tjenende Kvinde, hvilken Brøde Citantinden imidlertid tilgav ham paa visse Betingelser, om hvis nærmere Indhold der dog ikke er fuld Enighed mellem Parterne, og fremdeles har Indstævnte erkendt, at han forud for sit Ægteskab har lidt af en venerisk Sygdom, hvoraf der, efter hvad der fremgaar af 2 under Sagen fremlagte Lægeerklæringer, udviklede sig en Betændelse og en i Forbindelse dermed staaende Urinrørsforsnævring, der i 1897 nødvendiggjorte en Operation.

Efter Indholdet af de nævnte Lægeerklæringer maa det derhos antages, at Indstævntes nævnte Sygdom — om hvilken han ikke forud for Ægteskabet har sat Citantinden i Kundskab — ved Smitte kan have hidført sygelige Tilstande af Underlivsorganer hos Citantinden; men ligesom der dog, allerede fordi det ikke er godtgjort eller kan anses bestemt assereret af Citantinden, at saadant i Virkeligheden har været Tilfældet, ikke derpaa kan bygges nogen Skilsmissegrund, saaledes kan ej heller den oven nævnte af Citantinden til Støtte for sin Paastand paaberaabte Horsbrøde af Indstævnte, da hun efter at være kommen til Kundskab herom, fortsatte det ægteskabelige Samliv med ham, nu anses tilstrækkelig til at give hende et retligt Krav paa Ægteskabets Ophævelse, selv om Indstævnte — der bl. a. har ladet den

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 30.**

Torsdagen den 10 December.

paagældende Kvinde tillige med en Familie, som hun opholdt sig hos, tilbringe Sommerferien 1899 paa en Indstævnte tilhørende Gaard i Nærheden af Horsens, paa hvilken Gaard Indstævnte selv paa samme Tid jevnlig indfandt sig om Dagen — tidligere for at opnaa Tilgivelse af Citantinden maatte, som af denne anbragt, have lovet ikke fremtidig at omgaas denne Kvinde.

Citantinden har imidlertid endvidere gjort gældende, at Indstævnte ogsaa senere har gjort sig skyldig i Brud paa sin ægteskabelige Troskabspligt, og navnlig at han har bedrevet Utugt med et offentligt Fruentimmer i København. Rigtigheden af dette Anbringende har Indstævnte bestridt; men ved Siden heraf har han erkendt, at han en Aften, som det maa antages i Foraaret 1899, i Selskab med en anden Mandsperson fra Horsens, sammen med hvem han først havde spist til Middag og tilbragt en Del af Aftenen paa et offentligt Sted, indlod sig i Samtale med 2 ubekendte Fruentimmer paa Gaden i København, og at han og hans Kammerat derpaa fulgte hjem med disse Fruentimmer, hos hvem de begge, medens Indstævnte trakterede med Smørrebrød og med forskellige Drikkevarer, opholdt sig i nogen Tid, samt at Indstævnte under dette Ophold en kort Tid var med det ene Fruentimmer alene inde i et til »Dagligstuen« stødende Værelse. Indstævnte har dog benægtet at have haft Samleje med noget af de nævnte Fruentimmer og paastaaet, at han ikke gik hjem med dem i dette Øjemed, men alene for at benytte Lejligheden til at udfritte sin Ledsager om, hvor vidt denne stod i intimt Forhold til en gift Søster til Indstævntes Hustru, og at Grunden til, at han gik med det ene Fruentimmer ind i det til Dagligstuen stødende Værelse, ikkun var den, at hun fik ondt, og at han i den Anledning vilde hjælpe hende til Rette.

Den Person, der ved den omhandlede Lejlighed var i Følge med Indstævnte, har imidlertid under 2 Tingsvidner, der ere optagne, det ene i Oktober Maaned 1900 og det andet i Januar Maaned 1901, afgivet edelige Forklaringer, der bl. a. gaa ud paa, at Vidnet og Indstævnte traf de 2 ommeldte Fruentimmer i en Kælder, hvor der var Musik, men at disse først bleve antastede efter at være komne ud paa Gaden, og at det var Vidnet, som gjorde dette, at det ene af Fruentimmerne, medens Vidnet og Indstævnte opholdt sig hos dem, efter sidstnævntes Opfordring klædte sig af og derefter ikkun iført en Nat-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kjole, sad paa Skødet af Indstævnte, der selv havde afført sig Frakke, Krave og vistnok tillige Vest, og som gentagne Gange befølte hendes Krop inden for Natkjolen, at Vidnet, der selv plejede legemlig Omgang med det andet Fruentimmer i det til Dagligstuen stødende Værelse, for hvilket der var anbragt en Portiere, og hvori der fandtes en Chaiselongue, en Seng og andet Sovekammermøblement, ogsaa antager, at Indstævnte bedrev Utugt med det Fruentimmer, han, som meldt. særlig gav sig af med, og med hvem han maaske i 10 Minutter var inde i det nys nævnte Værelse, og bl. a. støtter sin Antagelse paa, at Vidnet gennem Portieren saa, at Indstævnte laa oven paa Fruentimmeret, at det Fruentimmer, som Indstævnte var inde i Sovekammeret med, hverken havde ondt eller lod som hun havde ondt, samt at Indstævnte, efter at han og Vidnet atter vare komne ud paa Gaden, fortalte, at han havde givet hende 10 Kr. for at være sammen med hende.

Medens Indstævnte ikke har fremsat nogen speciel Indvending mod Vidnets Forklaring om, at det ene Fruentimmer ved den paagældende Lejlighed var afklædt, og at han selv var til Dels afklædt, har han derimod benægtet at have opfordret noget af Fruentimmerne til at afklæde sig, at have siddet med en af dem paa Skødet og befølt hende, at have været alene med hende i Sovekammeret i 10 Minutter, at have ligget oven paa hende eller at have betalt hende 10 Kr.; men ikke desto mindre findes det efter alt, hvad der foreligger under Sagen, samt idet det Øjemed, i hvilket Indstævnte vil være gaaet hjem med de tidt nævnte Fruentimmer, lige saa lidt som hans Anbringende om Anledningen til, at han begav sig alene ind i Sovekammeret med det ene af dem, har Sandsynligheden for sig, ikke at kunne være Tvivl underkastet, at Indstævntes Samværen med de ommeldte Fruentimmer — hos hvem han, efter hvad han maa anses at have erkendt, for de rekvirerede Spise- og Drikkevarer betalte et Beløb af ca. 70 Kr. — har været forbunden med Utugt.

Idet det saaledes maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte har gjort sig skyldig i et Forhold, der i Medfør af Lovens 3—16—15 § 1 maa give Citantinden — hvis sædelige Vandel er bevidnet i en af hende under Sagen fremlagt Attest, der er udstedt af Personer, hvis Troværdighed der ikke er Føje til at forkaste — Krav paa Skilsmisse fra Indstævnte, vil hendes Paastand om Ophævelse af hendes Ægteskab med denne være at tage til Følge, og da det derhos følger af Lovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig Lovens 5—2—52 og Fr. 21 Maj 1845 § 3, at Citantinden under disse Omstændigheder tillige har Krav paa alene at erholde Forældremyndigheden over de i Ægteskabet fødte fælles Børn, vil Indstævnte være at tilpligte under en Bøde til Horsens Købstads Kæmnerkasse, der findes at kunne bestemmes til 20 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, at udlevere de to ovennævnte Børn til Citantinden, ligesom endelig Indstævnte, der desuagtet maa være pligtig til jevnsides med Citantinden at forsørge disse Børn, overensstemmende med hendes Paastand vil være at tilpligte at udrede et saadant Bidrag til deres Opdragelse, som Overøvrigheden maatte bestemme.

Efter Omstændighederne vil derhos Indstævnte have at betale Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til Citantindens beskikkede Sagfører i

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

1ste Instans 60 Kroner samt til hendes beskikkede Sagfører for Overretten 80 Kroner.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 11 December.

Nr. 288. Højesteretssagfører Winther

contra

Anton Poul Jensen og **Sofus Frederik Julius Jensen**
(Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 15de Juni 1903: De Tiltalte Anton Poul Jensen og Sofus Frederik Julius Jensen bør hver især straffes med simpelt Fængsel i fire Dage samt, en for begge og begge for en, betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de September 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og Sinding, betale de Tiltalte Anton Poul Jensen og Sofus Frederik Julius Jensen, en for begge og begge for en, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Anton Poul Jensen og Sofus Frederik Julius Jensen bestemmes til otte Dage. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Københavns Amts nordre Birks Politiret, tiltales Anton Poul Jensen og Sofus Frederik Julius Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Tiltalte Anton Poul Jensen er født den 11 Februar 1877 og ikke funden forhen straffet. Tiltalte Sofus Frederik Julius Jensen er født den 27 Oktober 1881 og er ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er følgende godtgjort.

Den 10 Maj d. A., da de Tiltalte kom kørende fra Dyrehaven med et Læs Brænde og passerede ad Caroline Amalie Vej paa Sorgenfrigaardens Jorder, viste Tiltalte Anton Jensen Medtiltalte nogle Fyrretræs Tømmerklodser, der laa paa Fortovet ved denne Vej, og sagde til ham, at de kunde tage dem med hjem, naar de med det næste Brændelæs kom forbi det paagældende Sted. Da de senere samme Dag atter kom kørende med et Læs Brænde forbi det Sted, hvor Tømmerklodserne laa, lod Tiltalte Sofus Jensen Vognen holde, sprang af og læssede 6 Tømmerklodser paa Vognen, medens Tiltalte Anton Jensen, der var beruset, laa og sov ovenpaa Læsset, og derfor ikke mærkede, hvad Tiltalte Sofus Jensen saaledes foretog sig. Denne sidste kørte derefter med Læsset til Tiltalte Anton Jensens Bolig paa Lystofte Mark, og efter at han ved Ankomsten hertil havde vækket Anton, bragte de begge i Forening Klodserne — som Tiltalte Anton Jensen var paa det rene med vare dem, som han tidligere paa Dagen havde omtalt for Medtiltalte — ind i hans (Anton Jensens) Brændehus.

Klodserne tilhørte Tømmermester Peter Mathiasen af Lyngby, der havde benyttet dem ved Tømmerarbejdet til en Bygning, som han nogen Tid forud havde været med at opføre ved ovennævnte Vej, og havde henlagt dem paa det Sted, hvorfra de bleve tagne, for ved Lejlighed at afhente dem.

De Tiltalte vare paa det rene med, at Klodserne, der havde en Værdi af tilsammen 2 Kroner 50 Øre, tilhørte nogen, der havde benyttet dem ved et Byggearbejde, og der maa gaas ud fra, at Tilvendelsen af Klodserne skete for at Tiltalte Anton Jensen kunde benytte dem til Brændsel.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 235, efter Omstændighederne hver især med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Da den indankede Dom har samme Resultat, — — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 291. Højesteretssagfører Liebe

contra

Søren Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk samt ulovlig Omløben med Varer.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 11 September 1903: Arrestanten Søren Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og bøde 20 Kr. til Ramsø-Thune Herreders Politikasse, hvorhos de ommeldte til 39 Kr. 60 Øre ansatte Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen, Sognefoged L. Larsen i Greve. Saa bør Arrestanten og betale i Erstatning til Købmand Scheel-Beck, Næstved, 156 Kr., Cyklehandler C. O. Andreasen, Odense, 185 Kr., Cyklehandler P. Rosenberg, samme Steds, 155 Kr., Cyklehandler F. Albertsen, Holbæk, 110 Kr., Cyklehandler Axel Dahl, København, 175 Kr., Cyklehandler D. Clemmensen, samme Steds, 175 Kr., Cyklehandlerne Firmaet Semler & Mathiasen, samme Steds, 150 Kr. og til Ungkarl Peder Hansen, Slimminge Kro, 85 Kr., samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne J. P. Nielsen og N. C. Petersen, henholdsvis 30 og 15 Kr. Den idømte Bøde og Erstatningerne at erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1903: Arrestanten Søren Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar. I øvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at den Ungkarl Peter Hansen af Slimminge tilkendte Erstatning bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Nissen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver, og til sidst nævnte 2 Kr. 60 Øre som Godtgørelse for hafte Udgifter. Den idømte Bøde og de idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, bliver Sagen som manglende summa appellabilis at afvise fra Højesteret.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 251 bortfalder, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer afvises Sagen. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Hansen til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ramsø-Thune Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arre-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stanten Søren Hansen for Tyveri, Bedrageri og Falsk samt ulovlig Omløben med Varer.

Arrestanten er født den 8 August 1876 og oftere straffet efter Dom, senest ifølge Højesterets Dom af 17 Oktober 1900 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, og efter dens § 231, første Led, sammenholdte med § 64, efter § 232, for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Han har derhos den 2den Marts d. A. inden Merløse-Tudse Herreders Politiret for ulovlig Omløben med Varer vedtaget en Bøde af 10 Kr. til Herredernes Politikasse og samtykket i Konfiskation af nogle hos ham anholdte Varer.

Det er nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I. Fra Slutningen af Maj Maaned d. A. indtil han den 23de Juli næstefter anholdtes her under Sagen har Arrestanten, der vandrede omkring i Landet i Henhold til en forud lagt Plan i det Øjemed at skaffe sig Penge til at rejse til Amerika for, under opdigtede Navne, og idet han fremkom med løgnagtige Angivelser med Hensyn til sin Stilling og Bopæl, købt Cykler paa Afbetaling i forskellige Cykleforretninger og derpaa til egen Fordel solgt de ham saaledes udleverede Cykler uden at betale Sælgerne mere for dem end det Afdrag paa Købesummen, han hver Gang maatte erlægge ved Handelens Indgaaelse. Den skriftlige Kontrakt, som hver Gang blev oprettet med vedkommende Sælger, som herved forbeholdt sig Ejendomsretten over Cyklen, indtil Købesummen var fuldt betalt, underskrev Arrestanten falskelig med det Navn, han ved den paagældende Lejlighed gav sig. Paa denne Maade har Arrestanten forholdt sig med:

1. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafarbejder Laurits Christian Petersen af Hedehusene, ved Kontrakt af 27 Maj d. A. afkøbte Cyklehandler Peter Jensen her af Staden for 175 Kr., hvoraf 30 Kr. betaltes ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn.

2. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafarbejder Anders Larsen ved Lou Station, ved Kontrakt af 1 Juni d. A. afkøbte Cyklereparatør Th. E. Jensen af Næstved for 150 Kr., hvoraf 25 Kr. betaltes ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn.

3. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafformand A. Larsen af Broby, ved Kontrakt af 3 Juni 1903 afkøbte Købmand Scheel-Bech af Næstved for 181 Kr., hvoraf 25 Kr. betaltes ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Købmand Scheel-Bech paastaar sig tilkendt 156 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

4. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafformand Hans Andersen af Marslev, ved Kontrakt af 6 Juni d. A. afkøbte Cyklehandler C. O. Andreasen af Odense for 210 Kr., hvoraf 25 Kr. betaltes ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Andreasen paastaar sig tilkendt 185 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

5. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafledningstilsynsmand Hans Nielsen af Tommerup, ved Kontrakt af 11te Juni dette Aar afkøbte Cyklehandler Carl Eriksen af Odense for 190 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Arrestanten solgte denne Cykle for 85 Kroner til Ungkarl Peter Hansen af Slimminge, som, da han har maattet tilbagelevere Cyklen her under Sagen, paastaar sig tilkendt det nævnte Beløb som Erstatning hos Arrestanten.

6. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegraflinietilsynsmand Niels Hansen af Langeskov, ved Kontrakt af 15 Juni dette Aar afkøbte Cyklehandler P. Rosenberg af Odense for 180 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Rosenberg paastaar sig tilkendt 155 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

7. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafarbejder Laurits Møller af Kvandløse, ved Kontrakt af 15 Juni d. A. afkøbte Cyklehandler J. Albertsen af Holbæk for 130 Kr., hvoraf 20 Kr bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Albertsen paastaar sig tilkendt 110 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

8. En Cykle han, idet han udgav sig for Telegrafarbejder Martin Hansen af Glostrup, ved Kontrakt af 24 Juni d. A. afkøbte Cyklehandler D. Clemmensen her af Staden for 200 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Opretteisen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev Martin Hansen. Clemmensen paastaar sig tilkendt 175 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

9. En Cykle han, idet han udgav sig for Fængselsbetjent Peter Mortensen af Vridsløselille, ved Kontrakt af 24 Juni d. A. afkøbte Cyklehandler Axel Dahl her af Staden for 200 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Efter det oplyste er der ved Vridsløselille Straffeanstalt ansat en Betjent ved Navn Jens Peter Mortensen, men Arrestanten har benægtet, at han sigtede til ham, og paastaaet, at han i dette som i de øvrige Tilfælde brugte et opdigtet Navn, og denne Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Dahl paastaar sig tilkendt 175 Kr. i Erstatning hos Arrestanten.

10. En Cykle han, idet han udgav sig for Agent Peder Larsen, Istedgade Nr. 40, ved Kontrakt af 2den Juli 1903 afkøbte Firmaet Semler & Mathiassen her af Staden for 175 Kr., hvoraf 25 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev Peter Larsen. Arrestanten ses ved Salget af denne Cykle at have givet sin Køber en Kvittering for Købesummen underskrevet M. Hansen; men da Sagen alene er paaanket efter Tiltaltes Begæring, bliver der ikke Spørgsmaal om at tilregne ham dette Forhold, der er forbigaaet i Underretsdommen, til Straf. Det nævnte Firma paastaar sig tilkendt 150 Kroner i Erstatning hos Arrestanten.

11. To Cykler han, idet han udgav sig for Malermester Lars Petersen af Taastrup, ved Kontrakt af 22de Juli d. A. afkøbte Aktie-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

selskabet Københavns Cyklefabrik for 340 Kr., hvoraf 60 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn.

12. En Cykle han, idet han udgav sig for Landpostbud Peter Larsen af Taastrup, ved Kontrakt af 22de Juli d. A. afkøbte Cyklehandler G. A. Petersen her af Staden for 155 Kr., hvoraf 30 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten underskrev med det anførte Navn. Det ses, at Arrestanten ved Salget af denne Cykle gav sin Køber et Bevis underskrevet Hans Petersen; men da dette Forhold er forbigaaet i Underretsdommen, vil det ikke kunne tilregnes Arrestanten til Straf.

13. Ved Kontrakt af 23 Juli dette Aar afkøbte Arrestanten endelig Firmaet Humber & Co.'s danske Cyklefabrik her af Staden en Cykle for 200 Kr, hvoraf 35 Kr. bleve betalte ved Oprettelsen af Kontrakten, hvilken Arrestanten, der ogsaa ved denne Lejlighed udgav sig for Landpostbud Peter Larsen af Taastrup, underskrev med dette Navn. Da Arrestanten samme Dag blev anholdt, fik han ikke denne Cykle solgt, hvad der var hans Hensigt.

II. Da Arrestanten tilbragte Natten til den 13de Juni dette Aar i Havdrup Kro, stjal han en Jakke og en Vest til samlet Værdi 20 Kroner, der tilhørte Gæstgiver Anders Christensen og beroede paa et Loft, hvortil han havde uhindret Adgang, i et Skab, hvor Nøglen sad i.

III. Arrestanten var ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Del Varer af forskellig Art — saasom Ure, Kæder, Knive, Skeer, Gafler m. m. — til samlet Værdi 39 Kr. 60 Øre, hvilke han erkendte at have omført til Forhandling.

Efter det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 251 og efter dens § 275, jfr. § 268, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, og Underretsdommen, ved hvilken han er idømt Straf af Forbedringshusarbejde i samme Tid, vil altsaa for saa vidt være at forandre. Derimod maa det billiges, at Arrestanten ved Underretsdommen for ulovlig Omløben med Varer, anden Gang begaaet, er anset efter Plakat 27de November 1839 § 1 og Forordning 13de Februar 1774 § 4 med en Bøde af 20 Kr. til Ramsø-Thune Herreders Politikasse og med Konfiskation til Fordel for Anholderen af de ovennævnte Varer. For saa vidt Underretsdommen har taget samtlige de anførte Erstatningspaastande til Følge, maa dette ligeledes billiges, undtagen med Hensyn til den af Ungkarl Peter Hansen paastaaede Erstatning, der ikke vil kunne tilkendes ham her under Sagen og som derfor maa bortfalde.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 14 December.

Nr. 279. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Enevold Clemens Holmberg (Def. Høgsbro),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1903: Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Meyer, og Defensor, Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Enevold Clemens Holmberg til Højesteretssagførerne Dietrichson og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Enevold Clemens Holmberg, der tiltales for Bedrageri og Falsk, er født den 30 Marts 1867 og bl. a. anset: ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 6 Juni 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Oktober 1893 efter Straffelovens § 274, 2det Stk., jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 14 Maj 1895 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 17 December 1895 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., 253, 268 og 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 2 November 1897 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 Maj 1899 efter Straffelovens § 232, jfr. § 229, 4de Stk., samt Lov af 3 Marts 1860 § 2 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25de Februar 1903 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den 25 Juli d. A. lejede Arrestanten af Urmager Lauritz Kofoed Olsen et Ur med Kæde og Kapsel, af samlet Værdi 17 Kr. og underskrev den om Lejemaalet oprettede Kontrakt med Navnet C. Petersen, Mejerist, under hvilket Navn han var optraadt overfor Udlejeren.

Uret med Tilbehør, som Arrestanten havde lejet paa Vilkaar, bl. a. at disse Genstande først skulde tilhøre ham, naar en nærmere bestemt Sum var betalt, pantsatte han uden Udlejerens Vidende og Villie samme Dag og den 30te samme Maaned uden at have opfyldt det nævnte Vilkaar.

Arrestanten har fralagt sig bedragerisk Hensigt ved Indgaaelsen af Lejemaalet, men under Hensyn til, at Pantsætningen af Uret foregik samme Dag, som det blev lejet, at han har underskrevet Kontrakten med et urigtigt Navn, uden at han har givet anden fyldestgørende Forklaring af, at han ikke underskrev med eget Navn, og til Arrestantens Fortid, findes det ikke tvivlsomt, at han ved Kontraktens Underskrift har haft bedragerisk Hensigt, og da han efter det oplyste kke kan siges at være gaaet under Navnet Petersen, uagtet han ipaa den Tid, Bedrageriet blev begaaet, havde taget Logi under dette Navn, findes han ved den ommeldte Underskrift at have gjort sig skyldig i Falsk.

Endvidere har Arrestanten den 1 August d. A. svigagtig pantsat en til 8 Kr. vurderet Kuffert, som han samme Dag havde lejet af Sadelmager Edvard Sørensen.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, dels efter dens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Tirsdagen den 15 December.

Nr. 240. Advokat Hindenburg

contra

Carl Garibaldi Weng (Def. Winther),

der tiltales for Falsk eller Bedrageri og Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25de Juli 1903: Arrestanten Alfred Lorentzen og Tiltalte Carl Garibaldi Weng bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 20 Kroner, og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Levinsen, 40 Kr., udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte deraf in solidum med ham udreder 1/4. Saa bør og Arrestanten og Tiltalte hver for sig udrede 40 Kroner i Salær til den for dem beskikkede Defensor, henholdsvis Overretssagfører Sally og Overretssagfører Hartmann. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Garibaldi Wengs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alfred Lorentzen og Tiltalte Carl Garibaldi Weng tiltales — — — Tiltalte for Falsk eller Bedrageri og Pengeafpresning.

— — — Tiltalte er født — — — den 9 Oktober 1859, og af dem er ingen funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Arrestanten har tilstaaet, at han en Gang i September forrige Aar kom paa den Tanke, at han kunde skaffe sig Penge hos Olsens Enke, naar han falskelig skrev hendes Navn paa en Veksel og derefter lod den præsentere for hende af Tiltalte, saaledes at denne gav det Udseende af, at han ikke kendte Arrestanten og var uvidende om, at Vekslen var falsk, idet Arrestanten gik ud fra, at Olsens Enke, naar hun erfarede, at Arrestanten havde begaaet Vekselfalsk, og blev gjort bekendt med, at Arrestanten derfor vilde blive arresteret, vilde indfri Vekslen af Frygt for, at Arrestanten, hvis han blev arresteret, skulde fremkomme med en Anmeldelse om, at hun havde smittet ham med venerisk Syge.

Arrestanten bestemte sig til at sætte denne Plan i Værk og henvendte sig til Tiltalte, som erklærede sig villig til at være Arrestanten behjælpelig dermed; det blev endvidere Aftalen, at Tiltalte skulde have 100 Kroner af de Penge, der maatte indvindes. Arrestanten købte derpaa en Vekselblanket, som han udfyldte, saa at den fik følgende Indhold:

Frederiksberg, den 21.—6.—1902. Pr. 3 Mdr.

Alfr. Lorentzen behager De at betale denne Sola Veksel til Snedkermester C. G. Weng eller Ordre med fire hundrede og fyretyve Kroner.

Valuta som stilles til Regning Advis.

Fru C. Olsen i København.

÷ 100 Kr.

Betalt.

Frederiksberg.

Nr. 1402.

Arrestanten skrev derefter paa tværs af den skrevne Tekst »C. Olsen« og paa Vekslens Bagside »C. Olsen, Lille Istedgade 1², København B«, hvorpaa han afleverede Vekslen til Tiltalte, der, efter hvad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

han senere har meddelt Arrestanten, flere Gange indfandt sig i Olsens Enkes Hjem — uden dog at træffe hende — for at afkræve hende Vekslens Restpaalydende, 340 Kroner, idet Vekslen var udfærdiget som lydende paa 440 Kroner ÷ 100 Kroner Betalt, for at det skulde se ud, som om Arrestanten delvis havde indfriet dem med 100 Kr.

Da Tiltalte nogen Tid efter henledte Arrestantens Opmærksomhed paa, at Olsens Enke maatte kunne se, at Vekslen ikke var ægte, da den ikke var stemplet, købte Arrestanten for Penge, som han fik af Tiltalte, en stemplet Vekselblanket, som han udfyldte, saa at den fik saalydende Indhold:

København, den 22de Juni 1902. Pr. Kroner 440.

C. Olsen 3 Mdr. fra Dato betaler De denne Sola Veksel til Snedkermester Carl G. Weng med Kroner firehundrede og fyrretyve Kroner.

Valuta modtaget.

÷ 100 Kr.

Arrestanten skrev derefter tværs over Vekslens Tekst »C. Olsen« og paa Vekslens Bagside »Caroline Olsen, Lille Istedgade 1²«, og »Alfred Lorentzen«. Han overleverede derpaa Vekslen til Tiltalte, der senere meddelte ham, at han havde præsenteret Vekslen for Olsens Enke, idet han lod, som om han var Kreditor efter denne, at han, da hun sagde, at Vekslen var falsk, truede med at melde Arrestanten til Politiet, og at Olsens Enke endte med at love at indfri Vekslen med 340 Kr., hvilket hun derefter gjorde nogle Dage senere. Tiltalte udbetalte Arrestanten den ham tilkommende Andel, 240 Kroner, og disse Penge modtog Arrestanten, idet han gik ud fra, at Olsens Enke havde betalt Pengene af Frygt for, at Arrestanten, hvis han blev arresteret i Anledning af Vekslen, vilde melde hende til Politiet for at have paaført ham venerisk Smitte.

Overensstemmende med denne Tilstaaelse har Olsens Enke edelig forklaret, at hun en Dag i Slutningen af September forrige Aar fik et Brev fra Tiltalte, der flere Gange forgæves havde søgt hende paa hendes Bopæl, om at indfinde sig paa hans Bopæl, og da hun indfandt sig der, præsenterede han hende den fornævnte Veksel og, idet han lod, som om han ikke kendte Arrestanten, bad han hende om at betale Vekslens Restpaalydende, 340 Kroner. Da hun saa sit Navn paa Vekslen, sagde hun, at den var falsk, hvortil Tiltalte bemærkede, at det jo var galt for Arrestanten, og at Politiet saa vilde komme til at tage sig af Arrestanten næste Morgen. Under den videre Samtale fortalte Tiltalte hende, at Arrestanten havde bagtalt hende saa meget og fortalt saa meget om hende, blandt andet ogsaa, at hun havde staaet i Forhold til ham.

Olsens Enke bestemte sig nu til at indfri Vekslen af Frygt for, at Arrestanten, hvis han blev arresteret, vilde bringe det Forhold frem, der havde bestaaet imellem dem, idet han ved flere Lejligheder havde truet med, at hvis der skete nogen Henvendelse til Politiet fra hendes Side, vilde han lade Politiet vide, at hun havde smittet ham. Nogle Dage efter indfriede hun saa Vekslen ved at betale til Tiltalte 340 Kroner.

Hvad endelig Tiltalte angaar, har han i et over ham den 26de Februar dette Aar afholdt Forhør erkendt, at han fra Arrestanten

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

vidste om dennes Forhold til Olsens Enke, at Arrestanten, der til Tider fortalte, at hun havde smittet ham med en Kønssygdom, som Grund til, at hun betalte ham Penge, havde nævnet enten Godhed eller Skræk for, at han skulde lade det mellem dem bestaaende Forhold komme frem, at de blev enige om, at Arrestanten skulde fremskaffe en Veksel, der udstedtes til Tiltalte, og at Tiltalte skulde præsentere denne for hende, idet han i Strid med Sandheden foregav at være Kreditor.

I et over Tiltalte den 27de samme Maaned afholdt Forhør erkendte han, at han var paa det rene med, at Vekslen var falsk, idet Skriften lignede Arrestantens Haandskrift, at han ved Præsentationen af Vekslen for Olsens Enke lod, som han ikke havde videre Kendskab til Arrestanten, og at han, da Olsens Enke erklærede Vekslen for falsk, truede med at melde Arrestanten til Politiet.

Endvidere erkendte han i dette Forhør, at han var paa det rene med, at Olsens Enke ikke skyldte Arrestanten noget, og at Arrestanten havde fortalt ham, at hun havde givet ham Penge, idet han angav som Grund, snart at hun havde staaet i Forhold til ham, snart at hun havde smittet ham.

Efter at Tiltalte havde afgivet disse Forklaringer, tilstod han i et over ham næste Dag afholdt Forhør, at han gik ind paa Arrangementet med at præsentere Vekslen for Olsens Enke for at komme i Besiddelse af de 100 Kroner, der var lovet ham som den ham tilkommende Andel i Udbyttet, og at han, den Gang han gik ind paa Arrangementet, gik ud fra, at Olsens Enke vilde betale af Frygt for, at Arrestanten ellers vilde blive anmeldt, og i saa Fald det usædelige Forhold, hvori hun havde staaet til Arrestanten, komme frem, idet han tilføjede, at Arrestanten havde sagt til ham, at Olsens Enke vilde betale af denne Grund.

Under de senere over ham afholdte Forhør har Tiltalte erkendt, at han havde ydet Arrestanten Penge til at forsyne Vekselblanketten med Stempel, at det var paa hans Foranledning, at Arrestanten forsynede Vekslen med 2 Navne, at han efter forgæves at have søgt Olsens Enke paa hendes Bopæl præsenterede Vekslen for hende i sit eget Hjem, hvor hun havde indfundet sig efter hans Anmodning, at han under Samtalen spillede den Rolle, at han var Kreditor efter Vekslen og forlangte, at Pengene skulde betales med det første, at han gav det Udseende af, at han ikke anede, at Vekslen var falsk, og at han, da Olsens Enke sagde, at dette var Tilfældet, bemærkede, at saa blev Arrestanten arresteret næste Dag eller noget lignende, samt at han modtog de af hende senere til ham indbetalte 340 Kroner, hvoraf han leverede Arrestanten de 240 Kroner og selv beholdt de 100 Kroner.

Derimod tilbagekaldte han den af ham i Forhøret den 28de Februar dette Aar afgivne Tilstaaelse om, at han gik ud fra, at Olsens Enke vilde betale af Frygt for, at det mellem hende og Arrestanten tidligere bestaaende Forhold vilde komme op, hvis Arrestanten blev arresteret paa Grund af Vekslen, og samtidig med, at han har fastholdt denne Tilbagekaldelse, har han i en Række af Forhør afgivet forskellige paa flere Punkter hinanden modsigende Forklaringer. Saaledes har han blandt andet snart erkendt, at han vidste, at Vekslen

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

var falsk, snart nægtet dette, og det sidste Standpunkt, han har indtaget paa dette Punkt, var, at han vidste, at der var »noget galt med Vekslen«, hvorefter han har givet forskellige Forklaringer om, hvad han har ment hermed.

Da imidlertid hans oprindelige Tilstaaelse stemmer med det i øvrigt oplyste, kan der intet Hensyn tages til hans senere vaklende, hinanden modsigende og aldeles ubestyrkede Forklaringer, og det findes derfor at være bevist, at han i Henhold til den med Arrestanten trufne Aftale har formaaet Olsens Enke til at betale 340 Kroner, idet han truede med, at Arrestanten vilde blive arresteret, hvis dette ikke skete, og idet han var klar paa, at denne Trusel indgød Olsens Enke Frygt for, at hvis Truslen blev realiseret, vilde det mellem hende og Arrestanten tidligere bestaaende usædelige Forhold komme frem.

Medens Arrestanten og Tiltalte herefter findes ved det under dette Nummer beskrevne Forhold at have gjort sig skyldige i Pengeafpresning, findes de derimod ikke at have gjort sig skyldige i Falsk ved at benytte den fornævnte falske Veksel.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

I Henhold til foranstaaende, og idet det bemærkes, at hverken Arrestanten eller Tiltalte findes at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes dem som Bedrageri, ville de være at anse efter Straffelovens § 245 . . . efter Omstændighederne . . . . Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. . . .

Torsdagen den 17 December.

Nr. 262. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Andersen (Def. Hindenburg) og **Emil Valdemar Charles Bærendt** (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 September 1903: Arrestanten Carl Christian Vilhelm Christensen og de Tiltalte Niels Andersen og Emil Valdemar Charles Bærendt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, de Tiltalte hver især i 4 Gange 5 Dage; saa udreder Arrestanten og de Tiltalte ogsaa hver for sit Vedkommende Salær — 30 Kr. — til den for ham beskikkede Defensor, henholdsvis Overretssagfører Helweg-Larsen, Overretssagfører Levinsen og Prokurator Juel, og betale, en for alle og alle for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Gottschalck, 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Andersens og Emil Valdemar Charles Bærendts Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Niels Andersen findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Andersen bestemmes til seks Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de ovennævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Winther og Advokaterne Hindenburg og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Vilhelm Christensen og de Tiltalte Niels Andersen og Emil Valdemar Charles Bærendt tiltales for Bedrageri.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Tiltalte Andersen er født den 7de Maj 1862 og ikke funden forhen straffet.

Derimod har han i 1895—96 været arresteret nogle Uger her ved Retten sammen med Tiltalte Valdemar Bærendts nedennævnte Broder, Vilhelm Bærendt, i en Sag, hvorunder Andersen og Vilhelm Bærendt sigtedes for i Forening at have begaaet betydelige Bedragerier i Forbindelse med Ejendomshandler, hvilken Sag imidlertid sluttedes uden Tiltale, efter at Vilhelm Bærendt havde ydet Anmelderne delvis Erstatning.

Derhos har Tiltalte Andersen været sigtet for Bedrageri eller Forsøg derpaa under en i 1902—3 ved Voer og Nim Herreder verserende Sag, hvilken Sag ligeledes er sluttet uden Tiltale.

Tiltalte Valdemar Bærendt er født den 11 Juli 1856 og anset: ved Højesterets Dom af 4 Marts 1875 efter Straffelovens § 228 og § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46, sammenholdt med § 54, og § 238, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongeligt Reskript af 24 April 1875 er nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 21 April 1903 anmeldte Pianofortefabrikant Emil Felumb her af Staden, at han maatte anse sig som Offer for et planlagt Bedrageri fra Arrestantens og de Tiltaltes Side, idet Arrestanten en Dag i Januar d. A. havde indfundet sig i hans Forretning sammen med de Tiltalte og afkøbt ham et Piano, der skulde betales med 925 Kroner kontant, hvoraf imidlertid kun 250 Kr. blev betalt, hvorhos Pianoet faa Dage efter var bleven solgt videre til fornævnte Vilhelm Bærendt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

for 400 Kr., saaledes at Anmelderen havde maattet købe det tilbage af denne for 475 Kr. Han havde herved lidt et Tab af 225 Kr. foruden af den til Tiltalte Andersen udbetalte Provision, stor 45 Kroner, altsaa i alt et Tab af 270 Kr.

Fabrikant Felumb har derefter som Vidne nærmere edelig forklaret følgende:

Den 24 Januar d. A. indfandt Tiltalte Andersen, hvem Felumb kendte fra, at han tidligere en Gang havde skaffet en Køber til et Klaver, sig i Felumbs Forretning sammen med Arrestanten, hvem han præsenterede som Skrivelærer og Lysthavende til et Klaver, samt med Tiltalte Valdemar Bærendt, hvem Tiltalte Andersen præsenterede som Grosserer.

De udsøgte et Klaver til 925 Kr., som Arrestanten købte saaledes, at det skulde betales kontant, og da Arrestanten udtalte, at det mulig ikke passede ham i den nærmeste Tid at betale kontant, udtalte Tiltalte Valdemar Bærendt, at han kunde lægge Pengene ud, hvortil Tiltalte Andersen bemærkede, at Grosserer Bærendt var »god nok«.

Klaveret blev derefter sendt til Arrestantens Bopæl, Augustagade Nr. 20, nogle Dage senere, nemlig den 27 Januar.

Efter at der den 31 Januar af Arrestanten var indbetalt 50 Kr. paa Klaveret og den 4 Februar om Formiddagen ved et Bud yderligere 200 Kr., hævede Tiltalte Andersen sidst nævnte Dags Eftermiddag hos Felumb 45 Kr. i Provision af Salget, idet Felumb meddelte ham, at da Klaveret endnu ikke var betalt, vilde han foreløbig kun udbetale dette Beløb, der udgjorde Halvdelen af den sædvanlige Provision paa 10 pCt.

Tiltalte Andersen omtalte ved den Lejlighed ikke, at Klaveret allerede den 29 Januar i Beværtningen »Blomsten« af Arrestanten i begge de Tiltaltes Overværelse var solgt videre til Vilhelm Bærendt for mindre end Halvdelen af Købesummen, og Felumb udbetalte Provisionen ud fra den Forudsætning, at den af Tiltalte introducerede Køber var en solid Mand.

Da Felumb senere gennem en Klaverflytter erfarede, at Klaveret var flyttet fra Arrestantens Lejlighed til Vilh. Bærendt, henvendte han sig til Tiltalte Andersen om Hjælp, idet han antog denne, der kalder sig »Fuldmægtig Andersen«, for Jurist og endnu ikke da nærede Mistanke til ham.

Tiltalte Andersen fraraadede stærkt Felumb at gaa til Politiet, hvorimod han skaffede Felumb Klaveret tilbage fra Vilh. Bærendt mod en Betaling af 475 Kr.

Da Felumb senere fik Mistanke om, at der forelaa et Komplot, gjorde han Anmeldelse.

Fabrikant Felumbs Værkfører Albert Theuerkauff har som Vidne under Ed bl. a. forklaret følgende: Da han den 24de Januar efter at have været borte fra Forretningen for at spise til Middag, kom tilbage

Færdig fra Trykkeriet den 23 December 1903.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 31.**

Torsdagen den 17 December.

til denne, meddelte Felumb ham, at der havde været en Skrivelærer Christensen og købt et Piano for 925 Kr., at der havde været en Mand med, der hed Bærendt og som havde sagt til Christensen: »Kan De ikke betale, saa kan jeg lægge Pengene ud«, samt at Andersen ogsaa havde været med og skulde have Provision.

En af de følgende Dage indfandt Arrestanten sig i Forretningen og beklagede, at han ikke i Øjeblikket kunde betale det Piano, som han havde købt, Grosserer Bærendt skyldte ham 1000 Kr., men Grosserer Bærendts Penge stod i en Bank og kunde kun opsiges med 6 Maaneders Varsel.

Theuerkauff svarede, at Forretningen godt kunde tage en Anvisning, og Arrestanten lovede at komme med denne.

Den 31 Januar kom Arrestanten igen og lod, som om han havde ventet, at Sagen imidlertid var gaaet i Orden. Derefter udtalte han, at han gerne ønskede »at nedsætte Fordringen med 50 Kr.« og indbetalte samtidig dette Beløb, idet han derhos afviste et Forslag fra Theuerkauff om at tage Klaveret »paa Afbetaling«.

Den 4 Februar indfandt der sig en Herre i Forretningen, der med Hilsen fra Arrestanten indbetalte 200 Kr. og samtidig bad om »at lade Hr. Christensen være lidt i Fred«.

Med Hensyn til Tiltalte Andersens Forhold gaar Theuerkauffs Forklaring ud paa, at Arrestanten*) nogle Dage efter Klaverets Salg indfandt sig i Forretningen og forlangte sin Provision. Da Theuerkauff dertil svarede, at Provisionen ej kunde udbetales, da Forretningen endnu ingen Penge havde faaet for Klaveret, udtalte Arrestanten*), at Grosserer Bærendt jo var god nok og sad i en stor Forretning.

Tiltalte udtalte sig i det hele, som om det var givet, at Bærendt havde indestaaet for Betalingen, og som om Bærendts Forretning var saa stor og bekendt, at Theuerkauff næsten syntes, at det var flovt at han ikke kendte den.

Overensstemmende med de saaledes afgivne Vidneforklaringer har Arrestanten afgivet følgende Forklaring om hele Sagens Sammenhæng.

Nogle Dage før den 24 Januar d. A. traf Arrestanten, der har Kone og Børn og sad meget trykket i det, en Handelsmand Levin, der sagde til ham: »Nu har jeg en god Forretning til Dig. Du kan tjene Penge. Det drejer sig om, at der skal købes et Instrument. Du

*) Skal være Tiltalte.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

skal lægge Navn til Købet. Siden kan der blive andre Forretninger, som Du kan tjene god Provision paa«. Hvorledes dette nærmere var at forstaa, kunde Levin ikke forklare, men sagde, at »Vald. Bærendt og dem, han stod i Forretning med, forstod det«.

Levin førte saa Arrestanten op i Tiltalte Vald. Bærendts Bopæl, og uden at Arrestanten sagde et Ord om, at han ønskede at købe et Klaver, sagde Vald. Bærendt noget lignende som: »Naa, vil De være med. Vi kan maaske komme i Forretningsforbindelse sammen, naar Levin kender Dem«, hvorhos han uden nærmere Forklaring satte ham Stævne i Beværtningen »Blomsten« den næste Dag, for at de kunde følges op til Fabrikens Agent. Den næste Dag førte saa Tiltalte Vald. Bærendt Arrestanten op paa Tiltalte Andersens Kontor, hvor tillige en Mand ved Navn Lüders var til Stede. Tiltalte Vald. Bærendt, der syntes at have megen Respekt for Tiltalte Andersen, satte sig stille ned og ventede, til Andersen, der var beskæftiget, var færdig, og sagde saa blot, at det var »angaaende det Instrument, hvis det passer Dig«, hvorhos han tilføjede »det er den Christensen, som jeg har talt om«, eller noget lignende, hvoraf Arrestanten fik det bestemte Indtryk, at der var truffet en Aftale mellem dem i Forvejen. Arrestanten sagde heller ikke til Tiltalte Andersen noget som helst om, at han vilde købe et Klaver.

Tiltalte Andersen førte dem uden mange Ord hen til Felumb, hvor Klaveret blev købt for 925 Kr. kontant. Tiltalte Vald. Bærendt lod under Forhandlingerne, som om han vilde lægge Pengene ud og talte om, at Arrestanten jo havde Penge tilgode hos ham. Kort Tid efter Købet var Arrestanten sammen med de Tiltalte i »Blomsten«, og den ene af dem spurgte da den anden »hvornaar kan Du faa fat i ham« eller lignende, hvilket efter Arrestantens Formening maa have sigtet til Vilh. Bærendt, idet der derefter blev berammet et Møde i en Restauration i Augustagade 8 til en følgende Formiddag, hvor da foruden Arrestanten og de Tiltalte oftnævnte Vilh. Bærendt kom til Stede. Arrestanten forstod, at det var denne, der skulde have Klaveret, uden at der i øvrigt blev talt mange Ord derom, og Vilh. Bærendt fulgte med Arrestanten op i hans to Værelsers Lejlighed og saa et Øjeblik paa Klaveret, der i det tarvelige Hjem tog sig meget afstikkende ud. Senere samme Dag var Arrestanten sammen med Tiltalte Vald. Bærendt i »Blomsten«, og denne udtalte da, at nu kom hans Broder med Penge »saa skal vi snart faa den Forretning afgjort, og saa har vi Penge igen allesammen«. »Jeg mangler ogsaa Penge«, tilføjede han. Nogle Timer senere spiste Arrestanten, de Tiltalte samt Vilh. Bærendt sammen i »Blomsten«. Derefter telefonerede Tiltalte Valdemar Bærendt efter en Klaverflytter, der ogsaa kom, og som fik Besked om, at hente Klaveret i Augustagade og samtidig efter Arrestantens Anmodning fik en Tikroneseddel med til Arrestantens Hustru, hvilken Seddel Vilhelm Bærendt leverede.

Medens man ventede paa Klaverflytterens Tilbagekomst, udtalte Tiltalte Vald. Bærendt, at nu fik Arrestanten 150 Kr. mod at han forpligtede sig til den følgende Dag deraf at indbetale 75 Kr. til Felumb og forevise dem Kvittering for Beløbet. Da Klaverflytteren kom med Klaveret, blev hele Sagen afgjort i stor Hast. Vilh. Bærendt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

talte 140 Kr. op til Arrestanten. Kort efter saa Arrestanten, at hver af de Tiltalte havde en Hundredekroneseddel, som de maa have faaet af Vilh. Bærendt, der nu forføjede sig bort.

En eller to Dage senere blev Arrestanten af fornævnte Lüders hentet ned i en Beværtning i Augustagade, hvor Tiltalte Andersen var til Stede. Lüders sagde ved den Lejlighed til Arrestanten, at det var en dum Forretning, han havde indladt sig paa, han skulde slet ikke have indladt sig med Vald. Bærendt, da denne var dum og lavede daarlige Forretninger. Videre sagde de begge, at Arrestanten selvfølgelig skulde se at komme bort. Han blev derhos tilsagt til at møde i »Blomsten« til bestemt Tid, hvor han da traf begge de Tiltalte, som ikke slap ham, før de havde forvisset sig om, at han indbetalte de 50 Kr., der var alt, hvad han den Gang endnu havde tilbage, i Felumbs Forretning.

Nogle Dage senere fik Arrestanten Besked om at komme ind paa Tiltalte Andersens Kontor, hvor han paa ny traf begge de Tiltalte, og hvor Andersen udtalte: »Nu vil vi ikke have mere Vrøvl med denne Klaverhandel. Nu kan De her se Felumbs Kvittering for 200 Kroner. Det er det, som vi har haft ud af Forretningen, som vi nu har indbetalt til Felumb. Nn staar vi fri af det hele og vil ikke have mere med det at gøre. Nu maa De selv ordne Resten. Bliver der spurgt, kan De sige, at nu har De betalt 250 Kr. og skal nok betale Resten, naar De kan«.

Samtidig bebrejdede Andersen ham, at han bar sig saa dumt ad, han var ikke en Gang flyttet.

Arrestanten, der udtrykkelig har erkendt at have været paa det rene med, at Felumb ansaa ham for Køber af Instrumentet, ligesom han har erkendt, at han hverken havde Evne eller Villie til at betale det, har samtidig — i Henhold til hele foranførte Forklaring — hævdet, at han i hele Forholdet er blevet ledet af de to Tiltalte, at disse derfor maa betragtes som de egentlige Købere, og at de fra først af og hele Tiden maa have været fuldstændig paa det rene med, at Arrestanten hverken havde Evne eller Villie til at betale Klaveret.

At Arrestantens Forklaring i Hovedsagen maa være rigtig, bestyrkes yderligere paa forskellig Maade ved Sagens øvrige Oplysninger.

Saaledes har fornævnte Handelsmand Sigvard Levin som Vidne forklaret, at han, der kender noget til Tiltalte Vald. Bærendt, af denne blev spurgt, om han vidste »En, til hvem der kunde komme et Piano hjem«, da den paagældende saa kunde tjene nogle Penge. I Henhold hertil førte Levin Arrestanten, der sagde, at det var smaat for ham, til Tiltalte Vald. Bærendt.

Vilhelm Johan Bærendt, der har givet en meget usikker Forklaring om, hvor og hvornaar han først hørte Klaveret omtale, har videre forklaret, at det er Tiltalte Andersen, der har ført ham sammen med Arrestanten i en Restauration i Augustagade, at han har været oppe i Arrestantens Hjem og set paa Klaveret, og at han derefter i »Blomsten«, hvor ogsaa de Tiltalte vare til Stede, har afkøbt Arrestanten Klaveret for en kontant Sum, hvilken han dog bestemt har opgivet til 400 Kr. og vil have betalt direkte til Arrestanten.

Det er endvidere oplyst, at Vilh. Bærendt foruden i nærværende

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tilfælde ogsaa i tre andre Tilfælde har ved Tiltalte Andersens Medvirken købt værdifulde Ting, hvis Købesum langtfra var betalt af dem, fra hvem han erhvervede dem.

Den i Beværtningen Augustagade Nr. 8 forrige Vinter ansatte Bestyrers Hustru Harriet Hansen har som Vidne forklaret, at hun mindes, at Arrestanten, hvem hun kendte fra hans tidligere Besøg i Beværtningen, havde forberedt hende paa, at han skulde have Møde med nogle Herrer i Beværtningen, at der derefter — meget mulig den 29de Januar — først kom en Herre sammen med Tiltalte Andersen, derefter endnu en Herre, hvorefter Arrestanten selv kom, at de alle fire forlod Beværtningen sammen, idet det dog forekommer hende, at Arrestanten først var borte et Øjeblik med en af Herrerne, men derefter var kommet tilbage, samt at hun særlig lagde Mærke til dette Besøg, fordi det var sjældent, at de havde saa fine besøgende i Beværtningen.

Klaverflytter Peder Jørgen Simonsen har som Vidne forklaret, at han har flyttet Klaveret fra Arrestantens til Vilh. Bærendts Bopæl og ved den paagældende Lejlighed i »Blomsten« fik en Tikroneseddel med til Arrestantens Kone.

Ovennævnte Conrad Charles Emil Scheel Lüders har forklaret, at han fra medio Januar til April dette Aar har haft Kontor sammen med Tiltalte Andersen, at han af Tiltalte Vald. Bærendts Udtalelser, da denne førte Arrestanten til Tiltalte Andersen, fik det Indtryk, at de to Tiltalte havde talt sammen om Arrestanten i Forvejen, at han bestemt husker, at Arrestanten og de to Tiltalte en 3—4 Gange have haft Samtaler i et lille Værelse bag hans og Andersens Kontor, at han, da Tiltalte Andersen fortalte ham, at Arrestanten havde solgt Klaveret i »Blomsten« for 400 Kr., udtalte, at saa kunde Arrestanten jo ikke have betalt det, at Tiltalte Andersen udtalte, at det var en gal Historie, han var kommen ind i, hvorfor han bad Lüders hente Arrestanten ned i en Beværtning, hvor Tiltalte Andersen saa ventede ham. At Lüders ved denne Lejlighed udtalte sig til Arrestanten om Tiltalte Vald. Bærendt, som af Arrestanten forklaret, vil Lüders ikke kunne mindes, »men det kan gerne være, han har gjort det«.

Kommissionær Jens Hans Peter Jensen Nygaard har som Vidne forklaret — og denne Forklaring er til Dels støttet af en af Gæstgiver Carl Salomon afgiven Vidneforklaring — at Tiltalte Vald. Bærendt i Midten af April d. A. flere Gange foreslog ham at optræde som Køber af for 3000 Kr. Kakkelovne, som Tiltalte vilde skaffe ham og Dagen efter skaffe solgt mod kontant; Ovnene kunde blive anbragt paa Tiltaltes Broders Byggeplads, og Tiltalte og Nygaard kunde hver tjene 5—600 Kr. derved. Nygaard afslog Tilbudet.

De Tiltalte have vedblivende nægtet sig medskyldige i noget Bedrageri og have i det væsentlige bestridt Rigtigheden saavel af Arrestantens Forklaring som af de Vidneforklaringer, der tale imod dem. Særlig have de hævdet at have troet paa, at Arrestanten vilde og kunde betale Klaveret, og Tiltalte Bærendt har nægtet at have modtaget noget som helst af de af hans Broder for dette betalte Penge.

Imidlertid har Tiltalte Vald. Bærendt erkendt, at han ikke har anden Virksomhed end at sælge Teaterbilletter ved Casino og hjælpe sin Broder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Endvidere har han, efter først at have givet en usandfærdig Forklaring af, hvorledes han er kommet i Forbindelse med Arrestanten, erkendt, at det er ved Hjælp af Levin, at han har faaet fat paa ham. Fremdeles har han erkendt, at han uden at spørge Levin om, hvad denne vidste om Arrestantens Forhold, har ført Arrestanten til Tiltalte Andersen og derefter har fulgt med dem begge til Felumb, hvor han overværeda Klaverets Køb, at han hverken har haft Evne eller Villie til at lægge Pengene ud for Arrestanten — hvad han imidlertid heller ikke vil have lovet — at han den 29 Januar først »tilfældig« saa de tre andre i Augustagade uden dog at have været sammen med dem alle i Beværtningen, og derefter »tilfældig« i »Blomsten« overværede, at Klaveret blev solgt til hans Broder for 400 Kr. samt at han ikke desto mindre hverken direkte eller gennem Tiltalte Andersen har foretaget »noget som helst for at gøre Felumb bekendt med denne Transaktion, men tvært imod senere har spurgt Tiltalte Andersen, om han ikke skulde have nogen Provision«.

Paa lignende Maade har Tiltalte Andersen erkendt, at det er Tiltalte Vald. Bærendt, der har ført Arrestanten til ham, og at han derefter er gaaet med dem begge til Felumb og har overværet Arrestantens Køb af Klaveret, at han den 29 Januar har ført Vilh. Bærendt ud i Augustagade for at forevise ham nogle Grunde, hvor de da »tilfældig« traf Arrestanten og Tiltalte Vald. Bærendt, at han samme Dag i »Blomsten« overværede Klaverets Salg til Vilh. Bærendt for 400 Kr., at han ved samme Lejlighed forlangte de 200 Kr. deraf udbetalt til sig — nemlig for at sikre deres Indbetaling til Felumb, — at det er ham, der den 4 Februar sendte en Mand ind til Felumb med disse 200 Kroner, samt at han senere samme Dag har hævet 45 Kroner i Provision hos Felumb, uden til denne at omtale Klaverets Salg i »Blomsten«, uagtet Felumb udtrykkelig meddelte ham, at Klaveret ikke var betalt.

Efter alt saaledes foreliggende maa det anses for udelukket, at nogen af de Tiltalte kan i god Tro have ført Arrestanten som Køber til Felumb. Deres hele Handlemaade forklares naturligst ud fra den Forudsætning, at de have været sig bevidst, at Arrestanten var en Mand uden Evne og Villie til at betale og som derfor kunde ventes at være villig til at sælge Klaveret mod et forholdsvist ringe kontant Beløb, hvori de kunde faa Andel, og de maa antages alene under Indflydelse af senere opstaaede Betænkeligheder med Hensyn til Følgerne at have ladet de 200 Kr. indbetale til Felumb, hvorefter Tiltalte Andersen har nøjedes med at hæve Provision af Salget, og Tiltalte Vald. Bærendt har indskrænket sig til uden Held at kræve Medtiltalte for en Andel af denne.

Arrestanten og de Tiltalte ville derfor for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 251.

Tiltalte Andersen sigtes endvidere for at have i Aaret 1900 — under Samvirken med fornævnte Vilh. Bærendt — ved forskellige usandfærdige Foregivender og uden Betalingshensigt formaaet en herværende Agent for udenlandske Vinhuse, Grosserer Nicolai Schack, til at levere ham et større Parti Vin (Champagne, Rødvin og Cognak) til samlet Fakturapris 5800 Francs.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det er nu ogsaa under Sagen oplyst, at Tiltalte har købt denne Vin og af Købesummen kun betalt den første Tredjedel, der skulde betales kontant, men ikke de andre to Tredjedele, der skulde betales en Del Maaneder senere, samt at Tiltalte kort efter Købet af Vinen har solgt denne videre mod kontant Betaling og i alt Fald for en Dels Vedkommende betydelig under Indkøbsprisen, og bl. a. har solgt en Del til Vilh. Bærendt.

Tiltalte har imidlertid nægtet at have fremsat usandfærdige Anbringender overfor Grosserer Schack og nægtet at have købt uden Betalingshensigt, ligesom han har gjort gældende, at han selv er blevet bedraget med Vinen, da Kvaliteten var meget slet, og mod denne Tiltaltes Benægtelse er der ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis.

Endelig sigtes Tiltalte Andersen af Vinhandler Carl Frederik Østberg for — under Samvirken med Medtiltalte — i 1899 at have formaaet Østberg til paa Kredit at levere ham Varer o. a. til samlet Værdi ca. 1000 Kr. ved at fremkomme med forskellige usandfærdige Foregivender om disse*) Forhold samt ved at levere en i Virkeligheden værdiløs Veksel paa 1000 Kr.

Det er nu ogsaa under Sagen oplyst, at Tiltalte har modtaget de nævnte Ting og hidtil intet betalt derfor, at en Del af Varerne straks af Tiltalte Andersen er solgt videre mod kontant Betaling til Medtiltalte, og at Tiltalte har bestilt Vekslen hos en herværende Købmand Severin August Lillelund og betalt den med 200 Kr., hvorhos han yderligere har formaaet den herværende Overretssagfører Otto E. Lund til at sætte sit Navn paa den mod et Vederlag af mellem 30 og 50 Kr. kontant, ligesom det er oplyst, at Lillelund har tilvejebragt Vekslen ved at formaa en herværende Urtekræmmer, der absolut intet ejede, til at udstede Vekslen mod et Vederlag af en halv Snes Kroner og at formaa en herværende insolvent Bygningshaandværker til uden Vederlag at sætte sit Navn paa Vekslen, hvorhos Lillelund tillige har sat sit eget Navn derpaa.

De Tiltalte have imidlertid gjort gældende, at de ikke have fremsat usandfærdige Anbringender overfor Østberg, og Tiltalte Andersen har hævdet, at Østberg, da han modtog Vekslen, kendte dennes Beskaffenhed, og til at forkaste disse Forklaringer foreligger der ikke tilstrækkeligt Bevis, hvorfor de Tiltalte med Hensyn til dette Forhold ville være at frifinde.

I Henhold til oven anførte ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 6 Gange 5 Dage, de Tiltalte hver især i 4 Gange 5 Dage.

---

*) Skal formentlig være sine.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fredagen den 18 December.

Nr. 261. Højesteretssagfører Salomon

contra

Ole Frederik Jørgensen (Def. Overretssagfører Bülow),

der tiltales for Bedrageri samt i Henhold til Straffelovens § 143, jfr. § 144.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Ekstrarets Dom af 17 December 1902: Tiltalte, fhv. Gaardejer i Melby Ole Frederik Jørgensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Nøkkentved og Sagfører A. C. Hansen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og C. A. Olsen, betaler Tiltalte Ole Frederik Jørgensen af Tollerup 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Frederik Jørgensen til Højesteretssagfører Salomon og Overretssagfører Bülow 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværk Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ole Frederik Jørgensen af Tollerup, der er født den 29 Maj 1861 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Bedrageri samt i Henhold til Straffelovens § 143, jfr. § 144.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Forklaring og det i øvrigt oplyste følgende:

I Aaret 1897 blev Tiltalte valgt ind i Melby Sogneraad og beklædte derefter Stillingen som Raadets Formand fra 1 Januar 1898 indtil den 23 September f. A. Ved hans Overtagelse af Hvervet blev et af Sogneraadets andre Medlemmer ansat som Kasserer for Raadet,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og gennem denne skulde samtlige dettes Ind- og Udbetalinger foregaa, bortset dog fra Betalinger til og fra fremmede Kommuner, der skulde ske gennem Formanden.

I Henseende til Skatteopkrævningen var Sognet inddelt i 7 Distrikter, og Opkrævningen skulde besørges af Sogneraadets samtlige 7 Medlemmer, der hver fik tildelt et Distrikt.

Medens de 6 andre Medlemmer af Raadet derefter indbetalte de af dem i deres Distrikter opkrævede Skattebeløb fjerdingaarsvis til Kassereren og da gjorde op med denne, beholdt Formanden de af ham opkrævede og øvrige til ham indgaaede Beløb til Bestridelse af de ham som saadan paahvilende Udbetalinger. Tiltalte brød imidlertid den saaledes etablerede Forretningsgang, idet han efterhaanden tog mod Indbetalinger til Sognet af enhver Art og derhos opkrævede Skatter ogsaa udenfor det ham tildelte Distrikt, og efter at Kassererposten som overflødig var blevet inddraget den 1 Januar 1902, indgik samtlige Sognet vedrørende Betalinger til ham.

De Beløb, han saaledes paa Kommunens Vegne kom i Besiddelse af, holdt han ikke afsondrede fra sine egne Midler, og han foretog derhos, navnlig saa længe Kassereren fungerede, saa godt som ingen Bogførelse vedrørende Sognets af ham selv foretagne Kasseforretninger, medens han vel efter hint Tidspunkt i noget større Omfang bogførte Sognets Ind- og Udbetalinger, dog i høj Grad unøjagtigt og skødesløst. Han gjorde en Gang aarlig op med Kassereren, for saa vidt angik de af denne modtagne eller udbetalte Beløb, men sin egen Kasse gjorde han med Undtagelse af en Gang i Slutningen af Aaret 1898, da han fandt, at den stemte, ingensinde op, og navnlig heller ikke efter at han ved at se Størrelsen af det Overskud, som ifølge Sognets af Regnskabsføreren affattede Regnskab for Aaret 1900 da skulde være til Stede, var kommen paa den Tanke, at der maatte være Underballance i Kommunens Kasse.

Han gjorde overhovedet ikke noget Forsøg paa at komme til Klarhed over Underballancens Aarsag og Størrelse, men hjalp sig over forekommende Pengemangel ved Optagelsen af Laan af indtil 1000 Kr. i to lokale Spareinstituter, dels i Kommunens og dels i eget Navn.

Paa Foranledning af Sogneraadets andre Medlemmer blev Tiltalte den 23 September f. A. suspenderet som Formand, og der indledes samtidig kriminel Undersøgelse mod ham, under hvilken det konstateredes, at der i Kommunens Kasse var et betydeligt Deficit, hvis Størrelse navnlig paa Grundlag af Kommunens reviderede Regnskab for 1901, der udviste et Overskud af 4765 Kr. 01 Øre, nærmere opgjordes til 5065 Kr. 89 Øre.

For saa vidt Tiltalte særlig har været sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved i Kommunens Navn at have optaget de oven berørte Laan — af hvilke i øvrigt intet henstod uberigtiget ved Undersøgelsens Begyndelse — uden dertil at have haft nogen som helst Bemyndigelse, har han forklaret, at han ved Optagelsen af disse Laan, som han vil have anvendt til Kommunens Bedste, gik ud fra, at hans Kolleger i Raadet ikke vilde have nægtet ham en saadan Bemyndigelse, saafremt han havde forlangt den af dem.

De Oplysninger, som herom ere fremkomne, navnlig under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør, tale nu

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

vel mod Rigtigheden af dette Tiltaltes Anbringende, idet det tvært imod maa formodes, at han forsætligt overfor sine Kolleger i Sogneraadet lagde Skjul paa Laanene, der holdtes udenfor Regnskabet, og at han særligt overfor det ene af Spareinstituterne i Strid med Sandheden foregav at være bemyndiget til at optage Laanene, men det findes dog ikke bevist, at han med Hensyn hertil har gjort sig skyldig i Bedrageri, og om at anvende Straffelovens § 144 bliver der ikke Spørgsmaal, da han ikke som Sogneraadsformand henhørte under de i denne Straffebestemmelse omhandlede Bestillingsmænd.

Som Følge heraf bliver der ej heller Spørgsmaal om at anse Tiltalte med Straf, fordi han har ført sine Bøger mangelfuldt, idet det ikke er bevist, at han hermed har forbundet nogen uredelig Hensigt.

Derimod findes Tiltaltes øvrige ovenfor fremstillede Forhold vedrørende Kommunens af ham i hans Stilling som Sogneraadets Formand oppebaarne Midler ikke at kunne anses straffrit.

Tiltalte har vel overfor den nu i Kommunens Kasse forefundne Underballance, hvis Tilstedeværelse han erkender, men hvis ved Undersøgelsen udfundne Størrelse skal have overrasket ham og i øvrigt ikke paa en for ham bindende Maade kan betragtes som endelig fastslaaet, henvist til, at der kan have været Urigtigheder i Opkrævningslisterne for Aarene 1898—1900 for de 6 Distrikter, der vare tildelte hans Kolleger i Raadet, eller i Optællingen af de fra disse Distrikter indgaaede Skattebeløb.

Der er imidlertid intet, som tyder paa, at der i de omhandlede Lister, som forlængst ere tilintetgjorte af Raadets Sekretær, har været Unøjagtigheder eller paa, at Optællingen af indgaaede Skattebeløb skulde have været fejlagtig, og navnlig er det ganske uantageligt, at mulige Urigtigheder skulde have andraget et Beløb, der i nogen Maade nærmer sig det, som ved Tiltaltes Suspension som Formand manglede i Sognets Kasse, og som ikke hidtil er blevet dækket.

Idet hertil kommer, at det, efter hvad der under det nævnte Reassumtionsforhør er oplyst om Tiltaltes økonomiske Forhold, maa antages, at han ikke ved Driften af den ham tilhørende Gaard har kunnet indvinde, hvad han forbrugte for sig og sin Familie, og han ikke kan forudsættes at have haft nogen anden lovlig Indtægt, maa det anses bevist, at han til eget Brug har anvendt Kommunen tilhørende Midler, og han vil herfor, da Sogneraadet har forlangt ham straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Da Underretsdommen har fastsat samme Straf og rigtigt har statueret, at Sogneraadets Paastand om Erstatning ikke kan tages under Paakendelse under nærværende Sag, samt da endvidere bemeldte Doms Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den saaledes være i det hele at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 61. Proprietær **P. B. Scavenius**
(Ulf Hansen)

contra

Overretssagfører **Nøkkentved** (Hindenburg),

betr. Appellantens Forpligtelse til at betale Omkostningerne ved en Ejendomshandel.

Horns Herreds ordinære Rets Dom af 17 September 1901: Indstævnte, Proprietær P. B. Scavenius af »Ellisbjerggaard«, bør til Citanten, Overretssagfører Nøkkentved af Frederikssund, betale 1257 Kr. 95 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Januar d. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne føre til et andet Resultat, end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Proprietær P. B. Scavenius, til Indstævnte, Overretssagfører Nøkkentved, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der den 8 Februar 1900 mellem Appellanten, Proprietær P. B. Scavenius af »Ellisbjerggaard«, og en anden Proprietær var bleven oprettet en Slutseddel, hvorefter denne sidste for en Købesum af 75000 Kroner afkøbte Appellanten dennes Ejendom Ellisbjerggaard i Hjørlunde Sogn, bl. a. paa Vilkaar, at Køberen skulde afholde de af Handelen flydende

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Omkostninger, henvendte Kontrahenterne sig i Forening til Appelindstævnte, Overretssagfører Nøkkentved af Frederikssund, for at faa den indgaaede Handel berigtiget ved Udfærdigelse af de fornødne Dokumenter, uden at det ved denne Lejlighed eller senere blev omtalt, hvem der overfor Appelindstævnte skulde hæfte for hans heraf opstaaende Tilgodehavende. Appelindstævnte forhandlede derpaa med dem om Handelens nærmere Vilkaar og udfærdigede derefter en Købekontrakt, der tillige indeholdt Appellantens Skøde til Køberen, og hvorved Købesummen bestemtes til 78000 Kr., medens det overensstemmende med Slutsedlen fastsattes, at Omkostningerne ved Handelen og dens endelige Berigtigelse alene skulde afholdes af Køberen uden Udgift for Sælgeren i nogen Henseende. Denne Kontrakt, saavel som en af Appelindstævnte udfærdiget Panteobligation fra Køberen til Appellanten for 26397 Kr. 85 Øre, underskreves paa Appelindstævntes Kontor den 11te s. M., hvorefter Appelindstævnte lod Dokumenterne tinglæse og forsyne med Stempel.

Den 29de Maj s. A. sendte han efter Appellantens Anmodning Obligationen til Appellantens Sagfører her i Staden, men tilføjede i sin medfølgende Skrivelse, at han dog maatte forbeholde sig Dækning af sin Regning for Berigtigelse af Handelen, hvilken endnu ikke var betalt.

Da Appelindstævnte trods gentagne Paakrav ikke fra Køberen opnaaede Betaling af sin Regning for Salær og Udlæg i Anledning af oftnævnte Handels Berigtigelse, paastod han under denne fra Horns Herreds Ret hertil indankede Sag i første Instans Appellanten dømt til at betale bemeldte Regnings Beløb 1257 Kr. 95 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 5 Januar 1901, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Men ved Underrettens Dom toges Appelindstævntes Paastand til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes

Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaaet forandret overensstemmende med sin ovennævnte Paastand, subsidiært dog saaledes, at han frifindes mod at betale Appelindstævntes Salær 275 Kr., medens Appelindstævnte har paastaaet Dommen stadfæstet.

Begge Parter have derhos paastaaet sig Appelsagens Omkostninger tilkendte.

Til Støtte for sin principale Paastand har Appellanten anbragt, at det efter den anførte Bestemmelse i Købekontrakten om, at Omkostningerne ved Handelen skulle afholdes af Køberen, ikke kan paahvile ham at betale disse, at Appelindstævnte alene kan anses som engageret af Køberen, efter hvis Ønske det var, at Kontrahenterne henvendte sig til ham for at faa Handelen berigtiget, og at Appellanten ikke har anmodet Appelindstævnte om at varetage hans Interesser ved Handelens Berigtigelse.

Sin subsidiære Paastand har Appellanten særlig støttet paa, at han i alt Fald ikke har anmodet Appelindstævnte om at gøre Udlæg til Gebyrer og Stempel m. m. i Anledning af Handelens Berigtigelse.

Her overfor har Appelindstævnte for det første gjort gældende, at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

den ommeldte Bestemmelse i Kontrakten om Afholdelse af Handelens Omkostninger kun kan betragtes som ordnende Kontrahenternes indbyrdes Forhold, men ikke kan hindre, at Appellanten, som i Forening med Køberen har henvendt sig til ham om Handelens Berigtigelse, betragtes som hæftende solidarisk med Køberen overfor ham for hans Krav i denne Anledning.

Appelindstævnte har i saa Henseende nærmere anført, at han, da Appellanten ikke tog noget Forbehold i modsat Retning og ikke ved de paagældende Forhandlinger benyttede nogen anden Sagførers Bistand, maatte anse det som sit Hverv at varetage begge Kontrahenters Interesser, og at han overensstemmende hermed ikke blot har varetaget Køberens, men ogsaa Appellantens Interesser, saaledes navnlig ved Udfærdigelsen af ovennævnte Panteobligation og i øvrigt bl. a. ved at medvirke til Købesummens Fastsættelse til 78000 Kr.; til Bevis for Rigtigheden af sidstnævnte, af Appellanten modsagte Anbringende har han fremlagt et Brev, som han faa Dage efter Dokumenternes Underskrift modtog fra Appellanten, og hvori denne takker ham »for det gode Raad«, han havde givet Appellanten »med Hensyn til Købesummens officielle Størrelse«.

Hvad de af ham afholdte Udlæg angaar, har han særlig fremhævet, at det bl. a. under Hensyn til, at der ved Obligationen foruden i Ejendommen gaves Pant i Løsøre, samt til at Undladelse af betimelig at forsyne Dokumenterne med Stempel vilde have paadraget Appellanten Mulkt, var i dennes Interesse, at han lod Dokumenterne tinglæse og stemple. Endelig har Appelindstævnte paaberaabt sig, at det som anført kun var med Forbehold om at faa sin Regning betalt, at han paa Appellantens Begæring udleverede oftnævnte Panteobligation, over hvilken han kunde have udøvet Retentionsret, indtil hans Tilgodehavende i Anledning af Handelens Berigtigelse var betalt.

Da nu Appelindstævnte, hvem der maa gives Medhold i hans Forstaaelse af den oftnævnte Bestemmelse i Købekontrakten, efter det anførte findes at have haft Føje til at gaa ud fra, at det var overdraget ham ved Handelens Berigtigelse at varetage begge de kontraherende Parters Interesser, og da Appellanten endvidere ved sin Sagfører har modtaget og beholdt ovennævnte Panteobligation — som det efter Proceduren maa antages — uden at gøre Indsigelse mod fornævnte i Appelindstævntes Brev af 29 Maj 1900 tagne Forbehold, maa Appellanten anses pligtig at betale Appelindstævntes heromhandlede Tilgodehavende saavel for hafte Udlæg som for Salær, mod hvilke Posters Størrelse ingen speciel Indvending er gjort. Medens den indankede Dom som Følge heraf vil være at stadfæste, findes Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Onsdagen den 23 December.

Nr. 248. Højesteretssagfører Salomon

contra

Georg Ernst Arends (Def. Høgsbro),

der tiltales for Forsøg paa Pengeafpresning samt til Behandling efter Straffelovens § 299.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 August 1903: Arrestanten Georg Ernst Arends bør tage Ophold paa en herværende offentlig Sindssygeanstalt og forblive der, indtil vedkommende Læge erklærer ham for helbredet, i hvert Fald for saa vidt angaar hans Farlighed lige over for Frøken Emmy Christensen, eller, for det Tilfælde, at saadan Anbringelse ikke finder Sted eller ophører, forinden den angivne Betingelse er fyldestgjort, hensættes i Varetægtsfængsel paa det offentliges Bekostning. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Levinsen og Bentzen, 60 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden strafskyldig efter Straffelovens § 245, men at han i Medfør af § 299 er anset pligtig til at stille den Undsagte den i Dommen ommeldte Sikkerhed, dog at Spørgsmaalet om dennes Ophør vil være at afgøre paa den i sidstnævnte § fastsatte Maade.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Georg Ernst Arends bør tage Ophold paa en her i Landet værende offentlig Sindssygeanstalt, eller, hvis saadan Anbringelse ikke finder Sted, hensættes i Varetægtsfængsel paa det offentliges Bekostning. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Salomon og Høgsbro 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Georg Ernst Arends, der tiltales for Forsøg paa Pengeafpresning samt til Behandling efter Straffelovens § 299, er født den 8 Februar 1873 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Arrestanten en $1^1/_2$ Aars Tid havde været forlovet med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Snedkermester Christen Christensens Datter, Emmy Marie Christensen, hævede hun den 11 April f. A. Forlovelsen, hvilket hun skriftlig meddelte ham fra en Præstegaard i Jylland, hvor hun havde taget Ophold for at leve under rolige Forhold og derved genvinde sit Helbred, da hun var bleven i høj Grad nervøs, væsentlig paa Grund af de Sindsbevægelser, som var en Følge af hendes Forhold til Arrestanten, idet denne navnlig stadig søgte at fjærne hende fra hendes Forældre, som Arrestanten ikke sympatiserede med. Straks efter Modtagelsen af ovennævnte Brev af 11 April opsøgte Arrestanten Emmy for at formaa hende til en Samtale, men hun vægrede sig ved at tilstaa ham en saadan. I den derpaa følgende Tid sendte Arrestanten saavel hende som hendes Forældre en Mængde Breve, der indeholdt forskellige Trusler mod hende og var i høj Grad gemene og ærekrænkende for hende. Af disse Breves Indhold skal fremhæves følgende.

I et Brev til hendes Fader af 13 April 1902, hvoraf han sendte hende en lidt ændret Kopi, skriver han, at skønt hun var i Bund og Grund fordærvet, vilde han dog have holdt ud med hende, men da hun nu nægter at mødes med ham, maa hun selv tage Følgerne, hvorefter han fortsætter saaledes:

»Min Mission er nu at lade Emmy føle min Hævn, jeg lader mig ikke uhævnet holde for Nar i Aarevis. Min Forbandelse skal følge hende, og til hendes sidste Time skal hun lære mig at frygte som sin Fjende. Kun ondt vil jeg nu. Hævn vil jeg, at Emmy forgæves skal beklage at have behandlet min Kærlighed med Letsindighed. Hun har ikke forstaaet at værdsætte den, nu vel, mit Had skal hun vel vide at vurdere efter Fortjeneste. Min Hævn vil sikkert nok gaa ud over mig selv og min Forretning, dog har dette intet at sige; under al denne Mistillidens Tid er Forretningen dog ikke det, den kunde have været, og hvad mig selv angaar, er alt mig saa særdeles ligegyldigt. Et kortfattet Udtog af dette Brev er nu sat op til Tryk, det bliver fra mig sendt ud til Ihændehaverne af Emmys og mine Forlovelseskort som Meddelelse om, hvorfor Forlovelsen er hævet.«

I et Brev til Emmy af 3dje Maj f. A. skriver han, at hans Tid har været lidt knap, da han har søgt at undgaa Fallit, men at han, naar han om 8—9 Dage er gaaet fallit, skal ofre hende sin hele Dag, at hun ikke maa opfatte dette som en tom Trusel, men skal faa at mærke, »at jeg ingen Hensyn tager ved min Afstraffelse af Dig.« — »Du skal modtage en Erindring fra mig, der for Resten af din Tid skal minde Dig om mig. Maaske lykkes det mig at blive her i Landet som Handelsrejsende, og Du kan da være rolig for, at jeg skal ikke tabe Dig af Syne, men bringe Dig til at græde, græde og atter græde.«

I et Brev til hendes Fader af 10 Maj 1902, hvormed han sendte et hektograferet Eksemplar af den i Brevet af 13 April nævnte Meddelelse med Tilføjende, at Meddelelsen vilde blive omsendt i 32 Eksemplarer, skriver han bl. a.:

»Der er i den sidste Maaned vokset en Tanke fastere og fastere hos mig, og jeg skal ikke være fejg til at svigte den; det er den eneste naturlige og fornuftige . . .; til Trods for alle Deres ihærdige Anstrængelser for at skille Emmy og mig, skal dette ikke lykkes Dem.

Emmy og jeg skilles ikke, jeg i ethvert Tilfælde vil det ikke; der

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

er en smukkere og en Emmy og mig værdigere Maade vi kan afregne paa; vi skylder hinanden gensidig Oprejsning, og Emmy vil indse det nødvendige i at gaa ind paa mit Forslag.«

Den Meddelelse, Arrestanten truede med at udsende, indeholdt Sigtelser, der var i høj Grad ærekrænkende for Emmy, men som der efter Sagens Oplysninger ikke er nogen Grund til at tro indeholdt Spor af Sandhed.

I et Brev til Emmy af 15 Maj 1902 skriver han bl. a.:

»Saafremt jeg ikke hører fra Din Faders Sagfører inden Lørdag Middag, da altsaa paa Gensyn, Emmy, og næste Gang faar Du ikke Meddelelse forinden vort Møde. Du faar da finde Dig i at være tvungen til at gaa frivillig med til mit Forslag om Oprejsning for Dig og mig, og inden vi næste Gang ses, er Meddelelsen udsendt.«

I et Brev til hendes Moder af 26 Maj 1902 skriver han efter at have meddelt, at han havde paabegyndt Udsendelsen af de oftnævnte Meddelelser vedrørende ham og Emmy, og at han vilde fortsætte hermed — at disse Udsendelser »absolut ikke maa betragtes som nogen fyldestgørende Afslutning paa det Anliggende, der stadig verserer mellem Deres Datter og mig. Hvorledes dette vil blive, afhænger jo væsentlig af, om jeg maa blive her i Landet eller faar solgt min Forretning nogenlunde ordentlig.«

Endvidere sendte Arrestanten Breve af beslægtet Indhold til nogle af Snedkermester Christensens bekendte. Saaledes skriver han i et Brev til Fru Fanny Hostrup Schultz af 27 April 1902 bl. a.: »men heldigvis har jeg i Rusland lært at blive tilstrækkelig hensynsløs og skal vide at tage Revanche« og »mine Handlinger behøver ikke at ske overilet, der er god Tid, da Emmy og jeg aldrig vil faa afregnet.«

Da den Christensenske Familie, navnlig Frøken Emmy Ghristensen, var bleven i høj Grad ængstelig ved Arrestantens Optræden, havde Snedkermester Christensens Sagfører efter dennes Anmodning en Konference med Arrestanten. Denne Konference førte imidlertid ikke til noget Resultat, og Arrestanten fortsatte med sine Skriverier. Saaledes sendte han i August 1902 til Sommergæsterne paa Jægerspris Hovedgaard, hvor han vidste, at den Christensenske Familie opholdt sig, en Meddelelse om sit Forhold til Emmy af lignende ærekrænkende Art som den tidligere omtalte.

Endvidere tog Arrestanten i August f. A., mens Christensen med Familie opholdt sig i Jægerspris, Ophold samme Steds og havde her et Møde med Snedkermester Christensen og hans Hustru og Børn, under hvilket Møde han bar en Revolver, som han tog frem, medens han talte med Christensen. Om dette Møde, der bevirkede, at den Christensenske Familie forlod Jægerspris, skrev Arrestanten til fornævnte Fru Hostrup Schultz den 13 August 1902: »I Gaar havde jeg Fornøjelsen af en Visit af Snedkermesteren, da jeg laa nede ved Stranden. Visitten forløb i al Anstændighed paa 3 Skridts Afstand fra min 5-ladede Revolver, som højre Haands Pegefinger var i den inderligste Berøring med. Dækket af hans brede Ryg forsvandt »tout Famille« med et let forstaaeligt Hastværk«, og til samme Dame den 16de s. M. efter at den Christensenske Familie var rejst: »Jægerspris

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

er jo ikke det samme i Dag som de foregaaende Dage, de vare gode. Denne Tanke maaske om 5 Minutter, maaske om 10 kan Du faa den Hævn, Du har ventet paa i 4 aarelange Maaneder gav disse Dage en ganske ejendommelig Værdi.«

Endvidere skrev han den 20de s. M. til Emmy Christensen bl. a.: »Jeg skal ikke tabe Dig af Syne, lille Ven, mor Dig godt paa Din Fødselsdag og benyt Tiden, medens Du har den; men mærk Dig vel, jeg giver ikke fortabt, før mit Maal er naaet.«

Arrestanten sigtes nu under nærværende Sag for Forsøg paa Pengeafpresning, idet han formenes ved Afsendelsen af forskellige af de fornævnte Breve og Meddelelser at have tilsigtet at formaa Snedkermester Christensen til at udbetale sig Penge, hvorhos Snedkermester Christensen og Datter har nedlagt Paastand paa, at Arrestanten, der efter deres Mening har truet Frøken Christensen paa Livet, behandles efter Straffelovens § 299, idet de ellers maa befrygte, at han, naar han kan finde Lejlighed dertil, vil dræbe hende tillige med sig selv.

Arrestanten har paa sin Side fastholdt, at hans foran beskrevne Optræden har haft til Øjemed at formaa Snedkermester Christensen til enten at tilbagelevere de Breve, som Arrestanten i Forlovelsestiden havde sendt hans Datter, hvilket Christensen havde nægtet at gøre, idet han paa Arrestantens Anmodning om at faa Brevene svarede: »Brevene — Kakkelovnen«, hvilket Arrestanten opfatter som en Haan, eller at gøre ham en Undskyldning, hvis han ikke mere kunde tilbagelevere dem, samt at han ikke har haft til Hensigt hverken at afpresse Christensen Penge eller gøre en Ulykke paa hans Datter.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning Arrestanten har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. I den af Overlægen for denne Afdeling afgivne, af det kongelige Sundhedskollegium tiltraadte Erklæring udtales det bl. a., at Arrestanten frembyder Vrangforestillinger i Retning af Forurettelse og Forfølgelse, der ganske vist ikke er barokke eller iøjnefaldende urimelige, men dog sygelige, at han for Tiden er sindssyg og var det, den Gang han begik de Forbrydelser, for hvilke han er tiltalt, at han, saa længe Sindssygdommen varer, maa betragtes som meget farlig, navnlig for Frøken Emmy Christensen, men ogsaa maaske for sig selv og andre Personer, samt at det ikke kan anses for helt udelukket, at hans Sindssygdom kan helbredes ved passende og tilstrækkelig langvarig Behandling paa en Anstalt. Fremdeles har det kongelige Sundhedskollegium udtalt, at det maatte anse det for sandsynligt, at Sindssygdommen har influeret paa Arrestanten, den Gang han foretog de Handlinger, for hvilke han er tiltalt.

Hvad nu først Tiltalen for Pengeafpresning angaar, findes det at være i høj Grad usandsynligt, at Arrestanten skulde have fremsat de fornævnte Trusler i det af ham angivne Øjemed, saa meget mere som

Færdig fra Trykkeriet den 7 Januar 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 32.**

Onsdagen den 23 December.

han efter den 22 Maj f. A. at have faaet tilbageleveret Størstedelen af Brevene, som han ingen juridisk Ret havde til at faa, dog fortsatte med Truslerne. Endvidere gør det i Sagen i øvrigt oplyste det i høj Grad sandsynligt, at Arrestanten i hvert Fald til Dels fremsatte Truslerne for at afpresse Christensen Penge, i hvilken Henseende fremhæves, at hans økonomiske Stilling var meget daarlig paa det paagældende Tidspunkt, at han hyppig i Brevene vender tilbage til sin daarlige økonomiske Stilling og hentyder til, at hans tidligere Forlovelse er Skyld heri, samt at hans Optræden under den tidligere nævnte Konference med Christensens Sagførere var saaledes, at disse fik det bestemte Indtryk, at han ved sin Handlemaade vilde afpresse Christensen Penge.

Da det imidlertid maa antages, at Arrestanten var sindssyg, den Gang han begik de fornævnte Handlinger, og da det maa anses for sandsynligt, at Sindssygdommen har influeret paa ham under Udførelsen af disse Handlinger, findes det allerede af denne Grund betænkeligt at statuere, at disse Handlinger ere foretagne af ham for at afpresse Christensen Penge, og Arrestanten vil derfor for saa vidt være at frifinde.

Hvad dernæst angaar den af Snedkermester Christensen og hans Datter fremsatte Begæring om Arrestantens Behandling efter Straffelovens § 299, da har Arrestanten vel erkendt, at han af og til har tænkt paa at skille sig ved Livet, men han har benægtet at have haft til Hensigt at dræbe sin tidligere Forlovede og har forklaret, at den Hævn, han i sine Breve truer med at tage over hende, skulde bestaa i Udsendelsen af de for hende ærekrænkende Meddelelser. De citerede Udtryk kunne imidlertid ikke fyldestgørende forklares paa denne Maade, idet de naturligst maa forstaas saaledes, at Arrestanten truer med, hvis Frøken Christensen ikke vil gaa ind paa at dø sammen med ham, da at dræbe hende og sig selv.

At Arrestanten har haft saadant i Sinde, bestyrkes ved, at Frøken Emmy Christensens Tante, Josefine Charlotte Marie Giessing, Husejer Beyers Hustru, edelig har forklaret, at Arrestanten en Dag i Maj f. A. under et Besøg hos hende har udtalt: »Da De synes at interessere Dem for Emmys og min Sag, vil jeg dog sige Dem, at hvis De ønsker at skrive til, tale med eller se hende, maa De skynde Dem, da det ellers er for sent«.

Dernæst har fornævnte Fru Schultz edelig forklaret, at hun har haft flere Samtaler med Arrestanten angaaende hans utilbørlige Op-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

førsel lige overfor den Christensenske Familie, at Arrestanten under disse villig har erkendt, at hans Opførsel var saaledes, at der ikke var Udtryk gemene nok til at stemple den paa rette Maade, men at han ikke kunde lade være hermed, samt at hun, der mente, at Arrestanten ikke var normal i sit Forhold overfor Emmy og dennes Familie, har haft det Indtryk af Arrestantens Optræden, at han har haft til Hensigt at dræbe Emmy tillige med sig, og at han vilde have gjort det, hvis han havde kunnet faa Lejlighed dertil. Endvidere har Overbetjent Nr. 32 Madsen, der optog den første Rapport i Sagen og i den Anledning talte med Arrestantens Moder, forklaret, at Arrestantens Moder til ham har udtalt, at Arrestanten gik med Revolver og talte om, at han og hans tidligere Kæreste skulde følges ad, en Udtalelse, som Arrestantens Moder dog ikke vil kunne mindes at være fremkommen med, ligesom hun heller ikke vil kunne mindes, at Arrestanten har udtalt sig saaledes.

Endelig maa fremhæves Arrestantens Besøg i Jægerspris i Sommeren 1902, i hvilken Henseende følgende er oplyst:

Snedkermester Christensen har edelig forklaret, at han, der den 12 August f. A. havde faaet at vide, at Arrestanten havde taget Ophold paa Jægerspris Hotel, og som nu frygtede for, at Arrestanten vilde passe dem op, derfor den næste Dag, da han og hans Familie, der boede paa Jægerspris Hovedgaard, gik ned til Stranden for at bade, stadig paa hele Vejen saa sig omkring og undersøgte Omgivelserne gennem en Kikkert uden at se noget til Arrestanten.

Snedkermester Christensens Hustru har edelig forklaret, at da hendes Mand og Datter Emmy, der ved ovennævnte Lejlighed gik foran hende, var gaaede gennem en Aabning i et Stengærde og ind paa den til Stranden førende Vej, der gik langs med et Grankrat, fik hun, lige som hun passerede Aabningen af Stengærdet, pludselig Øje paa Arrestanten, der stod paa den anden Side af det kun ca. 2 Alen høje Stengærde, hvorpaa han gik ind i Grankrattet. Da hun raabte ham an, kom han ud til hende og ytrede noget om Brevene, hvorpaa han gik ned og lagde sig ved Stranden, medens hun gik i den modsatte Retning efter sin Mand og Datter.

Christensen har edelig forklaret, at da han og hans Familie derefter kom tilbage fra Badet, laa Arrestanten endnu paa Strandbredden paa samme Sted, hvor hans Hustru, efter hvad hun havde meddelt ham, havde set ham lægge sig ned, lige ved Vejen, som de skulde passere, og at han gik hen til Arrestanten, medens hans Familie gik et Stykke i Forvejen, og havde en Samtale med Arrestanten, under hvilken denne havde en Revolver fremme.

Om denne Samtale har Christensen forklaret, at da han under sine Formaninger til Arrestanten om at være fornuftig og lade dem være i Fred, citerede følgende Ord, som Arrestanten i et Brev efter Forlovelsens Ophævelse havde skrevet til Emmy Christensen, »den almægtige Gud holde sin Haand over os begge og fri os fra det onde«, ironiserede Arrestanten herover og talte om Barnagtighed eller Svaghed, og da Christensen hertil bemærkede, at den Stemning, der kom frem i dette Brev, jo heller ikke havde holdt sig længe, idet Arrestanten viste sig at være ond, sagde Arrestanten »ja, og det skal nok holde sig«. Fremdeles udtalte Arrestanten under Samtalen noget lig-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

nende som at »nu skulde det snart faa en Ende« eller »at det nu ikke skulde vare længe«, hvilket Christensen opfattede saaledes, at det var Arrestantens Hensigt, at han vilde berøve sig selv Livet, samtidig med at han dræbte Emmy.

Efter de af Christensen og Hustru afgivne beedigede Forklaringer gik Arrestanten næste Dag forbi deres Bolig ned til Stranden, hvorfor de opgav at bade den Dag, og den derpaa følgende Dag forlod Christensen og Frøken Emmy Christensen Jægerspris tidlig om Morgenen, medens Christensens Hustru og de øvrige Børn rejste hjem senere paa Dagen. Efter den af Christensens Hustru afgivne edelige Erklæring kredsede Arrestanten ogsaa den Dag om den Gaard, hvor de boede.

Arrestanten har forklaret om sit Ophold i Jægerspris, at han tog derned dels for at rekreere sig ved et Landophold, dels for at træffe den Christensenske Familie, som han vidste opholdt sig der, og afkræve dem de tidt nævnte Breve. Han har dernæst erkendt, at han medtog en ladt Revolver tillige med et Hylster med flere Patroner og forklaret, at det var hans Hensigt at benytte Revolveren lige over for Christensen, hvis denne skulde voldelig overfalde ham.

Denne Forklaring om Arrestantens Motiv til at medtage Revolveren lyder i høj Grad usandsynlig, naar henses til, at Arrestanten ikke har haft andet at anføre til Støtte for sin Frygt for Overfald fra Christensens Side, end at denne en Gang i en Jærnbanekupe havde været i Skænderi med en medrejsende, om et Vindue i Kupeen skulde være aabent, hvilket Skænderi, efter hvad Arrestanten selv har erkendt, endte uden Voldshandlinger fra de paagældende.

Arrestanten har yderligere forklaret, i øvrigt i Strid med sin tidligere under Sagen afgivne Forklaring om, at han tog til Jægerspris bl. a. for at faa en Samtale med Emmy Christensen, at han ikke havde haft nogen Anelse om, at Frøken Emmy Christensen opholdt sig i Jægerspris, og at han, da han saa hende ved Stengærdet den 13de August, skød Revolveren af i Jorden, for at den ladte Revolver ikke skulde tyde paa, at han vilde skyde hende. Han har som Følge heraf paastaaet, at Revolveren ikke var ladt, den Gang han havde den fremme under Samtalen med Christensen for at skræmme denne, men han har erkendt, at han havde Hylstret med Patroner hos sig.

Naar imidlertid henses dels til, hvorledes Arrestanten udtrykker sig om Mødet med den Christensenske Familie i de ovenfor nævnte Breve til Fru Fanny Schultz, dels til de ovenfor citerede Udtryk i Arrestantens Brev til Frøken Emmy Christensen af 20 August f. A., dels til, at Snedkermester Christensen edelig har forklaret, at Arrestanten nogle Dage efter Mødet i Jægerspris i en Telefonsamtale med ham erkendte, at han havde haft til Hensigt at skyde Frøken Emmy Christensen, men var blevet forhindret deri ved Faderens Optræden, dels endelig til fornævnte Overlæges Erklæring, der er tiltraadt af det kongelige Sundhedskollegium, om, at Arrestanten maatte anses for at være meget farlig for Frøken Emmy Christensen, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har undsagt Frøken Emmy Christensen, og den af hende og hendes Fader nedlagte Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Arrestanten findes at burde paalægges at stille Frøken Emmy Chri-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stensen Sikkerhed, hvilken Sikkerhed findes passende at kunne bestaa i, at han tager Ophold paa en herværende offentlig Sindssygeanstalt og forbliver der, indtil vedkommende Læge erklærer ham for helbredet, i hvert Fald for saa vidt angaar hans Farlighed lige over for hende, eller for det Tilfælde, at saadan Anbringelse ikke finder Sted eller ophører, forinden den angivne Betingelse er fyldestgjort, i at han hensættes i Varetægtsfængsel paa det offentliges Bekostning.

Nr. 55. Fru **Thyra Døderlein**, født Lunn, (Lunn)

contra

Overformynderiet (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt med Hensyn til Forvaltningen af en under særskilt Bestyrelse værende Kapital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1902: De Indstævnte, Overformynderiet, bør til Citantinden, Fru Thyra Døderlein, f. Lunn, af Kristiania, betale 548 Kr. 16 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28de Juni 1901 til Betaling sker, men i øvrigt for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, angaar den alene Spørgsmaalet, om Appellantinden i Henhold til Lov, indeholdende Bestemmelser angaaende Forvaltningen af Umyndiges Midler, af 26 Maj 1868 § 1, jfr. § 5, er berettiget til at kræve den i den indankede Dom omtalte tabte Kapital, stor 10000 Kroner, med Renter dækket af Overformynderiets Reservefond.

Det er i Dommen rettelig antaget, at Overformynderiet ikke under de foreliggende Omstændigheder kan anses at have handlet uforsvarligt ved — trods de i Dommen omtalte Afdrags for sene Erlæggelse — at undlade at skride til Pantets Realisation. Men det samme findes efter Sagens Oplysninger, derunder navnlig ogsaa den i Dommen omtalte Forhandling med Appellantindens Repræsentant, at maatte statueres med Hensyn til det af Overformynderiet i Aaret 1890 trufne Skøn om, at Pantet afgav tilstrækkelig Sikkerhed for en Kapital paa 10000 Kroner, og den paa Grundlag heraf stedfundne Opgivelse af Kravet paa Kautionisten imod at opnaa Sikkerhed for kontant Indgang af 6000 Kroner. Selv om en anden Optræden fra Overformynderiets Side ved de omtalte Lejligheder kunde antages at ville have ført

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til, at Kapitalen helt eller delvis var bleven bevaret, kan Appellantindens Krav derfor ikke anses hjemlet ved den ovennævnte Lovbestemmelse, og den indankede Dom vil som Følge heraf være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Fru Thyra Døderlein, født Lunn, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Som baandlagt Arv for Citantinden, Fru Thyra Døderlein, f. Lunn, af Kristiania, efter hendes i 1881 afdøde Moder inddroges der bl. a. under Overformynderiet en Obligation paa 16000 Kr., der forrentedes med 5 pCt. p. a. og ved hvilken der var givet Panteret i Ejendommen »Maglegaard« i Gundsømagle Sogn efter 30000 Kr. og en aarlig Afgift af 13 Tdr. Byg. Da Gælden efter bemeldte Obligation ved Ejendommens Salg i 1888 overtoges af Køberen, blev paa Foranledning af Citantindens befuldmægtigede, Højesteretssagfører M. Lunn, den nye Obligation medunderskrevet af Pantets tidligere Ejer som Kautionist, hvorhos denne til Sikkerhed for Opfyldelsen af sin Kautionsforpligtelse gav Pant i en ham tilhørende Ejendom paa Frederiksberg, om hvilken Sikkerhed fornævnte befuldmægtigede dog i en Skrivelse til Overformynderiet af 8 Oktober 1888 udtalte, at den eventuelt atter maatte kunne bortfalde, naar det oplystes, at »Maglegaard« med Tilbehør var i fuldt tilfredsstillende Stand.

Da »Maglegaard« paa ny i 1889 havde været Genstand for Salg, opfordrede Overformynderiet efter flere forgæves Forhandlinger om Køberens Overtagelse af Gælden til Citantinden, i Henhold til et af Højesteretssagfører Lunn paa dennes Vegne fremsat Forslag den ommeldte Kautionist til at indbetale samtlige 16000 Kr., men maatte i Skrivelse af 10 Februar 1890 meddele, at Kautionisten havde erklæret sig ude af Stand til at betale Beløbet, selv efter en Realisation af alt, hvad han ejede; Overformynderiet udbad sig derfor en Erklæring fra Højesteretssagfører Lunn, om han maatte ville tilraade yderligere Skridt mod Kautionisten, eller om Overformynderiet skulde forsøge en Realisation af »Maglegaard«. Herpaa modtog Overformynderiet ikke skriftligt Svar; men efter Højesteretssagfører Lunns Formening har han i Løbet af Maaneden gennem sin Fuldmægtig mundtlig henstillet til Overformynderiet, at det under den daværende Situation næppe vilde være nødvendigt at foretage positive Skridt. Den 26 September s. A. tilstillede Overformynderiet Højesteretssagfører Lunn et fra Køberen af »Maglegaard« fremkommet Andragende om uden særlig Kaution at maatte overtage Gælden til Citantinden; Ejendommen var, efter at Køberen i flere Henseender havde forbedret den, i Sommeren 1890 bleven vurderet til 70000 Kr., medens den i 1882 var ansat til en Værdi af 65000 Kr. I Skrivelse af 15de Oktober 1890 erklærede

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

imidlertid Højesteretssagfører Lunn, at han ikke turde lægge Vurderingsforretningens Resultat til Grund for sin Mening om Ejendommens reelle Værdi, og at han derfor ikke turde paatage sig Ansvaret ved paa Citantindens Vegne at samtykke i, at der gaves Afkald paa en væsentlig Del af Sikkerheden, uden at der samtidig indbetaltes et efter Overformynderiets Skøn passende Afdrag paa Gælden. Overformynderiet udtalte da under 30te samme Maaned, at det gik ud fra, at i hvert Fald 10000 Kroner af Citantindens Kapital vilde være tilstrækkelig sikrede i »Maglegaard«, og udbad sig derfor Højesteretssagfører Lunns Erklæring om, hvorvidt han paa Citantindens Vegne maatte kunne indvilge i, at Fordringen paa særlig Kaution opgaves, naar Køberen maatte være villig til at afbetale 6000 Kr. i Løbet af 5 Aar med 600 Kr. hver Termin, og saaledes, at der, naar et Afdrag maatte udeblive, straks skredes til Pantets Realisation. I sit Svar af 21de November samme Aar bemærkede Højesteretssagfører Lunn først, at Spørgsmaalet efter Overformynderiets Udtalelse om den Sikkerhed, »Maglegaard« efter dets Skøn frembød, var blevet reduceret til, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til Kapitalens Nedbringelse til 10000 Kroner, og meddelte i saa Henseende, at en nærmere betegnet Godsbesidder vilde paatage sig Selvskyldnerkaution for Afbetaling af 6000 Kr. ved Afdrag paa 500 Kr. hver Termin; han udtalte sluttelig den Formening, at Sagen heldigt vilde kunne afgøres i Overensstemmelse hermed og paa den Maade, som Overformynderiet i øvrigt havde antydet.

Efter at Gælden i Henhold til den overensstemmende hermed trufne Ordning var bleven nedbragt til 13500 Kr., udbad Overformynderiet sig den 29 Januar 1894 en Erklæring fra Citantinden med Mand og Værge, Læge Chr. Døderlein af Kristiania, over et fra Debitor fremkommet Andragende om Fritagelse for at svare de stipulerede Afdrag for December Termin 1893 og Juni Termin 1894. I deres Svarskrivelse af 12 Marts 1894 udtalte Citantinden og hendes Mand, at de, da Kapitalen forrentedes med 5 pCt. p. a. og formentlig kun vilde blive forrentet med 4 pCt. p. a., naar den blev kontant indbetalt til Overformynderiet, ikke kunde nære noget særligt Ønske om at se dette Tidspunkt fremskyndet, for saa vidt der ikke maatte være særlig Anledning dertil i Hensynet til Kapitalens Sikkerhed. Da der imidlertid ikke med Overformynderiets Skrivelse var fulgt nogen Oplysning om Pantesikkerheden, kunde de allerede af denne Grund ikke bedømme, om det vilde være rigtigt at forlange Indbetaling af hele Kapitalen, som formentlig maatte være forfalden ved Afdrags Udeblivelse, eller om Pantesikkerheden var saa fuldkomment betryggende, at der aldeles ikke kunde lides noget Tab ved Kapitalens Indestaaen i Pantet; men selv bortset herfra mente de at burde afholde sig fra at influere paa en Beslutning, som Overformynderiet maatte træffe paa eget Ansvar, uden at noget Ansvar lagdes over paa Kapitalejeren, der jo netop ikke havde Kapitaladministrationen. Overformynderiet afslog derefter Debitors Andragende om Fritagelse for Afdrag, og Kapitalen nedbragtes efterhaanden til 10000 Kr.

I Begyndelsen af December 1900 henledede Højesteretssagfører Lunn Overformynderiets Opmærksomhed paa, at Debitor havde forladt »Maglegaard« efter at have overdraget denne til en anden, og ifølge

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

de derefter af Overformynderiet indhentede Oplysninger var Tilstanden paa Gaarden, der havde været daarlig i de sidste Aar, blevet aldelse elendig, efter at Debitor var rejst bort. Overformynderiet afæskede da Højesteretssagfører Lunn Erklæring om, hvad han ønskede at Overformynderiet skulde foretage paa Citantindens Vegne. Hans Svar gik ud paa, at Overformynderiet maatte foretage, hvad det ansaa for hensigtsmæssigt, idet han paa Citantindens Vegne agtede at drage Overformynderiet til Ansvar for det Tab, der maatte resultere af dets Administration af Citantindens Midler. Ved den derpaa efter Overformynderiets Begæring den 24 Maj 1901 afholdte Tvangsauktion over »Maglegaard« udkom der ikkun 13 Kr. 83 Øre til Dækning af den her omhandlede Prioritet paa 10000 Kr. med Renter fra 11 Juni 1900 til 24 Maj 1901.

Fra December Termin 1895 havde de Rentekvitteringsblanketter, der fra Overformynderiet udleveredes Højesteretssagfører Lunn paa Citantindens Vegne, været forsynede med en Paategning om, at Renten af den ommeldte Obligation ikke maatte udbetales, før Debitor havde indbetalt den, og dette var ogsaa Tilfældet med den for December Termin 1900 udfærdigede Renteblanket. Da denne den 19de s. M. forsynet med Citantindens Underskrift af Højesteretssagfører Lunns Kontorfuldmægtig blev præsenteret i Overformynderiets Kassererkontor, blev der paa Grund af den nævnte Paategning set efter i nogle Bøger; det blev derefter i Fuldmægtigens Overværelse sagt, at »det var i Orden«, og Udbetalingen fandt derpaa Sted. I Renteblanketten for Juni Termin 1901 havde Overformynderiet i det Rentebeløb, som tilkom Citantinden af andre i Overformynderiet bestyrede Midler, og som efter Fradrag af Administrationsgebyr udgjorde i alt 548 Kr. 16 Øre, bragt det i December 1900 som Renter af den heromhandlede Obligation udbetalte Beløb i Fradrag. Da Citantinden ansaa dette Fradrag for uberettiget og derhos mente, foruden de nævnte 548 Kr. 16 Øre at kunne fordre Rente for Halvaaret til Juni Termin 1901 — med Fradrag af Administrationsgebyr — af den heromhandlede Kapital paa 10000 Kr. à 4 pCt. p. a. med 192 Kr., altsaa i nævnte Termin at have Krav paa i alt 740 Kr. 16 Øre, er Renterne for bemeldte Termin hidtil ikke udbetalte.

Under denne Sag har nu Citantinden med Mand og Værge, ovennævnte Læge Chr. Døderlein, paastaaet Overformynderiet tilpligtet at betale hende det nævnte hende pr. 11 Juni 1901 formentlig tilkommende Rentebeløb af 740 Kr. 16 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 28 Juni 1901, til Betaling sker og — som Erstatning for det Kapitalbeløb af 10000 Kr., for hvilket den tidligere hafte Sikkerhed i »Maglegaard« er bortfaldet — at overføre kontant 10000 Kr. fra Overformynderiets indenbys Afdelings Reservefond til hendes Konto, saaledes at denne Overførelse betragtes som stedfunden den 11 Juni 1901, og der fra den Dag beregnes hende Renter af Beløbet, samt endelig at betale hende Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, Overformynderiet, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, have paastaaet sig frifundne mod Betaling af 308 Kr. 16 Øre, nemlig det ovennævnte Beløb af 548 Kr. 16 Øre, med Fradrag af 240 Kr., hvilket er det Beløb, der er udbetalt som Renter af den her omhandlede Kapital i December 1900, og have

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

derhos paastaaet deres privat engagerede Sagfører tillagt Salær hos Citantinden.

Til Støtte for sin Paastand om Overførelse af 10000 Kr. fra fornævnte Reservefond til hendes Konto paaberaaber Citantinden sig Lov om Umyndiges Midler af 26 Maj 1868 § 5 i. f., idet hun gør gældende, at Tabet af den ommeldte hende tilhørende Kapital skyldes Fejl, begaaede af Overformynderiet ved dens Administration. Dels har hun saa Henseende fremhævet det af Overformynderiet i Skrivelse af 30te Oktober 1890 udtalte Skøn om, at i alt Fald 10000 Kr. af hendes Kapital maatte være tilstrækkelig sikrede i »Maglegaard«, og den paa Grundlag af dette Skøn foregaaede Opgivelse af Kravet mod den daværende Kautionist. Dels har hun, under Henvisning til, at de ovenomhandlede i December Termin 1893, i Juni Termin 1895 og i December Termin s. A. forfaldne Afdrag først blev betalte henholdsvis den 19 Maj 1894, den 10 August 1895 og den 23 Januar 1896, hævdet, at Overformynderiet har fejlet ved ikke at benytte den ved Obligationen hjemlede Ret til paa Grund af de respektive Afdrags Udeblivelse udover den 18de i Terminsmaaneden at betragte hele Kapitalen som forfalden og eventuelt søge den inddreven ved Retsforfølgning.

Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at der allerede af den Grund ikke af Citantinden kan lægges Overformynderiet noget til Last i førstnævnte Henseende, at hun gennem de ovenanførte Skrivelser af 15 Oktober og 21 November 1890 maa anses at have godkendt den paagældende Ordning, ligesom der maa gives dem Medhold i, at deres Undladelse af, paa Grund af de ovennævnte Afdrags forsildige Erlæggelse, uden Opfordring fra Citantindens Side at søge Kapitalen inddreven ikke efter det foreliggende kan betragtes som et saadant uforsvarligt Forhold, som ifølge den ovenanførte Lovbestemmelse er Betingelsen for, at Tab af under særskilt Bestyrelse værende Overformynderimidler kan fordres dækket af Overformynderiets Reservefond. Da Citantinden heller ikke i øvrigt har paapeget noget saadant Forhold fra de Indstævntes Side med Hensyn til Kapitalens Administration, vil hendes Paastaand om Overførelse af 10000 Kr. fra bemeldte Fond til hendes Konto ikke kunne tages til Følge, lige saa lidt som hendes Paastand om Tilkendelse af 192 Kr. som Renter af bemeldte 10000 Kr. pr. 11 Juni 1901.

Tilbage staar herefter alene Spørgsmaalet om, hvorvidt de Indstævnte have haft Føje til i Juni Termin 1901 at indeholde det i den foregaaende Termin som Renter af oftnævnte Obligation udbetalte Beløb. Og dette Spørgsmaal findes at maatte besvares benægtende, da Citantinden maa anses at have været berettiget til at opfatte den stedfundne Udbetaling af dette Beløb efter forudgaaende Tilkendegivelse af, at det ikke blev udbetalt, førend det var indbetalt af Debitor, som en endelig Afgørelse.

De Indstævnte ville herefter være at dømme til at betale Citantinden 548 Kr. 16 Øre med Renter som paastævnet, men i øvrigt at frifinde for hendes Tiltale.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 24 December.

Nr. 237. Overretssagfører Bülow

contra

Jenny Marie Axelline Christine Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1903: Tiltalte Jenny Marie Axelline Christine Andersen bør til Statskassen bøde 500 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Steinthal, 15 Kr. Den idømte Bøde at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den indankede Dom kun kan antages at have paakendt Tiltaltes Forhold med den i Dommen omtalte Reklamering for det af hende forhandlede Haarmiddel, og der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til yderligere Undersøgelse og Paakendelse af Tiltaltes øvrige Forhold ved Forhandlingen af det nævnte Middel.

Ligesom det i Dommen omtalte Avertissement ikke kan antages at have indeholdt noget virkeligt Løfte om at betale 5000 Mark til enhver, der ikke maatte blive hjulpen ved det ovennævnte Middel, saaledes kan Avertissementet ikke antages at have vakt eller efter hele dets Indhold kunnet vække nogen rimelig Forventning derom.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jenny Marie Axelline Christine Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Bülow og Højesteretssagfører Jensen, 50 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jenny Marie Axelline Christine Andersen, der er født den 3dje Maj 1876 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, tiltales for Bedrageri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte siden September 1902 fra sit Forretningslokale her i Byen til Udlandet i betydeligt Omfang har solgt en af hende selv fabrikeret saakaldt »Mos Balsam«, der angives at kunne fremkalde Haar og Skæg, og i en stor Mængde tyske Blade har reklameret for bemeldte Balsam ved Avertissementer af følgende Indhold:

5000 Mark Belohnung
für Bartlose und Kahlköpfige.

Bart und Haar thatsächlich in 8 Tagen durch echt dänischen »Mos Balsam« hervorgerufen. Alt und Jung, Herren und Damen brauchen nur »Mos Balsam« zur Erzeugung von Bart, Augenbrauen und Haar, denn es ist bewiesen worden, das »Mos Balsam« das einzige Mittel der modernen Wissenschaft ist, welches während 8 bis 14 Tagen, durch Einwirkung auf die Haarpapillen dieselben derartig beeinflusst, dass die Haare gleich zu wachsen anfangen. Unschädlichkeit garantirt. Ist dies nicht die Wahrheit, zahlen wir

5000 Mark baar

jedem Bartlosen, Kahlköpfigen oder Dünnhaarigen, welcher Mos Balsam sechs Wochen ohne Erfolg benutzt hat.

Obs.: Wir sind die einzigste Firma, welche eine derartige Garantie leistet. Aerztliche Beschreibungen und Empfehlungen. Gegen Nachahmungen wird dringend gewarnt o. s. v.

Da nu Tiltalte ved nævnte Avertissement — uanset hendes Benægtelse i saa Henseende — øjensynlig har lagt an paa at fremkalde den Forestilling hos Læserne, at Forhandleren af Mos Balsamen udlover 5000 Mark til enhver skægløs, skaldet eller tyndhaaret, hvem Balsamen efter 6 Ugers Brug ikke har hjulpet til Skæg eller Haar, medens hun har erkendt, at det ikke har været hendes Hensigt at udbetale bemeldte Sum under nævnte Forudsætning, men kun, naar Balsamen havde vist sig ikke blot unyttig men tillige skadelig, findes Tiltalte ved denne Reklameren at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold.

Hun vil derfor være at anse efter denne Lovbestemmelse efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage.

Hermed endte anden ordinære Session.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tredje eller ekstraordinære Session.

Mandagen den 4 Januar 1904.

Nr. 294. Advokat Nellemann

contra

Jens Stryg Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt samt Drab.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 17 Juli 1903: Arrestanten Jens Stryg Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar og derhos udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, hvorunder Salær til Prokurator Langballe 25 Kr. og til Etatsraad Bredstrup 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1903: Arrestanten Jens Stryg Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Stryg Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Stryg Nielsen for Forsøg paa Voldtægt og Drab.

Arrestanten er født den 20 Juli 1886 og har, foruden at han i 1901 af vedkommende Politimester har faaet tildelt en Advarsel i Anledning af et af ham udvist uterligt Forhold overfor et Pigebarn, tidligere været straffet ifølge Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 11 November 1902 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173 og 228, smh. med §§ 37 og 21 med 15 Rottingslag.

Den 6 Januar d. A. om Eftermiddagen Kl. $2^1/_2$ begav den 18-aarige Pige Bodil Cathrine Christiansen, som tjente hos Gaardejer Christen Bang i Bundhøje, sig efter sin Husbonds Anmodning til Ørsted for at gøre nogle Indkøb. Da hun imidlertid ikke vendte tilbage

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

til Malketid om Aftenen, gik hendes Husbond ledsaget af 2 andre Mænd ud for at anstille Eftersøgning af hende, hvilken imidlertid ikke førte til noget Resultat. Først under en Fortsættelse af Eftersøgningen den følgende Dag fandtes Pigen ca. Kl. 9 Formiddag liggende død paa en Mark i en Afstand af 6—800 Alen fra Ørsted By og nogle faa Alen fra Vejen mellem Ørsted og Bundhøje. Pigens Lig laa da fuldstændig paaklædt — dog uden Hat, idet denne laa i Nærheden — paa venstre Side med Panden mod Jorden og Hænderne paa Ryggen. Pigens Forklæde var iturevet, og hendes Benklæder vare krængede ned under Knæerne, et stort afrevet Stykke af hendes Særk fandtes ved Siden af hende, medens en lille Kurv, som hun havde haft med, og forskellige Smaating, der havde været i samme, laa spredte rundt omkring.

Ved og under Liget var der en stor Blodpøl, og foruden at der paa dets Hals og Kind saas forskellige overfladiske Saar, fandtes der i Halsens højre Side et bredt, gabende Saar, der gik lige ind til Halshvirvlerne samt tvende Stiksaar i venstre Bryst.

Da det stod de tre Mænd, der fandt Liget, klart, at Pigen var dræbt, gjordes der straks Anmeldelse til Distriktslægen og til Politiet, og ved den af Arrestanten, paa hvem Mistanken hurtig blev henledet, navnlig paa Grund af de paa Stedet fundne Fodspor, og som derfor samme Dag blev sat under Anholdelse, under den derefter indledede retslige Undersøgelse afgivne Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Arrestanten den 6 Januar d. A., som det maa antages mellem Kl. 4 og 5 Eftermiddag, medens han stod »udenfor Peder Laursens« i Ørsted, saa Bodil Cathrine komme forbi paa Vejen hjem, følte han, der vel kendte Pigen, skøndt ikke af Navn, og som aldrig havde talt med hende og intet ufordelagtigt vidste om hende, ved Synet af hende sin Kønsdrift vakt og bestemte sig, som han har forklaret, ved en pludselig Beslutning til at skaffe sig Samleje med hende, om fornødent ved Magt, eller, som han ogsaa har udsagt, »at voldtage hende«. I Overensstemmelse hermed afventede Arrestanten, der, da Pigen gik ind i »Sandgaarden«, blev staaende udenfor denne, at hun atter skulde komme ud, og da dette skete efter et Kvarters Forløb, gik han et Stykke efter hende, der, som det maa antages, fulgte en Vej, som fører forbi »Sandgaarden« til Bundhøje, og skraaede derpaa til venstre over et Stykke Grønjord til en Vej, der parallelt med nys nævnte Vej ligeledes fører til Bundhøje. Efter at Arrestanten var gaaet et Stykke ad denne Vej, hvorfra han stadig kunde se Pigen, begav han sig atter hen til den Vej, ad hvilken hun gik, og da han nu var kommen foran hende, gjorde han, efter at have været inde paa en Pløjemark paa sidstnævnte Vejs højre Side, omkring, og gik Pigen i Møde paa et langs Vejen førende Dige, ad hvilket hun kom gaaende.

Idet de mødtes, tog Arrestanten hende om Livet og spurgte hende, der efter det oplyste maa antages at være uberygtet, om han maatte »ligge ved hende«, og da hun bestemt sagde nej, væltede han, hvis Lem allerede den Gang var erigeret, hende omkuld paa Skraaningen mellem Diget og Vejen, saaledes at hun kom til at ligge med Ansigtet indefter og Fødderne nedad mod Vejen, hvorpaa han, holdende Pigen

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

nede med den ene Haand, med den anden bandt hendes Hænder sammen paa Ryggen med det ene af sine Strømpebaand, som han i dette Øjemed aftog.

Da Arrestanten imidlertid ifølge sin Forklaring ikke syntes om Lejet paa Skraaningen, rejste han Bodil Cathrine, der hidtil ikke havde gjort nogen Modstand eller skreget, men som vedvarende græd, atter op og skubbede eller trak hende over Vejen til en Roemark paa dennes anden Side, hvor han mente bedre at kunne faa sin Villie med hende. Her afrev han Pigens Sjal og kastede hende under nogen Modstand fra hendes Side atter omkuld, saa at hun kom til at ligge paa Ryggen med Hænderne under sig. Arrestanten gentog nu sin Begæring om Samleje, og da Bodil Cathrine atter afslog dette, løste han hendes Benklæder, der vare bundne med et Baand, skubbede dem ned over hendes Knæ og rev hendes Særk til Side, hvorved den gik i Stykker, saa at han i Haanden beholdt et Stykke deraf, som han kastede fra sig. Arrestanten — der ikke tidligere vil have haft Samleje med nogen Kvinde, medens han efter sin Forklaring i det sidste Par Aar hyppig har haft Erektioner og nogle Gange i vaagen Tilstand Sædudtømmelse — gjorde dog nu intet Forsøg paa at skaffe sig Samleje med Pigen, men lagde sig ned ved hendes højre Side og indbragte sin højre Pegefinger i hendes Kønsdele, medens han stadig havde Erektion af Lemmet, dog uden at nogen Sædudgydelse fandt Sted.

Efter at han i nogle faa Minutter havde ligget saaledes, hvorunder Pigen hele Tiden græd, tog Arrestanten atter Fingeren til sig, og da han ifølge sin Forklaring nu blev bange for Følgerne af sin Gerning, besluttede han at dræbe Pigen. Han fremtog i den Anledning sin Lommekniv — en med et Blad forsynet saakaldet Svanekniv, der mellem Jul og Nytaar var bleven sleben og endnu var temmelig skarp — og oplukkede den, og idet han omfattede Knivens Skaft med højre Haand, saaledes at Tommelfingeren hvilede paa Enden af Skaftet og Bladet vendte nedad forbi Lillefingeren, bibragte han, der ifølge sin Forklaring i dette Øjeblik var i stærk eksalteret Tilstand eller, som han ogsaa har udsagt, i en meget ophidset og forstyrret Tilstand, Bodil Catrine, der vedblivende græd, med stor Kraft nogle — efter hans egen Forklaring to — Stik i Brystet, mens hun laa paa Ryggen.

Da Arrestanten imidlertid ikke ansaa disse Stik for dræbende, vendte han hende om paa venstre Side og tilføjede hende, medens han laa paa Knæ ved Siden af hende, flere til Dels kraftige Snit i Halsen. Ud af disse Saar flød der en Del Blod, men det sprøjtede ikke. Arrestanten — der, uanset at Sagens øvrige Oplysninger give nogen Anledning til til Dels at betvivle Rigtigheden af hans Forklaring i saa Henseende, har fastholdt, at samtlige de ommeldte Læsioner blev bibragte Bodil Cathrine med den ovennævnte Lommekniv — forblev paa Stedet, indtil Pigen efter hans Antagelse var død, løste derpaa sit Strømpebaand af hendes Arme og tog det paa igen, hvorefter han aftørrede sin Kniv i Græsset paa Diget og stak den i Lommen. Han løb derpaa op ad en mod Nord liggende Bakke for at komme ind i Ørsted By ad en anden Vej end den, ad hvilken han var gaaet ud, men da han var kommen op ad Bakken, mærkede han, at han manglede sin ene Træsko, der under det nys beskrevne Optrin var bleven

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

siddende i Jorden. Han gik derfor tilbage til Stedet, hvor Liget af Pigen, der maa antages hurtig at være død af de hende tilføjede Saar, henlaa, og hentede Træskoen, men da det viste sig, at den var gaaet i Stykker, tog han den i Haanden og gik til sine Forældres Hjem i Ørsted, hvor han havde Ophold.

Efter at være ankommen hertil Kl. godt $5^1/_2$ eftersaa han sin Kniv, og da der var lidt Blod paa dens Blad, aftørrede han dette i en Klud, som han derpaa kastede bort. Ifølge de af Arrestantens Forældre afgivne Forklaringer var der i Løbet af Aftenen intet usædvanligt at mærke paa Arrestanten, der beskæftigede sig med Børstenbinderarbejde, hvortil han bl. a. benyttede sin nys nævnte Kniv, og da han om Aftenen Kl. $9^1/_2$ var gaaet i Seng, faldt han i rolig Søvn, hvorunder han dog efter det oplyste mod Sædvane svedte stærkt.

Med Hensyn til de Bodil Cathrine af Arrestanten ved den ovenfor ommeldte Lejlighed tilføjede Saar gaar Beretningen om den stedfundne legale Obduktion bl. a. ud paa, at der lidt under og 3 Ctm. fra venstre Brystpapil fandtes et 2 Ctm. langt Saar med skarpt afskaarne Rande med Retning oven- og udefra nedad og indad og af en Dybde af 2 Ctm., medens der til højre for venstre Bryst, 3 Ctm. fra Brystbenet i Linie med Papillen fandtes 2 Saar, det øvre $1^1/_2$ Ctm. og det nedre $^1/_2$ Ctm. langt med et Mellemrum af $1^1/_2$ Ctm. og af 1 Ctms. Dybde. Det første af disse Saar strakte sig kun ind i Fedtmassen, medens der svarende til de to andre Saar fandtes dels paa Spidsen af Hjertets Forflade et Saar af $1^1/_2$ Ctms. Længde strækkende sig gennem saavel højre som venstre Kammer helt gennem Bagfladen, dels oven over dette Saar et mindre rundt Saar, der kun gennemborede venstre Hjærtekammers Vægge. Endvidere fandtes ifølge Beretningen paa Halsens Forflade et 5 Ctm. langt Tværsaar løbende tværs over cartillago thyreoidea, som var blottet men ikke gennemskaaret, hvilket Saar havde uregelmæssige og takkede Rande, men hvorved Musklerne ikke vare gennemskaarne; til højre for dette Saar fandtes fremdeles et Hudsaar af 2 Ctms. Længde med uregelmæssige Rande, navnlig øvre Rand, hvilket Saar syntes udført med flere Snit; et Par Ctm. nedenfor Randen af mamilla inferior fandtes derhos parallelt med denne et Hudsaar udgaaende fra Hagen og strækkende sig hen imod Øret, først dybere og senere mere overfladisk og med skarpe Rande, og et Par Ctm. nedenfor fandtes et lignende Hudsaar overfladisk og med skarpe Rande.

Paa Halsens højre Side fandtes fremdeles et 10 Centimeter langt, dybtgabende Saar i Niveau med det først omtalte Saar paa Halsens Forflade, begyndende 4 Ctm. fra Midtlinien og strækkende sig 4 Ctm. bag Øret. Ved dette Saar, hvis Rande vare skarpe, var musculus sternocleidomastoideus gennemskaaren saavelsom de store Arterier og Vener og i Bunden følтes og saas processus transversus af en Halshvirvel. Paa Indsiden af højre Laar, paa Panden og over Næseryggen saas endvidere forskellige Hudafskrabninger. Ved Undersøgelse af Genitalia fandtes Hymen vel uskadt, men dens Rande vare noget uregelmæssige og ujævne, ligesom introitus vaginæ syntes lidt udvidet.

Med Hensyn til den af Arrestanten benyttede Lommekniv kunne de obducerende Læger ifølge Beretningen ikke nægte, at Snitsaarene i Halsen kunne være udførte med denne Kniv, hvorimod det forekommer

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

dem usandsynligt, at de to perforerende Hjertesaar i Brystet kunne være bibragte Pigen med bemeldte Kniv, idet dertil, som det tilføjes, utvivlsomt er benyttet et spidst Instrument. Som Konklusion udtales det sluttelig, at Døden er fremkaldt ved et Stiksaar, der har ramt Hjertet, og ved et Snitsaar i Halsen, hvorved de store Aarer ere overskaarne, samt at begge Læsioner have hver for sig været tilstrækkelige til at fremkalde Døden.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning han har været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, og i en af Overlægen for denne den 18 Juni d. A. afgiven Erklæring udtales det bl. a., at Arrestanten er stor og i legemlig Henseende udviklet langt over sin Alder, og at han, der under Opholdet paa Anstalten hverken i Intelligens, Udvikling eller Viden viste sig at staa paa et lavere Trin, end der svarer til hans Alder og Samfundsstilling, og som, idet han tænker før han taler, altid udtrykker sig klart og i god Form og undertiden kan komme med forbavsende gode Bemærkninger, under Observationen ikke har udvist noget psykisk abnormt og overhovedet ikke noget Tegn paa Sindssygdom, men at han paa flere Punkter er et defekt Individ, som frembyder forskellige psykiske Degenerationstegn og heller ikke er fri for legemlige Stigmata, hvilken Opfattelse af ham stemmer med hans abnormt tidlige Udvikling og navnlig den tidlige Udvikling af en stærk og til en vis Grad abnorm Kønsdrift, samt at han navnlig udmærker sig ved moralsk Insensibilitet og ved Mangel paa Evne til at gøre sædelige Modforestillinger gældende overfor kønslige og andre Tilskyndelser. Efter at Sagens Akter derpaa ved Overrettens Foranstaltning have været forelagte det kgl. Sundhedskollegium, har dette i en den 25 September d. A. afgiven Betænkning udtalt, at det kan slutte sig til den af Overlægen ved Sindssygeanstalten afgivne Erklæring angaaende Arrestantens mentale Tilstand.

Idet der nu efter Indholdet af disse Erklæringer i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foreligger under Sagen til Oplysning om Arrestantens aandelige Habitus findes at mangle tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten ikke skulde være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil han for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, og § 186, disse Bestemmelser smh. med § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Tirsdagen den 5 Januar.

Nr. 282. Højesteretssagfører Liebe

contra

Ingeborg Petrea Knudsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 August 1903: Tiltalte Ingeborg Petrea Knudsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Sally, betaler Tiltalte Ingeborg Petrea Knudsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes der ikke ved Sagens Paadømmelse at kunne lægges Vægt paa den af Tiltalte i et enkelt Forhør afgivne Forklaring om, at Iversen var i en saadan Tilstand af Beruselse, at hun ikke kunde tillægge hans i den indankede Dom nævnte Udtalelse nogen som helst Betydning, hvilken Forklaring Tiltalte under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør har tilbagekaldt. Tiltaltes Forhold findes herefter at burde henføres under Straffelovens § 253, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Ingeborg Petrea Knudsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ingeborg Petrea Knudsen aktioneret for Tyveri.

Den af Tiltalte i Sagen afgivne Forklaring gaar ud paa følgende: Natten mellem den 9de og 10 Maj dette Aar fulgte hun efter Opfordring af Lagerchef Carl Iversen med denne hjem i hans Logis paa Gamle Kongevej Nr. 162 for at tilbringe Natten hos ham, og da han her vilde have Samleje med hende, leverede han hende, idet han udtalte, at han ingen Penge havde, sit under Sagen til 60 Kr. vurderede Guldur til Sikkerhed for Betalingen for Samlejet. Noget Samleje kom

Færdig fra Trykkeriet den 14 Januar 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 33.**

Tirsdagen den 5 Januar.

imidlertid ikke i Stand, idet Tiltalte afstod derfra, dels paa Grund af Iversens stærkt berusede Tilstand, dels og navnlig fordi hun hørte en Dame færdes i Værelset ved Siden af. Tiltalte forlod derpaa Lejligheden, men beholdt, uagtet hun, som anført, ikke havde haft Samleje med Iversen, Uret og lod det straks næste Morgen pantsætte.

Tiltalte var paa det rene med, at naar Iversen talte om, at hun skulde have Penge, var det under Forudsætning af, at hun tilstod ham Samleje, og hun havde Indtrykket af, at han var i en saadan Tilstand af Beruselse, at hun ikke kunde tillægge hans Udtalelse om, at hun maatte opbevare Uret, indtil han betalte hende, nogen som helst Betydning.

Iversen har forklaret, at han, som ved den paagældende Lejlighed vil have været en Del beruset, ikke kan mindes at have leveret Tiltalte Uret, og anser det for usandsynligt, at han har gjort det, da han ikke opnaaede Samleje med hende. Han erkender imidlertid, at han den paagældende Nat ikke havde Penge.

Idet Tiltaltes foranførte Forklaring under de foreliggende Omstændigheder vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, og hendes Forhold herefter bliver at tilregne hende som Tyveri, vil hun, som er født den 24 Juli 1883 og tidligere straffet — foruden 3 Gange for Tyveri, forøvet inden hendes fyldte 18de Aar — endvidere ved Københavns Kriminal- og Politirets 1ste Afdelings Dom af 29 Oktober 1901 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, og denne Lovs § 6, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 12 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da Underretsdommen har samme Resultat — — — vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 301. Højesteretssagfører Winther

contra

Peter Emil Keller (Def. Liebe),

der tiltales for Betleri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nykøbing paa Falster Købstads Politirets Dom af 21de Oktober 1903: Arrestanten Peter Emil Keller bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Cortsen, betaler Arrestanten Peter Emil Keller 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Emil Keller til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter Emil Keller, der er født den 25 November 1854, og som tidligere har været straffet mange Gange, navnlig for Betleri, senest ved Højesterets Dom af 5 Marts 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 Juni 1903 efter samme Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 72 Dage, paa ny tiltalt for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste er det godtgjort, at han den 12 Oktober d. A. har betlet forskellige Steder i Nykøbing paa Falster.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 218. Højesteretssagfører Liebe

contra

Johan Christian Springborg (Def. Høgsbro),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Maj 1903: Tiltalte, Værtshusholder Johan Christian Springborg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Buus, og Defensor, Overretssagfører Møldrup, 20 Kr. til hver, hvorhos han bør have sit under 31 Dceember 1896 som Værtshusholder i Aalborg Købstad erhvervede Borgerskab forbrudt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Johnsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, vil Dommen være at stadfæste.

Sagfører Aggerholm, der har været beskikket tll at møde for Tiltalte under et efter Dommens Afsigelse optaget Vidneforhør, vil der være at tillægge et Salær af 10 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte Johan Christian Springborg betaler i Salarium til Sagfører Aggerholm 10 Kroner og til Højesteretssagførerne Liebe og Høgsbro for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Værtshusholder Johan Christian Springborg i Aalborg, der er født i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der under 31te December 1896 erholdt Borgerskab i Aalborg som Værtshusholder, siden denne Tid har drevet Beværtningen »Belvedere« i en Kældereetage paa Hjørnet af Danmarksgade og Klokkestøbergyde i bemeldte Købstad, og at der i denne Beværtning i de sidste 3 Aar har været indrettet et fra de andre Beværtningslokaler afsondret, bl. a. med en Chaiselongue og en Sofa møbleret Værelse, til hvilket der var Adgang dels fra den sidst nævnte Gade igennem Gaarden, dels ad en Gang fra de øvrige Lokaler, hvilket Værelse, efter hvad der maa antages mindst i Løbet af det sidste halvandet Aar, jævnlig er blevet benyttet til Utugt af besøgende af forskelligt Køn, der sædvanlig ere komne ind i Værelset gennem den i Reglen uaflaasede Bagdør mod Klokkestøbergyde.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Under Sagen er der afgivet edelig Forklaring af flere løsagtige Fruentimmer samt af tvende Mandspersoner, der have indfundet sig i bemeldte Værelse for at bedrive Utugt.

Af bemeldte Fruentimmer har Pigen Emma Christensen forklaret, at det var Regel, at Gæsterne, naar de kom ind, ringede paa Værten for at bestille Drikkevarer, og at han efter personlig at have serveret forlod Værelset og ikke viste sig igen, før der atter ringedes, at hun, som i Løbet af henved $1^1/_2$ Aar meget ofte, vel omtrent en Gang om Ugen, har benyttet Værelset til Samleje, ofte har spurgt Tiltalte: »der kommer vel ingen ind?« hvortil han da svarede: »Nej, aa Nej«, at det var en bekendt Sag mellem løsagtige Piger, at man uforstyrret kunde bruge det paagældende Lokale til Utugt, samt at Tiltalte efter hendes Formening ikke har kunnet være uvidende om, at det blev benyttet paa denne Maade.

I Overensstemmelse hermed har Pigen Caroline Petersen, der for et Aars Tid siden hyppigt besøgte det oftnævnte Værelse, hvor hun en halv Snes Gange vil have plejet Samleje paa Chaiselonguen, forklaret, at hun ofte har sagt til Værten, »at der vel ikke kom andre ind«, hvortil han da svarede, at hun kunde jo laase Bagdøren, idet han tillige paa Anmodning om, at der saa ingen maatte komme ind fra den anden Side, svarede, at det kom der heller ikke, og vil bemeldte Pige stedse, naar hun har været i Værelset med Mandfolk, paa denne Maade have sikret sig, at Tiltalte sørgede for, at der ingen andre Gæster kom ind.

Pigen Kristine Thomsen, kaldet Kyhn, der for et Aars Tid siden nogle Gange besøgte Værelset, har ligeledes forklaret, at den hende ledsagende Mandsperson spurgte Tiltalte, om de kunde være uforstyrret, hvortil han svarede Ja, idet han derhos den ene Gang selv aflaasede Bagdøren og de andre Gange gav Anvisning paa at laase den af, hvorhos han ytrede, »at de ikke skulde være hange for, at der kom nogen ind ad den anden Dør«.

De tvende fornævnte Mandspersoner samt en tredje Mandsperson, der er bleven afhørt til en Politirapport, have i væsentlig Overensstemmelse forklaret, at de ved deres Besøg aflaasede enten begge Dørene i Værelset eller i alt Fald Bagdøren mod Gaarden, at Situationen i det hele var saaledes, at man ikke var udsat for at blive forstyrret, og at Tiltalte efter deres Overbevisning ikke kunde være uvidende om, at Værelset blev anvendt til Utugt.

Tiltalte — der maa antages, medens han under Forundersøgelsen hensad i Varetægtsarrest, at have foretaget et Selvmordsforsøg ved Hængning, idet han efter sin Forklaring handlede under Paavirkning af en nedtrykt Sindsstemning, under hvilken han ikke rigtig vil have vidst, hvad han foretog sig — har benægtet Rigtigheden af de oven anførte Vidneforklaringer, for saa vidt disse gaa ud paa, at han skal have givet Gæsterne i det oftmeldte Værelse Tilsagn om at blive uforstyrrede, ligesom han overhovedet har benægtet at have vidst, at der blev bedrevet Utugt i Værelset, idet han har paastaaet, at hvis saadant er sket, har det været mod hans Vidende og Villie; men til denne hans Benægtelse findes der ikke at kunne tages Hensyn, idet det ved de anførte Vidneforklaringer i Forbindelse med alt, hvad der

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

er oplyst om Værelsets Beliggenhed og Indretning — i hvilken Henseende navnlig heller ikke Tiltaltes Paastand om, at Nøglen til Bagdøren skulde have været borte i det sidste halvandet Aar, kan anses troværdig — maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der efter sin egen Forklaring har henvist saadanne Fruentimmer, som han ansaa for løsagtige, til det omhandlede Værelse, idet han ikke vilde servere for dem i de andre Beværtningslokaler, har været vidende eller dog haft bestemt Formodning om, at det benyttedes til Utugt af de besøgende Gæster, og ved at tilstede dette, findes han at have paadraget sig Ansvar i Henhold til Straffelovens § 182, 2det Led, uden at det i saa Henseende kan diskulpere ham, at han, efter hvad der maa antages, ikke har taget højere Betaling end den sædvanlige for, hvad der serveredes i det paagældende Værelse.

Idet det derfor maa billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er anset efter den nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt at han i Medfør af Lov 23 Maj 1873 § 9 er dømt til at have sit Borgerskab som Værtshusholder forbrudt, vil bemeldte Dom — — — i det hele være at stadfæste.

Nr. 307. Højesteretssagfører Liebe

contra

Lars Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Odense Købstads Politirets Dom af 20de Oktober 1903: Arrestanten Lars Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. Arrestanten Anders Jørgen Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, hvorhos begge Arrestanterne in solidum vil have at udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1903: Politiretsdommen bør, saa vidt paaanket, er ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokurator Juel og Overretssagfører E. Nyholm, betaler Arrestanten Lars Rasmussen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

talte Lars Rasmussen til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en medtiltalt Anders Jørgensen Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Lars Rasmussen for Betleri.

Ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 11te Oktober dette Aar, da han havde Udgangstilladelse fra Fællesarbejdsanstalten i Odense, hvor han er indlagt, har i Forening med foran nævnte Medtiltalte betlet af forskellige Personer paa Hunderupvej og i »Fruens Bøge« ved bemeldte Købstad.

For dette Forhold er Arrestanten, som er født den 23de Februar 1866, og tidligere straffet mange Gange efter Dom, deriblandt jævnlig for Betleri, senest ved Odense Købstads Politirets Dom af 25 Oktober 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Politirets Dom rettelig paa ny anset efter bemeldte Lovbestemmelse, og da den for ham fastsatte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage findes passende — — — vil bemeldte Dom, saa vidt den er paaanket, være at stadfæste.

Onsdagen den 6 Januar.

Nr. 264. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Johan Christoffer Jensen Rauff og **Mette Marie Jensen** (Def. Bagger),

der tiltales for Falsk.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 8 Juni 1903: Tiltalte Mette Marie Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møhl, og Defensor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. til hver. Tiltalte Johan Kristoffer Jensen Rauff bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1903: De Tiltalte, Johan Christoffer Jensen Rauff og Mette Marie Jensen, bør hensættes

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 5 Dage og sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den først nævnte og 10 Kr. til den sidst nævnte samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Johan Christoffer Jensen Rauff og Mette Marie Jensen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Christoffer Jensen Rauff og Mette Marie Jensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1882 og i Aaret 1876, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Falsk.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Tiltalte Mette Marie Jensen, som har haft 2 uægte Børn, af hvilke kun det yngste er i Live, tjente i September og Oktober f. A. hos Medtiltaltes Forældre, der ere Husmandsfolk paa Filskov Mark i Sønderomme Sogn, og er hun bleven besvangret af Medtiltalte. Der har i tidligere Tid været Tale om Ægteskab mellem de Tiltalte, hvilket Husmand Rauff og Hustru dog stedse ville have modsat sig for deres Søns Vedkommende. En Dag i Januar Maaned d. A. henvendte Tiltalte Rauff sig paa Byfogedkontoret i Vejle med Begæring om at blive borgerlig viet til Mette Marie Jensen, der har angivet at være Mormon, og da han blev anmodet om at give Møde sammen med hende, for at Begæringen kunde blive fremsat af dem begge, indfandt begge de Tiltalte sig den 14 Januar d. A. paa Kontoret og underskrev der en Begæring om Kundgørelse af deres Ægteskab efter Reglerne i Lov af 13 April 1851, hvilken Kundgørelse blev tinglæst næste Dag.

Da Tiltalte Rauff imidlertid endnu ikke var 25 Aar gammel, blev det paalagt ham at fremskaffe Bevis for sin Faders Samtykke til Ægteskabet, hvilket han ogsaa erklærede sig rede til. Nogle Dage efter indfandt han sig i Forældrenes Hjem i den Hensigt at begære Samtykke til Ægteskabet, men medens han herom først har forklaret, at Faderen »hverken sagde Ja eller Nej« til hans Begæring og nærmest »gjorde Grin« med ham, gaar hans senest aflagte Forklaring ud paa,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

»at han ikke kunde faa det sagt«, hvilket stemmer med, hvad hans Forældre have udsagt. Efter sin Tilbagekomst til Vejle, meddelte han Medtiltalte, at hans Fader hverken havde villet sige Ja eller Nej til hans Begæring, hvorhos han samtidig udtalte, at de godt selv kunde lave en Erklæring om, at hans Fader gav Tilladelse til deres Ægteskab.

Tiltalte Mette Marie Jensen vil vel have været noget betænkelig derved, men efter Omstændighederne, navnlig da Rauff som anført havde sagt, at Faderen ikke rent ud havde sagt Nej, satte hun sig ikke imod hans Forslag, idet hun ikke vil have tænkt sig, at de begik noget egentligt strafbart ved at skrive den ommeldte Erklæring. Tiltalte Rauff skrev nu en saadan, men da Medtiltalte fandt den saa daarlig skreven, at den ikke var til at læse, skrev hun den om — uden anden Ændring, end at hun til sit Navn føjede Ordene »af Give Song«, hvorefter den først skrevne Attest blev tilintetgjort. Den nævnte Erklæring har følgende Ordlyd:

»Filskov den $^{24}/_{11}$ 1903.

Her Ærede Borgemester af Vejl.

Det bevidnes herved at jeg har givet min Minde til at min Søn maa blive borgligevejet med Mette Marie Jensen af Give Song.

Jens Kristian Johansen
Rauv Filskov Søn Omme.«

Tiltalte Mette Marie Jensen vil have udtalt til Medtiltalte, forinden han gik til Byfogedkontoret med den falske Attest, at han, hvis han blev udspurgt nærmere om denne, helst maatte sige Sandheden om, hvorledes den var bleven til. Da Tiltalte Rauff den 26 Januar kom paa Kontoret med Attesten, havde hans Fader i Mellemtiden sammen med Sognefoged Østergaard af Filskov været paa Byfogedkontoret og erklæret, at han vilde modsætte sig det af Sønnen paatænkte Ægteskab, hvorom han allerede forinden Sønnens oven ommeldte Besøg havde faaet Kundskab, efter at den foran nævnte Kundgørelse var bleven bekendtgjort i Aviserne.

Da Tiltalte afleverede den falske Erklæring, blev han derfor nærmere udspurgt angaaende denne, og han forklarede da, at den var skreven af hans Moder, og at hun med Faderens Samtykke havde underskrevet den med hans Navn. Det blev imidlertid betydet Tiltalte, at Erklæringen vilde blive tilstillet hans Fader, for at han kunde udtale sig om den, og Tiltalte overværede endog Ekspeditionen af Kontorets Skrivelse desangaaende, uden at dette bevægede ham til at forandre sin Forklaring eller til at udtale noget Ønske om, at Sagen ikke maatte blive forelagt Faderen eller Sognefogden. Da Faderen har fastholdt sin Vægring ved at samtykke i Tiltaltes Ægteskab, er dette ikke blevet indgaaet.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltalte Rauffs Tilregnelighed. I saa Henseende har Distriktslægen i Vejle i en af ham den 28 Marts d. A. afgiven Erklæring udtalt, at Tiltalte ikke er arvelig disponeret til Sindssygdom eller Epilepsi, og at han altid har nydt et godt Helbred, men at han er uudviklet i Evner, træg og svagt begavet, og at hans Hukommelse vel ikke er svækket, men sløvet, saa at han maa betænke sig noget, inden han kan give nogen Oplysning,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

men at, naar denne endelig fremsættes, er det paa en bestemt Maade, saa at man faar Indtryk af, at Meddelelsen er paalidelig. For øvrigt udtales i Erklæringen følgende om Tiltalte:

»Af de fremkomne Oplysninger om hans tidligere Forhold fremgaar det, at Lærer Jørgensen opfatter ham som »fjollet« og ude af Stand til at have nogen rigtig klar Forestilling om, hvilken strafbar Handling han har gjort sig skyldig i. Derimod erkender Pastor Hallas vel, at J. C. J. Rauffs aandelige Evner kun ere smaa og lidet udviklede, medens han dog føler sig overbevist om, at Rauff er sig bevidst, naar han har gjort sig skyldig i en urigtig Handling.

Jeg maa nærmest slutte mig til den sidste Anskuelse, idet man ikke kan erklære J. C. J. Rauff for fjollet, medens det dog synes tydeligt, at han er uudviklet i Evner, træg og svagt begavet, saa at han i det givne Tilfælde ikke har faaet Tid til at overveje, hvor vidt han begik noget lovstridigt, ja næppe af sig selv har kunnet faa Tanke derom, da han producerer den selvlavede Attest, efter at være bleven gjort bekendt med, at Faderen i Anledning af det paatænkte Ægteskab har givet Møde paa Byfogedkontoret, medens han vel kan indse det lovstridige i at udstede en saadan Attest, saa snart Sagen tydeligt bliver forklaret ham.

Min Konklusion bliver derfor, at J. C. J. Rauffs Aandsevner ikke svare til et normalt udviklet voksent Individs, saa at han ikke i Gerningsøjeblikket har været sig bevidst at ville begaa nogen Lovovertrædelse«.

Det kongelige Sundhedskollegium, hvilket Sagen har været forelagt, har i Skrivelse af 4 Juni d. A. udtalt, at det foreliggende giver Grund til at antage, at Tiltalte Rauff er aandssvag i en saadan Grad, at han ikke har været i Stand til klart at opfatte Betydningen af den Handling, for hvilken han er under Tiltale.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 270, for Tiltalte Rauffs Vedkommende sammenholdt med dens § 39, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Rauffs Vedkommende i 5 Dage og for Tiltalte Mette Marie Jensens Vedkommende i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 299. Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Albret Jørgensen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1903: Arrestanten Christian Albret Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte ved Højesterets Dom af 1 Oktober 1902 er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Albret Jørgensen til Højesteretssagførerne Lunn og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Christian Albret Jørgensen, der er født den 4 August 1859 og blandt andet ofte straffet for Betleri, senest ved Horns Herreds Politirets Dom af 11 September 1903 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 21de forrige Maaned betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Torsdagen den 7 Januar.

Nr. 6. Forhenværende Inspektionsbetjent **Anders Pedersen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Pensionsberettigelse i Medfør af Regulativ af 12 Juni 1863 § 16.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje September 1900: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Inspektionsbetjent Anders Pedersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og blive de Appellantens befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Octavius Hansens Dødsbo 40 Kroner og Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, fhv. Inspektionsbetjent Anders Pedersen, der i en Række af Aar har været ansat i Københavns Politistyrke, senest som Inspektionsbetjent, og som den 17 Maj 1899 af Politidirektøren i København er afskediget af denne Tjeneste som utjenstdygtig paa Grund af et Underlivsbrok — søger sig under denne Sag, som han har anlagt mod de Indstævnte, Københavns Magistrat, kendt berettiget til Pension af Københavns Kommunes Kasse overensstemmende med Bestemmelsen i § 16, 5te Punktum, i Regulativ for Københavns Politi af 12 Juni 1863 — i hvilken Bestemmelse der er tillagt »den, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges« Ret til en nærmere deri fastsat Pension.

De Indstævnte paastaa sig frifundne.

Citantens Fremstilling gaar ud paa, at den Brokskade, som har gjort ham ikke-tjenstdygtig, er paaført ham ved Udførelsen af hans Tjeneste, nemlig ved, at han under en Anholdelse, han en Dag i Slutningen af August 1890 i sin Tjenestes Medfør iværksatte eller var med til, deltog i at løfte og transportere en tung Kasse, indeholdende Tyvekoster, hvorved han vil have forløftet sig.

Fra de Indstævntes Side bestrides det, at den ommeldte Løftning har været Aarsag til Citantens Brokskade.

At det Broktilfælde, hvoraf Citanten ved sin Afskedigelse led, er opstaaet ved Forløftning ved den omtalte Lejlighed i 1890, er ikke godtgjort ved de foreliggende Oplysninger, der meget mere lede til at antage, at Broktilfældet allerede var til Stede før den omtalte Begivenhed. Og heller ikke kan det ved de foreliggende Oplysninger anses godtgjort, at Broktilfældet som Følge af Løftningen er bleven forværret i nogen væsentlig Grad; men Brokskaden, saaledes som den forefandtes ved Citantens Afskedigelse, maa efter det foreliggende, navnlig nogle fremlagte Erklæringer fra Overkirurgen ved Kommunehospitalets femte Afdeling, hvor Citanten har været indlagt til Observation, forudsættes at have udviklet sig efterhaanden i Aarenes Løb uden paaviselig For-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bindelse med hin Løftning eller nogen anden enkelt Begivenhed. For saa vidt det fra Citantens Side yderligere er anbragt, at Brokskadens Udvikling, om denne ikke særlig maatte kunne føres tilbage til Løftningen i 1890 som dens afgørende Aarsag, i ethvert Fald maa antages at være bevirket ved de legemlige Anstrengelser, hans Tjeneste i Aarenes Løb har medført, bemærkes, at selv om en saadan gradvis Paadragelse af Brokskaden maatte kunne betragtes som en saadan »Kommen til Skade«, som den paaberaabte Bestemmelse i Regulativet forudsætter, vil dette af den Grund ikke kunne føre til at tilkende Citanten den paastaaede Pension, at de foreliggende Oplysninger ikke afgive tilstrækkelig Grundlag for at antage, at netop Citantens Tjeneste gerning har været en bestemmende Faktor i Sygdommens Udvikling.

Som Følge af det anførte, vil de Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Sider er nedlagt Paastand, ville være at ophæve. Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Mandagen den 11 Januar.

Nr. 15. **Elisabeth S. Lytle** (Halkier efter Ordre)

contra

Husmand **Thomas Vilhelm Andersen** (Dietrichson efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale sin fraskilte Hustru et Beløb i Overensstemmelse med en fremmed Skilsmissedom eller fremmed Skilsmisselovgivning.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom af 3 Maj 1900: Indstævnte, Thomas Vilhelm Andersen af Nørre Vraa, bør til Citantinden, Elisabeth S. Lytle af Halton i Kansas, betale de paastævnte 500 Doll. eller 1865 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22de November 1898 til Betaling sker samt Sagens Omkostninger med 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1901: Citanten Thomas Vilhelm Andersen bør for Indstævnte Elisabeth S. Lytle's Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos den paaankede Udlægsforretning ophæves. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Under de foreliggende, i den indankede Dom nærmere fremstillede Omstændigheder har Domstolen i Kansas ifølge dansk Lovgivning — jfr. navnlig Forordning 29 Maj 1750 og Forordning 11 September 1839 § 16 — vel været kompetent til at er-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

klære Ægteskabet mellem Parterne for ophævet, uanset at Indstævnte under hele Retssagen var bosat her i Landet, men derimod ikke til at afsige Namsdom over ham. Den afsagte Dom maa derfor med Hensyn til Erstatningen anses som uforbindende for ham.

Appellantinden har imidlertid for Højesteret uafhængigt af den afsagte Dom nedlagt Paastand om Erstatning, og i saa Henseende oplyst og støttet sig paa, at der i Kansas ifølge en den 15 Marts 1889 publiceret Lov tilkommer en Hustru, hvis Ægteskab ophæves paa Grund af Mandens Brøde, en af Retten under forskellige i Loven nærmere angivne Hensyn fastsat Godtgørelse hos Manden. Men heller ikke ad denne Vej vil der kunne tilkendes hende Erstatning, da forskellige for Anvendelsen af nævnte Lov væsentlige Oplysninger, navnlig om Parternes Forhold under Ægteskabet og om deres Formueforhold, ikke ere forelagte Højesteret.

Idet det herefter billiges, at Indstævnte er frifunden, og at Udlægsforretningen er ophævet, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, i det hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos de Parternes befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Elisabeth S. Lytle, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansens Dødsbo 30 Kroner samt Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson hver 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en af Indstævnte, Elisabeth S. Lytle af Halton i Staten Kansas i Nordamerika, mod Citanten, Thomas Vilhelm Andersen — med hvem hun havde indgaaet Ægteskab i Kansas den 10 Januar 1894, men som efter hendes Opgivende den 6 December 1896 havde forladt hende — i denne Anledning ved »District court, Jackson county« i Staten Kansas anlagt Skilsmissesag i Marts Maaned 1898 var af denne Ret afsagt en Dom, ved hvilken Ægteskabet mellem dem blev erklæret for fuldstændig ophævet, og ved hvilken der, som det derefter bestemtes, gengaves Indstævnte dels hendes Navn forinden Ægteskabet, dels al den — som det i den foreliggende Oversættelse af Dommen hedder — »ovenfor beskrevne faste Ejendom«, der tilhørte hende for-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

inden Ægteskabet, hvorhos det endelig paalagdes Citanten inden 30 Dage fra Dommens Dato, der bestemtes til den 29 Marts 1898, at betale Indstævnte i Erstatning et Beløb af 500 Doll., har Indstævnte under nærværende Sag i første Instans paastaaet Citanten, der nu bor paa Sejlstrup Mark, tilpligtet at betale hende det nævnte Beløb af 500 Doll. eller 1865 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22de November 1898, indtil Betaling sker. Ved Underretsdommen er denne Paastand tagen til Følge, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 30 Kr. Citanten har nu, efter at en af ham tidligere her for Retten indbragt Sag angaaende Appel af Underretsdommen paa Grund af en Mangel ved Indstævningen var bleven afvist ved Overrettens Dom af 15 Oktober f. A., ifølge Stævning af 31te s. M. dels paa ny indanket Underretsdommen, dels i Forbindelse hermed appelleret en paa Grundlag af denne den 19de s. M. hos ham afholdt Fogedforretning, hvorunder der til Fyldestgørelse af Dommens Paalydende med Renter og Omkostninger er dekreteret Udlæg i den ham tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 16 af Sejlstrup Hovedgaard med Bygninger og Tilbehør samt i en Del registrerede Løsøregenstande, her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos han har paastaaet den indankede Fogedforretning ophævet. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens og Fogedforretningens Stadfæstelse.

Det fremgaar af de under nærværende Sag fremlagte Retsakter i den oven ommeldte ved vedkommende Ret i Staten Kansas paadømte Sag, at Indstævnte til Retten indgav et den 12 Januar 1898 dateret, den 13de s. M. registreret Andragende, hvori hun — bl. a. under Anbringende af, at Citanten, kort forinden han den 6 December 1896 forlod hende, hvilket efter hendes Opgivende skete uden nogen rimelig eller retfærdig Grund, havde omsat al sin faste og rørlige Ejendom i Penge, at han medtog det derved indvundne Beløb af 2100 Doll., og at hun senere forgæves havde søgt Oplysning om, hvor han opholdt sig — begærede at blive skilt fra Citanten, hvorhos hun endvidere begærede sig gengivet det Navn, hun havde før Ægteskabet, og en i Andragendet nærmere beskreven fast Ejendom i Grevskabet Jackson, som hun ejede før Ægteskabet og endnu var i Besiddelse af, samt paastod Citanten, med hvem hun ikke havde Børn, tilpligtet at betale hende »som rimelig Erstatning ud af hendes Mands Løsøre« eller, som det senere under Sagen hedder, »ud af hans personlige Ejendele« en Sum af 1000 Doll. Efter at der derpaa var udtaget en Stævning mod Citanten, der imidlertid ikke blev forkyndt for ham, da han ikke fandtes i den paagældende Retskreds eller overhovedet i Staten Kansas, blev han efter Indstævntes Begæring ved en offentlig Indstævning, der i 4 paa hverandre følgende Uger i Januar og Februar Maaneder 1898, en Gang i hver Uge blev indrykket i et i den i Retskredsen beliggende By Halton udgivet Blad, stævnet til den 5 Marts s. A. eller forinden at svare paa det af Indstævnte indgivne Andragende med Tilkendegivende, at dette i andet Fald vilde blive taget for gyldigt og Dom blive afsagt i Overensstemmelse med samme. Da Citanten derpaa ikke til den bestemte Tid gav Møde i Retten, blev der, idet denne fandt, at der ifølge Loven var givet ham behørigt Varsel, afsagt Dom i Sagen,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorved, som det fremgaar af det ovenanførte, Indstævntes Paastande i Andragendet toges til Følge, dog at der ikkun tilkendtes hende en Erstatning af 500 Doll., hvilken Dom, efter hvad der er udtalt i Rets akten, blev afsagt, efter at Retten havde hørt Anklagerindens og hendes Vidners Bevisførelse samt hendes Raadgivers Argumentation. I øvrigt er det i Dommen blandt de Kendsgerninger, paa hvilke dens Resultat støttedes, anført, at Citanten den 6te December 1896 med Villie forlod og rømte fra Indstævnte og derefter i mere end 1 Aar før Sagens Begyndelse forsætlig uden rimelig Grund havde været borte fra hende.

Under nærværende Sag har Citanten indrømmet, at han, der den 10 Januar 1894 i Kansas havde indgaaet Ægteskab med Indstævnte, den 6 December 1896 rejste bort fra hende; men han har paastaaet, at dette ikke skete uden hendes Vidende og ej heller uden Foranledning fra hendes Side, idet hun to Gange forud havde forladt ham og gentagne Gange tilbudt ham Skilsmisse. Endvidere har han anbragt, at han, da han forlod hende, kun medbragte 5 à 600 Doll., der tilhørte ham selv, idet han — hvad ogsaa stemmer med det under Sagen oplyste — allerede i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts 1896 havde solgt en ham den Gang tilhørende Ejendom i Amerika og kort derefter oversendt det derved indvundne Beløb af ca. 5500 Kr. til en her i Landet boende Slægtning af ham, hvem han vil have givet Ret til at disponere over Beløbet til Fordel for den paagældende selv og en anden Person.

Det maa anses in confesso under Sagen, at Citanten — der er født her i Landet, men som i øvrigt ifølge et under Sagen fremlagt Dokument under 2 December 1896 blev naturaliseret som Borger i de forenede Stater i Nordamerika — da han, som meldt, i December 1896 forlod sin Hustru, rejste her til Landet, hvor han, der efter sit Opgivende havde til Hensigt aldrig mere at vende tilbage til Amerika, derefter har været bosat, idet han efter sin Hjemkomst har boet i Nørre-Vraa og derefter paa Sejlstrup Mark. Da Citanten saaledes paa den Tid, da den ovennævnte Retssag blev anlagt mod ham i Staten Kansas, havde Bopæl og Værneting her i Landet, har Citanten, der aldeles ikke erfarede noget om, at hans Hustru havde anlagt bemeldte Sag mod ham, og følgelig ikke kunde lade møde for sig i denne, forment, at der ikke kan tillægges den af den paagældende udenlandske Domstol afsagte Dom, for saa vidt han ved samme er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning, en saadan Betydning, at den i saa Henseende uden videre Undersøgelse bliver at lægge til Grund ved Paadømmelsen af nærværende Sag, idet Indstævnte, naar hun vilde erhverve Dom over Citanten til Betaling af Penge, maatte sagsøge ham ved hans Værneting her i Landet.

Selv om nu den i Staten Kansas gældende Lovgivning maatte afgive Hjemmel for, at en derværende Domstol i en ifølge en offentlig Indstævning, som den oven ommeldte, mod en fraværende Ægtefælle anlagt Skilsmissesag kan, foruden at bestemme, at Ægteskabet skal være ophævet, endvidere paalægge den udeblevne Indstævnte at udrede Erstatning til den tilbageblevne Ægtefælle, er det i hvert Fald utvivlsomt, at danske Domstole ikke under en her anlagt Skilsmissesag vilde kunne dømme en fraværende, ved offentlig Stævning indstævnet Ægtefælle til at betale Erstatning til den forladte Ægtefælle, og der

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

maa derfor gives Citanten Medhold i, at der ikke her i Landet kan tillægges den omhandlede i Staten Kansas afsagte Dom nogen retlig Betydning, for saa vidt den Citanten ved samme idømte Erstatning angaar, i hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, om Citanten ifølge den af ham erhvervede Naturalisation i de forenede Stater i Nordamerika ogsaa efter, at han var vendt tilbage her til Landet, maatte betragtes som amerikansk Borger, idet der ikke heri kunde søges nogen Berettigelse til at drage ham for en fremmed Domstol i et Søgsmaal, der angik Udredelse af Erstatning.

Bortset fra den oftnævnte Dom, der saaledes ikke kan være bindende med Hensyn til Afgørelsen af det Erstatningsspørgsmaal, der alene foreligger Retten til Paakendelse, har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort sin Berettigelse til at kræve den omspurgte Erstatning hos Citanten, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke under Sagen foreligger nogen Oplysning til Bedømmelse af, om der under Parternes Ægteskab har været Formuefællesskab eller fuldstændigt eller delvis Særeje, hvorom de under Proceduren have været uenige, og at det allerede af denne Grund ikke kan statueres, at Citanten, der efter det foreliggende maa forudsættes forinden og ved sin Bortrejse fra Amerika kun at have disponeret over Formuegenstande, som han selv havde erhvervet, derved skulde have paadraget sig Erstatningsansvar overfor Indstævnte.

Som Følge af det anførte vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, og den paaankede Udlægsforretning vil derfor være at ophæve.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 296. Advokat Halkier

contra

Severin Daniel Elmstrøm Petersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri og for under sin Omvandren for at søge Arbejde ikke at have været forsynet med Vandrebog.

Vejle Købstads Politirets Dom af 26de Oktober 1903: Arrestanten Severin Daniel Elmstrøm Petersen bør hensættes til Tvangsarbejde i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 34.**

Mandagen den 11 Januar.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 November 1903: Politirets-dommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Severin Daniel Elmstrøm Petersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Severin Daniel Elmstrøm Petersen, der er født i Aaret 1872, og som tidligere har været straffet 6 Gange for Betleri, deraf 3 Gange i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, og en Gang for denne Forseelse i Forbindelse med bedrageligt Forhold, senest ifølge Overrettens Dom af 6 Juli d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 48 Dage, er under nærværende Sag paa ny tiltalt for Betleri og for at have vandret om uden Vandrebog.

Efter Arrestantens Forklaring blev han den 3 September d. A. efter Udstaaelsen af den ham, som meldt, sidst idømte Straf i Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens hjemsendt til Aarslev-Hørning Kommune, hvor han er forsørgelsesberettiget, men efter at han paa Randers Banegaard, hvortil han var bleven sendt under Bevogtning, havde truffet vedkommende Sogneraadsformand, udbetalte denne ham, der var i Besiddelse af 6 Kr., som han havde fortjent paa Arbejdsanstalten, et yderligere Beløb af 2 Kr. og lod ham gaa. Arrestanten, der derpaa rejste med Jernbanen til Struer, idet han havde til Hensigt derfra

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

at begive sig til Harboøre for at søge Arbejde ved Høfdeanlægene, opgav imidlertid dette, og, efter at han i Struer havde truffet en Skærsliber, rejste han i nogen Tid rundt i Jylland, først med denne, og derefter med en anden Skærsliber som disses Medhjælper, indtil han omtrent den 10de eller 12 Oktober næst efter forlod sidst nævnte i Silkeborg.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, maa det nu anses for tilstrækkeligt godtgjort, dels at han, der fra det sidst nævnte Tidspunkt, indtil han blev anholdt i Vejle den 18de f. M., efter sin Forklaring har vandret omkring og søgt Arbejde ved sin Profession som Former uden dog at opnaa saadant, under denne sin Omvandring ikke har været i Besiddelse af Vandrebog, dels at han, der ved sin Anholdelse ikke fandtes i Besiddelse af flere Penge end 5 Øre, paa sin Vandring fra Silkeborg til Vejle udelukkende har ernæret sig ved Betleri, ligesom og, at han har betlet i denne sidste Købstad.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10de December 1828 § 13, jfr. § 10, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage.

Nr. 275. Advokat Nellemann

contra

Emilie Sophie Larsen, Mühlbachs Hustru, **Sophie Christensen Børgesen** og **Caroline Sophie Christiansen** (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed deri.

Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 22de Juni 1903: De Tiltalte Emilie Sofie Mühlbach, født Larsen, Caroline Sofie Christiansen og Sofie Christensen Børgesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Skjold-Madsen, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Holsøe, 12 Kr., udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd af Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 September 1903: De Tiltalte Emilie Sophie Larsen, Mühlbachs Hustru, Caroline Sophie Christiansen og Sophie Christensen Børgesen bør straffes, de Tiltalte Mühlbachs Hustru og Børgesen hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og Tiltalte Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage samt en for alle og alle for en betale Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Skjold Madsen og Overretssagfører Holsøe, ved den indankede Dom tillagte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Hartmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Sophie Christensen Børgesen og Caroline Sophie Christiansen findes at kunne nedsættes til 5 Dage for hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de to ovennævnte Tiltalte bestemmes til fem Dage for hver. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Emilie Sophie Larsen, Mühlbachs Hustru, Caroline Sophie Christiansen og Sophie Christensen Børgesen, af hvilke Tiltalte Mühlbachs Hustru er født den 16 Januar 1857, Tiltalte Christiansen den 10 Februar 1887 og Tiltalte Børgesen den 2den Oktober 1876, og som ikke ere fundne forhen straffede, aktionerede for Tyveri eller Meddelagtighed deri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte, af hvilke de Tiltalte Børgesen og Christiansen tjente hos Konsul van Dockum i Helsingør, Tiltalte Børgesen i hele nedennævnte Tidsrum og Tiltalte Christiansen indtil 8 Marts d. A., efter hvilken Dag hun boede hos Medtiltalte Mühlbachs Hustru, i Tiden fra 11 Februar d. A., indtil de Tiltalte Mühlbachs Hustru og Christiansen den 6 April d. A. anholdtes her under Sagen, i Forening have frastjaalet Konsul van Dockum omtrent daglig Fødevarer til en Værdi af ca 25 Øre pr. Gang, nogle Gange mulig dog lidt mindre, og flere Gange Kul, efter Tiltalte Børgesens Angivende ca. 14 Spande fulde, efter Tiltalte Mühlbachs Hustrus Forklaring dog kun 6, højst 7 Spande, hver Spand til en Værdi af ca. 25 Øre, samt i flere Gange 4 à 5 Flasker Petroleum, hvis Værdi er sat til 20 Øre Fl. Medens Fødevarerne og Petroleummen maa antages at have beroet frit fremme, laa Kullene i en Kælder, der skulde holdes aflaaset, men hvortil de tiltalte Piger havde Nøglen, som de havde ladet sidde i Dørlaasen.

Det stjaalne maa antages at være bleven brugt i Tiltalte Mühlbachs Husholdning.

Som Følge af det anførte ville de Tiltalte, som ved Underretsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale, medens Aktionens Omkostninger ere paalagte det offentlige, være at anse efter Straffelovens § 228, for Tiltalte Christiansens Vedkommende sammenholdt med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne, de Tiltalte Mühlbachs Hustru og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Børgesen hver med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og Tiltalte Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Tirsdagen den 12 Januar.

Nr. 306. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Mads Peder Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Blodskam eller uterligt Forhold.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 3 November 1903: Arrestanten Mads Peder Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, og til Defensor, Sagfører E. Hansen, 15 Kr. til den første og 12 Kr. til den sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1903: Arrestanten Mads Peder Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Peder Pedersen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Mads Peder Pedersen, der er født i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Blodskam eller uterligt Forhold overfor sine Døtre, hvilken Sigtelse ifølge Justitsministeriets Resolution ogsaa omfatter det af Arre-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stanten i saa Henseende udviste Forhold, der ligger over 10 Aar tilbage i Tiden.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født her i Landet, i nogen Tid opholdt sig i Hertugdømmet Slesvig, hvor han den 30te Oktober 1882 blev viet til Else Marie Jacobsen, med hvem han senere flyttede her til Landet, hvor han siden den 12 Februar 1886 har haft Ansættelse ved Statsbanerne og saaledes navnlig fra den 15 Juli 1890 som Banearbejder ved Bjerringbro, hvor han, hvis Hustru samtidig var Ledvogterske, boede i et Vogterhus, og fra den 11 Januar 1891 som Næstformand i en Arbejdskolonne med Bolig i samme Hus, indtil han den 24de April 1898 overgik til Stillingen som Banearbejder ved en Kolonne i Esbjerg, hvorfra han den 5 August 1900 forflyttedes til Stillingen som Ledvogter i et af ham endnu ved hans Anholdelse den 8 September d. A. beboet Vogterhus ved Lindingbro. Med bemeldte sin Hustru, med hvem Arrestanten har levet sammen, indtil hun den 5 September d. A. efter et Skænderi mellem hende og Arrestanten forlod ham og tog Ophold andet Steds, har han, efter hvad der videre er oplyst, avlet 6 Børn, hvoraf de 4 ældste, Ellen Marie Kjestine Pedersen, Maren Pedersen, Petrine Christine Pedersen og Else Martine Pedersen ere fødte henholdsvis den 19 December 1882, den 14 September 1884, den 16 August 1887 og den 28 Januar 1889, og den mod Arrestanten — hvem hans Hustru har begært dragen til Ansvar for Uterlighed overfor deres nys nævnte Døtre — rejste Sigtelse drejer sig nu om hans Forhold mod disse 4 Pigebørn.

I denne Henseende maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — med hvem de 3 ældste af Døtrene i den Tid, Arrestanten boede ved Bjerringbro, efterhaanden maatte dele Natteleje i en Seng, medens hans Hustru laa i en anden Seng med de yngre Børn — har om Natten, naar disse Pigebørn laa i Sengen hos ham, befølt deres Kønsdele samt jævnlig ført sit erigerede Lem ind mellem Pigebørnenes Laar og mod deres Kønsdele og derved forskaffet sig Sædafgang, men uden at der er Føje til i Strid med Arrestantens Benægtelse at statuere, at han, der maa antages at have udvist det ommeldte Forhold, medens Børnene vare i en Alder af mellem 8 à 9 og 12 à 13 Aar, i noget Tilfælde skulde have haft til Hensigt at forskaffe sig Samleje med det paagældende Barn eller søgt at indbringe sit Lem i dets Kønsdele, hvorhos det efter de foreliggende Oplysninger ej heller kan antages, at Arrestanten, skønt Børnene, efter at de havde faaet Forstaaelse af Betydningen af hans Adfærd mod dem, forholdt sig afværgende overfor hans uterlige Adfærd, har anvendt egentlig Vold eller Trusler om Vold for at overvinde deres Modstand.

Paa den anførte Maade er det endvidere godtgjort, at Arrestanten en Aften i Juni Maaned 1901, da han fulgte sin Datter Petrine, der havde været i Besøg i Hjemmet, til Olling, hvor hun den Gang tjente, under Vejs har, uden at sige noget, pludselig kastet hende omkuld ved et Dige og søgt at løfte hendes Klæder op — hvad hun imidlertid afværgede — samt lagt sig oven paa hende og haft Sædafgang paa hendes Kjolenederdel.

Af Arrestantens Datter Petrine er det derhos edelig forklaret, at han efter at være flyttet til Esbjerg ogsaa der gentagne Gange, naar

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hun maatte dele Seng med ham, har behandlet hende paa samme Maade, som Tilfældet var, medens han havde Bopæl ved Bjerringbro, og uagtet Arrestanten, hvis Forklaringer paa dette Punkt har været usikre og vaklende, ikke vil have nogen Erindring derom, maa der dog gaas ud fra, at Petrines anførte Forklaring, der i væsentlig Grad bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende Oplysninger, er rigtig.

For saa vidt Arrestanten endelig sigtes for utugtigt Forhold overfor sin Datter Else Martine, er der, saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, foreligger Overretten til Paakendelse, ikkun Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten, som af Else Martine forklaret, ved en enkelt Lejlighed, medens han boede i Esbjerg, har en Nat, da hun delte Seng med ham, behandlet hende paa lignende Maade som hendes 3 ældre Søstre, naar de, som oven ommeldt, har ligget i Seng sammen med ham; men over for Arrestantens vedholdende Benægtelse af at kunne mindes noget derom, findes det imidlertid ikke ved det i øvrigt foreliggende at kunne anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i dette Forhold.

For det ommeldte Forhold over for sine 3 ældste Døtre vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 161, 173 og 174, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 310. Advokat Nellemann

contra

Holger Frederik Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1903: Arrestanten Holger Frederik Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, 15 Kr. og Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten Holger Frederik Christensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

taler Tiltalte Holger Frederik Christensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Holger Frederik Christensen, der er født den 4de Marts 1876 og ofte tidligere straffet bl. a. ved Odense Købstads Sørets Dom af 16 August 1898 efter Sølovens § 298 med simpelt Fængsel i 14 Dage og ved samme Købstads Ekstrarets Domme af 22 Marts 1900 og 6 December s. A., henholdsvis dels efter Straffelovens § 228 og dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage og efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 240, jfr. § 54, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt senest ved Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 14 Februar 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., smh. med § 39, med samme Straf, aktioneret for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 12 September d. A. Kl. mellem 11 og 12 om Aftenen satte Arrestanten sig i Besiddelse af en paa Gaden i Odense henstaaende, til 60 Kr. vurderet Cykle, som tilhørte Bogbinderlærling Alfred Andersen, og som han trak hjem til sin i Nærheden beliggende Bolig, hvor han stillede den fra sig i Porten dersteds. Arrestanten, der var en Del beruset paagældende Aften, vil ikke, da han satte sig i Besiddelse af Cyklen, have gjort sig nogen Tanke om, hvad han egentlig vilde med denne, men da han næste Morgen var bleven nogenlunde ædru, besluttede han sig til at skaffe sig Cyklen fra Haanden. Han var imidlertid bange for at afgive den til Politiet og hensatte den derfor, da han ikke kunde huske, hvor han havde taget den, i en aaben Port ikke langt fra sit Hjem, tænkende, at den nok vilde blive funden der og paa en eller anden Maade komme Ejeren i Hænde. Samme Dags Eftermiddag traf han imidlertid paa Gaden en Bekendt, Arbejdsmand Ferdinand Andersen Sørensen, med hvem han kom i Samtale. Herunder faldt det Arrestanten ind, at Sørensen muligt kunde ønske en Cykle, og da Arrestanten gerne vilde skaffe sig Penge for at komme til England, bestemte han sig til, saafremt Cyklen endnu befandt sig paa det Sted, hvor han om Morgenen havde stillet den fra sig, at sælge den til Sørensen. Han sagde derfor til denne, at han havde en Cykle til Salg, og da Sørensen ytrede Lyst til at købe den, bad Arrestanten denne vente, til han kom med den. Arrestanten fandt ogsaa Cyklen staaende som angivet, og bragte den til Sørensen, til hvem han solgte den for 30 Kr., af hvilke han fik 2 Kr. udbetalt, medens han senere skulde have Resten. Sørensen, der fra først af ikke vil have anet noget om, at Cyklen var stjaalen, fik imidlertid senere samme Dag Mistanke herom og afleverede den derfor til Politiet.

Efter som anført at have den 12 September d. A. Kl. mellem 11 og 12 om Aftenen hensat den oven omtalte Cykle i Porten ved sit Hjem, drev Arrestanten omkring paa Gaden i Odense og kom herunder forbi Cyklehandler Dændlers Forretning, hvor han ifølge en pludselig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Indskydelse tilvendte sig en denne tilhørende, til 65 Kr. vurderet Cykle, som maa antages at have staaet frit fremme i en Gang i paagældende Ejendom, til hvilken Gang Arrestanten fra Gaden havde uhindret Adgang. Arrestanten stillede imidlertid kort efter Cyklen fra sig paa Gaden udenfor Dændlers Forretning, hvor den af Ejeren fandtes henstaaende om Morgenen.

For sit Forhold med Hensyn til de oven omhandlede 2 Cykler vil Arrestanten, idet der efter det under Sagen foreliggende savnes Føje til at gaa ud fra, at han den oven omtalte Nat uanset sin Beruselse ikke skulde have været fuldt tilregnelig, være at anse efter Straffelovens § 232, kfr. til Dels § 60, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten for sit Forhold overfor den første af Cyklerne var bleven anset efter samme Straffebestemmelse, medens han var bleven frifunden for sit Forhold overfor den sidste af Cyklerne, har samme Straf — — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 300. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn (Def. Rée),

der tiltales for Røveri.

Maribo Købstads Ekstrarets Dom af 28 Juli 1903: Arrestanten Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men bør han betale samtlige af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed, og Defensor, Sagfører Gulmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1903: Tiltalte Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagsagfører Tegner, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Tiltalte Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Carl Gregers Martin Pedersen Bjørn, der under nærværende fra Maribo Købstads Ekstraret hertil indankede Sag sigtes for Røveri, er født den 2 Februar 1881, ved Odense Købstads Ekstrarets Domme af 10 April 1900 og 26de August 1901 anset henholdsvis efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. §§ 98 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, og efter dens §§ 203, 100, jfr. § 98, og § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, sammenholdte med Straffelovens §§ 39 og 62, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 25 Marts 1902 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens § 62, med samme Straf, og ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 14 Marts 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 30 Dages Tvangsarbejde.

Ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 17 Juni d. A., da han paa Gaden i Maribo mødte Arbejdsmand og Danselærer Jens Vilhelm Bernhard Hansen, og denne nægtede at efterkomme Tiltaltes Opfordring til at give Øl, har truet Hansen med at give denne Prygl og med, hvis Hansen ikke gav ham Penge, at slaa ham ned, idet Tiltalte samtidig knyttede Haanden og løftede den til Slag, hvorefter Hansen, der kendte Tiltalte som en voldsom Person og var bange for, at han skulde gøre Alvor af sin Trusel, gav Tiltalte 2 Kr. og løb bort fra ham.

Tiltalte har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed var en Del irriteret paa Grund af Beruselse, men at han »ikke mente det saa slemt«. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør har han yderligere udsagt, at det ingen Sinde har været hans Hensigt at bringe Truslerne til Anvendelse, idet de vare brugte for Spøg og kun skyldtes den oprømte Tilstand, hvori han befandt sig paa Grund af de af ham nydte Drikkevarer.

Da det efter Tiltaltes Fortid og de under nærværende Sag oplyste Omstændigheder maa antages, at Truslerne vare fremsatte i den Hensigt at skræmme Hansen til at efterkomme hans Opfordring, vil han for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 243, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Overensstemmende hermed bliver Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifunden fer Aktors Tiltale, at forandre . . . .

Det maa misbilliges, at Forhørsudskriften fra Maribo Købstad og Underretsdomsakten ere skrevne med en utydelig Haandskrift.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 14 Januar.

Nr. 49. Ulykkesforsikringsaktieselskabet »**Folket**« (Ulf Hansen)

contra

Else Katrine Nielsen Thordahl med hendes Mand **Marius Nielsen Thordahl** (Høgsbro),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 April 1902: De Indstævnte, Ulykkesforsikringsaktieselskabet »Folket«, bør til Citantinden, Enkefru Else Katrine Nielsen Thordahl, betale de paastævnte 5552 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 Juli 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Thordahls Død, som af Appellanten paastaaet, maa tilskrives en tuberkuløs Lidelse. Allerede af denne Grund vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Ulykkesforsikringsselskabet »Folket«, til Indstævnte, Else Katrine Nielsen Thordahl, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citantinden, Enkefru Else Katrine Nielsen Thordahl, anført, at hendes Mand, Bolsmand Niels Nielsen Thordahl af Maabjerg, der ifølge Police af 11 Januar 1900 var forsikret imod Ulykkestilfælde hos de Indstævnte, Ulykkesforsikringsaktieselskabet »Folket«, den 6te Juni 1900 kom til Skade og den 27 Marts 1901 som Følge heraf afgik ved Døden, saaledes at de Indstævnte i Henhold til Policen ere pligtige at udbetale den for Dødstilfælde fastsatte Forsikringssum af 5000 Kr. og Dagpenge med 3 Kr. pr. Dag i 294 Dage eller 882 Kr. Idet hun har bemærket, at de Indstævnte heraf forskudsvis have ud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

betalt 330 Kr., søger hun dem til Betaling af 5552 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 Juli 1901 til Betaling sker. De Indstævnte paastaar sig frifundne, idet de under Henvisning til, at Forsikringen efter de paa Policen trykte Betingelser kun gælder for Død, Invaliditet og forbigaaende Erhvervsudygtighed, der direkte og uden Medvirkning af andre Omstændigheder, f. Eks. Sygdomme, foraarsages ved Ulykkestilfælde, gøre gældende, at Thordahls Død maa antages væsentligt at være bevirket ved en Lidelse af tuberkuløs Natur.

Ifølge en af Citantinden fremlagt, af den Læge, som behandlede hendes afdøde Mand, afgiven Attest, paadrog Thordahl sig i Begyndelsen af Juni 1900 ved et Fald en Kontusion omkring venstre Hofteled.

Som Følge af Ulykkestilfældet blev Gangen besværlig og smertefuld; han blev i de første 2 Maaneder behandlet i Hjemmet; men da der fremkom Symptomer paa en alvorlig Lidelse i selve Leddet, blev han den 1 August 1900 indlagt paa Holstebro Sygehus, hvor han den 27 Marts 1901 afgik ved Døden.

Obduktionen viste udbredt Benedder i Hofteskaalen, Hoftehovedet og paa den indvendige Side af Sædebenet.

De Indstævnte have paa deres Side fremlagt Erklæringer saavel fra Selskabets egen Læge som fra to andre Læger, der betegne sig som Medlemmer af Bestyrelsen for Foreningen af Tillidslæger for Ulykkesforsikringsselskaber, og disse Erklæringer gaa ud paa, at der efter de foreliggende Oplysninger er en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at den Hoftelidelse, som har medført det paagældende Dødsfald, har været af tuberkuløs Natur, idet Afdøde maa antages at have været lidende af en latent Hoftetuberkulose, der ved Ulykkestilfældet er kommen til Udvikling.

Under Hensyn til, at der ikke foreligger noget nærmere om de Oplysninger, hvorpaa disse Læger, som ikke have haft Lejlighed til personligt at iagttage Afdøde under hans Sygdom eller have deltaget i Obduktionen af hans Lig, have støttet bemeldte Erklæringer, findes der imidlertid ikke at kunne tillægges dem væsentlig Betydning, og det samme gælder om en af den Læge, der behandlede den afdøde den 17 Marts 1901 — altsaa før Dødsfaldet — afgiven Erklæring, hvori det omtales som en Mulighed, at der kan være en skjult Lidelse, f. Eks. Tuberkulose, til Stede, hvad Lægen dog ikke saa sig i Stand til at afgøre, samt om de ganske ubestemte Oplysninger, der foreligge om, at Afdødes venstre Ben allerede før Ulykkestilfældet skal have vist sig svagt.

Da de Indstævnte derhos have indrømmet Rigtigheden af Citantindens Anbringende om, at der ikke ved Obduktionen, som blev foretaget efter de Indstævntes Anmodning af den Læge, som behandlede Afdøde, blev konstateret Tuberkulose, og da de Indstævnte ikke have oplyst noget, som kan betage dette negative Resultat af Obduktionen dets Betydning som Indicium for, at den nævnte Sygdom i Virkeligheden ikke har været til Stede, findes der at maatte gaas ud fra, at Citantindens Mands Død er i den i Forsikringsbetingelserne forudsatte Forstand foraarsaget ved Ulykkestilfældet, hvoraf følger, at der vil være at give Dom efter den af hende nedlagte Paastand, mod hvilken der ikke i øvrigt er fremsat nogen Indsigelse.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendt, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 15 Januar.

Nr. 46. Pantelaaner **Carl Christian Mortensen**
(Dietrichson efter Ordre)

contra

Musiker **J. P. Hansen** (Liebe efter Ordre),

betræffende Afgørelsen af et Pengemellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1902: Kontracitanten, Musiker J. P. Hansen, bør for for Hovedcitanten, Pantelaaner Carl Christian Mortensens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedcitanten bør til Kontracitanten betale de kontrapaastævnte 3600 Kroner med Renter heraf 3 pCt. p. a. fra den 26 Juli 1897 til den 25 Marts 1901 og derefter 4 pCt. p. a., indtil Betaling sker, dog med Fradrag af 200 Kroner. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da de Højesteret forelagte Oplysninger ikke imod Appellantens Benægtelse kunne lede til at antage, at der har paahvilet Appellantens Hustru nogen retlig Forpligtelse til at tilsvare de i den indankede Dom omtalte, hende under hendes første Ægteskab af Indstævnte udbetalte Beløb, er der alene Spørgsmaal, om Indstævntes Paastand om Betaling af de i Dommen nævnte 3600 Kroner kan støttes paa Gældsbeviset af 26 Juli 1897. Efter Indholdet af dette Gældsbevis og det i øvrigt foreliggende maa der imidlertid gaas ud fra, at Beviset er udstedt af Appellanten i den urigtige og ved de af Indstævnte udfærdigede falske Dokumenter bestyrkede Forudsætning, at han snart vilde komme i Besiddelse af den i Dommen omtalte Arv, samt at denne Forudsætning har været kendelig for Indstævnte. Som Følge heraf, og da det maa være uden Betydning, at Indstævnte maa antages ligeledes at have troet paa Appellantens Hustrus løgnagtige Anbringender i saa Henseende, kan Gældsbeviset ikke anses forbindende for Appellanten.

Derimod findes Appellanten under de foreliggende Omstændigheder at maatte være afskaaret fra at kræve de af ham erlagte 600 Kroner tilbagebetalte af Indstævnte, idet Appellanten uden at tage noget Forbehold om mulig Tilbagebetaling har udbetalt Beløbet i mange smaa Summer til Indstævnte, der maa

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

antages den Gang at have levet i Trang, og idet den i Dommen omtalte Paategning af 22 Juni 1898 paa Gældsbeviset ikke efter de med dens Tilvejebringelse forbundne, i Dommen nærmere beskrevne Omstændigheder har kunnet paaføre Indstævnte en Forpligtelse til Tilbagebetaling, som ikke i Forvejen paahvilede ham.

Som Følge af det anførte ville Parterne være at frifinde for hinandens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighedernn være at ophæve og de Parternes befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Pantelaaner Carl Christian Mortensen, og Indstævnte, Musiker J. P. Hansen, bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe hver 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Pantelaaner Carl Christian Mortensen, anbragt, at hans Hustru, Marie, født Hahn, der tidligere havde været gift med en Arbejdsmand Petersen, og som han efter dennes Død havde ægtet i August Maaned 1894, men fra hvem han i øvrigt nu igen er skilt — i sin Tid havde indbildt ham, at hun var en uægte Datter af en afdød Greve, der i sit Testamente havde indsat hende til at arve 200000 Kroner, der imidlertid først skulde udbetales, naar Grevinden, der var gammel og svagelig, var afgaaet ved Døden, at hans Hustru, som under sit tidligere Ægteskab med Petersen havde laant Penge til Beløb ca. 4000 Kroner af Kontracitanten, Musiker J. P. Hansen, efter at være bleven gift med Hovedcitanten formaaede Kontracitanten til at udfærdige falske Breve og Erklæringer, der bekræftede Rigtigheden af hendes Opgiver der om Arven, og lod disse komme Hovedcitanten i Hænde, og at denne, der herefter antog, at han i en meget nær Fremtid vilde komme i Besiddelse af en betydelig Arv, og var bleven bekendt med de forannævnte hans Hustru af Kontracitanten ydede Laan, anså sig moralsk forpligtet til at betale denne Gæld og derfor, efter tidligere at have udstedt et lignende Dokument, der imidlertid ikke blev stemplet i rette Tid, den 26 Juli 1897 udstedte et af ham i Sagen fremlagt og af Kontracitanten medunderskrevet Gældsbevis, i hvilket det hedder:

»I Anledning af, at Hr. Musiker Jens Peter Hansen . . . . . formener at have til Gode hos min Hustru et Beløb fra Tiden før vort Ægteskab, hvilken Gæld jeg dog formener ikke at være pligtig til at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

betale, er jeg ved mindelig Overenskomst indgaaet paa at afgøre dette Mellemværende saaledes:

Jeg, Chr. Mortensen, betaler til Hr. Hansen Fire Tusinde Kroner med et maanedligt Afdrag . . . af 20 Kroner . . . De fire Tusinde Kroner og Restgælden forrenter jeg . . . med 3 pCt. . . . . Saafremt jeg inden et Aar fra 11 September 1896 betaler Hr. Hansen Tre Tusinde Kroner, er Hansen pligtig at kvittere dette Gældsbevis. Jeg, Hansen, erklærer mig enig i, at mit hele Tilgodehavende afgøres som ovenfor bestemt, og har jeg altsaa intet yderligere at fordre af . . . . Mortensen og Hustru . . .«

Hovedcitantens Fremstilling gaar videre ud paa, at han, da hans Hustru, som i Maj 1898 flygtede til Tyskland, ved Bortrejsen tilskrev ham, at hendes Opgivender om Arven var rene Opdigtelser, og de forannævnte Breve og Erklæringer, som havde bestyrket ham i Troen paa Arven, falske, og derefter ved sin Hjemkomst i Juni Maaned samme Aar meddelte ham, at det var Kontracitanten, som havde skrevet bemeldte Erklæringer, vilde han ikke længer, som han hidtil havde gjort, betale Kontracitanten Renter og Afdrag paa Gældsbeviset af 26 Juli 1897, men derimod have alt, hvad han hidtil havde betalt, tilbage og Gældsbeviset udleveret, at han i den Anledning formaaede Kontracitanten til at komme til Stede ved en Sammenkomst hos sin Broder, hvor Kontracitanten da paa Forehold fra Hovedcitantens Side tilstod sig skyldig i Falsk med Hensyn til de omtalte Dokumenter og indvilligede i at udlevere Gældsbeviset samt tilbagebetale det af Hovedcitanten hidtil paa samme erlagte, hvilket udgjorde 600 Kroner, og at Kontracitanten et Par Dage efter paa Foranledning af Hovedcitanten og sammen med denne indfandt sig paa en herværende Sagførers Kontor, og der, efter at Sagføreren havde betydet ham, at han intet retligt Krav havde efter Gældsbeviset og vilde blive sat under Tiltale for Falsk, saafremt han forsøgte at inkassere Gældsbevisets Paalydende ad retlig Vej, og derhos dømt til at betale de af Hovedcitanten erlagte Renter og Afdrag tilbage, underskrev følgende af Sagføreren Gældsbeviset paategnede Erklæring af 22 Juni 1898:

»Da jeg erkender, at Hr. Chr. Mortensen har underskrevet foranstaaende Gældsbrev under vildfarende Forudsætninger, og at jeg ikke kan fralægge mig Skylden for, at han har handlet under disse urigtige Forudsætninger, frafalder jeg ethvert Krav paa ham og forpligter mig derhos til at tilbagebetale det Beløb, 600 Kroner, er Seks Hundrede Kroner, som jeg har modtaget som Renter og Afdrag paa Gælden. Beløbet erlægges skadesløst paa Anfordring.«

Saavel Hoved- som Kontracitanten bleve derefter inddragne under en mod førstnævntes Hustru for forskellige Falsknerier indledet Undersøgelse og derefter satte under Tiltale, og efter at Hovedcitanten, som bl. a. tiltaltes for Pengeafpresning i Anledning af hans foran berørte Virksomhed til Fremskaffelsen af Kontracitantens Indvilligelse i at udlevere Gældsbeviset og tilbagebetale det derpaa erlagte Beløb, ved Højesterets Dom af 9 November 1900 er i det hele frifunden for Aktors Tiltale, har han nu under Hovedsøgsmaalet i nærværende Sag søgt Kontracitanten til Betaling af det oven anførte Beløb af 600 Kr., som Hovedcitanten vil have erlagt under urigtige Forudsætninger, og som Kontracitanten som anført har forpligtet sig til at tilbagebetale

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 9 Februar 1901, til Betalingen sker.

Kontracitanten har, næst under Hovedsøgsmaalet at procedere til Frifindelse, under Kontrasagen med Bemærkning, at af de paa Gældsbeviset erlagte 600 Kroner ere 400 Kroner Afdrag og 200 Kroner Renter, paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at betale det Beløb af 3600 Kroner, som han skylder til Rest ifølge fornævnte Bevis, med Renter heraf 3 pCt. p. a. fra den 26 Juli 1897 til Kontraforligsklagens Dato den 25 Marts 1901 og 4 pCt. p. a. fra sidst nævnte Dag, til Betaling sker, dog med Fradrag af de forannævnte 200 Kroner, som ere erlagte i Rente.

I Kontrasagen paastaar Hovedcitanten sig under Henhold til sin foranførte Fremstilling frifunden.

Kontracitanten har til Støtte for sine i Søgsmaalene nedlagte Paastande gjort gældende, at Hovedcitanten ved Indgaaelsen af sit i Sagen omtalte Ægteskab er bleven pligtig at betale de Laan, som hans Hustru havde modtaget af Kontracitanten i sit tidligere Ægteskab, og at det allerede som Følge heraf maa være uden Betydning, om Hovedcitanten maatte have udstedt Gældsbeviset under den af ham paaberaabte urigtige Forudsætning.

Da det imidlertid maatte paahvile Kontracitanten overfor den af Hovedcitanten i saa Henseende fremsatte Benægtelse at godtgøre, at Hovedcitanten ved sit Ægteskab er bleven pligtig at betale denne Gæld, og han ikke har oplyst dette, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at dette ikke er Tilfældet.

Kontracitanten har dernæst gjort gældende, at det ikke kan fritage Hovedcitanten for at svare til Gældsbeviset, om han maatte have udstedt dette i Tro paa Rigtigheden af hans Hustrus Opgivender om den foran berørte Arv, efter som Kontracitanten ogsaa selv havde stolet paa Rigtigheden af disse Opgivender, og Kontracitanten har bestemt benægtet at have underskrevet de oven anførte Erklæringer, som skulle have bestyrket Hovedcitanten i dennes Tro paa Arven, i den Hensigt derved at narre denne eller at have sørget for, at de kom denne i Hænde.

Endelig hævder Kontracitanten, at den af ham afgivne Indvilligelse i at kvittere eller udlevere Gældsbeviset og tilbagekalde det af ham i Henhold til samme oppebaarne, er uforbindende for ham som fremkaldt ved ulovlig Tvang.

Efter den ovenfor nævnte Højesteretsdom af 9de November 1900 har Hovedcitanten erkendt, at han under det Møde, som efter det foranførte fandt Sted hos hans Broder, mærkede, at Kontracitanten blev bange paa Grund af de Udtalelser, han fremkom med, og som bl. a. gik ud paa, at han kunde lade Kontracitanten anholde for, hvad han havde gjort, og at Kontracitanten kunde komme i Forbedringshuset for sine Handlinger —, og at han da benyttede sig af denne Frygt til at bevæge Kontracitanten til at give Afkald paa sin Fordring og til at love at betale de erlagte Afdrags- og Rentebeløb tilbage.

Herefter og efter hvad der i øvrigt i saa Henseende foreligger oplyst, findes Kontracitantens heromhandlede Indvilligelse i Hovedcitantens Forlangende om Gældsbevisets Udlevering eller Kvittering

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

samt om Tilbagebetaling at maatte anses for uforbindende for førstnævnte, som ham ulovligt aftvungen.

Idet Hovedcitanten saaledes ikke kan støtte sit Søgsmaal paa Kontracitantens nævnte Indvilgelse, bliver det at undersøge, om da den af ham tillige paaberaabte Omstændighed, at Gældsbeviset af ham er udstedt under en urigtig Forudsætning, afgiver fornødent Grundlag for samme.

Kontracitanten har ikke bestridt, at Hovedcitanten udstedte Gældsbeviset af 26 Juli 1897 i Tillid til, at den af hans Hustru bebudede betydelige Arv snart vilde tilfalde ham, men da der paa den anden Side ikke er oplyst noget, der giver grundet Anledning til at betvivle, at Kontracitanten, som han har anbragt, den Gang delte denne Tro, idet det navnlig efter det foreliggende ikke kan antages, at han har nedskrevet de oven omhandlede Breve og Erklæringer — hvilket ses at være sket efter Hovedcitantens Hustrus Begæring og efter hendes Diktat — i det Øjemed ved hos Hovedcitanten at vække eller bestyrke Troen paa Hustruens Foregivender om Arven at formaa ham til at udstede Gældsbeviset, findes Hovedcitanten ikke deri, at hans Tro paa den omhandlede Arv senere viste sig at have hvilet paa rene Opdigtelser fra hans Hustrus Side, at have nogen Hjemmel til overfor Kontracitanten at kræve, at det oftnævnte Gældsbevis skal anses for uforbindende, og hans under Hovedsøgsmaalet nedlagte Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Medens Kontracitanten saaledes bliver at frifinde under Hovedsøgsmaalet, vil derimod Hovedcitanten, som ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Kontrasøgsmaalet ud over det foranførte, herefter under dette Søgsmaal være at dømme til at betale det af Kontracitanten indtalte Beløb med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tillagte, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdagen den 19 Januar.

Nr. 133. Grosserer **C. R. Greve** (Asmussen)

contra

Københavns Telefon-Aktieselskab (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Selskabets Forpligtelse til at fjerne et paa Appellantens Ejendom anbragt Telefon-Anlæg.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Januar 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 35—36.**

Tirsdagen den 19 Januar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1903: De Indstævnte, Københavns Telefon-Aktieselskab, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer C. R. Greve, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer C. R. Greve, til Indstævnte, Københavns Telefon-Aktieselskab, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22de Maj 1900 udstedte Citanten, Grosserer C. R. Greve, til de Indstævnte, Københavns Telefon-Aktieselskab, en saalydende Deklaration:

»Undertegnede, Grosserer C. R. Greve, meddeler herved Københavns Telefon-Aktieselskab Tilladelse til over eller paa den mig tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 1199, Slagelsegade 22 & 24, at anbringe Telefonledninger paa et Stativ eller Stativer med Kabelopføring til Ejendommens Tag. For denne Tilladelse yder Københavns Telefon-Aktieselskab en aarlig kontant Betaling af Kr. 250,00, som erlægges kvartalsvis forud og 1ste Gang den 1 Juli 1900, dernæst 1 Oktober 1900 og saa fremdeles den 1ste i hvert Kvartal, saa længe Stativet forbliver paa Ejendommen. Selskabet omlægger Taget med nyt Zink

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og vedligeholder samme i god og forsvarlig Stand, saa længe Lejemaalet vedvarer.

Ledningerne med alt Tilbehør bliver helt eller delvis at borttage, naar det med et Aars Varsel forlanges af mig — Stativet med Tilbehør kan dog ikke af Husejeren fordres fjernet før 1 Juli 1905 — og Selskabet skal da, ligesom ogsaa naar det selv lader Ledningerne borttage, bringe alt i samme Stand, hvori det var før Anbringelsen, eller (for saa vidt derved ikke voldes større Udgift) i saadan forsvarlig Stand, som jeg maatte forlange.

Naar nye Ledninger skulle anbringes eller ældre skulle nedtages, bør Underretning forud gives mig eller min nedennævnte befuldmægtigede. Ved Eftersyn af de tilstedeværende Ledninger bør Underretning gives saa betids som muligt.

Naar Telefon-Selskabets Folk foretage Arbejder for Selskabet paa min Ejendom, bringe Anmeldelse om forestaaende Arbejde eller paa anden Maade overfor mig optræde i Selskabets Tjeneste eller paa dets Vegne, skulle de være forsynede med Uniformshue mrk. K. T. S. og Nr., eller med et Legitimationskort.

Enhver Skade, af hvad Navn nævnes kan, som forvoldes den paagældende Ejendom af Telefonselskabets Folk ved Ledningernes Anbringelse, Nedtagelse eller Eftersyn, ligesom enhver Skade, som selve Ledningerne maatte forvolde, eller som maatte hidrøre fra deres Tilstedeværelse paa Bygningerne, skal uden nogen som helst Undtagelse aldeles skadesløst erstattes mig af Telefonselskabet (selv om det kun anses for sandsynligt ellər rimeligt, at Skaden er foraarsaget paa den angivne Maade). Den ved saadan Skade nødvendiggjorte Reparation kan jeg enten forlange foretaget af Selskabet uden ufornøden Opsættelse eller selv lade foretage paa Selskabets Regning, naar dette efter forudgaaet Anmeldelse ikke har efterkommet Fordringen indenfor rimelig Tid.

Telefon-Selskabet er selvfølgelig ikke ansvarlig for den Skade, som maatte foranlediges ved Ledninger, som ere Selskabet uvedkommende.

I Tilfælde af Uenighed mellem Selskabet og mig underkaste vi os Københavns Grundejerforenings Bestyrelses Voldgiftskendelse, ved hvilken det ogsaa bliver at afgøre, hvorledes Omkostningerne, navnlig ved Skadens Undersøgelse, skal betales af os.

Efter Afsigelse af saadan Voldgiftskendelse vedtages Retsforfølgning efter Forordningen af 25 Januar 1828«.

Ved en Paategning paa Deklarationen akcepterede de Indstævnte som i enhver Henseende bindende for dem de forannævnte Vilkaar, under hvilke Tilladelsen var meddelt.

Den 30 November s. A. henvendte Citanten — under Henvisning til Deklarationens Bestemmelse om, at Parterne i Tilfælde af Uenighed underkastede sig Københavns Grundejerforenings Bestyrelses Voldgiftskendelse — sig til den nævnte Bestyrelse med Klage over, at de Indstævnte paa hans omtalte Ejendom havde udført Arbejder, der gik langt ud over, hvad Deklarationen gav dem Ret til, og hvad han havde kunnet vente sig. Han klagede navnlig over, at de Indstævnte uden hans Tilladelse og uden at give ham nogen Underretning derom, i Tagetagen havde anbragt en Mængde Stolper m. m. for at støtte det store Stativ-Anlæg, de havde anbragt paa Ejendommens Tag, at de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paa dette havde anbragt flere eller større Stativer end Bygningen kunde taale, og at de uhjemlet paa dette havde opstillet nogle Aflukker. Han gjorde dernæst gældende, at Ejendommen var bleven i betydelig Grad beskadiget ved disse Arbejder, idet den Vægt, der ved Anbringelsen af Stativerne m. m. var lagt paa Huset, havde bevirket, at Murene, navnlig Hovedskillerummene i 4de og 5te Sals Etage vare revnede og brudte, saaledes at Ulykker, navnlig i Tilfælde af Storm, maatte befrygtes.

Han androg derfor om, at Bestyrelsen vilde afgøre Sagen ved Voldgiftskendelse, og for den derefter nedsatte Voldgiftsret gik hans endelige Paastand ud paa, at Deklarationen hævedes, og at den tidligere Tingenes Tilstand retableredes. Subsidiært paastod han, at de Indstævnte tilpligtedes at fjerne saa meget af, hvad de havde anbragt paa og i Ejendommen, som Voldgiftsretten fandt uberettiget, og at den tidligere Tilstand ogsaa i dette Tilfælde retableredes i størst muligt Omfang. Han forbeholdt sig derhos at lade Spørgsmaalet om de Indstævntes Erstatningspligt afgøre senere.

Den 19 Juli 1901 afsagde Voldgiftsretten Kendelse i Sagen. Ved Kendelsen blev det, idet en af de Indstævnte fremsat Indsigelse mod Voldgiftsrettens Kompetence forkastedes, paalagt de Indstævnte inden 6 Maaneder efter Kendelsens lovlige Forkyndelse at fjerne de i Ejendommens Tagetage anbragte Stolper og øvrige Afstivningsgenstande efter forinden paa en af Københavns Grundejerforenings Bestyrelse godkendt Maade enten at have ombygget Tagstolen saaledes, at den bliver forsvarlig stærk til at bære Stativerne med Tilbehør, eller at have fjernet saa meget af Anlæget, at Taget kunde bære det tilbageværende uden Afstivning i Tagetagen.

Under Anbringende af, at de Indstævnte, for hvem Voldgiftskendelsen blev forkyndt den 30 Juli 1901, ikke, uagtet den ved Kendelsen givne Frist forlængst er udløbet, have opfyldt Kendelsens Paalæg, har Citanten, idet han derhos her for Retten har fremsat de samme, foran refererede Anbringender, som han er fremkommen med for Voldgiftsretten, under nærværende Sag nedlagt Paastand paa principalt at de Indstævntes Ret efter Deklarationen erklæres for forbrudt, og at de kendes pligtige til at taale, at deres Anlæg i Ejendommen fjernes. og til under en Dagmulkt af 100 Kr. at fjerne dem, subsidiært at de Indstævnte under lige Tvang kendes pligtige til at fjerne de i Ejendommens Tagetage af dem anbragte Stolper og Afstivningsgenstande, saa og selve Anlæget i det hele, for saa vidt de ikke ved Erklæring fra Københavns Grundejerforenings Bestyrelse dokumenterer, at en vis Del af dette sidste kan bæres af Taget uden Afstivning i Tagetagen, og mere subsidiært, at de Indstævnte under lige Tvang tilpligtes at fjerne de af dem i Tagetagen anbragte Stolper og øvrige Afstivningsgenstande efter forinden paa en af Grundejerforeningens Bestyrelse godkendt Maade enten at have ombygget Tagstolen saaledes, at den bliver forsvarlig stærk til at bære Stativerne med Tilbehør uden Fare for Ejendommen, eller at have fjernet saa meget af Anlæget, at Taget kan bære det tilbageværende uden Afstivning i Tagetagen. Endelig har Citanten paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Sagens Omkostninger.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Den af de Indstævnte for Voldgiftsretten fremsatte Indsigelse mod dennes Kompetence til at afgøre de Spørgsmaal, der efter Citantens endelige Paastand forelagdes den, hvilken Indsigelse de have gentaget her for Retten, er støttet paa, at ifølge Deklarationen af 22 Maj 1900 er det alene Spørgsmaal om Erstatning for den Skade, Telefon-Anlægene maatte paaføre Ejendommen, der er Genstand for Afgørelse ved Voldgift.

Deklarationens Indhold findes ikke at vise, at andre end de af de Indstævnte angivne Spørgsmaal skulde afgøres ved Voldgift, og der maa derfor gives dem Medhold i, at Voldgiftsretten har savnet Kompetence til mod deres Protest at paakende de den forelagte Spørgsmaal, og at dens Kendelse derfor ikke er bindende for dem.

De Indstævnte, der bestride, at Ejendommen har lidt Skade ved Anlægget, gøre dernæst gældende, at de ikke ved dette have overskredet de Beføjelser, der hjemles dem ved Deklarationen, idet denne giver dem Ret til at anbringe flere Stativer — uden nærmere Begrænsning med Hensyn til disses Antal og Størrelse — og til Kabelopføring, d. e. Masseopføring af Ledninger, samlede i Kabler, til Ejendommens Tag, hvor Ledningerne adskilles for, efter at være befæstede til Stativerne, at føres videre, og idet et saadant Anlæg har nødvendiggjort, at Taget, der skulde bære det, forstærkedes ved Afstivning. De have endvidere anført, at de omtalte Aflukker paa Taget ere Beskyttelsesrum for Lynafledningsapparater, der for at afværge Fare for vedkommende Ejendom ved Lynnedslag maa anbringes overalt, hvor Kabelopføring finder Sted, og at Citanten inden Afstivningsarbejdets Paabegyndelse af en af Selskabets Funktionærer blev gjort bekendt med, at de omhandlede Støttestolper m. v. skulde anbringes i Tagetagen, og at han da ingen Indsigelse gjorde her imod, men henviste Selskabets Arbejdere til at træffe fornøden Aftale med hans Vicevært om Adgang til Tagetagen og om Arbejdet i denne, samt at Afstivningsarbejdet derefter er udført efter forudgaaende Henvendelse til Viceværten, og efter at denne havde givet Arbejderne Adgang til Tagetagen.

De Indstævnte have nu vel ikke mod Citantens Benægtelse godtgjort, at han udtrykkelig har givet sit Samtykke til, at de anbragte de omtalte Støttestolper m. v. i Tagetagen, om end Rigtigheden af dette deres Anbringende er bestyrket ved Sagens Oplysninger. Ligesom imidlertid Indretningen af et Anlæg som det omhandlede paa Husets Tag ikke i og for sig kan antages at falde udenfor, hvad Deklarationens Ord hjemlede de Indstævnte, saaledes findes disse ogsaa med Rette at have kunnet gaa ud fra, at Citanten maatte indse, at Anbringelsen af et saadant Anlæg paa Husets Tag vilde nødvendiggøre en Afstivning af dette, og under disse Omstændigheder findes de Indstævnte ikke ved til Tagets Afstivning at have anbragt Stolper m. v. i Tagetagen, d. e. paa Husets Loft, at have overskredet deres Beføjelser saaledes, at Citanten af den Grund kan fordre Deklarationen hævet og Anlægget — derunder den skete Afstivning — helt eller delvist fjernet. Da dernæst de omtalte Aflukker paa Taget efter det om disses Øjemed ovenfor anførte, maa anses som en integrerende Del

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af det ved Deklarationen tilladte Anlæg, samt da Citanten heller ikke i øvrigt har godtgjort nogen Ret til at fordre Anlægget helt eller delvist fjernet, en Ret han navnlig ikke, saaledes som han har villet gøre gældende, kan støtte paa, at de Indstævnte ikke have betalt den Afgift, der ifølge Deklarationen forfaldt Nytaarsdag 1901, før den 2den Januar s. A., vil de Indstævntes Frifindelsespaastand i Henhold til det fremstillede være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad de yderligere have anført til Støtte for denne.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 302. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Hans Christian Lionett (Def. Winther),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Skagens Købstads Politirets Dom af 16 Juli 1903: Tiltalte Carl Hans Christian Lionett af Endslev bør til Skagens Købstads Politikasse bøde 20 Kr., hvorhos han bør have de ovenfor anførte Varer forbrudte til Fordel for Angiveren. Saa udreder Tiltalte og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 November 1903: Tiltalte Carl Hans Christian Lionett bør til Skagens Købstads Politikasse bød 20 Kr. samt have de ovenfor under Nr. 1—13 og 15—23 ommeldte Varer forbrudte til Fordel for Anmelderen. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da de i den indankede Dom omhandlede Genstande efter deres Beskaffenhed ikke findes at kunne henføres under de i Forordning 13 Februar 1775 nævnte Varer, vil Tiltalte allerede af denne Grund være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Carl Hans Christian Lionett bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Om-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Carl Hans Christian Lionett er under nærværende Sag sat under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer.

Foruden at Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1847, og hvis Udseende efter Politiretsdommerens og Retsvidnernes Skøn stemmer med den hertil svarende Alder, under en i Aaret 1895 ved Aalborg Købstads Politiret indledet Undersøgelse, under hvilken han var arresteret i flere Maaneder, har været sigtet for bedrageligt Forhold ved Salg af eftergjorte Oldsager, men uden at det oplyste ledede til, at der blev institueret Tiltale mod ham, har han — hvad først er oplyst efter Sagens Paadømmelse i 1ste Instans — inden Børglum Herreds Politiret den 8 September 1898 for ulovlig Omløben med Varer vedtaget at erlægge en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 10 Kr., hvorhos nogle hos ham forefundne Varer ved samme Lejlighed med hans Samtykke bleve konfiskerede.

I Henseende til det Tiltalte nu paasigtede Forhold fremgaar det af Sagens Oplysninger, at han den 1 Juli d. A., da han, der har Bopæl i Enslev under Gerlev-Onsild Herreders Jurisdiktion, midlertidigt opholdt sig paa Olesens Hotel i Skagen, af Politibetjent C. Christensen blev ført til Politikammeret dersteds i Anledning af, at han i de nærmest foregaaende Dage havde handlet med Antikviteter der i Byen, og da fandtes i Besiddelse af forskellige Genstande af denne Art, der toges i Bevaring af Politiet. Under den derefter ved Politiretten indledede Undersøgelse er der optaget en Fortegnelse over disse Genstande, der herefter ere registrerede under Numrene 1—24 og bestaa af, under Nr. 1—13 11 forskellige Medaljer og gamle Mønter af Sølv, 2 Lysestager af Sølv, 2 Elfenbensdaaser, 1 emailleret Kikkert, 1 emailleret Flakon, 3 emaillerede Daaser, 4 Sølvdaaser, 2 Hovedvandsæg af Sølv, 1 Glasflakon, 1 Glastumling, 1 Sølvbæger, 1 Sukkerbøsse af Sølv og 1 Sølvopsats, under Nr. 14 1 gammeldags Guldur, under Nr. 15—23 en Sølvfisk, 1 Portemonnæ af Sølv og Skildpadde, 1 sølvbeslaaet Skrin af Skildpadde, 1 gammel Skildpaddedaase, 2 Armbaand af Emaille, 2 Miniaturbilleder, 1 Glasdaase, 1 Sølvlaas til en Portemonnæ og 1 Signet med adeligt Vaaben samt under Nr. 24 3 smaa Pilespidser.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring, der stemmer med, hvad der i øvrigt er oplyst under Sagen, og som derfor maa blive at lægge til Grund ved dennes Paadømmelse, gaar derhos ud paa følgende. I en lang Række Aar har Tiltalte drevet Handel med Antikviteter dels paa den Maade, at han er rejst til Musæerne i forskellige Byer her i Landet og der har præsenteret medbragte Varer, dels saaledes, at han i de Byer, hvortil han er kommen, har solgt Varer fra sit Logis, dels endelig saaledes, at han i de forskellige Byer har indfundet sig hos

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

derboende Personer, om hvem han vidste eller kunde antage, at de interesserede sig for Antikviteter, og for dem forevist medbragte Ting af denne Art samt til dem i deres Hjem solgt, hvad de ønskede, i hvilken Henseende Tiltalte har udsagt, at de aller fleste af dem, ti hvem han har henvendt sig, har han betragtet som sine faste Kunder, idet han, hvis Handelsbekendtskab er blevet indledet med nogle af dem derved, at de have indfundet sig i hans Hjem i Enslev, og med andre paa den Maade, at han har henvendt sig til dem, ofte har handlet med dem. I de sidste 20 Aar har Tiltalte flere Gange hvert Aar foretaget Rejser omkring i Jylland for at opkøbe Hestehaar, som han derpaa har afsat i Randers til to bestemte Personer, men navnlig ogsaa for at opkøbe og derefter falbyde Oldsager, gamle Sølv- og Guldgenstande, gammelt Husgeraad, gamle Møbler og lignende brugte Sager, der have Salgsværdi som Antikviteter, og naar han paa disse Rejser er kommen til Byer eller Egne, hvor der boede Folk, om hvem han hørte eller kunde tænke sig, at de interesserede sig for Antikviteter, har han henvendt sig til dem og falbudt de Varer, som han førte med sig, for at skaffe sig nye Kunder. I dette Øjemed indfandt Tiltalte sig paa sin sidste Rejse, som han tiltraadte den 10 Maj d. A. og endnu ikke havde afsluttet, da Undersøgelsen i nærværende Sag den 1 Juli næstefter blev indledet, uopfordret paa Badehotellet paa Skagens Gren Søndagen den 28 Juni d. A. og falbød der forskellige Varer, deriblandt navnlig samtlige de ovennævnte, for Værten og flere af de paa Hotellet sig opholdende Gæster; men medens Tiltalte ikke da fik nogen Afsætning paa sine Varer, solgte han, der under sit Ophold i Skagen tillige gik omkring og anbefalede sine Antikviteter til forskellige derboende Personer og i Forbindelse hermed gjorde disse bekendt med, at han boede paa Olesens Hotel, ved en anden Lejlighed paa dette sidste Hotel et Sølvbæger og en Snustobaksdaase for i alt 105 Kr. til en i København hjemmehørende Mand, der boede paa Brøndums Hotel i Skagen, hvorhos Tiltalte paa den ommeldte Rejse endvidere har falbudt sine medbragte Antikviteter til en Tandlæge i Hjørring paa det derværende Musæums Vegne og til Godsejer Knudsen paa Bangbo, der hver især afkøbte ham enkelte Ting.

Tiltalte, der selv har ansat de ovennævnte, af Politiet i Bevaring tagne Genstande til en Værdi af i alt 1000 Kr., derunder indbefattet 100 Kr. for Uret under Nr. 14 og 15 Kr. for Pilespidserne under Nr. 24, har fremdeles forklaret, at alle de paa Skagen falbudte Genstande har han indkøbt — Pilene hos Bønder, der have fundet dem i deres Marker — i det Øjemed at sælge dem, alene med Undtagelse af Uret, hvilket han for flere Aar siden har anskaffet til sit personlige Brug og medtog paa den ommeldte Rejse for at bringe det til en Urmager i Hals til Reparation, men som han dog falbød paa Grund af, at han var i Pengeforlegenhed.

Tiltalte vil nu vel have troet sig berettiget til ved Omførsel at forhandle saakaldte Antikviteter uden Hensyn til disses nærmere Beskaffenhed; men hertil vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at Tiltalte, da han, forinden han, som meldt, havde været paa Badehotellet, af bemeldte Politibetjent blev adspurgt om, hvad han foretog sig i Skagen, i Lighed med, hvad han havde gjort ved tidligere Lejligheder, undlod at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

oplyse, at han med sig førte en Antikvitetssamling, som han havde til Hensigt at falbyde der i Byen, hvorimod han indskrænkede sig til at svare, at han opkøbte Hestehaar og tog imod Bestillinger paa Forstørrelser af Fotografier.

Idet Tiltalte som Følge af det anførte maa anses at have, efter at han i Aaret 1898 er straffet for ulovlig Omløben med Varer, paa ny gjort sig skyldig i saadant Forhold, vil han være at anse for anden Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Forordning 13de Februar 1775 § 4 og Pl. 27de November 1839 § 1 med en Bøde til Skagens Købstads Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr., hvorhos han vil være at dømme til at have de ovenommeldte Varer med Undtagelse af de under Nr. 14 og 24 nævnte — som der ikke findes Føje til at konfiskere — forbrudte til Fordel for Anmelderen.

Onsdagen den 20 Januar.

Nr. 314. Højesteretssagfører Lunn

contra

Lauritz Valdemar Andersen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1903: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Carlsen, og Defensor, Prokurator Gottschalck, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Valdemar Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lauritz Valdemar Andersen, der tiltales for Tyveri, er født den 12 Juli 1879 og senest anset ved Højesterets Dom af 30 April 1902, dels efter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten, der den 3 September d. A. løslodes efter Udstaaelse af ovennævnte Straf, sigtes for den 18de samme Maaned fra den uaflaasede Entre til 3dje Sals Lejlighed i Ejendommen Sct. Annæ Plads Nr. 18 at have frastjaalet Malerlærling Niels Peter Franck en dersteds frit fremme hængende, til 8 Kr. vurderet Jakke.

Herom har den paa 4de Sal i bemeldte Ejendom boende Fru Martha Paaske, født Hetmann, edelig forklaret, at da hun den nævnte Dags Eftermiddag omtrent Kl. 2 fra sin Lejlighed hørte nogen udenfor sin Entredør, aabnede hun denne, og saa da Arrestanten staa der med Haanden paa Nøglen i en fra Trappen til Loftet førende Dør.

Efter at have meddelt Arrestanten, at der ingen boede der oppe, lukkede hun sin Dør, men hørte, at Arrestanten, der nu ringede paa Klokken til den lige overfor liggende Lejlighed, efter at have vekslet nogle Ord med den derboende Arbejdsmand Schrøder, gik ned ad Trappen.

Vidnet gik nu ud paa Trappegangen, hvorfra hun ved at læne sig ud over Gelænderet fik Øje paa Arrestanten, som nu stod inde i Entreen til den paa 3dje Sal boende Inspektør Francks Lejlighed, og hun saa da, at Arrestanten, der ikke talte med nogen, herfra kastede en Jakke ned ad Trappen. Umiddelbart efter kom ovennævnte Malerlærling Franck ud i Entreen, hvor han vekslede nogle Ord med Arrestanten, og efter at Vidnet nu havde raabt ned til Franck, at Arrestanten havde stjaalet hans Jakke, tog Arrestanten i Løb Flugten ned ad Trappen.

Niels Peter Franck har dernæst ligeledes under Ed forklaret, at da han til det anførte Tidspunkt opholdt sig i den til Entreen stødende Dagligstue, hørte han nogen pusle i Entreen.

Da han i denne Anledning gik derud, saa han Arrestanten staa helt inde i Entreen og række sin ene Arm hen efter en der hængende Ulster. Arrestanten trak sig imidlertid straks ud paa Trappegangen, hvorfra han, der øjensynlig blev noget forvirret ved Vidnets Tilstedekomst, spurgte, om han kunde købe noget gammelt Tøj.

Da fornævnte Vidne nu oppe fra rettede det ommeldte Tilraab til Vidnet, udtalte Arrestanten, at han havde set en Maler løbe ned ad Trappen med Vidnets Benklæder, og at Vidnets Frakke laa nede paa Trappen, samt at Arrestantens Ærinde havde været at meddele Vidnet dette.

Efter at Vidnet havde overtydet sig om, at hans Jakke laa paa Trappegangen mellem 2den og 3dje Sal, sagde han til Arrestanten, at han var en Tyv, og søgte at holde ham tilbage, men Arrestanten rev sig løs og løb i fuld Fart ned ad Trappen. Vidnet naaede imidlertid at allarmere Stedets Vicevært Hartvig, der opholdt sig i Ejendommens Gaard, og det lykkedes denne at standse Arrestanten, forinden han var kommet ud af Ejendommen.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han, der den nævnte Dag havde været ude i Frihavnen for at træffe en der arbejdende Kammerat, Fyrbøder Viggo Schyberg, af denne blev trakteret med Middagsmad,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

hvorhos Schyberg overgav ham 60 Øre med Anmodning om at anvende dette Beløb til Indkøb af et Par gamle Benklæder til Schyberg. Arrestanten gik nu ind til Byen og op i den fornævnte Ejendom, hvor han tænkte sig hos en af de derboende Familier at kunne faa Kommissionen udrettet, men mødte paa Trappegangen en malerklædt Person, som med nogle Klædningsstykker paa Armen kom ned ad Trappen.

Paa Arrestantens Spørgsmaal, om Personen kunde sælge Arrestanten et Par gamle Benklæder, svarede han benægtende, men gav samtidig Arrestanten Anvisning paa 3dje Sals Lejlighed, hvor han mente, at Arrestanten kunde faa sit Ønske opfyldt, og hvor han udtalte, at Entredøren var uaflaaset. Af en Fejltagelse kom Arrestanten imidlertid op paa 4de Sal i Stedet for 3dje Sal, og efter her med Vidnet Fru Paaske at have vekslet et Par Ord, hvis Indhold han ikke erindrer, samt efter at have ringet paa lige overfor, uden at han husker, om denne Dør blev lukket op, begav han sig ned til 3dje Sals Lejlighed Her bankede han paa Entredøren og gik derpaa ind i Entreen, til hvilken Døren var uaflaaset.

Straks efter kom imidlertid Vidnet Franck derud, og Arrestanten vil nu have rettet et Spørgsmaal til denne, om han kunde købe et Par Benklæder. Da Paaskes Hustru imidlertid i det samme raabte som anført ned til Franck, og da Arrestanten i det samme saa, at der laa en Trøje nede paa Trappen, opfordrede han Franck til at se efter, om han ikke ogsaa havde mistet et Par Benklæder. Franck sigtede imidlertid nu Arrestanten for Tyveri og greb fat i ham, og Arrestanten har erkendt, at han straks rev sig løs og løb ned ad Trappen, hvorefter han i Porten blev anholdt. Som Grund til, at han løb, har han angivet, at han dels var bange for, at Mistanken skulde falde paa ham, dels frygtede for, at Franck — der efter det oplyste er 15 Aar gammel — skulde øve Vold imod ham.

At nu den af Arrestanten afgivne Forklaring om den malerklædte Person, han vil have mødt paa Trappen, er usandfærdig, bestyrkes ved den af ommeldte Vicevært Theodor Hartvig edelig afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at der ikke i det sidste Kvarter, før Vidnet anholdt Arrestanten, i hvilket Tidsrum Vidnet arbejdede i Gaarden, er gaaet nogen malerklædt Person ud af Porten, der danner den eneste Udgang fra Ejendommen.

Dette Vidne har ligeledes forklaret, at han, der kender hvert Smuthul i Ejendommen, straks efter Arrestantens Paagribelse undersøgte hele Huset, uden at finde nogen.

Naar Arrestanten derhos har forklaret, at han i ovennævnte Øjemed af bemeldte Schyberg havde modtaget de 60 Øre, er denne Forklaring ogsaa i Strid med den af Schyberg afgivne, der gaar ud paa, at han paa Arrestantens Anmodning om Hjælp til Nattelogi, gav ham et lignende Beløb til denne Anvendelse, en Forklaring, hvis Betydning ikke i synderlig Grad svækkes ved, at Schyberg efter at være konfronteret med Arrestanten og hørt denne fastholde sin Forklaring, har tilføjet, at han i hvert Fald ikke husker andet, end hvad han har forklaret.

Idet endnu bemærkes, at Arrestantens Forklaring i det hele lider af væsentlige Usandsynligheder, og at Arrestantens Fortid taler stærkt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

imod ham, idet det af hans tidligere Akter ikke blot fremgaar, at han er en meget tyvagtig Person, men ogsaa, at han tidligere er straffet for ganske lignende Tyverier, og at han med Hensyn til flere saadanne er overbevist mod sin Benægtelse, findes der ved det foranførte at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har tilvendt sig den ommeldte Jakke.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 320. Højesteretssagfører Winther

contra

Poul Andreas Poulsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hindsholm Herreds Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1903: Arrestanten Poul Andreas Poulsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, og Defensor, Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 December 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Edv. Christensen, betaler Arrestanten Poul Andreas Poulsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Poul Andreas Poulsen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hindsholm Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Poul Andreas Poulsen aktioneret for Tyveri og Betleri.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Arrestanten, der er født den 15 November 1873, er mange Gange tidligere straffet og bl. a. anset: ved 2det Dragonregiments Krigsrets Dom af 24 Juli 1894 efter Straffelov for Krigsmagten § 84, jfr. § 91 Nr. 4, samme Lovs § 195 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 4 September 1899 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Odense Købstads Politirets Dom af 10 Januar 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 23 September 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Varde Købstads Politirets Dom af 12te Marts 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 3 Juli 1902 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han efter den 8de Juli 1903 at have afsonet den ham ved sidst nævnte Dom idømte Straf er vandret omkring paa Fyn og har betlet paa flere Steder, senest den 11 September 1903 paa Hindsholm og i Mesinge Sogn.

Arrestanten er endvidere sigtet for den 11 September 1903 at have stjaalet noget Flæsk, Kandissukker og Brændevin fra et uaflaaset Spisekammer i Gaardejer Peder Andersens Gaard paa Salby Mark, medens Gaardens Folk vare ude for at tærske, i hvilken Anledning Gaardejeren har begært Tiltale rejst imod ham. Gaardejerens Søn, Landmand Anders Andersen, har i saa Henseende forklaret, at han den nævnte Dag saa Arrestanten staa i Bryggerset, og at han, efter at Arrestanten paa hans Forespørgsel om, hvad han gjorde der, havde bedet om noget at drikke, gav ham noget Øl. Da det imidlertid var ham paafaldende, at Døren til Spisekamret stod aaben, gik han og den paa Gaarden tjenende Karl Laurits Jørgensen efter Arrestanten, da denne forlod Gaarden. Efter hvad Anders Andersen og Laurits Jørgensen edelig have forklaret, saa de da Arrestanten kaste noget fra sig i Vejgrøften, og dette viste sig ved deres nærmere Eftersyn at være en Pose med Kandissukker og noget Flæsk. Da de fundne Genstande formodedes at være stjaalne i Gaardens Spisekammer, lod han Karlen hente Sognefogden, af hvem Arrestanten sattes under Anholdelse. Ved et derefter foretaget Eftersyn i Spisekamret savnedes der her 5 à 6 Stykker Flæsk (ca. $^1/_4$ Pund), en Papirpose med ca. $^3/_4$ Pund Kandissukker og en tom Flaske, og det saas, at en Lejle med Brændevin var flyttet ud paa Gulvet, og at der her var spildt noget Brændevin, hvorfor det formodedes, at der fra Lejlen var hældt Brændevin paa Flasken. Anders Andersen saavel som Laurits Jørgensen har beediget, at den i Grøften fundne Pose med Kandissukker er identisk med den i Spisekamret savnede, der var købt af Anders Andersen, og sidstnævnte og hans Søster Hansine Andersen saavel som Laurits Jørgensen have beediget, at det i Grøften fundne Flæsk er identisk med det Flæsk, der savnedes i Spisekamret, hvor det af Hansine Andersen var hensat efter Middagsmaaltidet.

Arrestanten, der har erkendt, at han den ovennævnte Dag har

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

været i Bryggerset paa Gaarden, men ikke vil have været andet Steds, nægter at have gjort sig skyldig i det ham pasigtede Tyveri, og at have kastet noget fra sig i Vejgrøften.

Medens der ikke har kunnet tilvejebringes nogen nærmere Oplysning angaaende den savnede Flaske og Brændevinen, findes det ved de foreliggende beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med det i øvrigt oplyste imod Arrestantens Benægtelse godtgjort, at Arrestanten har stjaalet det savnede Flæsk og Kandissukker, der er vurderet til 40 Øre.

For sit ovennævnte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 235, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring vil Dommen — — — — i øvrigt være at stadfæste.

Nr. 312. Advokat Halkier

contra

Johannes Herman Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 December 1903: Arrestanten Johannes Herman Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Gottschalck, og Defensor, Overretssagfører Lund, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Herman Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Herman Jensen, der tiltales for Tyveri og Løsgængeri, er født den 1 Juni 1875 og senest anset ved Højesterets Dom af 7 Maj 1901 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten over-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bevist om at have overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 14 Maj 1903 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. a. gaaende ud paa, at han for bemeldte Protokol skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer efter, at den havde fundet Sted, idet han, der en Gang i Juli Maaned d. A. fraflyttede sit dahavende Logis i Todesgade, ved de Meldinger, han derefter i Tiden til hans Anholdelse under nærværende Sag den 23 August d. A. har foretaget til bemeldte Protokol, urigtig har afgivet at bo i Slotsgade Nr. 34, uagtet han i Virkeligheden ingen Bopæl havde.

For saa vidt Arrestanten derhos sigtes for Tyveri, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 23 August d. A. anmeldte Skomagermester Thomas Petersen, at der i Tiden fra den foregaaende Aften Kl. 10 og indtil nævnte Dags Morgen Kl. 6 var forøvet Indbrud i hans Forretning i Ejendommen Møllegade Nr. 8 St., idet der fra Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen havde været uhindret, med Vold var opbrudt et Vindue til Køkkenet, hvorigennem Tyven havde skaffet sig Adgang til det dertil stødende Butikslokale og fra Hylder i Butikken havde stjaalet 4 Par Snørestøvler, 1 Par Snøresko, et rødstribet Køkkengardin samt et Haandklæde.

Paa Gerningsstedet var der derhos forefundet et af Tyven efterladt Par gamle Morgensko.

Mistanken for Forøvelsen af dette Tyveri faldt paa Arrestanten, som samme Dags Morgen Kl. ca. 5 var blevet anholdt af Politibetjent 358 Kastrup i en Beværtning i Ejendommen Korsgade 27, umiddelbart efter at denne Betjent i samme Ejendom havde fundet gemt i en under Trappegangen henstaaende Barnevogn 4 Par nyt Fodtøj, indpakket i 2 Stk. Tøj som de ommeldte.

Arrestanten, som ved sin Anholdelse var iført et Par nye Snørestøvler, og som fandtes i Besiddelse af 18 Cigarer, nægtede først at kende noget som helst til de fundne Genstande, men afgav derefter i et over ham den 28 August afholdt Forhør, Tilstaaelse om, at det var ham, der samme Morgen havde henlagt de fundne Sager paa det anførte Sted.

Om den Maade, hvorpaa han var kommet i Besiddelse af disse Genstande saavel som af Cigarerne, har han derefter forklaret, at han, som om Natten havde været paa Bal i Folkets Hus paa Jagtvejen, havde forladt dette om Morgenen Kl. ca. 4, samt at han, idet han drev hen ad Jagtvejen, mellem et Plankeværk og en Hæk i Nærheden af Odinsgade havde fundet i alt 6 Par Fodtøj samt Cigarerne, indpakkede i de nævnte Stykker Tøj.

Arrestanten besluttede sig til at tilegne sig det fundne og iførte sig straks det ene Par af Støvlerne, men af Frygt for at blive mistænkt, saafremt han blev antruffet medførende flere end 2 Par nyt Fodtøj, tog han kun 2 Par med sig og bragte dem ind til Korsgade, hvor han gemte dem i en under Trappegangen i Nr. 27 henstaaende Barnevogn. Han gik straks derefter paa ny ud til Jagtvejen, hvor han af de 3 resterende Par medtog 2, som han ligeledes bragte ind til Korsgade og anbragte paa samme Sted, men forinden han — hvad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

der var hans Hensigt – havde hentet det sidste Par, blev han anholdt i den i samme Ejendom værende Beværtning, hvor han var gaaet ind for at faa sig en Forfriskning. Som Grund til, at Arrestanten, der som oven anført intet Logis havde, men tidligere havde boet paa Nørrebro, valgte at gemme Fodtøjet paa et fra Findestedet saa fjærnt Sted som Korsgade 27, har han angivet, at han var kendt i den nævnte Beværtning, men ellers ikke i nogen Ejendom paa Nørrebro.

Skomagermester Petersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de som stjaalne anmeldte Genstande, som tillige med de hos Arrestanten forefundne Cigarer — om hvilke Petersen har forklaret, at der tillige ved Tyveriet er frakommet ham en Del Cigarer, der i Ydre ligne de hos Arrestanten forefundne — tilsammen ere vurderede til 43 Kr. 75 Øre, og han har derhos paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort sin Ejendomsret til det forefundne Fodtøj.

Ved de af bemeldte Petersen og Skomagersvend Anton Marinus Terkelsen afgivne beedigede Forklaringer maa det derhos anses for godtgjort, at det ommeldte Tyveri er forøvet indbrudsvis paa den ovenangivne Maade.

At nu den af Arrestanten afgivne Forklaring om at have fundet Fodtøjet m. m. paa Jagtvejen er usandfærdig, fremgaar af den Omstændighed, at det maa anses tilstrækkelig oplyst, at Tyveriet fra Skomager Petersen er forøvet i Tiden mellem Kl. $4^1/_2$ og 5 den anførte Morgen, og at Arrestanten, idet Fodtøjet som anført blev fundet af Betjenten Kl. ca. 5, samt idet Afstanden fra Findestedet paa Jagtvejen til Korsgade 27 svarer til 25 Minutters Gang, saaledes ikke vil have haft tilstrækkelig Tid til at foretage de af ham omforklarede Ture frem og tilbage mellem disse Steder.

Om Tidspunktet for Tyveriets Forøvelse er følgende oplyst:

Mursvend Otto Sørensens og Hustru Marie Antonette Nielsens edelige Forklaringer gaa ud paa følgende: Da hun fra sit Sovekammervindue paa 4de Sal i Ejendommen Peter Fabersgade Nr. 22, hvorfra der er Udsigt til Nr. 8 i Møllegade, den nævnte Morgen Kl. ca. $4^1/_2$ bemærkede en Person staa udenfor Skomagermester Petersens Forretning, i hvilken der var tændt Lys, vækkede hun sin Mand, og begge saa lidt efter denne Person gaa ind ad Porten til nævnte Ejendom.

Kort efter kom han sammen med en anden Mandsperson ud fra Ejendommens Port, og hver af dem bar nu paa en Pakke, der i Omfang godt kunde se ud som indeholdende 3 Par Fodtøj, hvorhos Sørensens Hustru udtrykkelig lagde Mærke til, at den ene af disse Pakker var indsvøbt i rød, den anden i hvid Indpakning.

Da Vidnerne, der lagde Mærke til, at Personerne efter at være kommet ud paa Gaden, tog Retning mod Nørrebrogade, fandt deres Forhold mistænkeligt, klædte Sørensen sig paa og gik ned paa Gaden, hvor han maa antages at være indtruffen ca. 10 Minutter efter, at Personerne var kommet ud af Ejendommen.

Sørensen har yderligere forklaret, at han, der fulgte samme Vej som Personerne var gaaet, først fik Øje paa dem efter over Nørrebrogade ad Solitudevej at være kommet til Kapelvej. Her saa han 2 Personer, i hvem han med Bestemthed genkender de 2 fra Møllegade, komme gaaende fra Solitudevej, hvor han antager, at de et Øjeblik

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

har været inde i en Ejendom, og han fulgte nu efter dem og tabte dem intet Øjeblik af Sigte, forinden han saa dem gaa ind i Ejendommen Korsgade 27. Medens de opholdt sig derinde, hørte han dem et Øjeblik rumstere, saa vidt kan kunde høre inde under Trappegangen, og straks efter saa han dem — nu uden Pakkerne, som de havde ført med ind i Ejendommen — komme ud fra denne og begive sig ind i en i samme liggende Beværtning, hvor der, saa vidt Vidnet kunde se, ikke var andre Gæster til Stede. Vidnet henvendte sig nu til Politibetjent Kastrup, hvem han traf paa Hjørnet af Korsgade og Blaagaardsgade, og som paa hans Anvisning begav sig ind i bemeldte Ejendom, medens Vidnet gik hjem, hvor han indtraf Kl. ca. $5^1/_2$.

Politibetjent Kastrup har forklaret, at han efter at have talt med Vidnet Sørensen gik ind paa Trappegangen i oftnævnte Ejendom, hvor han som anført fandt Kosterne henlagte i en Barnevogn, og han begav sig umiddelbart derefter ind i Beværtningen, hvor der foruden nedennævnte Opvarter kun opholdt sig 2 Personer. Af disse var Arrestanten den ene, og da han straks ved Synet af Betjenten gik ud i Gaarden, fulgte Betjenten efter ham og anholdt ham her, medens den anden Person ved Betjentens Tilbagekomst til Beværtningen havde fjærnet sig og ikke senere er udfundet under Sagen.

Opvarter Aksel Knud Valdemar Schrøder har endelig forklaret, at Kl. var mellem 5 og $5^1/_2$, da Arrestanten i Selskab med en anden Person, der senere undløb, kom ned i Beværtningen, hvor der da ikke var andre Gæster til Stede, og hvor han straks efter blev anholdt af Betjent Kastrup.

Ved de saaledes oplyste Omstændigheder, der bestemt pege paa Arrestanten som den ene af de 2 Personer, der har forøvet Indbrudet, og idet bemærkes, at Sigtelsen mod Arrestanten dels bestyrkes ved den Omstændighed, at Arrestanten har erkendt, at han, indtil han fandt Fodtøjet, havde været iført Morgensko, samt at de paa Gerningsstedet fundne Morgensko har vist sig at passe ham, dels ved, at Arrestanten under nærværende Sag har afgivet løgnagtige og ganske usandsynlige Forklaringer, og endelig ved Arrestantens Fortid, hvoraf ikke blot fremgaar, at Arrestanten er en i høj Grad tyvagtig Person, som tidligere har gjort sig skyldig i ganske lignende Tyverier, men ogsaa at han under tidligere Undersøgelser har søgt ved usandfærdige Forklaringer at fri sig for Ansvar for de af ham begaaede Forbrydelser, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten som Gerningsmand har deltaget i Forøvelsen af det her omhandlede Tyveri.

Arrestanten vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Torsdagen den 21 Januar.

Nr. 289. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Thomas Petersen Hansen og **Anna Sofie Hansen,** født **Meyer** (Def. Bagger),

der tiltales, han for Tyveri eller Overtrædelse af Konkurslovens § 167 samt Bedrageri, hun for sidst nævnte Forbrydelse.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 30 Juli 1903: De Tiltalte, Thomas Petersen Hansen og Anna Sofie Hansen, født Meyer, bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør de derhos, en for begge og begge for en, udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Diechmann, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Oktober 1903: De Tiltalte, Thomas Petersen Hansen og dennes Hustru Anna Sophie Meyer, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Kalko og Højesteretssagfører Levison for Overretten betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Thomas Petersen Hansen og Anna Sofie Hansen, født Meyer, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Høgsbro og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Thomas Petersen Hansen for Tyveri eller Overtrædelse af Konkurslovens § 167 samt Bedrageri, og hans Hustru Anna Sophie Meyer for Bedrageri, og ere ifølge det oplyste Sagens Omstændigheder følgende:

I April 1901 købte sidst nævnte Tiltalte som sit Særeje — idet Formuefællesskabet imellem Ægtefællerne var hævet — Gaarden »Knudsminde« i Ballerup Sogn af Enkefru Johnsen, i hvilken Anledning be-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

meldte Tiltalte til Sælgerinden udstedte en Panteobligation for 12000 Kr., hvorfor blev givet oprykkende Prioritet efter 42000 Kr. og 6000 Kr. i nævnte Ejendom med Besætning og Inventarium. De Tiltalte havde tidligere været bosatte i Tyskland, hvor Thomas Hansen vil have drevet en Fotografforretning, og hvor Sophie Hansen efter sit Opgivende ejede flere Ejendomme, ligesom hun vil have arvet et forholdsvis betydeligt Beløb, hvoraf hun dog havde forbrugt Størstedelen, inden de flyttede her til Landet. Efter at »Knudsminde« var købt, opstod der snart økonomiske Vanskeligheder for de Tiltalte, af hvilke Sophie Hansen maa antages at have stiftet en ikke ringe Gæld, og blev der efterhaanden af Kreditorerne foretaget adskillige Fogedforretninger hos denne Tiltalte dels i Ejendommen med Besætning og Inventarium, dels i hendes Indbo. Paa Grund af Renterestance lod første Prioritetshaver den 17 Januar d. A. foretage Eksekution i Ejendommen, som derpaa ved en den 12 Marts næst efter afholdt Kontinuationsforretning blev udlagt denne Prioritetshaver til brugeligt Pant, og blev Ejendommen med Besætning og Inventarium derpaa den 24de s. M. stillet til Salg ved Tvangsauktion, ved hvilken ovennævnte Fru Johnsen lod sig den udlægge til Ejendom som ufyldestgjort Panthaver.

I Anledning af Ejendomskøbet i April 1901 var Tiltalte Sophie Hansen kommen i Forbindelse med Overretssagfører Sinding, og da denne efterhaanden havde faaet et ikke ringe Beløb tilgode hos hende, udstedte hun og Medtiltalte den 28 Maj 1902 et den 4 Juni s. A. tinglæst Skadesløsbrev til ham for et Beløb af indtil 2400 Kr., hvilket Beløb ved Paategning paa Dokumentet af 30 Maj 1902 blev forhøjet til 3000 Kr., og blev der ved samme givet første Prioritet i en Del nærmere specificerede Løsøregenstande, deriblandt 3 Bind af Landmandsbogen, af Værdi 10 Kr., og 18 Sæt Sengklæder, bestaaende af 18 Overdyner, 18 Underdyner og 36 Puder, tilsammen af Værdi 450 Kr.

I Henhold til et den 4 Januar f. A. indgaaet Forlig lod bemeldte Sinding derpaa under 18 August f. A. for hans Tilgodehavende, der med Omkostninger blev opgjort til 2282 Kr. 6 Øre, foretage Eksekution i de pantsatte Effekter, hvoraf der dog viste sig at mangle enkelte Stykker, og lod samme Dag en anden Kreditor, Købmand Sophus Jensen, i Henhold til Forlig af 30 Maj f. A. for sit Tilgodehavende, der med Omkostninger opgjordes til 432 Kr. 35 Øre, foretage Eksekution i de samme Løsøregenstande, hvori Sinding havde erholdt Udlæg.

Imidlertid vare de Tiltalte komne i Forbindelse med Urtekræmmer G. Iversen, der fyldestgjorde begge de sidst nævnte Kreditorer, som derpaa for deres Fordringer med de dertil knyttede Rettigheder efter Skadesløsbrevet, Forligene og Eksekutionsforretningerne af 18 August f. A. under 5 November f. A. meddelte ham Transport.

Ved en den 26 Februar d. A. efter bemeldte Iversens Rekvisition afholdt Kontinuationsforretning til Udlevering af de udlagte Løsøregenstande saavel som ved den derpaa den 3 Marts næstefter over Effekterne afholdte Auktion, ved hvilken Iversen ikke blev dækket for sit Tilgodehavende, viste det sig, at der manglede adskillige af disse, deriblandt de ovennævnte 3 Bind af Landmandsbogen og de 18 Sæt Sengklæder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Det er i denne Henseende, ved de Tiltaltes af det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelser bevist, at Tiltalte Thomas Petersen Hansen uden Iversens Samtykke efter foregaaende Aftale med Medtiltalte og til fælles Fordel, nemlig for at de kunde faa noget at leve af, har i Februar og Marts d. A. pantsat de forommeldte 3 Bind af Landmandsbogen for ca. 9 Kr. og en Del af de omtalte Sengklæder, efter hendes Opgivende for i alt et Par Hundrede Kroner, og at de Tiltalte derefter i Forening have forbrugt de saaledes indvundne Penge.

Tiltalte Sophie Hansen har nu vel under Forhørene gjort gældende, at hun ikke antog ved disse Pantsætninger at have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed, idet hun ikke vil have forment, at fornævnte Iversen skulde have Transport paa de af ham indfriede Fordringer, og han derfor efter hendes Formening ikke havde nogen Ret med Hensyn til de udlagte Ting, ligesom hun vil have forment, at Virkningen af Udlæget maatte være bortfalden ved, at Sinding og Jensen vare blevne fyldestgjorte for deres Fordringer, men til disse ganske ubestyrkede Anbringender vil der saa meget mindre kunne tages noget Hensyn, som det er oplyst, at hun og Medtiltalte den 13 November f. A. have underskrevet et Dokument, hvori hun erkender at skylde bemeldte Iversen 8500 Kr. og derhos giver ham Tilladelse til uden Varsel at gøre den ham af hendes Kreditorer tiltransporterede Ret gældende overfor hende og for saa vidt hun i Anledning heraf under Forhørene har forklaret, først, at hun havde glemt dette Dokument, og senere, at hun maatte antage at have skrevet sit Navn paa samme, forinden dets Indhold var det paaført, vil der ej heller til disse Anbringender kunne tages noget Hensyn, idet de ikke blot ere ubestyrkede, men endog til Dels i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. Ej heller vil der kunne tages Hensyn til, at Tiltalte Thomas Hansen, efter først at have erkendt, at han handlede ulovligt ved at pantsætte de her omhandlede Genstande, senere har forandret denne Forklaring derhen, at han troede, at Pantsætningen kun gjaldt Møblerne og ikke Sengklæderne, idet denne sidste Forklaring ligeledes er ganske ubestyrket.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Tiltalte Sophie Hansen er fremdeles sigtet for svigagtigen at have forringet det Enkefru Johnsen ved ovennævnte Panteobligation stillede Pant. Bemeldte Tiltalte har i saa Henseende erkendt, at der, da hun tiltraadte Ejendommen, paa denne forefandtes bl. a. 18 Kreaturer og 6 Heste, og at hun uden Fru Johnsens Tilladelse efterhaanden har solgt Størstedelen af denne Besætning, saaledes at der, da Fru Johnsen som ovenmeldt overtog Gaarden, ifølge Sagens Oplysninger paa samme kun forefandtes en Ko og en Kalv, der endog maa antages at have tilhørt en Tredjemand, samt 2 Heste og en hvid Hingst, som Medtiltalte har angivet at være ham tilhørende, ligesom Tiltalte Sophie Hansen desuden har erkendt at have uden Fru Johnsons Samtykke solgt en i Ejendommen indmuret Kobbervaskekedel.

Da nys nævnte Tiltalte maa antages at have været ude af Stand til at anskaffe andre Besætningsdele og Inventarium af lige Værdi, idet det i Anledning af en af hende fremført Begæring om at erholde sit Bo taget under Konkursbehandling ved en den 2 Marts d. A. foretagen Registreringsforretning viste sig, at der end ikke forefandtes til-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

strækkelige Midler til at dække Skifteomkostningerne, vil hendes her omtalte Forhold være at tilregne hende som bedrageligt.

— —

Tiltalte Thomas Petersen Hansen har erkendt at have den 27de Marts d. A. om Aftenen Kl. ca. 11½ sat sig i Besiddelse af en hvid Hingst af Værdi 80 Kr., der sammen med andre Heste henstod i Stalden paa »Knudsminde«. . . . Hvad angaar Hingsten, har Tiltalte anbragt, at den var hans private Ejendom og derfor ikke hørte til Gaardens Besætning, og da der ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring, vil Tiltaltes Forhold ved at sætte sig i Besiddelse af Hingsten, som forommeldt ikke kunne betragtes som Tyveri.

Under en hos her ommeldte Tiltalte den 26 Februar d. A. for et Beløb af 79 Kr. 81 Øre afholdt Udlægsforretning har han imidlertid, uagtet foreholdt Konkurslovens § 167, opgivet intet at eje, uagtet han saaledes da, ifølge det foranførte, vil have ejet den foromtalte Hingst, og ligeledes ifølge Sagens øvrige Oplysninger, nogle Vogndele, som han havde indleveret til to Haandværkere i Ballerup, og da der ikke kan tages Hensyn til hans ubestyrkede Forklaring om, at han under den foromtalte Fogedforretning glemte, at han var Ejer af Hingsten, samt at han ikke ansaa sig for at være Ejer af Vogndelene, saa længe disse beroede hos Haandværkerne, vil han ikke med Hensyn til hans her omhandlede Forhold kunne undgaa Strafansvar.

— —

For deres oven omtalte som strafbare betegnede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Thomas Petersen Hansen efter Opgivende er født i Sønderborg den 3 December 1866 og saaledes 36 Aar gammel — hvilken Alder af Underretten er skønnet stemmende med hans Udseende — og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, og hans Hustru, der er født den 21 April 1862 og ved nærværende Rets Dom af 20 Marts d. A. anset efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage, være at dømme efter Straffelovens § 253 og Tiltalte Thomas Petersen Hansen tillige efter samme Lovs § 260, jfr. Konkurslovens § 168, efter Omstændighederne hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og vil den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete med lige Fængsel, hver især i 2 Gange 5 Dage, overensstemmende hermed være at forandre.

Mandagen den 25 Januar.

Nr. 120. Fisker **R. P. Andersen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Inspektør **Olsen** (Arntzen),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for at have optaget Appellantens Aalestader udfor Kalø Slots Ruiner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Rougsø m. fl. Herreders Gæsterets Dom af 22 Oktober 1901: Indstævnte, Inspektør Olsen, Kalø, bør for Tiltale af Citanten, Fisker R. P. Andersen, Vrinders, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 August 1902: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Citanten, Fisker R. P. Andersen, beskikkede Sagfører samme Steds, Overretssagfører Rye, i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for hafte Udlæg 1 Kr., hvilke Beløb udredes af det offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den for Gæsteretten den 3 Juli 1900 fremlagte Aktsbeskrivelse af et ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ret optaget Tingsvidne kan ses, at tvende i sidst nævnte Ret under 30 April 1900 fremlagte Stævninger har været skrevne paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fisker R. P. Andersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 100 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at flere Fiskere, deriblandt Citanten, Fisker R. P. Andersen af Vrinders, i nogle Aar upaatalt havde drevet Aalefiskeri med Ruser i Kaløvig ud for Kalø Slots Ruiner, hvorimod Kalø Gods ikke havde drevet Fiskeri samme Steds, overdrog Indstævnte, Inspektør Olsen af Kalø ved skriftlig Kontrakt af 20 September 1899 fra 1 September s. A. at regne bl. a. »Aalefiskerettighederne langs med og omkring Kalø Ruin« til Fisker Jens Kannesgaard af Egens. Citanten blev ved Jens Kannesgaard underrettet om denne Kontrakt med Anmodning om herefter at tage sine Ruser ind, og da Citanten desuagtet vedblev at sætte Ruser paa Stedet, sendte Indstævnte i Begyndelsen af Oktober Maaned s. A. sin Sekretær og sin Skytte til Citanten for at advare ham om, at han maatte holde op med at sætte Ruser, da disse ellers vilde blive tagne op. Da Citanten intet Hensyn tog til denne Henvendelse, tilskrev Indstævnte ham, at hans Ruser vilde blive optagne, hvis han ikke tog

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

dem bort, og da Citanten ikke desto mindre vedblev at sætte Ruserne, lod Indstævnte den 12 Oktober s. A. ved to Mænd Citantens Ruser med Pæle optage og tilskrev samme Dag Citanten, at Ruserne — 8 Stykker med Rad — vare optagne, og at han kunde hente dem paa Kalø Hovedgaard mod Betaling af 5 Kr. i paaløbne Udgifter ved Optagelsen.

Under Paaberaabelse af, at det af ham udøvede Fiskeri var fuldstændig lovligt og i hvert Fald ikke i Strid med nogen Kalø Gods tilkommende Ret, har Citanten derefter i 1ste Instans ved en Gæsteret søgt Indstævnte til at betale ham i Erstatning for Udgifterne ved Nyanbringelsen af Ruserne 5 Kr., for Udgifter til en af Citanten i Anledning af Sagen foretagen Rejse til en Sagfører i Randers 7 Kr., for Udgifter til juridisk Assistance 10 Kr., for Erhvervstab ved Redskabernes Tilbageholdelse 2 Kr. daglig for hver Ruse eller i alt 16 Kr. daglig fra den 12 Oktober 1899 indtil Citanten atter kommer i Besiddelse af Ruserne, endelig Erstatning for det Citanten muligvis tilføjede Tab ved daarlig Opbevaring af Ruserne, alt tillige med Renter af Erstatningsbeløbene 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 15de November 1899, indtil Betaling sker, hvorhos Citanten endelig har paastaaet Indstævnte idømt Bøde for ulovlig Selvtægt.

Da Indstævnte ved Gæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande og desforuden nedlagt en subsidiær Paastand. Indstævnte har procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Da Indstævnte ved Fremlæggelse af Kopi af Matrikulskortet har godtgjort, at den Grund, paa hvilken Kalø Slots Ruiner er beliggende, henhører under Matr.-Nr. 1 a af Bregnet Sogn, hvilket Matr.-Nr., efter hvad der er in confesso, hører til Kalø Gods, og Citanten ikke har fremført noget til Bevis for sit Anbringende om, at Ruinen desuagtet ikke skulde tilhøre Godset, maa der gaas ud fra, at Ejeren af nævnte Gods ogsaa er Ejer af den paagældende Kyststrækning.

I Henhold til Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 3 maa derhos Retten til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader udfor den paagældende Kyststrækning, om hvilken Ret det ikke er godtgjort, at den, som af Citanten paaberaabt, ved Udøvelse i Alderstid skulde være bleven fri for alle og enhver, udelukkende tilkomme Ejeren af Kalø Gods, paa hvis Vegne Indstævnte — mod hvis Beføjelse til at optræde for Ejeren Citanten ikke har fremsat nogen Indsigelse — har bortlejet Retten til Jens Kannesgaard.

Med Hensyn til de af Citanten anbragte og af Indstævnte fjernede Fiskeindretninger er det oplyst, at disse bestod af i alt 8 Aaleruser, opstillede i 3 Rækker, hvilke Ruser var befæstede til Pæle og forbundne med Radgarn, og Indretningerne maa herefter — uanset om de har været anbragt i nogen Afstand fra Kysten, idet denne Afstand efter Citantens eget Anbringende i alt Fald kun har været »indtil flere hundrede Alen« fra Kysten ud til den inderste Ruse — anses som Aalestader og kunne navnlig ikke, som af Citanten gjort gældende, betegnes som fritstaaende Aaleruser, med hvilke det i Henhold til den anførte Lovbestemmelse betingelsesvis er tilladt ogsaa andre end Grundejerne at fiske.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Idet det af Citanten udøvede Fiskeri saaledes maa anses at have været i Strid med den Grundejeren tilkommende Ret, og idet Indstævnte, der ifølge den i Afskrift fremlagte Lejekontrakt med Jens Kannesgaard er forpligtet til at sikre denne Eneudøvelsen af Aalefiskeriretten omkring Kalø Ruin, efter Omstændighederne maatte være berettiget til efter forudgaaende forgæves Opfordring til Citanten om at fjerne Fiskeriindretningerne selv at lade disse borttage, maa det billiges, at Indstævnte ved Gæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans er ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Citanten beskikkede Sagfører samme Steds i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for hafte Udlæg 1 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den for Gæsteretten den 3 Juli 1900 fremlagte Aktsbeskrivelse af et ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ret optaget Tingsvidne kan ses, at tvende i sidst nævnte Ret under 30 April 1900 fremlagte Stævninger have været skrevne paa behørig stemplet Papir. I øvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 26 Januar.

Nr. 321. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Carl Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Drab.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1903. Arrestanten Carl Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar: Saa bør han og udrede i Erstatning til Enken Barbara Lorentzen i Taarup Skov 515 Kr. og til Taulov Sogns Sygekasse 156 Kr., samt udrede alle med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jakobsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1903: Arrestanten Carl Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 10 Aar samt betale i Erstatning til Enken Barbara Lorentzen 515 Kroner. Saa ud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

reder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor samme Steds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 190, jfr. § 46, og § 204, og findes det at kunne have sit Forblivende ved den i Dommen valgte Straf. I Erstatning til Taulov Sogns Sygekasse vil Tiltalte efter den derom nedlagte Paastand have at betale 156 Kroner. Med den heraf følgende Forandring vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte derhos betale i Erstatning til Taulov Sogns Sygekasse 156 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Jørgensen, der er født i Aaret 1867 og tidligere, foruden at han den 7 September 1893 inden Lemvig Købstads Politiret har vedtaget en Bøde af 60 Kr. for voldeligt Overfald, har været straffet ifølge 2det Dragonregiments Krigsrets Dom af 16 September 1890 efter Straffelov for Krigsmagten § 84 og almindelig borgerlig Straffelovs § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ifølge Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 21 Marts 1891 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød ligeledes i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Drab. Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste følgende:

Arrestanten havde fra 1ste Maj 1902 i $2^1/_2$ Maaned tjent Enken Barbara Lorentzen i Taarup Skov som Daglejer og fra 1 November 1902 til 1 Marts 1903 haft fast Tjeneste hos hende, der bl. a. ejer et Bolssted og er forholdsvis velstillet. Allerede i den førstnævnte Periode opstod der et Forhold mellem Arrestanten og Enken, hvilket Forhold senere er bleven fortsat, saaledes at de ogsaa efter den 1ste Marts d. A. jævnlig have plejet legemlig Omgang med hinanden. Det har oftere været paa Tale imellem dem at indgaa Ægteskab med hinanden, hvilket navnlig var Arrestantens ivrige Ønske, som det maa antages ikke blot i Forventning om at komme i en god Stilling, men ogsaa fordi han nærede en stærk Tilbøjelighed for Enken. Ogsaa denne har ifølge sin Forklaring i den første Tid nok villet ægte Arre-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

stanten, men da hun saa, hvorledes han svirede, vilde hun ikke have ham, før han blev et ordentligt Menneske, idet hun frygtede for, at han skulde ødelægge alt. Arrestanten fik nu Mistanke om, at hun vilde gifte sig med en bestemt anden Mand, hvilken Frygt dog ifølge hendes Forklaring har været ugrundet, medens hun i øvrigt har forklaret, at da Arrestanten en Gang spurgte hende, om hun tænkte paa at gifte sig igen, svarede hun, at det vilde hun ikke love at lade være med, det var ikke nemt at undvære en Mand til Bedriften. Efter Arrestantens videre Forklaring havde han under Trykket af sin Skinsyge i nogen Tid tænkt paa ondt mod Enken og havde navnlig ogsaa omgaaedes med Tanker om at skyde paa hende, uden at han dog i saa Henseende havde taget nogen Beslutning, og den 17 Juni d. A. havde han ifølge den af Enken og hendes 12-aarige Søn afgivne Forklaring overfaldet hende i hendes Hus, rykket hende i Haaret og forsøgt at støde hende gennem en Lem ned i Kælderen, hvilke Forklaringers Rigtighed Arrestanten imidlertid i alt væsentligt har benægtet.

Ved Middagstid Søndagen den 21 Juni d. A. anmodede Arrestanten en Mand i Sønder Vilstrup, hos hvem han i de sidste Dage havde været til Huse, om at maatte laane hans Gevær for at skyde en stor Gedde, som han havde set i en Tørvegrav i Taulov Enge. Da bemeldte Gevær imidlertid ikke var i brugelig Stand, fik Arrestanten af en tilstedeværende Murer Jens Petersen Tilladelse til at laane dennes Gevær i en Time, hvorefter han fulgte med Petersen hjem og modtog Geværet, der var et almindeligt enløbet Forladegevær, dog med et usædvanligt langt Løb; forinden havde Petersen ladet Geværet med almindelige smaa Hagl, og i øvrigt var Arrestanten ikke i Besiddelse af Ammunition.

Ifølge den af Arrestanten afgivne Forklaring var hans Hensigt med at laane Geværet ikke nogen anden end den nysnævnte, og han vil ogsaa have indfundet sig ved den ommeldte Tørvegrav. Da han imidlertid ikke kunde komme nogen Gedde paa Skud, drev han om Eftermiddagen rundt og talte med forskellige Personer, deriblandt en Snedker, hos hvem han bestilte en Kuffert, og senest med en Husmand Jens Hansen ved gl. Mose, med hvem han var sammen et Par Timer, indtil han ved Nitiden om Aftenen skiltes fra ham ved en Vej omtrent 1000 Alen fra Barbara Lorentzens Hus. Under Samtalen havde Jens Hansen omtalt en Mand, der havde friet til bemeldte Enke, og Arrestanten har efter først at have benægtet, at denne Samtale har egget ham til at gøre hende Fortræd, i det sidste over ham afholdte Forhør udsagt, at Jens Hansen, lige da de skiltes, drillede ham med dette Frieri, og at det »vel nærmest« var det, der saa bragte ham til at fatte det bestemte Forsæt at tage Barbara af Dage.

Endvidere har Arrestanten forklaret, at han under sin Færden om Eftermiddagen havde spekuleret over sit Forhold til Enken, uden dog at tage nogen Beslutning, men at han efter at have forladt Jens Hansen besluttede sig til at skyde hende og derefter tage sig selv af Dage. Han gik dog ikke lige til Enkens Hus, der ligger ved den Vej, hvor han havde forladt Jens Hansen, men gjorde en ikke ubetydelig Omvej, hvorunder han bl. a. kom igennem en Havremark og tilsidst igennem et Stykke Rug, der laa lige overfor Enkens Hus, og selv da havde han ifølge sin Forklaring endnu ikke fattet nogen urokkelig Beslutning

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

om at dræbe hende, idet han, medens han gik i Rugen og, som han har forklaret, ventede — som det maa formodes paa, at Enken skulde komme udenfor Huset — kæmpede med sig selv og en Gang vendte om og gik tilbage ad den Vej, han var kommen gennem Rugen, og opgav sit Forsæt, men Skinsygen bragte ham saa igen, som han har udtrykt sig, til »at tage Forsættet fat som fast«, og da han nu hørte Enken tale udenfor Huset, gik han ud af Rugmarken for at fuldføre sit Forsæt. Der var da forløben omkring en Time, siden han forlod Jens Hansen, og Klokken maa antages at have været ca. $9^3/_4$.

Da Arrestanten imidlertid ikke, som han havde ventet, traf Enken ved Huset, og han derfor tænkte sig, at hun var henne paa Marken hos Kreaturerne, gik han langs Haven og saa hende, da han kom til Enden af Haven, sidde paa Marken, som det maa antages i en Afstand af ca. 150 Alen, i Færd med at malke en Ko. Arrestanten gik nu hen imod hende, sigtede og affyrede sin Bøsse paa hende, ifølge hans Forklaring i ca. 5 Alens Afstand, saaledes at Skuddet gik ind i hendes venstre Overarm.

Med Hensyn til, at Skuddet traf som anført, er det oplyst, at Enken umiddelbart før Skuddet faldt, havde rejst sig op, og derved formentlig har gjort en Drejning til højre Side, hvorved hun kom til at vende den venstre Side mod Arrestanten. Denne har derhos forklaret, at han, da han affyrede Skuddet, var saa ophidset eller betaget ved Tanken om den Gerning, han vilde udføre mod Barbara, at han ikke kunde tage nøjagtigt Sigte paa noget bestemt Sted, og at det, naar han under tidligere Afhøringer havde talt om, at han sigtede paa venstre Arm, kun var en ubestemt Følelse, han havde af, hvorledes det maatte være gaaet til, idet han syntes, at hun svingede højre om, saa at det nok kunde passe; Politibetjenten havde desuden, da Arrestanten blev kørt ind til Arresten, sagt til ham, at Enken var bleven ramt paa venstre Arm.

Enken faldt til Jorden efter Skuddet, men rejste sig straks op og gik hen imod sit Hus, hvor hun fik den første Hjælp af en Nabokone og sin 15-aarige Datter, der begge i nogen Afstand havde set det passerede, hvorefter hun blev indbragt til St. Josefs Hospital i Fredericia, hvortil hun ankom Kl. $11^1/_2$ om Aftenen, og hvor der, da, som i nedennævnte Lægeerklæring udtalt, enhver Mulighed for, at Armen kunde blive brugbar, var udelukket, og da ethvert Forsøg paa at bevare Armen vilde medføre Fare for dødelig Infektion, straks blev foretaget en Amputation af venstre Arm tæt nedenfor Skulderleddet.

Arrestanten, der, da han saa Enken gaa hen imod sit Hus, antog, at hun vilde slippe derfra med Livet, opgav derefter ifølge sin Forklaring sine Planer om Selvmord og strejfede et Par Dage omkring, indtil han den 23de s. M. om Aftenen blev anholdt i Kolding.

I en af vedkommende Læge den 22 Juni d. A. afgiven Erklæring beskrives det Barbara Lorentzen tilføjede Saar saaledes, at Læsionen havde destrueret Størstedelen af Overarmens midterste Tredjedel. Destruktionen strakte sig tvers gennem Armen og dannede et gabende, tragtformigt Hul i denne, i hvilken de sønderrevne Bløddele og den i mange Stykker splintrede Knogle præsenterede sig, isprængt med Tøjstumper og Hagl. Armens Kontinuitet vedligeholdtes kun ved en Hudbro paa begge Sider af Hullet. Af Saarets Form fremgik det, at Skud-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

læsionen var bibragt hende i ganske kort Afstand og fra venstre Side lidt bag fra. Ovenfor Saarets ydre-bagre Aabning (Indgangsaabningen) fandtes der i selve Overarmens Hud enkelte Hagl og Krudtkorn. Andet Steds paa Kroppen fandtes der ingen Læsioner. Erklæringen gaar derhos ud paa, at om end Livsfare, efter at Amputationen var sket, ikke var sandsynlig, kunde den ikke anses udelukket.

Barbara Lorentzen henlaa paa Hospitalet indtil den 10de August d. A., og ifølge en af fornævnte Læge den 14 Oktober d. A. afgiven Erklæring vilde Læsionen udover Tabet af den venstre Arm ikke have Følger for hende.

Det er oplyst, at Arrestanten i Løbet af Dagen havde nydt en Del Spiritus, men ligesom han ifølge sin egen Forklaring var fuldstændig ædru, da han forøvede Gerningen, saaledes giver det i øvrigt oplyste ej heller Grund til at antage, at han ikke skulde have været i fuldt tilregnelig Tilstand.

For sit oven ommeldte Forhold vil Arrestanten, hvis Handling efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte betragtes som et med Overlæg udført Forsøg paa Drab, være at anse efter Straffelovens § 190, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 10 Aar. Arrestanten vil derhos overensstemmende med den af Enken Barbara Lorentzen nedlagte Paastand have at betale denne i Erstatning for Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir 500 Kr. samt i Erstatning for de Helbredelsesudgifter, som hun selv har maattet afholde, 15 Kr., eller i alt 515 Kr., hvorimod der ikke findes Hjemmel til under denne Sag at tillægge Taulov Sogns Sygekasse Erstatning for de øvrige med hendes Helbredelse forbundne Udgifter, hvilke ere udredede af bemeldte Sygekasse med i alt 156 Kr.

Nr. 325. Advokat Nellemann

contra

Holger Victor Blankensteiner (Def. Winther),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de December 1903: Arrestanten Holger Victor Blankensteiner bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Holger Victor Blankensteiner til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Holger Victor Blankensteiner, der er født den 27 Juli 1861 og mange Gange tidligere straffet, bl. a. ofte for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 30te Maj d. A. efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 72 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 14de d. M. betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 319. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Christian Johnsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Betleri.

Maribo Købstads Politirets Dom af 10 November 1903: Arrestanten Hans Christian Johnsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage samt betale samtlige med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Richter og Prokurator Steinthal, betaler Arrestanten Hans Christian Johnsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Johnsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Johnsen, der er født den 18 Oktober 1864 og tidligere er straffet mange Gange for Betleri, senest ved Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 17 August 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Betleri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste godtgjort, at han den 2 November 1903 har betlet forskellige Steder i Maribo Købstad.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i 90 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat, vil bemeldte Dom — — — — — — — — — — — være at stadfæste.

Nr. 311. Advokat Hindenburg

contra

Alma Vilhelmina Erlandsson (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5te December 1903: Arrestantinden Alma Vilhelmina Erlandsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Kaas, og Defensor, Overretssagfører Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alma Vilhelmina Erlandsson til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Alma Vilhelmina Erlandsson, hvis opgivne Alder af 21 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, og som — her i Riget — er anset

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 23 Februar dette Aar efter Straffelovens § 228 og § 16 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt dømt til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist at have gjort sig skyldig i følgende:

Efter at Arrestantinden den 3dje Marts d. A. havde udstaaet den hende ifølge oven anførte Dom idømte Straf, blev hun, der i Forvejen til Helsingør Købstads Politiprotokol var advaret om Virkningen af hendes ulovlige Tilbagevenden her til Landet, udbragt af Riget. Hun er derefter den 1ste April d. A. uden Tilladelse vendt tilbage her til Landet, hvor hun senere har opholdt sig, indtil hun den 23 Oktober d. A. blev anholdt under nærværende Sag.

Arrestantinden har derhos, medens hun i Juni d. A. tjente Grosserer Adolf Langsted, frastjaalet dennes Datter Ingeborg et til 50 Øre vurderet Par Strømper, medens hun i Juli Maaned d. A. tjente Værten paa Strandmøllekroen, Johan Hegner, frastjaalet denne et til 3 Kr. vurderet Par Støvler og Frk. Olivia Caroline Elberding en til 20 Kr. vurderet Guldring, medens hun fra 3 August til 1 September tjente hos Grosserer Carl Philip, frastjaalet denne en Del Beklædningsgenstande m. m., af samlet Værdi 15 Kr., og medens hun fra 1ste til 20 Oktober havde Plads som Tjenestepige hos Grosserer Ludvig Lendorff, frastjaalet denne dels 27 Kr. i rede Penge, dels en Brosche m. m., af samlet Værdi 20 Kr.

Alt det stjaalne beroede paa Steder, hvortil Arrestantinden i sin Egenskab af Tjenestepige havde uhindret Adgang, og Tyverierne ere forøvede i mange forskellige Gange.

Endelig har Arrestantinden den 20 Oktober d. A. frastjaalet Bud Valdemar Carlskov nogle tilsammen til 1 Krone 50 Øre vurderede Teskeer, som han havde glemt paa Køkkenbordet i hendes daværende Kondition.

Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter dens § 16, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos hun efter udstaaet Straffetid atter vil være at udbringe af Riget.

Nr. 316. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Emil Kørner (Def. Liebe),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1903: Tiltalte Jens Emil Kørner bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og De-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

fensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Emil Kørner til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Emil Kørner, der tiltales for Vold, er født den 22 December 1879 og anset blandt andet ved Rettens Dom af 30 December 1899 efter Straffelovens §§ 203 og 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 September 1900, efter Politivedtægtens § 92, kfr. § 68, dels efter Straffelovens § 200, kfr. Lov 11 Maj 1897 § 2 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Rettens Dom af 26 Januar 1901 efter de samme Lovbestemmelser med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Rettens Dom af 26 Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 203 og 100, kfr. Lov 11 Maj 1897 § 3 med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ved Rettens Dom af 25 Juli 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage. Endvidere har han den 22 Marts og den 8 November 1900 for Vold vedtaget tvende Bøder, store henholdsvis 200 Kr. og 40 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 1 November d. A. om Aftenen ved Ellevetiden indfandt Tiltalte sig i Konditor Fritz Rommerdahls Forretning, Enghaveplads Nr. 9, for at købe nogle Kager, ledsaget af en beruset Mandsperson, som han havde truffet udenfor Forretningen, og som han havde inviteret med ind i Butiken. Rommerdahl erklærede imidlertid, at han først vilde ekspedere Tiltalte, naar den berusede Mandsperson havde forladt Forretningen, og da Tiltalte, der var i Krigshumør paa Grund af, at han havde drukket noget Spiritus, opfordrede Mandspersonen til at blive og holdt paa ham, da han vilde til at gaa, meddelte Rommerdahl Tiltalte, at han ikke vilde handle med ham, og at Tiltalte derfor ogsaa maatte forlade Forretningen. Dette nægtede Tiltalte at gøre, og da han gav sig i Færd med at berøre de paa Disken udstillede Varer, skubbede Rommerdahl ham paa en lempelig Maade bort fra Disken. Herover blev Tiltalte vred og gik paa en truende Maade frem mod Rommerdahl og gjorde Tegn til at gaa inden for Disken, hvorfor Rommerdahl greb en Todtenschläger, som han havde liggende under Disken, og truede med at anvende den til sit Forsvar, hvis Tiltalte kom nærmere. Tiltalte gik imidlertid alligevel frem og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

rakte sig frem for at gribe Rommerdahl i Brystet, hvorfor Rommerdahl gav ham et let Slag paa den ene Skulder med Todtenschlägeren, og da Tiltalte nu for løs paa Rommerdahl, slog denne fra sig med Todtenschlägeren og ramte ham bl. a. i Ansigtet, hvor han tilføjede ham et Par ubetydelige Saar. Herover blev Tiltalte yderligere ophidset og forfulgte Rommerdahl, der tabte Todtenschlägeren, ind i et tilstødende Værelse, hvor han kastede ham om paa en Chaiselongue og slog ham i Ansigtet med knyttet Haand.

Ved den af Tiltalte øvede Vold paaførtes der overfaldne en Del mindre Læsioner i Ansigtet samt et ca. 1 Cm. langt, uregelmæssigt, dybt Saar paa Overlæbens indvendige Side.

Ved overfaldnes Møde i Retten den 4de November dette Aar var Saaret endnu ikke lægt, ligesom overfaldne, der havde lidt af nogen Hovedpine et Par Dage, endnu følte lidt Ømhed og Svie. Det maa imidlertid antages, at alle Følgerne nu have fortaget sig.

I Henhold til foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 11te Maj 1897 § 3, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 70. **Københavns Magistrat** (Shaw)

contra

Kammersekretær **C. F. N. Borthig** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Indkomstskat for et Tidsrum, da han havde været paa Rejse i Udlandet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juli 1902: Indstævnte, Kammersekretær C. F. N. Borthig, bør for Citanterne, Københavns Magistrats Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Københavns Magistrat, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Februar 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 37.**

Tirsdagen den 26 Januar.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søge Citanterne, Københavns Magistrat, Indstævnte, Kammersekretær C. F. N. Borthig, tilpligtet at betale et Beløb af 6300 Kr., som han skal skylde Staden Københavns Kommune i Indkomstskat for Januar, April, Juli og Oktober Kvartal 1900 samt April Kvartal 1901, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 Oktober 1901, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte den 30 Marts 1900 med sin Familie fra den ham tilhørende Ejendom ved Lyngbyvej, hvor han boede, afrejste til Udlandet for længere ubestemt Tid, idet han samtidig fuldstændig ophævede sin Husholdning og aflaasede sin Lejlighed, og at han kom tilbage fra Udlandet den 9 August 1901 og igen tog Ophold paa sin fornævnte Ejendom paa Lyngbyvej, paa hvilken hans Møbler havde beroet under hans Fraværelse, og som under denne havde været under Tilsyn af en af ham dertil engageret Mand.

Da den Omstændighed, at Indstævnte under sin Fraværelse i Udlandet har haft sin ubeboede Lejlighed her i Staden staaende til sin Disposition, ikke, som af Citanterne forment, kan medføre, at han under de i øvrigt foreliggende Omstændigheder kan anses i det nævnte Tidsrum at have været »Indvaaner« i København i den Betydning, hvori dette Ord er brugt i L. 19 Februar 1861 § 6, og da det er uden Betydning, at Indstævnte ikke under den omtalte Rejse har taget fast Ophold andet Steds, kan Indstævnte ikke anses pligtig at betale det paastævnte Beløb, der efter Proceduren maa antages at udgøre den ham her i Staden paalignede Skat for Skatteaaret fra 1ste April 1900 til 31 Marts 1901 og for 1ste Kvartal af det følgende Skatteaar, og han vil derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Onsdagen den 27 Januar.

Nr. 34. Amtsraadsmedlem og Landvæsenskommissær, Proprietær **C. Korsgaard** (Bagger efter Ordre)

contra

Estvad-Rønbjerg Sogneraad (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om et Sogneraads Pligt til at fordele Pligtkørslerne paa samtlige kørselspligtige i Kommunens to Sogne.

Udpantningsforretning af 20de April 1900, hvorved der af Sognefogden for Rønbjerg Sogn hos Appellanten efter Indstævntes Begæring er foretaget Udpantning for skyldige Kørselspenge.

Hjerm-Ginding Herreders Fogedrets Kendelse af 2den Maj 1900: Den af Sognefogden for Rønbjerg Sogn den 20 April d. A. hos C. Korsgaard foretagne Udpantning for Kommunens Udgift til lejet Pligtkørsel stadfæstes.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juni 1901: Den paaankede Fogedretskendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Proprietær Korsgaard, til de Indstævnte, Estvad-Rønbjerg Sogneraad, 25 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12te Februar 1902 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at det efter den indankede Doms Afsigelse er oplyst, at den i Dommen omhandlede, af Ringkøbing Amtsraad den 25 Maj 1899 fattede Beslutning under 30te samme Maaned er meddelt det indstævnte Sogneraad. Da imidlertid Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867, særlig dens §§ 17 og 18, ikke skønnes at indeholde Hjemmel for Amtsraadet til at paalægge Sogneraadet at fordele det i Sagen omtalte Pligtarbejde under et mellem samtlige kørselspligtige i Kommunen, maa Sogneraadet antages at have været beføjet til at kræve de i Dommen omhandlede Udgifter betalte af Appellanten, og Dommen vil som Følge heraf efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson hver 100 Kroner samt Højesteretssagfører Hansens Dødsbo 35 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at de Indstævnte, Estvad Rønbjerg Sogneraad, under 11 Marts f. A. ved Henvendelse til Hjerm-Ginding Herreders Kontor havde begært autoriseret til Udpantning bl. a. hos Citanten, Proprietær Korsgaard til Nørkær, et Beløb af 41 Kr., der efter de Indstævntes Opgivende i 1899 var udbetalt af den nævnte Kommunes Kasse for »lejet Pligtkørsel«, som Citanten havde været tilsagt til at udføre paa 5 nærmere angivne Dage i November Maaned s. A., og Fogden ved Paategning paa bemeldte Liste af 20 Marts f. A. havde meddelt den begærte Autorisation, blev der den 20de April næstefter af Sognefogden for Rønbjerg Sogn paa Citantens Bopæl afholdt en Udpantningsforretning til Inddrivelse af det ommeldte Beløb, og da Citanten, der blev truffen til Stede, nægtede at betale dette Beløb, der blev ham affordret tillige med Gebyr for Forretningen, 66 Øre, blev der til Dækning af den nævnte Fordring med videre paaløbende Omkostninger gjort Udpantning i en Citanten tilhørende til 150 Kr. vurderet Ko.

Efter Citantens Begæring blev der imidlertid derefter tilført Udpantningsprotokollen en Protest mod Gyldigheden af den afholdte Udpantningsforretning, der gik ud paa, at de Indstævnte formentlig i Henhold til Loven om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867 § 18 og en af Ringkøbing Amtsraad i et den 25de Maj 1899 afholdt Møde fattet Beslutning havde været uberettiget til at leje til nogle Kørsler, medens nogle præsteredes in natura af enkelte Beboere, og idet de Indstævnte saaledes efter Citantens Formening mod Lovens bestemte Ordlyd og Amtsraadets Paalæg uden Ret havde lejet til en Del af Pligtkørslerne, maatte dette efter hans Paastand have til Følge, at de Indstævnte selv maatte betale de Udgifter, som de ved denne ulovlige Fremgangsmaade havde paadraget sig.

Under en den 2 Maj næstefter i Fogedretten foretagen Kontinuation af den ommeldte Udpantningsforretning gjorde de Indstævnte, der da havde givet Møde, i Anledning af Citantens ovennævnte Protest gældende, at Pligtkørslerne ikke ere fordelte over hele Kommunen under et, men for hvert af Sognene Estvad og Rønbjerg for sig i Overensstemmelse med, hvad der altid har fundet Sted med Hensyn til Fordelingen af Pligtkørslerne mellem de kørselspligtige, hvorhos de bemærkede, at Grunden hertil er den, at Estvad Rønbjerg Kommune

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

har en saa stor Udstrækning, at i modsat Fald de, der skulle benytte Pligtkørslerne, kunde blive nødte til at sende Bud efter de kørselspligtige i en betydelig Afstand, i mange Tilfælde $1^1/_2$ Mil og derover, ligesom ogsaa de kørselspligtige vilde komme til at køre urimelig lange Strækninger. Citanten fastholdt derimod sin Protest mod Udpantningsforretningens Gyldighed, idet han til Støtte for sin Formening om det uberettigede i, at de Indstævnte have fordelt Pligtkørslerne særskilt for hvert af Sognene, fremlagde en Udskrift af Ringkøbing Amtsraads Forhandlingsprotokol angaaende det i den omspurgte Henseende i Amtsraadets ovennævnte Møde passerede, hvoraf det fremgaar, at Amtsraadet i dette Møde i Anledning af et fra Citanten med flere Beboere af Rønbjerg Sogn indkommet Andragende med Besværing over, at Estvad Rønbjerg Kommunes Pligtarbejde af Kørsler ikke vare fordelte under et over hele Kommunen mellem samtlige kørselspligtige, men derimod særskilt for hvert Sogn, besluttede at udtale, at det i Analogi med Bestemmelserne i Landkommunallovens § 18, jfr. Indenrigsministeriets Skrivelse af 26de August 1871, maatte holde for, at det omhandlede Pligtarbejde blev at fordele under et over hele Kommunen mellem samtlige kørselspligtige; og efter at de Indstævnte derpaa havde udtalt, at de formentlig alligevel havde været berettigede til ligesom hidtil at fordele Pligtkørslerne særskilt for hvert Sogn, blev Spørgsmaalet optaget til Kendelse.

Ved denne, der straks blev afsagt, er den oven ommeldte af Sogneraadet foretagne Udpantningsforretning stadfæstet, og denne Kendelse er nu af Citanten — efter at Sagen under en tidligere Appel af samme ved Overrettens Dom af 15 April d. A. som ikke behørig deduceret var ex officio afvist — paa ny indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Kendelsen forandret derhen, at den omhandlede Udpantningsforretning ophæves eller annulleres, hvorimod de Indstævnte procedere til Kendelsens Stadfæstelse.

Selv forudsat, at den af de Indstævnte fulgte Ordning med Hensyn til Fordelingen af de ommeldte Kørsler mellem de kørselspligtige i Kommunen ikke maatte være forenelig med Landkommunallovens § 18, maa Citanten dog anses at have været uberettiget til, saa længe denne i den tidligere Lovgivning hjemlede Ordning, der ifølge Proceduren maa antages efter bemeldte Lovs Emanation vedblivende at have bestaaet i Kommunen, fremdeles opretholdtes af de Indstævnte, at undslaa sig for efter de ham i Overensstemmelse hermed givne Tilsigelser at præstere Befordring til disse Kørsler, i hvis Udførelse han, efter hvad der er ubestridt, var pligtig efter Tur at deltage, hvorimod han, saafremt han formente, at den Maade, hvorpaa de Indstævnte vare gaaede frem ved Fordelingen af Kørslerne, var i Strid med Bestemmelserne i den oven citerede Lov, maatte være henvist til ved Henvendelse til de det indstævnte Sogneraad overordnede Myndigheder at foranledige, at der af disse i Henhold til bemeldte Lovs § 47 blev truffet de nødvendige Foranstaltninger til, at der i den omhandlede Henseende kunde hidføres en med den bestaaende Lovgivning stemmende Ordning. Herefter kan Citanten imidlertid ikke med Føje gøre Indsigelse imod, at de Indstævnte søge Godtgørelse hos ham for de Udgifter, han ved sin Undladelse af at præstere de Kørsler, hvortil han var tilsagt, har paadraget Kommunen til Bestridelse af disse, og

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

idet Citantens Protest imod den af de Indstævnte til Dækning af deres Krav i saa Henseende foranstaltede Udpantning — mod hvis Gyldighed Citanten, som meldt, ikke har fremsat anden Indsigelse — saaledes maa anses ubeføjet, vil den paaankede Kendelse følgelig være at stadfæste.

Citanten findes derhos at burde betale de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 25 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 28 Januar.

Nr. 318. Højesteretssagfører Jensen

contra

Julius Christoffer Klages (Def. Rée),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 29de August 1903: iltalte, Arbejdsmand Julius Christoffer Klages af Egerup, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Husmand Lars Christensen af Egerup 26 Kr. 50 Øre. Saa bør han og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Svendsen, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Oktober 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører M. Carlsen og Prokurator Juel for Overretten betaler Tiltalte Julius Christoffer Klages 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Christoffer Klages til Højesteretssagførerne Jensen og Rée 40 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Julius Christoffer Klages, der under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret indankede Sag er aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, er født den 11 April 1869 og oftere forhen straffet for Ejendomsindgreb, bl. a. ifølge Højesterets Domme af 16de og 17 Oktober 1894 henholdsvis efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 111, 2det Stk., og § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri hver Gang med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest ifølge Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 8 Januar 1900 efter samme Lovs § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 247, jfr. § 47 og § 62, med lige Arbejde i 5 Aar.

Den 15 Juni d. A. anmeldte Husmand Lars Christensen af Egerup, at han samme Dag staaende udenfor sit Hus var bleven overfalden af Tiltalte, der havde saaret ham med et Hyppejærn, navnlig i Ansigtet. Ifølge Lægeattest af samme Dag havde Anmelderen paa venstre Kind et 3 Ctm. langt, meget dybt Saar og i venstre Mundvig et mindre, ligeledes dybt, noget uregelmæssigt Saar, indvendigt paa Underlæben et lille overfladisk Saar, i Ansigtets venstre Side nogle Hudafskrabninger og paa venstre Haand tæt ved Haandleddet en betydelig Hævelse; Saarene i Ansigtet antoges at maatte være frembragte ved Slag med en skarpvinklet Genstand. Ved en den 4 August d. A. foretagen Lægeundersøgelse fandtes der Ar paa venstre Kind og Mundvig; en partiel Lammelse af Musklerne omkring Munden og Næsen paa Ansigtets venstre Side antoges at hidrøre fra Overskæring af Grene af Ansigtets Bevægenerver, men sandsynligvis at ville i Løbet af et længere Tidsrum svinde eller i hvert Fald bedres.

Tiltalte har forklaret, at han den paagældende Dag efter at have været i Mundhuggeri med Lars Christensen om nogle Redskaber, denne havde laant ham, — ved hvilken Lejlighed Lars Christensen, som han efter Tiltaltes Udsagn oftere havde for Skik, udskældte Tiltalte for »Rasphuskandidat«, »Tugthuskandidat« og »Tyveknægt« — stod i sin Moders til Lars Christensens Grund stødende Have og hyppede Kartofler, og at han, da Lars Christensen paa ny udskældte ham og truede med at skyde ham, i Ophidselse herover og for at skræmme Lars Christensen, med Hyppejærnet i Haanden løb ud paa Vejen, hvor denne stod, samt, da Lars Christensen hævede en Skovl imod Tiltalte, huggede efter ham med Hyppejærnet og mulig ramte ham i Hovedet, hvorefter Tiltalte kastede ham til Jorden og slog ham over Bagdelen med Hyppejærnets Skaft, der var gaaet løst. Hyppejærnets Blad var 9 Tommer bredt og 3 Tommer højt og fæstet i et Jernskaft af $8^1/_2$ Tommes Længde, der var anbragt i et ca. 2 Alen langt Træskaft.

Lars Christensen benægter at have udskældt eller truet Tiltalte og at have haft en Skovl i Haanden ved den omhandlede Lejlighed. Han sigter med Bestemthed Tiltalte for at have ramt ham i Ansigtet med Hyppejærnets skarpe Eg.

Ved det foreliggende findes det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har tilføjet Lars Christensen de foranførte Læsioner, men om de dermed forbundne nærmere Omstændigheder findes Tiltaltes Fremstilling af det passerede at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Det maa saaledes billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, og da det efter Omstændighederne

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf af Fængse paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser — — — — om den ham paalagte Erstatning til Lars Christensen tiltrædes, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Fredagen den 29 Januar.

Nr. 59. Aktieselskabet **Hellerup Skibsværft og Maskinbyggeri** (Holm & Collerup) (Arntzen)

contra

Generaltolddirektoratet (den konst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Toldfrihed i Henhold til Lov 4 Juli 1863 § 16 af nogle Maskiner og Kedler, der i Udlandet vare indsatte i vedkommende Skib, m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Februar 1902: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet »Hellerup Skibsværft og Maskinbyggeri (Holm & Collerup)« i denne Sag fri at være. I Salær til den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Hindenburg, betale Citanterne 100 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i den anførte Grunde rettelig antaget, at de paagældende Maskiner og Kedler ere Told undergivne.

Appellanten har imidlertid for dette Tilfælde subsidiært gjort gældende, at Tolden bør beregnes efter en anden Position, end sket; men denne Indsigelse kan allerede af den Grund ikke tages til Følge, at den først er fremkommen for Højesteret, og Indstævnte maa anses at have protesteret imod, at den tages i Betragtning.

Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten vil have at betale det Indstævntes Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellanten, Aktieselskabet Hellerup Skibsværft og Maskinbyggeri, 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søge Citanterne, Aktieselskabet »Hellerup Skibsværft og Maskinbyggeri (Holm & Collerup)«, de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, tilpligtede at tilbagebetale dem et Beløb af 5291 Kr. 66 Øre, som efter Citanternes Anbringende uberettiget er afkrævet dem i Told af nogle i et af dem bygget Dampskib indlagte Maskiner og Kedler, og som de den 7 Marts 1901 under Protest have indbetalt til Københavns Toldbods Havneoppebørselskontor. Citanterne paastaa sig tillige tilkendte Renter af Beløbet med 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato, den 25 Marts 1901. De Indstævnte paastaa sig frifundne.

Det Dampskib, hvorom Talen er, er bygget paa Citanternes Værft i Hellerup for et esbjergsk Dampskibsselskabs Regning. Dets Bygning blev her tilendebragt saa vidt, at kun Maskinerne og Kedlerne manglede. Disse var det Meningen at lade indlægge i England. For at muliggøre Skibets Overførelse til England — som ikke vilde kunne ske ad den Vej, det ønskedes, nemlig gennem Nord-Østersøkanalen, naar det ikke var forsynet med Nationalitetsbevis — blev der efter Bemyndigelse af de Indstævnte, udenfor Reglerne i Skibsregistreringsloven af 1 April 1892 § 5, sidste Stykke, den 24 November 1900 af Registrerings- og Skibsmaalings-Bureauet udfærdiget et foreløbigt Nationalitets-Certifikat for Skibet, gældende for en Rejse fra København til Middlesborough on Tees, hvor, som det siges i Slutningen af Dokumentet, Maskiner og Kedler, som vare forfærdigede der, tilsigtedes indsatte. Skibet blev derpaa bugseret til Middlesborough, hvor Maskiner og Kedler bleve indsatte. Efter at dette var sket, blev der af den danske Konsul i Hull udfærdiget et Interims-Nationalitets-Certifikat for Skibet, gældende for dets Rejse tilbage fra Middlesborough til København, i Slutningen af hvilket Dokument der er optaget en Bemærkning om, at Indførselstolden ikke er betalt til Konsulatet. Efter derpaa at være bragt tilbage til København blev Skibet den 4 Januar 1901 registreret her, som det maa antages, under Forbehold af nærmere Afgørelse fra de Indstævnte af Spørgsmaalet om, hvor vidt der skulde erlægges Told af de indsatte Kedler og Maskiner, hvilket Spørgsmaal af de Indstævnte blev besvaret i bekræftende Retning, hvorefter Citanterne, som ovenfor anført, indbetalte Beløbet under Forbehold af Tilbagesøgning.

Tvisten under Sagen drejer sig om, hvor vidt — som Citanterne gøre gældende — Toldfrihed for de her omhandlede Maskiner og Kedler er hjemlet ved Bestemmelsen i Lov om Told- og Skibsafgifter af 4de Juli 1863 § 16 om, at »Skibsredskaber og Skibsinventariegenstande, som af indenlandske eller fremmede Skibe, til Brug ombord, medbringes fra fremmed eller toldfrit Sted, indgaa toldfrit, saafremt de af Toldvæsenet skønnes at være brugte før Skibets Indklarering«. Dette Spørgsmaal maa besvares benægtende. De omhandlede Maskiner og Kedler vare nødvendige Bestanddele af det paagældende Skib, som indtil deres Anbringelse ikke var noget færdigt Fartøj, og i Fald Skibet i sin Helhed havde været bygget i Udlandet og derefter var blevet erhvervet her til Landet, vilde de, overensstemmende med den udtrykkelige Bestemmelse i ovennævnte Lovs § 8, have været at tage med ved Ansættelsen af den Værdi, der skulde lægges til Grund ved Beregningen af Tolden, som i dette Tilfælde ifølge Lovenes § 1 vilde have været at svare af hele Skibet. Men den Omstændighed, at alene de

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

her omhandlede Bestanddele af det færdige Skib, men ikke den øvrige Del af dette, vare tilvirkede i Udlandet, kan ikke gøre Bestemmelsen i Lovens § 16 anvendelig paa dem. Det findes derfor at være med Rette, at der er afkrævet Citanterne Told af de ommeldte Genstande, og de Indstævntes Frifindelsespaastand vil saaledes være at tage til Følge.

Der er fra begge Sider nedlagt Paastand om Tilkendelse af Sagsomkostninger, dog at de Indstævntes Paastand herom kun gaar ud paa, at det paalægges Citanterne at betale Salær til den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Hindenburg, som er mødt for dem under Sagen. Denne sidste Paastand vil være at tage til Følge saaledes, at Salæret bestemmes til 100 Kr.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 63. Murmester **E. Lythans Petersen** (Rée)

contra

Firmaet **Københavns Dørgrebsfabrik** (Asmussen)

og som Kontrasag

Firmaet **Københavns Dørgrebsfabrik** (Asmussen)

contra

Murmester **E. Lythans Petersen** (Rée)
og Etatsraad **Moresco** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Hovedentreprenøren eller Bygherren skulde betale en Underentreprenørs ikke paa Hovedtilbudet opførte Regning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 August 1902: Indstævnte, Etatsraad Moresco, bør for Citanterne, Firmaet »Københavns Dørgrebsfabrik« ved dets Indehavere, C. G. E. Hansen og G. M. Søe Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Indstævnte, Murmester E. Lythans Petersen, bør til Citanterne betale de paastævnte 1475 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 19 August 1899 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovennævnte den 23 April 1900 fremlagte Kontrakt ikke er stemplet.

Højesterets Dom.

Under nærværende Sag har Hovedappellanten, Murmester E. Lythans Petersen, som ved den indankede Dom er tilpligtet til at betale Kontraappellanten, Firmaet »Københavns Dørgrebsfabrik«, det under Sagen omhandlede Beløb 1475 Kroner med

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Renter, appelleret denne Dom til Forandring, medens nævnte Firma har kontraappelleret Dommen dels til Stadfæstelse lige overfor Hovedappellanten, dels til Underkendelse lige overfor den i første Instans medindstævnte Etatsraad Moresco, som ved Dommen er frifunden for Kontraappellantens Tiltale. Som ommeldt i Dommen har Indstævnte Etatsraad Moresco givet Arbejdet ved Ombygningen af sin Ejendom Nr. 24 paa Østergade i Entreprise til Hovedappellanten, men efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger maa det antages, *at* der ikke ved Arbejdets Udbydelse er blevet forelagt Hovedappellanten nogen Beskrivelse over Arbejdet eller de fornødne Detailtegninger, *at* Hovedappellanten ikke af de ham forelagte Tegninger kunde se, at det under Sagen omtvistede Arbejde hørte med til Entreprisen og i det hele — idet han heller ikke mundtlig havde erholdt tilstrækkelig Oplysning i saa Henseende — ikke kunde danne sig et nøjagtigt Begreb om, hvilke Arbejder Entreprisen skulde omfatte, samt *at* det paa Grund heraf blev aftalt, at de forskellige Underentreprenører af Hovedappellanten skulde henvises til Bygherrens Arkitekt for hos denne at faa nøjere Oplysninger om Arbejdet til Brug ved Udarbejdelsen af deres Tilbud. Den i Dommen ommeldte Glarmester, hvem Hovedappellanten havde anmodet om at levere Glarmester- og Messingarbejdet, og som atter angaaende dette sidste Arbejde henvendte sig til Kontraappellanten, forhandlede imidlertid ikke med Arkitekten, forinden han indleverede sit Tilbud til Hovedappellanten, og dette kom derfor — hvad tydeligt fremgik af dets specificerede Indhold — ikke til at omfatte det omtvistede Arbejde, hvilket saaledes ej heller kunde tages i Betragtning ved Hovedappellantens endelige Tilbud. Dette indsendte Hovedappellanten til Arkitekten ledsaget af alle Underentreprenørernes Overslag og en Skrivelse, hvori han anmodede Arkitekten om at efterse Tilbudene. Efter henved en Maaneds Forløb blev Hovedappellantens Tilbud antaget uden at der fra Arkitektens eller Bygherrens Side fremkom nogen Indsigelse imod, at Glarmesterens Overslag ikke omfattede det oftnævnte Arbejde.

Herefter findes Hovedappellanten ikke at kunne være pligtig at betale dette udenfor hans Tilbud liggende Arbejde, og da saadan Forpligtelse heller ikke kan udledes af den mellem ham og Kontraappellanten senere førte Forhandling, vil Hovedappellanten være at frifinde.

Derimod vil Indstævnte Moresco, som har modtaget det ommeldte Arbejde, og som ikke har haft noget at erindre mod dets Udførelse eller mod den derfor forlangte Betalings Størrelse, allerede som Følge af det anførte være at tilpligte at betale Kontraappellanten det omhandlede Beløb, ligesom han findes at burde tilsvare Kontraappellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Processens Omkostninger i øvrigt ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Murmester E. Lythans Petersen, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Firmaet »Køben-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havns Dørgrebsfabrik«, i denne Sag fri at være. Indstævnte, Etatsraad Moresco, bør til nys nævnte Firma betale 1475 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 19 August 1899 til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner. Processens øvrige Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Etatsraad Moresco 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Maj 1898 henvendte en herboende Glarmester sig til Citanterne, Firmaet »Københavns Dørgrebsfabrik« ved dets Indehavere C. G. E. Hansen og G. M. Søe Jensen med Anmodning om at give Tilbud paa Levering og Opsætning af Messingsprosser over 4 Vinduer og en Porthvælving samt 4 Stk. Messing-Gelændere paa Indstævnte, Etatsraad Morescos Ejendom Nr. 24 paa Østergade, idet der til Vejledning medfulgte en Tegning af et Fag Vinduer, og efter at Citanterne havde opgivet Prisen for nævnte Arbejde til 1900 Kr., bestilte Glarmesteren Arbejdet udført, idet han lovede at tilsende Citanterne Detailtegninger i Løbet af nogle Dage. Da Tegningerne imidlertid udeblev og Citanterne havde erfaret, at en ustævnt Arkitekt paa Etatsraad Morescos Vegne ledede de Arbejder, der skulde foretages ved Ejendommen, og at Indstævnte, Murmester E. Lythans Petersen havde hele Arbejdet i Entreprise, henvendte Citanterne sig til nævnte Arkitekt, der — efter hvad de have anbragt — blev meget forbauset ved at høre, at Arbejdet endnu ikke var paabegyndt, og paalagde dem at paaskynde det saa meget som muligt. Og da Citanterne derpaa, efter at være gjorte bekendte med Detailtegningerne, oplyste Arkitekten om, at disse omfattede adskilligt mere Arbejde for Citanterne end af Glarmesteren nævnt, nemlig foruden diverse Façon-Messingplader og Lister en graveret Navneplade, og at Prisen for dette yderligere, udenfor Tilbudet liggende Arbejde vilde blive omtrent lige saa stor som Tilbudsprisen, beordrede han, efter Citanternes Anbringende dem til snarest at sætte ogsaa dette Arbejde i Gang. For at forebygge senere mulige Misforstaaelser henvendte Citanterne sig samme Dag tillige til Entreprenøren, Indstævnte Murmester Lythans Petersen, som, efter at være gjort bekendt med det oven anførte, ligeledes anmodede dem om uden Ophold at udføre hele Arbejdet, altsaa ogsaa det, der laa udenfor Tilbudet, idet han derhos — efter Citanternes Fremstilling — paa deres Forespørgsel om, hvem der skulde betale for det yderligere Arbejde, erklærede, at Pengene vare sikre nok.

Citanterne have herefter udført hele Arbejdet. Men medens den af Glarmesteren bestilte Del af Arbejdet er betalt dem, have de derimod ikke kunnet opnaa Betaling for den øvrige Del, skøndt de have indsendt Regning derover til Entreprenøren, Murmester Lythans Petersen, lydende paa 1475 Kr., idet saavel han som Indstævnte Moresco, til hvem de senere have henvendt sig, har nægtet at betale Regningens Paalydende, og de have derfor under nærværende Sag, under hvilken begge de Indstævnte, der bo udenfor København, have vedtaget nær-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

værende Ret som Værneting, paastaaet de Indstævnte in solidum eller en af dem tilpligtede at betale Citanterne det ovennævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19de August 1899, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Medens det nu er uomtvistet, at Citanterne have udført det Arbejde, hvorfor de her under Sagen søge Betaling, at den herfor beregnede Betaling er passende, og at de have Krav paa at faa det særlig vederlagt som liggende udenfor Tilbudet til Glarmesteren, drejer Tvisten under Sagen sig alene om, hos hvem af de Indstævnte Citanterne skal have det ommeldte Tilgodehavende betalt, idet Indstævnte Moresco paa sin Side gør gældende, at Murmester Lythans Petersen ved Kontrakt af 1 Juni 1898 som Entreprenør har paataget sig hele Arbejdet ved Ombygningen af den paagældende Ejendom for en bestemt samlet Sum, for hvis Modtagelse han den 6 April 1899 har givet Saldokvittering, og at det her under Sagen omhandlede Arbejde var indbefattet derunder, medens Indstævnte Lythans Petersen gør gældende, at de ved Arbejdets Udbydelse foreliggende Tegninger fra Arkitekten vare saa lidt udførte i Detailler, at det var umuligt at give et bestemt Tilbud for Entreprisen, hvorfor de enkelte Underentreprenører, deriblandt Glarmesteren, udtrykkelig af ham bleve henvistø til, forinden de fremsatte deres Tilbud, at forhandle med Arkitekten angaaende Enkelthederne ved Arbejdet, og at han først, da Tilbudene forelaa fra Underentreprenørerne, i den Forudsætning, at Arkitekten, hvem disse Arbejder forelagdes, nøje undersøgte, om de vare udtømmende, selv fremsatte sit Entreprise-Tilbud, der imidlertid, da det senere viste sig, at Glarmesteren trods Paalæget ikke i Tide havde henvendt sig til Arkitekten, uden nogen Skyld fra hans Side ikke kom til at omfatte det her under Sagen omhandlede Arbejde. Endelig har Indstævnte Lythans Petersen benægtet, at han har bestilt det nævnte Arbejde hos Citanterne eller garanteret dem Betaling herfor, idet han vel erkender ved den foran omtalte Samtale at have opfordret dem til at fremskynde Arbejdet, men hævder, at han, da Citanterne meddelte ham, at Arkitekten havde yttret: »Kil nu bare paa og faa det lavet, saa faar De det nok betalt«, kun svarede, at naar Arkitekten havde udtalt sig saaledes, vare Pengene vel sikkre nok, hvorhos han paastaar, at han saa langt fra personlig har paataget sig at indestaa for Betalingen, at han tvert imod udtrykkelig henledede Citanternes Opmærksomhed paa, at han kun havde med Glarmesteren at gøre.

Rigtigheden af dette sidste Anbringende har Indstævnte Lythans Petersen imidlertid mod Citanternes Benægtelse ikke bevist.

Ligesom nu Indholdet af den mellem de Indstævnte afsluttede Entreprisekontrakt af 1 Juni 1898 — ved hvilken Indstævnte Lythans Petersen for en bestemt Sum paatog sig Udførelsen af de i Kontrakten stipulerede Bygningsarbejder og i hvis § 3 det hedder: »Samtlige Bygningsarbejder skulle udføres overensstemmende med de af Arkitekt Ingemann forfattede . . . . Tegninger, som i Forbindelse med de sig dertil sluttende større Arbejdstegninger, der udarbejdes af samme, i enhver Henseende blive nøjagtig at følge efter den Forstaaelse, som Arkitekten maatte fremsætte, og har Entreprenøren at rette sig efter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og i alle Henseender at efterkomme de yderligere Anvisninger i Henseende til Levering og Udførelse af Arbejdet, som Arkitekten maatte knytte til Tegningerne, efterhaands som Arbejdet skrider frem« — ikke i og for sig giver Grund til den Antagelse, at nogen Del af Ombygningsarbejdet overhovedet skulde falde udenfor den overtagne Entreprise, saaledes skønnes det ikke rettere, end at Citanterne, der, selv om de ikke kendte Kontraktens Ordlyd, dog vidste, at Indstævnte Lythans Petersen havde hele Arbejdet i Entreprise, herefter vare berettigede til i hans Opfordring til dem under Forhandlingerne om det udenfor deres oprindelige Tilbud liggende Arbejde, om at fremskynde Arbejdet at se en af ham som Entreprenør foretagen Bestilling af dette Arbejdes Udførelse ved dem, og de findes derfor ogsaa berettigede til at holde sig til ham angaaende Betalingen af deres Tilgodehavende for det nævnte Arbejde.

Medens saaledes Indstævnte Murmester Lythans Petersen vil være at tilpligte at betale Citanterne de paastævnte 1475 Kr. med Renter deraf som paastaaet, findes Citanterne ikke paa de af dem oplyste Omstændigheder at kunne støtte et Krav paa hos Indstævnte Moresco at erholde Dækning for deres anførte Tilgodehavende og denne Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale under nærværende Sag.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den ovennævnte den 23 April 1900 fremlagte Kontrakt ikke er stemplet; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 324. Højesteretssagfører Rée

contra

Harald Christoffer William Müller
(Def. Asmussen),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Randers Købstads Politirets Dom af 6te August 1903: Tiltalte, Materialist Harald Christoffer William Müller bør til Randers Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Oktober 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Harald Christoffer William Müller til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Harald Christoffer William Müller, der er født i Aaret 1841 og som den 6te November forrige Aar inden Randers Købstads Politiret har vedtaget for ulovlig Medikamenthandel at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Randers Købstads Kæmnerkasse, tiltales under nærværende Sag paa ny for samme Forseelse.

I »Randers Amtsavis« for den 7 April d. A. fandtes indrykket en saalydende Bekendtgørelse:

Jørgen Larsens Bitter
Allested-Bitteren.
Hovedforhandler for Danmark
F. Simonsen, Højrup St.

Da jeg har søgt Læge i længere Tid for Tuberkulose, men uden at det havde gjort mindste Virkning, besluttede jeg at prøve Allested-Bitteren og allerede efter at have brugt 4 Flasker, var jeg fuldstændig rask og har været det siden, hvorfor jeg anbefaler den paa det bedste.

Aastrup pr. Pejrup St., den 11 Februar 1903.

H. K. Hansen.

Faas hos Brødrene Müller, Randers.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han, der har Borgerskab som Materialist i Randers og som er Indehaver af det i ovennævnte Bekendtgørelse ommeldte Firma Brødrene Müller, i sin Forretning har forhandlet den i Bekendtgørelsen omhandlede Bitter, af hvilken han har Konsignationslager fra Købmand F. Simonsen i Højrup, der af Producenten af Bitteren, Gaardejer Jørgen Larsen af Allested, er antaget som Hovedforhandler af denne, saaledes at Simonsen besørger den fornødne Annoncering og bl. a. har foranstaltet Indrykkelsen af den ovennævnte Bekendtgørelse. Efter hvad der videre er oplyst, har hver af de Flasker, i hvilke Bitteren — der sælges for 2 Kr. pr. Flaske — er bleven udleveret fra Tiltaltes Forretning, været indpakket i et Stykke Papir, hvorpaa der er trykt en Række Anbefalinger, meddelte af navngivne Personer, og af hvilke flere gaa ud

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

paa, at Udstederne eller paarørende af disse ved Brugen af Bitteren ere blevne helt eller delvis helbredede for alvorlige Tilfælde af Tuberkulose.

Under den foran ommeldte tidligere Sag mod Tiltalte, der ligeledes angik Salg af den her omhandlede Bitter, var en Prøve af denne indsendt til Steins analytisk-kemiske Laboratorium i København, ifølge hvis til Brug under Sagen afgivne Erklæring der i 100 C. C. af Væsken indeholdes: Alkohol $32,_{35}$ Gram, faste organiske og uorganiske Stoffer $3,_{55}$ Gram og Vand $64,_{10}$ Gram; det udtales derhos i Erklæringen, at Undersøgelsen ikke kan give nærmere Oplysning om Oprindelsen af de Plantestoffer, hvoraf Væsken er et spirituøst Udtræk, men at der ikke fandtes metalliske eller andre uorganiske Giftstoffer.

Det kongelige Sundhedskollegium, hvem nærværende Sags Akter have været forelagte, har i sin den 16de Juli dette Aar afgivne Erklæring — som Svar paa en til samme af Politimesteren rettet Forespørgsel om, hvor vidt den oftnævnte Bitter, naar den anbefales som Middel mod Tuberkulose, maa henføres under de i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 8de November 1897 opførte Tincturæ medicatæ, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt, udtalt, at den omspurgte Bitter maa henregnes saavel til de nævnte Tincturæ medicatæ, som til de i samme Bekendtgørelse opførte Arcana medicata.

Vel er det nu ikke oplyst, at den Bitter, hvis Forhandling i Tiltaltes Forretning har givet Anledning til nærværende Sag, og hvis Sammensætning efter det foreliggende ikke kan antages at være afvigende fra den, der ommeldes i Laboratoriets ovenfor gengivne Erklæring, indeholder Stoffer, hvis Forhandling er Apotekerne forbeholdt, men da den efter det foranførte maa anses at være offentlig falbudt som et Helbredelsesmiddel for en bestemt angiven Sygdom, findes den desuagtet at maatte henregnes til de præparerede Medicinalvarer, der ifølge den ovenciterede Bekendtgørelse for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel.

Idet herefter det fornævnte, af Tiltalte som Lægemiddel mod en bestemt Sygdom falholdte Præparat maa anses at henhøre under de i Fdg. 4 December 1672 § 30 nævnte Apotekervarer, samt da det ikke kan diskulpere Tiltalte, at han ikke selv har ladet den oven ommeldte Bekendtgørelse indrykke i »Randers Amtsavis«, idet han dog efter sin Erkendelse har fortsat med Forhandlingen af Bitteren efter at den nævnte Indrykkelse med hans Vidende var bleven foranstaltet af fornævnte Simonsen, maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er anset efter den anførte Lovbestemmelse med en Bøde til Randers Købstads Kæmnerkasse af 200 Kroner, og bemeldte Dom — — vil saaledes være at stadfæste.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 295. Advokat Hindenburg

contra

Niels Peter Ellis Søren Larsen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 November 1903: Arrestanten Niels Peter Ellis Søren Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom omhandlede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 230, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Niels Peter Ellis Søren Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver og til Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 15 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Ellis Søren Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 12 Oktober 1875 og bl. a. anset ved Skelskør Købstads Ekstrarets Dom af 14 Januar 1898 efter Straffelovens § 203, jfr. § 57, og Lov af 11te Maj 1897 med Tvangsarbejde i 90 Dage og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 December 1901 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten, der den 8 August dette Aar, om Morgenen Kl. ca. $4^1/_2$, blev anholdt i Loftsetagen til Bagbygningen i Ejendommen Ryesgade Nr. 51, sigtes under nærværende Sag for umiddelbart i Forvejen at have frastjaalet Tjenestepige Karen Marie Cathrine Hansen et Lommetørklæde, i hvis ene Snip der var indknyttet et kontant Beløb af 4 Kr. 50 Øre.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Februar 1904.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 38.**

Fredagen den 29 Januar.

Herom har bemeldte Tjenestepige edelig forklaret, at da hun nævnte Morgen omtrent Klokken 4 gennem Ryesgade kom gaaende ad sit Hjem til, blev hun tiltalt af Arrestanten, som stod i Porten til ovennævnte Ejendom og som opfordrede hende til at bedrive Utugt med ham. Hun fulgte derpaa med ham op til 1ste Sals Etage i Forhuset, hvor hun efter af Arrestanten at have modtaget 1 Kr. som Vederlag for det tilsigtede Samleje, fremtog sit Lommetørklæde, hvori der alt var indbundet 3 Kr. 50 Øre, og efter at have anbragt det modtagne Kronestykke sammen med de andre Penge og knyttet Lommetørklædets ene Snip om Pengene, stak Tørklædet i sin Kjolelomme.

Hun havde derefter, liggende paa Trappen, Samleje med Arrestanten, som imidlertid straks efter, at dette var fuldbyrdet opfordrede hende til hurtigst muligt at forlade Ejendommen, og for ikke at vække Opsigt, at gaa alene ned ad Trappen.

Idet Vidnet, følgende denne Opfordring, hurtigt begav sig ned ad Trappen, bemærkede hun, at Arrestanten fulgte umiddelbart efter hende, kun nogle faa Trappetrin bag ved hende.

Forinden hun imidlertid var kommen ud af Porten, saa hun Arrestanten, der var kommet ned i Portaabningen, fra denne tage Retning over Gaarden henimod Porten i Bagbygningen, og da hun endnu kun var kommet nogle faa Skridt udenfor Porten, opdagede hun, at Lommetørklædet med Pengene var forsvundet fra hendes Kjolelomme, og gik derfor straks tilbage til Porten, hvorfra hun mente gennem 1ste Sals Trappevindue i Baghuset at kunne se Arrestanten begive sig op ad denne Trappe.

Da hun havde gemt Lommetørklædet saa forsvarligt i Lommen, at hun følte sig sikker paa, at det ikke kunde være faldet ud af denne, og da hun ikke alene turde følge efter Arrestanten, som hun straks mistænkte for under Samlejet at have bestjaalet hende, gik hun ud paa Gaden, hvor hun antraf Politibetjent Nr. 63, Hansen og Musiker Andreas Nielsen, som paa hendes Opfordring fulgte med ind i Ejendommen.

Disse 2 Vidner have dernæst forklaret, at de, efter at være kommet ind over Ejendommens Gaard, hver gik op ad sin Trappe i Baghuset, ad hvilke de samtidig naaede op til 5te Sals Etage, og her traf de Arrestanten staaende paa Hosesokker lige ved Siden af en Stige, der fra denne Etages Gang fører op til det ovenover liggende Loft. Betjenten forespurgte nu Arrestanten, hvad han havde gjort med Pigens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Lommetørklæde og de deri opbevarede Penge, hvortil Arrestanten svarede, at han intet kendte til Pigens Lommetørklæde og ikke vidste, om der havde været Penge i det. Da der nu blev revet en Tændstik af, opdagede Nielsen, at der stukket ind mellem et af Stigens Trin og Muren sad noget lyst, som da det blev trukket frem, viste sig at være et Lommetørklæde, som Pigen, der var fulgt med derop, genkendte som det, hun savnede. Hertil bemærkede Arrestanten imidlertid, at han ikke anede, hvordan det var kommet der, og han blev nu anholdt og ført til Politistationen.

Til den over Arrestanten her optagne Politirapport fastholdt han, at han intet kendte til Lommetørklædet og ikke havde begaaet noget ulovligt, hvorhos han yderligere afgav den Forklaring, at han, efter at have betalt Pigen 1 Kr., som han ikke vilde have bemærket, hvor hun gemte, havde haft Samleje med hende paa Trappegangen i Forhuset, at han derefter vilde begive sig over til en Svogers for Tiden ubenyttede Lejlighed paa 3dje Sal i Baghuset, i hvilken Lejlighed han havde Tilladelse til at tilbringe Natten, at han, efter at være naaet til Døren til denne Lejlighed, hvilken Dør dels var aflaaset med indstukken Laas, dels med en for den anbragt Hængelaas, opdagede at han havde tabt sine Nøgler, hvorfor han, med den Tanke senere paa Morgenstunden hos en af Husets Beboere at laane en Nøgle, der kunde aabne den indstukne Laas, allerede nu frabrød den ommeldte Hængelaas, at han imidlertid, da han nu hørte nogen komme op ad Trappen, for at undgaa at blive set staaende og rivende i Døren, gik højere op i Ejendommen til 5te Sal, hvor han blev antruffen af Betjenten, og at han havde afført sig sine Støvler, fordi disse trykkede ham.

I det først over ham afholdte Forhør, ændrede Arrestanten imidlertid denne Forklaring derhen, at han erkendte, at han, efter at Pigen paa hans Opfordring alene var gaaet ned ad Trappen, fandt et Lommetørklæde, som han gik ud fra var hendes, paa det Sted af Trappen, hvor hun havde ligget, at han, efter at have taget Lommetørklædet op, bemærkede, at der var knyttet Penge ind i det, hvilke Penge, der udgjorde 4 Kr. 50 Øre, han udtog og puttede i sin Portemonnæ, medens han stak Lommetørklædet i sin Frakkelomme, at han imidlertid ikke hermed forbandt den Tanke at ville tilegne sig Pengene. idet det tvært imod var hans Hensigt at ville aflevere saavel disse som Lommetørklædet til Politiet, samt at han derefter, for at begive sig til Svogerens Lejlighed passerede gennem Porten uden at se ud paa Gaden efter Pigen.

Denne Forklaring har Arrestanten derefter i det væsentlige fastholdt, dog at han under senere Forhør har gjort gældende, at han ikke havde opdaget, at der var Penge knyttet ind i Lommetørklædet, før han var kommet op i Baghuset.

Til denne Arrestantens seneste Forklaring vil der nu ikke kunne tages noget Hensyn, idet det, selv om hans Forklaring om at have taget Lommetørklædet op fra Gulvet lægges til Grund, ikke vil have kunnet undgaa hans Opmærksomhed, at der var bundet Penge ind i det. Idet der herefter maa gaas ud fra, at Arrestanten, som af ham i det første Forhør erkendt, har stukket Pengene til sig straks efter at have sat sig i Besiddelse af Lommetørklædet, og — som det maa an-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

tages — paa et Tidspunkt, da Pigen endnu ikke var længere borte, end at Arrestanten kunde have afleveret Pengene til hende, findes der henset til, at Arrestanten har undladt at gøre noget Forsøg herpaa, at han efter Sagens Oplysninger tvært imod øjensynlig har søgt at dække over Besiddelsen af Pengene, bl. a. ved overfor Betjenten at fralægge sig ethvert Kendskab til Lommetørklædet — til hvilken Adfærd han i øvrigt har anført en ganske intetsigende Grund — at han i det hele har afgivet vaklende og til Dels usandfærdige og usandsynlige Forklaringer, samt til, at hans Fortid taler imod ham, at være oplyst tilstrækkeligt til at forkaste hans Anbringende om at have haft til Hensigt at aflevere Pengene til Politiet, og det af ham udviste Forhold vil derfor, idet det i saa Henseende maa blive uden Betydning, om han har frataget Pigen Pengene eller under de af ham angivne Omstændigheder fundet dem paa Trappen, være at tilregne ham som Tyveri.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdag den 2 Februar.

Nr. 206. Firmaet **C. K. Hansen** for Dampskibet »Køln« (Halkier)

contra

Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af den Indstævnte tilkommende Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Juni 1903: Det indstævnte Firma, C. K. Hansen for Dampskibet »Køln«, bør til Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise«, betale 60000 Kr., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1902 til Betaling sker, og 250 Kr. i Sagsomkostninger, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Ap-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

pellanten, Firmaet C. K. Hansen for Dampskibet »Køln«, til Indstævnte, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Dampskibet »Køln«, der er bygget i 1899 af Staal, 171,2 Fod langt og 27,2 Fod bredt samt opmaalt til 692 brutto Tons og hjemmehørende i Bremen, ifjor Efteraar, ført af Kaptajn Klein, var paa Rejse fra Rotterdam til St. Petersborg med en Ladning Stykgods, og havde passeret Nordøstersøkanalen, grundstødte Skibet den 1 September f. A. Kl. ca. $10^1/_2$ Aften, efter netop at have pejlet Gedserodde Fyr i Ø. N. Ø. $^1/_2$ Ø., paa »Schønheyderpullen«, hvorved Skibet forude kom 2 Fod ud af sit Leje (ved Lodning fandtes der $12^1/_2$ Fod Vand for og 13 midtskibs, men 15 Fod agter). Der blev straks slaaet fuld Kraft bak, og der blev gentagende bakket af al Kraft samt arbejdet med et, ved Hjælp af Folk fra Gedser og Nysted Bjergelag, der kom tilstede, udført Varpanker, hvorhos der blev kastet 15 Tons Bunkerkul og 25 Tons ildfaste Sten (til Ladningen hørte ca. 400 Tons saadanne) over Bord, men uden Resultat; Trossen til Ankeret sprang, og Maskinen blev noget overanstrengt. Da Bunden derhos var bleven noget beskadiget, trængte der efterhaanden noget Vand ind i Skibet, der op ad Dagen den 2 September steg til 7″ i Forrummet og 20″ i Storrummet, medens Agterskibet forblev læns. Den 2 September Kl. ca. $11^1/_2$ Formiddag kom den ene Postdamper fra Gedser til Hjælp og arbejdede i $1^1/_2$ Time paa at slæbe »Køln« af Grunden, men ligeledes uden Held, ogsaa de da anvendte Trosser sprængtes, og Skibets Agterende led noget.

Imidlertid var Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise« blevet underrettet om den indtrufne Grundstødning, og det foranledigede, at Bjergningsdamperen »Rügen«, ført af Kaptajn Peters og tilhørende Hr. A. Spruth i Greifswalde, Kl. $1^1/_2$ Eftermiddag den 2den September afgik derfra, saa at den naaede Grundstødningsstedet Kl. mellem 4 og 5 samme Eftermiddag, medens Svitzers egen Bjergningsdamper »Helsingør«, ført af Kaptajn Poulsen, afgik fra Korsør ca. Kl. $2^1/_4$ Eftermiddag og naaede ned til Grundstødningsstedet henved Kl. 10 samme Aften. Straks efter »Rügen«s Ankomst havde dette Skib tilbudt Hjælp, hvilket Tilbud blev modtaget, og der blev da samtidig med Benyttelse af trykt tysk Blanket, oprettet sædvanlig Bjergningskontrakt, saaledes at der intet skulde betales, hvis Bjergningen ikke lykkedes, og Bjergerne selv skulde bære alle Udgifter og Tab, medens der, naar Bjergningen var endt og Skibet bragt i Sikkerhed, skulde betales Bjergeløn, saaledes at denne blev at fastsætte af nærværende Ret. »Rügen« gik derpaa, assisteret af de til de foran nævnte to Bjergelag hørende Folk, i Gang med at bringe en stor Del af »Køln«s Ladning over til sig, hvormed der fortsattes ogsaa efter »Helsingør«s Ankomst hen gennem Natten for at lette »Køln« (ca. 100 Tons af dette Skibs Last bleve afgivne til »Rügen«). Da »Helsingør« var

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

kommet til Stede og havde overtaget Ledelsen, førte det et Anker ud med 120 Favne Kæde, bragte sin svære Staalslæber over paa »Køln«s Agterskib, og begyndte derpaa at hive og slæbe, hvormed der fortsattes hele Natten. I Løbet af denne begyndte »Køln« at bevæge sig, og den 3 September Kl. ca. $5^1/_4$ Morgen kom Skibet af Grunden. Dets Anker blev derpaa kastet, medens Dykkeren undersøgte Bunden (en foreløbig Undersøgelse havde allerede fundet Sted kort efter »Rügen«s Ankomst). Ved Undersøgelsen fandtes Bunden vel en Del beskadiget paa en Strækning af over 30′ paa Bagbordsiden, og over 110′ paa Styrbordssiden, særlig paa 1ste Plade fra Kølpladen, saaledes at Pladerne vare en Del bulede og adskillige Nitter og Nagler sprængte, men Skibet ansaas dog efter en foreløbig Tætning i Stand til at afgaa til Warnemünde, hvilket skete Kl. $10^1/_2$ Formiddag med Benyttelse af dets egen Maskine, men paa Slæb af »Helsingør« og fulgt af »Rügen«. Kl. hen ad 3 Eftermiddag den 3 September naaedes Warnemünde, hvor »Rügen« afleverede den af samme indtagne Del af Ladningen. »Helsingør« gik derpaa tilbage til Korsør, der naaedes den 4 September Morgen.

Saavel da Grundstødningen skete, som i det følgende Par Dage var det Vind fra Øst (Ø. N. Ø. til S. Ø.) med nærmest laber Kuling, dog at det friskede noget op om Natten mellem den 2den og 3 September; Strømmen kom den meste Tid østlig fra, med en Styrke af $^3/_{10}$ til $^5/_{10}$ Kvartmil, men den 3 September af 1 Kvartmil og noget derover.

»Rügen« og »Helsingør« havde en Besætning af henholdsvis 15 og 16 Mand, og en Værdi af henholdsvis 110000 og 145000 Kr.

Det er opgivet, at »Køln« i beskadiget Stand, med Tillæg af Fragt, havde en Værdi af 112,300 Kr., og at dens Ladning havde en Værdi af ca. 482,400 Kr., saa at Værdien tilsammen udgjorde ca. 594,700 Kr.

Rederiet for »Rügen« overdrog alle sine Krav fra Bjergningen til »Svitzers Entreprise«, og dette Selskab har derpaa paastævnet nærværende Sag, hvorunder det har paastaaet Firmaet C. K. Hansen her, der har erklæret sig villigt til at lade sig søge for »Køln«, dømt til at betale en saadan Bjergeløn, som Retten finder passende, efter Selskabets Mening dog rettest 75000 Kr., med Renter fra Stævningens Dato den 1 November f. A., foruden Sagsomkostninger. De Indstævnte have ment, at Bjergelønnen rettest bør sættes til 25000 Kr., men have dog ligeledes henstillet dens Fastsættelse til Retten og fordret sig frifunden for Omkostninger.

Naar nu henses til samtlige Omstændigheder, men særlig til, at »Køln« trods Vejrliget maa antages virkelig at have befundet sig i en farlig Stilling, og at det i alt Fald er usandsynligt, at Skibet vilde have kunnet komme fri uden den ydede Hjælp, samt til de betydelige Værdier, hvorom det drejede sig, finder Retten, at Bjergelønnen passende bør fastsættes til 60000 Kr. med 5 pCt. Rente fra den 1 November f. A., og at der bør betales 250 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 303. Højesteretssagfører Winther

contra

Christian Mortensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Slagelse Købstads Politirets Dom af 21 Oktober 1903: Arrestanten Christian Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1903: Arrestanten Christian Mortensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Bentzen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Mortensen til Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 15 Kroner, til Højesteretssagfører Winther 15 Kroner og til Advokat Hindenburg 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Christian Mortensen, der under denne fra Slagelse Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales for Betleri, er det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer tilstrækkeligt godtgjort, at han den 12 Oktober d. A. har betlet om Penge i en Butik i Slagelse. Arrestanten, som ved den paagældende Lejlighed var beruset, vil ikke kunne huske at have betlet; men der foreligger ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at han ikke har handlet i fuldt tilregnelig Tilstand.

Arrestanten, der er født den 23de Juni 1854 og mange Gange straffet, særligt ogsaa for Betleri, blandt andet ifølge Vordingborg Købstads Politirets Dom af 8 Oktober 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 90 Dages Tvangsarbejde og senest ifølge Højesterets Dom af 17de April 1896 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil for sit anførte Forhold paa ny være at anse efter sidst nævnte Lovbestemmelse med en Straf, som efter Omstændig-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

bederne findes at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i 90 Dage. Overensstemmende hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Arrestanten efter samme Lovbestemmelse er idømt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at forandre.

Onsdagen den 3 Februar.

Nr. 280. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carlo Albert Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Oktober 1903: Tiltalte Rudolph Oscar Rohde og Arrestanterne Carlo Albert Jensen, Charles Viktor Hansen, Karl Johan Nielsen og Peter Kristian Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Tiltalte Rohde og Arrestanten Hansen hver især i 8 Maaneder, Arrestanterne Nielsen og Olsen hver især i 1 Aar og Arrestanten Jensen i 2 Aar. I Salær til Prokurator Casse betaler Arrestanten Jensen 25 Kr. I Salær til Prokurator Kalko betale de øvrige Tiltalte, en for alle og alle for en, 25 Kr. Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Salomonsen, 25 Kr., udredes af samtlige Tiltalte, en for alle og alle for en, dog at Arrestanten Olsen heraf udreder ikke udover $^3/_5$, Arrestanten Nielsen ikke udover $^2/_5$ og hver af de øvrige Tiltalte ikke udover $^1/_5$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carlo Albert Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Salomons Dødsbo 30 Kroner, til Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner og til Advokat Hindenburg 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rudolph Oscar Rohde og Arrestanterne Carlo Albert Jensen, Charles Viktor Hansen, Karl

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Johan Nielsen og Peter Christian Olsen tiltales, Tiltalte samt Arrestanterne Jensen, Hansen og Nielsen for Pengeafpresning, sidstnævnte tillige for Betleri og Arrestanten Olsen for Tyveri og Betleri . . .

Arrestanten Jensen er født den 18de Maj 1884 og foruden fire Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet bl a. for Tyveri, senest anset ved Højesterets Dom af 24 Marts 1902 efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, disse Paragrafer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Sagens Omstændigheder ere til Dels ifølge Tiltaltes og Arrestanternes egne med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser følgende:

En Aften i Sommeren 1901 blev Arrestanten Nielsen paa Gaden tiltalt af en ham ganske ubekendt Kommis . . .

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Nævnte Arrestant samt Tiltalte og Arrestanterne Jensen og Hansen sigtes dernæst for Pengeafpresning overfor en herværende Bogholder, og er herom bleven følgende oplyst:

Natten mellem den 24de og 25de Maj d. A. opholdt Tiltalte sig udenfor »Cirkus« for at søge at komme i Forbindelse med en eller anden Herre, der vilde betale ham for at faa Lov til at behandle ham uterligt. Tiltalte traf nævnte Bogholder og fulgte paa hans Opfordring hjem med ham og var her Genstand for uterlig Behandling fra hans Side, hvorfor Tiltalte som Godtgørelse modtog dels 10 Kr. i rede Penge, dels nogle Beklædningsgenstande.

Et Par Dage senere meddelte Tiltalte det passerede til Arrestanten Nielsen, og disse to samt Arrestanten Hansen, der ogsaa blev sat ind i, hvad der var gaaet for sig, enedes nu om, paa Basis heraf, til fælles Fordel, at afpresse Bogholderen Penge.

Efter at Tiltalte og Arrestanten Nielsen sammen havde været paa Dagbladet »Middagsposten«s Redaktionskontor og her erholdt nogle Oplysninger om Bogholderen, begav alle tre Tiltalte sig, som det maa antages, den 30 Maj d. A. ud til Bogholderens Bopæl, og medens Arrestanten Hansen blev staaende nedenfor paa Gaden, gik de to andre op til Bogholderen, hvem de traf hjemme.

Idet Arrestanten Nielsen her udgav sig for at være Tiltaltes Broder, udtalte han til Bogholderen, at de havde været oppe paa nævnte Blads Kontor for at faa nærmere Oplysninger om ham, og at de her paa et Spørgsmaal om, hvorvidt der var noget i Vejen med Bogholderen havde svaret, »i Dag var der ikke noget, men muligen vilde der blive noget i Morgen«, og Arrestanten føjede til, at hvis Bogholderen vilde betale 120 eller 130 Kroner til Tiltaltes Oversendelse til Amerika, vilde de ikke meddele »Middagsposten«, hvad der var passeret mellem ham og Tiltalte, hvad de derimod i modsat Fald vilde gøre.

Paa Bogholderens Spørgsmaal, om de ikke kunde nøjes med 100 Kroner, indvilgede de heri og modtog senere paa Dagen i Bogholderens Hjem dette Beløb af ham.

Til Arrestanten Hansen, der ogsaa under dette Besøg ventede udenfor paa Gaden, udtalte de, at de kun havde faaet 40 Kr. og udbetalte Tredjedelen heraf til denne Arrestant, som modtog dem, vidende

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

om, hvorledes de vare erhvervede. De øvrige Penge delte Tiltalte og Arrestanten Nielsen.

I den Hensigt yderligere at afpresse Bogholderen Penge, tilskrev Tiltalte et Par Dage efter denne et Brev, hvori han anmodede om 50 Kr. til Hjælp til Rejsen til Amerika, og hvori han truede med, at saafremt Bogholderen ikke betalte disse Penge »kunde han vente det værste« og dette Brev sendte han, antagelig den 2den Juni dette Aar, op til Bogholderen med en her under Sagen ikke tiltalt Person. Denne Person, der afleverede Brevet til Bogholderen, fik imidlertid kun 20 Kr. af denne, og disse Penge forbrugte Tiltalte og Personen i Fællesskab.

Da Tiltalte imidlertid ikke havde faaet hele den Sum af 50 Kr., som han havde forlangt i Brevet, opsøgte han den paafølgende Dag Bogholderen og afpressede ham yderligere 30 Kr.

Nogle faa Dage herefter skrev Tiltalte et nyt Brev, hvori han, for øvrigt uden deri direkte at fremsætte Trusler, anmodede Bogholderen yderligere om 50 Kr., hvilke han slet ikke fik.

Atter nogle faa Dage herefter aftalte Tiltalte med Arrestanterne Nielsen og Hansen, og efter disse tre Tiltaltes Forklaring tillige med den ovenfor nævnte ikke her under Sagen tiltalte Person, at de paa ny vilde forsøge at afpresse Bogholderen Penge, og alle fire begav sig derpaa en Morgenstund ud til Bogholderens Bopæl, hvor Tiltalte og Arrestanten Nielsen tog Ophold i Gangen, medens de to andre ventede et Stykke derfra ude paa Gaden. Da Bogholderen kom ned i Gangen, forlangte Arrestanten Nielsen af denne udbetalt et Beløb af 170 Kr., for at Tiltalte kunde blive sendt til Amerika, og i Henhold hertil udbetalte Bogholderen senere paa Dagen paa et nærmere aftalt Sted 150 Kr. til Tiltalte og Arrestanten Nielsen, medens Arrestanten Hansen og oftnævnte Person ventede i Nærheden.

De sidst nævnte modtog hver heraf 25 Kr., medens Tiltalte og Arrestanten Nielsen delte de 100 Kr.

Arrestanten Nielsen har dernæst et Par Dage efter Modtagelsen af dette Beløb i den Hensigt at faa Lejlighed til paa ny at afpresse Bogholderen Penge, tilskrevet denne et Brev, hvori han, der havde underskrevet dette med Navnet Carlo Rohde, udbad sig en Samtale til en nærmere opgiven Tid. Han traf imidlertid ikke Bogholderen.

Dernæst har Tiltalte nogen Tid herefter skrevet endnu et Truselsbrev til Bogholderen, hvori han yderligere anmodede om et Beløb af 50 Kr. Han gav Brevet til Besørgelse af en anden, der imidlertid blev anholdt, inden han fik det afleveret.

Saavel Tiltalte som de nævnte Arrestanter have erkendt, at de have været fuldt paa det rene med, at Bogholderen kun foretog de fornævnte Udbetalinger, bevæget hertil af Frygt for Iværksættelsen af de fremsatte Trusler.

Endelig har Tiltalte erkendt, at han den 26 Juni d. A. traf Aftale med Arrestanten Jensen, hvem han ikke blot havde sat ind i, hvad der var passeret mellem ham og Bogholderen, men ogsaa havde underrettet om de hidtil foretagne Pengeafpresninger overfor denne, om at disse to under Anvendelse af de samme Trusler om Henvendelse til oftnævnte Blad, og idet Arrestanten Jensen overfor Bogholder-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

deren skulde udgive sig for Tiltaltes ældre Broder, for herigennem at lægge mere Pres paa Forlangendet om Penge, skulde forsøge at afpresse Bogholderen 300 Kr. til Tiltaltes foregivne Amerikarejse.

I Overensstemmelse hermed opsøgte Tiltalte og Arrestanten samme Dag Bogholderen paa Gaden, og medens Tiltalte, der under Arrestantens Samtale med Bogholderen opholdt sig lidt fjernet fra dem, ikke nøje kunde høre alt, hvad Arrestanten sagde, forstod han dog, at Arrestanten talte om, at Tiltaltes Forældre var blevet bekendt med det passerede, og at disse vilde gøre noget ud af det, saafremt Bogholderen ikke betalte.

Endvidere har Tiltalte forklaret, at Arrestanten, da Bogholderen havde aftalt et senere Møde med denne, [og] var gaaet, meddelte Tiltalte, at han nok troede, at de fik de 300 Kr.

Da Tiltalte og Arrestanten imidlertid næste Dag mødte efter Aftale, blev de af Politiet, der nu havde faaet Nys om Sagen, anholdt.

Bogholderens Forklaring herom gaar ud paa, at han, da han den nævnte Dag kom gaaende fra sit Hjem ad Ahlefeldtsgade udfor »Teknisk Skole« blev antastet af Tiltalte og Arrestanten Jensen, at Arrestanten trods Bogholderens afvisende Optræden forfulgte ham lige til Hjørnet af Nørre Boulevard og Gothersgade paa en saa paatrængende Maade, at Bogholderen til sidst blev nødt til at indlade sig i Samtale med ham, og at Arrestanten herunder, idet han udgav sig for en ældre Broder af Tiltalte, udtalte, at Forholdet mellem Bogholderen og Tiltalte var kommet til dennes Forældres Kundskab, og at disse, saafremt Bogholderen ikke betalte 300 Kr., vilde henvende sig til »Middagsposten« og gøre Skandale.

Bogholderen — der har hævdet, at samtlige de ovennævnte hidtil foretagne Udbetalinger af Penge fra hans Side var sket af Frygt for, at Tiltalte og hans Kammerater ellers vilde gøre Alvor af deres Trusler og herigennem skandalisere ham — søgte først under denne Samtale at afvise Arrestanten, men af Frygt for Truslernes Iværksættelse lovede han, der var ganske klar paa, at Arrestanten var i Ledtog med Tiltalte, at betale den forlangte Sum, og aftalte i denne Anledning med Arrestanten et Møde til næste Dag, og først nu fjærnede denne sig.

Overfor disse Forklaringer har Arrestanten Jensen vel erkendt, at han af Tiltalte var sat i Kundskab om, at Bogholderen havde behandlet ham uterligt og i denne Anledning havde givet ham Penge til en Amerikarejse, hvilke Penge Tiltalte imidlertid havde sviret op, samt at han den paagældende Dag sammen med Tiltalte passede Bogholderen op og gjorde ham Forestillinger om, at Tiltaltes Forældre havde faaet Nys om Sagen, og at Bogholderen kunde risikere, at de gjorde Skandale, hvis han ikke udbetalte 300 Kr. til Tiltaltes Bortsendelse til Amerika. Men Arrestanten har paastaaet, at disse hans Bestræbelser vare ganske uegennyttige og berettigede, idet de kun tilsigtede at skaffe Tiltalte Erstatning for den ham af Bogholderen tilføjede Uret og Bogholderen Frihed for Tiltaltes Paahæng.

Da imidlertid Arrestanten Jensens Optræden overfor Bogholderen efter alt foreliggende øjensynlig har haft ganske samme Karakter som de af Tiltalte sammen med hans andre Kammerater til Bogholderen rettede Penge-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

anmodninger, vil ogsaa Arrestanten Jensen være at anse efter Straffelovens § 245.

— —

Som Følge af det anførte ville Tiltalte og Arrestanterne være at anse:

— —

Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 245;

— —

efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde . . . Arrestanten Jensen i 2 Aar.

Torsdagen den 4 Februar.

Nr. 65. Fabrikant **N. S. Krüger** som Eneindehaver af Firmaet »Den Nederlandske Tobaksfilial« (Dietrichson)

contra

Sagfører **Axel Thorball** og Grosserer **G. L. Jespersen** som executores testamenti i Boet efter Vejermester N. S. Thomsens Enke Caroline Sophie Thomsen, født Rygaard (Bülow),

betræffende et Kautionsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Maj 1902: Indstævnte, Vejermester N. S. Thomsen eller nu dennes Enke, bør til Citanten, Fabrikant N. S. Krüger som Eneindehaver af Firmaet »Den Nederlandske Tobaksfilial«, betale 91 Kr. 15 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20de April 1900 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører H. Krüger en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de to af ham den 6te Maj 1901 fremlagte Indlæg samt af det af ham den 3 Februar 1902 fremlagte Indlæg af 20 Oktober 1901.

Højesterets Dom.

Da Thomsens Enke forinden Sagens Indbringelse for Højesteret er afgaaet ved Døden, er Stævningen til Højesteret rettet mod Eksekutorerne i hendes Bo.

Foreløbig bemærkes, at en Genpart af den i den indankede Dom omtalte, mellem Firmaet »den nederlandske Tobaksfilial« og L. Schrøder i 1892 indgaaede Kontrakt er fremlagt for Højesteret.

I Henhold til de i Dommen, for saa vidt angaar den Del af Sagen, der foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og idet Indholdet af ovennævnte Kontrakt bestyrker det i Dommen antagne Resultat, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Fabrikant N. S. Krüger som Eneindehaver af Firmaet »Den nederlandske Tobaksfilial«, til de Indstævnte, Sagfører Axel Thorball og Grosserer G. L. Jespersen som executores testamenti i Boet efter Vejermester N. S. Thomsens Enke, Caroline Sofie Thomsen, født Rygaard, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag søger Citanten, Fabrikant N. S. Krüger som Eneindehaver af Firmaet »Den nederlandske Tobaksfilial«, Indstævnte, Vejermester N. S. Thomsen, i hvis Sted hans Enke er indtraadt i Sagen, efter at Indstævnte under Sagens Drift er afgaaet ved Døden — til Betaling af 980 Kr. 7 Øre, som Indstævnte skal være bleven skyldig ifølge en af ham indgaaet Selvskyldnerkautionsforpligtelse, tillige med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 20de April 1900. Fra Indstævntes Side er principalt paastaaet Frifindelse.

Af Proceduren og de foreliggende Oplysninger fremgaar om Sagens Omstændigheder følgende: Hen imod Slutningen af 1892 antog Citanten N. S. Krüger og H. Stilling, der den Gang i Forening dreve Forretning i København under det oven anførte Firma, en Person ved Navn L. Schrøder som Bestyrer af en Filial af denne Forretning, som de da oprettede i Helsingborg. Der blev om dette Forhold oprettet en skriftlig Kontrakt, som ikke er fremkommen under Sagen; men af Proceduren fremgaar, at Antagelsen skete for tre Aar. For de Forpligtelser, nævnte Schrøder paadrog sig i dette Forhold, indgik Indstævnte Kaution ved et den 15de December 1892 dateret Dokument, samtidig med at to andre Personer paatoge sig lignende Kautionsforpligtelse. Det væsentlige Indhold af det nævnte Kautionsdokument lyder saaledes: »I Anledning af at Firmaet »Den nederlandske Tobaksfilial« i København ved dets Indehavere d'Hrr. N. S. Krüger og H. Stilling agter at etablere en Filial af deres Forretning i Helsingborg i Sverrig og som Bestyrer for denne Forretning at antage Hr. L. Schrøder af Helsingborg, forpligter undertegnede autoriserede Vejermester N. S. Thomsen mig herved til som Kautionist og Selvskyldner at holde fornævnte Firma skadesløst for $^1/_3$, skriver en Tredjedel, af ethvert Tab, som bemeldte L. Schrøder maatte forvolde dette ved sin Besty-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

relse af Forretningen eller paa anden Maade, saaledes at jeg altsaa med en Tredjedel indestaar for Hr. Schrøders rettidige Opfyldelse af enhver Forpligtelse overfor Firmaet, dog med den Begrænsning, at mine Forpligtelser i saa Henseende ingen Sinde kunne overstige 1000 Kroner, siger et Tusinde Kroner, og at min Kaution ikke omfatter de Tab, som Schrøder ved Kreditgivning i Forretningen maatte paaføre Firmaet. Med Hensyn til eventuelle Tab, Restancer m. v., da skal en Udskrift af Firmaets Bøger anses som fuldt Bevis.«

I 1895 døde ovennævnte Stilling; men Forretningen i København blev fortsat under samme Firma af Citanten og en Person ved Navn C. H. Rose, som indtraadte som Medinteressent; og Schrøder vedblev at bestyre Filialforretningen i Helsingborg.

I December 1895 udløb de tre Aar, for hvilke Schrøder i 1892 var bleven antagen, og med Hensyn hertil blev der den 14 December nævnte Aar mellem Citanten og Rose paa den ene Side og Schrøder paa den anden Side oprettet en skriftlig Kontrakt, hvorved de paa ny antoge Schrøder til at bestyre Forretningen i Helsingborg for et Tidsrum af fem Aar, (dog med en betingelsesvis Adgang til Opsigelse, ogsaa fra deres Side). Antagelsesvilkaarene frembød, som det efter det foreliggende maa antages, i øvrigt ikke nogen Afvigelse fra den tidligere Kontrakt, som vilde kunne have Betydning for nærværende Sag. Rose er senere, fra 1ste Januar 1900, udtraadt af Fællesskabet, saaledes at Citanten nu er Eneindehaver af Forretningen. Der skete ikke i Anledning af den omtalte fornyede Antagelse af Schrøder nogen Henvendelse til Indstævnte som Kautionist for Schrøder, og der maa i det hele taget antages, siden han underskrev Kautionsdokumentet, ikke at være rettet noget Krav eller sket nogen Meddelelse til ham vedrørende hans Kaution, før Citanten i Marts 1900 lod ham afkræve det Beløb, som indtales under nærværende Sag.

De indtalte 980 Kroner 7 Øre ere Tredjedelen af et Beløb af 2940 Kroner 19 Øre, hvortil Citanten har opgjort det Tab, som ovennævnte Schrøder, der fratraadte sin Stilling i Begyndelsen af Aaret 1900, efter Citantens Anbringende ved svigagtigt Forhold skal have tilføjet sine Principaler. Efter Citantens Fremstilling fordeler det Beløb, Schrøder saaledes havde at tilsvare, sig i to Hovedposter, nemlig: 1) 273 Kr. 44 Øre, som udgjorde Resten af en Underbalance paa 923 Kr. 34 Øre, der blev forefunden hos ham i eller ved Udgangen af 1893, og som siden dels ved delvis Eftergivelse, dels ved Afregning mellem ham og hans Principaler ere nedbragte til det anførte Beløb, og 2) 2666 Kr. 75 Øre, som udgøre det sammenlagte Beløb af Forretningen tilkommende Fordringer, Schrøder under den senere Del af sin Bestyrelsestid har inkasseret og svigagtig forbrugt til egen Fordel.

Hvad først angaar Beløbet paa 273 Kr. 44 Øre, maa det efter Proceduren betragtes som udenfor Tvist, at dette Beløb ved Schrøders Fratræden i Begyndelsen af 1900 stod tilbage som Rest af en Underbalance, der forelaa i 1893, samt — idet der, naar Indstævntes Sagfører i sine senere Indlæg, i Strid med sine egne tidligere Anbringender, har villet hævde noget andet, ikke kan tages Hensyn hertil — at denne Underbalance skyldtes Besvigelser fra Schrøders Side, medens paa den anden Side Citantens Fremstilling, hvis Rigtighed det fore-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

liggende ikke berettiger til at drage i Tvivl, gaar ud paa, at han først i 1900 er kommen paa det rene med, at Underbalancen var bevirket ved svigagtigt Forhold, idet han hidtil vil have troet paa Rigtigheden af Opgivender, Schrøder havde fremsat, efter hvilke Underbalancen skulde skyldes mangelfuld Bogføring fra dennes Side.

Over for denne Del af Søgsmaalet gør Indstævnte navnlig gældende, at Citanten har tabt sit Krav paa ham ved, at der er givet Schrøder Henstand med det skyldige Beløb.

Efter det foreliggende findes der imidlertid ikke at være Føje til at antage, at der har været indrømmet Schrøder nogen saadan kontraktmæssig Henstand med Hensyn til Betalingen af den her omhandlede Gæld, at Kautionsforpligtelsen for denne derved maatte falde bort. Da der derhos ikke kan tillægges det, Indstævnte i øvrigt har anført under denne Del af Sagen, nogen Betydning, maa han, eller nu hans Enke, anses at hæfte ifølge Kautionsforpligtelsen med Hensyn til det her omhandlede Beløb.

Med Hensyn til de 2666 Kr. 75 Øre er det fra Indstævntes Side i første Række gjort gældende, at hans Ansvar ifølge hans Kautionsdokuments Indhold kun strakte sig til det Tab, som Schrøder maatte tilføje sine Principaler i det Tjenesteforhold, som blev indgaaet i 1892, og som efter Tjenestekontraktens Indhold kun blev stiftet for et Tidsrum af tre Aar, medens det Tab, der her er Tale om, efter hvad der er uomtvistet, hidrører fra det ny Tjenesteforhold, som i December 1895 blev stiftet mellem Schrøder og til Dels andre Principaler.

Efter den Maade, hvorpaa Kautionsdokumentet henviser til den, som det maa antages, samtidigt med dets Oprettelse skete Antagelse af oftnævnte Sahrøder, findes der nu ogsaa at mangle Føje til at udstrække dets Virkninger ud over det ved denne Antagelse skabte Tjenesteforhold, og der findes allerede herefter, uden at det bliver fornødent at gaa ind paa de øvrige Indsigelser Indstævnte har fremsat, ikke at kunne paalægges Indstævnte eller hans Enke at udrede nogen Del af det nu omhandlede Tilsvar.

I Henhold til det anførte vil Indstævnte eller nu hans Enke overensstemmende med en fra hans Side nedlagt subsidiær Paastand, saaledes som denne efter Proceduren findes at maatte forstaas, være at frifinde mod Betaling af 91 Kroner 15 Øre med Renter heraf som paastaaet.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører H. Krüger en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de to af ham den 6te Maj 1901 fremlagte Indlæg samt af det af ham den 3 Februar 1902 fremlagte Indlæg af 20 Oktober 1901. I øvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge under Sagen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Fredagen den 5 Februar.

Nr. 284. Enkefru **Karen Møller** og Bolsmand **Rasmus Møller** (Nellemann)

contra

Mølleejer **J. Laursen** (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om en Overlandvæsenskommission havde haft Føje til at afvise en Sag om Indstævntes Berettigelse til at opdæmme et privat Vandløb.

Viborg Amts Landvæsenskommissions Kendelse af 29de Juni 1903: Den af Rekvirenterne, Enkefru Møller af »Kradsmøllen« og Bolsmand Rasmus Møller af Brobjerre, nedlagte Paastand om, at Rekvisitus, Mølleejer J. Laursen af »Skaber (Rindsholm) Mølle«, kendes pligtig til at bortrydde de af ham anbragte Hindringer for den frie Flugt af Vandet i Kradsmøllebækken kan ikke tages til Følge, og fastsættes Flodemaalet til 8″ under Overkanten af Betonstøbningen nærmest ovennævnte Stemmeværk. Derimod bør Rekvisitus til Rekvirenterne i Forening inden 8 Uger efter denne Kendelses lovlige Forkyndelse under Forbehold af Panthavernes Ret betale 1000 Kr. samt Sagens Omkostninger med 137 Kr. 80 Øre, samt paa egen Bekostning anbringe Flodemaalsmærker. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Amts Overlandvæsenskommissions Kendelse af 3 November 1903: Den af Landvæsenskommissionen afsagte Kendelse ophæves, saavel for saa vidt angaar Godkendelsen af Mølleejer Laursens Berettigelse til mod at yde Erstatning til Rekvirenterne at opstemme Vandet i Kradsmøllebækken som yderligere for saa vidt angaar den i integrerende Forbindelse hermed trufne Bestemmelse om Fastsættelse af Flodemaal for det af Mølleejer Laursen i Bækken anbragte Stemmeværk, ligesom endvidere Kendelsens Bestemmelse, hvorved Omkostningerne for Landvæsenskommissionen ere paalagte Mølleejer Laursen, bortfalder. I øvrigt afvises Sagen for Overlandvæsenskommissionen. Omkostningerne ved Overlandvæsenskommissionen udredes af Ejerinden af Matr.-Nr. 17 b af Rind, Enken Karen Møller, og Ejeren af Matr.-Nr. 16 b og 17 d samme Steds, Bolsmand Rasmus Møller in solidum med 82 Kr. 23 Øre, at erlægge inden 15 Dage efter nærværende Kendelses lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Indstævnte frafaldet den i den indankede Kendelse omtalte Paastand om ifølge privatretlig Adkomst at være berettiget til at opstemme Vandet i Kradsmøllebækken.

Baade i Henhold til de Regler, der gives i Lov 28 Maj 1880 § 57 om nye Vandafledningsanlæg, og ifølge hvad der bestemmes i Lovens 2det Afsnit om Vands Afbenyttelse, jfr. særlig §§ 63 og 78, findes den foreliggende Sag rettelig at være indbragt for Landvæsenskommissionen som 1ste Instans, og den burde derfor i sin Helhed være paakendt i Realiteten af Overlandvæsenskommissionen.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagen vil herefter ifølge Appellanternes Paastand være at hjemvise til Overlandvæsenskommissionen til Afgørelse i Realiteten.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paa ny foretages af Overlandvæsenskommissionen og af samme i Realiteten paakendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Mølleejer J. Laursen, 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Ved Skrivelse af 16 September d. A. har Landbrugsministeriet i Henhold til derom fremkommen Begæring fra Enken Karen Møller og Bolsmand Rasmus Møller som Ejere henholdsvis af Matr.-Nr. 17 b af Rind, »Kradsmøllen« kaldet, og Matr.-Nr. 16 b og 17 d samme Steds, nedsat en Overlandvæsenskommission, for hvilken de nævnte Rekvirenter paaanke en Landvæsenskommissionskendelse af 29de Juni d. A., hvorefter en af dem nedlagt Paastand om, at Mølleejer J. Laursen af Skaber (Rindsholm) Mølle kendes pligtig til at bortrydde de af ham anbragte Hindringer for den frie Flugt af Vandet i Kradsmøllebækken, ikke kan tages til Følge, hvorhos der er fastsat Flodemaal for et i en Dæmning tværs over Bækkens Løb af Mølleejer Laursen anbragt Stemmeværk. Det er ved Kendelsen paalagt Mølleejer Laursen under Forbehold af Panthavernes Ret at betale Rekvirenterne i Forening 1000 Kr. samt Omkostningerne ved Landvæsenskommissionsforretningen med 137 Kr. 80 Øre, og endvidere paa egen Bekostning at anbringe Flodemaalsmærke overensstemmende med Kendelsen.

Overlandvæsenskommissionen bestaar med Stiftamtmand, Kammerherre Skrike som Formand af de af Ministeriet til Medlemmer af Kommissionen udnævnte Landvæsenskommissærer, Landinspektør J. M. Amdisen af Langaa, cand. polyt. Chr. Bruun af Viborg, Proprietær Hartz til Lundholm samt Gaardejer Morten Christensen Hull af Øster Bording.

Mølleejer Laursen har paa sin Ejendom opført en Dæmning, der er ført hen over Kradsmøllebækken, dog med et i Dæmningen ud for Bækkens Løb anbragt Stemmeværk, hvorhos han endvidere oven for Dæmningen har ladet grave en Kanal, der fører største Delen af Vandet i Bækken hen til Hovedvandløbet »Nørreaa« med Udløb for Kanalen tæt oven for det for Skaber (Rindsholm) Mølle i det nævnte Hovedvandløb anbragte Stemmeværk. Ved disse Foranstaltninger har

Færdig fra Trykkeriet den 18 Februar 1904.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

47. Aargang. Højesteretsaaret 1903. **Nr. 39—41.**

Fredagen den 5 Februar.

han opstemmet Vandet i Bækken, hvis Løb neden for det i Dæmningen anbragte Stemmeværk fører ud i Nørreaa neden for Møllen, hvilket af Rekvirenterne paastaas at have været til Skade for de dem tilhørende Engarealer, ligesom det derved er forhindret, at Aal og Ørreder fra Nørreaa kunne gaa op til den Strækning af Kradsmøllebækken, der fører over og langs med deres Ejendomme. For Landvæsenskommissionen have Rekvirenterne derfor under Paaberaabelse af Lov Nr. 63 af 28 Maj 1880 § 78 in fine og § 81, sidste Stykke, nedlagt Paastand om, at Rekvisitus kendes pligtig til at fjerne de af ham anbragte Hindringer for Vandets frie Løb i Kradsmøllebækken, subsidiært at Rekvisitus tilpligtes at yde Erstatning for det Tab, der er paaført dem ved Forringelse af Engareal og ved Indtægtsformindskelse af Fiskeri, hvorhos de i Henhold til fornævntes Lovs §§ 73 og 74 fordre Flodemaal fastsat for det i Kradsmøllebækken anbragte Stemmeværk.

De saaledes fremsatte Paastande have Rekvirenterne gentaget ved Sagens Paaanke for Overlandvæsenskommissionen, hvorhos de yderligere have paastaaet Rekvisitus tilpligtet at godtgøre dem Omkostningerne ved Overlandvæsenskommissionen skadesløst eller dog med et passende Beløb. Paa den anden Side har Mølleejer Laursen ved Overretssagfører Johnsen for Landvæsenskommissionen og Overlandvæsenskommissionen hævdet, at Mølleejer Laursen har fornøden privatretlig Adkomst til at opstemme Vandet i Kradsmøllebækken, hvilket Spørgsmaal, naar det bestrides af Rekvirenterne, maa henhøre under Domstolenes Afgørelse. Han paastaar Sagen ved Overlandvæsenskommissionens Kendelse afvist fra Landvæsenskommissionen eller dog den af Landvæsenskommissionen afsagte Kendelse ophævet, aldeles subsidiært paastaar han Mølleejer Laursen frifunden for Rekvirenternes Paastande, specielt ogsaa Frifindelse for den ved Landvæsenskommissionens Kendelse paalagte Erstatning, der i ethvert Fald fordres nedsat til et Beløb af ikke over 10 Kr. I alle Tilfælde paastaar han Mølleejer Laursen tillagt Erstatning for Kost og Tæring samt Omkostningerne saavel ved Landvæsens- som ved Overlandvæsenskommissionen paalagte Rekvirenterne.

Landvæsenskommissionen har ved sin Kendelse godkendt den foretagne Opstemning i Henhold til Loven af 28 Maj 1880 § 57 Nr. 1; men heri findes der ikke at kunne gives Landvæsenskommissionen Medhold. Kradsmøllebækkens Løb neden for det i Dæmningen anbragte Stemmeværk kan ikke siges at være nedlagt og kan altsaa

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

heller ikke betragtes som erstattet med et nyt Løb, hvortil kommer, at der efter den nævnte Lovbestemmelses Plads i Loven af 28de Maj 1880 i Lovens Afsnit I, litra D, om »nye Vandafledningsanlæg« maa gaas ud fra, at Bestemmelsen overhovedet ikkun angaar Spørgsmaalet om Berettigelse til at give et Vandløb et nyt Løb for at tilvejebringe en hensigtsmæssigere Ordning af Vandafledningsforholdene fra en Ejendom som Jordbrug, hvorimod det ikke findes at kunne bestrides, at Mølleejer Laursen ved den af ham foretagne Opstemning af Vandet i Bækken har haft til Hensigt at opsamle Vandet, for derefter, ved at føre det gennem den af ham anbragte Rende eller Grøft, at benytte det i industrielt Øjemed til Forøgelse af den ham tilhørende Mølles Vandkraft. Om Mølleejer Laursen i øvrigt har haft anden Hjemmel til at lægge Hindringer i Vejen for Vandets frie Løb i Kradsmøllebækken, er ikke taget under Paakendelse af Landvæsenskommissionen, men Spørgsmaalet herom er, da Kradsmøllebækken er et privat Vandløb, Overlandvæsenskommissionen uvedkommende, jfr. Loven af 28de Maj 1880 § 5, 1ste Stykke og § 43, samt Lov om Fiskeriet i ferske Vande Nr. 63 af 26 Marts 1898 § 3, og selv om Forholdet er det, at en af en Landvæsenskommission afsagt Kendelse om Fastsættelse af Flodemaal for et i et mindre offentligt eller privat Vandløb anbragt Stemmeværk kan paaankes for Overlandvæsenskommissionen, maa Forudsætningen herfor være den, at Berettigelsen til den Opstemning, der ved Stemmeværket agtes tilvejebragt, er godtgjort, hvilket i den foreliggende Sag netop ikke kan anses for at være sket.

Heller ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven af 28de Maj 1880 § 78, som af Rekvirenterne paastaaet, maa være til Hinder for, at Mølleejer Laursen kan være berettiget til at benytte Vandet fra Kradsmøllebækken i industrielt Øjemed, er taget under Paakendelse af Landvæsenskommissionen, men det ses ikke, at Sagen af den Grund kan være at hjemvise til Landvæsenskommissionen. Spørgsmaalet herom kan efter Forholdene først komme til at foreligge, naar det efter det ovenfor anførte, Overlandvæsenskommissionen uvedkommende Spørgsmaal om, hvorvidt Mølleejer Laursen har været berettiget til at foranstalte Opstemning af Bækken har fundet sin Afgørelse. Maatte han have været uden Berettigelse til at træffe Foranstaltning hertil, vil han ikke kunne benytte Vandet i Bækken i industrielt Øjemed, i alt Fald ikke ved den Opsamling af Vand, som ved Opstemningen søges tilvejebragt, men i øvrigt er det end ikke af Rekvirenterne paastaaet, at han ved Opstemningen har formindsket den Vandmængde, som de have til Raadighed til Forbrug.

Om Mølleejer Laursen i Henhold til Loven af 28 Maj 1880 § 81 Nr. 2 maatte have paadraget sig Ansvar til Straf eller Erstatning, ses ikke at kunne vedrøre Landvæsens- eller Overlandvæsenskommissionen.

Da Spørgsmaalet om Mølleejer Laursens Berettigelse til at foretage Opstemning af Vandet i Kradsmøllebækken ikke i al Almindelighed henhører under Overlandvæsenskommissionen, har denne, som Sagen foreligger, ikkun at træffe Bestemmelse om, hvorvidt Mølleejer Laursen i Medfør af Loven af 28de Maj 1880 § 57 Nr. 1 har haft særlig Hjemmel til — mod eller uden Erstatning — at foretage Opstemningen af Vandet i Kradsmøllebækken. Da dette findes at maatte besvares benægtende, vil den ved Landvæsenskommissionens Kendelse

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

i modsat Retning gaaende Afgørelse være at ophæve, hvoraf det yderligere maa være en Følge, at det heller ikke vil kunne paalægges Mølleejer Laursen at afholde de med Landvæsenskommissionen forbundne Omkostninger, og Omkostningerne ved Overlandvæsenskommissionen, der er opgjorte til 82 Kr. 23 Øre, ville være at udrede af Rekvirenterne in solidum.

Der findes ikke Føje til at paalægge Rekvirenterne at yde nogen Erstatning i Kost og Tæring til Mølleejer Laursen. I øvrigt vil Sagen være at afvise fra Overlandvæsenskommissionen.

Nr. 332. Højesteretssagfører Høgsbro

contra

Emanuel Carl Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1904: Arrestanten Emanuel Carl Jensen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Carl Jensen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Emanuel Carl Jensen, der er født den 28 Maj 1862, og som ofte er straffet for Betleri, senest ved nærværende Rets Dom af 21 Oktober 1902 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 6te dennes betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Mandagen den 8 Februar.

Nr. 290. Detaillist **T. C. Wang** (Ingen),

contra

Blikkenslager **P. Jensen** (Lunn efter Ordre),

betræffende Appellantens Pligt til Udlevering af nogle Løsøregenstande.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Rets Dom af 19 August 1902: Indstævnte, Detaillist T. C. Wang, Esbjerg, bør under en Esbjerg Købstads Kommunekasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Blikkenslager P. Jensen, Esbjerg, udlevere de forannævnte Genstande, deraf dog kun 14 Barnevogne, men for øvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører E. Hansen et Salær af 60 Kr., som udredes af det offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1903: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Indstævnte, Blikkenslager P. Jensen, beskikkede Sagfører samme Steds, Overretssagfører Heise, i Salær 40 Kr., der udredes af det offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Blikkenslager P. Jensen, efter at Hovedappellanten, Detaillist C. Wang, havde udtaget Stævning, hvorved Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1903 paaankedes til Højesteretsaaret 1904, har ifølge meddelt Antecipationsbevilling og Bevilling til fri Proces kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten skønt lovlig varslet ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil være at tilpligte at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Kontraappellantens befalede Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Hovedappellanten, Detaillist T. C. Wang, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens, Blikkenslager P. Jensens Vedkommende

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Onsdagen den 10 Februar.

Nr. 219. Sagfører **J. Mørck** (Møller)

contra

Aktieselskabet Sæby Trælasthandel ved dets Direktør, Købmand **C. Kjelgaard** (Jensen) m. fl.,

betræffende Spørgsmaalet, om en Landvæsenskommission havde været kompetent til at fastsætte Flodemaal for Sæby Stampemølle, uanset et tidligere eksisterende ældre Flodemaal.

Hjørring Amts Landvæsenskommissions Kendelse af 9 Juni 1902: Flodemaalet for den Aktieselskabet Sæby Trælasthandel i Sæby tilhørende Mølle, »Stampemøllen« kaldet, ved Sæby Aa bestemmes til 45 — fem og fyrretyve — Tommer over den nuværende Bundstok i Dæmningen ved nævnte Mølle. Flodemaalet for den Sagfører J. Mørck i Sæby tilhørende Mølle, »Sæby Vandmølle« kaldet, bestemmes til $36^1/_2$ — seks og tredive og en halv — Tomme over den nuværende Bundstok i Dæmningen ved nævnte Mølle. De saaledes bestemte Flodemaal afmærkes som ovenfor bestemt. Regulativet for det offentlige Hoved-Vandløb »Sæby Aa« forandres saaledes, at der i dette træffes Bestemmelse om, at det paa den Del af Sæby Aa, som ligger imellem »Stampemøllen« og »Sæby Vandmølle«, er forbudt at foretage nogen som helst Opfyldning af Aaen, hvorved Vandstanden forringes, eller nogen Udbygning i Aaen, hvorved dens nuværende Grænser forandres, hvilket Forbuds Overholdelse paases af Amtets Vandløbsinspektør, efter at der er optaget Kort over Aaens nuværende Grænser. Omkostningerne ved Landvæsenskommissionen betales med 228 Kr. 58 Øre af Rekvirenten, Hjørring Amtsraad, der tillige betaler de oven ommeldte Udgifter til Landinspektør Schmidt i Sæby efter Regning. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hjørring Amts Overlandvæsenskommissions Kendelse af 18 Juni 1903: Den indankede Landvæsenskommissionskendelse stadfæstes. Omkostningerne ved Overlandvæsenskommissionen udredes af Sagfører J. Mørck af Sæby med 354 Kr. 68 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanten har for Højesteret nedlagt Paastand om, at Sagen, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Fastsættelsen af

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Flodemaal for Sæby Stampemølle, enten afvises fra Landvæsenskommissionen, i al Fald for Tiden, eller at den hjemvises til Landvæsenskommissionen, og at Behandlingen derefter, for saa vidt angaar det nævnte Punkt, udsættes, indtil Spørgsmaalet om Retsforholdet mellem ham og det indstævnte Aktieselskab som Ejer af nævnte Vandmølle med Hensyn til Flodemaalet ved Møllen m. m. har fundet sin endelige Afgørelse ved Domstolene, i hvilken Henseende bemærkes, at ifølge det oplyste er Retssag desangaaende anlagt af Appellanten mod Aktieselskabet, efter at nærværende Sag var indbragt for Landvæsenskommissionen. Til Støtte for disse Paastande har Appellanten kun gjort gældende, at Landvæsenskommissionen som Følge af den i den indankede Overlandvæsenskommissionskendelse omtalte Landvæsenskommissionskendelse af 27 Juli 1860 har været inkompetent til at fastsætte Flodemaal for oftnævnte Vandmølle.

Ved Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse af 28 Maj 1880 § 32 er det foreskrevet, at det af vedkommende kommunale Bestyrelse skal paases, at der for de ved offentlige Vandløb beliggende Vandmøller sættes Flodemaal, og da det af det foreliggende fremgaar, at hverken den Bundstok, hvorefter Flodemaalet sattes ved Kendelsen af 1860, eller de den Gang anbragte Flodemaalsmærker forefindes, saa at en Rekonstruktion af nævnte Flodemaal maa antages at være umulig, er det heraf en Følge, at et nyt Flodemaal har maattet sættes, ligesom Landvæsenskommissionen ifølge den citerede Lovbestemmelse har været kompetent til at foretage Fastsættelsen.

Allerede som Følge heraf og idet endnu bemærkes, at det foreliggende ikke giver nogen Anledning til at antage, at det nu satte Flodemaal giver Adgang til en højere Opstemning af Vandet, end det i 1860 satte, vil ingen af de af Appellanten nedlagte Paastande kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til det indstævnte Aktieselskab med 400 Kroner, hvorhos han i Mulkt for unødig Trætte vil have at betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Ingen af de ovennævnte af Appellanten, Sagfører J. Mørck, nedlagte Paastande kan tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til det indstævnte Aktieselskab, Sæby Trælasthandel, med 400 Kroner. Saa bør han og for unødig Trætte til Justitskassen bøde 200 Kroner og til samme Kasse betale 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Efter derom fremsat Begæring af Ejeren af Sæby Vandmølle, Sagfører J. Mørck af Sæby, har Landbrugsministeriet ved Skrivelser af 5te og 26 September

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

f. A. beordret undertegnede Landvæsenskommissærer: Proprietær B. Hasselbalch, Torslev Nørgaard, Proprietær Erhardi, Dybbro, Folketingsmand H. Madsen, Skærumhede, og Proprietær O. Olesen, Stade, til i Forbindelse med undertegnede Amtmand over Hjørring Amt som Formand at sammentræde i en Overlandvæsenskommission til Prøvelse af en af Landvæsenskommissionen den 9 Juni f. A. afsagt Kendelse betræffende Flodemaal for tvende ved Hovedvandløbet Sæby Aa værende Vandmøller, nemlig »Stampemøllen« og Sæby Vandmølle m v.

Ved Landvæsenskommissionens Kendelse er Flodemaalet fastsat for Stampemøllen til 45 Tommer, for Sæby Vandmølle til $36^1/_2$ Tommer over Møllernes nuværende i de respektive Mølledæmninger anbragte Bundstokke, hvorhos der yderligere i Kendelsen er fastsat Forbud imod, at der i den mellem de nævnte Møller liggende Del af Sæby Aa foretages nogen som helst Opfyldning eller Forandring af Aaens nuværende Grænser.

Den indankede Landvæsenskommissionsforretning var rekvireret af Hjørring Amtsraad ved dettes Medlemmer, Proprietær Lassen til Hørbylund og Landstingsmand Kr. Jensen, Try Vestergaard, og Anledningen til Rekvisitionen gaves af et fremkommet Andragende til Amtsraadet fra Ejerinderne af Matr.-Nr. 6 h og 7 c af Sæby Købstads Markjorder, Frøknerne D. og C. Birk, der begærte Flodemaal fastsat for Sæby Vandmølle under Henvisning til, at Opstemningen ved denne Vandmølle var til Skade for deres Ejendom.

Amtsraadets Rekvisition omfattede imidlertid til Fyldestgørelse af Forskriften i Lov 28de Maj 1880 § 32, 3dje Stykke, Fastsættelse af Flodemaal foruden ved Sæby Vandmølle tillige ved Stampemøllen og Sæbygaards Mølle — den af Landvæsenskommissionen særskilt afsagte Kendelse om Flodemaalet ved sidst nævnte Mølle er ikke appelleret — idet det i Anledning af Frøkenerne Birks Andragende blev oplyst af Amtsvandinspektør Schmidt, at der lige saa lidt som ved Sæby Vandmølle fandtes noget paaviseligt Flodemaalsmærke ved de tvende nævnte andre Møller ved Sæby Aa.

Under Sagens Behandling for Landvæsenskommissionen blev det imidlertid oplyst, at der ved en af en tidligere Landvæsenskommission den 27 Juli 1860 afsagt Kendelse alt var fastsat Flodemaal for Stampemøllen, nemlig til 1 Alen over Møllens daværende Bundstok.

I sit for Overlandvæsenskommissionen fremlagte Andragende om Kommissionens Nedsættelse har Sagfører Mørck nu under Henvisning til den nævnte tidligere afsagte Flodemaalskendelse for Stampemøllens Vedkommende principaliter paastaaet Sagen afvist fra Landvæsenskommissionen, subsidiært paastaaet Flodemaalet fastsat til 1 Alen over Møllens nuværende Bundstok eller i alt Fald betydeligt lavere end det af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal paa 45 Tommer over Bundstokken.

For Sæby Vandmølles Vedkommende har han derimod paastaaet det fastsatte Flodemaal af $36^1/_2$ Tommer over Bundstokken forhøjet principaliter til 45 Tommer, subsidiært til 40 eller dog $39^1/_2$ Tommer over Bundstokken.

Sagfører Mørck har derhos senere over for Overlandvæsenskommissionen nedlagt Indsigelse mod undertegnede Amtmand, Baron Wedell-Wedellsborg som Formand for Kommissionen under Henvisning til, at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Formanden maa anses som specielt inhabil til Sagens Paakendelse, dels i sin Egenskab af Formand for Hjørring Amtsraad, dels fordi han i sin Tid nedsatte Landvæsenskommissionen med det Hverv at fastsætte Flodemaal for Stampemøllen, uagtet Flodemaal tidligere var fastsat, og endelig fordi han senere, medens Sagen verserede for Landvæsenskommissionen, har undladt at tage Hensyn til forskellige Andragender fra Sagfører Mørck, gaaende ud paa Forandring af Landvæsenskommissionens Kommissorium m. v.

Efter at Overlandvæsenskommissionen paa et forudgaaende Møde havde eragtet, at der ikke forelaa Anledning for Formanden til at vige sit Sæde, afholdt Kommissionen sammen med den af samme antagne teknisk sagkyndige Landinspektør Birk af Hjørring den 7de Maj d. A. Møde i Sæby for at besigtige Aastedet og forhandle med Sagens Parter.

Besigtigelsen af Stampemøllen foregik dels under fuld Opstemning ved samme efter det af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal af 45 Tommer over Bundstokken, dels paa et Tidspunkt, da Vandstanden i Aaen ved en forud etableret Samvirken med den ovenfor liggende Sæbygaards Mølle var sænket saa vidt som gørligt.

Ved førstnævnte Undersøgelse konstateredes det, at den ved fuld Opstemning tilstedeværende Kraft kun vanskeligt kan drive mere end en af de i Møllen anbragte Arbejdsmaskiner ad Gangen; ved Besigtigelsen, da Vandet var ladt ud, lykkedes det ikke Overlandvæsenskommissionen, lige saa lidt som det i sin Tid var lykkedes Landvæsenskommissionen, at finde noget Holdepunkt eller Mærke, hvorefter det i 1860 fastsatte Flodemaal lod sig rekonstruere; til samme negative Resultat var Landinspektør Birk kommen ved en af ham nogen Tid forinden Kommissionens Aastedsmøde foretagen Undersøgelse af Forholdene.

Efter at Kommissionen derpaa havde besigtiget Frøknerne D. og C. Birks samt Gartner H. Sørensens Ejendomme umiddelbart oven for Sæby Vandmølle, toges denne sidste, ved hvilken var etableret fuld Opstemning, i Øjesyn af Kommissionen, der ved Maaling fandt Vandstanden ca. 2 Tommer højere end det af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal, hvorhos det iagttoges, at Indretningen af Stigbordenes Overskylningsbrædder var saaledes, at den let vilde medføre en betydelig Opstemning af Vandet over Stigbordenes (Overskylningsbræddernes) Overkant.

Under de derefter med de mødte Interessenter førte Forhandlinger, under hvilke Forlig blev forgæves forsøgt, idet Rekvirenten af Overlandvæsenskommissionen, Sagfører Mørck, skønt lovlig indvarslet, ikke havde givet Møde, henholdt Ejerne af Stampemøllen sig til, hvad der af dem var anført for Landvæsenskommissionen samt i deres Indlæg til Overlandvæsenskommissionen, idet de paastod den indankede Landvæsenskommissionskendelse stadfæstet, for saa vidt Flodemaalet for Stampemøllen ved samme er fastsat til 45 Tommer over Bundstokken.

For Sæby Vandmølles Vedkommende henholdt Frøknerne D. og C. Birk samt Gartner H. Sørensen sig til deres til Overlandvæsenskommissionen afgivne skriftlige Indlæg, hvorefter Flodemaalet for Møllen paastaas sat til 25, højst 28 ($28^1/_2$) Tommer over Møllens Bundstok, altsaa $11^1/_2$ eller mindst $8^1/_2$ (8) Tommer lavere end det

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal af $36^1/_2$ Tommer; Frøknerne Birk paastod sig derhos i Forening tillagt en Erstatning en Gang for alle paa 150 Kroner, for saa vidt Flodemaalet sættes over $28^1/_2$ Tommer, medens Gartner H. Sørensen under samme Vilkaar paastod sig tillagt en Erstatning paa 200 Kroner.

Overlandvæsenskommissionen finder nu ikke, at den Omstændighed, at en tidligere Landvæsenskommission den 27 Juli 1860 har fastsat Flodemaal for Stampemøllen, kan være til Hinder for, at der fastsættes nyt Flodemaal, naar Forholdet er det, at Flodemaalet af 1860 ikke længere lader sig bestemme.

Vi skønne ikke rettere, end at selv om der skulde kunne findes en gammel Bundstok i Aalejet, og selv om det skulde bevises, at det var Bundstokken af 1860, vilde det, naar henses til de i Aarenes Løb skete Dæmningsbrud og gennemgribende Forandringer i Aalejet, være umuligt at konstatere, om Bundstokkens Beliggenhed var den samme som i 1860, saaledes at det da satte Flodemaal kunde bestemmes efter den. Vi maa derfor formene, at Landvæsenskommissionen har været kompetent til at fastsætte Flodemaal for Stampemøllen, og Sagfører Mørcks Paastand om Sagens Afvisning fra Landvæsenskommissionen kan saaledes ikke tages til Følge.

Hvad angaar Sagfører Mørcks subsidiære Paastand, gaaende ud paa, at Flodemaal fastsættes til 1 Alen over den nuværende Bundstok, da egner den sig heller ikke til at tages til Følge, idet et sligt Flodemaal vilde være ensbetydende med et Forbud mod Møllens Drift; derimod kunde vi finde det af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal af 45 Tommer over Bundstokken passende, idet vi i det hele kunne tiltræde, hvad der i Kommissionens Kendelse er anført om de Virkninger, en slig Opstemning kan have for den nedenfor beliggende Sæby Vandmølle, hvis Ejer, Sagfører Mørck, er den eneste interesserede, der har haft noget mod Flodemaalet at indvende.

Da det ved de af Overlandvæsenskommissionen foretagne Maalinger har vist sig, at Stampemøllens Bundstok ikke ligger aldeles horisontalt, bemærkes, at det af Landvæsenskommissionen fastsatte Flodemaal er taget fra Bundstokken ved det tredje Stigbord vest for den østlige Cementpille i Mølledæmningen.

Hvad nu Flodemaalet for Sæby Vandmølle angaar, da fandt Kommissionen ikke, at der af Hensyn til selve Møllens Drift var tilstrækkelig Anledning til i Overensstemmelse med Sagfører Mørcks Paastand at sætte Flodemaalet højere end fastsat i den indankede Kendelse, nemlig $36^1/_2$ Tommer over Bundstokken; derimod havde Kommissionen under Overvejelse, om der kunde foreligge Grund til at sætte et noget lavere Flodemaal end det nævnte, idet Kommissionen ved Besigtigelsen af saavel Frøknerne Birks som af Gartner Sørensens Ejendomme havde overbevist sig om, at disse virkelig, som det paastaas af Ejerne, have lidt af Vand som Følge af Opstemningen ved Sæby Vandmølle.

Ihvorvel nu Kommissionen saavel efter hvad der er oplyst under Sagens Behandling for Landvæsenskommissionen som ogsaa efter de Oplysninger, vi selv indhentede paa Stedet, og efter de Iagttagelser, vi gjorde der Steds, anser det for sikkert, at Opstemningen ved Sæby Mølle er forøget ikke ubetydeligt efter den i 1901 foretagne Reparation af Mølledæmningen og Forandring af Stigbordene, finde vi dog

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ikke, at der kan være Spørgsmaal om at fastsætte Flodemaalet i Overensstemmelse med de fornævnte Lodsejeres Paastand, idet Møllens Interesse i at beholde Opstemning til $36^1/_2$ Tommer over Bundstokken langt overvejer den Interesse, Lodsejerne kunne have i Sænkningen, hvorved endnu bemærkes, at Vandets skadelige Indflydelse paa deres Ejendomme vil blive indskrænket, naar den foran paapegede uheldige Konstruktion af Stigbordenes Overskylningsbrædder forandres saaledes, at Flodemaalet opretholdes.

De af Frøknerne Birk og Gartner Sørensen fremsatte Paastande om Erstatning, hvilke Paastande ikke ere blevne fremførte for Landvæsenskommissionen, fandtes ikke at kunne tages til Følge.

Da saaledes Overlandvæsenskommissionen maa tiltræde den indankede Kendelse, for saa vidt angaar Bestemmelsen om Flodemaalet saavel for Stampemøllen som for Sæby Vandmølle, da fremdeles det i Kendelsen indeholdte Forbud imod Opfyldning i Aaen mellem de tvende Møller maa billiges — i hvilken Henseende bemærkes, at for saa vidt Sagfører Mørcks Paastand om, at Mølledammens Grænser skulde fastslaas af Landvæsenskommissionen, gaar ud paa andet og mere end Konstatering af Aaens nuværende Grænser, er Paastanden med Rette afvist af Landvæsenskommissionen — og da vi endelig kunne tiltræde Landvæsenskommissionens Afgørelse om Afholdelse af Sagens Omkostninger, derunder at Sagfører Mørck intet Krav har paa at erholde Godtgørelse for sine under Sagen afholdte Udgifter til Optagelse af Tingsvidner m. v., vil den indankede Kendelse i sin Helhed være at stadfæste. De med Overlandvæsenskommissionens Møder forbundne Udgifter samt Honoraret til den af Kommissionen antagne Medhjælper findes at burde afholdes af Rekvirenten af Overlandvæsenskommissionen, Sagfører J. Mørck.

Omkostningerne opgjordes saaledes:

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

354 Kr. 68 Øre.

Nr. 4. Grosserer **Julius Cohn** (Høgsbro)

contra

Sagfører **Jørgensen** som Kurator i Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri«s Konkursbo m. fl. (Rée), og forhenværende Købmand **E. L. Cohen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Ophævelse af et Konkursdekret.*)

Helsingør Købstads Skifterets Kendelse af 28 September 1899: I Henhold til den indgivne Begæring og den i samme fremsatte

*) Ved Kendelse af 16de December 1902, jfr. H. R. T. 1902 pag. 543 var under særlig Procedure af Formaliteten en af Indstævnte fremsat Afvisningspaastand forkastet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Begrundelse besluttede Skifteretten, da Aktieselskabet ikke har set sig i Stand til at afgive de samme i Henhold til Konkurslovens § 48 af Skifteretten afæskede Erklæringer, og da Skifteretten ikke i det foreliggende Forhold fandt Føje til at tage til Følge den i den i Dag modtagne Skrivelse fra Overretssagfører Nathansen fremsatte Henstilling om Skiftebehandling i Henhold til Skiftelovens § 82, at Aktieselskabet Nordsjællands Svineslagteris Bo overtages til Konkursbehandling, saaledes at Konkursen anses for begyndt fra Begæringens Indgivelse den 21de denne Maaned Kl. 2 Eftermiddag.

Højesterets Dom.

Den 21de September 1899 indgav de Indstævnte, fhv. Købmand E. L. Cohen, Direktør H. Trolle og Kuratorerne i fhv. Forlagsboghandler Wm. L. Wulffs Konkursbo, Overretssagførerne Mørck og Rothenborg, til Helsingør Købstads Skifteret Begæring om, at det i nævnte Købstad hjemmehørende Aktieselskab »Nordsjællands Svineslagteri«s Bo maatte blive taget under Konkursbehandling. Til Støtte herfor paaberaabtes i Begæringen, *at* de tvende førstnævnte Indstævnte og det af de sidstnævnte Indstævnte repræsenterede Konkursbo vare Kreditorer hos Aktieselskabet ifølge 6 med Begæringen fulgte Veksler, tilsammen store 42844 Kroner, hvilke Veksler alle vare akcepterede af Aktieselskabet og forfaldne til Betaling, *samt at* Bestyrelsen for Aktieselskabet ved Skøde, tinglæst den 18 September 1899, havde afhændet Selskabets eneste Aktiv, Svineslagteriet i Helsingør med Tilbehør, for 30000 Kroner og saaledes havde erkendt, at Selskabets Bo var utilstrækkeligt til Kreditorernes Fyldestgørelse. Paa det i Anledning af nævnte Rekvisition den 23de samme Maaned afholdte Skifteretsmøde mødte efter Tilsigelse den daværende Formand for Aktieselskabets Bestyrelse, Overretssagfører J. J. Nathansen, der bestred, at Selskabet var insolvent, og som, efter at Skifteretten havde afæsket ham forskellige Oplysninger, erholdt Udsættelse til den 28de samme Maaned for at tilvejebringe disse Oplysninger. Paa det den 28 September 1899 afholdte Skifteretsmøde undlod Nathansen imidlertid at give Møde, hvorimod der efter Mødets Begyndelse indløb en Skrivelse fra ham til Skifteretten, hvori han erklærede ikke at være i Stand til paa fyldestgørende Maade at besvare de til ham af Skifteretten stillede Spørgsmaal. Skifteretten eragtede derefter samme Dag, at Aktieselskabets Bo i Henhold til den i Konkursbegæringen fremsatte Begrundelse, og da Selskabet ikke havde set sig i Stand til at afgive de samme i Henhold til Konkurslovens § 48 afæskede Erklæringer, vilde være at tage under Konkursbehandling. Dette Konkursdekret har Appellanten, Grosserer Julius Cohn som Kreditor og Aktionær i Selskabet indanket for Højesteret, hvor han har paastaaet, at det indankede Dekret forandres derhen, at Konkursbegæringen ikke tages til Følge. Af de Indstævnte er fhv. Købmand E. L. Cohen udebleven under Sagens Behandling for Højesteret; de øvrige Indstævnte paastaa Konkursdekretet stadfæstet. Appellanten har

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

alene støttet sin Paastand paa, at Aktieselskabet ikke var insolvent ved Konkursbegæringens Indgivelse; men ligesom det billiges, at Skifteretten i Henhold til de oven angivne Grunde har taget Konkursbegæringen til Følge, saaledes bekræfte de efter Dekretets Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, for saa vidt de kunne tages i Betragtning for Højesteret, derunder Selskabets Bøger, at Selskabet var insolvent, da Konkursbegæringen indgaves, og Dekretet vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare de nedennævnte Indstævnte med 800 Kroner, hvorhos han i Mulkt for unødig Trætte vil have at betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Den indankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Julius Cohn, til de Indstævnte, Sagfører Jørgensen som Kurator i Aktieselskabet »Nordsjællands Svineslagteri«s Konkursbo, Direktør H. Trolle og Kuratorerne i fhv. Forlagsboghandler Wm. L. Wulffs Konkursbo, Overretssagførerne Mørck og Rothenborg, med 800 Kroner. Saa bør Appellanten og for unødig Trætte til Justitskasbøde 200 Kroner samt endvidere til samme Kasse betale 10 Kroner.

Nr. 271. Advokat Hindenburg

contra

Andreas Laurits Martin Andreasen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 9de Marts 1903: Tiltalte, Skomager Andreas Laurits Martin Andreasen af Svendborg, bør straffes med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. til hver. Saa bør Tiltalte og betale i Erstatning til Købmand Axel May 15 Kr. og til Guldsmed Broné 3 Kr. 50 Øre. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Oktober 1903: Tiltalte, Skomager Andreas Laurits Martin Andreasen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kalko og Overretssagfører Cortsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Laurits Martin Andreasen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lehn Birks Ekstraret hertil indankede, imod Tiltalte, Skomager Andreas Laurits Martin Andreasen for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at Tiltalte i Januar Maaned d. A. i to Gange har frastjaalet Karen Hansdatter, Rasmussens Enke, Sølvtøj m. m. af Værdi 20 Kr., som han tog ud af en uaflaaset Piedestal i hendes Dagligstue. Tiltalte, der var en Omgangsven af bestjaalnes hos hende boende Adoptivsøn, havde ved Besøg i hendes Bolig bemærket Sølvtøjet i Piedestalen og indfandt sig begge Gange hos hende for at se Lejlighed til at stjæle det, hvilket han iværksatte efter at være bleven ene i Dagligstuen.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 8 August 1871 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil efter Omstændighederne være at forhøje til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. For saa vidt det ved Dommen er paalagt Tiltalte at udrede Erstatning til Personer, til hvem han har solgt af de stjaalne Koster, maa denne Bestemmelse bortfalde, da saadan Erstatning ikke kan tillægges dem under nærværende Sag.

Nr. 331. Højesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Jensen Petersen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt § 108, 2det Stykke.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 10de Oktober 1903: De Tiltalte, Fiskerne Hans Peter Voigt, Christian Christensen Schmidt

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

og Rasmus Jensen Petersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 8 Dage og hver af de sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, samt, en for alle og alle for en, betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plenge, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 December 1903: De Tiltalte Hans Peter Voigt, Chrlstian Christensen Schmidt og Rasmus Jensen Petersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage Saa udrede de Tiltalte og, en for alle og alle for en, Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Jensen Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Fiskerne Hans Peter Voigt, Christian Christensen Schmidt og Rasmus Jensen Petersen tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 og de to sidstnævnte tillige for Overtrædelse af samme Lovs § 108, 2det Stk. . . .

. . . Tiltalte Petersen, der er født i Aaret 1879, har efter sin Forklaring en enkelt Gang vedtaget en Bøde for Politiuorden I øvrigt ses de Tiltalte ikke tidligere at have været tiltalte eller straffede.

Ifølge Havnevægter Christian Petersens edelige Forklaring, blev han, da han den 21de September d. A. om Aftenen ved Ellevetiden, iført sin Tjenesteuniform, patrouillerede ved Havnen i Horsens, af Værtinden i »Havnehotellet« underrettet om, at de Tiltalte, der opholdt sig i hendes Beværtningslokale, vilde yppe Klammeri med nogle, ligeledes der tilstedeværende Søfolk, hvorfor hun anmodede ham om at opholde sig lidt i Nærheden, naar hun »lukkede ud«. Kort efter kom saavel de Tiltalte som Søfolkene ud af Hotellet, og de Tiltalte, navnlig Voigt, begyndte da straks at »ævle sig ind paa« Søfolkene, der imidlertid ikke vilde i Lag med dem, men bortfjernede sig efterfulgte af de Tiltalte. Voigt kom dog straks efter tilbage og henvendte sig i en brysk Tone til Havnevægteren, hvem han, idet han tiltalte ham med »Du«, spurgte, hvorfor han ikke kunde lade ham gaa i Fred, og ad

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Vægteren hertil svarede, at han jo ikke havde sagt et Ord, stak Voigt ham sin knyttede Næve op under Næsen og raabte, at Vægteren skulde lade være med at fornærme ham. Da Voigt trods gentagen Opfordring ikke vilde forholde sig rolig, erklærede Vægteren ham for anholdt og tog fat i ham, hvorefter Voigt, der brugte Skældsord mod Vægteren, hvem han bl. a. betegnede som »sjofel Karl«, rev og sled i Vægteren for at frigøre sig for dennes Tag, og herunder greb Voigt bl. a. med begge Hænder fat i Brystet paa Vægteren og rykkede i dennes Havelock, saa at den deri anbragte Hægte blev reven løs. Samtidig væltede ogsaa de tvende andre Tiltalte, der imidlertid ligeledes vare komne tilbage, sig ind paa Vægteren, idet Schmidt truede denne med Prygl, hvis han ikke lod Voigt, som Schmidt rev og sled i, gaa, hvorhos Schmidt puffede efter Vægteren med sin knyttede Haand og herved ramte ham foran paa højre Side af Brystet, medens Petersen, foruden ligeledes at true Vægteren med Prygl, flere Gange slog efter denne og en Gang med knyttet Haand ramte ham over venstre Arm. Paa Grund af de Tiltaltes truende og voldelige Optræden, saa Vægteren — hvem der dog ikke tilføjedes Saar eller Skade — sig omsider nødsaget til at slippe Voigt og opgive Anholdelsen, hvorefter alle de tre Tiltalte bortfjernede sig.

Den saaledes af Havnevægteren afgivne Forklaring er i et og alt bekræftet af Gæstgiver Anders Peter Andersen, der overværede det hele Optrin, og hvis Forklaring, der ligeledes er beediget, navnlig gaar ud paa, at Voigt holdt sin knyttede Næve tæt op under Ansigtet paa Vægteren, hvem han tiltalte med »Du« og med forskellige Skældsord, at samme Tiltalte greb Vægteren i Brystet, saaledes at det hørligt knagede i den Havelock, han var iført, og at Schmidt og Petersen begge optraadte meget højrøstet og truende overfor Vægteren og i Forening med Voigt tvang Vægteren til at opgive Anholdelsen.

Endvidere har Vandmester Peter Andersen edelig forklaret ganske i Overensstemmelse med Gæstgiver Andersen med Hensyn til, hvad der passerede indtil det Øjeblik, da Voigt med begge Hænder greb fat i Brystet paa Vægteren, paa hvilket Tidspunkt Vidnet forføjede sig bort, og endelig have begge de nævnte Vidner saavel som en anden under Sagen afhørt Deponent forklaret, at Havnevægteren under det hele Sammenstød med de Tiltalte bevarede sin Ro og optraadte paa en særdeles behersket Maade overfor de Tiltalte.

Medens de Tiltalte Schmidt og Petersen, der efter deres egne Forklaringer ved den ommeldte Lejlighed vare en Del, men dog ikke i synderlig Grad berusede, i det hele have for deres Vedkommende erkendt Rigtigheden af de af Vidnerne afgivne Forklaringer, idet de særlig have indrømmet, at det var deres Hensigt at rive Voigt løs fra Vægteren, og at de have tildelt sidstnævnte henholdsvis et Puf for Brystet og paa den ene Arm, have de i Forbindelse hermed gjort gældende, at de ikke have tilføjet Vægteren disse Puf for at gøre ham ondt eller volde ham Skade, men at dette, som Schmidt har udtrykt sig, nærmest skete »i Kampens Hede«.

Tiltalte Voigt . . .

. . . For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte være at anse, Voigt efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Schmidt og Petersen efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stykke, med Straffe, der efter

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem.

Fredagen den 12 Februar.

Nr. 62. **Vemmetofte adelige Jomfrukloster** (Liebe)

contra

Frøken **Holga Marie Molbech** (Ulf Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Hæving, trods hendes Overgang til den katolske Tro.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1902: De Indstævnte, Vemmetofte adelige Jomfrukloster, bør til Citantinden, Frøken Holga Marie Molbech, betale de paastævnte 1800 Kroner med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 2 November 1898 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 200 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der forelagt forskellige nye Oplysninger sigtende til at godtgøre, at Klosterets Stifterinde, Prinsesse Sophie Hedevig, og Fundatsens Udsteder, Kong Christian den sjette, ikke kunne antages at have villet give Katoliker Adgang til Klostret. Dette findes imidlertid ikke at kunne være afgørende, naar deres Villie ikke har fundet Udtryk i Fundatsen paa en saadan Maade, at den er kendelig for dem, der indskrives i Klostret og betale Vederlag herfor.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Vemmetofte adelige Jomfrukloster, til Indstævnte, Frøken Holga Marie Molbech, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citantinden, Frøken Holga Marie Molbech, der som »indskreven i Vemmetofte Kloster« fra 16de Maj 1889 havde oppebaaret i Hæving fra Klostret 200 Kroner halvaarlig, senest i December Termin 1893, i sidst anførte Aar havde antaget den katolske Tro, har Direktionen for det indstævnte Vemmetofte adelige Jomfrukloster vægret sig ved at udbetale hende Hæving fra Juni Termin 1894 at regne, hvorfor hun under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaar Klostret tilpligtet at betale hende et Beløb, der svarer til den hende tilkommende Hæving som Klosterfrøken i Klosterfrøknernes 5te Afdeling i Vemmetofte adelige Jomfrukloster for Juni og December Terminer 1894—1897 og for Juni Termin 1898 à 200 Kroner, altsaa for 9 Terminer 1800 Kroner med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 2den November 1898 og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved den under 10 Juni 1735 udfærdigede Fundats for det indstævnte Kloster er Adgangen til Indskrivning i Klostret i Modsætning til, hvad der gælder om Roskilde adelige Jomfrukloster, hvis Fundats dog efter Indledningen til den her omhandlede Fundats har tjent som Forbillede for denne, ikke knyttet til nogen Betingelse med Hensyn til Religionen, og det skønnes ikke, at det af de forskellige Bestemmelser, der findes i Fundatsen om fælles Gudstjeneste og Andagtsøvelser for de i Klostret indtagne Damer, kan sluttes, at en indskreven Dame mister sin Ret til Hæving ved at træde over fra Folkekirken til et andet kristeligt Religionssamfund. Da de Indstævntes Vægring herefter maa anses at savne Hjemmel, blive de at dømme efter Citantindens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at bestemme til 200 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 15 Februar.

Nr. 24. Grosserer **Harald Carstensen** (Ulf Hansen)

contra

Overretssagfører **Carl Madsen** som Kurator i Grosserer Julius Olsens Konkursbo (Ingen),

betræffende Omgørelse af en Udlodning i et Konkursbo med Hensyn til en anmeldt Fordring.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Udlodningsakt i fornævnte Bo, fremlagt den 1 September 1902, hvorved blandt andet er statueret, at en under Nr. 69 anmeldt Fordring ifølge Fallentens Veksel af 15 Juli 1886, stor 12000 Kr., ikke kunde anerkendes, da Vekslen var præskriberet.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

Efter at der den 1 September 1902 i Grosserer Julius Olsens Konkursbo, der behandledes af Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, var fremlagt Udlodning, ved hvilken der ikke var tillagt Appellanten, Grosserer Harald Carstensen, nogen Dividende for en af ham i Boet anmeldt Vekselfordring, stor 12000 Kroner med Renter, idet det udtales, at Fordringen ikke er anerkendt, da Vekslen var præskriberet, har Appellanten indbragt den ommeldte Udlodning, for saa vidt denne Post angaar, for Højesteret, idet han har nedlagt Paastand paa, at Udlodningen omgøres saaledes, at der tillægges den anmeldte Fordring med Renter Dividende, og subsidiært har paastaaet Spørgsmaalet om Fordringens Anerkendelse hjemvist til fornyet Behandling.

Af den fremlagte Skifteakt fremgaar det, at det ommeldte Bo toges under Konkursbehandling den 30 Januar 1893, og at Appellanten den 16 Marts s. A. blandt andet har anmeldt en Fordring ifølge en af Fallenten den 15 April 1886 udstedt 3 Maaneders Solaveksel, stor 12000 Kroner med 6 pCt. aarlig Rente heraf fra Forfaldsdagen. Som det fremgaar af Udskriften af Gældbogen, har Kurator først givet denne Fordring Vedtegning om, at den anerkendtes som simpelt Krav med Renter som paastaaet, men derefter var der under en særlig Dato, nemlig 8de Maj 1893 tilføjet: »Vekslen formentlig præskriberet. Derfor tages ethvert Forbehold med Hensyn til Anerkendelsen af samme.« Ved Fordringernes Prøvelse i en Skiftesamling, der afholdtes den nys nævnte Dag, den 8 Maj 1893, blev der med Hensyn til Fordringen gjort følgende Bemærkning: »Ethvert Forbehold med Hensyn til Anerkendelsen af Vekslen paa 12000 Kroner tages, da Vekslen formentlig er præskriberet.« Appellanten var ikke til Stede ved denne Skiftesamling, men af en nærværende Sagfører blev der i Anledning af Bemærkningen taget Udsættelse. Senere ses der ikke at være foretaget noget i Boet vedrørende denne Fordring.

Appellanten har for Højesteret anført, at hans Sagfører nogen Tid efter Anmeldelsen eftersaa Oversigten over de anmeldte Fordringer paa Rettens Justitskontor, og da han heraf erfarede, at Kurator foreslog Fordringen anerkendt, idet den under 8 Maj 1893 tilføjede Bemærkning da ikke fandtes paa Oversigten, gav han ikke Møde ved Fordringernes Prøvelse, og om den her fremsatte Bemærkning har han ingen Underretning faaet, hverken af den optrædende Sagfører eller af Skifteretten.

Sin Paastand om Udlodningens Omgørelse har Appellanten, der ikke bestrider, at Vekslen ved Anmeldelsen var præskriberet, for det første støttet paa, at Skifteretten maa antages i Virkeligheden at have anerkendt Fordringen, i hvilken Henseende han har fremhævet, at et blot Forbehold som det ommeldte ikke kan betragtes som en Indsigelse, og at Fordringen derfor, som ikke modsagt, ifølge Konkurslovens § 89 maa anses for anerkendt, hvorhos han har bemærket, at saafremt det havde været Skifte-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

rettens Hensigt at bestride Fordringens Rigtighed, maatte det have været Skifterettens Pligt at give Appellanten Lejlighed til at gøre sine Bemærkninger.

Ligesom det imidlertid ikke kan betvivles, at det oftnævnte Forbehold efter sin Motivering maa anses for en Indsigelse mod Fordringens Anerkendelse, saaledes mangler der Hjemmel til at paalægge Skifteretten, der har iagttaget de i Konkurslovens 11te Kapitel foreskrevne Regler for Fordringshavernes Indkaldelse og Fordringernes Prøvelse, at foretage yderligere Skridt for at underrette Kreditorerne om det ved Fordringernes Prøvelse forefaldne.

For saa vidt Appellanten dernæst har villet støtte sin Paastand om Udlodningens Omgørelse paa, at Vekslen var udstedt for kontant Laan, og at Appellanten derfor, selv om Vekslen som præskriberet ikke er anerkendt, dog havde en tilsvarende Fordring paa Boet, bemærkes, at han intet som helst Bevis har ført for Rigtigheden af dette Anbringende.

Som Følge heraf, og da Appellantens subsidiære Paastand om, at Sagen hjemvises, fordi der ikke er mæglet Forlig eller afsagt Kendelse i Anledning af Fordringen, er ganske ubeføjet, vil den paaankede Udlodning være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at nærværende Sag, der som anteciperet er appelleret til Højesteret ved Stævning af 22 November 1902, først den 21 December f. A. er forelagt Retten ved Indlæg af s. D.

Thi kendes for Ret:

Den i ovennævnte Konkursbo den 1 September 1902 fremlagte Udlodning bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Harald Carstensen, 10 Kroner.

Nr. 326. Advokat Halkier

contra

Hedvig Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1903: Arrestantinden Hedvig Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Mich. Carlsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hedvig Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Hedvig Jensen, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 18de April 1873 og senest anset ved Højesterets Dom af 29 Maj 1902 efter Straffelovens § 232, jfr. til Dels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt og for 4de Gang begaaet groft Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 3 Aar; ved kgl. Resolution af 19 Juni d. A. blev den Del af Straffen, hun endnu ikke havde udstaaet, eftergivet hende.

Arrestantinden sigtes for at have den 21 August d. A. ved Middagstid gjort sig skyldig i Forsøg paa Indbrudstyveri, idet hun ved voldelig at frabryde den for Døren anbragte Hængelaas skal have skaffet sig Adgang til Tjenestepige Olivia Larsens Værelse i Kvistetagen i Ejendommen Strand Boulevarden Nr. 12 for at begaa Tyveri der, hvilken Hensigt hun antagelig ikke fik realiseret paa Grund af, at hun hørte nogen komme.

Under Sagen er oplyst følgende:

Fornævnte Olivia Larsen har edelig forklaret saaledes: Da hun den paagældende Dags Eftermiddag omtrent Kl. 12½ gik op ad Hovedtrappen til sit Værelse, saa hun en Kvinde, som hun med Bestemthed har genkendt i Arrestantinden, komme ud fra hendes Værelse og skynde sig ned ad Køkkentrappen, og da der i den sidste Tid 2 Gange var begaaet Tyveri fra hendes Værelse, følte hun sig overbevist om, at Arrestantinden var en Tyv, og løb efter hende for at paagribe hende.

Da Vidnet var kommet ned i Gaarden, var Arrestantinden forsvunden; en Kvinde, der stod i Gaarden, meddelte hende imidlertid, at Arrestantinden var gaaet ind paa Retiraden, og da Arrestantinden kort efter kom ud derfra, sigtede Vidnet hende for Tyveri.

Arrestantinden svarede hertil, at hun havde været oppe i Ejendommen for at se paa Lejlighed, og anstillede sig uskyldig paa en saadan Maade, at Vidnets Madmoder, Fru Emma Sofie Brøndum, der var kommet til Stede, tog Parti for Arrestantinden.

Under den i den Anledning fremkomne Ordveksel saa Arrestantinden Lejlighed til at komme ud paa Gaden, hvor hun satte i Løb, men Vidnet løb efter hende og foranledigede, at hun blev paagrebet af nogle forbigaaende Mænd.

Til disse sagde imidlertid Arrestantinden: »Stands mig for Guds

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Skyld ikke, thi jeg skal hente Jordemoder, og hende der« — hvorved hun sigtede til Vidnet — »kan De jo se, er gal«, hvorpaa Mændene lod hende løbe. Arrestantinden blev først anholdt nogle Dage senere efter det af Vidnet opgivne Signalement.

Fornævnte Fru Brøndum har ligeledes under Ed forklaret overensstemmende med Olivia Larsen, for saa vidt angaar, hvad hun havde iagttaget, og har navnlig edelig bekræftet, at hun i Arrestantinden med Bestemthed genkender den paagældende Kvinde.

Fremdeles har Tjenestepige Karen Mortensen edelig forklaret, at hun i Arrestantinden med Bestemthed genkender en Kvinde, som hun paa det fornævnte Tidspunkt saa opholde sig i den fornævnte Ejendoms Gaard og begive sig ind i Gaardens Retirade.

Endelig har Fru Marie Johansen forklaret, at hun ligeledes paa det fornævnte Tidspunkt i den fornævnte Ejendoms Gaard saa en Kvinde, der i Ydre og Klædedragt lignede Arrestantinden; hun lagde særlig Mærke til, at Kvinden var iført et lilla Underskørt, og det er oplyst, at Arrestantinden den Gang gik med et lilla Underskørt.

Derimod saa Fru Johansen ikke den paagældende Kvindes Ansigt, og har derfor ikke kunnet udtale sig bestemtere med Hensyn til, om Arrestantinden er den paagældende Kvinde.

Arrestantinden har nægtet at have gjort sig skyldig i det hende paasigtede Forhold, idet hun har benægtet, at det er hende, de fornævnte Vidneforklaringer angaar; hun har paastaaet, at hun ikke har været i den fornævnte Ejendom paa den omforklarede Tid, og at Vidnerne maa forveksle hende med en anden Person, som hun ved eksisterer, og som ligner hende i høj Grad.

Arrestantinden har givet forskellige Forklaringer, om, hvor hun har opholdt sig, den Gang det hende paasigtede Forhold skal være begaaet, idet hun oprindelig har forklaret, at hun hele den Dag opholdt sig hos sin Kæreste i dennes Logi, men senere — efter at hun var blevet gjort bekendt med, at det var oplyst bl. a. ved Afhøring af hendes Kæreste, at hun havde opholdt sig i sit eget Logis til om Formiddagen ved Titiden og først havde indfundet sig i sin Kærestes Logi om Eftermiddagen ved $1^1/_2$ Tiden — har hun forklaret, at hun havde husket fejl, og at hun i Tiden, fra hun forlod sit Logi om Formiddagen ved Titiden og til hun indfandt sig i sin Kærestes Logi, havde været i nogle Forretninger samt paa et Besøg, hvor hun ikke havde truffet vedkommende; Rigtigheden af denne sidste Forklaring har ikke kunnet konstateres.

De afgivne Vidneforklaringers Beviskraft kan saaledes ikke anses for at være svækket ved det af Arrestantinden forklarede om hendes Færd paa den Tid, da Vidnerne føle sig overbeviste om at have set hende i den fornævnte Ejendom, og da der heller ikke lige overfor den bestemte Maade, hvorpaa Vidnerne have udtalt sig om Genkendelsen af Arrestantinden, kan tages noget Hensyn til, at nogle af Arrestantindens Slægtninge have forklaret, at de nogle Gange paa Afstand have forvekslet Arrestantinden med en anden Kvinde, hvis Eksistens ikke har kunnet konstateres, maa der gaas ud fra, at Arrestantinden er den af Vidnerne omforklarede Kvinde.

Naar dernæst henses til, at Tjenestepige Larsen under Ed har forklaret, at hun, som i den senere Tid altid holdt sit Værelse aflaaset

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

ved Hjælp af en Hængelaas, lige efter at hun havde forfulgt Arrestantinden, gik op paa sit Værelse og der saa ligge paa et Bord saavel Hængelaasen som en Krampe, i hvilken Laasen havde været anbragt, at det er oplyst, at der fandtes Mærker paa Døren, der tydede paa, at Krampen var blevet rykket ud ved Hjælp af et eller andet Redskab, f. Eks. en Knibtang, at det maa anses for bevist, at Arrestantinden siden Udstaaelsen af den hende sidst idømte Straf ikke har haft noget Erhverv, men levet af Understøttelser fra forskellige, samt at hun, hvis Fortid taler stærkt imod hende, flere Gange tidligere har været straffet for Kvistkammertyverier af lignende Beskaffenhed som det her omhandlede, findes der at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at hun har begaaet det hende paasigtede Forhold.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for 5te Gang forsøgt groft Tyveri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 334. Højesteretssagfører Rée

contra

Niels Peter Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12te Januar 1904: Arrestanterne Niels Peter Jensen og Christian Emil Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Niels Peter Jensen i 8 Maaneder og Christian Emil Peter Jensen i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas. og Defensor, Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Peter Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 30 Kroner til hver.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Peter Jensen og Christian Emil Peter Jensen tiltales for Vold.

Arrestanten Niels Peter Jensen er født den 10 December 1883 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28de Januar 1896 efter Straffelovens § 233 med 25 Slag Ris.

Arrestanten Christian Emil Peter Jensen . . .

Sagens Omstændigheder ere ifølge de af Typograf Carl Vilhelm Larsen, Bogbinder Anders Christian Hansen, Maskinlærling Georg Nielsen, Portner Sophus Petersen samt Politibetjentene 436, Rothmann, og 217, Christensen, afgivne beedigede Forklaringer følgende:

Da Vidnerne Larsen og Hansen den 19 November f. A. om Aftenen Kl. ca. 9 paa Vej til sidstnævntes Hjem fra Vesterbrogade drejede om ad Øhlenschlægersgade, bemærkede de, at Arrestanten Niels Jensen fra Fortovet ud mod Vesterbrogade skubbede til en Mandsperson, saa at denne fo'r ud paa Gaden og nær var blevet kørt over af en elektrisk Sporvogn.

Uden imidlertid at blande sig i dette Optrin fortsatte Vidnerne deres Vej ned ad Øhlenschlægersgade. Da de her vare passerede forbi Arrestanterne, drejede de Hovederne og saa paa disse. Dette foranledigede Arrestanten Niels til paa en truende Maade at rette et Spørgsmaal til Vidnerne, som disse imidlertid, idet de fortsatte deres Vej, ikke tog videre Notits af, dog at Vidnet Larsen til Vidnet Hansen lod falde en Bemærkning om, at de helst maatte se at undgaa disse Bølledrenge Da Arrestanterne nu trængte nærmere ind paa Vidnerne, traadte Larsen til Side for at lade dem passere, men i det samme sagde Arrestanten Christian til Arrestanten Niels: »Stik ham en Skalle«, og straks efter fo'r sidstnævnte ind paa Larsen, hvem han tilføjede en »Skalle«, som ramte paa Kinden, saaledes at Larsen faldt omkuld med Arrestanten Niels over sig. Efter en kort Kamp kom de imidlertid begge paa Benene. og medens Vidnet Hansen løb efter Politi, tog Larsen Flugten, forfulgt af Arrestanten og en tredje Person, som ikke er kommet til Stede under Sagen.

Larsen blev snart efter indhentet af disse tre, som anden Gang slog ham til Jorden og tilføjede ham en Del Slag og Spark, forinden Politiet kom til og anholdt Arrestanterne.

Ved disse Voldshandlinger tilføjedes der Larsen en kronestor Infiltration i Pandens Bløddele, øm for Tryk og med en ringe Ekskoriation, en blodunderløben Hævelse paa venstre Side af Overlæben samt indvendig paa Overlæben en solutio continui af Slimhinden. Endvidere Ekskoriationer paa højre Side af Hagen, paa højre Albu og paa den indvendige Side af højre Knæskal, denne sidste i Forbindelse med betydelig Hævelse og Ømhed.

Dette sidste Saar var endnu ikke helt lægt ved Larsens seneste Møde i Retten den 10de f. M., og de øvrige Læsioner havde medført flere Dages Smerter i Hovedet og Benet samt 4—5 Dages delvis Arbejdsudygtighed, men efter det foreliggende maa det antages, at ingen af Læsionerne ville efterlade blivende Følger.

Arrestanterne have overensstemmende forklaret, at idet de nævnte to Vidner passerede forbi dem og den nævnte tredje Person paa Hjørnet af Vesterbrogade og Øhlenschlægersgade, lod Vidnet Larsen uden

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Anledning fra Arrestanternes Side følgende Bemærkning falde til dem: »Sikke tre Drengerøve!« Herover blev Arrestanterne vrede, og idet Arrestanten Christian opfordrede Medarrestanten til at »stikke Larsen en paa Kassen«, gik sidstnævnte Arrestant mod Larsen i den Hensigt at tilføje ham en »Skalle«.

Arrestanten Niels' Forklaring gaar videre ud paa, at han nu blev slaaet i Ansigtet af Larsen, og først herefter tilføjede han denne en »Skalle«, som ramte ham paa Siden af Hovedet uden dog at kaste ham omkuld.

Arrestanten Christian har derimod forklaret, at Niels, efter at have bakset noget med Larsen, kastede ham omkuld, hvorpaa disse to slog løs paa hinanden; og begge Arrestanter have derhos erkendt, at de derpaa i Forening med den nævnte tredje Person anfaldt Larsen, kastede ham omkuld og slog løs paa ham, medens de derimod have benægtet at have sparket ham.

Idet der nu efter de oven anførte Vidneforklaringer ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestanternes Anbringende om, at Larsen skulde have foranlediget Optrinet ved det af dem anførte Skældsord, og idet det bemærkes, at de hver for sig maa anses ansvarlige for samtlige de mod Larsen udøvede Voldshandlinger, ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Niels i 8 Maaneder — — — —

Tirsdag den 16 Februar.

Nr. 315. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Mortensen Schultz (Def. Høgsbro),

der tiltales for Vold, Opsætsighed og Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 November 1903: Arrestanten Christian Mortensen Schultz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bentzen, og Defensor, Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger vil Tiltalte være at anse efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne og navnlig ogsaa under Hensyn til Straffelovens § 58 at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Thi kendes for Ret:

Christian Mortensen Schultz bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Høgsbro 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Mortensen Schultz tiltales for Vold, Opsætsighed og Fornærmelse mod Politiet.

Arrestanten, hvis opgivne Alder af 39 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet forhen straffet ifølge Dom.

Tvende mod Arrestanten i Foraaret 1903 her ved Retten indledede Undersøgelser henholdsvis for Vold og for Vold og Fornærmelser mod Politiet, ere sluttede uden Tiltale, sidstnævnte imod at Arrestanten vedtog og afsonede en Bøde paa 300 Kr.

Ifølge de af Inspektionsbetjentene Nr. 52 Larsen og 257 Toxværd samt Politibetjentene 277 Rasmussen, 693 Aarhus og 605 Romdrup afgivne beedigede Forklaringer ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Arrestanten, der er Politiet bekendt som en Person, der, naar han er beruset, er tilbøjelig til Uordner og Voldsomheder, den 12te August d. A. om Aftenen i Nærheden af sin Bolig i Sofiegade, øjensynlig paavirket af nydte Drikkevarer, havde samlet et større Gadeopløb omkring sig, henvendte Politibetjentene Rasmussen og Aarhus sig til ham med Anmodning om at begive sig hjem.

Arrestanten gik nu op i sin Gadedør, hvorfra han imidlertid gav sig til at skælde Politibetjent Rasmussen ud, bl. a. for »Laban« og »Sjover«, og da de 2 Betjente i denne Anledning gik ind i Ejendommens Gang og forsøgte at tale Arrestanten til Rette og formaa ham til at gaa op i sin Lejlighed, greb Arrestanten her fat i Betjent Rasmussen, iturev hans Regnfrakke og gjorde en saadan Modstand, at Betjentene fandt det rettest at føre ham til Stationen.

Det lykkedes imidlertid Arrestanten at rive sig løs og løbe op i sin Lejlighed paa 1ste Sal, hvor han løftede et Vindue af Hængslerne og kastede det ned i Gaarden efter Betjentene, af hvilke Politibetjent Rasmussen blev ramt af Vinduet paa Nakken og Ryggen uden dog at tage nogen Skade heraf.

Inspektionsbetjent Toxværd kom nu til Stede i Gaarden, hvor Arrestanten oppe fra Vinduet kastede forskellige Utensilier, saasom Vandfade, Natpotter o. l. ned efter Betjentene dog uden at ramme nogen af disse, og samtlige 3 Betjente begav sig derpaa op i Arrestantens Lejlighed for at anholde ham.

Da de derefter vilde føre ham ned ad Trappen, satte han sig kraftigt til Modværge og søgte bl. a. ved at gribe for sig i Rækværket m. m. samt ved at stemme Benene imod, at hindre Transporten, men

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

trods hans Modstand blev han omsider anbragt i en Droske og kørt til Politistationen.

Under Transporten til Drosken, saa vel som under sit Ophold paa Politistationen, gjorde Arrestanten sig vedblivende skyldig i Voldsomheder mod Betjentene, saa at der maatte 4 Mand til at overmande ham og han til sidst i bunden Tilstand maatte anbringes i Detentionslokalet.

Under Transporten tilføjede Arrestanten Inspektionsbetjent Toxværd 4—5 Spark samt et Bid i den ene Finger, ligesom han ogsaa sparkede Betjent Rasmussen og bed ham i den højre Pegefinger, og i Detentionslokalet bed han Politibetjent Romdrup i den højre Tommelfinger samt tilføjede ham et Spark, som ramte Betjenten i Ansigtet, saa at han gik bagover og hans Næse sprang op at bløde.

Medens det Betjent Rasmussen tilføjede Bid medførte 3 noget dybe, betændte Saar, der først lægtes efter omtrent 4 Ugers Forløb, og efter at have forvoldt ham en Del Smerte og i nogle Dage gjort ham utjenstdygtig, vare de øvrige Betjentene tilføjede Læsioner af mindre Betydning, og ingen af samtlige disse Læsioner kunne antages at have efterladt blivende Følger.

Arrestanten, som ikke har turdet bestride Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, har imidlertid vedblivende gjort gældende, at han paa Grund af Beruselse ikke har bevaret nogen som helst Erindring om det passerede.

Arrestanten, om hvis Tilregnelighed der alt under den første mod ham indledede Undersøgelse har været rejst Tvivl, i hvilken Anledning han den Gang indlagdes til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling og som under hver af de ham overgaaede Arrestationer har gjort Forsøg paa at aflive sig, har paa ny under nærværende Sag været indlagt til Observation paa samme Afdeling.

I sine i disse Anledninger om Arrestanten afgivne Erklæringer har Afdelingens Overlæge skildret ham som et neuropathisk, nærmest hysterisk Individ, som paavirkes abnormt stærkt af Alkohol, hvorved han let kommer ud af Ligevægten paa det psykiske Omraade, saa at han forbigaaende kommer i en Tilstand, hvori han maa betegnes som sindssyg. Han har dernæst udtalt at Arrestanten utvivlsomt, da han begik sin Forbrydelse, paa Grund af den hos pathologiske Individer som Arrestanten tilstedeværende enorme Pirrelighed, er kommet i en saadan voldsom vredagtig Ophidselsestilstand, men Overlægen har tilføjet, at medens det ikke har kunnet lade sig afgøre, om Arrestanten har bevaret nogen Erindring om, hvad han foretog sig i denne Tilstand, maa det dog anses for givet, at han ikke har manglet al Bevidsthed.

Idet bemærkes, at det efter de af de oven anførte Vidner afgivne Forklaringer om Arrestantens Beruselsesgrad ved hans Anholdelse, ikke kan anses for tvivlsomt, at Arrestanten har været i Besiddelse af i hvert Fald nogen Tilregnelighed, medens han paa den anden Side ikke kan antages at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer, vil Arrestanten i Henhold til det anførte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Nr. 44. Bestyrelsen for Aktieselskabet »**De 3 Rugbrødsfabrikker**« (Gammelmønt, Ceres og Knabrostræde) (Dietrichson)

contra

Executores testamenti i Murmester C. Wienbergs og Hustrus Fællesbo, Højesteretssagfører **Arntzen** og Fabrikant **F. Wienberg** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Entreprenørs Forpligtelse til at betale Dagbøder i Anledning af Overskridelse af Tiden for et Arbejdes Aflevering.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 24de Maj 1901: Kontracitanten, Aktieselskabet »De 3 Rugbrødsfabrikker« (Gammelmønt, Ceres og Knabrostræde) bør til Hovedcitanten, Murmester C. Wienberg, betale 7811 Kroner 37 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 6 September 1897, indtil Betaling sker, men i øvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale under denne Sag fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den ovennævnte den 17 August f. A. fremlagte og afhjemlede Skønsforretning ikke er stemplet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1902: Appellanterne, Aktieselskabet »De 3 Rugbrødsfabrikker« (Gammelmønt, Ceres og Knabrostræde) bør til de Appelindstævnte, Murmester C. Wienbergs og Hustrus Fællesbo, der behandles af Højesteretssagfører Arntzen og Fabrikant F. Wienberg som executores testamenti, betale 4311 Kroner 37 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 September 1897, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Sagen ikke er kontrapaaanket, foreligger der Højesteret til Afgørelse kun det Spørgsmaal, om der i Betalingen for det under Sagen omhandlede Arbejde bør afgaa Dagbøder à 100 Kroner for de 30 og 18 Dage, som i den i den indankede Dom ommeldte Skønsforretning ere beregnede som Forsinkelse henholdsvis paa Grund af Ekstraarbejde og som Frostdage i December Maaned 1896.

Medens det nu i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at Skønnet for de førstnævnte 30 Dages Vedkommende er lagt til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan der ikke tillægges Skønsmændenes Udtalelse om Forsinkelse paa Grund af Frost nogen Beviskraft, hvilket allerede maa blive en Følge af, at denne Udtalelse efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger i det væsentlige er fremkommen ved Slutninger fra et paa et andet Sted og under andre Temperaturforhold udført Arbejde. Det er

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

herefter ikke mod Appellantens Benægtelse godtgjort, at Arbejdet har været standset paa Grund af Frost i December 1896, i hvilken Henseende bemærkes, at det ifølge de Højesteret forelagte nye Oplysninger i hvert Fald er usandsynligt, at det har været standset i 18 Dage, hvorom der ej heller under Proceduren for Underretten foreligger nogen Erklæring fra afdøde C. Wienberg, der overhovedet ikke har opgivet, i hvilke eller hvor mange Dage Arbejdet har været standset af den anførte Grund.

Idet der som Følge heraf i det i Dommen ommeldte Beløb af 4311 Kroner 37 Øre bliver at fradrage 1800 Kroner, vil der være at tilkende de Indstævnte 2511 Kroner 37 Øre med Renter deraf som i Dommen anført.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet »De 3 Rugbrødsfabrikker« (Gammelmønt, Ceres og Knabrostræde), bør til de Indstævnte, Højesteretssagfører Arntzen og Fabrikant F. Wienberg som executores testamenti i Murmester C. Wienbergs og Hustrus Fællesbo, betale 2511 Kroner 37 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 September 1897, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 26 August 1896 med tilhørende Tegninger og Beskrivelse, hvorunder et Afsnit betegnet »Almindelige Bestemmelser«, paatog Murmester C. Wienberg sig for Appellanterne, Aktieselskabet »De tre Rugbrødsfabrikker (Gammelmønt, Ceres og Knabrostræde) at opføre nye Bygninger paa den dem tilhørende Ejendom ved Dr. Olgas Vej og Kronprinsesse Sofies Vej paa Frederiksberg mod et Vederlag af 35000 Kroner for selve Arbejdets Udførelse og 500 Kroner som Arkitekthonorar.

I de »Almindelige Bestemmelser« hedder det bl. a.: »Arbejdet paabegyndes saa snart Bygningsautoriteternes officielle Tilladelse hertil erhverves, og fremmes til enhver Tid med al mulig Kraft, saaledes at navnlig Brødkamrene og Stalden opføres først og afleveres færdige til Brug senest henholdsvis 4 og 6 Uger efter Arbejdets Paabegyndelse med Tillæg af de Dage, hvor Arbejdet hindres af Driften og med Undtagelse af Mosaikgulvet, medens Møllebygningen og dermed hele Arbejdet skal afleveres fuldt færdigt senest inden Udgangen af November Maaned d. A.

Til disse Tidsfrister bliver dog at tillægge den Tid, hvori Arbejdet vitterlig maatte blive forsinket ved almindelig Arbejdsnedlæggelse, al-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

mindelig Lockout, Ildsvaade eller anden Entreprenøren ganske utilregnelig Hindring, men skulde fornævnte Tidsfrister i øvrigt overskrides, betaler Entreprenøren 100 Kroner for hver Dag, hvormed hver enkelt Frist er overskredet.«

Under en ifølge Hovedstævning, Kontrastævning og Kontinuationsstævninger ved Frederiksberg Birks ordinære Ret procederet Sag paastod Murmester Wienberg, under Henvisning til fornævnte Kontrakt og under Anbringende af at have udført en stor Del nærmere specificerede Ekstraarbejder, efter sin endelige Paastand Appellanterne tilpligtede at betale under Hovedsagen et Restbeløb af i alt 11719 Kroner 31 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 11656 Kroner 66 Øre fra Forligsklagens Dato den 6 September 1897 og af 62 Kr. 65 Øre fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 9 Oktober s. A.

Appellanternes endelige Paastande gik ud paa: under Hovedsagen at frifindes mod at betale 9511 Kroner 37 Øre uden Renter, og under Kontrasagen, at Murmester Wienberg tilpligtedes at betale i alt 12900 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. af 12300 Kroner fra Forligsklagens Dato den 7 Februar 1898 og af 600 Kroner fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 28 Juli 1899. Murmester Wienberg paastod sig under Kontrasagen frifunden.

Underrettens den 24de Maj f. A. afsagte Dom tilkendte i Hovedsagen Murmester Wienberg 9511 Kroner 37 Øre og i Kontrasagen Appellanterne 1700 Kroner i Dagmulkter for for sildig Aflevering af Arbejdet, og ved Dommen tilpligtedes derfor Appellanten at betale Wienberg 7811 Kroner 37 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 6 September 1897, til Betaling sker, medens Parterne i øvrigt frifandtes for hinandens Tiltale, og saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse hver især af Parterne havde nedlagt Paastand, ophævedes.

Efter at Murmester Wienberg var afgaaet ved Døden, have Appellanterne ved Stævning til hans og Hustrus Fællesbo, der behandles af Højesteretssagfører Arntzen og Fabrikant F. Wienberg som executores testamenti, indanket denne Dom for Overretten, hvor de, idet de frafalde enhver anden Paastand om Dommens Forandring, alene paastaa denne forandret derhen, at der i Kontrasagen tilkendes dem 10000 Kroner som Erstatning for Arbejdets Forsinkelse med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Februar 1898 samt Sagens Omkostninger for begge Retter.

De Appelindstævnte have, skøndt lovligt stævnede, ikke givet Møde for Overretten.

Det er ved den indankede Dom rettelig statueret, dels at Wienberg ikke mod Appellanternes Benægtelse har bevist, at hele Arbejdet er afleveret færdigt før den 10de Marts 1897, dels at en af Wienberg fremsat Indsigelse om, at Appellanterne skulde have frafaldet deres Ret til at fordre de Konventionalbøder, som efter Kontrakten maatte tilkomme dem, ikke kan tages til Følge. Idet det herefter staar fast, at Arbejdets endelige Aflevering er forsinket mindst 100 Dage, for hvilket Dageantal Appellanterne have beregnet Konventionalbøderne, bliver Spørgsmaalet, om og i hvilket Omfang denne Forsinkelse maatte være bevirket ved Omstændigheder, der kunne berettige de appelindstævnte til at vægre sig ved at erlægge de kontraktmæssige Bøder.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

I saa Henseende er det ved Underretsdommen statueret, at Appellanterne maatte være udelukkede fra at fremsætte nogen Indsigelse mod det Resultat, til hvilket trende under Sagen paa Begæring af Parterne udmeldte Skønsmænd ere komne, og Dommens Afgørelse gaar i Henhold hertil ud paa, at der i det ovenanførte Dageantal af 100 maa fradrages 83 Dage som det Tidsrum, for hvilket Murmester Wienberg efter Mændenes Skøn ikke kunde være pligtig at betale Bøder. Der maa imidlertid gives Appellanterne Medhold i, at der ikke af deres Procedure for Underretten kan udledes noget Afkald paa at gøre Indsigelse mod Skønsmændenes Afgørelse, og det vil herefter være at undersøge, hvor vidt denne efter de i øvrigt foreliggende Omstændigheder kan anses tilstrækkelig begrundet.

Bemeldte Afgørelse, der er truffen efter Spørgsmaal, som ifølge Overenskomst mellem Parterne vare rettede til Skønsmændene, falder i 3 Dele, idet der godskrives Wienberg 29 Dage, fordi Approbationen paa Byggearbejdet kom senere, end efter Kontrakten kunde paaregnes, 30 Dage for Ekstraarbejder og 24 Dage, fordi Arbejdet blev udført i de korte Vintermaaneder i Stedet for Efteraarsmaanederne, til Dels i Frosperioder

Med Hensyn til det førstnævnte Forhold bemærkes følgende: Ved Kontrakten af 26 August 1896 overtog Wienberg Arbejdet, efter at en anden Arkitekt havde udarbejdet Tegninger og indsendt Andragende om Byggetilladelse til Bygningskommissionen, og efter Wienbergs eget Ønske blev denne anden Arkitekt samtidig afskediget, medens Wienberg selv — som foran anført — overtog Arkitektposten mod et særligt Vederlag herfor. Ved Skrivelse af 1 September 1896 meddelte Bygningsinspektoratet den begærede Tilladelse, dog bl. a. paa Betingelse af »at hertil fremsendes Plantegning med Styrkeberegning af Møllebygningens 1ste Sal og Tagetage til Approbation inden Arbejdet paabegyndes.« Denne Skrivelse blev imidlertid tilstillet den afskedigede Arkitekt, som maa antages at have vægret sig ved at udlevere den, og der maa efter Sagens Oplysninger — bl. a. under Hensyn til tvende under Sagen som Bilag Y og U fremlagte Skrivelser henholdsvis fra Appellanterne til Bygningsinspektøren og fra denne sidste til Appellanterne, begge daterede den 17 September 1896 — gaas ud fra, at Appellanterne allerede den 2den samme Maaned under Angivelse af, at den tidligere Arkitekt var fratraadt, have rekvireret en Genpart af Approbationen, hvilken de modtog med Bygningsinspektørens fornævnte Skrivelse af 17de s. M. Herefter udarbejdede Wienberg den forlangte Tegning og Beregning, som han indsendte den 30te s. M., og den 19de Oktober s. A. modtog han Approbation herpaa, dateret 17de s. M. Paa en Forespørgsel fra Appellanternes Sagfører have Skønsmændene yderligere udtalt sig saaledes: »Entreprisens første Del er approberet den 1 September paa visse Betingelser med Hensyn til Møllebygningens Konstruktion, og har Wienberg derefter under 29de September givet sit Tilbud herpaa. Dette giver 29 Dage.«

Foreløbig bemærkes, at de Appelindstævnte ikke, som for Underretten gjort gældende, findes at kunne støtte noget Krav paa Forlængelse af den for Arbejdets endelige Aflevering satte Tidsfrist paa den foran citerede Kontraktsbestemmelse om, at »Arbejdet paabegyndes, saa snart Bygningsautoriteternes officielle Tilladelse hertil erhverves«,

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

allerede af den Grund, at denne Bestemmelse alene kan antages at have Hensyn til de for Aflevering af Brødkamrene og Stalden bestemte Frister, paa hvilke Punkter Appellanterne ikke have rejst noget Krav. Hvad dernæst angaar Forsinkelsen med Hensyn til Byggeapprobationen, som i det mindste for saa vidt maa anses at skyldes Wienberg selv, som han ved straks efter Indgaaelsen af Kontrakten at henvende sig til Byggeautoriteterne, et Skridt, som han efter sin Stilling som Arkitekt ved Foretagendet findes at have haft al Anledning til at gøre, maa antages at have kunnet faa Sagen hurtigere fremmet, vil der — ganske afset fra, at det ikke mod Appellanternes Benægtelse er paavist eller endog bragt til Sandsynlighed, at der herved er bevirket nogen Forsinkelse af Arbejdet paa Møllebygningen, bl. a. fordi dette ikke kunde paabegyndes, førend den ny Staldbygning var færdig, hvilket den først blev den 29de Oktober 1896 — ikke i Kontraktens Bestemmelser om Forsinkelse paa Grund af Hindringer, der ere Entreprenøren aldeles utilregnelige, kunne søges nogen Hjemmel til at godskrive de appelindstævnte de af Skønsmændene beregnede 29 Dage.

Til nærmere Forklaring af Skønnets Afgørelse med Hensyn til de for Ekstraarbejder beregnede 30 Dage have Mændene paa Foranledning af Appellanternes Sagfører udtalt: »De 30 Dage ere fremkomne som Skøn over Forholdet mellem Hovedentreprisens og Ekstraarbejdets henholdsvise Størrelse og Varighed, samt at Ekstraarbejdet er udført i Maaneder med kortere Arbejdstid end Hovedarbejdet«. Skønsmændenes Afgørelse paa dette Punkt findes at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen, da det fremgaar af Sagen, at der af Wienberg paa Appellanternes Forlangende er udført en stor Del, til Dels betydelige Ekstraarbejder, der ifølge deres Omfang og Beskaffenhed kunne antages at have maattet medføre en Forsinkelse i Entreprisens Fuldførelse, og da den Omstændighed, at Wienberg ikke har taget noget udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til de Følger, Ekstraarbejderne maatte kunne faa for Arbejdets Aflevering til det kontraktmæssigt fastsatte Tidspunkt, ikke findes at kunne afskære Kravet paa, at denne Forsinkelse tages i Betragtning, eftersom der ifølge det foreliggende maa gaas ud fra, at Appellanterne burde have været paa det rene med, at deres under Arbejdets Gang fremsatte Forlangender om Ændringer i det en Gang vedtagne Arbejde og om Udførelsen af yderligere Arbejde maatte medføre en saadan Forsinkelse.

Hvad endelig angaar de ved Skønnet yderligere beregnede 24 Dage, have Mændene paa Foranledning af Appellanternes Sagfører udtalt, at »18 Dage i December er beregnet som Frostdage« og »Resten, 6 Dage, ved Difference i Arbejdstiden for de 29 Dages Vedkommende« (ɔ: de foran nævnte i Anledning af Approbationens Forsinkelse omhandlede 29 Dage).

Medens det følger af, hvad der ovenfor er anført om Posten paa 29 Dage, at der ikke under Henvisning til Skønsafgørelsen herom kan blive at godskrive de Appelindstævnte nogen Godtgørelse for Difference i den Anledning, og dette derfor ikke vil kunne ske, for saa vidt angaar de omtalte 6 Dage, findes derimod de 18 som Frostdage i December beregnede Dage at maatte godskrives de appelindstævnte. Disse 18 Dage ligge nemlig før det Tidspunkt, paa hvilket Wienberg efter det foran om Posten paa de 30 Dage anførte er pligtig at af-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

levere Arbejdet, og da det ikke er bestridt af Appellanterne, at det var Frostvejr 18 Dage i December, bør Skønsmændenes Afgørelse af, at Arbejdet er bleven forsinket af denne Grund i den anførte Tid, følges ved Paadømmelsen.

Efter det anførte tilkommer der Appellanterne hos de appelindstævnte Dagbøder à 100 Kroner for 29 Dage og 6 Dage foruden for de 17 Dage, der alt ere tillagte dem under Kontrasagen ved Underrettens Dom, altsaa for i alt 52 Dage. Disse Bøders samlede Beløb, 5200 Kroner, vil være at drage fra det Beløb af 9511 Kroner 37 Øre, som det under Hovedsagen ved Underrettens Dom er paalagt Appellanterne at tilsvare, og Appellanterne ville herefter være at dømme til at betale de appelindstævnte Forskellen 4311 Kroner 37 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 6te September 1897, til Betaling sker.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Torsdagen den 18 Februar.

Nr. 202. Firmaet **Hugo Krogh & Co.** (Møller)

contra

Firmaet **Aaron F. Smith & Co.** eller **Aaron F. Smith Co.** (Hindenburg),

betræffende et Provisionsmellemværende.

Sø og Handelsrettens Dom af 9 Juli 1903: De Indstævnte, Firmaet Hugo Krogh & Co. her Steds, bør under en Bøde til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 10 Kr. for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, til Sagsøgerne, Firmaet Aaron F. Smith & Co. i Lynn i Massachusetts, udlevere de paa den ovennævnte Liste A under Nr. 1329, 1564 til 1579, 1581, 1582, 1584 til 1590 og 1592 til 1602 opførte 37 Par Sko, de paa den ovennævnte Liste B under Nr. 2039 til 2061, 2063 og 2064 opførte 25 Par Sko og de endvidere ovennævnte 14 enkelte Stykker Fodtøj. I Sagsomkostninger betale de Indstævnte til Sagsøgerne 100 Kr. I øvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i Sagen fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har Appellanten til Indstævnte udleveret det i Dommen omtalte Fodtøj med Undtagelse af enkelte Stykker, angaaende hvilke der er truffet særlig

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Aftale mellem Parterne, og om hvis Udlevering under Tvangsmulkt der derfor ikke for Tiden vil kunne være Spørgsmaal.

Saaledes som Sagen herefter og da Dommen ikke af Indstævnte er kontraappelleret, foreligger for Højesteret, drejer den sig alene om, hvorvidt Appellanten — der for Højesteret har frafaldet den i Dommen omtalte Indsigelse imod vedkommende Sagførers Legitimation til at anlægge Sagen — er berettiget til at afkræve Indstævnte Provision af og Provisions-Regnskab for Varer, solgte af Indstævnte paa Grundlag af det Grosserer Wildt meddelte Agentur til andre end Appellanten. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes at Bestemmelsen om Udlevering af Fodtøj efter det foranførte bortfalder.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bestemmelsen om Udlevering af Fodtøj bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 15 Januar 1902 oprettede Hr. P. W. Wildt, som da allerede i nogen Tid havde været Agent her for Firmaet Aaron F. Smith & Co. i Lynn i Massachusets mod en Provision af 10 pCt. af alle indgivne Ordrer, en Overenskomst med Firmaet Hugo Krogh & Co. hersteds, hvorved han til dem overdrog det nævnte Agentur og Agenturet for et andet amerikansk Firma i Fodtøjsbranchen, som han ligeledes havde, paa samme Vilkaar, hvorpaa de vare ham tilstaaede, saaledes at han skulde agentere for Hugo Krogh & Co. og for alle de amerikanske Firmaer i Fodtøjsbranchen, som de repræsenterede eller kom til at repræsentere, mod at de udredede i Provision til ham 2 pCt. af alle Fakturabeløbene til dem fra de amerikanske Firmaer og à conto denne Provision maanedlig udbetalte ham $^1/_{12}$ af 2500 Kr. aarlig; Overenskomsten skulde gælde for hele Aaret 1902, og i den Tid maatte han kun befatte sig med deres Forretning.

Om denne Overenskomst ses Hr. Wildt (og Hugo Krogh & Co.) kun at have underrettet Aaron F. Smith & Co. saaledes, at han i et Brev til disse af 28 Februar f. A. ved at omtale, at Krogh & Co. samtidig sendte dem en Anvisning for Fakturabeløbet af nogle til dette Firma leverede Varer med Fradrag af 10 pCt., meddelte, at han ved et særligt Arrangement med Firmaet var gaaet ind paa for 1902 at

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

lade Firmaet faa hans Kommission — o: Provision - paa alle til Firmaet solgte Varer, naar dette afgjorde Posterne derfra med Smith & Co., idet han udtalte, at han ved denne Ordning, som han haabede vilde have deres Bifald, opnaaede ikke at behøve at vente paa sin Kommission, da han fik en maanedlig à Conto af Krogh & Co., men derhos tilføjede, at Kommissionen for Salg til alle andre Kunder skulde krediteres som sædvanlig, naar Smith & Co. fik deres Betaling.

I det Brev af samme Dato, hvormed Krogh & Co., afsendte den omtalte Anvisning, udtalte disse ligeledes over for Smith & Co. kun, at de havde arrangeret sig saaledes med Hr. Wildt, at de fradrog hans Kommission for Salget af Smith & Co.s Varer fra Beløbet af alle de Varer, som de købte for egen Regning, og at de derfor allerede havde gjort det i den ommeldte Anvisning

Straks efter at den omtalte Overenskomst var indgaaet, maa Hr. Wildt antages at have ladet de Prøvevarer i Skotøj, som han havde modtaget fra Amerika, særlig fra Firmaet Aaron F. Smith & Co. og fra det andet oven omtalte Firma som deres Agent, henbringe til Firmaet Hugo Krogh & Co.s Lokaler, hvor de derefter blev beroende, uden at der ses at være truffen nogen særlig Aftale om dem. I Begyndelsen af August 1902 indtraadte der imidlertid, efter hvad der foreligger, et fuldstændig Brud mellem Hr. Wildt og Firmaet Krogh & Co., som paa det Tidspunkt ville have haft et større Beløb til Gode hos ham, idet han bl. a. efter deres Anbringende i stort Omfang skal have unddraget dem den Kommission, som de skulde have af de gennem ham fra Amerika og særlig fra Aaron F. Smith & Co. rekvirerede Varer til Dækning af de ham ydede maanedlige Beløb. Hr. Wildt, som maa antages i alt Fald endnu noget efter det Tidspunkt at have været Agent for det sidstnævnte Firma, foretog dog ikke før Begyndelsen af dette Aar noget med Hensyn til de omtalte hos Krogh & Co. beroende Prøvevarer.

Den 3 Februar d. A. rettede han derimod en skriftlig Forespørgsel til dem om, naar han kunde hente de hos dem staaende, de nævnte to Firmaer i Amerika tilhørende Prøver, og, da de ikke svarede derpaa, rettede dernæst en Sagfører den 24 Februar paa hans Vegne en ny Opfordring til dem om Aflevering af Prøverne, som Krogh & Co.s Sagfører derpaa den 25 s. M. besvarede derhen, at de ikke kunde anse sig pligtige at tilbagelevere Prøverne, inden i alt Fald deres Mellemværende saavel med Firmaet Aaron F. Smith & Co. som med Hr. Wildt var afsluttet og afgjort.

Den forannævnte Sagfører paastævnede derpaa den 9de Marts d. A. for Firmaet Aaron F. Smith & Co. nærværende Sag, hvorunder han straks anbragte, at de sidstnævnte, Firmaet Hugo Krogh & Co. vare i Besiddelse af en Samling Prøver tilhørende Firmaet Aaron F. Smith & Co., bestaaende af 40 enkelte, paa en fremlagt Liste A nærmere specificerede Sko, betegnede Nr. 1329 og Nr. 1564 til 1602 og med opgivne Værdier for hver enkelt af tilsammen Doll. 81,10, af 26 Par Sko, nærmere betegnet paa en fremlagt Liste B med Nr. 2039 til 2064 med opgivne Værdier af tilsammen Doll. 48,90, og af 14 enkelte Stykker Fodtøj, der ikke kunde betegnes nærmere, og hvorunder han derhos, idet han fremhævede, at Værdien af disse Prøver for Sagsø-

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

gerne, Aaron F. Smith & Co. netop væsentlig beroede paa, at Besiddelsen af dem var en Betingelse for at kunne faa deres Forretning dreven her, samt at de Indstævnte i Virkeligheden ikke havde nogen Ret til at blive siddende inde med dem, paastod de Indstævnte tilpligtede under en daglig Bøde at udlevere de nævnte Prøver og tillige dømte til at betale Sagsøgerne en Erstatning for Afsavnet af Prøverne af 1000 Kr. eller med et efter Rettens Skøn fastsat Beløb med Renter fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostningerne.

De Indstævnte have ikke benægtet at have fra Hr. Wildt modtaget og at sidde inde med samtlige de ovennævnte Prøver, dog — hvad Sagsøgerne ikke senere have bestridt — med Undtagelse af de paa Liste A som Nr. 1580, 1583 og 1591 og paa Liste B som Nr. 2062 opførte, men de Indstævnte have af forskellige Grunde paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, og de have derhos udtaget en Modstævning af 25 Marts d. A., idet de have anbragt, at det maa anses for bevist og i Virkeligheden erkendt, at de for Varer, solgte af Sagsøgerne hertil ifølge Ordrer til disse effektuerede gennem Hr. Wildt, have til Gode i Henhold til den oven gengivne Overenskomst hos Sagsøgerne i Provision paa 10 pCt. i alt Fald mindst Doll. 250,30 og Doll. 127,85, altsaa mindst Doll. 378,15, hvori de dog have erkendt, at der eventuelt bør fragaa et Beløb af Doll. 265,25 (= Kr. 1000), som Sagsøgerne omvendt have til Gode til Rest for til de Indstævnte selv leverede Varer, og som Sagsøgerne samtidig have indtalt overfor dem under en anden Sag, hvorfor de i Henhold til Modstævningen have fordret sig hos Sagsøgerne tilkendt de anførte Doll. 378,15 ÷ Doll. 265,25 eller Doll. 112,90 med Renter og Sagsomkostninger, samt derhos samtidig have fordret Sagsøgerne tilpligtede under Dagbøde at aflægge behørigt Regnskab over den de Indstævnte yderligere ifølge Forholdet til Hr. Wildt tilkommende Provision og at betale dem denne paa samme Maade. De Indstævnte have endelig fremhævet, at de i ethvert Fald kun paa Betingelse deraf ville kunne tilpligtes at udlevere de omhandlede Prøver, selv om Sagsøgerne overhovedet maatte have Krav paa disse.

For saa vidt de Indstævnte have anbragt, at den Sagfører, som under Sagen optraadte for Sagsøgerne, har manglet Bemyndigelse til at anlægge denne Sag paa deres Vegne, kan der ikke gives de Indstævnte Medhold deri, da en af Sagføreren fremlagt Fuldmagt fra Sagsøgerne (Firmaet Aaron F. Smith & Co.) af Februar d. A., hvis Ægthed og Rigtighed ikke er bestridt, hjemler ham Ret til at indkassere deres Tilgodehavende af enhver Art hos de Indstævnte og naturligst maa forstaas som ogsaa omfattende et Søgsmaal som det foreliggende, om det end ikke er et egentlig Inkassationssøgsmaal.

Ligesom de Indstævnte dernæst ikke have bestridt, at de Prøvevarer, som Sagsøgerne fordre udleverede, ere af disse leverede til Hr. Wildt som saadanne, saaledes er der efter alt, hvad der foreligger, ej heller, uanset at der paa den nævnte Liste A staar et trykt: »Bought of« (»købt af«), nogen Grund til at antage, at Ejendomsretten til disse Prøver nogen Sinde er gaaet over til Hr. Wildt eller nogen anden, eller at Sagsøgerne skulde have opgivet Retten til til enhver Tid at kunne kræve dem tilbage, og dermed stemmer ogsaa fuldt ud

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

en af Hr. Wildt under Sagen afgiven og fremlagt Erklæring, der tillige indeholder, at han ikke over for de Indstævnte havde givet det Udseende af — hvad de heller ibke have paastaaet — at han var berettiget til at disponere over eller vægre sig ved at udlevere Prøvevarerne.

Ligesom derhos hverken Hr. Wildt eller de Indstævnte ved de oven for gengivne Breve fra dem af 28 Februar f. A. til Sagsøgerne kunne siges at have meddelt disse Indholdet af Overenskomsten af 15 Januar f. A. mellem de Indstævnte og Hr. Wildt, der ej heller ses paa anden Maade at være kommen til Sagsøgernes Kundskab, hvilket slet ikke fremgaar af et af de Indstævnte paaberaabt Brev til dem fra Sagsøgerne af 16 September f. A., hvor disse netop bede om Oplysning om Forholdet, og ligesom Hr. Wildt ikke kan antages at have haft Ret til uden Sagsøgernes Samtykke, der ikke ses at foreligge, at overdrage selve sit Agentur for dem til de Indstævnte, saaledes er der ej heller iøvrigt fremkommet noget, der skulde kunne hjemle de Indstævnte Ret til, som paastaaet, at tilbageholde Sagsøgernes Prøvevarer til Sikkerhed for deres Krav ifølge deres Mellemværende med Hr. Wildt, der maatte være Sagsøgerne uvedkommende, undtagen for saa vidt de stiltiende vare gaaede ind paa, at de Indstævnte, som i Skrivelserne af 28 Februar f. A. udtalt, i Betalingen for de til de Indstævnte selv fra Sagsøgerne leverede Varer fradrog den Hr. Wildt paa disse Varer tilkommende Provision af 10 pCt.

Ligesom det dernæst ej heller kan siges af Sagsøgerne at være erkendt eller under Sagen, som af de Indstævnte anbragt, at være godtgjort, at disse for Tiden over for Sagsøgerne have de paastaaede Modkrav paa enten Doll. 250,30 eller Doll. 127,85 eller begge Dele, saaledes ses de ej heller at kunne gøre Krav paa nogen Regnskabsaflæggelse her under Sagen for det Provisionsbeløb, som Sagsøgerne maatte skylde for Varer, effektuerede til andre her ifølge Ordrer indgaaede gennem Hr. Wildt.

Medens de Indstævntes Modkrav saaledes ikke vilde kunne tages il Følge helt eller delvis, ville de blive at tilpligte at udlevere de omhandlede Prøvevarer med de ovennævnte Undtagelser til Sagsøgerne. For saa vidt de Indstævnte nemlig subsidiært tillige have begært de paa Listen A som Nr. 1567, 1568 og 1595 opførte Varer for Tiden undtagne fra Udleveringen paa Grund af deres eventuelle Afbenyttelse under en Skønsforretning i en tredje Sag her ved Retten mellem Parterne, ses der ikke at foreligge tilstrækkelig Hjemmel derfor.

Da Sagsøgerne derhos, som Forholdene foreligger, ikke ses at kunne være pligtige til at modtage den for Prøvevarerne paa Listerne A og B opførte Værdi i Stedet for selve disse Varer, hvad de heller ikke ses virkelig at være indgaaede paa, og da der derhos for en Del af Prøvevarerne, nemlig 14 Stk. Fodtøj, slet ikke er oplyst eller omtalt noget om deres Værdi, ville de Indstævnte følgelig blive at tilpligte at iværksætte Udleveringen under en Dagbøde, der passende findes at kunne fastsættes til 10 Kr., til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Derimod vil der ikke kunne tilkendes Sagsøgerne nogen Erstatning, som paastaaet, for Afsavnet af de omhandlede Prøvevarer, baade fordi de ikke ses at have krævet samme før umiddelbart før Sagens

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Anlæg, og fordi der ikke ses at foreligge noget Grundlag for Erstatningens Fastsættelse.

I Sagsomkostninger findes de Indstævnte at burde betale Sagsøgerne 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 330. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johannes August Larsson (Def. Høgsbro),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 November 1903: Tiltalte Johannes August Larsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Casse, og Defensor, Overretssagfører Simonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes August Larsson til Højesteretssagførerne Asmussen og Høgsbro 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johannes August Larsson, der tiltales for Vold, er født den 20de September 1879, og senest anset ved 2det Fodfolksregiments Krigsrets Dom af 4 September 1900 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97 og 52, 4de Stk., og 158 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte har derhos for Gadeuorden og Vold i April Maaned dette Aar ved et af Rettens Kriminalkamre vedtaget og afsonet en Bøde paa 300 Kroner.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om Natten mellem den 7de og 8de November dette Aar paa Valby Langgade at have tilføjet Skorstensfejersvend Jørgen Vilhelm Jørgensen en »Skalle«, hvorved dennes Næse og Mund sprang op at bløde, ligesom Partiet omkring Næse og Overlæbe blev noget svullent.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

Ved Fremstilling for Lægen den 9de samme Maaned var Overfaldne øm paa Næsen, Overlæben og Fortænderne, hvorhos den forreste Del af Næseskillevæggen var skorpet og let blødende, uden at der her konstateredes Brud, men samtlige disse Læsioner maa antages at have fortaget sig uden at efterlade blivende Følger.

Medens Tiltalte paa Grund af Beruselse ikke vil kunne erindre, hvad der gav Anledning til dette Overfald, maa det ved de af Overfaldne samt Snedker Hans Hansen og Kusk Oluf Olsen afgivne beedigede Forklaringer anses for godtgjort, at Tiltalte, der inde i en Beværtning havde søgt at komme i Klammeri med Jørgensen, hvad denne dog ikke indlod sig paa, straks efter at de alle ved Lukketid vare komne ud paa Gaden, uden Anledning fra Jørgensens Side greb fat i denne og tilføjede ham den nævnte »Skalle«.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Hermed endte Højesteretsaaret 1903.

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK

SLÆGTSFORSKERNES BIBLIOTEK